OTOSTOPÇUNUN GALAKSİ REHBERİ

beşibiryerde

DOUGLAS ADAMS

KABALCI

DOUGLAS ADAMS

OTOSTOPÇUNUN GALAKSİ REHBERİ

KABALCI YAYINEVİ: 249

Bilimkurgu-Fantastik Kurgu Dizisi: 16

Douglas Noel Adams (1952-2001): 11 Mart 1952, Cambridge, İngiltere doğumlu Adams, yirmili yaşlarının ortasında (1978-80) *Dr Who* adlı tv dizisinde editör olarak çalışıyordu, ama asıl ününü BBC için radyo oyunu biçiminde yaratıp geliştirdiği *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı çalışmasıyla kazanacaktı. Ulaştığı büyük popülerliğin ardından ilk kez 1979 yılında kitap olarak yayımlanan *Otostopçunun Galaksi Rehberi* zaman içinde beş kitaptan oluşan ve bilimkurgu yazının kült dizilerinden biri haline gelecekti; öylesine büyük bir beğeni kazanmıştı ki radyo oyunu, roman, televizyon dizisi, bilgisayar oyunu, tiyatro oyunu, çizgi roman, hatta banyo havlusu şeklinde çok çeşitli biçimlere bürünüyordu. Karısı Jane ve kızı Polly'yle birlikte yaşamakta olduğu Santa Barbara, California'da 11 Mayıs 2001 tarihinde ani bir kalp krizi yüzünden öldüğünde Otostopçunun uzun metrajlı sinema filminin senaryosu üzerinde çalışıyordu. Kısaca DNA olarak da bilinen Douglas Adams hakkında biraz daha ayrıntılı bilgilere ulaşmak istiyorsanız internette *www.douglasadams.com* sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Otostopçunun Galaksi Rehberi © Kabalcı Yayınevi, İstanbul 2005
The Hitchhiker's Guide To The Galaxy copyright © Serious Productions Ltd 1979
The Restaurant at the End of the Universe copyright © Serious Productions Ltd 1980
Life, the Universe and Everything copyright © Serious Productions Ltd 1982
So Long and Thanks for All the Fish copyright © Serious Productions Ltd 1984
Mostly Harmless copyright © Serious Productions Ltd 1992 Young Zaphod Plays It Safe © Serious Productions Ltd 1986
(Onk Ajans Aracılığıyla)

Birinci Baskı: Temmuz 2005
İkinci Basım: Aralık 2009
Üçüncü Basım: Kasım 2011

Çevirmenler: İrem Kutluk / Nil Alt
Kapak Tasarımı: Altuğ Güzey (Figür Grafik)

KABALCI YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Cemal Sahir Sok. Çelik İş Merkezi No. 16 D. Blok
Mecidiyeköy-İstanbul
Tel: (0212) 347 5451 Faks: (0212) 347 5464
yayinevi@kabalci.com.tr www.kabalciyayinevi.com.tr
internetten satış: www.kabalci.com.tr

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in-Publication Data (CİP)
Adams, Douglas
Otostopçunun Galaksi Rehberi
1. İngiliz Edebiyatı 2. Bilimkurgu

ISBN:978-975-997-016-1

DOUGLAS ADAMS

OTOSTOPÇUNUN GALAKSİ REHBERİ

beşibiryerde

tekmili birden

önsöz

rehber için hazırlanmış bir rehber

yazarından birtakım işe yarar notlar

Otostopçunun Galaksi Rehberi mevzusu artık o kadar karmaşık bir hale geldi ki, bu konudan ne zaman bahsetsem ve bu işi hakkıyla doğru dürüst becermeye çalışsam kendimle çelişmeye, birtakım hatalar yapmaya başlıyordum. Sonuçta bu toplu edisyonun ortaya çıkması, bana kayıtları düzgün bir hale getirmek -ya da en azından sahtekârlığı sağlamlaştırmak- için iyi bir fırsat gibi geldi. Burada yapılmış herhangi bir yanlışlık, bana sorarsanız, tamamen iyi bir amaçla yapılmıştır.

Galaksi Rehberi fikri aklıma ilk kez 1971 yılında Avusturya Innsbruck'ta bir tarlanın ortasında sarhoş bir halde yatarken gelmişti. Öyle çok da leyla değildim, yalnızca beş parasız bir otostopçu olarak iki gündür doğru dürüst bir şey yemeden bir çift sert Gösser[1] içtiğiniz zaman olacağınız gibi bir sarhoşluktu. Yani ayakta durma konusunda eğlenceli bir beceriksizlik halinden bahsediyoruz.

Yanımda Ken Walsh'ın yazdığı *Hitch Hiker's Guide to Europe* [Otostopçunun Avrupa Rehberi] adlı bir kitap vardı; birisinden ödünç aldığım ve epey yıpranmış bir kitaptı. Aslında o günlerden, yani 1971 yılından beri hâlâ bende olduğuna göre artık çalıntı mal sayılabilir. *Europe on Five Dollars a Day* [Günde Beş Dolara Avrupa] (o zamanlar öyleydi) adlı kitaba sahip değildim, çünkü öyle bir mali konumda değildim.

Gecenin karanlığı, altımda tembelce dönmekte olan tarlanın üstüne çökmeye başlıyordu. Bense yalnızca gidebileceğim ve Innsbruck'tan daha ucuz bir yerin neresi olduğunu merak etmekteydim; aslında düşünüyorum da Innsbruck'ta o öğleden sonra başıma gelenler konusunda yapabileceğim bir şey yoktu. Başıma neler mi gelmişti? Bir adresi bulmaya uğraşarak kentin içinde yürüyordum ve sokağın ortasında durup adamın birine gideceğim yönü sorduğumda tamamen kaybolmuş durumdaydım. Bu işin hiç de kolay olmayacağını biliyordum, çünkü ben Almanca konuşamam; ama özellikle de bu adamla bir iletişim kurabilmemin böylesine zor olacağını keşfettiğim zaman yine de şaşırıyordum. Gerçek yavaş yavaş kafama dank ederken biz hâlâ boşu boşuna birbirimizi anlamaya çalışıyorduk, ki Innsbruck'ta durdurup bir şeyler sorabileceğim onca insan varken ben tutup İngilizce konuşamayan, Fransızca konuşamayan, üstelik sağır ve dilsiz birini seçmiştim. Gerçekten samimi duygularla özür dileme amaçlı bir dizi el hareketinin ardından tamamen dağılmış durumdaydım ve birkaç dakika sonra başka bir sokakta dikiliyordum; durdum ve başka bir adama sormaya kalktım, ama o da sağır ve dilsiz çıkınca ben de hemen gidip biraları satın aldım.

Ardından maceraya devam etmek için sokağa döndüm ve tekrar denedim.

Bir şeyler sormaya kalkıştığım üçüncü adam da sağır ve dilsiz, üstelik de kör çıkınca omuzlarıma dehşet verici bir ağırlığın yerleştiğini hissetmeye başladım; baktığım her yerde ağaçlar ve binalar karanlık ve tehlikeli görünüyordu. Paltoma sıkı sıkıya sarındım ve sokaktan aşağıya sendeleyerek aceleyle yürümeye başladım, üstelik aniden ortaya çıkan şiddetli bir rüzgâr yüzümde kırbaç gibi şaklıyordu. Adamın birine çarptım ve özür sözcükleri kekeledim, ama o da sağır ve dilsizdi ve beni anlayamıyordu. Gökyüzü kararıp korkutucu bir hal almıştı. Kaldırımlar yan yatarak dönüyor gibiydi.

Eğer o anda başım öne eğik bir şekilde yan sokaklardan birine sapıp sağırlar için bir kongrenin düzenlendiği otelin önünden geçmemiş olsaydım, aklımı tamamen kaçırarak hayatımın kalanını Kafka'nın ününü borçlu olduğu tarzda kitaplar yazarak geçirebilirdim.

Ama sonuçta yanımda *Hitch Hiker's Guide to Europe* adlı kitabımla birlikte o tarlada yatıyordum ve yıldızlar ortaya çıktığında şöyle düşündüm: Birisi oturup *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni yazsa kendi adıma hemen vınlar giderdim. Kafamda bu düşünceyle uykuya daldım ve ardından mevzuyu altı yıl boyunca unuttum.

Cambridge Üniversitesine gittim. Bir sürü banyo yaptım ve İngiliz dilinden mezun oldum. Bu arada kızlar hakkında ve bisikletime ne olduğu üzerine epey kafa yordum. Daha sonrasında yazar oldum ve neredeyse inanılmaz başarılı, ama aslında gün ışığına çıkmayı beceremeyiş bir sürü şey üzerinde çalıştım. Diğer yazarlar ne demek istediğimi anlayacaktır.

En gözde projem komediyi ve bilimkurguyu birleştiren bir şeyler yazabilmekti, ki beni bir borç batağının ve umutsuzluğun derinliklerine sürükleyen şey bu saplantıydı. Çevremde, sahip olduğum bu dertle ilgilenen kimse yoktu, tek bir kişi dışında: BBC'den Simon Brett adlı bir radyo yapımcısı da benimle aynı fikri paylaşıyordu, komedi ve bilimkurgu. Her ne kadar Simon yalnızca ilk bölümün yapımcılığını üstlenip ardından kendi yazılarına (Amerika'da en çok o mükemmel Charles Paris dedektif romanlarıyla tanınır) yoğunlaşmak için BBC'den ayrılmış olsa da ona çok büyük bir şükran borçluyum. Onun yerini efsanevi Geoffrey Perkins aldı.

Programın ilk biçimi biraz farklıydı. O zamanlar dünyanın gidişatına biraz canım sıkılıyordu; her biri dünyanın farklı bir nedenle ve farklı bir biçimde yıkılmasıyla sonuçlanan altı farklı öykü hazırlamıştım. Adı "Yerküre'nin Sonları" olacaktı.

İlk öykünün ayrıntılarını tamamlarken -Yerküre yeni bir hiperuzay ekspres yolunun yapımı için yok ediliyordu- okurlara ne olup bittiğini söyleyip öyküye gereksinim duyduğu bağlamı sağlayacak birine, başka bir gezegenden gelmiş birine ihtiyacım olduğunu fark ettim. Sonuçta onun kim olduğu ve Yerküre'de ne yaptığı hakkında çalışmaya koyuldum.

Ona Ford Prefect adını vermeye karar verdim. (Bu Amerikalı okurların genellikle fark etmediği bir şakaydı, çünkü onlar bu tuhaf isimli küçük araba hakkında hiçbir şey duymamışlardı ve içlerinden çoğu bunun "Perfect" [kusursuz] sözcüğünün yanlış yazılmış hali olduğunu düşünüyorlardı.) Metinde uzaylı karakterimin gezegene gelmeden önce baştan savma bir araştırma yaptığını ve bu araştırmanın onu bu ismi seçerse "pek de göze çarpmayacağını" düşünmeye yönelttiğini yazmıştım. Ama üzerinde araştırma yaptığı egemen canlı türünün seçimi hakkında hata yapmıştı.

Peki, ama öyküyü karmaşıklaştıracak sorunları nasıl ortaya çıkartacaktım? Derken Avrupa'nın çeşitli yerlerine otostop yaparken sık sık başvurduğum bilgilerin ya da öğütlerin eskimiş veya bir şekilde yanıltıcı olduğunu hatırladım. Büyük bir bölümü böyleydi, çünkü bunlar genellikle yalnızca diğer yolcuların seyahat deneyimlerine ait öykülerden derlenmişti.

İşte tam bu noktada *Otostopçunun Galaksi Rehberi* fikri aniden zihnimin derinliklerinden, onca zamandır saklandığı yerden çıkıverdi. Ford *Rehber* için bilgi toplayan bir araştırmacı olacaktı. Ama kurguyu geliştirmeye başlar başlamaz engellenemez bir şekilde öykünün merkezi haline geldi ve geri kalanı da -özgün Ford Prefect'in yaratıcısının söyleyeceği gibi- boş laftı.

Öykünün tamamen iç içe girip olabileceği en sarmal halde büyüdüğünü öğrenmek pek çok kişiyi şaşırtabilir. Bölümler halinde yazmanın anlamı şudur: Bölümün birini bitirdiğimde bir sonraki bölümde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmuyordu. Öykünün kıvrılıp yön değiştirdiği noktalarda birtakım olaylar daha önce olup bitmiş bir şeyleri aniden aydınlatıverirken ben de herkes kadar

şaşırıyordum.

BBC'nin program henüz yapım aşamasındayken gösterdiği tutumun Macbeth'in insanları öldürürken sergilediğiyle çok benzer olduğunu düşünüyorum - önce birtakım şüpheler, ardından gelen temkinli bir coşku, sonrasında girişilen işin büyük boyutları ve hâlâ görünürde bir bitiş belirtisinin görülmemesi yüzünden giderek daha da büyüyen bir telaş hissi. Geoffrey'nin, benim ve ses mühendislerinin yeraltındaki bir stüdyoya haftalarca kapanıp diğerlerinin koca bir diziyi üretebilecekleri sürede tek bir ses efektini üretmek için uğraştığımız söylentilerini (bu arada bir sürü insanın stüdyo zamanını çalıyorduk) çok sert ve coşkulu bir şekilde inkâr ettik, ama kesinlikle doğruydu.

Bu noktaya varıldığında dizinin bütçesi epeyce yükselmişti, ama pratikte Dallas'ın birkaç saniyesini üretmek için gerekenle aynıydı. Ya bu radyo programı başarılı olamasaydı...

İlk bölüm 8 Mart 1978'de, bir çarşamba günü, BBC Radio 4'de gece 22:30'da yayınlandı. Hiç de öyle büyük bir tanıtım filan yapılmamıştı. Sadece yarasalar dinlemiş ve bir iki köpek havlamıştı.

Birkaç hafta sonra bir ya da iki tane mektup geldi. Yani - oralarda bir yerde dinleyen birileri vardı. Konuştuğum insanlar -tek sahnelik bir şaka olarak yazdığım ve yalnızca Geofffey'in ısrarıyla geliştirdiğim- Paranoyak Android Marvin karakterinden hoşlanmış gibiydi.

Derken birtakım yayımcılar ilgilenmeye başlıyordu ve İngiltere'deki Pan Books tarafından diziyi kitap biçiminde yazmakla görevlendirildim. Bir sürü geciktirmenin, saklanmanın, bahaneler üretmenin ve banyonun ardından işin üçte ikisini tamamlamayı başardım. İşte bu noktada en az on son teslim tarihini geçtikten sonra bana çok nazik ve kibarca şöyle dediler: lütfen, tam o anda üstünde çalıştığım sayfayı bitirerek şu lanet şeyi hemen onlara verebilir miydim.

Bu arada başka bir dizi yazmaya uğraşmakla meşguldüm, ayrıca Dr. Who adlı televizyon dizisinin senaryosunu yazıp düzeltmekle de boğuşuyordum; çünkü size ait radyo dizilerine, özellikle de birilerinin dinlediklerini yazdıkları bir programa sahip olmanız çok keyif vericidir, ama bu keyif öğlen yemeklerinizin parasını kesinlikle karşılamaz.

Yani *Otostopçunun Galaksi Rehberi* Eylül 1979'da İngiltere'de yayımlanıp *Sunday Times*'ın çok satanlar listesinde bir numaraya çıktığında, hatta yerini korumayı başardığında durum aşağı yukarı böyleydi. Açıkça görünüyordu ki, birileri radyo programını dinlemişti.

Bu noktadan sonra işler daha da karışmaya başladı ve işte bu yüzden de olup bitenleri açıklamak için bu giriş bölümünü yazmam istendi. *Rehber* insanların karşısına bir sürü biçimde çıktı: Kitaplar, radyo programı, televizyon dizisi, plaklar ve bir süre sonra gösterime girecek olan büyük bir sinema filmi. Ama bütün bunlar her seferinde farklı bir öyküyle ortaya çıkıyor ve en açıkgöz izleyicinin bile zaman zaman şaşırmasına yol açıyordu.

İşte karşınızda farklı versiyonların ayrıntılı bir dökümü, ama meseleyi yalnızca daha da karmaşıklaştıran ve Amerika'da sergilenmeyen çeşitli sahne versiyonlarını bu döküme dahil etmiyorum.

Radyo programı İngiltere'de 1978 Martında başladı. İlk seride altı program ya da onların deyimiyle "devre" vardı. Yani altı bölüm. Burası kolay. Aynı yılın daha sonrasında bir bölüm daha kaydedilip yayınlandı, bu genel olarak Noel bölümü olarak bilinir. Ama içinde Noel'e yapılan herhangi bir gönderme yoktu. Noel bölümü diye isimlendirilmişti, çünkü ilk kez 24 Aralıkta yayınlanmıştı, ki bu da Noel Günü değildi. Ardından olaylar giderek daha fazla karıştı.

1979 güzünde ilk "Otostopçu" kitabı *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adıyla İngiltere'de yayımlandı. Aslında radyo programının ilk dört bölümünün geliştirilmiş haliydi; bazı karakterler

tamamen farklı biçimlerde davranırken diğerleri tamamen aynı biçimde ama büsbütün farklı nedenlerle hareket ediyordu, yani sonuçta aynı kapıya çıkıyor, ama insanı diyalogları tekrar yazmaktan kurtarıyordu.

Kabaca aynı dönemde ikili bir plak da piyasaya çıkarıldı, ama bu diğerinin tam tersine, radyo programının ilk dört bölümünün çok az kısaltılmış bir versiyonuydu. Bunlar özgün radyo yayınının kayıtları değildi, temelde aynı senaryoların tamamen yeni kayıtlarıydı. Böyle bir şey yapılmıştı, çünkü radyo programlarının fon müziği olarak gramofon kayıtlarından birtakım müzikler kullanmıştık ve bu radyo için iyiydi, ama ticari sunumlarda kullanılması olanaksızdı.

1980 Ocağında "Otostopçunun Galaksi Rehberi"nin beş yeni bölümü daha BBC Radyosundan yayınlandı; hepsi de bir hafta içinde yayınlandı ve toplam bölüm sayısı onikiye yükseldi.

1980 güzünde ikinci *Otostopçu* kitabı İngiltere'de yayımlanırken aynı dönemde Harmony Books da ilk kitabı Amerika'da bastı. Bu ikinci kitap "Otostopçunun Galaksi Rehberi"nin 7, 8, 9, 10, 11, 12, 5 ve 6 numaralı radyo bölümlerin (bu sırayla) kısaltılıp yeniden kurgulanmış ve üzerinde epeyce çalışılmış bir versiyonuydu. *Evrenin Sonundaki Restoran* olarak adlandırılması çok açıksözlüce bir yaklaşımdı, çünkü "Otostopçunun Galaksi Rehberi" adlı radyo programının beşinci bölümünden malzemeler içeriyordu ve o bölümde Milliways veya Evrenin Sonundaki Restoran diye bilinen bir yer vardı.

Bu arada "Otostopçunun Galaksi Rehberi" adlı altı bölümlük bir televizyon dizisi de BBC tarafından hazırlanıp Ocak 1981'de gösterildi. Bu dizi aşağı yukarı radyo serisinin ilk altı bölümüne dayanıyordu. Diğer bir deyişle, *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı kitabın büyük bölümüyle *Evrenin Sonundaki Restoran*'ın ikinci yarısının birleştirilmiş haliydi. Bu yüzden de radyo programlarının temel yapısını takip etmekle birlikte, takip etmeyen kitaplardaki birtakım düzeltmeleri bir araya getiriyordu.

1982 Ocağında Harmony Books *Evrenin Sonundaki Restoran*'ı Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımladı.

1982'nin yazına gelindiğindeyse üçüncü "Otostopçu" kitabı İngiltere ve Amerika'da aynı anda *Hayât, Evren ve Her Şey* adıyla basılıyordu. Bu kitap daha önce radyo programlarında ya da televizyon dizisinde dinlenilen veya seyredilen herhangi bir şeye dayanmıyordu. Aslında açıkça söylemek gerekirse, radyo programlarının 7, 8, 9, 10, 11 ve 12. bölümleriyle çelişiyordu. "Otostopçunun Galaksi Rehberi"nin bu bölümleri, hatırlarsanız, düzeltilmiş biçimleriyle *Evrenin Sonundaki Restoran* adlı kitaba katılmıştı.

Bu noktaya ulaşıldığında, o güne dek ortaya çıkanlarla tamamen tutarsız olan bir film senaryosu yazmak için Amerika'ya gittim ve filmin yapımı ertelendikçe (şu aralarda var olan bir dedikoduya göre filmin çekimlerine İsrafil'in borusunu çalmasından hemen önce başlanacakmış) üçlemeye *Elveda ve Bütün O Balıklar İçin Teşekkürler* adlı dördüncü ve son bir kitap daha yazdım. İngiltere'de ve Amerika Birleşik Devletleri'nde 1984 güzünde yayımlanan kitap o güne dek yazılmış her şeyle, hatta kendisiyle bile çelişiyordu.

Derken sanki bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de Infocom için *Otostopçunun* Galaksi *Rehberi* adında bir bilgisayar oyunu da yazdım; ki bu oyun daha önce aynı isim altında yapılan şeylerle yalnızca belli belirsiz ufacık benzerlikler taşıyordu.

Sonrasında Geoffrey Perkins ile yapılan işbirliği sonucunda radyo malzemeleri bir araya getirilip *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy: The Original Radio Scripts* [Otostopçunun Galaksi Rehberi: Özgün Radyo Senaryoları] adıyla 1985 yılında ABD ve İngiltere'de yayımlandı. Bu çok ilginç bir

girişimdi. Bu kitap, adının da belirttiği gibi, bütün radyo senaryolarının yayınlandığı biçimiyle toplamıydı ve bu yüzden de otostopçunun radyo programlarının eksiksizce ve arkasından gelen bölümle tutarlı bir şekilde birbirine yansıtan tek Otostopçu baskısıdır. Bu konuda biraz rahatsızım: işte bu nedenle o kitabın girişi şu anda okumakta olduğunuz son ve kesin halinden sonra yazıldı ve elbette bu nedenle onunla düpedüz çelişiyor.

İnsanlar bana sık sık gezegenden nasıl ayrılabileceklerini sormuştur ve bu yüzden ben de birtakım kısa notlar hazırladım.

GEZEGENDEN NASIL AYRILABİLİRSİNİZ

1. NASA'ya telefon açın. İşte onların numarası: (713) 483 31 11. Onlara buradan olabildiğince çabuk ayrılmanızın çok önemli olduğunu anlatın.
2. Eğer sizinle işbirliği yapmaya yanaşmazlarsa, Beyaz Saray'da çalışan herhangi bir arkadaşınızı arayın -oranın numarası (202) 456 14 14- ve NASA'daki adamlara sizin tarafınızı tutan birkaç laf etmesini söyleyin.
3. Eğer Beyaz Saray'da çalışan arkadaşınız yoksa, Kremlin'e telefon açın (uluslararası santrale bağlanıp 0107 095 295 90 5l'i bağlamasını isteyin). Onların da orada (en azından konuşabilecekleri) bir arkadaşları olmayabilir, ama az da olsa bir ağırlıkları vardır, o yüzden deneseniz iyi olur.
4. Eğer yine başarısız olursanız, yol göstermesi için Papayı arayın. Telefonu şu: 011 39 6 69 82 ve telefon santralı hata yapmıyormuş.
5. Eğer bütün bu denemeler başarısızlıkla sonuçlanırsa, tepenizden uçup giden bir ufoyu bayrak sallayarak indirin ve telefon faturanız gelmeden önce bu gezegenden ayrılmanızın ne kadar da hayati bir önem taşıdığını açıklayın.[2]

Douglas Adams
Los Angeles 1983 ve Londra 1985/1986

birinci kitap

OTOSTOPÇUNUN GALAKSİ REHBERİ

Çeviren: Nil Alt

Jonny Brock, Clare Gorst
ve diğer bütün Arlingtonlulara
çay, sempati ve kanepe için

Galaksinin Batı Sarmal Kolu'nun bir ucunda, haritası bile çıkarılmamış ücra bir köşede, gözlerden uzak, küçük ve sarı bir güneş vardır.

Bu güneşin yörüngesinde, kabaca yüz kırksekiz milyon kilometre uzağında, tamamıyla önemsiz ve mavi-yeşil renkli, küçük bir gezegen döner. Gezegenin maymun soyundan gelen canlıları öyle ilkeldir ki dijital kol saatinin hâlâ çok etkileyici bir buluş olduğunu düşünürler.

Bu gezegenin şöyle bir sorunu vardı - daha doğrusu eskiden vardı: Üzerinde yaşayan halkın büyük bölümü çoğu zaman mutsuzdu. Bu sorun için pek çok çözüm önerilmişti, ama bunların çoğu genellikle yeşil renkli küçük kâğıt parçalarının hareketleriyle ilgiliydi. Bu da tuhaftı, çünkü aslında mutsuz olanlar yeşil renkli küçük kâğıt parçaları değildi.

Bu nedenle sorun varlığını sürdürdü; halkın çoğunun durumu kötüydü ve onların büyük bölümüyse sefildi, dijital kol saatleri olanlar bile.

Her şeyden önce, ağaçlardan inmekle büyük bir hata ettiklerini düşünenlerin sayısı gün geçtikçe artıyordu. Bazıları ağaçlara çıkmanın bile yanlış bir hamle olduğunu ve hiç kimsenin okyanuslardan asla ayrılmamış olması gerektiğini söylüyordu.

Sonra, adamın birinin, değişiklik olsun diye bundan böyle halka nazik davranmanın ne kadar iyi olacağını dile getirdiği için bir ağaca çivilenmesinden yaklaşık iki bin yıl sonra, bir Perşembe günü, Rickmansworth'de küçük bir kafede tek başına oturan bir kız, bunca zamandır ters giden şeyin ne olduğunu birdenbire fark edip en sonunda dünyanın nasıl iyileştirilebileceğini ve mutluluğun hüküm sürdüğü bir yere dönüştürülebileceğini anlamıştı. Bu sefer doğru olanı bulmuştu, bu işe yarayacak ve hiç kimsenin bir yerlere çivilenmesi gerekmeyecekti.

Ama ne yazıktır ki, bir telefon bulup birilerine bundan söz edemeden korkunç, aptal bir felaket meydana geldi ve fikir sonsuza dek yitip gitti.

Bu, o kızın öyküsü değil.

Ama o korkunç, aptal felaketin ve onun doğurduğu bazı sonuçların öyküsüdür.

Bu, aynı zamanda bir kitabın, Otostopçunun Galaksi Rehberi *denen bir kitabın - Dünya'ya ait olmayan, Dünya'da asla yayımlanmamış ve o korkunç felaket meydana gelene dek bir Dünyalı tarafından ne görülmüş ne de duyulmuş bir kitabın öyküsüdür.*

Yine de her şeyiyle dikkate değer bir kitaptı.

Aslında, belki de Küçükayı'nın -hiçbir Dünyalının adını bile duymadığı- büyük yayın kuruluşlarından şimdiye dek çıkmış en dikkate değer kitaptı.

Yalnızca her şeyiyle dikkate değer bir kitap değil, son derece başarılı bir kitaptı da - Gökyüzü Evinizin Bakım Derlemesi*'nden daha popülerdi,* Sıfır Yerçekiminde Yapılacak Elli Üç Şey Daha*'dan daha çok satmıştı ve Oolon Colluphid'in piyasaya bomba gibi düşen felsefi üçlemesi* Tanrı Nerede Yanlış Yaptı, Tanrı'nın En Büyük Hatalarından Birkaçı Daha *ve* Bu Tanrı Da Kimmiş*'den daha çok tartışma koparmıştı.*

Galaksinin Dış Doğu Kıyısı'nın daha fazla refaha ulaşmış uygarlıkların pek çoğunda

Otostopçunun Rehberi *bütün bilgi ve bilgeliğin standart hâzinesi olarak herkesçe kabul gören büyük* Ana Galaktika Ansiklopedisi*'nin yerini çoktan almıştı. Çünkü içinde atlanan pek çok şey bulunmasına ve uydurmalarla ya da en azından büyük hatalarla dolu olmasına rağmen kendisinden önceki daha sıkıcı çalışmaya iki yönden üstünlük sağlamıştı.*

Bunlardan birincisi biraz daha ucuz olması, ikincisiyse kapağında kocaman, dostane harflerle PANİĞE KAPILMA yazmasıydı.

Ama o korkunç, aptal Perşembe'nin ve onun olağandışı sonuçlarının ve o sonuçların bu dikkate değer kitapla kaçınılmaz bir şekilde iç içe geçişinin hikâyesi çok basit bir şekilde başlıyordu.

Bir evle başlıyordu.

bir

Ev, köyün hemen ucundaki alçak bir bayırın üzerindeydi. Orada tek başına duruyor ve West Country'nin geniş bir alana yayılmış tarlalarına bakıyordu. Evin dikkate değer herhangi bir yanı yoktu - otuz yıllık, gecekondu benzeri karemsi, tuğladan bir evdi, ön tarafında boyut ve oranlarıyla göze hoş görünmekten çok uzak dört penceresi vardı.

Ev koskoca dünyada bir tek Arthur Dent için önemliydi ve bunun tek nedeni bahsi geçen evin şans eseri onun yaşadığı ev olmasıydı. Onu sinirli ve huysuz yapan Londra'dan ayrıldığından beri, yaklaşık üç yıldır burada yaşıyordu. Otuz yaşlarında, uzun boylu, koyu saçlı biriydi ve asla kendisine güvenemezdi. Onu en çok endişelendiren şey insanların ona her zaman neden bu kadar endişeli göründüğünü sormalarıydı. Arkadaşlarına hep düşündüklerinden çok daha ilginç olduğunu söylediği yerel bir radyo kanalında çalışıyordu. Öyleydi de - arkadaşlarının çoğu reklamcılık yapıyordu.

Çarşamba gecesi çok şiddetli bir yağmur yağmıştı, dar yol ıslak ve çamurluydu, ama Perşembe sabahı, güneş Arthur Dent'in evinin üzerine son kez vurduğunda yol parlak ve temiz görünüyordu.

Belediye Meclisinin evi yıkıp yerine kestirme bir yol inşa etmek istediği, Arthur'a henüz uygun bir şekilde bildirilmemişti.

~ ~

Perşembe sabahı saat sekizde Arthur kendini pek iyi hissetmiyordu. Uyandığında gözleri kıpkırmızıydı; yataktan çıktı, çapaklı ve sulanmış gözlerle odasında gezindi, pencereyi açtı, bir buldozer gördü, terliklerini buldu ve elini yüzünü yıkamak için ayaklarını sürüye sürüye banyoya gitti.

Diş macunu fırçanın üzerinde - öyleyse. Fırçala.

Tıraş aynası - tavana doğru bakıyordu. Onu düzeltti. Bir an için banyo penceresinden ikinci bir buldozerin görüntüsü yansımıştı. Düzgünce ayarlandığında ayna Arthur Dent'in sert ve kısa sakallarını gösteriyordu. Onları tıraş etti, yüzünü yıkadı, kuruladı ve ağzına atacak lezzetli bir şeyler bulmak üzere yine ayaklarını sürüye sürüye mutfağa doğru yürüdü.

Su ısıtıcısı, fiş, buzdolabı, süt, kahve. Esne.

Buldozer sözcüğü bağlantı kurabileceği bir şeyler arayarak bir an için kafasında öylece dolandı.

Mutfak penceresinden görünen buldozer epey büyüktü.

Gözünü buldozere dikti.

"Sarı," diye düşündü ve giyinmek için ayaklarını sürüye sürüye yatak odasına döndü.

Banyonun önünden geçerken koca bir bardak su içmek için durdu, sonra bir tane daha içti. Akşamdan kalma olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Neden akşamdan kalmaydı? Önceki gece içki mi içmişti? Herhalde içmiş olmalıydı. Gözüne tıraş aynasındaki bir pırıltı çarptı. "Sarı" diye düşündü ve yatak odasına doğru ayaklarını sürüye sürüye ilerledi.

Durdu ve düşündü. Bar, diye düşündü. Ah elbette, bar. Kızgın olduğunu, önemli görünen bir şey yüzünden kızgın olduğunu hayal meyal hatırladı. Bir süredir çevresindekilere o konudan bahsetmiş

olduğundan, hatta insanlara bunu uzun uzun anlattığından kuşkulanıyordu: Anımsayabildiği en net görüntü, konuştuğu insanların yüzlerindeki donuk ifadelerdi. Çok kısa bir süre önce hakkında bir şeyler öğrendiği yeni bir kestirme yolla ilgiliydi. Yol çalışması aylardır hazırlık aşamasındaydı, ama görünüşe göre kimsenin bundan haberi yoktu. Saçmalık. Bir yudum su aldı. Her şeyin bir şekilde kendi kendine yoluna gireceğine karar vermişti, kimse kestirme bir yol istemiyordu, belediye meclisinin hiçbir dayanağı yoktu. Her şey kendi kendine yoluna girecekti.

Tanrım, bu ne korkunç bir akşamdan kalmalıktı. Giysi dolabının aynasında kendine baktı. Dilini çıkardı. "Sarı" diye düşündü. *Sarı* sözcüğü bağlantı kurabileceği bir şeyler arayarak bir an için kafasında öylece dolandı.

Onbeş saniye sonra evden çıkmıştı ve bahçesindeki patikada ilerleyen büyük, sarı bir buldozerin önünde yatıyordu.

Bay L. Prosser, söylenenlere bakılırsa sıradan bir insandı. Bir başka deyişle, maymundan gelme, karbon temelli ve iki ayaklı bir yaşam biçimiydi. Daha fazla ayrıntı vermek gerekirse kırk yaşında, şişman, kılıksız bir adamdı ve Belediye Meclisinde çalışıyordu. Tuhaf bir şekilde, bunu bilmese de baba tarafından doğrudan Cengiz Han'ın soyundan geliyordu. Yine de araya giren nesiller ve karışan ırklar genlerinde o kadar çok değişikliğe sebep olmuştu ki artık gözle görülebilir Moğol özellikleri taşımıyordu. Bay L. Prosser'da kudretli atalarından geriye kalan tek iz, karın bölgesindeki göze çarpan şişmanlık ve küçük kürk şapkalara olan tutkusuydu.

Kesinlikle büyük bir savaşçı değildi: aslına bakılırsa gergin ve endişeli bir adamdı. Bugün özellikle gergin ve endişeliydi, çünkü işinde -işi gün bitmeden Arthur Dent'in evinin yoldan kaldırılmasını sağlamaktı- ciddi bir terslik çıkmıştı.

"Saçmalamayın, Bay Dent," dedi, "kazanamayacağınızı siz de biliyorsunuz. Sonsuza dek buldozerin önünde yatamazsınız." Gözlerini acımasız bir ateşle parlatmaya çalıştı, ama olmuyordu işte.

Çamurun içinde yatan Arthur'un sesi onunkini bastırdı.

"Benim gözüm kara," dedi, "er mi yaman bey mi yaman göreceğiz."

"Korkarım durumu kabul etmek zorunda kalacaksınız," dedi Bay L. Prosser, kürk şapkasını sıkıca tutup kafasının üzerinde döndürerek, "bu kestirme yolun inşa edilmesi gerekiyor ve inşa edilecek!"

"Bunu ilk defa duyuyorum," dedi Arthur, "peki neden inşa edilmesi gerekiyormuş?"

Bay Prosser bir süre ona parmağını salladı, sonra durdu ve parmağını çekti.

"Neden inşa edilmesi gerekiyormuş da ne demek?" dedi. "Bu bir kestirme yol. Kestirme yollar inşa edilmelidir."

Kestirme yollar, bazı insanların A noktasından B noktasına çok hızlı bir şekilde gitmesini, bu sırada başka insanların da B noktasından A noktasına çok hızlı bir şekilde varmasını sağlayan buluşlardır. Tam ortada bir nokta olan C noktasında yaşayan insanlarsa sık sık şunu merak ederdi: A noktasında ne var ki bunca insan B noktasından oraya gitmek için can atıyor ve B noktasında ne var ki bunca insan A noktasından oraya gitmek için can atıyor? Çoğu kez insanların hangi lanet olası yerde olmak istediklerine kesin bir karar verip bu duruma bir son vermelerini dilerlerdi.

Bay Prosser D noktasında olmak istiyordu. D noktası belirli bir yer değildi, A, B ve C noktalarının çok çok uzağındaki herhangi bir uygun nokta olabilirdi. D noktasında, kapısının üzerinde baltalar olan

küçük bir kulübesi olacaktı ve D noktasına en yakın bar olan E noktasında birazcık iyi vakit geçirecekti. Karısı elbette ki sarmaşık gülleri olmasını isterdi, ama o baltaları tercih ediyordu. Nedenini bilmiyordu - yalnızca baltalar hoşuna gidiyordu. Buldozer sürücülerinin alaycı sırıtışları karşısında kıpkırmızı oldu.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, ama her iki durum da eşit derecede rahatsızdı. Birilerinin korkunç bir beceriksizlik yaptığı gün gibi ortadaydı ve o kişinin kendisi olmaması için dua etti.

"Vaktinde herhangi bir öneri ya da itirazda bulunmaya hakkınız vardı, biliyorsunuz," dedi Bay Prosser.

"Vaktinde mi?" dedi Arthur, baykuş gibi öterek. "Vaktinde? Bunu ilk kez dün evime gelen bir işçiden duydum. Ona pencereleri silmeye mi geldin diye sordum, o da hayır evi yıkmaya geldim dedi. Elbette ki bunu hemen söylemedi. Şey, hayır. Önce birkaç pencere sildi ve benden bir beşlik aldı. Ondan sonra söyledi."

"Ama Bay Dent, planlar dokuz aydır yerel planlama ofisinde duruyordu."

"Şey, evet, dün öğleden sonra, duyar duymaz doğrudan oraya gittim. Planların orada olduğunu duyurmak için kılınızı bile kıpırdatmadınız, değil mi? Bunu gerçekten gidip birilerine ya da bir şeylere bildirmekten bahsediyorum."

"Ama taslaklar asılıydı..."

"Asılı mıydı? Onları bulabilmek için en sonunda bodruma inmek zorunda kaldım."

"Evrakların asıldığı bölüm orasıdır."

"Elimde bir fenerle."

"Şey, büyük olasılıkla ışıklar gitmişti."

"Merdivenler de gitmişti."

"Ama bakın, duyuruyu buldunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Arthur, "evet, buldum. Kapısında *Leopara dikkat et* yazılı bir tabela asılmış ve kullanılmayan bir helaya tıkılmış, kilitli bir dosya dolabının dibindeydi."

Başlarının üzerinden bir bulut geçti. Bulutun gölgesi soğuk çamurun içinde dirseğine dayanmış bir şekilde uzanan Arthur Dent'in üzerine düştü. Arthur Dent'in evinin üzerine düştü. Bay Prosser kaşlarını çatıp buluta baktı.

"Çok da matah bir ev değil," dedi.

"Üzgünüm, ama onu sevmiş bulundum bir kere."

"Kestirme yolu da seveceksiniz."

"Ah, kapa çeneni," dedi Arthur Dent. "Kapa çeneni ve defol git; giderken lanet olası kestirme yolunu da yanına al. Hiçbir dayanağın yok ve bunu biliyorsun."

Zihni Arthur Dent'in evinin yanıp kül oluşunun ve Arthur'un sırtına saplanmış en az üç kalın mızrakla birlikte alev alev yanan yıkıntıdan çığlık çığlığa kaçışının tarifi güç, ama müthiş çekici görüntüleriyle dolu olan Bay Prosser ağzını birkaç kez açıp kapattı. Buna benzer hayaller Bay Prosser'ı sık sık rahatsız eder ve kendisini çok gergin hissetmesine neden olurdu. Bir an için kekeledi, ama sonra kendisini hemen toparladı.

"Bay Dent," dedi.

"Buyrun, benim," dedi Arthur.

"İşte size gerçeklere dayanan bazı bilgiler. Şu buldozerin dosdoğru üstünüzden geçmesine izin verirsem, buldozerin ne kadar zarar göreceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?"

"Ne kadar?" diye sordu Arthur.

"Hiç," dedi Bay Prosser ve beyninin neden hep bir ağızdan ona bağıran bin kıllı atlıyla dolu olduğunu merak ederek sinirli bir şekilde uzaklaştı.

Tuhaf bir rastlantı eseri, maymun soyundan gelen Arthur Dent en yakın arkadaşlarından birinin maymundan türemediği ve genelde iddia ettiği gibi Guildford'dan değil de aslında Betelgeuse civarındaki küçük bir gezegenden geldiğinden *kesinlikle hiç* şüphe etmiyordu.

Arthur Dent bundan hiç ama hiç şüphelenmemişti.

Bahsedilen bu arkadaşı, Dünya gezegenine yaklaşık onbeş Dünya yılı önce gelmişti ve Dünya toplumuna ayak uydurmak için çok uğraşmıştı - bunu da kısmen başardığını söylemeliyiz. Örneğin, o onbeş yılı işsiz bir aktör gibi davranarak geçirmişti, ki bu da yeterince kabul edilebilirdi.

Ama hazırlık araştırmasını birazcık baştan savma yaptığı için dikkatsizce bir hataya düşmüştü. Toplamış olduğu bilgiler sonuçta onu pek de göze çarpmayan "Ford Prefect"[3] adını seçmeye yöneltmişti.

Göze çarpacak kadar uzun boylu değildi, yüz hatları çarpıcıydı, ama kendisi göze çarpacak kadar yakışıklı değildi. İnce telli kızılımsı saçları şakaklarından geriye taranmıştı. Derisi sanki burnundan geriye doğru çekilmiş gibiydi. Görünüşünde çok az da olsa tuhaf bir şeyler vardı, ama bunun ne olduğunu söylemek zordu. Belki gözlerini yeterince sık kırpıştırmamasıydı ve onunla biraz uzun konuştuğunuzda, gayri ihtiyari onunkiler yerine sizin gözleriniz sulanmaya başlıyordu. Belki de biraz fazla yayvanca gülümsemesi ve insanların üzerinde, sanki dişlerini onların boyunlarına geçirmek üzereymiş gibi tedirgin edici bir duygu uyandırmasıydı.

Dünya'da edindiği arkadaşlarının çoğu onu eksantrik, ama zararsız bir insan -garip huyları olan ve ele avuca sığmayan bir ayyaş- olarak görürdü. Örneğin, sık sık üniversite partilerine davetsiz girer, fena halde sarhoş olur ve dışarı atılana kadar bulabildiği her astrofizikçiyle dalga geçerdi.

Bazen üzerine tuhaf bir dalgınlık gelirdi ve biri ona ne yaptığını sorana dek hipnotize olmuş gibi gökyüzüne bakardı. Sonra bir an suçluluk duygusuyla irkilir, ardından gevşeyip sırıtırdı.

"Şey, yalnızca uçan daire arıyorum," diye şaka yapardı ve herkes kahkahalar atıp ona ne tür bir uçan daire aradığını sorardı.

"Yeşil olanları!" diye yanıtlardı, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle birlikte; sonra bir an çılgınca kahkahalar atar ve birden en yakın bara dalıp peş peşe çok fazla içki ısmarlardı.

Buna benzer akşamlar çoğunlukla kötü biterdi. Ford viskiyle kafayı bulur, kızın biriyle bir köşeye çekilip ona dili dolanarak uçan dairenin renginin aslında o kadar da önemli olmadığını açıklardı.

Daha sonra, yarı felçli bir halde karanlık sokaklarda sendelerken yoldan geçen polislere Betelgeuse'e giden yolu bilip bilmediklerini sorardı çoğu kez. Polisler de genelde "Sizce eve dönme vaktiniz gelmemiş mi, beyefendi?" gibi bir şeyler söylerdi.

"Deniyorum, bebeğim, deniyorum," Ford'un böyle durumlarda verdiği değişmez yanıttı.

Aslında, dalgın dalgın gökyüzüne bakarken aradığı herhangi bir uçan daireydi. Yeşil demesinin nedeni, yeşilin Betelgeuse'nin ticari keşif kolunun geleneksel uzay üniformasının rengi olmasıydı.

Ford Prefect bir an önce bir uçan dairenin gelmesini çok istiyordu, çünkü onbeş yıl herhangi bir yerde mahsur kalmak için bile uzun bir zamandı; özellikle de Dünya gibi hayal bile edilemeyecek derecede sıkıcı bir yerde.

Ford bir uçan dairenin çok kısa sürede gelmesini diliyordu, çünkü uçan daireleri işaret vererek

nasıl indireceğini ve onlara nasıl bineceğini biliyordu. Günde otuz Altair dolarından daha ucuza Evrenin Harikaları'nı nasıl göreceğini biliyordu.

Aslında Ford Prefect, o tamamıyla dikkate değer kitap için, *Otostopçunun Galaksi Rehberi* için çalışan gezgin bir araştırmacıydı.

İnsanlar bulundukları ortama uyum sağlamak konusunda çok başarılı olan varlıklardır ve öğlen olduğunda Arthur'un evinin civarındaki yaşam tutarlı bir rutine oturmuştu. Arthur'un kabul gören rolü vıcık vıcık çamurda sırt üstü yatıp ara sıra avukatını, annesini ya da iyi bir kitap görmeyi talep etmekti. Bay Prosser'ın kabul gören rolüyse fırsat buldukça Halkın Refahı Adına, Kalkınma Yürüyüşü, Biliyor Musun Bir Keresinde Benim Evimi De Yıkmışlardı, Asla Arkama Bakmadım konulu yeni nutuklar çekmek, başka muhtelif kandırma yöntemleri ve tehditler kullanarak Arthur'un hakkından gelmeye çalışmaktı. Buldozer sürücüsünün kabul gören rolüyse oturup kahve içmek ve sendika yönetmeliğini inceleyerek durumu nasıl kendileri için maddi bir avantaja çevirebileceklerini düşünmekti.

Dünya günlük rotasında ağır ağır ilerliyordu.

Güneş Arthur'un içinde yattığı çamuru kurutmaya başlıyordu.

Üzerinden bir gölge daha geçti.

"Merhaba, Arthur," dedi gölge.

Arthur kafasını kaldırıp gözlerini kısarak güneşe doğru baktığında Ford Pretect'in tepesinde dikildiğini görüp bir an için ürktü.

"Ford! Merhaba, nasılsın?"

"İyiyim," dedi Ford, "baksana, meşgul müsün?"

"*Meşgul* müyüm?" diye haykırdı Arthur. "Şey, bütün bu buldozerleri ve diğer şeyleri önlerine yatmak için buraya getirttim, çünkü eğer bunu yapmazsam evimi yıkacaklar, ama onun dışında ... özel bir meşguliyetim yok, niye sordun?"

Betelgeuse'de kinaye diye bir şey yoktu ve bu yüzden de Ford dikkatini toplamamışsa, çoğu zaman alaycı sözleri fark edemezdi. "İyi, konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

"Ne?" dedi Arthur Dent.

Ford birkaç saniyeliğine Arthur orada değilmiş gibi davrandı ve bir otomobilin altına girip ezilmeye çalışan bir tavşan gibi gözlerini dikip gökyüzüne baktı. Sonra, birdenbire Arthur'un yanına çömeldi.

"Konuşmalıyız," dedi sesinde aceleci bir tonla.

"Tamam," dedi Arthur, "konuş."

"Ve içmeliyiz," dedi Ford. "Konuşmamız ve içmemiz hayati önem taşıyor. Şimdi. Haydi bara gidip içelim."

Tekrar gökyüzüne baktı; gergindi ve bir şeylerin olmasını bekliyor gibiydi.

"Bak, anlamıyor musun," diye bağırdı Arthur. Parmağıyla Prosser'ı işaret etti. "Şu adam evimi yıkmak istiyor!"

Ford şaşkın şaşkın ona baktı.

"Tamam, bunu sen yokken de yapabilir, değil mi?" diye sordu.

"Ama bunu yapmasını istemiyorum ki!"

“Ha.”

“Baksana, senin derdin ne Ford?” dedi Arthur.

“Hiç. Hiçbir derdim yok. Dinle beni - sana şimdiye dek duyduğun en önemli şeyi söylemeliyim. Bunu sana şimdi söylemeliyim, üstelik At ve Tımar’ın barında söylemeliyim.”

“Ama neden?”

“Çünkü çok sert bir içkiye ihtiyacın olacak.”

Ford gözlerini dikip Arthur’a baktı ve Arthur karşı çıkış kararlılığının zayıflamaya başladığını hissederek çok şaşırdı. Ama bunun, Ford’un Orion Beta yıldız sisteminde madranit madeni kuşaklarına hizmet veren hiperuzay limanlarında öğrendiği eski bir içki içme oyunu yüzünden olduğunu fark etmedi.

Oyun aslında Dünya’da oynanan Kızılderili Güreşi isimli oyundan pek de farklı değildi ve şöyle oynanıyordu:

İki yarışmacı bir masaya karşılıklı olarak oturur ve önlerinde birer bardak vardır.

Ortalarına bir şişe Janx İçkisi konur. (Janx içkisi şu kadim Orion madenci şarkısıyla ölümsüzleşmiştir: “Şey, bana o canım Janx İçkisinden verme daha fazla / Hayır, bana o canım Janx İçkisinden verme daha fazla / Çünkü aklım başımdan gidecek, dilim yalanlar düzecek, gözlerim görmeyecek ve ölüm beklemeyecek / Koymayacak mısın bana şu günahkâr canım içkiden bir bardak daha”)

Daha sonra, her yarışmacı iradesini şişeye yoğunlaştırır ve şişeyi eğip -daha sonra onu içmek zorunda olacak- rakibinin bardağına dökmeye çalışır.

Sonra şişe tekrar doldurulur. Oyun tekrar tekrar oynanır.

Bir kez kaybetmeye başladınız mı büyük olasılıkla kaybetmeye devam edersiniz, çünkü Janx içkisinin etkilerinden biri de telepsişik gücü bastırmasıdır.

Önceden kararlaştırılmış miktar tüketilir tüketilmez, son kaybedene genellikle biyolojik açıdan müstehcen bir ceza verilir.

Ford Prefect çoğunlukla kaybetmeye oynardı.

Ford, At ve Tımar’a belki de gerçekten gitmek istediğini düşünmeye başlayan Arthur’a dik dik bakmayı sürdürdü.

“Peki ya evime ne olacak ... ?” diye sordu Arthur, dokunaklı bir sesle.

Ford dönüp Bay Prosser’a baktı ve birdenbire aklına hınzırca bir fikir geldi.

“Şu adam mı evini yıkmak istiyor?”

“Evet, yapmak istediği kestirme bir yol inşa ...”

“Ve sen buldozerinin önünde yatıyorsun diye bunu yapamıyor mu?”

“Evet, ve ...”

“Bir anlaşmaya varabileceğimize eminim,” dedi Ford. “Bakar mısınız!” diye bağırdı.

Bay Prosser -o sırada buldozer sürücülerinin sözcüsüyle Arthur Dent’in akıl sağlığı açısından bir tehlike oluşturup oluşturmadığını ve eğer oluşturuyorsa, bunun için kendilerine ne kadar para ödeneceğini tartışıyordu- etrafına bakındı. Arthur’un yanında birini görünce hem şaşırdı hem de biraz telaşlandı.

“Evet? Ne vardı?” diye seslendi. “Bay Dent’in aklı başına geldi mi artık?”

“Şu an için,” diye seslendi Ford, “gelmediğini varsayabilir miyiz?”

“Eee?” dedi iç çekerek Bay Prosser.

“Ve ayrıca bir de,” dedi Ford, “bütün gün burada kalacağını varsayabilir miyiz?”

“Yani?”

“Yani adamlarınızın hepsi bütün gün hiçbir şey yapmadan etrafta dikiliyor olacaklar, değil mi?”

“Olabilir, olabilir...”

“Pekâlâ, madem bunu yapmaya razısınız, o zaman aslında onun bütün gün burada yatmasına ihtiyacınız yok demektir, değil mi?”

“Ne?”

“Aslında,” dedi Ford sabırla, “ona burada ihtiyacınız yok.”

Bay Prosser bunu düşündü.

“Hayır, öyle değil ...” dedi, “buna tam olarak *ihtiyaç* denemez, ama ...” Bay Prosser endişelenmişti. İkisinden birinin söylediklerinde bir mantıksızlık olduğunu düşünüyordu.

“Eğer onun gerçekten burada olduğunu varsayarsanız, o zaman o ve ben yarım saatliğine bara kaçabiliriz. Ne diyorsunuz?” diye sordu Ford.

Bay Prosser bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünüyordu.

“Bu kulağa son derece mantıklı geliyor ..." dedi, ikna edici bir ses tonuyla ve kimi ikna etmeye çalıştığını merak ederek.

“Ve daha sonra eğer siz de bir tek atmak isterseniz,” dedi Ford, “biz de karşılık olarak sizi idare ederiz.”

“Çok teşekkürler,” dedi, bu oyunun sonunu nasıl getireceğini artık hiç düşünemeyen Bay Prosser, “çok teşekkürler, evet, bu çok nazik bir davranış ...” Kaşlarını çattı, sonra gülümsedi, sonra ikisini de aynı anda yapmaya çalıştı, başaramadı, kürk şapkasını kavradı ve tedirgin hareketlerle başının üzerinde döndürdü. Az önceki oyunu kazandığını varsayabiliyordu yalnızca.

“O zaman,” diye devam etti Ford Prefect, “eğer buraya gelip yere yatarsanız...”

“Ne?” dedi Prosser.

“Şey, kusuruma bakmayın,” dedi Ford, “sanırım demek istediğim şeyi tam olarak anlatamadım. Birinin buldozerlerin önünde yatması gerekiyor, değil mi? Aksi halde onları Bay Dent’in evine girmekten alıkoyacak hiçbir şey olmaz, değil mi?”

“Ne?” dedi yine Bay Prosser.

“Çok basit,” dedi Ford, "müvekkilim Bay Dent, yalnızca sizin gelip onun yerini almanız halinde burada, çamurun içinde yatmayı bırakacağını söylüyor.”

“Ne diyorsun sen?” dedi Arthur, ama Ford sessiz olması için onu ayakkabısıyla dürttü.

“Siz benim,” dedi Prosser, yeni düşüncesini kendi kendine heceleyerek, “gelip oraya yatmamı istiyorsunuz...”

“Evet.”

“Buldozerin önüne?”

“Evet.”

“Bay Dent’in yerine."

“Evet.”

“Çamura.”

“Dediğiniz gibi, çamura.”

Bay Prosser aslında kaybedenin kendisi olduğunu anladığında sanki omuzlarından bir yük kalkmış

gibi hissetti: Bu onun bildiği dünyaya daha çok benziyordu. İç çekti.

"Bunun karşılığında siz de Bay Dent'i bara götüreceksiniz?"

"Öyle," dedi Ford, "aynen öyle."

Bay Prosser birkaç gergin adım atıp durdu.

"Söz mü?" diye sordu.

"Söz," dedi Ford. Arthur'a döndü.

"Haydi," dedi ona, "ayağa kalk da adam oraya yatsın."

Arthur ayağa kalktı, kendini sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu.

Ford, Prosser'ı bir el hareketiyle çağırdığında adam üzgün ve beceriksiz bir şekilde çamurun içine oturdu. Prosser bütün hayatının bir tür rüya olduğunu hisseder, bazen de bunun kimin rüyası olduğunu ve rüyayı görenin gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederdi. Çamur kıçının ve kollarının etrafını çevrelerken ayakkabılarının içine sızıyordu.

Ford ona sert bir bakış attı.

"Bay Dent burada yokken sinsice davranarak evini yıkmak yok, anlaştık mı?" dedi.

"Böyle bir düşüncenin," diye homurdandı Bay Prosser, "gerçekleşme olasılığını," arkasına yaslanarak devam etti, "kafamda kurmaya bile başlamadım."

Buldozer sürücüleri sendikası temsilcisinin yaklaştığını gördüğünde kafasını geriye *çamura* gömüp gözlerini kapattı. Şu anda kendisinin akıl sağlığı açısından bir tehlike oluşturmadığını kanıtlamaya yönelik tezleri kafasının içinde sıraya koymaya çalışıyordu. Bu konuda emin olmaktan çok uzaktı - kafası gürültüler, atlar, dumanlar ve leş gibi bir kan kokusuyla doluydu sanki. Kendisini ne zaman perişan ya da kullanılmış hissetse böyle olurdu ve bunu kendine asla açıklayamamıştı. Bizim hiç bilmediğimiz üst bir boyutta, kudretli Han öfkeyle böğürüyordu, ama Bay Prosser yalnızca hafifçe titreyip sızlandı. Gözkapaklarının ardında biriken minik su damlacıkları gözlerine battı. Bürokratik karışıklıklar, çamurda yatan kızgın adamlar, anlaşılmaz hakaretler sarf eden gizemli yabancılar ve kafasının içinde ona kahkahalarla gülen atlılardan kurulu kimliği belirsiz bir ordu - ne gün ama.

Ne gün ama. Ford Prefect artık Arthur'un evinin yıkılıp yıkılmamasının hiçbir önemi kalmadığını biliyordu.

Arthur ise hâlâ çok endişeliydi.

"Peki, ama ona güvenebilir miyiz?" diye sordu.

"Bana kalsa, ona Dünya'nın sonu gelene kadar güvenirdim," dedi Ford.

"Ya, öyle mi," dedi Arthur, "peki Dünya'nın sonuna ne kadar kaldı?"

"Yaklaşık oniki dakika kadar," dedi Ford, "Haydi, bir içkiye ihtiyacım var."

iki

Ana Galaktika Ansiklopedisi *alkol konusunda şunları söyler. Alkolün şekerlerin mayalanması sonucu oluşan renksiz, uçucu bir sıvı olduğunu belirtir ve karbon temelli belirli canlı türleri üzerindeki zehirleyici etkisinden söz eder.*

Otostopçunun Galaksi Rehberi *de alkolden bahseder. Var olan en iyi içkinin Pan Galaktik Gargara Bombası olduğunu söyler.*

Pan Galaktik Gargara Bombası içmenin etkisinin, beyninizin çevresine bir limon dilimi sarılmış büyük bir altın tuğla tarafından parçalanmasına benzetilebileceğini söyler.

En iyi Pan Galaktik Gargara Bombası'nın hangi *gezegenlerde hazırlandığı, bir tanesine ne kadar ödeyeceğiniz ve sonrasında eski halinize dönmeniz için hangi gönüllü kuruluşların size yardım edebileceği de* Rehber'de *yazılıdır.*

Rehber'de *içkiyi kendi kendinize nasıl hazırlayabileceğiniz bile anlatılır.*

O canım Janx İçkisi'nden bir şişe alın, der.

İçine Santraginus V denizlerinden alınmış bir ölçü su katın - Ah, o Santraginus denizlerinin suyu, der. Ah o Santraginus balıkları!!!

Üç küp Arkturus mega-cinini karışımın içinde eritin (uygun bir şekilde dondurulmuş olmalı, yoksa benzini uçabilir).

Fallia Bataklıkları'nda zevkten ölmüş tüm mutlu Otostopçuların anısına, dört litre Fallia bataklık gazını karışıma ekleyip köpürtün.

Gümüş bir kaşığın arkasına bir ölçü Kualaktin hipernanesi özü koyun, karanlık Kualaktin Bölgeleri'nin sarhoş edici, hafif tatlı ve gizemli kokularını anımsatan Kualaktin hipemanesinin özünden.

Karışımın içine bir Algolya Güneşkaplanı'nın dişini atın. Algolya Güneşleri'nin alevlerini içkinin kalbine yayarak eriyişini izleyin.

Zamfur serpin.

Zeytin ekleyin.

İçin ... ama ... çok dikkatlice ...

Otostopçunun Galaksi Rehberi, Ana Galaktika Ansiklopedisi'nden *daha fazla satmaktadır.*

"Altı tane sert Arjantin bira," dedi Ford Prefect, At ve Tımar'ın barmenine. "Ve lütfen çabuk ol, dünyanın sonu gelmek üzere."

At ve Tımar'ın barmeni bu tür bir muameleyi hak etmiyordu, o yaşlı ve ağırbaşlı bir adamdı. Gözlüklerini burnundan yukarı itti ve gözlerini kırpıştırarak Ford Prefect'e baktı. Ford onu umursamadan pencereden dışarı baktığındaysa barmen bu kez Arthur'a döndü. Arthur ise çaresiz bir tavırla omuzlarını silkip sessiz kaldı.

"Yaa, öyle mi efendim? Bunun için güzel bir hava," dedi sonunda barmen ve Arjantinleri

doldurmaya başladı.

Bir kez daha denedi.

"Öğleden sonraki maçı izleyecek misiniz?"

Ford bakışlarını ona çevirdi.

"Hayır, bunun hiç anlamı yok," dedi ve bakışlarını tekrar pencereden dışarıya çevirdi.

"Ne o, yoksa maçın sonucunu tahmin edebiliyor musunuz, efendim?" dedi barmen. "Arsenal'in hiç şansı yok ha?"

"Hayır, hayır," dedi Ford, "sadece dünyanın sonu gelmek üzere de ondan."

"Şey, evet efendim, söylemiştiniz," dedi barmen, bu kez gözlüklerinin üzerinden Arthur'a bakarak. "Arsenal ancak dünyanın sonu gelirse elimizden kurtulabilir."

Ford gerçek bir şaşkınlıkla dönüp adama baktı.

"Hayır, pek öyle değil," dedi. Kaşlarını çattı.

Barmen derin bir nefes aldı. "Buyrun, efendim, altı Arjantininiz," dedi.

Arthur bitkin bir gülümsemeyle ona baktı ve tekrar omuzlarını silkti. Sonra dönüp olup bitenleri duymuş olma ihtimaline karşı barın geri kalanına yorgun bir ifadeyle gülümsedi.

Hiçbiri duymamış ve onun neden kendilerine gülümsediğini anlamamıştı.

Barda Ford'un yanında oturan adam önce ikisine, sonra altı tane Arjantine baktı, akıldan hızlı bir hesap yaptı, hoşuna giden bir yanıta ulaştı, ardından onlara dönüp aptalca ve umut dolu bir şekilde sırıttı.

"Uzak dur," dedi Ford, bir Algolya Güneşkaplanı'nı bile kendi işine döndürecek sert bir bakış fırlatarak, "onlar bizim."

Ford tezgâha beş sterlin yapıştırdı. "Üstü kalsın," dedi.

"Ne, beşliğin üstü mü? Sağ olun, efendim."

"Onu harcamak için on dakikan kaldı."

Barmen bir süreliğine yanlarından uzaklaşmaya karar verdi.

"Ford," dedi Arthur, "lütfen bana ne olup bittiğini anlatır mısın?"

"İç," dedi Ford, "bitirmen gereken üç Arjantin var."

"Üç Arjantin mi?" diye sordu Arthur. "Öğle vaktinde mi?"

Ford'un yanındaki adam sırıttı ve mutlu bir ifadeyle kafasını sallayarak onayladı. Ford ona aldırmadı. "Zaman bir yanılsamadır. Hele öğle vakti iki misli yanılsamadır," dedi.

"Çok derin bir laf," dedi Arthur, "bunu *Reader's Digest*'e göndermelisin. Senin gibi insanlara ayırdıkları bir sayfaları var."

"İç."

"Neden durup dururken üç Arjantin?"

"Kas gevşetici, buna ihtiyacın olacak."

"Kas gevşetici mi?"

"Kas gevşetici."

Arthur gözlerini dikip birasına baktı.

"Bugün yanlış bir şey mi yaptım," dedi, "yoksa dünya hep böyleydi de ben mi bunu fark edemeyecek kadar içime kapanmıştım?"

"Pekâlâ," dedi Ford, "açıklamaya çalışacağım. Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?"

"Ne kadardır?" diye düşündü Arthur. "Hımmm, beş, belki de altı yıl olmuştur," dedi. "O zamanlar yaşadıklarım şu anda bana az çok bir anlam ifade ediyor sanki."

“Pekâlâ,” dedi Ford. “Sana Guildfordlu falan olmadığımı, Betelgeuse civarında küçük bir gezegenden olduğumu söylesem ne derdin?”

Arthur fark etmez der gibi omuzlarını silkti.

“Bilmem,” dedi, birasından koca bir yudum alarak. “Ne oldu ki - buna benzer bir şey mi söylemek istiyorsun?”

Ford pes etti. Şu anda bunun için zahmete girmeye gerçekten değmeyecekti, zaten dünyanın sonu gelmek üzereydi. Sadece şöyle dedi:

“İç.”

Ardından tam anlamıyla gerçeklere dayanan şu cümleyi ekledi:

“Dünyanın sonu gelmek üzere.”

Arthur barın geri kalanına tekrar bitkin bir ifadeyle gülümsedi. Barın geri kalanıysa ona çatık kaşlarla baktı. Bir adam kendilerine gülümsemeyi bırakıp işine bakması için ona bir el işareti yaptı.

“Bugün perşembe olmalı,” dedi Arthur kendi kendine, birasına eğilerek, “perşembeler hep zorlu geçer.”

üç

Bu özel Perşembe gününde, gezegen yüzeyinin kilometrelerce üzerindeki iyonosferde bir şey sessizce ilerliyordu; aslında birkaç şey, sarı renkli, hantal, kocaman taş bloklara benzeyen, iş hanları gibi devasa ve kuşlar kadar sessiz birkaç düzine şey. Güzel güzel süzülüyor, Güneş denilen yıldızdan gelen elektromanyetik dalgaların keyfini çıkarıyor, gruplaşıyor, hazırlanıyor ve zamanın gelmesini bekliyorlardı.

Altlarındaki gezegen, şu an için istedikleri gibi, varlıklarından neredeyse tamamen habersizdi. Devasa sarı şeyler fark edilmeden Goonhilly'e gittiler, çıt çıkarmadan Cape Caneveral'ın üzerinden geçtiler, Woomers ve Jodrell Bankası dosdoğru onlara baktı, ama göremedi - çok yazık olmuştu, çünkü bu tam da bunca yıldır aradıkları türden bir şeydi.

Varlıklarının sezildiği tek yer Etha-altı Duyumatik denilen ve kendi kendine sessizce uzaklara göz kırpan küçük, siyah bir aletti. Ford Prefect'in alışkanlık edindiği üzere her zaman omzuna astığı küçük deri çantanın içindeki karanlıkta barınıyordu. Ford Prefect'in çantasının içindekiler aslında oldukça ilginçti, hatta dünyadaki herhangi bir fizikçinin gözlerini yuvalarından fırlatmaya yetecek kadar ilginçti. Bu nedenle, onları seçmelerine katılıyormuş numarası yaptığı oyunların kıvrık kenarlı metinlerinin altına saklıyordu. Çantasında Etha-altı Duyumatik'in ve oyun metinlerinin yanı sıra bir de Elektronik Başparmak taşıyordu - Elektronik Başparmak kısa, kalın ve siyah bir çubuktu, pürüzsüz ve mattı, bir ucunda birkaç yassı düğme ve tuşlar vardı; çantasında ayrıca büyükçe bir elektronik hesap makinesini andıran bir alet daha taşıyordu. Bu aletin yaklaşık yüz minik, yassı düğmesi ve bir milyon "sayfadan" herhangi birinin anında görüntülenebildiği yaklaşık on santimetrekarelik bir ekranı vardı. Deli işi gibi karmaşık görünüyordu ve işte bu yüzden de içine cuk oturduğu plastik kapağın üzerine büyük, dostane harflerle PANİĞE KAPILMA sözcükleri basılmıştı. Bunun diğer nedeniyse bu aracın şimdiye dek Küçükayı'nın büyük yayın kuruluşlarından çıkmış en dikkate değer kitap olmasıydı - *Otostopçunun Galaksi Rehberi*. Kitabın bir mikro mezon-altı elektronik bileşen şeklinde basılmasının nedeni şuydu: Eğer normal bir kitap biçiminde basılsaydı, yıldızlararası seyahat eden bir otostopçunun onu yanına alabilmesi için hiç de kullanışlı olamayacak şekilde birkaç büyük binayı beraberinde taşıması gerekecekti.

Ford Prefect'in çantasında, bunların altında birkaç tükenmez kalem, bir not defteri ve Marks and Spencer markalı büyükçe bir banyo havlusu vardı.

Otostopçunun Galaksi Rehberi'*nin havlular konusunda söyleyecek bir çift sözü bulunmaktadır.*

Bir havlu, der, yıldızlararası seyahat eden bir otostopçunun sahip olabileceği neredeyse en işe yarar şeydir. Bir kere pratikte büyük değeri vardır - Jaglan Beta'nın soğuk aylarında yol alırken ısınmak için ona sarınabilirsiniz; Santraginus V'in ışıl ışıl mermer kumsallarında baş döndürücü deniz buharını içinize çekerken üzerine yatabilirsiniz; çöl dünyası Kakrafoon'un kıpkırmızı ışıldayan yıldızlarının altında onu üzerinize örtüp uyuyabilirsiniz; ağır ağır akan Moth ırmağı

üzerinde seyrederken mini salınıza yelken yapabilirsiniz; yumruk yumruğa dövüşlerde kullanmak üzere ıslatabilirsiniz; zehirli gazlardan korunmak ya da Traal'ın Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarı'nın bakışlarından (aşırı aptal bir hayvandır, onu göremiyorsanız sizi görmediğini sanır ve sizi görmez - ot kadar aptal, ama çok çok açtır) kaçmak için başınıza sarabilirsiniz; acil durumlarda havlunuzu imdat işareti olarak sallayabilirsiniz ve tabii ki, hâlâ yeterince temiz görünüyorsa onunla kurulanabilirsiniz.

Daha da önemlisi, bir havlu büyük psikolojik değere sahiptir. Herhangi bir sebeple, şuursuz bir gezgin (şuursuz gezgin: otostopçu olmayan) bir otostopçunun yanında havlusunun olduğunu fark ederse, otomatik olarak bir diş fırçası, yüz koruyucu maske, sabun, bir kutu bisküvi, termos, pusula, harita, bir yumak ip, sivrisinek ilacı, yağmurluk, uzay giysisi vs. vs. olduğunu da varsayacaktır. Üstelik bunun da ötesinde o şuursuz gezgin bunlardan herhangi birini veya otostopçunun kazara "kaybetmiş" olabileceği bir düzine başka eşyayı ona seve seve ödünç verecektir. Çünkü o şuursuz gezgin, otostopla galaksiyi kat eden, yalnızca temel ihtiyaçlarını gidererek zorlu şartlarda yaşayan, korkunç tehlikelerle savaşıp galip gelen ve hâlâ havlusunun yerini bilen birinin hiç şüphesiz baş etmesi güç biri olduğunu düşünecektir.

Bu nedenle, otostopçu argosuna geçmiş bir deyiş vardır: "Hey, düzayak Ford Prefect ile hiç tanfirdedin mi? O havlusunun nerede olduğunu bilen bir süpdüzayaktır." *(Tanfırdemek: tanışmak, farkına varmak, sevişmek; düzayak: gerçekten düzgün bir herif; süpdüzayak: gerçekten de şaşırtıcı bir derecede düzgün herif.)*

Ford Prefect'in çantasındaki havlunun üzerinde sessizce yuvalanmış yatan Etha-Altı Duyumatik daha hızlı yanıp sönmeye başladı. Gezegen yüzeyinin kilometrelerce üzerinde, devasa sarı şeyler yayılmaya başladılar. Jodrell Bank'taki biri güzel bir fincan yorgunluk çayı içme zamanının geldiğine karar verdi.

"Yanında havlu var mı?" diye Arthur'a aniden sordu Ford.

Üçüncü Arjantinini bitirmeye uğraşan Arthur dönüp ona baktı.

"Neden? Şey, hayır ... olmalı mıydı?" Artık şaşırmaktan vazgeçmişti, çünkü bunun bir anlamı yoktu.

Ford sinirle dilini şaklattı.

"İç," diye ısrar etti.

Tam o anda dışarıdan gelen boğuk bir gümbürtü, barın hafif uğultusunun, müzik kutusunun sesinin, Ford'un yanında oturan ve en sonunda kendisine viski ısmarlatan adamın hıçkırıklarının arasından süzülerek duyuldu.

Arthur birasını püskürterek ayağa fırladı.

"Bu da ne?" diye bağırdı.

"Endişelenme," dedi Ford, "henüz başlamadılar."

"Tanrı'ya şükür," dedi Arthur ve sakinleşti.

"Muhtemelen demin senin ev yıkıldı," dedi Ford, ardından son Arjantinini de kafaya dikti.

“Ne?” diye bağırdı Arthur. Ford’un yaptığı büyü aniden bozulmuştu. Arthur çılgınca etrafına bakındı ve pencereye doğru koştu.

“Aman Tanrım, yıkıyorlar! Evimi yıkıyorlar. Bu lanet olası barda ne işim var benim, Ford?”

“Şu aşamada hiçbir şey fark etmez,” dedi Ford, “bırak eğlensinler.”

“Eğlenmek mi?” diye bağırdı Arthur. “Eğlenmek!” Aynı şeyden bahsedip bahsetmediklerini anlamak için dışarıya tekrar bir göz attı.

“Lanet olsun onların eğlencesine!” diye haykırdı, neredeyse boşalmış bira bardağını öfkeyle salladı ve koşarak bardan çıktı. O öğlen barda hiç arkadaş edinememişti.

“Durun sizi barbarlar! Sizi ev yıkıcılar!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Arthur. “Sizi yarım akıllı Vizigotlar, durun!”

Ford’un da onun peşinden gitmesi gerekecekti. Hızla barmene dönüp dört paket fıstık istedi.

“Buyrun efendim,” dedi barmen, paketleri tezgâhına çarparak, “size zahmet olmazsa yirmi sekiz pens alayım.”

Ford çok nazik davrandı - barmene bir beşlik daha verdi ve üstünün kalmasını söyledi. Barmen önce paraya sonra Ford’a baktı. Birdenbire ürperdi: Bir an, içini hiç bilmediği bir duygu kapladı, bilmiyordu çünkü Yerküre’de daha önce kimse böyle bir şey yaşamamıştı. Çok stresli zamanlarda, var olan her canlı türü çevresine bilinçaltıyla algılanabilen zayıf sinyaller yayar. Bu sinyal, o canlının doğum yerinden ne kadar uzakta olduğuna dair tam ve neredeyse dokunaklı bir his verir. Yerküre’de doğum yerinizden yirmibeş bin kilometreden uzakta olmanız mümkün değildir, ki bu da aslında çok uzak değildir. İşte bu yüzden de bu tür sinyaller farkına varılamayacak kadar anlıktır. Ford Prefect o anda büyük bir stres altındaydı ve Yerküre’den 600 ışık yılı uzaktaki Betelgeuse civarında doğmuştu.

Sarsıcı ve kavranılamaz bir uzaklık hissiyle sarsılan barmen bir an yalpaladı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama Ford Prefect’e yeni bir saygı duygusuyla, neredeyse huşuyla baktı.

“Ciddi misiniz, efendim?” dedi barı sessizleştiren hafif bir fısıltıyla. “Dünyanın sonunun geldiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Evet,” dedi Ford.

“Peki bu öğleden sonra mı ?”

Ford kendini toparlamıştı. En arsız zamanını yaşıyordu.

“Evet,” dedi neşeyle, “tahminime göre iki dakikadan az zaman kaldı.”

Barmen yapmakta olduğu bu konuşmaya inanamıyordu, ama az önce hissettiği duyguya da inanmıyordu.

“Yani bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

“Hayır, hiçbir şey yok,” dedi Ford, fıstıkları cebine tıkıştırırken.

Sessiz barda biri herkesin aniden nasıl da aptallaştığına kahkahalarla güldü.

Ford’un yanında oturan adam artık hafiften sarhoş olmuştu. Kayan gözlerle Ford a baktı.

“Dünyanın sonu geldiği zaman,” dedi, “yere yatmamız ya da kafamıza bir kesekâğıdı filan geçirmemiz gerektiğini sanıyordum.”

“Eğer istersen, öyle de yapabilirsin,” dedi Ford.

“Orduda bize böyle söylemişlerdi,” dedi adam ve gözlerini yeniden viskisine giden uzun yola doğru çevirmeye başladı.

“Bu işe yarar mı?” diye sordu barmen.

“Hayır,” dedi Ford ve ona dostça gülümsedi. “Bağışlayın,” dedi, “gitmem gerekiyor.” El sallayarak ayrıldı.

Bar bir an için sessiz kaldı, sonra yeterince utanç verici bir şekilde, biraz önce duruma kahkahalarla gülen adam aynı şeyi tekrar yaptı. Yanında bara sürüklediği kız son bir saat içinde ondan gerçekten nefret etmeye başlamıştı ve bir birbuçuk dakika içinde adamın birdenbire buharlaşıp hidrojen, ozon ve karbonmonoksitten oluşan bir buluta dönüşeceğini bilseydi herhalde çok memnun olurdu. Ancak o an geldiğinde kendisi de buharlaşmakla meşgul olacağı için bunu fark edemeyecekti.

Barmen gırtlağını temizledi. Sonra kendi sesini duydu:

"Son siparişler, lütfen."

Devasa sarı makineler alçalmaya ve daha hızlı hareket etmeye başladılar.

Ford orada olduklarını biliyordu. Böyle olmasını o istememişti.

Dar yoldan koşarak çıkan Arthur neredeyse evine ulaşmıştı. Havanın birden ne kadar soğuduğunu fark etmedi, rüzgârı fark etmedi, mantıksız bir şekilde aniden başlayan sağanak yağmuru bile fark etmedi. Bir zamanlar evi olan taş yığınının üzerinde ağır ağır ilerleyen çelik zincirli buldozerlerden başka hiçbir şeyi fark etmedi.

"Sizi barbarlar!" diye haykırdı. "Belediye Meclisini mahkemeye verecek ve elinizdeki son kuruşu bile alacağım! Sizi astıracağım, boğduracağım, parçalara ayıracağım! Kırbaçlatacağım! Sizi... sizi... yeter diyene kadar kaynatacağım!"

Ford arkasından hızla koşuyordu. Çok, çok hızlı bir şekilde.

"Sonra da bunları tekrar yapacağım!" diye bağırdı Arthur. "İşim bittiğinde de bütün o küçük parçaları alıp üstlerinde *zıplayacağım*!"

Arthur adamların buldozerlerden atlayıp kaçtıklarını ve Bay Prosser'ın telaş içinde göğe baktığını da fark etmedi. Bay Prosser sarı renkli devasa bir şeylerin bulutların arkasında çığlıklar attığını fark etmişti. Gerçek olamayacak kadar devasa sarı şeylerin.

"Üstünüzde tepineceğim, tepineceğim," diye bağırdı Arthur, hâlâ koşuyordu, "ayaklarım su toplayana ya da aklıma yapacak daha iğrenç bir şeyler gelene kadar, ardından da..."

Arthur takılıp tepetaklak düştü, yuvarlandı ve yere sırtüstü yapışıverdi. Sonunda bir şeyler olduğunu fark etmişti. Parmağı yukarıyı işaret etti.

"Bu kahrolası şey de ne?" diye bir çığlık kopardı.

Korkunç sarılığıyla gökyüzünde müthiş bir hızla ilerleyen şey her neyse, akıllara durgunluk verecek bir gürültüyle gökyüzünü yardı ve uzağa fırladı. Havada açılan boşluksa insanın kulaklarını kafatasının iki metre içine gömen bir *bam* sesiyle kapandı.

Onu bir başkası izledi ve aynı şeyi daha da gürültülü bir şekilde yaptı.

Gezegenin yüzeyindeki insanların şu anda tam olarak ne yaptığını söylemek zordu, çünkü kendileri de ne yaptıklarını gerçekten bilmiyorlardı. Olup bitenlerin hiçbiri mantıklı değildi - evlerine koşuyor, evlerinden dışarı koşuyor ve gürültü karşısında sessizce çığlıklar atıyorlardı. Dünyanın dört bir yanında caddeler insanlarla dolup taştı. Gürültü üzerine çöküp vurduğu her şeyi dümdüz eden bir gelgit dalgası gibi tepelerin, vadilerin, çöllerin ve okyanusların üstünden geçerken, otomobiller ani frenlerle birbirlerine girdi.

Yalnızca bir adam ayakta durup gökyüzünü izledi, gözlerinde korkunç bir hüzün ve kulaklarında kauçuk tıkaçlar vardı. Tam olarak ne olup bittiğini biliyordu; Etha-Altı Duyumatik'i gecenin bir yarısında yastığının yanında yanıp sönmeye başladığından ve onu yerinden sıçratarak uyandırdığından beri biliyordu. Bunca yıl beklediği buydu işte, ama sinyal şablonunun şifresini çözdüğünde, küçük ve karanlık odasında bedeni buz kesip kalbi sıkışmış bir şekilde tek başına öylece oturmuştu. Galaksinin tüm ırkları içinde Dünya gezegenine gele gele sadece Vogonlar merhaba demeye gelmişti.

Yine de ne yapması gerektiğini biliyordu. Vogon gemisi çok yukarılarda gürültüyle uçarken çantasını açtı. *Yusuf ve Rengarenk Harika Düşpaltosu*'nun bir kopyasını çıkarıp attı, ardından *Tanrı Büyüsü*'nün[4] bir kopyasını da çıkarıp attı: Gittiği yerde bunlara ihtiyacı olmayacaktı. Her şey hazırdı, her şey hazırlanmıştı.

Havlusunun yerini biliyordu.

Yerküre'nin üzerine ani bir sessizlik çöktü. Bu gürültüden de daha beterdi. Bir süre hiçbir şey olmadı.

Devasa gemiler hareketsiz bir şekilde gökyüzünde, Yerküre'deki her milletin tepesinde asılı kaldılar. Devasa ve ağır gövdeleri gökyüzünde sabit bir şekilde asılı duruyordu, ki bu doğaya karşı açık bir hakaretti. Baktıkları şeyi kavramaya çalışan pek çok insan doğrudan şoka girdi. Gemiler, tuğlaların asla duramayacağı gibi gökyüzünde asılı duruyorlardı.

Hâlâ hiçbir şey olmuyordu.

Sonra hafif bir fısıltı başladı, net bir sesin ani ve engin fısıltısı çevreyi kuşattı. Dünya üzerindeki bütün müzik setleri, bütün radyolar, bütün televizyonlar, bütün kasetçalarlar, bütün alçak ve yüksek frekans hoparlörleri, bütün diskçalarlar kendi kendilerine aniden sessizce çalışmaya başladılar.

Her teneke kutu, her çöp kutusu, her pencere, her otomobil, her şarap kadehi, her paslı metal levha, akustik açıdan kusursuz bir ses yansıtıcısına dönüştü.

Yerküre yok olup gitmeden önce, ses üretiminde ulaşılabilecek en üst noktayı görecekti ve şimdiye dek inşa edilmiş en büyük ses düzeni kuruluyordu. Ama ortada ne konser, ne müzik ne de bir geçit töreni vardı, yalnızca basit bir mesaj verilecekti. "*Yerküre Halkı, lütfen dikkat,*" dedi bir ses, harika bir ses. Distorsiyon seviyesi cesur bir adamı bile ağlatacak kadar düşük, harika, kusursuz ve dört kanallı bir sesti bu.

"*Ben Galaktik Hiperuzay Planlama Konseyi'nden Prostetnik Vogon Jeltz*," diye devam etti ses. "*Hiç şüphesiz fark edeceğiniz gibi, Galaksinin merkez dışı bölgelerine ait kalkınma planları, yıldız sisteminizden geçen hiperuzaysal bir ekspres yolun inşa edilmesini zorunlu kılıyor ve maalesef, gezegeniniz yıkılacaklar listesinde yer alıyor. İşlem iki Yerküre dakikasından biraz daha kısa sürecektir. Teşekkürler.*"

Anons bitti.

Anlayamamanın doğurduğu dehşet, olup bitenleri izleyen Yerküre halkının üstüne çöktü ve bu dehşet, sanki insanlar tahta bir levhanın üzerindeki demir tozlarıymış da altlarından bir mıknatıs geçiyormuş gibi yavaş yavaş kalabalıklara doğru yayıldı. Panik, çılgınca bir kaçış paniği filizlendi, ama kaçacak yer yoktu.

Bunun farkına varan Vogonlar yeniden anonsa başladılar. Şöyle dediler:

"*Bu kadar şaşırmış gibi davranmanız anlamsız. Bütün planlama çizimleri ve yıkım emirleri,*

sizin elli Yerküre yılınız boyunca Alfa Centauri'deki yerel planlama dairesinde asılı duruyor. Yani resmi bir şikayette bulunmak için bol bol vaktiniz vardı ve şimdi bu konuda yaygara koparmak için çok geç kaldınız."

Anons yeniden kesildi ve yankısı uzaklarda yayıldı. Dev gemiler hiç zorlanmadan gökyüzünde ağır ağır döndüler. Her birinin altında bir kapı, boş ve karanlık bir kare açıldı.

Bu arada bir yerlerde birileri bir radyo vericisinin başına geçip bir dalga boyu saptamış ve Vogon gemilerine mesaj göndererek gezegen adına bir ricada bulunmuş olmalıydı. Onların ne söylediğini kimse duymamıştı, ama yanıt duyuldu. Anons tekrar başlamıştı ve ses bu kez öfkeliydi. Şöyle dedi:

"*Alfa Centrauri'ye giden kimse olmadı da ne demek? Tanrı aşkına, insanoğlu, biliyorsunuz ki orası yalnızca dört ışık yılı uzaklıkta. Kusura bakmayın, ama çevrenizde olanlarla ilgilenmeye zahmet etmiyorsanız, bu sizin sorununuz.*"

"*Yok etme ışınlarını harekete geçirin.*"

Açılan kapılardan aşağıya ışık selleri aktı.

"*Bilemem,*" dedi anons sistemindeki ses, "*sizi kahrolası ilgisiz gezegen, sizlere karşı hiçbir sempati beslemiyorum.*" Ses kesildi.

Korkunç bir sessizlik oldu.

Korkunç bir gürültü oldu.

Korkunç bir sessizlik oldu.

Vogon İnşaat Filosu mürekkep karası yıldızlı boşluğun içlerine doğru kayarak uzaklaştı.

dört

Uzaklarda, Galaksinin karşı sarmal kolunda, Güneş denilen yıldızdan beşyüz bin ışık yılı uzaklıkta, Galaktik İmparatorluk Hükümeti'nin Başkanı Zaphod Beeblebrox, Damogran güneşinin altında göz kırpıp parıldayan iyon çekişli delta teknesiyle Damogran denizlerine açılmıştı.

Sıcak Damogran, uzak Damogran, adı neredeyse hiç duyulmamış Damogran.

Altın Kalp'in gizli evi Damogran.

Tekne suda hızla ilerliyordu. Gitmek istediği yere varması biraz zaman alacaktı, çünkü Damogran güçlük çıkartacak biçimde düzenlenmiş bir gezegendi. Çok hoş, ama sinir bozucu genişlikteki okyanus parçalarıyla ayrılan irili ufaklı çöl adalarından başka bir şey yoktu burada.

Tekne hızlanarak yoluna devam etti.

Bu topografik tuhaflık yüzünden Damogran bir çöl gezegeni olarak kalmıştı. Galaktik İmparatorluk Hükümeti'nin *Altın Kalp* projesi için Damogran'ı seçmesinin nedeni buydu işte. Damogran ıssız, *Altın Kalp* projesi de gizliydi.

Tekne bir mermi hızıyla, bütün gezegenin makûl boyuttaki tek takımadasının ana adaları arasında uzanan denizin üzerinde hoplayarak ilerliyordu. Zaphod Beeblebrox Paskalya Adası'ndaki (isim tamamen anlamsız bir tesadüftü - *paskalya* sözcüğü Galaktikçe'de ufak, yassı ve açık kahverengi anlamına gelir) küçük uzaylimanından bir başka anlamsız tesadüf sonucu Fransa olarak bilinen *Altın Kalp* adasına gidiyordu.

Altın Kalp üzerinde çalışmanın yan etkilerinden biri de oldukça anlamsız bir tesadüfler zinciriydi.

Ama bugün, projenin sonuçlanıp her şeyin ortaya çıkacağı ve *Altın Kalp*'in ona hayran kalacak Galaksiye tanıtılacağı günün, aynı zamanda Zaphod Beeblebrox için de büyük gün olması hiçbir şekilde tesadüf değildi. Başkanlığa soyunmaya sırf bugün için karar vermiş, bu karar Galaktik İmparatorlukta şok dalgaları yayılmasına yol açmıştı - Zaphod Beeblebrox? *Başkan?* O Zaphod Beeblebrox değildir, canım? O Başkan değildir, canım? Birçokları bunu bilinen evrenin tamamının sonunda keçileri kaçırdığının kanıtı olarak görmüştü.

Zaphod sırıttı ve teknenin hızını daha da artırdı.

Maceracı, eski hippi, keyfine düşkün (sahtekâr mı? büyük ihtimalle), manik bir şekilde kendi reklamını yapan, kişisel ilişkilerde korkunç başarısız ve boş gezenin boş kalfası olan Zaphod Beeblebrox.

Başkan mı?

Kimse keçileri kaçırmamıştı, en azından bu konuda.

Koca Galakside yalnızca altı kişi Galaksinin hangi ilkeye dayanarak yönetildiğini anlayabiliyordu ve onlar da Zaphod Beeblebrox Başkanlığa adaylığını koyma niyetini açıkladığında, bunun neredeyse bir emrivaki olduğunun farkına vardılar: O başkanlık için ideal bir yemdi.[5]

Ama Zaphod'un bunu neden yaptığını anlamakta kesinlikle çuvallamışlardı.

Zaphod güneşe doğru bir su dalgası fışkırtarak tekneyi sertçe yana yatırdı.

Gün bugündü; bugün Zaphod'un neyin peşinde olduğunu anlayacaklardı. Ayrıca bugün onun ikiyüzüncü yaş günüydü, ama bu da yalnızca başka bir anlamsız tesadüftü aslında.

Teknesini Damogran denizlerinde sektirirken, bugünün ne harika, ne heyecan dolu bir gün olacağını düşünüp sessizce gülümsedi. Gevşedi ve iki kolunu tembel tembel koltuğun arkasına sarkıttı. Kayak-boksunu geliştirmek için geçenlerde sağ kolunun altına taktırdığı fazladan kolla da dümeni yönetiyordu.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle kendi kendine, "cidden sıkı bir herifsin sen." Ama sinirleri tel gibi gergindi.

Fransa adası yaklaşık otuz kilometre uzunluğunda, sekiz kilometre genişliğinde, hilal biçiminde ve kumluk bir adaydı. Aslında kendi başına bir ada olmaktan çok dev bir koyun sınırlarını ve kavisini belirlemekteydi. Hilalin iç kısmındaki sahil şeridinin neredeyse tamamı sarp kayalıklardan oluştuğu için bu izlenim daha da güçleniyordu. Kayalıklar karşı kıyıya doğru hafif bir eğimle sekiz kilometre boyunca alçalarak uzanıyordu.

Kayalıkların tepesinde bir karşılama komitesi bulunuyordu.

Komitenin büyük bölümünü *Altın Kalp*'i inşa etmiş olan mühendisler ve araştırmacılar oluşturuyordu - bunların çoğu insansıydı, ama orda burda birkaç sürüngensi atom bilgini, hava perilerini andıran iki üç yeşil maksimegalitikçi, bir iki ahtapotsu fizikoyapıcı ve bir Hooloovoo (Hooloovoo süper-zeki, mavi bir gölgedir) vardı. Hooloovoo dışındakilerin hepsi rengârenk törensel laboratuvar önlükleri içinde göz kamaştırıyorlardı; Hooloovoo ise bu vesileyle geçici olarak münferit bir prizmaya yansıtılmıştı.

Hepsi içlerini titreten, büyük bir heyecan duyuyordu. Birlikte ve tek tek fizik kurallarının sınırlarını aşmışlar, maddenin temel dokusunu yeniden oluşturmuş, ihtimal ve ihtimalsizlik yasalarını zorlamış, eğip bükerek çiğnemişlerdi, ama görünüşe göre bunların hepsinden daha heyecan verici olanı boynunda turuncu kuşak olan bir adamla tanışmaktı. (Galaksi Başkanı geleneksel olarak turuncu bir kuşak takardı.) Galaksi Başkanı'nın aslında ne kadar güç sahibi olduğunu -tam olarak hiç- bilselerdi de onlar için çok fark etmeyecekti. Galakside yalnızca altı kişi Galaksi Başkanı'nın işinin güç kullanmak değil dikkatleri ondan uzağa çekmek olduğunu biliyordu.

Zaphod Beeblebrox bunu şaşırtıcı derecede iyi yapıyordu.

Burnu dönüp hızla koya giren Başkanlık sürat teknesinin usta manevrası ve güneş ışığıyla gözleri kamaşan kalabalık nefesini tuttu. Tekne denizin üzerinde bir sağa bir sola yatarak yaklaşırken etrafına ışık saçıyordu.

Aslında suya değmesi falan gerekmiyordu, çünkü iyonize atomlardan oluşan, puslu bir yastığın üzerinde ilerliyordu - ama sırf gösteriş için suya indirilebilen yüzgeç şeklinde ince küreklerle donatılmıştı. Kürekler havaya tıslayan su perdeleri fışkırtıyor, denizde çılgınca sallanan ve köpürerek son süratle koyu kat eden teknenin arkasına dökülen derin yarıklar açıyordu.

Zaphod gösteriş yapmaya bayılırdı: en iyi yaptığı şey buydu.

Dümeni sertçe kırdı, tekne kayalık yamacın altında suyu tırpanlıyormuş gibi kendi çevresinde çılgınca döndü ve dalgaların üzerinde durdu.

Zaphod birkaç saniye içinde koşarak güverteye çıktı ve üç milyardan fazla insana sırıtarak el salladı. Üç milyar insan aslında tam olarak orada değildi, ama onun her hareketini havada itaatkâr bir şekilde asılı duran küçük bir üç boyutlu [3B] robot kameranın gözünden izliyorlardı. Başkan'ın maskaralıkları 3B'de halk tarafından her zaman çok tutuluyordu. 3B'ler bunun için vardı.

Tekrar sırıttı. Üç milyar ve altı kişi durumu bilmiyordu, ama bugün hiç kimsenin hesaba katmadığı kadar büyük bir maskaralık gerçekleşecekti.

Robot kamera Başkan'ın iki kafasından daha popüler olanını yakından görüntülemek için ona doğru

yönelirken Başkan tekrar el salladı. Fazladan bir kafa ve üçüncü kol dışında aşağı yukarı insansı görünüyordu. Karmakarışık sarı saçları sağa sola dağılmıştı, mavi gözleri tanımlanması imkânsız bir ışıkla parlıyordu ve yanakları neredeyse her zaman tıraşsızdı.

Altı metre çapında saydam bir küre, sürat teknesinin yanında yuvarlanıyor, suya batıp çıkarak yüzüyor ve parlak güneşin altında ışıldıyordu. İçinde yarım daire şeklinde ve göz alıcı güzellikte kırmızı bir deriyle kaplanmış geniş bir sedir yüzüyordu: Küre yuvarlanıp suya batıp çıktıkça, sedir daha da hareketsizleşiyor, deriyle kaplanmış bir kaya gibi sabit duruyordu. Bütün her şey gibi bu da yalnızca gösteriş içindi.

Zaphod kürenin duvarından içeri girip sedire yayıldı. İki kolunu sedirin arkasına attı, üçüncüsüyle dizindeki tozu silkeledi. Kafaları gülümseyerek çevreye baktı; ayaklarını uzattı. Haykırmamak için kendini zor tuttuğunu düşündü.

Kürenin altında sular kaynamaya, fokurdamaya ve fışkırmaya başladı. Küre bir aşağı bir yukarı hareket edip yuvarlanarak havaya yükseldi. Kayalığa ışık çubukları saçarak yükseldikçe yükseldi. Küre fiskiyenin üzerinde yükseldikçe, altından dökülen sular tekrar yüzlerce metre aşağıdaki denize çarpıyordu.

Zaphod nasıl göründüğünü hayal ederek gülümsedi.

Tam anlamıyla saçma bir ulaşım şekliydi, ama tam anlamıyla da nefisti.

Küre bir an için kayalığın tepesinde oyalandı, yan yattı ve raylı bir rampaya değdi, rampadan aşağı küçük, içbükey bir platforma yuvarlanıp durdu.

Zaphod Beeblebrox olağanüstü bir alkış eşliğinde küreden çıktı, turuncu kuşağı ışıkta göz kamaştırıyordu.

Galaksi Başkanı gelmişti işte.

Alkışların kesilmesini bekledi, sonra elini kaldırarak herkesi selamladı.

"Merhaba," dedi.

Bir hükümet örümceği yan yan yürüyerek Başkan'ın yanına gitti ve önceden hazırlanmış konuşma metninin bir kopyasını eline tutuşturmaya kalkıştı. Asıl metnin üçten yediye kadar olan sayfaları o anda koydan sekiz kilometre kadar uzakta, Damogran denizin sularında yüzüyordu. Birinci ve ikinci sayfalarsa bir İbikli Damogran Kartalı tarafından kurtarılıp kartalın icat etmiş olduğu sıra dışı, yeni yuva biçiminin bir parçası olmuştu çoktan. Yumurtadan yeni çıkmış yavru bir kartalın, büyük oranda incecik kâğıt parçalarından yapılmış bu yuvadan çıkması neredeyse imkânsızdı. İbikli Damogran Kartalı, daha önce türlerin hayatta kalma kavramı hakkında bir şeyler duymuştu, ama bu konuyla pek ilgilenmemişti.

Zaphod Beeblebrox'un önceden hazırlanmış bu konuşmaya ihtiyacı olmayacaktı. Bu yüzden bir örümcek tarafından kendisine sunulan metni nazikçe geri çevirdi.

"Merhaba," dedi tekrar.

Herkes ya da en azından neredeyse herkes ona gülümseyerek bakıyordu. Kalabalığın arasında Trillian'ı fark etti. Trillian, Zaphod'un bu yakınlarda gerçekleştirdiği bir gezegen ziyareti sırasında, sırf eğlence olsun diye kılık değiştirip tavladığı bir kızdı. İnce yapılı, esmerce ve insansıydı, uzun ve dalgalı siyah saçları, kalın dudakları, garip toparlak bir burnu, saçma bir kahverengi tonuna sahip gözleri vardı. O özel şekliyle bağlanmış kırmızı eşarbı ve uçuşan, ipeksi, uzun elbisesiyle hafiften bir Arap'ı andırıyordu. Tabii ki oradaki kimse Arap diye bir şey duymamıştı. Arapların soyu çok kısa bir süre önce tükenmişti, zaten yaşarlarken de Damogran'ın beşyüz ışık yılı uzağında yaşamışlardı. Trillian özel biri değildi, ya da en azından Zaphod öyle iddia ediyordu. Kız yalnızca onunla epey

takılan ve ona hakkında düşündüklerini söyleyen biriydi.

"Merhaba tatlım," dedi kıza.

Kız ona ani ve gergin bir gülümsemeyle bakıp kafasını çevirdi. Sonra yüzünde daha sıcak bir gülümsemeyle bir kez daha baktı - ama o bakana kadar Zaphod çoktan başka bir tarafa dönmüştü.

"Merhaba," dedi, *Merhaba* demeyi kesip demeç vermeye başlamasını dileyerek birbirine sokulmuş küçük yaratık grubuna. Yaratıklar basın mensuplarıydı. Özellikle onlara sırıttı, çünkü birkaç saniye içinde onlara demecin babasını verecekti.

Yine de hemen sonra söyledikleri onların pek işine yarar şeyler değildi. Sinirlenmeye başlayan bir parti görevlisi Başkan'ın kendisi için hazırlanmış nefis konuşma metnini okuyacak havada olmadığına karar verdi ve cebindeki uzaktan kumanda cihazının düğmesine bastı. Uzakta, önlerinde, gökyüzüne doğru uzanan beyaz bir kubbe çatlayarak ortadan ikiye ayrıldı ve kendini yavaşça katlayarak yere indi. Böyle olacağını çok iyi bilmelerine rağmen (çünkü kubbeyi bu şekilde inşa eden kendileriydi) herkes soluğunu tuttu.

Kubbenin altında yüz elli metre uzunluğunda ve zarif bir koşu ayakkabısına benzeyen devasa bir yıldızgemisi yatıyordu; kusursuz bir beyazlıkta ve akıllara durgunluk verecek güzellikteydi. Geminin kalbinde, kalabalığın görmediği bir yerde, içinde şimdiye dek tasarlanmış en akla zarar buluşu muhafaza eden küçük, altın bir kutu vardı. Bu yıldızgemisini galakside eşsiz kılan bu araç, gemiye adını veren cihazdı - *Altın Kalp*.

"Vay canına," dedi Zaphod Beeblebrox, *Altın Kalp*'e bakarak. Söyleyebileceği pek fazla şey yoktu.

Basını kızdıracağını bildiği için aynı şeyi bir kez daha söyledi:

"Vay canına."

Kalabalık beklenti dolu gözlerle ona döndü. Zaphod, kaşlarını kaldırıp gözlerini açarak kendisine bakan Trillian'a göz kırptı. Kız onun ne söylemek üzere olduğunu biliyor ve aslında rezil bir gösteriş meraklısı olduğunu düşünüyordu.

"Bu gerçekten hayret verici," dedi Zaphod. "Bu gerçekten tam anlamıyla hayret verici. O kadar hayret verici bir şekilde hayret verici ki, sanırım onu çalmak istiyorum."

Müthiş bir Başkanlık demeciydi ve şeklen tamamen doğruydu. Kalabalık beğeniyle güldü, gazeteciler neşeyle Etha-Altı Habermatik'lerinin düğmelerine bastılar ve Başkan sırıttı.

Sırıtırken yüreği dayanılmaz bir şekilde çarpmaya başladı ve sessizce cebinde duran küçük Felçmatik bombasının düğmesine bastı.

Sonunda buna daha fazla dayanamadı. Kafalarını göğe kaldırıp vahşi bir nara kopardı, ardından bombayı yere fırlattı ve aniden donup kalmış ışıltılı gülümsemeler denizinde ileriye doğru koşmaya başladı.

beş

Prostetnik Vogon Jeltz diğer Vogonların bile gözüne hoş görünmezdi. Yüksek kemerli burnu, bir domuzunkini andıran minik alnının ta yukarısına dek uzanıyordu. Kauçuğa benzeyen koyu yeşil derisi Vogon Sivil Hizmet politikası oyununu oynamasına, hatta iyi oynamasına izin verecek kadar kalındı. Ayrıca hiçbir olumsuz etkiye uğramadan, denizin üç yüz metre altında süresiz yaşamasını sağlayacak kadar da su geçirmezdi.

Gerçi yüzmeye gittiği de yoktu. Programı buna izin vermeyecek kadar doluydu. Şu an olduğu kişi olmuştu, çünkü milyarlarca yıl önce Vogonlar Vogküre'nin kadim, durgun denizlerinden sürünerek çıkıp nefes nefese kalmış bir şekilde gezegenin bakir kıyılarına uzandıklarında ... genç, parlak Vogsol güneşinin ilk ışıkları o sabah üzerlerine vurduğunda, sanki evrimin güçleri oracıkta onlardan vazgeçmiş, sonra da tiksintiyle arkalarını dönüp uzaklaşarak çirkin ve talihsiz bir hata olarak gördükleri bu yaratıklarla daha fazla uğraşmamaya karar vermişti. Vogonlar bir daha hiç evrim geçirmediler: hayatta kalmayı asla başaramamış olmaları gerekirdi.

Bu yaratıklar hayatta kalmayı başarmış olmalarını kararlılıklarına ve şuursuz inatçılıklarına borçluydular. *Evrim mi?* dediler kendi kendilerine, *Ne gereği var? ve* daha büyük anatomik uygunsuzluklarını ameliyatla düzeltebilecek noktaya gelene kadar doğanın onlara vermeyi reddettiği şey olmadan da yaşadılar.

Bu sırada, Vogküre gezegenindeki doğal güçler önceki hatalarını telafi etmek için fazla mesai yapıyordu. Işıl ışıl parlayan, mücevher kabuklu ve seğirtgen yengeçler yarattılar, Vogonlar da yengeçlerin kabuklarını demir tokmaklarla parçalayarak onları yediler; göğe doğru uzanan nefes kesici bir narinlik ve renkte ağaçlar yarattılar, Vogonlar da ağaçları kesip yengeç etini odunda pişirdiler; ipeksi kürkleri ve buğulu gözleri olan ceylan benzeri zarif yaratıklar yarattılar, Vogonlar da onları yakalayıp üstlerine oturdular. Ulaşım aracı olarak hiç faydaları yoktu, çünkü sırtları hemen kırılıveriyordu, ama Vogonlar yine de üstlerine oturdular.

Bu nedenle Vogonlar birdenbire yıldızlararası yolculuğun ilkelerini keşfedene dek Vogküre gezegeni çok zor bir bin yıl geçirmişti. Birkaç kısa Vog yılı içinde son Vogona kadar Galaksinin politik merkezi olan Megabrantis yıldız kümesine göç ettiler ve şimdi Galaktik Sivil Hizmet'in bükülmez belkemiğini oluşturmuşlardı. Öğrenmeye, kendilerine özgü bir tarz ve sosyal incelik kazanmaya çalıştılar, ama pek çok açıdan çağdaş bir Vogonun ilkel atalarından hiç farkı yoktu. Her yıl anavatanlarından yirmi yedi bin mücevherli seğirtgen yengeç ithal edip mutlu ve sarhoş oldukları geceleri demir tokmaklarla yengeç parçalayarak geçiriyorlardı.

Prostetnik Vogon Jeltz su katılmamış bir alçak olması açısından tipik bir Vogondu. Bir de otostopçulardan hiç hoşlanmazdı.

Prostetnik Vogon Jeltz'in amiral gemisinin derinliklerinde bulunan küçük ve karanlık bir kabinde, tedirginlik içinde minik bir kibrit çakıldı. Kibriti çakan bir Vogon değildi, ama onlar hakkında her

şeyi biliyordu ve tedirgin olmakta yerden göğe kadar hakkı vardı. Onun adı Ford Prefect'di.[6]

Kabinde durup çevresine bakındı, ama pek bir şey seçemiyordu; kocaman garip gölgeler minik kibritin titrek ışığında korkutucu bir şekilde -ama hiç ses çıkarmadan- oradan oraya sıçrıyordu. Ford fısıldayarak Dentrassilere şükretti. Dentrassiler pisboğazlardan oluşan asi bir kabileydi. Vogonlar vahşi ama iyi bir topluluk olan Dentrassilere son zamanlarda uzunyol filolarında yiyecek ve içecekten sorumlu personel olarak iş vermeye başlamışlardı. Tek bir şartla, Dentrassiler kendi işlerine bakacaklardı.

Bu Dentrassilerin de işine geliyordu, çünkü uzaydaki en geçerli para birimlerinden biri olan Vogon parasını seviyor, ama Vogonlardan nefret ediyorlardı. Bir Dentrassinin sevebileceği tek Vogon sinirlenmiş bir Vogondu.

Ford Prefect bu küçük bilgi sayesinde artık hidrojen, ozon ve karbonmonoksitten oluşmuş bir bulut değildi.

Hafif bir inilti işitti. Kibritin ışığında, yerde ağır ağır hareket eden iri bir şekil gördü. Kibriti hızla sallayarak söndürdü, elini cebine soktu, aradığı şeyi bulup çıkardı, yırtarak açtı ve salladı. Yere çömeldi. Şekil yeniden hareket etti.

"Biraz fıstık getirdim," dedi Ford Prefect.

Arthur Dent kıpırdandı ve anlamsız bir şeyler mırıldanarak tekrar inledi.

"Haydi, al biraz," diye ısrar etti Ford, paketi tekrar sallayarak, "daha önce madde nakil ışınına hiç maruz kalmadıysan biraz tuz ve protein kaybetmiş olmalısın. İçtiğin biralar metabolizmanın yaşadığı darbeyi hafifletmiştir."

"Nırrrr ..." dedi Arthur. Gözlerini açtı.

"Burası karanlık," dedi.

"Evet," dedi Ford Prefect. "Karanlık."

"Hiç ışık yok," dedi Arthur Dent. "Karanlık, hiç ışık yok."

Ford Prefect'in insanlar hakkında anlamakta en çok zorlandığı şeylerden biri *Güzel bir gün, Boyun ne kadar da uzun* ya da *Ah canım, on metrelik bir kuyuya düşmüş gibi görünüyorsun, iyi misin?* gibi apaçık ortada olan şeyleri belirtip tekrarlama huylarıydı. Ford ilk başlarda bu tuhaf davranışa bir açıklama getirmek için bir kuram geliştirmişti. İnsanlar dudaklarını devamlı çalıştırmazlarsa, diye düşünmüştü, belki ağızlarını bir daha hareket ettiremiyorlardır. Birkaç ay süren dikkatli bir inceleme ve gözlem sonucunda bu kuramı bir başkasıyla değiştirdi. İnsanlar dudaklarını devamlı çalıştırmazlarsa, diye düşündü, beyinleri çalışmaya başlıyor. Bir süre sonra, aşırı alaycı olduğunu düşünmeye başladığı bu kuramdan da vazgeçti ve aslında insanlardan çok hoşlandığına karar verdi, ama bilmedikleri şeylerin çokluğu onu her zaman ciddi şekilde endişelendiriyordu.

"Evet," diye Arthur'u onayladı, "ışık yok." Arthur'a biraz fıstık yedirdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Askeri bir akademi gibi," dedi Arthur, "parçalarım tek tek mezun oluyorlar."

Ford karanlıkta ona boş boş baktı.

"Sana hangi cehennemde olduğumuzu sorarsam," dedi Arthur güçsüz bir sesle, "buna pişman olur muyum?"

Ford ayağa kalktı. "Güvendeyiz," dedi.

"Ya, iyi," dedi Arthur.

"Küçük bir mutfak kabinindeyiz," dedi Ford, "Vogon İnşaat Filosu'nun uzaygemilerinden birinde."

"Şey," dedi Arthur, "bu, *güvende* sözcüğünün benim daha önceden bilmediğim, tuhaf bir kullanım

şekli olmalı.”

Ford bir ışık düğmesi arayabilmek için bir kibrit daha çaktı. Korkunç gölgeler yine üzerlerine sekip sıçradı. Arthur ayağa kalkmaya çalıştı ve kollarını korkuyla bedenine doladı. Korkunç, uzaylı biçimler çevresine üşüşmüş gibiydi; hava tanımadığı ve ciğerlerine gizlice sokulan küflü kokularla iyice ağırlaşmıştı, sinir bozucu hafif bir uğultu dikkatini toplamasına engel oluyordu.

“Buraya nasıl geldik?” diye sordu hafifçe ürpererek.

“Otostop çekerek,” dedi Ford.

“Anlayamadım?” dedi Arthur. “Başparmağımızı kaldırıp beklediğimizi ve böcek gözlü yeşil bir canavarın kafasını uzatıp *Merhaba arkadaşlar, haydi atlayın, sizi Basingstroke kavşağına kadar götürebilirim* dediğini mi söylemeye çalışıyorsun bana?”

“Şöyle açıklayayım,” dedi Ford, “başparmak görevini elektronik bir etha-altı sinyal aygıtı görüyor ve kavşaksa altı ışık yılı uzaklıktaki Barnard Yıldızı’nda, bunun dışında söylediklerin aşağı yukarı doğru.”

“Peki ya böcek gözlü yaratık?”

“Rengi yeşil, evet.”

“Tamam,” dedi Arthur, “ne zaman eve dönebilirim?”

“Dönemezsin,” dedi Ford Prefect, ışık düğmesini bulmuştu.

“Gözlerini koru ...” dedi ve ışığı yaktı.

Ford bile şaşırdı.

“Aman yarabbi,” dedi Arthur, “bu gerçekten bir uçan dairenin içi mi?”

Prostetnik Vogon Jeltz çirkin yeşil gövdesini kumanda köprüsünde sıkıntıyla dolaştırdı. Üzerinde yerleşim olan gezegenleri yok ettikten sonra içinde hep belirsiz bir kızgınlık büyürdü. Birilerinin gelip ona bunun çok yanlış olduğunu söylemesini istiyordu, böylece onlara bağırıp çağırabilir ve kendini daha iyi hissedebilirdi. Belki kırılır da gerçekten kızacağı bir şey çıkar umuduyla, kendini bütün gücüyle kaptan koltuğuna bırakıverdi, ama koltuk şikâyet edercesine gıcırdadı yalnızca.

“Defol!” diye bağırdı, tam o anda köprüye giren genç Vogon muhafıza. Muhafız derhal gözden kayboldu ve bu aslında muhafızı epey rahatlatmıştı. Biraz önce aldıkları raporu kaptana verecek kişinin kendisi olmamasına çok sevinmişti. Rapor, son model harika bir uzaygemisi motorunun şu sıralarda Damogran’da hükümete ait bir araştırma merkezinde sergilendiğini ve bundan böyle hiçbir ekspres hiperuzay yoluna gerek kalmadığını söyleyen resmi bir bildiriydi.

Başka bir kapı kayarak açıldı, ama Vogon kaptan bu sefer bağırmadı, çünkü Dentrassilerin yemekleri hazırladıkları mutfak bölmesinin kapısıydı o. Yemek şimdi iyi giderdi.

İri ve kürklü bir yaratık elinde öğle yemeği tepsisiyle kapıdan girdi. Bir manyak gibi sırıtıyordu.

Prostetnik Vogon Jeltz sevindi. Çünkü biliyordu ki bir Dentrassi hayatından bu kadar memnun göründüğünde, gemide bir yerlerde kendisini gerçekten kızdıracak bir şeyler oluyordu.

Ford ve Arthur çevrelerine bakındılar.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun?” diye sordu Ford.

“Burası biraz bakımsız, değil mi?”

Ford kaşlarını çatarak pis şiltelere, yıkanmamış fincanlara ve sıkış tepiş kabinde oraya buraya atılmış, ne idüğü belirsiz, kokuşmuş iç çamaşırı parçalarına baktı.

“Şey, gördüğün gibi bu bir işçi gemisi,” dedi Ford. “Buralar Dentrassilerin yatakhanesi.”

“Galiba onlara Vogon ya da ona benzer bir şey dendiğini söylemiştin.”

“Evet,” dedi Ford, “gemiyi Vogonlar yönetiyor, Dentrassiler ise aşçılık yapıyor ve bizi gemiye onlar aldı.”

“Kafam karıştı,” dedi Arthur.

“Gel, şuna bir bak,” dedi Ford. Şiltelerden birinin üzerine oturdu ve çantasını karıştırmaya başladı. Arthur ürkerek şilteyi dürttü, sonra o da üzerine oturdu: aslında ürkecek pek bir şey yoktu, çünkü Sqornshellous Zeta bataklıklarında yetişen bütün şilteler piyasaya sunulmadan önce büyük bir titizlikle öldürülür ve kurutulurdu. Çok çok azı yeniden canlanırdı.

Ford kitabı Arthur’a uzattı.

“Bu da nedir?” diye sordu Arthur.

“*Otostopçunun Galaksi Rehberi*. Bu bir tür elektronik kitap. Sana bilmen gereken her şeyi anlatır. İşi budur.”

Arthur tedirgin bir halde kitabı evirip çevirdi.

“Kapağı hoşuma gitti,” dedi. “*Paniğe Kapılma*. Bu, bütün gün bana söylenen en akıllıca ve faydalı şey.”

“Sana nasıl çalıştığını göstereyim,” dedi Ford. Kitabı hâlâ iki hafta önce ölmüş bir tarlakuşu gibi tutan Arthur’un elinden kaptı ve kabından çıkardı.

“Buradaki şu düğmeye bastığında, gördün mü, ekran açılıp sana dizini gösterir.”

Yaklaşık sekiz santimetreye on santimetre boyutunda bir ekran aydınlandı ve üstünde harfler titreşmeye başladı.

“Vogonları araştırmak istiyorsan, sadece onların adını giriyorsun." Parmakları birkaç düğmeye daha bastı. “Ve işte Vogonlar.”

Yeşil ekranda *Vogon İnşaat Filoları* sözcükleri parladı.

Ford ekranın altındaki büyük, kırmızı düğmeye bastı ve sözcükler ekranda akmaya başladı. Aynı anda, kitap bulduğu bilgileri sakin ve ölçülü bir sesle okumaya başlamıştı. Kitabın söyledikleri şöyleydi:

“*Vogon İnşaat Filoları. Bir Vogon aracına binmek istiyorsanız, yapmanız gereken tek şey şudur: unutun bunu. Onlar Galaksideki en kaba ırklardan biridir - tam anlamıyla kötü değillerdir, ama kötü huylu, bürokratik, çok bilmiş ve katıdırlar. Üç nüshadan oluşan emir evrakları imzalanıp, arz edilip, geri gönderilip, soruşturulup, kaybedilip, bulunup, referanduma sunulup, tekrar kaybedilip ve sonunda üç aylığına yumuşak bataklık kömürüne yatırılıp yeniden dönüşüme uğratılarak ateş yakıcı maddelere dönüştürülmeden kendi öz büyükannelerini Traal’ın Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarı’ndan kurtarmak için bile parmaklarını oynatmazlar.*

“*Bir Vogondan içki koparmanın en iyi yolu boğazına parmağınızı sokmak, onu sinir etmenin en iyi yoluysa büyükannesini Traal’ın Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarı’na vermektir.*”

“*Asla bir Vogonun size şiir okumasına izin vermeyin.*”

Arthur gözlerini kırpıştırarak ekrana baktı.

“Ne tuhaf bir kitap. O zaman bu gemiye biz nasıl binebildik?”

“Tam üstüne bastın, bu kitap güncellenmemiş durumda,” dedi Ford, kitabı yeniden kabına

yerleştirirken. “Gözden geçirilip düzeltilmiş yeni baskısı için saha araştırmasını ben yapıyorum ve eklemem gereken şeylerden biri de Vogonların artık bizim için oldukça kullanışlı ve küçük bir kaçamak noktası sağlayan Dentrassi aşçılarına iş verdikleri.”

Arthur’un yüzünden acılı bir ifade geçti. “Peki ama Dentrassiler de kim?” dedi.

“Harika adamlar,” dedi Ford. “En iyi yemeği yapanlar, en iyi içki hazırlayanlar onlardır ve bunun dışındaki hiçbir şeyi de umursamazlar. Otostopçuların gemilere binmelerine her zaman yardımcı olurlar, ki bunu kısmen arkadaşlık etmeyi sevdikleri, ama daha çok da Vogonları sinirlendirmeyi sevdikleri için yaparlar. Günde otuz Altair dolarından az bir paraya Evrenin harikalarını görmeye çalışan yoksul bir otostopçuysan, tam olarak bilmen gereken şeylerden biri de budur. Eğlenceli, değil mi?”

Arthur’un kafası karışmış gibiydi.

“Şaşırtıcı,” dedi ve çatık kaşlarla diğer şiltelerden birine baktı.

“Maalesef Yerküre’de planladığımdan oldukça fazla takıldım,” dedi Ford. “Bir haftalığına gelmiştim ve onbeş yıl boyunca orada saplanıp kaldım.”

“Peki her şeyden önce oraya nasıl ulaştın?”

“Kolay oldu, bir zibidi beni aracına aldı.”

“Zibidi?”

"Evet.”

"Hımm, nedir bu zibidi?”

“Zibidi mi? Zibidiler, yapacak hiçbir şeyi olmayan zengin çocuklarıdır genellikle. Henüz yıldızlararası bağlantı kuramamış gezegenler arayarak gezinir ve onlarla kafa bulurlar.”

“Kafa bulmak mı?” Arthur, Ford’un hayatı onun için zorlaştırmaktan zevk aldığını düşünmeye başlamıştı.

“Evet,” diye yanıtladı Ford, “onlarla kafa bulurlar. Etrafta çok az insanın bulunduğu, ıssız bir yer saptar, sonra hiçbir şeyden haberi olmayan ve kimsenin asla inanmayacağı bir zavallının tam yanına iner, sonra da kafalarına aptal antenler takıp *bip bip* sesleri çıkararak zavallının çevresinde bir ileri bir geri gezinirler. Gerçekten fazlasıyla çocukça.” Ford ellerini kafasının arkasına koyarak şilteye uzandı ve insanı çileden çıkaracak kadar hayatından memnun görünüyordu.

“Ford,” diye ısrar etti Arthur, “sana aptalca bir soru gibi gelir mi bilmem, ama benim burada işim ne?”

“Bunun cevabını biliyorsun,” dedi Ford. “Seni Yerküre’den kurtardım.”

“Peki Yerküre’ye ne oldu?”

“Ha. Yok edildi.”

“Öyle mi,” dedi Arthur sakin bir ifadeyle.

“Evet. Buharlaşıp uzaya karıştı.”

“Bak,” dedi Arthur, “bu biraz keyfimi kaçırdı.”

Ford kaşlarını çattı, bu düşünceyi kafasında şöyle bir değerlendiriyor gibiydi.

“Evet, bunu anlayabiliyorum,” dedi sonunda.

“Bunu anlayabiliyor musun!” diye haykırdı Arthur. “Demek bunu anlayabiliyorsun!”

Ford ayağa fırladı.

“Kitaba bakmaya devam et!” diye tısladı aceleyle.

“Ne?”

“*Paniğe Kapılma*.”

“Paniğe kapılmıyorum!”

“Evet, kapılıyorsun.”

“Pekâlâ, tamam, paniğe kapılıyorum, ama yapacak başka ne var ki?”

“Sadece benimle gel ve iyi vakit geçir. Galaksi eğlenceli bir yerdir. Bu arada şu balığı kulağına koyman gerekecek.”

“Pardon, anlayamadım?” dedi Arthur, bu çok kibarca oldu diye düşünerek.

Ford içinde minik sarı bir balığın kıvrılarak yüzdüğü küçük cam bir kavanoz tutuyordu elinde. Arthur gözlerini kırpıştırarak arkadaşına baktı. Olup bitenler keşke anında kavrayabileceği basit ve anlaşılır şeyler olsaydı. Dentrassi iç çamaşırları, Sqornshellous şilte yığınları ve minik sarı bir balığı tutup kulağına koymasını söyleyen bu Betelgeuselünün yanında küçücük bir mısır gevreği paketi görebilseydi, kendini güvende hissedecekti. Ama göremedi, dolayısıyla da kendini güvende hissedemedi.

Birdenbire belirleyemediği bir kaynaktan şiddetli bir ses üzerlerine atladı. Bir taraftan bir kurt sürüsüyle boğuşurken diğer taraftan gargara yapmaya çalışan bir adamın hırıltılarını andıran sesleri duyunca korkudan nefesini tuttu Arthur.

“Şşşt!” dedi Ford. “Dinle, bu önemli olabilir.”

“Ö... önemli mi?”

“Vogon kaptan genel bir duyuru yapıyor.”

“Yani Vogonlar böyle konuşuyor mu demek istiyorsun?”

“Dinle!”

“Ama ben Vogonca bilmiyorum!”

“Bilmen gerekmiyor. Şu balığı kulağının içine tık yeter.”

Ford şimşek hızıyla elini Arthur’un kulağına koyuverdi ve işitme sisteminin derinliklerine yılan gibi süzülen balığın hissi aniden Arthur’un midesini kaldırdı. Dehşetle soluyarak bir iki saniyeliğine kulağını karıştırdı, ama sonra meraklı gözleri hayretle yuvalarından fırladı. Siyah renkli iki yüz siluetinden oluşan resme bakarken onun aniden beyaz bir şamdan olduğunu fark etmenin işitsel eşdeğerini yaşıyordu. Ya da bir kâğıt parçasının üzerinde aniden altı rakamına dönüşen ve gözlükçünüzün size yeni bir gözlük için yüklü bir fatura keseceği anlamına gelen bir sürü renkli noktaya bakmanın eşdeğerini.

Hâlâ ulumalarla karışık gargara seslerini dinlediğini biliyordu, ama şimdi, nasıl olduysa sesler net olarak anlaşılabilen dümdüz bir İngilizce’ye benzemişti.

Duydukları şuydu ...

"*Uuu uuu gargar uuu gargar uuu uuu uuu gargar uuu gargar uuu uuu gargar gargar uuu gargar gargar gargar uuu şuuurp öğğğğh* hiçbir neden göremiyorum. Mesaj tekrarlanıyor. Kaptanınız konuşuyor, her ne yapıyorsanız bırakın ve dikkatle dinleyin. Her şeyden önce, aletlerimizden gördüğüm kadarıyla gemide bir çift otostopçu var. Her neredeyseniz, merhaba. Kesinlikle hoş karşılanmadığınızı açıkça belirtmek istiyorum. Bugün bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve kokuşmuş bir grup beleşçi onu taksiye çevirsin diye bir Vogon inşaat gemisine kaptan olmadım ben. Bir arama ekibi gönderdim ve sizi bulur bulmaz gemiden atacağım. Eğer çok şanslıysanız, size şiirlerimden birkaçını da okuyabilirim."

"İkinci olarak, Barnard Yıldızı yolculuğumuz için hiperuzaya sıçramak üzereyiz. Vardığımızda bakım için yetmiş iki saat limanda kalacağız ve o süre boyunca hiç kimse gemiden ayrılamayacak. Tekrar ediyorum, bütün gezegen izinleri iptal edilmiştir. Kısa süre önce mutsuz bir gönül ilişkisi yaşadım ve o nedenle başkalarının iyi vakit geçirmesi için hiçbir neden göremiyorum. Mesaj sona ermiştir."

Gürültü kesildi.

Arthur kafasını kollarının arasına almış ve iki büklüm kıvrılmış bir halde yerde yattığını utanarak fark etti. Hevessiz bir şekilde gülümsedi.

"Çok etkileyici bir adam," diye konuştu. "Keşke bir kızım olsaydı da bunlardan biriyle evlenmesini yasaklayabilseydim ..."

"Böyle bir şey yapmana gerek kalmazdı," dedi Ford. "Onların cinsel çekicilikleri ancak bir trafik kazasınınki kadardır. Hayır, hareket etme," diye ekledi Arthur doğrulmaya başladığında, "hiperuzay sıçrayışına hazırlansan iyi olur. Tatsız bir şekilde sarhoş olmaya benzer."

"Sarhoş olmanın nesi tatsızmış?"

"Bir bardak su içmek istersin."

Arthur bunun üzerine düşündü.

"Ford," dedi.

"Evet?"

"Bu balık kulağımda ne yapıyor?"

"Senin için çeviri yapıyor. O bir Babil balığı. İstersen kitaptan bak."

Otostopçunun Galaksi Rehberi'ni Arthur'a attı ve cenin gibi kıvrılıp yatarak kendisini sıçrayışa hazırladı.

Tam o anda Arthur'un zihni dipsiz bir kuyuya düştü.

Gözleri yuvalarında adeta ters döndü. Ayakları kafasının tepesinden dışarı çıkmaya başladı.

İçinde bulunduğu oda dümdüz olup katlandı, fırıl fırıl döndü, var oluşun dışına çıktı ve Arthur'u kendi göbek deliğinin içine kayarken öylece bırakıverdi.

Hiperuzaydan geçiyorlardı.

"*Babil balığı,*" dedi Otostopçunun Galaksi Rehberi sakin bir sesle, "*küçük ve sarı renkli olup sülüğü andırır ve büyük olasılıkla Evrendeki en garip şeydir. Taşıyıcısından değil, onun*

çevresindekilerden aldığı beyin-dalgası enerjisiyle beslenir. Besinini sağlamak için bu beyin-dalgası enerjisindeki bütün bilinçaltı zihinsel frekansları emer. Sonra taşıyıcısının zihnine, bilinçli düşünce frekanslarıyla, beynin onları üreten konuşma merkezlerinden alınan sinir sinyallerinin bir karışımından oluşan telepatik bir matriks atar. Bütün bunların pratik sonucu şudur: Kulağınıza bir Babil balığı soktuğunuzda herhangi bir dilde söylenen her şeyi anında anlarsınız. Aslında duyduğunuz konuşma şablonları, Babil balığınız tarafından beyninize aktarılan beyin-dalgası matriksini çözümler."

"*Şaşkınlık uyandıracak kadar yararlı bir şeyin tamamen şans eseri evrimleşmesi öyle tuhaf ve öyle olanaksız bir rastlantıdır ki bazı düşünürler bunu Tanrı*'nın *var olmadığının nihai ve sağlam bir kanıtı olarak görür.*"

"*Bu sav şuna benzer bir şeydir: 'Ben var olduğumu kanıtlamayı reddediyorum,' der Tanrı, 'çünkü kanıt inancı yadsır ve inanç olmadan ben bir hiçim.'*"

" '*Ama,' der Kişi, 'Babil balığı tamamen bedavadan, öyle değil mi? Şans eseri evrimleşmiş olamaz. O senin var olduğunun kanıtıdır, öyleyse kendi savınla senin var olmadığın kanıtlanıyor. QED.*' "[7]

" '*Vay canına,' der Tanrı, 'bunu hiç düşünmemiştim,' ve o anda bir mantık dumanı içinde puf diye kaybolur.*"

" '*Ah, bu kolaydı,' der Kişi ve zaferinin ardından bir bis yapmak adına siyahın beyaz olduğunu kanıtlamaya girişir ve bir sonraki yaya geçidinde canından olur.*"

"*Pek çok önde gelen teolog bu savın bir yığın saçmalıktan ibaret olduğunu iddia eder, ama bu, konuyu en çok satanlar listesinde başı çeken kitabı* İşte Bu Tanrı'nın Defterini Dürer'de *ana tema olarak kullanan Oolon Colluphid'in küçük bir servet elde etmesine engel olamamıştır.*"

"*Bu sırada, zavallı Babil balığı farklı ırklar ve kültürler arasındaki bütün iletişim engellerini etkili bir biçimde ortadan kaldırarak, yaratılış tarihindeki diğer her şeyden çok daha fazla kanlı savaşlara neden olmuştur.*"

Arthur hafifçe inledi. Hiperuzaydan geçmenin yol açtığı heyecanın kendisini öldürmediğini fark ederek dehşete düşmüştü. Şu anda Yerküre hâlâ var olsaydı bulunacağı yerden altı ışık yılı uzaklıktaydı.

Yerküre.

Oraya ait görüntüler, alt üst olmuş beyninin içinde midesini bulandırarak yüzmeye başladı. Bütün Yerküre'nin yitip gitmiş oluşunun etkisini, sahip olduğu hayal gücüyle kavrayabilmesi mümkün değildi, bu çok fazlaydı. Anne babasının ve kız kardeşinin de öldüğünü düşünerek hislerini şöyle bir dürttü. Bir tepki veremedi. Yakın olduğu bütün insanları düşündü. Yine tepki yok. Sonra iki gün önce süpermarket kuyruğunda arkasında beklediği hiç tanımadığı bir yabancıyı düşündü ve göğsüne ani bir sancı saplandı - süpermarket yok olmuştu, içindeki herkes yok olmuştu. Nelson'un Köşesi gitmişti. Nelson'un Köşesi yok olmuştu ve hiçbir itiraz duyulmayacaktı, çünkü geride itiraz edecek kimse kalmamıştı. Bundan böyle Nelson'un Köşesi sadece zihninde var olacaktı. İngiltere yalnızca zihninde var olacaktı - bu nemli, kokuşmuş, çelik kaplı uzaygemisine tıkılıp kalmış zihninde. Bir klostrofobi dalgasıyla boğulur gibi oldu.

İngiltere artık yoktu. Bunu anlayabilmişti - bunu her nasılsa anlayabilmişti. Tekrar denedi. Amerika, diye düşündü, yok oldu. Bunu kavrayamadı. Yeniden küçük şeylerden başlamaya karar verdi. New York yok olmuştu. Tepki veremedi. New York'un var olduğuna zaten ciddi bir biçimde hiç inanmamıştı ki. Dolar, diye düşündü, sonsuza kadar düşmüştü. Bu, onu hafifçe sarstı. Bütün

Bogart filmleri de silinip gitti, dedi kendi kendine ve bu ona berbat bir darbe indirdi. McDonald's, diye düşündü. Artık McDonald's hamburgeri diye bir şey yoktu.

Kendinden geçti. Bir saniye sonra kendine geldiğinde, kendini annesi için hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu.

Sert bir ifadeyle ayağa fırladı.

"Ford!"

Ford kendi kendine mırıldanarak oturduğu köşeden kafasını kaldırıp baktı. Uzay yolculuklarının gerçekten uzaydan geçilerek yapılan kısımlarını her zaman yorucu bulurdu.

"Evet?" dedi.

"Eğer sen şu kitap işinde araştırmacıysan ve Yerküre'de bulunduysan, bir süredir onun hakkında bilgi topluyor olmalısın."

"Şey, Yerküre üzerine yazılan özgün maddeyi bir miktar geliştirebildim, evet."

"O zaman, bu edisyonda Yerküre hakkında ne deniyor bir bakayım. Onu görmem gerekiyor."

"Peki, tamam." Kitabı tekrar Arthur'a uzattı.

Arthur kitabı kaptı ve ellerinin titremesine engel olmaya çalıştı. İlgili sayfayı bulmak için madde başlığını girdi. Ekran birden parladı, üzerindekiler girdap gibi dönüp durdu ve ortaya yazılı bir sayfa çıktı. Arthur boş gözlerle ekrana baktı.

"Burada onunla ilgili bir madde yok!" diye patladı.

Ford omzunun üzerinden baktı.

"Evet, var," dedi, "aşağıda, ekranın altında, *Erotikon Altı*'nın *üç memeli fahişesi Eccentrica Gallumbits*'in hemen altında."

Arthur, Ford'un parmağını izledi ve nereye işaret ettiğini gördü. Bir an için yine anlayamadı, sonra aklı neredeyse başından gidiyordu.

"Ne? *Zararsız!* Söyleyeceği tek şey bu mu? *Zararsız!* Tek bir sözcük!"

Ford omuzlarını silkti.

"Şey, Galakside yüz milyar yıldız var ve kitabın mikro-işlemcilerinde bunlar için ayrılan yer sınırlı," dedi, "ve elbette ki, hiç kimse Yerküre hakkında fazla bir şey bilmiyor."

"Tanrı aşkına, bu maddeyi biraz düzeltmişsindir umarım."

"Ha, evet, editöre yeni bir madde göndermeyi başardım. Biraz kısaltmak zorunda kaldı, ama bu da bir ilerleme sayılır."

"Peki şimdi ne yazıyor?" diye sordu Arthur.

"*Çoğunlukla zararsız*," diye itiraf etti Ford, hafif bir utançla öksürerek.

"*Çoğunlukla zararsız*," diye bağırdı Arthur.

"O ses de neydi?" diye tısladı Ford.

"Benim bağırışımdı," diye bağırdı Arthur.

"Hayır, kes sesini!" dedi Ford. "Sanırım başımız dertte."

"Sen başımızın dertte olduğunu sanıyorsun!"

Dışarıdan gelen uygun adım yürüme sesleri net bir şekilde duyuluyordu.

"Dentrassiler mi?" diye fısıldadı Arthur.

"Hayır, bunlar çelik uçlu postallar," dedi Ford.

Kapıya sertçe vuruldu.

"O zaman kim bunlar?" diye sordu Arthur.

"Şey," dedi Ford, "eğer şanslıysak bunlar bizi uzaya atmak için gelen Vogonlardır."

“Peki ya şanssızsak?”

“Eğer şanssızsak,” dedi Ford ciddi bir endişeyle, “kaptan, bizi atmadan önce şiirlerinden birkaçını okuyacağı konusunda ciddiydi demektir ...”

Vogon şiiri hiç şüphesiz Evrendeki en kötü üçüncü şiirdir. En kötü ikinci şiir ise Krialı Azgothların yazdıklarıdır. Şair-i Azamları Osuruklu Grunthos "Yaz Ortasında Bir Sabah Koltukaltımda Bulduğum Küçük Yeşil Macun Yumrusuna Kaside" adlı şiirini okurken, dinleyicilerden dördü iç kanamadan yaşamını yitirmiştir. Orta-Galaktik Sanat Onur Kurulu Başkanı ise kendi bacaklarından birini kemirerek hayatta kalmayı başarmıştı. Şiirine gösterilen tepkilerin Grunthos'u 'düş kırıklığına' uğrattığı ve tam *En Sevdiğim Banyo Lıkırtıları* başlıklı oniki ciltlik epik çalışmasını okumaya başlayacakken, kendi kalın bağırsağının yaşamı ve uygarlığı kurtarmak adına çılgınca bir girişimde bulunarak dosdoğru boynundan geçip beynini boğduğu söylenir.

Bunların hepsinden daha kötü olan şiirlerse, yaratıcısı olan İngiltere, Essex, Greenbridge'den Paula Nancy Millstone Jennings'le birlikte Yerküre gezegeninin yıkımı sırasında yok olup gitmişti.

Prostetnik Vogon Jeltz çok hafifçe gülümsedi. Bunu ürkütücü bir etki yaratmaktan çok kas hareketlerinin sırasını hatırlamak için yapmıştı. Tutsaklarına bağırıp çağırmak ona son derece iyi gelmiş, iyice rahatlatmıştı ve artık biraz acımasızlaşabilirdi.

Tutsaklar Şiir Değerlendirme sandalyelerine oturtulup sıkıca bağlandılar. Vogonlar yapıtlarının genel olarak nasıl karşılandığı konusunda oldukça gerçekçiydiler. Yazma konusundaki ilk girişimleri, evrimlerini uygun biçimde tamamlamış ve kendi kültürüne sahip bir ırk olarak kabul görme konusundaki şiddetli ısrarcılıklarından kaynaklanmıştı, ama şimdi devam etmelerinin tek nedeni sırf gaddarlıklarıydı.

Ford Prefect'in alnında biriken ter damlacıkları şakaklarına bağlanan elektrotların çevresinden süzüldü. Bunlar bir dizi elektronik donanımın -teşbih yoğunlaştırıcıları, uyak düzenleyiciler, ses yineleyiciler ve benzetme boşaltıcıları- şarjına bağlıydı. Donanımın hepsi de şiirin etkisini artırmak ve şairin düşüncelerinin en ince ayrıntısına kadar anlaşıldığından emin olmak için tasarlanmıştı.

Arthur Dent oturduğu yerde tir tir titriyordu. Kendisini neyin beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama şimdiye kadar olanlardan hiç hoşlanmadığını biliyordu ve bundan sonra da durum pek değişeceğe benzemiyordu.

Vogon okumaya başladı - yaratıcılığını örnekleyen küçük ve kokuşmuş bir dörtlük.

"*Senin işemelerin banadır ...*" diye başladı. Ford'un bedeni büyük bir acıyla kasıldı - bu beklediğinden bile daha kötüydü.

" *... ey lekecikli homurtu böcekçiği / Hastalıklı bir arının üzerindeki bir sürü gevezelik lekesi gibi*."

"Aaaaaaarggggghhhhhh!" diye haykırdı Ford Prefect, acı dalgalarının güm güm vurduğu kafasını geriye atarak. Yanında rahat rahat oturan ve sandalyesinde dönen Arthur'u belli belirsiz görebiliyordu. Dişlerini sıktı.

"*Zor da olsa bul onu, yalvarıyorum sana,*" diye devam etti acımasız Vogon, "*benim yürü-en,*

dönen asalaklarım."

Vogonun sesi korkunç ve coşkulu bir tizliğe ulaşıyordu. "Ve *üzerimke buruşuk gümdüz sefartlarından halka halka ağ at / Yoksa seni bulandıran çatırdağımla parçanklara büldürtürüm seni, bak bakalım vazgeçiyor muyum?*"

"Nnnnnnnnyyyyyyyuuuuuuurrrrrrrrgggggggggghhhhhh!" diye haykırdı Ford Prefect ve elektronik olarak gücü artırılmış son dize şakaklarının ortasında ani bir patlamaya yol açarken son kez kasılıp pelte gibi sandalyesine yığılıp kaldı.

Arthur ise hâlâ koltuğunda rahat rahat oturuyordu.

"Şimdi, aciz Dünyalılar ..." vızıldadı Vogon (Ford Prefect'in aslen Betelgeuse civarındaki küçük bir gezegenden olduğunu bilmiyordu, zaten bilseydi de bu umurunda olmazdı), "size basit bir seçenek sunuyorum! Ya uzay boşluğunda ölün ya da ..." melodramik bir etki yaratmak için durakladı, "şimdi bana şiirimin ne kadar iyi olduğunu söyleyin!"

Kendisini yarasa biçimindeki kocaman deri bir koltuğa atıp onları izledi. Yine aynı şekilde gülümsedi.

Ford hırıltıyla nefes almaya çalışıyordu. Kurumuş dilini kavrulmuş dudaklarında gezdirip inledi.

Arthur neşeli bir sesle konuştu: "Aslında benim bayağı hoşuma gitti."

Ford ağzı açık kalmış bir halde ona döndü. İşte böyle bir yaklaşım aklına hiç gelmemişti.

Vogon şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı, ki bu hareketi burnunu etkili bir şekilde gizleyebildiği için hiç de kötü sayılmazdı.

"Hımmm iyi..." diye vızıldadı, hatırı sayılır bir şaşkınlık yaşıyordu.

"Şey, evet," dedi Arthur, "özellikle metafizik benzetmelerden bazıları gerçekten etkileyiciydi."

Ford boş gözlerle ona bakmayı sürdürürken düşüncelerini bu yepyeni kavram çerçevesinde yavaş yavaş bir düzene sokmaya çalıştı. Bu işten yüzsüzlükle sıyrılmayı gerçekten başarabilecekler miydi acaba?

"Evet, devam et..." diye Arthur'u yüreklendirdi Vogon.

"Hımmm ... ve şey ... ilginç uyak oyunları da vardı," diye devam etti Arthur, "ki bunlarda şeyle şey birlikte kullanılmış ... eee ... eee ..." bocaladı.

Ford tehlikeye atılarak onun yardımına koştu, "... temeli oluşturan mecazın gerçeküstücülüğü ... eee ..." O da bocaladı, ama Arthur böylece tekrar hazırlanacak kadar vakit bulabilmişti.

" ... insanlıkla ..."

"*Vogonlukla,*" diye ona fısıldadı Ford.

"Şey, evet, bu uyak oyunları şairin merhametli ruhunda taşıdığı Vogonlukla (pardon) birlikte kullanılmış görünüyor." Arthur artık oyunun sonuna geldiğini hissediyordu. "Böylece uyak oyunları şiirin yapısı aracılığıyla kendine bir yol açıp onu arılaştırıyor, onu aşıyor ve diğerinin temel ikilikleriyle hesaplaşıyor," (zafere yaklaşmakta olan Arthur'un sesi gittikçe yükseliyordu ...) "dinleyici de engin ve canlı bir kavrayışla ... kavrayışla... eee ..." (... ama zaferin sandığı kadar yakın olmadığını anladı). Ford acıyı durdurucu son darbeyi indirmek için atıldı:

"Şiir her ne hakkındaysa ona engin ve canlı bir kavrayışla yaklaşıyor!" dedi bağırarak. Sonra ağzının kenarıyla hafifçe fısıldadı, "İyi iş çıkardın Arthur, çok iyiydi."

Vogon onları dikkatle inceledi. Söylenenler bir an için ruhunun ırkına özgü acılarla dolu kısmına dokunmuştu, ama hayır diye düşündü - bunun için artık çok geçti. Sesi bir kedinin hışır hışır bir naylonla oynamasını andırıyordu.

"Yani acımasız, duygusuz ve kalpsiz dış görünüşümün altında yalnızca sevilmek istediğim için mi

şiir yazdığımı söylüyorsunuz," dedi. Durakladı. "Bu doğru mu?"

Ford sinirli bir kahkaha attı. "Evet, bunu söylemek istiyorum," dedi, "hepimiz, içten içe, anlarsın ya ... eee ..."

Vogon ayağa kalktı.

"Hayır, tamamen yanılıyorsunuz," dedi, "yalnızca acımasız, duygusuz ve kalpsiz dış görünüşümü daha çok belirginleştirmek için şiir yazıyorum. Öyle ya da böyle sizi gemiden atacağım zaten. Muhafiz! Tutsakları üç numaralı hava-kilidine götür ve dışarı at!"

"Ne?" diye bağırdı Ford.

İri yarı genç bir Vogon muhafiz öne çıktı ve kalın, yağlı kollarıyla onları kayışların arasından çekip çıkardı.

"Bizi uzaya atamazsınız," diye bağırdı Ford, "biz bir kitap yazmaya çalışıyoruz."

"Direnmek faydasız!" diye bağırarak karşılık verdi, Vogon muhafiz. Vogon Muhafiz Ordusu'na katıldığında ilk öğrendiği cümleydi bu.

Kaptan dalgın bir keyifle onları izledi ve sonra sırtını döndü.

Arthur çılgınca çevresine bakındı.

"Şimdi ölmek istemiyorum!" diye bağırdı. "Hâlâ başım ağrıyor! Cennete baş ağrısıyla gitmek istemiyorum, bütün aksiliğim üstümde olacak ve Cennet'in tadını çıkaramayacağım!"

Muhafiz ikisini de boyunlarından sıkıca kavradı ve kaptanın sırtını saygıyla eğilerek selamladıktan sonra ani bir manevrayla, itiraz etmekte olan iki tutsağı sürükleyerek köprüden çıkardı. Çelik bir kapı kapandı ve kaptan yine tek başına kaldı. Şiir defterini yavaş yavaş karıştırırken sessizce mırıldanarak derin düşüncelere dalmıştı.

"Hımmm," dedi, "*temeli oluşturan mecazın gerçeküstücülüğü* ..." Bunu bir an değerlendirdi sonra zalimce bir gülümsemeyle defterini kapattı.

"Ölüm onlar için fazla iyi bir son," dedi.

Çelik duvarlı, uzun koridor Vogonun kauçuğu andıran koltukaltlarına sıkıştırdığı iki insansının güçsüz debelenmeleriyle yankılandı.

"Bu harika," dedi şaşkınlıktan zırvalayan Arthur, "bu gerçekten müthiş. Bıraksana beni, seni hayvan!"

Vogon muhafiz onları sürüklemeye devam etti.

"Endişelenme," dedi Ford, "bir şeyler düşüneceğim." Ama sesi hiç de umut verici gelmiyordu.

"Direnmek faydasız!" diye böğürdü muhafiz.

"Böyle şeyler söylemeyi kes," dedi Ford kekeleyerek. "Böyle şeyler söylersen, olumlu zihinsel yaklaşımımızı nasıl koruyabiliriz?"

"Tanrım," diye yakındı Arthur, "olumlu bir zihinsel yaklaşımdan bahsediyorsun, ama bugün yok edilen senin gezegenin değildi. Bu sabah uyandığımda güzel ve rahat bir gün geçireceğimi düşünüyordum. Ufak tefek bir şeyler okuyacak ve köpeği fırçalayacaktım ... saat henüz öğleden sonra dört ve ben bu saatte Yerküre'nin hâlâ dumanı tüten kalıntılarından altı ışık yılı uzaktaki bir uzaygemisinden dışarı atılıyorum!" Vogon onu daha sıkı tutmaya başlayınca gurultulu sesler çıkararak anlaşılmaz bir şeyler daha geveledi.

"Pekâlâ," dedi Ford, "sadece paniğe kapılma!"

“Paniğe kapılmaktan söz eden kim?” diye bağırdı Arthur. “Ben hâlâ kültür şoku yaşıyorum. Sen bir de beni duruma uyum sağlayıp ne olup bittiğini iyice anladıktan sonra gör. İşte o *zaman* paniğe kapılmaya başlayacağım!”

“Arthur, gittikçe isterik davranıyorsun. Kapa çeneni!” Ford bütün gücüyle düşünmeye çalıştı, ama tekrar bağırmaya başlayan muhafiz sağlıklı düşünmesini engelliyordu.

“Direnmek faydasız!”

“Sen de çeneni kapayabilirsin!” diye bağırdı Ford.

“Direnmek faydasız!”

“Of, kes artık şunu,” dedi Ford. Başını kendisini tutan muhafızın yüzünü görene dek çevirdi. O anda aklına bir fikir geldi.

“Bu tür şeylerden gerçekten hoşlanıyor musun?” diye aniden sordu.

Vogon durup hareketsizleşti ve yüzüne yavaş yavaş sınırsız bir aptallık ifadesi yayıldı.

“Hoşlanmak?” diye gürledi. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şu,” dedi Ford, “bu sana tam anlamıyla tatmin edici bir yaşam sunuyor mu? Etrafta ayaklarını yere vura vura dolaşmak, bağırıp çağırmak, insanları uzaygemilerinden atmak...”

Vogon alçak ve çelik tavana boş boş baktı, iki kaşı neredeyse birbiri üstüne binecekti. Ağzı açıldı ve öylece kaldı. “Ama mesai saatleri iyi...” diyebildi sonunda.

“Öyle olmak zorunda,” diye onayladı Ford.

Arthur bakmak için başını Ford’a çevirdi.

“Ford, ne yapıyorsun?” diye sordu, şaşkınlık içinde fısıldayarak.

“Yalnızca çevremde olup bitenlerle ilgilenmeye çalışıyorum, tamam mı?” dedi Ford. “Demek saatler oldukça iyi, öyle mi?” diye devam etti.

Vogon miskin düşünceler zihninin karanlık derinliklerinde uyuşuk uyuşuk kıpırdanmaya başlarken başını eğip ona baktı.

“Evet,” dedi, “ama sen konuyu açtığın için söylüyorum, zamanın büyük bölümü oldukça berbat geçiyor. Bir tek şey dışında ...” tekrar düşündü, ki bu da tavana bakmasını gerektirmişti - “bazen bağırıp çağırmak çok hoşuma gidiyor.” Ciğerlerini havayla doldurup böğürdü, “Direnmek- ”

“Evet evet, tamam,” diye hızla sözünü kesti Ford, “bu işte başarılı olduğunu söyleyebilirim. Ama madem çoğunlukla berbat,” dedi yavaşça, sözcüklere hedefe ulaşmaları için zaman tanıyarak, “o zaman neden bu işi yapıyorsun? Bunun nedeni nedir? Kızlar? Deri? *Maçoluk?* Yoksa bütün bunların anlamsız sıkıcılığıyla boğuşmak sana ilginç bir meydan okuma fırsatı mı sunuyor?”

Arthur şaşkınlık içinde bir Ford’a bir muhafıza bakıyordu.

“Eee...” dedi muhafiz, “eee ... eee ... bilmiyom. Galiba ben bu işi... yalnızca ... yapıyorum işte. Teyzem uzaygemisi muhafızlığının genç bir Vogon için iyi bir meslek olduğunu söyledi, anlarsın ya, üniforma, bele takılan kılıfın içinde aşağı sarkan sersemletici ışın tabancası, anlamsız sıkıcılık falan...”

“Bak, gördün mü Arthur,” dedi Ford, kanıtlamaya çalıştığı şeyi sonuca bağlamış birinin tavrıyla, “sen de derdin var sanıyorsun.”

Arthur gerçekten de öyle sanıyordu. Gezegeninin başına gelen bunca tatsız şeyden ayrı olarak, Vogon muhafızı onu neredeyse boğmak üzereydi ve uzay boşluğuna atılma düşüncesinden pek hoşlanmamıştı.

“Bir de onun derdini anlamaya çalış,” diye ısrar etti Ford. “Şu zavallı delikanlıya bir bak, ömrü boyunca yapacağı iş, ayaklarını yere rap rap vura vura yürüyüp insanları uzaygemilerinden atmak ...”

“Ve bağırmak,” diye ekledi muhafız.

“Bir de bağıracak, elbette,” dedi Ford, boynuna dolanmış kalın kola dostça bir tevazuyla vurdu hafifçe, “... ve bunu neden yaptığını bile bilmiyor!”

Arthur bunun çok üzücü olduğunu zayıf bir hareketle onayladı, çünkü konuşacak kadar soluk alamıyordu.

Kafası iyice karışmış muhafızdan derin homurtular duyuldu.

“Evet. Böyle düşününce sanırım ...”

“Bravo delikanlı,” diye yüreklendirdi onu Ford.

“Peki ama,” diye devam etti homurdanma, “başka bir seçeneğim var mı?”

“Var,” dedi Ford, neşeyle ama yavaşça, “bu işi bırakabilirsin elbette! Onlara,” diye devam etti, “artık bu işi yapmayacağını söyle.” Buna bir şeyler eklemesi gerektiğini hissetti, ama şu an için muhafızın aklı kendisine söylenenlerle epey meşgul görünüyordu.

“Hııııııııııımmmmmmmmmmmmmmmmmm..” dedi muhafız, “eee, şey, bence bu o kadar da güzel bir fikir değil.”

Ford fırsatın avuçlarından kayıp gitmek üzere olduğunu fark etti.

“Dur bir dakika,” dedi, “bu yalnızca bir başlangıç, anlıyor musun? Arkasından daha fazlası gelecek, anlıyor musun?...”

Ama tam da o anda muhafız onları tekrar sıkıca tutmaya başladı ve asıl amacı olan tutsakları hava-kilidine taşıma işine devam etti. Konuşma belli ki ona oldukça dokunmuştu.

“Hayır, eğer sizin için fark etmezse,” dedi muhafız, “ikinizi şu hava-kilidinden atıp yapmam gereken birkaç bağırıp çağırma işine devam etsem iyi olacak.”

Ford için kesinlikle fark ederdi.

“Haydi ama ... dinle biraz!” dedi daha yavaş, daha neşesiz bir tonla.

“Hahhhhgggggggnnnnn ...” dedi Arthur, anlaşılır bir tonlama kullanmaksızın.

“Bekle biraz,” diye devam etti Ford, “daha müzik ve sanat var, sana anlatacağım daha pek çok şey var! Agggghhhhh!”

“Direnmek faydasız!” diye böğürdü muhafız ve ekledi, “Görüyorsun ya, eğer böyle devam edersem, Kıdemli Bağırma Subaylığı’na terfi edebilirim. Bağırmayan ve insanları itip kakmayan subaylar için genelde boş kadro bulunmaz, bu yüzden bence bildiğim şeyi yapmaya devam etmek benim için daha iyi.”

Artık hava-kilidine ulaşmışlardı - geminin iç yüzeyine gömülü daire biçiminde, kocaman, çelik bir kapaktı; çok ağır ve aşılmaz görünüyordu. Muhafız bir düğmeye bastı ve kapak yağ gibi kayarak açıldı.

“Yine de ilgilendiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Vogon muhafız. “Hoşça kalın.” Ford ve Arthur’u kapaktan içeri, küçük bir kabine fırlattı. Arthur düştüğü yerde soluk soluğa yatıp kaldı. Ford hemen yerden kalkıp kapanmakta olan kapağa umutsuzca omuz attı.

“Ama dinle,” diye bağırdı muhafıza, “hakkında hiçbir şey bilmediğin koca bir dünya var ... bak buna ne dersin?” Umutsuzca, o anda aklına gelen tek kültür kırıntısına sarıldı - Beethoven’in Beşinci Senfonisi’nin ilk notalarını mırıldanmaya başladı.

“*Da da da dam!* Bu içindeki hiçbir şeyi harekete geçirmiyor mu?”

“Hayır,” dedi muhafız, “pek değil. Ama teyzeme bundan bahsedeceğim.”

Sonra başka bir şey söylediyse bile ne dediği duyulmadı. Kapak sımsıkı kapanmış ve gemi motorlarının uzaktan gelen hafif mırıltısı dışında ortalık sessizleşmişti.

Yaklaşık iki metre çapında, üç metre yüksekliğinde ve pırıl pırıl parlatılmış silindir bir bölmenin içindeydiler.

Ford soluk soluğa çevresine bakındı.

"Onda biraz potansiyel var sanmıştım," dedi ve yere çöküp sırtını kavisli duvara dayadı.

Arthur hâlâ düştüğü yerde, zeminin kavisli kısmında yatıyordu. Kafasını kaldırıp bakmadı. Kesik kesik soluyarak öylece yattı.

"Şimdi köşeye sıkıştık, değil mi?"

"Evet," dedi Ford, "köşeye sıkıştık."

"Peki bir şey düşünemedin mi? Bir şeyler düşüneceğini söylemiştin sanırım. Belki de bir şey düşündün, ama ben fark edemedim."

"Şey, evet, bir şey düşündüm," dedi Ford hızlı hızlı soluyarak. Arthur umutlu gözlerle ona baktı.

"Ama maalesef," diye devam etti Ford, "düşündüğüm şey bu hava geçirmez kapağın diğer tarafı için geçerliydi." Az önce üzerlerine kapanan kapağı tekmeledi.

"Ama iyi bir fikirdi, değil mi?"

"Ya, evet, çok zekiceydi."

"Neydi?"

"Şey, ayrıntıları henüz belirlememiştim. Bunun bir anlamı da kalmadı zaten, değil mi?"

"O zaman ... eee, şimdi ne olacak?" diye sordu Arthur.

"Ha, hımmm, karşımızdaki kapak birkaç saniye sonra otomatik olarak açılacak ve sanırım biz de uzayın derinliklerine fırlayıp oksijensizlikten boğulacağız. Tabii eğer ciğerlerini havayla doldurursan, otuz saniye kadar dayanabilirsin ..." dedi Ford. Ellerini arkasına koyup kaşlarını kaldırdı ve eski bir Betelgeuse savaş ilahisi mırıldanmaya başladı. Birdenbire Arthur'un gözüne çok uzaylı göründü.

"Demek buraya kadarmış," dedi Arthur, "öleceğiz."

"Evet," dedi Ford, "tek bir istisna var ... olamaz! Dur bir dakika!" Birden karşısında, Arthur'un görüş alanının arkasında kalan bir şeyin üzerine atıldı. "Bu düğme de neyin nesi?" dedi haykırarak.

"Ne? Nerede?" diye bağırdı Arthur, o tarafa doğru dönerek.

"Hayır, yalnızca şaka yapıyordum," dedi Ford, "eninde sonunda öleceğiz."

Duvara yaslanıp kendini tekrar yere bıraktı ve ilahisine kaldığı yerden devam etti.

"Biliyor musun?" dedi Arthur, "böyle zamanlarda, yani Betelgeuselü bir adamla bir Vogon hava-kilidine tıkılıp kaldığımda ve uzayın derinliklerinde havasızlıktan ölmeme azıcık bir zaman kaldığında, keşke gençken annemi dinleseydim diyorum."

"Neden, ne derdi sana?"

"Bilmem, hiç dinlemedim ki."

"Ha." Ford mırıldanmaya devam etti.

"Harika," diye düşündü Arthur kendi kendine, "Nelson'un Sütunu gitti, McDonald's gitti, geriye kalan tek şey ben ve *çoğunlukla zararsız* sözcükleri. Birkaç saniye içinde geriye yalnızca *çoğunlukla zararsız* sözcükleri kalacak. Oysa ki dün gezegende her şey son derece yolunda görünüyordu."

Bir motor vızıldadı.

Hafif bir tıslama, dış kapağın gerçek olamayacak kadar parlak ışık noktacıklarıyla bezenmiş, kapkara bir boşluğa açılmasıyla içeri hücum eden havanın sağır edici gürlemesine dönüştü. Ford ve Arthur, oyuncak bir tabancadan fırlayan mantarlar gibi uzay boşluğuna fırladılar.

Otostopçunun Galaksi Rehberi *her şeyiyle dikkate değer bir kitaptır. Yıllar boyunca pek çok farklı kişinin editörlüğü altında tekrar tekrar derlenmiştir. Sayısız gezginin ve araştırmacının katkılarını içermektedir.*

Giriş bölümü şöyle başlar:

"Uzay," *der,* "büyüktür. Gerçekten büyüktür. Ne kadar engin, ne kadar uçsuz bucaksız ve ne kadar akıllara durgunluk verecek büyüklükte olduğuna inanamazsınız. Aşağıdaki eczaneye giden yolun uzun olduğunu düşünebilirsiniz, ama bu uzayın yanında fındık kadar kalır. Bakın ..." *diye devam eder.*

(Bir süre sonra üslup biraz oturur ve size gerçekten bilmeniz gereken şeyleri anlatmaya başlar. *Örneğin inanılmaz derecede güzel olan Bethselamin gezegeninde yaşayanların, her yıl ziyarete gelen on milyar turist nedeniyle giderek artan erozyon yüzünden büyük endişe duyduklarından ve bu yüzden gezegen üzerindeyken yediklerinizle vücuttan attıklarınız arasındaki herhangi bir tutarsızlığın ayrılmadan önce ameliyatla beden ağırlığınızdan düşürüldüğünden söz eder; yani tuvalete her gidişinizde makbuz almanız hayati bir önem taşımaktadır.)*

Yine de dürüst olmak gerekirse, yıldızlararası mesafelerin katıksız enginliğiyle karşılaştırıldığında, Rehber'in *giriş kısmını yazanlarınkinden daha iyi çalışan akıllar bile bocalamıştır. Bazıları sizi bir an için Reading'de küçük bir fıstığı ve Johannesburg'da küçük bir cevizi ya da buna benzer baş döndürücü kavramları düşünmeye davet eder.*

Basit gerçek ise insanların hayal gücünün yıldızlararası uzaklıkları kavrayamayacağıdır.

Işık öylesine hızlı hareket eder ki pek çok ırkın onun hareket edebildiğini anlaması binlerce yıl sürmüştür. Ancak ışığın bile yıldızlararası seyahat etmesi zaman alır. Güneş yıldızından eskiden Yerküre'nin bulunduğu yere varması sekiz dakika sürer ve buradan Güneş'in en yakın yıldız komşusu Alfa Proksima'ya gitmek içinse dört yıl daha gerekir.

Işığın Galaksinin diğer ucuna, örneğin Damogran'a ulaşması daha uzun sürer: beşyüz bin yıl.

Bu mesafeyi otostopla kat etme rekoru beş yılın altındadır, ama yolda pek fazla bir şey görme fırsatınız olmaz.

Otostopçunun Galaksi Rehberi *ciğerlerinizi havayla doldurursanız uzay boşluğunda otuz saniye kadar yaşayabileceğinizi söyler. Ama bununla birlikte, akıl almaz boyuttaki uzayda, o otuz saniye içinde bir başka geminin sizi alma olasılığının iki üzeri ikiyüz yetmişaltı bin yediyüz dokuzda bir olduğunu da eklemektedir.*

Çok şaşırtıcı bir rastlantı eseri, bu sayı aynı zamanda Arthur'un bir zamanlar Islington'da gittiği ve ilişkiye giremediği çok hoş bir kızla tanıştığı -kız evden davetsiz bir misafirle ayrılmıştı- partinin verildiği dairenin telefon numarasıydı.

Yerküre gezegeni, Islington'daki daire ve telefon çoktan yok olmuştu, ama yirmidokuz saniye sonra Ford ve Arthur'un kurtarılması vesilesiyle kısaca da olsa anılması küçük bir tesellidir.

dokuz

Ortada hiçbir neden yokken hava-kilitlerinden birinin kapağının açılıp kapandığını fark eden bir bilgisayar kendi kendine söylendi.

Bunun nedeni Mantığın öğle yemeğine çıkmış olmasıydı.

Biraz önce Galakside bir delik oluşmuştu. Bir saniyenin tam hiçte biri uzunluğunda, bir santimetrenin hiçte biri genişliğinde ve bir ucundan diğerine nice milyonlarca ışık yılı derinliğindeydi.

Kapanırken içinden bir sürü kâğıt şapka ve parti balonu düşüp evrenin içinde sürüklenmeye başladı. Bir metre boyunda yedi piyasa analistinden oluşan bir ekip dışarı firlayıp biraz havasızlıktan, biraz da şaşkınlıktan can verdiler.

İkiyüz otuzdokuz bin hafif kızarmış yumurta da dışarı uçup Pansel sisteminin kıtlık çekmekte olan Poghril bölgesinin üzerinde kocaman ve titrek bir yığın oluşturmuştu.

Birkaç hafta sonraysa kolesterol zehirlenmesinden ölen tek bir kişi dışında, Poghril kabilesinin tamamı kıtlıktan ölmüştü.

Deliğin açık kaldığı saniyenin hiçte biri, son derece inanılmaz bir şekilde zaman içinde bir ileri bir geri yankılandı. Uzak geçmişin derinliklerinde bir yerlerde, uzayın steril boşluğunda sürüklenen rastgele toplanmış küçük bir atom grubunu şiddetle sarstı ve onları hiç olmayacak olağandışı bir düzende birbirine bağladı. Bu düzen kendini kopyalamayı çabucak öğrendi (bu düzenin olağandışı yanlarından biri de buydu) ve sürüklendiği her gezegende büyük sorunlara yol açmaya başladı. Evrende yaşam işte böyle başlamıştı.

Beş vahşi Olay Girdabı tehlikeli mantıksızlık fırtınalarına kapıldılar ve içlerindekini bir kaldırıma kustular.

Kaldırımda yatan Ford Prefect ve Arthur Dent, yarı ölü balıklar gibi yutkunarak nefes almaya çalışıyorlardı.

"İşte," dedi Ford güçlükle soluyarak, Bilinmez'in Üçüncü Katı'nda hızla ilerleyen kaldırımda parmaklarıyla tutunacak yer arıyordu, "sana bir şeyler düşüneceğimi söylemiştim."

"Şey, tabii," dedi Arthur, "tabii."

"Yoldan geçen bir uzaygemisi bulma ve onun tarafından kurtarılma fikrim," dedi Ford, "çok parlak bir düşünceydi."

Gerçek Evren insanın midesini alt üst eden kavisler çizerek altlarından akıp gidiyordu. Türlü türlü taklit nesne dağ keçileri gibi sessizce yanlarından geçmekteydi. İlk ışık, uzay-zamanı adeta sütlaç parçacıklarıyla sıvayarak patladı. Zaman çiçeklendi, madde büzülerek yok oldu. En büyük asal sayı bir köşede sessizce tek bir vücut haline geldi ve kendini sonsuza dek gizledi.

"Şey, bırak bu ayakları," dedi Arthur, "bunun olma olasılığı çok küçüktü."

"Homurdanmayı bırak, işe yaradı işte," dedi Ford.

"Nasıl bir geminin içindeyiz?" diye sordu Arthur, sonsuzluk çukuru altlarında esnerken.

"Bilmiyorum," dedi Ford, "henüz gözlerimi açmadım."

"Evet, ben de açmadım," dedi Arthur.

Evren sıçradı, donup kaldı, titredi ve birkaç beklenmedik yöne doğru büküldü.

Arthur ve Ford gözlerini açıp çevrelerine hatırı sayılır bir şaşkınlık içinde baktılar.

"Yüce Tanrım," dedi Arthur, "burası tıpkı Southend'deki deniz kıyısına benziyor."

"Vay canına, bunu söylediğini duymak beni rahatlattı," dedi Ford.

"Niçin?"

"Çünkü delirdiğimi düşünmeye başlamıştım."

"Belki de deliriyorsundur. Belki de bunları söylediğimi sadece sen uyduruyorsun."

Ford bunun üzerine düşündü.

"Pekâlâ, bunları söyledin mi söylemedin mi?" diye sordu.

"Sanırım söyledim," dedi Arthur.

"Şey, belki ikimiz de deliriyoruzdur."

"Evet," dedi Arthur, "bütün olanları düşünürsen, burasının Southend olduğunu düşünmemiz için bizim delirmiş olmamız gerek."

"Peki sen burasının Southend olduğunu düşünüyor musun?"

"Ha, evet."

"Ben de."

"O zaman ikimiz de delirmiş olmalıyız."

"Delirmek için güzel bir gün."

"Evet," dedi yanlarından geçip giden bir manyak.

"Bu da kimdi?" diye sordu Arthur.

"Hangisi - beş kafalı ve tütsülenmiş ringa balıklarıyla dolu böğürtlen çalısına sahip bir adam mı?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Birisi işte."

"Ya."

İkisi de kaldırıma oturdular ve devasa çocukların kumda bütün ağırlıklarını vererek zıplayışlarını ve Belirsiz Bölgeler'e takviyeli parmaklık stokları götüren vahşi atların gökyüzü boyunca fırtına gibi koşuşlarını belirgin bir huzursuzlukla izlediler.

"Biliyor musun," dedi Arthur hafifçe öksürerek, "eğer burası Southend ise bu işte bir tuhaflık var..."

"Denizin bir kaya gibi hareketsiz durması ve binaların devamlı yukarı aşağı dalgalanmasını mı kastediyorsun?" diye sordu Ford. "Evet, ben de bunu tuhaf karşıladım. Aslında," Southend büyük bir patlamayla birbirinin çevresinde müstehcen ve şehvetli biçimlerde uçarı danslar edip fırıl fırıl dönen altı eşit parçaya bölünürken, konuşmaya devam etti, "burada ayrıca hiç de tekin olmayan bir durum var."

Boruların ve tellerin vahşice uluyan sesleri rüzgârda kuruyup kavruldu, tanesi on peni olan sıcak çörekler yoldan dışarı fırladı, gökyüzünde iğrenç bir balık fırtınası başladı. Bunun üzerine Arthur ve Ford hemen tabanları yağlayıp oradan tüyme vaktinin geldiğine karar verdiler.

Kalın ses duvarlarının, kadim düşüncelerin oluşturduğu dağların, duygusal müzik vadilerinin, sezondaki kötü ayakkabıların ve beş para etmez beysbol sopalarının içine daldılar ve birdenbire bir kız sesi duydular.

Oldukça mantıklı bir sese benziyordu, ama tek söylediği, "iki üzeri yüz bine bir ve daha da düşüyor," oldu, o kadar.

Ford bir ışından aşağıya kaydı ve sesin kaynağını bulmaya çalışarak sağa sola bakındı durdu, ama

ciddi olarak inanabileceği hiçbir şey göremedi.

"O ses de neydi?" diye bağırdı Arthur.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Ford bağırarak. "Bilmiyorum. Bana bir ihtimal hesabı gibi geldi."

"İhtimal mi? Nasıl yani?"

"İhtimal. Bilirsin işte, iki üzeri bir, üç üzeri bir, beş üzeri dörtte bir gibi. Ses iki üzeri yüz bine bir dedi. Oldukça düşük bir ihtimal değeri."

Bir milyon galonluk bir fiçı dolusu krema, kendisini hiçbir uyarıda bulunmaksızın onların üstüne boca etti.

"Peki ama bu ne anlama geliyor?" diye haykırdı Arthur.

"Ne, krema mı?"

"Hayır, ihtimal hesabı!"

"Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum. Sanırım bir tür uzaygemisindeyiz."

"Tek tahmin edebildiğim," dedi Arthur, "buranın birinci mevki olmadığı."

Uzay-zamanın dokusunda kabartılar belirmeye başladı. Kocaman ve çirkin kabartılar.

"Ahhhhhhgggggghh ..." dedi Arthur, bedeninin yumuşadığını ve alışılmadık yönlere doğru büküldüğünü hissettiğinde. "Görünüşe göre Southend eriyip gidiyor ... yıldızlar girdaba kapılmış gibi dönüyor ... kuraklık yüzünden toz fırtınalarının koptuğu bir arazi gibi ... bacaklarım günbatımına dalıyor ... sol kolum da yerinden çıktı." Aklına ürkütücü bir düşünce geldi: "Lanet olsun," dedi, "dijital saatimi şimdi nasıl çalıştıracağım?" Gözlerini çaresizlik içinde Ford'un bulunduğu yöne doğru çevirdi.

"Ford," dedi, "bir penguene dönüşüyorsun. Kes şunu."

Ses yine duyuldu.

"İki üzeri yetmiş beş bine bir ve düşmeye devam ediyor."

Ford göletinin çevresinde öfkeyle badi badi yürüdü.

"Hey, sen kimsin?" dedi vaklayarak. "Neredesin? Neler oluyor ve bunu durdurmanın bir yolu var mı?"

"Lütfen sakin olun," dedi ses tatlı tatlı, insanın aklına yalnızca tek kanadı kalmış ve iki motorundan biri yanmakta olan büyük bir yolcu uçağının hostesi geliyordu. "Tamamen güvendesiniz."

"Ama konu bu değil ki!" dedi Ford, öfkeden kudurarak. "Konu şu ki ben artık tamamen güvende olan bir penguenim, meslektaşım ise hızla kol ve bacaklarını kaybediyor!" "Tamam, sorun yok, onları geri aldım," dedi Arthur.

"İki üzeri elli bine bir ve düşmeye devam ediyor," dedi ses.

"Elbette," dedi Arthur, "bu kadar uzun olmalarını istemezdim gerçi, ama ..."

"Bize bir şeyler söylemen gerektiğini hissetmiyor musun?" diye sordu Ford, kuşlara özgü bir öfkeyle cıyaklayarak.

Ses boğazını temizledi. Dev bir *pötibör* uzaktan beceriksizce koşmaya başladı.

"Hoş geldiniz," dedi ses, "Yıldızgemisi *Altın Kalp*'e hoş geldiniz."

Ses devam etti.

"Lütfen," dedi ses, "çevrenizde gördüğünüz ya da duyduğunuz hiçbir şey sizi korkutmasın. İki üzeri

iki yüz yetmiş altı bine bir olan bir ihtimalsizlik düzeyinde -ihtimalen çok daha yüksekken- mutlak bir ölümden kurtarıldığınız için başlangıçta bazı kötü etkiler hissedeceksiniz. Şimdi iki üzeri yirmi beş bine bir düzeyinde seyretmekteyiz ve düşüş sürüyor, normalin ne olduğuna emin olur olmaz, normale dönüyor olacağız nasılsa. Teşekkürler. İki üzeri yirmi bine bir ve düşüş devam ediyor."

Ses kesildi.

Ford ve Arthur kendilerini aydınlık, küçük ve pembe bir odacıkta buldular.

Ford çılgınca heyecanlanmıştı.

"Arthur!" dedi. "Bu harika! Sonsuz İhtimalsizlik Motoru'yla çalışan bir gemi tarafından kurtarıldık! Bu inanılmaz bir şey! Bununla ilgili söylentileri daha önce duymuştum! Hepsi resmi kaynaklarca yalanlanmıştı, ama şimdi yapmış olmalılar! İhtimalsizlik Motoru'nu yaptılar! Arthur, bu ... Arthur? Neler oluyor?"

Bedenini küçük odanın kapısına bastırmış olan Arthur onu kapalı tutmaya çalışıyor, ama kapı bir türlü yerine oturmuyordu. Parmaklarında mürekkep lekeleri olan minik, tüylü eller aralıktan içeri uzanıyor, incecik sesler susmamacasına çılgınlar gibi konuşuyordu.

Arthur başını kaldırıp baktı.

"Ford," dedi, "dışarıda, yazdıkları *Hamlet* metni hakkında bizimle konuşmak isteyen sonsuz sayıda maymun var."

Sonsuz İhtimalsizlik Motoru, yıldızlararası engin mesafeleri, hiperuzaydaki bütün o can sıkıcı gidip gelmeler olmaksızın, saniyenin hiçte biri kadar bir zamanda kat etmeyi sağlayan yeni ve harika bir yöntemdi.

Şans eseri bulunmuş ve Galaktik Hükümet'in Damogran'daki araştırma ekibi tarafından idare edilebilir bir firlatma gücü haline getirilmişti.

Yöntemin keşfedilişinin öyküsü kısaca şöyleydi:

Bir Bambleweeny 57 Meson-Altı beynin mantık devrelerini, güçlü bir Brownian Hareket üreticisine (bir fincan güzel ve sıcak çay diyelim) sarkıtılmış atomik vektör belirticisine basit bir şekilde bağlayarak ufak miktarda *sonlu* ihtimalsizlikler üretme ilkesi şüphesiz iyi kavranmıştı - ve böyle jeneratörler Belirsizlik Teorisi'ne bağlı olarak, partilerde buzları eritmekte kullanılıyor ve onunla, ev sahibesinin iç çamaşırlarındaki bütün moleküllerin eşzamanlı olarak otuz santim sola doğru sıçraması sağlanıyordu.

Pek çok saygıdeğer fizikçi böyle bir şeyi desteklemeyeceğini açıklamıştı - bunun nedeni, kısmen buluşun bilimin itibarını zedelemesiydi, ama asıl neden böylesi partilere davet edilmemeleriydi.

Dayanamadıkları bir başka şey de bir uzaygemisinin yıldızlar arasındaki akıllara durgunluk verici mesafeleri sıçraması için gereken *sonsuz* ihtimalsizlik alanını üretebilecek bir makine yapmaya çalışırlarken karşılaştıkları ebedi başarısızlıktı; ki en sonunda böyle bir makine yapmanın neredeyse imkânsız olduğunu açıkladılar, huysuz bir biçimde.

Sonra, bir gün, özellikle başarısız bir partinin ardından laboratuvarı süpürmek için bırakılan bir öğrenci kendini şöyle bir mantık yürütürken buldu:

Eğer, diye düşündü kendi kendine, böyle bir makine *neredeyse* imkânsızsa, o zaman mantık gereği bunun *sonlu* bir ihtimalsizlik olması gerekiyordu. Yani böyle bir makine oluşturmam için yapmam gereken şeyler sırasıyla bunun tam olarak ne kadar ihtimalsiz olduğunu hesaplamak, bu sonucu sonlu ihtimalsizlik jeneratörüne bağlamak, ona bir bardak taze ve gerçekten sıcak çay vermek ... ve sonrasında onu çalıştırmak olacaktır!

Bunu da yaptı ve uzun zamandır aranan altın değerindeki sonsuz ihtimalsizlik jeneratörünü hemen hemen hiçbir zahmete girmeksizin yaratmayı başardığını görünce çok şaşırdı.

Galaktik Enstitü Üstün Zekâ ödülünü alışının hemen ardından -hiç dayanamayacakları bir şey varsa onun da bir çokbilmiş olduğunu en sonunda anlayıp küplere binen- bir grup saygın fizikçi tarafından linç edilmesi öğrenciyi daha da şaşırttı.

onbir

Altın Kalp'in ihtimalsizlik-geçirmez kontrol kabini tamamen sıradan bir uzaygemisininkine benziyordu, tek farkı çok yeni olduğu için tertemiz olmasıydı. Kontrol koltuklarının bazılarının üzerinde hâlâ naylon kılıfları duruyordu. Kabin ağırlıkla beyazdı, dikdörtgendi ve yaklaşık olarak küçükçe bir restoran büyüklüğündeydi. Aslında tam bir dikdörtgen değildi: iki uzun kenar hafif paralel bir kavisle yana yatıyordu, kabinin bütün açıları ve köşeleri heyecan verici bir bodurlukta şekillendirilmişti. İşin aslı şuydu ki, kabini sıradan, üç boyutlu, dikdörtgen bir oda olarak inşa etmek çok daha kolay ve çok daha kullanışlı olurdu, ama sonra tasarımcılar aç kalırdı. İçbükey duvardaki kontrol ve yönlendirme sistemleri panellerinin üzerindeki büyük video ekranları ve dışbükey duvarın içine uzun sıralar halinde yerleştirilmiş bilgisayarlar sayesinde kontrol kabini heyecan verici bir şekilde anlamlı görünüyordu. Bir köşede kamburunu çıkarmış halde bir robot oturuyor, fırçalanıp parlatılmış çelik kafası fırçalanıp parlatılmış çelik dizlerinin arasında gevşekçe sallanıyordu. O da çok yeniydi, ama güzel bir biçimde yapılıp cilalanmış olmasına rağmen aşağı yukarı insansı bedeninin çeşitli parçaları her nasılsa birbirine tam uymamış görünüyordu. Aslında parçalar tamamen düzgün bir şekilde birbirlerine geçmişlerdi, ama robotun duruşundaki bir şey görenlere daha iyi yapılabilirdi hissini veriyordu.

Ellerini pırıl pırıl aletlerin üzerinde gezdirip heyecanla kıkırdayan Zaphod Beeblebrox, kabinde sinirli sinirli dolanıyordu.

Trillian bazı ölçümler yapan bir yığın aletin üzerine kambur bir şekilde eğilerek oturmuştu. Sesi geminin anons sistemiyle her yere ulaşmaktaydı.

"*Beşe bir ve düşmeye devam ediyor ...*" dedi, "*dörde bir ve düşmeye devam ediyor ... üçe bir ... iki ... bir ... ihtimal faktörü bire bir ... normale döndük, tekrar ediyorum normale döndük.*" Mikrofonunu kapattı - sonra yüzünde hafif bir gülümsemeyle yeniden açtı ve devam etti: "*Yani hâlâ üstesinden gelemediğiniz herhangi bir şey varsa, bu sizin kendi sorununuz demektir. Lütfen sakinleşin. Yakında sizi almaya geleceğiz.*"

Zaphod öfkeyle patladı: "Kim bunlar Trillian?"

Trillian ona bakmak için koltuğunu çevirdi ve omuzlarını silkti.

"Görünüşe göre uzay boşluğundan aldığımız iki herif yalnızca," dedi. "ZZ 9 Çoğul Z Alfa Bölgesi."

"Şey evet, bu çok tatlı bir düşünce, Trillian," diye yakındı Zaphod, "ama bu şartlar altında bunun gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musun? Demek istediğim, şu anda kaçıyoruz filan, şimdiye kadar Galaksi polis gücünün yarısı peşimize düşmüştür. Ama biz otostopçuları almak için duruyoruz. Tamam, artistik puan on üzerinden on, ama akıllıca düşünme eksi bilmem kaç milyon, öyle değil mi?"

Parmakları bir kontrol panelinin üzerinde sinirli sinirli tempo tuttu. Önemli bir tuşa dokunmadan, Trillian adamın elini sakin bir şekilde oradan uzaklaştırdı. Zaphod'un zihinsel özellikleri neyi içerirse içersin -gösteriş, kabadayılık, kibir- konu mekanik olduğunda hiç yeteneği yoktu ve ölçüsüz bir el hareketiyle gemiyi göz açıp kapayana kadar havaya uçurabilirdi. Trillian, onun bu kadar çılgın ve başarılı bir yaşam sürmüş olmasının ana nedeninin yaptığı hiçbir şeyin önemini asla anlamamış

olması olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

"Zaphod," dedi sabırlı bir ruh haliyle, "uzay boşluğunda korumasız bir şekilde süzülüyorlardı ... ölmelerini istemezdin, değil mi?"

"Şey, biliyorsun ... hayır. Öyle değil, ama ..."

"Öyle değil mi? Öyle ölmelerini mi istemezdin? Ama ne?" Trillian başını bir tarafa doğru eğip adama baktı.

"Şey, belki de birileri onları daha sonra gemisine alırdı."

"Bir saniye daha dışarıda kalsalardı, şimdi ölmüş olacaklardı."

"Evet, yani sen mesele üzerine biraz daha düşünme zahmetine katlansaydın, şimdi böyle bir derdimiz olmayacaktı."

"Ölmelerine izin vermek seni mutlu mu edecekti yani?"

"Şey, biliyorsun, pek öyle mutlu etmeyecekti, ama ..."

"Her neyse," dedi Trillian, kontrol paneline dönerek, "onları gemiye ben almadım." "Ne demek istiyorsun? Kim aldı o zaman?"

"Gemi aldı."

"Ha?"

"Gemi aldı. Tamamen kendisi yaptı."

"Ha?"

"İhtimalsizlik Motoru'nu çalıştırdığımız sırada."

"Ama bu inanılmaz."

"Hayır, Zaphod. Yalnızca ihtimali çok çok düşük."

"Hımm, evet."

"Zaphod dinle," dedi Trillian, adamın kolunu hafifçe okşayarak, "yabancılar konusunda endişelenme. Yalnızca iki herif işte. Robotu onları alıp buraya getirmesi için aşağıya göndereceğim. Hey, Marvin!"

Köşedeki robotun kafası ani ve sert bir dönüş yaptı, ama sonra neredeyse algılanamaz bir hareketle sağa sola sallandı. Gerçek ağırlığından on kilo daha ağırmış gibi uğraşarak ayağa kalktı ve dışarıdan gözlemleyen birine odanın diğer tarafına gitmek için kahramanca bir çaba sarf ettiğini düşündürecek bir tavırla yürümeye başladı. Trillian'ın önünde durdu ve kızın sol omzunun üstünden ötelere bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Moralimin son derece bozuk olduğunu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum," dedi robot. Sesi boğuk ve umutsuzdu.

"Of Tanrım," diye homurdandı Zaphod ve kendini bir koltuğa bırakıverdi.

"Pekâlâ," dedi Trillian umut verici, şefkatli bir sesle, "işte seni oyalayacak ve kafanı birtakım şeylere takmanı engelleyecek bir iş."

"Bu bir işe yaramaz," dedi Marvin monoton bir sesle, "benim olağanüstü bir düşünme gücüm var."

"Marvin!" diye uyardı Trillian.

"Pekâlâ," dedi Marvin, "benden ne yapmamı istiyorsun?"

"İki numaralı giriş bölmesine in ve oradaki iki yabancıyı alıp buraya getir, gözün üstlerinde olsun."

Mikrosaniyelik bir duraksama ve ses perdesiyle tını üzerinde yapılan ince ayarlar sayesinde - gerçekten kulp takabileceğiniz bir şey değildi, bu- Marvin insani olan her şeye karşı duyduğu katıksız küçümsemeyi ve korkuyu ifade etmeyi başardı.

"Hepsi bu kadar mı?"

“Evet," dedi Trillian sertçe.

“Bundan hiç keyif almayacağım,” dedi Marvin.

Zaphod koltuğundan ayağa fırladı.

“Senden keyif almanı istemiyor," diye bağırdı, “yalnızca söyleneni yap, anlaşıldı mı?”

“Pekâlâ,” dedi Marvin üzerine sertçe vurulmuş büyük ve çatlak bir çan gibi çınlayarak, “söyleneni yapacağım.”

“İyi,” diye bağırdı Zaphod, “iyi... teşekkürler ...”

Marvin dönüp üçgen şeklindeki kırmızı ve yassı kapaklı gözleriyle ona baktı.

“Canınızı sıkmıyorum, değil mi?” diye sordu, dokunaklı bir sesle.

“Hayır, hayır, Marvin,” dedi Trillian oynak bir şarkı söylercesine, “ortada hiçbir sorun yok, gerçekten....”

“Canınızı sıktığımı düşünmek hoşuma gitmezdi.”

“Hayır, bu konuda endişen olmasın,” diye devam etti oynak şarkı, “sen yalnızca doğal davranıyorsun ve her şey yoluna girecek.”

“Aldırmadığınıza emin misiniz?” diye daha da kurcaladı Marvin.

“Hayır dedim ya Marvin,” diye devam etti oynak şarkıya Trillian, “hiçbir sorun yok, gerçekten ... bu, hayatın bir parçası.”

Marvin ona elektronik bir bakış fırlattı.

“Hayat,” dedi Marvin, “bana hayattan bahsetmeyin.”

Topuklarının üzerinde umutsuzca döndü ve kendisini kontrol kabininden dışarı sürükledi. Hoşnut bir mırıltı ve bir tıkırtıyla kapı arkasından kapandı.

“Bu robota daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum, Zaphod,” diye hırladı Trillian.

Ana Galaktika Ansiklopedisi, *robotu insanların işlerini yapmak üzere tasarlanmış mekanik bir aygıt olarak tanımlar. Sirius Sibernetik Şirketi’nin pazarlama bölümüyse robotu “Birlikte Eğlenceli Vakit Geçirdiğiniz Plastik Dostunuz” şeklinde tanımlar.*

Otostopçunun Galaksi Rehberi *ise Sirius Sibernetik Şirketi’nin pazarlama bölümünü “devrim gerçekleştiğinde duvarın önüne ilk dizilecek bir avuç kafasız" olarak tanımlar ve editörlerin robot muhabirliği görevinde çalışmakla ilgilenen herkesten gelecek başvuruları büyük memnuniyetle karşılayacaklarını söyleyen bir dipnot düşer.*

Tuhaf bir şekilde, Ana Galaktika Ansiklopedisi*’nin bir zaman kayması sonucunda bin yıl sonrasından düşen bir edisyonunda Sirius Sibernetik Şirketi’nin pazarlama bölümü “devrim gerçekleştiğinde duvarın önüne ilk dizilen bir avuç kafasız" olarak tanımlanmıştır.*

Pembe odacık çok kısa bir süre içinde yok oldu, maymunlar daha iyi bir boyuta geçmişlerdi. Ford ve Arthur kendilerini geminin biniş alanında buldular. Burası pek bir şıktı.

“Bence bu gemi yepyeni,” dedi Ford.

“Nereden anladın?” diye sordu Arthur. "Metalin yaşını ölçen, acayip bir aletin mi var?”

“Hayır, yalnızca yerde duran şu tanıtım broşürünü buldum. ‘Evren sizin olabilir’ cinsi

saçmalıklarla dolu. Hey! Bak, haklıymışım."

Ford sayfalardan birine parmağıyla sertçe vurdu ve Arthur'a gösterdi.

"Şöyle diyor: '*İhtimalsizlik Fiziği'nde yepyeni ve müthiş bir buluş. Geminin motoru Sonsuz İhtimalsizlik'e ulaşır ulaşmaz, Evrendeki her noktadan geçer. Diğer büyük hükümetleri imrendirin.*' Vay be, amma da büyük bir iş bu."

Ford heyecanla geminin teknik özelliklerini anlatan bölümü arayıp buldu. Arada bir, okudukları karşısında hayranlıkla soluğu kesiliyordu - sürgünde olduğu yıllarda Galaktik astro-teknoloji almış başını gitmişti.

Arthur kısa bir süre onu dinledi, ama Ford'un söylediklerinin çoğunu anlayamaz hale geldiğinde, düşüncelerinin zihninde aylak aylak gezmesine izin verdi. Parmaklarını bir bilgisayarın akıl ermez klavyesinin kenarında gezdirirken, birden yandaki panele uzandı ve insanı basmaya davet ediyormuş gibi görünen büyük ve kırmızı bir düğmeye basıverdi. Panel *Lütfen bu düğmeye bir daha basmayın* sözcükleriyle aydınlandı. Arthur kendine geldi.

"Dinle," dedi Ford, hâlâ broşüre dalmış bir halde, "geminin sibernetiğini amma da abartmışlar. *Sirius Sibernetik Şirketi'nin GİK özelliğine sahip yeni nesil robotları ve bilgisayarları.*"

"GİK özelliği mi?" diye sordu Arthur. "O da ne?"

"Ha, *Gerçek İnsan Kişiliği* diyor."

"Hımmm," dedi Arthur, "korkunç görünüyor."

"Öyle," dedi arkalarından gelen bir ses. Bu boğuk ve umutsuz sese belli belirsiz bir tangırtı eşlik ediyordu. Arkalarına döndüklerinde kamburunu çıkarmış bir halde kapı eşiğinde dikilen, çelik gövdeli ve perişan görünüşlü bir adam gördüler.

"Ne?" dediler.

"Korkunç," diye devam etti Marvin, "hepsi bu. Kesinlikle korkunç. Bu konuyu hiç açmayın. Şu kapıya bakın," dedi kapıdan içeri girerken. Tanıtım broşürünün tarzını taklit ederken, ses ayarlarındaki alaycılık devreleri çalışmaya başladı. "Bu *uzaygemisindeki bütün kapılar keyifli ve neşeli bir doğaya sahiptir. Sizin için açılmak onlar açısından bir zevk ve görevini başarıyla tamamladığını bilerek tekrar kapanmak bir memnuniyettir.* "

Kapı arkalarından kapandığında, gerçekten de tatminkâr bir iç çekmeye benzeyen bir sese sahip olduğu anlaşıldı.

"*Hımmmmmhuuummmmm oh!*" dedi.

Marvin kapıya soğuk bir nefretle bakarken, mantık devreleri tiksintiyle çatırdadı ve kapıya fiziksel şiddet uygulama düşüncesiyle tıkırdadı. Bazı başka devreler, Neden kardeşim? Ne gereği var? Hiçbir şey karışmaya değmez, diye araya girdi. Başka devreler de kapının ve insansıların beyin hücrelerinin moleküler bileşenlerini çözümleyerek eğlendiler. Son olarak da bis olsun diye, çevrelerindeki küçük odanın ne kadar hidrojen yaydığını çabucak ölçtüler ve ardından can sıkıntısı içinde yeniden kapandılar. Onlara doğru dönerken robotun bedeni bir umutsuzluk kasılmasıyla titredi.

"Haydi," dedi monoton sesiyle, "Sizi köprüye götürme emri aldım. İşte buradayım! Gezegen büyüklüğünde bir beynim var ve benden istedikleri şey, sizi köprüye kadar götürmem. Buna *iş memnuniyeti* denebilir mi? Ben demem."

Döndü ve nefret ettiği kapıya doğru yürüdü.

"Eee, affedersiniz," dedi Ford peşinden giderek, "bu gemi hangi hükümete ait?"

Marvin onu duymazdan geldi.

"Şu kapıyı seyredin," diye homurdandı, "yeniden açılmak üzere. Durup dururken dayanılmaz bir

kendini beğenmişlik havası yaydığını söyleyebilirim.”

Kapı çevresindekilerin sevgisini kazanmayı amaçlayan şirin, hafif bir vızıltıyla açıldı ve Marvin paldır küldür dışarı çıktı.

“Haydi,” dedi.

İkisi hızla peşinden gitti ve kapı tekrar memnuniyet dolu hafif tıkırtılar ve vızıltılar eşliğinde kayarak yerine oturdu.

“Sirius Sibernetik Şirketi’nin pazarlama bölümü, sağ olsun,” dedi Marvin önlerinde kıvrılarak uzanan pırıltılı koridorda perişan bir halde, isteksizce ayak sürüyerek yürümeye başladı. “‘*Haydi Gerçek İnsan Kişiliğine sahip robotlar yapalım,*’ dediler. Sonra da denemeye benimle başladılar. Ben bir kişiliğe sahip ilk örneğim. Her halimden anlaşılıyor, değil mi?”

Ford ve Arthur sıkılmış bir ruh haliyle zayıf itiraz mırıltıları çıkardılar.

“O kapıdan nefret ediyorum,” diye devam etti Marvin. “Canınızı sıkmıyorum, öyle değil mi?”

“Hangi hükümet...” diye tekrar başladı Ford.

“Bu gemi hiçbir hükümete ait değil,” diye tersledi robot, “çalındı.”

“Çalındı mı?”

“Çalındı mı?” diye taklit etti Marvin.

“Kim çaldı?” diye sordu Ford.

“Zaphod Beeblebrox.”

Ford’un yüzüne sıra dışı bir şey oldu. Birbiriyle ilgisi olmayan en az beş ayrı şok ve hayret ifadesi karman çorman bir yığın halinde üst üste binmişti. Adım atmak üzere kalkan sol ayağı basacak bir yer bulmakta zorlanıyormuş gibiydi. Boş gözlerle robota baktı ve bazı yüz kaslarını çözmeye çalıştı.

“*Zaphod Beeblebrox* ...” dedi güçsüz bir sesle.

“Özür dilerim, yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu Marvin, ayaklarını dikkatsizce sürüyerek. “Nefes aldığım için beni affedin. Aslında bunu hiç yapmam, bu yüzden bunu söyleme zahmetine niçin girdiğimi de bilmiyorum. Ah Tanrım, öyle mutsuzum ki. İşte kendinden memnun kapılardan biri daha. Hayat! Sakın bana hayattan bahsetmeyin.”

“Kimse hayattan filan bahsetmedi,” dedi Arthur, kızgın bir şekilde homurdanarak. “Ford, sen iyi misin?”

Ford ona boş boş baktı. “Robot Zaphod Beeblebrox mu dedi?” dedi.

Zaphod kendisiyle ilgili haberleri dinlemek için etha-altı radyo bantlarını araştırırken, *Altın Kalp*'in kontrol kabinini bir anda yüksek sesli bir gunk müziği tıngırtısı doldurdu. Makineyi çalıştırmak çok zordu. Radyolar yıllarca düğmelere basarak ve ayar düğmeleri çevrilerek çalıştırılmıştı; sonra teknoloji geliştikçe, dokunmaya duyarlı aletler üretilmeye başlandı -sadece panellere parmağınızla hafifçe dokunmak yetiyordu- şimdiyse tek yapmanız gereken parçaların genel yönüne doğru elinizi sallamak ve umut etmekti. Bu, kas gücünden ciddi bir tasarruf demekti elbette, ama aynı programı dinlemeye devam etmek istiyorsanız, çileden çıkartıcı bir şekilde put gibi oturmanız gerektiği anlamına da geliyordu.

Zaphod elini salladı ve kanal tekrar değişti. Yine gunk müziği tıngırtısı, ama bu kez tıngırtı bir haber bülteninin fon müziğiydi. Haberler müziğin ritimlerine uysun diye yayına her zaman büyük uğraşlarla hazırlanırdı.

... ve etha-altı dalga bandında Galaksinin dört bir yanında saat başı yayın yapan haber bültenini dinliyorsunuz," dedi cırtlak bir ses, "*bütün zeki yaşam türlerine ...ve dışarıdaki herkese koca bir merhaba; işin sırrı taşları birbirine çarpmakta, çocuklar. Tabii ki bu gecenin en büyük haberi de yeni İhtimalsizlik Motoru'na sahip ilk ve tek geminin Galaksi Başkanı Zaphod Beeblebrox tarafından sansasyonel bir şekilde çalınması. Ve bu noktada herkesin sorduğu soru aynı ... Koca Z sonunda çıldırdı mı? Pan Galaktik Gargara Bombası'nı icat etmiş, bir zamanlar Eccentrica Gallumbits tarafından Büyük Patlama'dan bu yana gelmiş geçmiş En İyi Patlama olarak tanımlanmış ve bu yakınlarda yedinci kez Bilinen Evrenin En Kötü Giyinen Akıl Sahibi Varlığı seçilen, eski düzenbaz Beeblebrox ... bakalım bu kez verecek bir cevabı var mı? Onun özel beyin-bakımı uzmanı Gag Halfrunt'a sorduk ...*"

Müzik bir an için girdap gibi döndü, sonra sesi alçaldı. Konuşmaya muhtemelen Halfrunt'a ait olan başka bir ses daha katıldı. "*Nazıl dezem, Zaphod zıradan bir adamdı işte,*" dedi, ama bundan sonra söyledikleri duyulmadı, çünkü kabinin diğer tarafından uçan elektrikli bir kurşunkalem radyonun duyarlı açma/kapama alandan geçmişti. Zaphod dönüp Trillian'a öfkeyle baktı - kalemi atan oydu.

"Hey," dedi, "bunu neden yaptın?"

Trillian bir ekran dolusu şekle parmaklarıyla hafifçe vuruyordu.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Trillian.

"Ya öyle mi? Bu benim hakkımdaki bir haber bültenini yarıda kesmeye değecek bir şey mi?"

"Kendin hakkında zaten yeterince şey duyuyorsun."

"Ben güvensiz biriyim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Bir an olsun egondan kurtulabilir miyiz? Bu önemli."

"Eğer etrafta benim egomdan daha önemli bir şey varsa, derhal yakalanıp vurulmasını istiyorum." Zaphod kıza ters ters baktı ve ardından kahkahayla güldü.

"Dinle," dedi Trillian, "o iki herifi gemiye aldığımız yer ..."

"Hangi iki herif?"

"Gemiye aldığımız iki herif."

“Ha, evet," dedi Zaphod, “şu iki herif."

“Onları ZZ 9 Çoğul Z Alfa bölgesinden aldık.”

“Eee?” dedi Zaphod ve gözlerini kırpıştırdı.

“Bu sana bir şey ifade ediyor mu?” diye sessizce sordu Trillian.

“Hımmm,” dedi Zaphod, “ZZ 9 Çoğul Z Alfa. ZZ 9 Çoğul Z Alfa?”

“Evet?” dedi Trillian.

“Hımmm ... Z ne anlama geliyor?” dedi Zaphod.

“Hangi Z?”

“Herhangi biri.”

Trillian’ın Zaphod’la ilişkisinde yaşadığı temel zorluklardan biri, onun sırf insanları hazırlıksız yakalamak için mi aptal numarası yaptığını, yoksa düşünme zahmetine katlanamadığı ve başka birinin onun yerine düşünmesini istediği için mi aptal numarası yaptığını, olup bitenleri gerçekten anlamadığını saklamak için mi olağanüstü aptal numarası yaptığını, yoksa gerçekten mi aptal olduğunu ayırt etmeyi öğrenmekti. Adam şaşırtıcı derecede zeki olmasıyla ünlüydü, zeki olduğu çok açıktı - ama her zaman değil, ki tıpkı şimdi olduğu gibi bu besbelli onu endişelendiriyordu. Zaphod insanların kendisini küçümsemesi yerine şaşırmasını yerlerdi. Bu düşünce Trillian’a her şeyden daha da aptalca geliyordu, ama artık bu konuda tartışmaya zahmet etmiyordu.

İç çekti ve durumu Zaphod için basitleştirmek adına -Zaphod’un bunu istemesinin nedeni her ne olursa olsun- sert bir dokunuşla görüntü ekranına bir yıldız haritası getirdi.

“İşte,” diye işaret etti Trillian, “tam burada."

“Haa ... evet!” dedi Zaphod.

“Yani?” dedi Trillian.

“Yani ne?”

Trillian’ın kafasının içindeki bölümler kafasının içindeki diğer bölümlere haykırdılar. “Burası beni gemiye aldığın bölge,” dedi kadın çok sakin bir şekilde.

Zaphod önce kıza sonra tekrar ekrana baktı.

“Hey, evet,” dedi, “bu müthiş. Dosdoğru Atbaşlı Nebula’nın içine girmiş olmalıydık. Nasıl oldu da oraya gittik? Demek istediğim orası çok uzak.”

Kız bunları duymazlıktan geldi.

“İhtimalsizlik Motoru,” dedi sabırlı bir şekilde, “bunu bana bizzat sen açıklamıştın. Evrendeki her noktadan geçiyoruz, bunu biliyorsun.”

“Evet, ama bu müthiş bir tesadüf, değil mi?”

“Evet.”

“Tam o noktadan birilerini almak. Evrende seçilebilecek bunca yer varken. Bu gerçekten de çok ... bunu hesaplamak istiyorum. Bilgisayar!”

Geminin her bir zerresine hakim ve nüfuz etmiş Sirius Sibernetik Gemi Bilgisayarı açılıp iletişim durumuna geçti.

“Selam millet!” dedi bilgisayar canlı bir sesle ve eş zamanlı olarak da yalnızca kayıt tutulması amacıyla minik bir kâğıt şeridi çıkardı. *Selam millet!* yazıyordu şeritte.

“Of Tanrım,” dedi Zaphod. Bu bilgisayarla çok uzun süre çalışmamıştı, ama ondan nefret etmeyi çoktan öğrenmişti.

Bilgisayar sanki deterjan satıyormuş gibi küstah ve neşeli bir sesle devam etti.

“Bilmenizi isterim ki sorununuz her ne ise onu çözmenize yardım etmek için buradayım.”

“Evet evet,” dedi Zaphod. “Bak, yalnızca bir parça kâğıt kullanacağım sanırım.”

“Elbette,” dedi bilgisayar, aynı anda mesajını bir çöp kutusuna gönderirken, “Anlıyorum. Eğer isterseniz - ”

“Kes sesini!” dedi Zaphod. Bir kalem kaptı ve konsolun başına, Trillian’ın yanına oturdu.

“Tamam, tamam ...” dedi bilgisayar incinmiş bir ses tonuyla ve konuşma kanalını kapattı.

Zaphod ve Trillian, ihtimalsizlik uçuş rotası tarayıcısının sessizce önlerindeki ekrana gönderdiği rakamları dikkatle okudular.

“Olaya onların açısından bakarsak,” dedi Zaphod, “kurtulmalarının ne kadar ihtimalsiz olduğunu hesaplayabilir miyiz?”

“Evet, bu bir sabit,” dedi Trillian, “iki üzeri iki yüz yetmişaltı bin yedi yüz dokuza bir.”

“Bu çok yüksek. O iki herif çok çok şanslı.”

“Evet.”

“Ama gemi onları aldığında bizim yapmakta olduğumuz şeye kıyasla ...”

Trillian gerekli tuşlara bastı ve ekranda iki üzeri sonsuzluk eksi bire bir (yalnızca İhtimalsizlik fiziğinde geleneksel bir anlam taşıyan irrasyonel sayı) göründü.

“ ... bu bir hayli düşük,” diye devam etti Zaphod, hafif bir ıslık çalarak.

“Evet,” diye onayladı Trillian ve kafası karışmış bir halde ona baktı.

“Bu açıklanması gereken büyük bir ihtimalsizlik boşluğu. Eğer işlem yüksek bir toplam verecekse bilançoda ihtimalsizliği oldukça yüksek bir şey çıkmalı.”

Zaphod kâğıda birkaç toplama işlemi çiziktirdi, bunları karaladı ve kalemi fırlatıp attı.

“Elinin körü, hesaplayamıyorum.”

“Yani?”

Zaphod sinirle iki kafasını birbirine vurup dişlerini gıcırdattı.

“Tamam,” dedi. “Bilgisayar!”

Ses devreleri yeniden canlandı.

“Hey, merhaba millet!” dedi (kâğıt şeridi, kâğıt şeridi). “Tek yapmak istediğim gününüzü daha güzel kılmak, daha da güzel, daha daha güzel...”

“Öyle mi, tamam, çeneni kapa da benim için bir şey hesapla.”

“Elbette,” diye tıkırdadı bilgisayar, “Bir ihtimal tahmini istiyorsunuz ve bunun dayandığı ...”

“İhtimalsizlik verilerini istiyoruz, evet.”

“Tamam,” diye devam etti bilgisayar. “İşte küçük ve ilginç bir fikir. Çoğu kişinin yaşamının telefon numaraları tarafından yönetildiğini biliyor muydunuz?”

Zaphod’un yüzlerinin birinde beliren acı dolu ifade öbür yüzüne geçti.

“Sen kafayı mı üşüttün?”

“Hayır, ama size şunu anlattığım zaman siz üşüteceksiniz...”

Trillian’ın nefesi kesildi. İhtimalsizlik uçuş rotası ekranındaki tuşlara çabuk çabuk bastı.

“Telefon numarası mı?” dedi. “Bu şey *telefon numarası* mı dedi?”

Sayılar ekranda hızla hareket etti.

Bilgisayar nazikçe durakladı ve sonra devam etti.

“Biraz önce söylemek üzere olduğum şey şu ki-”

“Hiç zahmet etme,” dedi Trillian

“Ne, neler oluyor?” dedi Zaphod.

“Bilmiyorum,” dedi Trillian, “ama o yabancılar - o sefil robotla birlikte buraya geliyor. Onları

monitörlerin birinden görebilir miyiz?”

Koridorda ağır adımlarla yürüyen Marvin hâlâ inliyordu.

“ ... ayrıca sonra sol tarafımdaki bütün diyodlarda korkunç bir ağrı da var elbette ...”

“Yaa,” dedi yanında yürüyen Arthur endişeyle. “Gerçekten mi?”

“Öyle, işte,” dedi Marvin, “bu parçaları yenileriyle değiştirmelerini istedim, ama hiç kimsenin umrunda bile değil?”

“Anlayabiliyorum.”

Ford’dan belli belirsiz bir ıslık sesi ve mırıltılar geliyordu. “Vay, vay, vay,” diyordu sürekli kendi kendine, “Zaphod Beeblebrox ...”

Marvin birdenbire durdu ve elini havaya kaldırdı.

“Şimdi ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, ne oldu?” dedi hiçbir şey bilmek istemeyen Arthur.

“O kapılardan birine daha geldik.”

Koridorun yanında, kayarak açılan kapılardan biri vardı. Marvin kuşkulu gözlerle kapıyı süzdü.

“Eee?” dedi Ford sabırsızlıkla. “Giriyor muyuz?”

“*Giriyor muyuz*?” diyerek onu taklit etti Marvin. “Evet. Köprünün girişi bu. Bana da sizi köprüye getirmem söylenmişti. Bugün alacağım en zorlu zihinsel kapasite gerektiren emir bu olursa, hiç şaşırmam.”

Avına sezdirmeden yaklaşan bir avcı gibi yavaş yavaş kapıya doğru büyük bir nefretle ilerledi. Kapı birden kayarak açıldı.

“*Teşekkür ederim,*” dedi kapı, “*basit bir kapıyı bu kadar çok mutlu ettiğiniz için*.”

Marvin’in göğsünün derinliklerindeki dişliler gıcırdadı.

“Komik,” dedi cenaze törenlerine çok uygun bir sesle, “tam hayat daha kötü olamaz derken birden her şey nasıl da daha kötüye gidiyor.”

Birbirlerine bakıp omuzlarını silken Ford ve Arthur’u geride bırakıp kendini kapıdan içeri attı. İçerden Marvin’in sesini tekrar duydular.

“Sanırım artık yabancıları görmek istersiniz,” diyordu. “Şimdi bir köşede oturup paslanmamı mı istiyorsunuz yoksa ayakta dikilirken aniden yere düşüp parçalanmamı mı ?”

“Tamam, onları içeri alır mısın, Marvin?” dedi başka bir ses.

Arthur, Ford’a baktı ve onun güldüğünü gördüğünde şaşırıp kaldı.

“Ne ...?”

“Şışşt,” dedi Ford, “haydi içeri.”

Kapıdan geçip köprüye adım attı.

Arthur gergin bir halde onu izledi ve içeride, koltuğuna iyice yayılmış, ayaklarını bir kontrol konsolunun üzerine uzatmış, sol eliyle sağ kafasındaki dişleri karıştıran bir adam gördüğünde fazlasıyla afalladı. Sağ kafa bütün dikkatini bu işe vermiş görünüyordu, ama sol yüzde kocaman, rahat ve kayıtsız bir sırıtış vardı. Arthur’un gördüğüne inanamadığı şeylerin sayısı oldukça fazlaydı. Bir süre ağzı açık öylece kalakaldı.

Tuhaf adam Ford'a tembelce el salladı ve korkunç yapmacık bir kayıtsızlıkla konuştu, "Ford, selam, nasılsın? Gemime atlayabildiğine sevindim."

Ford kayıtsızlıkta ondan geri kalacak gibi değildi.

"Zaphod," dedi sözcüğü uzatarak, "seni görmek harika, iyi görünüyorsun, fazladan bir kol sana yakışmış. Çaldığın gemi de güzelmiş."

Arthur'un Ford'a hayretle bakan gözleri az kalsın yuvalarından fırlayacaktı.

"Bu adamı tanıyor musun yani?" dedi, parmağını Zaphod'a doğru çılgın gibi sallayarak.

"Onu tanımak mı!" dedi Ford bağırarak. "O ..." Birden durakladı ve tanıştırma faslına önce Arthur'dan başlamaya karar verdi. "Şey, Zaphod, bu benim bir arkadaşım, Arthur Dent," dedi, "gezegeni havaya uçtuğunda onu kurtardım."

"Evet, hiç şüphem yok," dedi Zaphod, "selam, Arthur, hayatta kalabildiğine sevindim." Sağ taraftaki başı ilgisiz bir ifadeyle ona dönüp "Selam," dedi ve dişlerini kurcalamaya devam etti.

Ford konuşmasına devam etti. "Arthur," dedi, "bu da benim yarı-kuzenim Zaphod Beeb-"

"Daha önce tanışmıştık," dedi Arthur sertçe.

Sağdaki en hızlı şeritte giderken birkaç döküntü otomobili hiç yorulmadan geçip kendinizden hoşnut bir şekilde ilerlemektesinizdir ve tam o sırada vitesi dörtten üçe düşüreceğinize kazara bire düşürüp motorunuzun kaportadan dışarı fırlamasına yol açar ve oldukça berbat bir duruma düşersiniz. Böyle bir durum, bütün özgüveninizi alıp götürür ve havanızı söndürür. Tıpkı Arthur'un sözlerinin Ford Prefect'e yaptığı gibi.

"Eee ... ne?" dedi.

"Daha önce tanıştığımızı söyledim."

Zaphod beceriksiz bir şaşkınlık ifadesi takındı ve damaklarından birini şaklattı.

"Hey ... eee, tanışmış mıydık? Hey ... eee ..."

Ford gözlerinde çakan öfke şimşekleriyle Arthur'a döndü. Kendini tam eve dönmüş hissederken, Galaksi meseleleri hakkında Ilford kökenli bir sivrisineğin Pekin hakkında sahip olduğu kadar bilgisi olan bu cahil ve ilkel adamı peşine taktığı için ani bir pişmanlık duymaya başlamıştı.

"Daha önce tanıştık da ne demek?" diye sordu. "Bu Betelgeuse Beş'ten Zaphod Beeblebrox, Croydon'dan kahrolası Martin Smith değil."

"Umrumda bile değil," dedi Arthur soğuk bir sesle. "Biz tanıştık, değil mi Zaphod Beeblebrox - yoksa ... Phil mi demeliyim?"

"Ne!" diye bağırdı Ford.

"Bana hatırlatman gerekecek," dedi Zaphod, "canlı türleri konusunda hafızam berbattır."

"Bir partideydik," diye devam etti Arthur.

"Öyle mi, bak ondan şüphe ederim," dedi Zaphod.

"Sakin ol, Arthur, tamam mı!" dedi Ford emredercesine.

Arthur vazgeçmiyordu. "Altı ay önceki bir parti. Yerküre'de ... İngiltere'de ..."

Zaphod dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp gülümseyerek hatırlamıyorum anlamında kafasını salladı.

"Londra," diye üsteledi Arthur, "Islington."

"Haa," dedi Zaphod yüzünde bir suçluluk ifadesiyle, "*şu* parti."

Bu Ford için hiç de adil değildi. Bir Arthur'a bir Zaphod'a bakıyordu. "Ne?" dedi Zaphod'a. "Senin de o küçük, sefil gezegende bulunduğunu söylemek istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki bulunmadım," dedi Zaphod güvenle. "Şey, kısa bir süreliğine uğramış olabilirim,

bilirsin, yolumun üzerindeyken ...”

“Ama onbeş yıl boyunca oraya saplanıp kaldım ben!”

“İyi, ama ben bunu bilmiyordum ki, öyle değil mi?”

“Ne arıyordun orada?”

“Etrafa bakınıyordum işte, bilirsin.”

“Davet edilmediği bir partiye geldi,” dedi Arthur, öfkeyle titreyerek, “bir kıyafet balosuydu ...”

“Başka ne olabilirdi?” dedi Ford.

“Bu partide,” diye inatla devam etti Arthur, “bir kız vardı ... her neyse, artık bunun bir önemi yok. Oralar tamamen toz duman içinde yok olup gitti zaten ...”

“Şu kahrolası gezegen için surat asmayı bırak,” dedi Ford. “Kimdi şu hanım?”

“Şey, kızın biri işte. Pekâlâ, tamam, kızla işler pek iyi gitmiyordu. Bütün akşam uğraşıp durmuştum. Kahretsin, kız çetin cevizdi. Güzel ve çekiciydi, insanı mahvedebilecek kadar zekiydi. Biraz da olsa ilgisini çekmeyi başarmıştım ve tam konuşmaya girişmiş hedefe doğru ilerlemekteydim ki senin dostun lafa girip “Hey, *bebek, bu herif* seni *sıkıyor mu? Onun yerine neden benimle konuşmuyorsun? Ben başka bir gezegendenim,*” dedi. Kızı ondan sonra bir daha görmedim.

“Zaphod?” dedi Ford sesini yükselterek.

“Evet,” dedi Arthur, ona ters ters bakıp kendisini bir salak gibi hissetmemeye çalışarak. “O zaman yalnızca iki kolu ve tek kafası vardı, adının da Phil olduğunu söylemişti, ama ...”

“Ama itiraf etmelisin ki gerçekten başka bir gezegenden olduğu ortaya çıktı,” dedi Trillian köprünün diğer ucundan görüntüye girerek. Arthur’a tatlı tatlı gülümsedi, ki bu gülümsemenin etkisi Arthur’un üzerine bir ton tuğla yığmış gibiydi sanki. Sonra kız dikkatini yeniden geminin kontrollerine verdi.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Arthur’un beynindeki karmaşanın içinden birkaç sözcük ağır ağır sürünerek dışarı çıktı.

“Tricia McMillan?” dedi. “Burada ne işin var?”

“Seninkiyle aynı,” diye yanıtladı kız, “otostop çektim. Bir matematik ve bir de astrofizik diplomasıyla başka ne yapabilirdim ki zaten? Ya bunu seçecektim ya da Pazartesileri dağıtılan işsizlik maaşı kuyruğunu.”

“Sonsuzluk eksi bir,” diye tıkırdadı bilgisayar. “İhtimalsizlik toplamı tamamlandı.”

Zaphod önce çevresine, sonra Ford’a, Arthur’a ve en son Trillian’a baktı.

“Trillian,” dedi, “Böyle şeyler İhtimalsizlik Motoru’nu her kullanışımızda olacak mı?"

“Korkarım ki büyük bir ihtimalle,” dedi kız.

Altın Kalp artık bilindik foton motorunu kullanarak uzayın karanlığında sessizce yol alıyordu. Onları bir araya getirenin kendi iradeleri ya da basit bir rastlantı olmadığını, bir arada olmalarının nedeninin fiziğin garip bir sapması olduğunu bilmek dört kişiden oluşan mürettebatı bir hayli huzursuz ediyordu - sanki kişilerin arasındaki ilişkiler de atom ve moleküller arasındaki ilişkileri belirleyen kurallardan etkileniyordu.

Geminin yapay gecesi çöktüğünde her biri minnettar bir şekilde ayrı kamaralara çekilip düşüncelerine mantıklı açıklamalar getirmeye çalıştılar.

Trillian uyuyamamıştı. Bir kanepeye oturup gözlerini Yerküre'yle arasındaki son ve tek bağlantıyı barındıran küçük kafese dikti. Kafeste Zaphod'un itirazlarına rağmen yanına aldığı iki beyaz fare vardı. Gezegenini bir daha görmeyi hiç beklememişti, ama gezegenin yok edildiği haberine verdiği olumsuz tepki onu rahatsız etmişti. Bu ona uzak ve gerçekdışı gelmişti, bu konuda hiçbir şey düşünemiyordu. Farelerin kafeste bir oraya bir buraya seğirtişlerini, küçük plastik çarklarının içinde çılgın gibi koşturuşlarını seyretmeye daldı. Birden silkindi ve geminin boşlukta ilerleyişini haritaya döken minik pırıltılar ve rakamları seyretmek üzere köprüye gitti. Düşünmemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu keşke bilebilseydi.

Zaphod uyuyamamıştı. O da düşünmemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu bilmeyi isterdi. Kendini bildi bileli tam olarak ifade edemediği ve içini kemiren bir orada olmama hissinden çok çekmişti. Genelde bu düşünceyi bir kenara koyup bu konuda endişelenmemeyi başarabiliyordu, ama bu his Ford Prefect ile Arthur Dent'in ani ve açıklanamaz gelişleriyle yeniden uyanmıştı. Bu olay, bir şekilde onun göremediği bir düzene uyuyordu.

Ford uyuyamamıştı. Tekrar yollara düşmenin heyecanıyla doluydu. Onbeş yıllık fiili hapis hayatı tam da umudunu kaybetmek üzereyken bitmişti. Bir süreliğine Zaphod'la takılmak fazlasıyla eğlence vaat ediyordu, ama yine de yarı-kuzeninde tam olarak saptayamadığı bir tuhaflık seziyordu. Galaksi Başkanı olması açıkçası çok şaşırtıcıydı, görevinden ayrılma biçimi de öyle. Bunun arkasında bir neden var mıydı? Bunu Zaphod'a sormasının anlamı yoktu, çünkü bugüne dek yaptığı herhangi bir şeyin bir nedeni varmış gibi davranmamış ve anlaşılmazlığı bir sanat biçimine dönüştürmüştü. Yaşamdaki her şeye olağandışı bir deha ve saf bir beceriksizliğin karışımıyla saldırırdı, hangisinin hangisi olduğunu anlamak genellikle çok zordu.

Arthur uyuyordu: korkunç bir şekilde yorgundu.

Zaphod'un kapısı hafifçe vuruldu. Kapı kayarak açıldı.

"Zaphod ...?"

"Evet?"

Arkadan vuran oval biçimli aydınlıkta Trillian'ın silueti seçilebiliyordu.

"Sanırım aradığın şeyi az önce bulduk."

“Hey, sahi mi?”

Ford uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Kamarasının bir köşesinde küçük bir bilgisayar ekranı ve bir klavye vardı. Bir süre bilgisayarın başında oturdu ve *Rehber*'e Vogonlar konusunda yeni bir madde yazmak için uğraştı, ama yeterince nefret dolu bir şey düşünemediği için bundan da vazgeçti, üstüne bir giysi geçirerek köprüye doğru uzanan bir yürüyüşe çıktı.

İçeri girdiğinde aletlerin üzerine heyecanlı bir şekilde eğilmiş iki kişiyi görüp şaşırdı.

“Gördün mü? Gemi yörüngeye girmek üzere,” diyordu Trillian. “Orada bir gezegen var. Hem de tam tahmin ettiğin koordinatlarda.”

Bir ses duyan Zaphod dönüp baktı.

“Ford!” diye tısladı. “Hey, gel de şuna bir bak.”

Ford gidip baktı. Ekranda yanıp sönen bir dizi rakam vardı.

“Bu Galaktik koordinatları tanıdın mı?” dedi Zaphod.

“Hayır.”

“Sana bir ipucu vereceğim. Bilgisayar!”

“N'aber, koçlar!” dedi bilgisayar büyük bir hevesle. “İyice sosyalleşiyoruz, değil mi?”

“Kapa çeneni,” dedi Zaphod, “bize ekranları göster.”

Köprü ışıkları loşlaştı. Konsolların üzerinde oynaşan ışık noktacıkları, dış monitörlere bakan dört çift göze yansıdı.

Ekranların hepsi karanlıktı ve hiçbir şey yoktu.

“Bunu tanıdın mı?” diye sordu Zaphod.

Ford kaşlarını çattı.

“Şey, hayır,” dedi.

“Ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Tanıdın mı?”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Atbaşlı Nebula'nın içindeyiz. Tamamen karanlık uçsuz bucaksız bir bulut.”

“Bunu kapkara bir ekrana bakarak mı anlamamı bekliyordun?”

“Galakside karanlık bir ekran görebileceğin tek yer, bir karanlık nebulanın içidir.”

“Aman ne iyi.”

Zaphod bir kahkaha attı. Bir şeyler yüzünden çok ve neredeyse çocuk gibi heyecanlandığı açıktı.

“Hey, bu gerçekten müthiş, çok çok iyi!”

“Bir toz bulutunun içine saplanmanın nesi bu kadar harika?” dedi Ford.

“Burada ne bulmayı düşünürdün?” diye ısrar etti Zaphod.

“Hiçbir şey.”

“Yıldızlar? Gezegenler?”

“Hayır.”

“Bilgisayar!” diye bağırdı Zaphod. “Görüş açısını yüz seksen derece çevir ve sakın konuşma!”

Bir an için hiçbir şey olmuyormuş gibi göründü, sonra dev ekranın kenarında bir parlaklık belirdi. Küçük bir tabak büyüklüğünde, kırmızı bir yıldız ekranda kaydı, hemen ardından bir tane daha kaydı -

ikili bir sistem. Sonra görüntünün köşesini uçsuz bucaksız bir hilal ikiye böldü - zifiri karanlığın içinde yavaş yavaş kaybolan kırmızı bir pırıltı, gezegenin geceyi yaşayan kısmı.

"İşte buldum onu!" diye haykırdı Zaphod, konsola bir yumruk indirerek. "Buldum onu!"

Ford şaşkınlıkla ekrana baktı.

"Nedir bu?" dedi.

"Bu ..." dedi Zaphod, "şimdiye dek var olan en ihtimal dışı gezegen."

(Otostopçunun Galaksi Rehberinden alıntı, Sayfa 634784, Bölüm 5a. Madde: *Magrathea)*

Kadim zamanların sisli geçmişinde kalan eski Galaktik İmparatorluğun harika ve görkemli günlerinde yaşam vahşi, bereketli ve çoğunlukla vergiden muaftı.

Güçlü yıldızgemileri Galaktik uzayın en uzak köşelerinde macera ve ödüller arayarak egzotik güneşlerin arasında ilerliyorlardı. O günlerde yürekler cesur, tehlikeler büyüktü; erkekler gerçek erkek, kadınlar gerçek kadındı ve Alfa Centaurili küçük, tüylü yaratıklar gerçek Alfa Centaurili küçük, tüylü yaratıklardı. Hepsi de bilinmeyen tehlikelerin karşısına cesurca dikilmeye, fevkalade işler yapmaya, daha önce kimsenin nitelemediği sıfatlarla nitelenen eylemler gerçekleştirmeye cüret ettiler - imparatorluk işte böyle dövülüp şekillendi.

Elbette pek çok kişi aşırı zengin oldu, ama bu son derece doğaldı ve bunun utanılacak bir yanı yoktu, çünkü kimse -en azından sözünü etmeye değecek hiç kimse- gerçekten fakir sayılmazdı. Çok zengin ve başarılı bütün tüccarların yaşamları kaçınılmaz bir şekilde öylesine sıkıcı ve tekdüze bir hale geldi ki bunun yerleştikleri gezegenin hatası olduğunu düşünmeye başladılar -hiçbiri onları tam anlamıyla tatmin etmiyordu: ya iklim öğleden sonranın son bölümünde uygun değildi ya da günün *uzunluğu yarım saat fazla veya denizin rengi pembenin tamamen yanlış bir tonuydu.*

Böylece yeni ve şaşkınlık verici bir uzmanlık endüstrisi için gereken koşullar yaratıldı: Ismarlama lüks gezegen inşası. Bu endüstrinin merkezi, hiperuzay mühendislerinin uzayın beyaz deliklerinden emdikleri maddeleri rüya gezegenleri halinde biçimlendirdikleri Magrathea gezegeniydi -altın gezegenler, platin gezegenler, üzerinde pek çok deprem yaşanan yumuşak kauçuk gezegenler- hepsi Galaksinin en zengin kişilerinin doğal olarak bekledikleri ulaşılması güç titiz *standartlara ulaşmak adına özene bezene yapılmıştı.*

Ama bu girişim öylesine başarılı oldu ki, kısa süre içinde Magrathea gelmiş geçmiş en zengin gezegen oluverdi ve Galaksinin geri kalanı sefil bir yoksulluğa boyun eğdi. Bu nedenle sistem çöktü, İmparatorluk yıkıldı, bir milyar aç gezegenin üzerine uzun ve kasvetli bir sessizlik çöktü; sessizliği bozan tek şey, geceler boyunca planlanmış bir politik ekonominin önemi üzerine kibirli bilimsel incelemeler yazan aydınların kalem gıcırtılarıydı.

Magrathea da yok olmuştu ve anısı kısa sürede silik bir efsaneye dönüştü.

Bu aydınlanmış günlerde, kimse bu konunun tek bir kelimesine bile inanmıyor elbette.

Arthur bir tartışma sesiyle uyandı ve köprüye gitti. Ford kollarını sağa sola sallayıp duruyordu.

"Sen çıldırmışsın, Zaphod," diyordu, "Magrathea bir efsane, bir peri masalıdır, çocuklarının büyüyünce ekonomist olmasını isteyen anne babalar geceleri onlara bu öyküyü anlatır, o bir..."

"Ve şu anda biz de bu efsanenin yörüngesine girmek üzereyiz," diye diretti Zaphod.

"Dinle beni, kişisel olarak neyin yörüngesinde olduğunu bilemem," dedi Ford, "ama bu gemi..."

"Bilgisayar!" diye bağırdı Zaphod.

"Yo hayır..."

"Selam millet! Ben gemi bilgisayarınız Eddie ve kendimi gerçekten harika hissediyorum, çocuklar, çalıştırmak istediğiniz bütün programları büyük bir zevkle çalıştıracağıma eminim."

Arthur meraklı gözlerle Trillian'a baktı. Kız ona içeri gelmesini, ama ses çıkarmamasını işaret etti.

"Bilgisayar," dedi Zaphod, "bize şu anki yörüngemizin adını tekrar söyle."

"Büyük bir zevkle, ahbap," diye mırıldandı bilgisayar, "Şu anda efsanevi gezegen Magrathea'nın yörüngesinde beş yüz kilometre yükseklikte seyrediyoruz."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Ford. "Kendi adıma konuşayım: O bilgisayarın kilomu bile doğru söyleyeceğine güvenmem ben."

"Elbette kilonuzu söyleyebilirim," dedi bilgisayar hevesli bir sesle ve daha fazla yazılı kâğıt çıkarmaya başladı. "Eğer bir yararı olacaksa, on ondalık basamağa kadar kişilik sorunlarınızı bile çözebilirim."

Trillian araya girdi.

"Zaphod," dedi, "gezegenin, adı her neyse, gündüz tarafına geçmemiz an meselesi."

"Hey, ne demek adı her neyse? Gezegen tahmin ettiğim yerde, öyle değil mi?"

"Evet, orada bir gezegen olduğunu biliyorum. Kimseyle tartışmıyorum, ben yalnızca Magrathea'yı herhangi başka bir soğuk kaya yığınından ayırt edemeyeceğimi söylüyorum. Eğer merak ediyorsan, gün ağarmak üzere."

"Tamam tamam," diye homurdandı Zaphod. "En azından gözlerimiz bayram etsin. Bilgisayar!"

"Selam millet! Sizin için ne yapa- "

"Çeneni kapa ve bize gezegeni tekrar göster."

Ekranları bir kez daha karanlık ve hiçbir özelliği olmayan bir kütlenin görüntüsü kapladı - gezegen aşağılarında dönüyordu.

Bir süre sessizce izlediler, ama Zaphod'un heyecandan içi içine sığmıyordu.

"Şu anda gece tarafının üzerinden geçiyoruz ..." dedi kısık bir sesle. Gezegen kendi çevresinde dönmeye devam etti.

"Gezegenin yüzeyi şu anda beşyüz kilometre altımızda ..." diye devam etti. Çok önemli bir an olması gerektiğini düşündüğü bu anın diğerleri üzerinde de özel bir etki bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Magrathea! Ford'un şüpheli tutumu gururunu kırmış ve onu kışkırtmıştı. Magrathea!

"Birkaç saniye içinde," diye devam etti sözlerine, "göreceğiz ... işte!"

Ve o an gelmişti. En deneyimli yıldız serserisi bile uzaydan izlenen bir gündoğuşu karşısında

ürpermeden edemezdi, ama iki güneşli bir sistemdeki gündoğuşu Galaksi'nin harikalarından biriydi.

Aniden parlayan, kör edici bir ışık noktası zifiri karanlığa bıçak gibi saplandı. Hafif açılarla yavaş yavaş yukarı tırmandı ve yanlamasına yayılarak hilal şeklinde, incecik bir bıçağa dönüştü, saniyeler içinde ışık kazanlarına benzeyen iki güneş göründü ve kapkara ufuk çizgisini beyaz bir ateşle dağladı. Altlarındaki ince atmosferi renkli ışın sütunları delip geçti.

"Şafak alevleri!" diye fısıldadı Zaphod. "İkiz güneşler Soulianis ve Rahm ... !"

"Ya da her neyse," dedi Ford sessizce.

"Soulianis ve Rahm!" dedi inatla Zaphod.

Güneşler uzayın zifiri karanlığında alev alev yanarken, köprüde belli belirsiz, ürkütücü bir melodi duyuldu: İnsanlardan fazlasıyla nefret eden Marvin alaycı sesiyle bir şarkı mırıldanıyordu.

Ford önlerindeki ışık gösterisini gözünü bile kırpmadan izlerken içi heyecanla yanıyordu, ama bu yalnızca yeni ve garip bir gezegen görmenin heyecanıydı. Gördüğü şey tek başına yeterince güzeldi, Zaphod'un etkilenmek için manzaraya saçma fanteziler katmaya çalışması biraz canını sıkmıştı. Bütün bu Magrathea saçmalığı çocukçaydı. İşin içinde periler olduğuna inanmadan da bir bahçenin güzel olduğunu göremez miydi insan?

Bütün bu Magrathea meselesi Arthur'a hepten anlaşılmaz geliyordu. Trillian'a yaklaşıp ona neler olup bittiğini sordu.

"Zaphod'un bana anlattığı kadarını biliyorum," dedi kız fısıldayarak. "Anlaşılan, Magrathea kimsenin ciddiye almadığı çok eski bir efsane. Yerküre'deki Atlantis'e benziyor biraz, ama bu efsaneye göre Magrathealılar gezegen imal ediyormuş."

Arthur ekranlara bakıp gözlerini kırpıştırdı ve önemli bir şeyi kaçırıyormuş hissine kapıldı. Birden bunun ne olduğunu fark etti.

"Bu uzaygemisinde çay var mı?" diye sordu.

Altın Kalp yörüngesinde hızla ilerlerken, aşağıdaki gezegen iyice gözler önüne seriliyordu. Güneşler şimdi karanlık göğün tepesinde duruyordu ve şafağın havai fişek gösterisi sona ermişti, gezegenin yüzeyi bildik günışığında soğuk ve kasvetli görünüyordu - gri ve tozlu bir şeydi, üzerinde yalnızca belli belirsiz çizgiler vardı. Bir mezar kadar kıpırtısız ve soğuk görünüyordu. Arada bir uzaktaki ufuk çizgisinde bir şeyler vaat eden hatlar beliriyordu -dar ve derin koyaklar, belki dağlar, hatta belki de kentler olabilirdi bunlar- ama yaklaştıkça çizgiler yumuşuyor, belirsizleşip görünmez oluyor ve ortaya hiçbir şey çıkmıyordu. Gezegenin yüzeyi zamanla ve yüzyıllar boyunca üzerinde sürünmüş cansız ve durgun havanın ağır hareketiyle bulanıklaşmıştı.

Çok çok yaşlı olduğu açıkça anlaşılmaktaydı.

Altlarından akan gri manzarayı seyreden Ford'un içine bir şüphe düştü. Zamanın uçsuz bucaksızlığı onu endişelendiriyor, canlı bir varlıkmış gibi hissettiriyordu kendini. Boğazını temizledi.

"Pekâlâ, varsayalım ki..."

"Varsaymaya gerek yok, zaten öyle," dedi Zaphod.

"Hayır değil," diye devam etti Ford. "Ama onunla ne yapmayı istiyorsun? Orada hiçbir şey yok."

"Yüzeyde yok," dedi Zaphod.

"Pekâlâ, diyelim ki gezegende bir şey var. Buraya sırf endüstriyel arkeoloji amacıyla gelmediğini anladım. Neyin peşindesin?"

Zaphod kafalarından birini diğer tarafa çevirdi. îlkinin neye baktığını görmek için öteki de döndü, ama orada pek bir şey olmadığını gördü.

"Pekâlâ," dedi Zaphod havalı havalı, "kısmen merak, kısmen de macera heyecanı, ama sanırım en

çok da şöhret ve para peşindeyim ...”

Ford ona sert bir bakış firlattı. Zaphod’un niçin burada olduğuna dair en ufak fikri bile olmadığı şeklinde güçlü bir izlenime kapılmıştı.

“Biliyor musunuz, ben bu gezegenin görüntüsünden hiç hoşlanmadım,” dedi Trillian ürpertiyle.

“Şey, hiç aldırma,” dedi Zaphod, “eski Galaktik İmparatorluğun servetinin yarısının aşağıda bir yerlerde saklandığını düşünürsek, neden süslü görünmeyi göze alamayacağını anlayabiliriz.”

Saçmalık, diye düşündü Ford. Burasının çoktan yitip gitmiş kadim bir uygarlığın yurdu olduğunu, hatta buna benzer bir sürü imkânsız şeyi varsaysalar bile, uçsuz bucaksız hâzinelerin hâlâ anlam taşıyan bir şekilde burada saklı olmasının hiç yolu yoktu. Omuzlarını silkti.

“Bence burası yalnızca ölü bir gezegen,” dedi.

“Gerilim beni hasta ediyor,” dedi Arthur sabırsız bir ses tonuyla.

Günümüzde stres ve gerginlik Galaksinin her yerinde rastlanabilen ciddi ve toplumsal sorunlar arasındadır, ki bu durumun daha da kötüye gitmesini engellemek adına aşağıdaki gerçekler peşinen açıklanacaktır.

Söz konusu gezegen gerçekten de efsanevi Magrathea’dır.

Kadim zamanlardan kalma bir otomatik savunma sistemi tarafından yakında gerçekleştirilecek olan ölümcül füze saldırısı yalnızca üç kahve fincanı ve bir fare kafesinin kırılmasına, bir kişinin kolunun üst kısmının çürümesine ve bir saksı petunyayla masum bir ispermeçet balinasının ani ölümüne yol açacaktır.

Merak unsurunu korumak gerektiği düşüncesiyle, kimin kolunun üst kısmının çürüdüğü konusunda şimdilik bir açıklama yapılmayacak. Bu bilgi hiçbir önem taşımadığı için büyük bir rahatlıkla merak konusu yapılabilir.

Güne oldukça keyifsiz bir başlangıç yapışının ardından Arthur'un zihni bir önceki gün yaşadığı ruhsal çöküntüden geriye kalan parçacıkları bir araya getirmeye başlıyordu. Bir Besinmatik makinesi buldu ve aygıtın verdiği bir plastik bardak dolusu neredeyse, ama tam olarak değil, çaya hiç benzemeyen sıvıdan aldı. Makinenin çalışma biçimi çok ilginçti. İçecek düğmesine basıldığında makine, kişinin tat alma duyargalarını çok kısa bir süre içinde ve son derece ayrıntılı bir incelemeye tabii tutuyor, metabolizmasının spektroskopik analizini yapışının ardından neyin daha çok hoşa gideceğini görmek için sinir sistemi kanallarından beyindeki tat merkezlerine minik deneysel sinyaller gönderiyordu. Ancak hiç kimse makinenin bunu tam olarak neden yaptığını bilmiyordu, çünkü her zaman bir bardak dolusu neredeyse, ama tam olarak değil, çaya hiç benzemeyen sıvıdan veriyordu. Besinmatik, şikâyet bölümü şimdilerde Sirius Tau yıldız sistemindeki ilk üç gezegeninin en önemli kara parçalarının tümünü kapsayan Sirius Sibernetik Şirketi tarafından tasarlanıp üretilmişti.

Arthur sıvıyı içti ve onu canlandırıcı buldu. Yine ekranlara baktı, birkaç yüz kilometrelik kıraç griliğin daha gözlerinin önünden kayıp gidişini izledi. Bir süredir onu rahatsız eden bir soruyu sormak geldi aklına birdenbire.

"Bu gezegen güvenli mi?" diye sordu.

"Magrathea beş milyon yıldır ölü," dedi Zaphod, "elbette ki güvenli. Şimdiye kadar hayaletler bile yerleşip çoluk çocuğa karışmıştır."

Tam o anda ansızın köprüye garip ve beklenmedik bir ses yayıldı - sanki uzaklarda coşkulu bir şölen marşı çalıyordu; boşlukta çınlayan, ince ve titrek marşı, onun kadar ince ve titrek bir sesin konuşması izledi. "*Selamlar size ...*" dedi ses.

Ölü gezegenden biri onlarla konuşuyordu.

"Bilgisayar!" diye bağırdı Zaphod.

"Selam millet!"

"Foton aşkına, bu da ne?"

"Ha, o mu, bize yayın yapan beş milyon yaşında bir bant kaydı yalnızca."

"Bir ne? Bir bant kaydı mı?"

"Şışşt!" dedi Ford. "Devam ediyor."

Ses yaşlı, nazik, neredeyse büyüleyiciydi, ama alttan alta su götürmez bir kötülük izi taşıyordu.

"*Bu kaydedilmiş bir duyurudur,*" dedi ses, "*korkarım ki şu anda hepimiz dışarıdayız. Magrathea ticaret konseyi değerli ziyaretiniz için teşekkür eder ...*"

("Kadim Magrathea'dan gelen bir ses!" diye haykırdı Zaphod.

"Tamam, tamam," dedi Ford.)

"*... ama üzüntüyle söylemem gerekiyor ki,*" diye devam etti ses, "*bütün gezegenimiz iş anlamında geçici olarak kapalıdır. Teşekkür ederiz- Sinyal sesinden sonra adınızı ve sizinle irtibat kurabileceğimiz bir gezegen adresi bırakabilirsiniz.*"

Kısa bir sinyal sesi duyuldu, sonra sessizlik.

“Bizi başlarından savmak istiyorlar,” dedi Trillian sinirli bir sesle. “Ne yapacağız?”

"Bu yalnızca bir bant kaydı,” dedi Zaphod. “Yolumuza devam edeceğiz. Anladın mı, bilgisayar?”

“Anladım,” dedi bilgisayar ve gemiyi daha da hızlandırdı.

Beklediler.

Bir iki saniye sonra, coşkulu şölen marşının ardından ses tekrar duyuldu.

“*Sizi temin ederiz ki iş yerimiz yeniden çalışmaya başlar başlamaz, moda olan tüm dergilerde ve renkli eklerde duyurular yayınlayacağız- Bu şekilde, müşterilerimiz bir kez daha çağdaş coğrafyadaki en iyiler arasından istediklerini seçme şansına kavuşacak.*” Sesteki kötülük tonu daha tehlikeli bir hal aldı. “*Bu arada müşterilerimize nazik ilgileri için teşekkür ediyor ve onlardan ayrılmalarını rica ediyoruz. Derhal.*”

Arthur başını çevirerek arkadaşlarının gergin yüzlerine göz attı.

“Şey, sanırım gitsek iyi olacak, öyle değil mi?” diye önerdi.

“Şişşşt!” dedi Zaphod. “Kesinlikle endişelenecek hiçbir şey yok.”

“O zaman neden herkes bu kadar gergin?”

“Yalnızca dikkat kesilmiş durumdalar!” diye bağırdı Zaphod. “Bilgisayar, atmosfere doğru alçalmaya başla ve iniş için hazırlan.”

Bu kez coşkulu şölen marşı oldukça baştan savma çalındı ve ses belirgin bir şekilde soğuktu.

“*Gezegenimize gösterdiğiniz büyük ilginin*,” dedi ses, “*eksilmeden devam etmesi son derece mutluluk verici. Bu nedenle, sizi temin etmek isteriz ki şu anda geminize yaklaşmakta olan güdümlü füzeler, aşırı istekli müşterilerimizin tümüne sunduğumuz özel hizmetin bir parçasıdır ve tam donanımlı nükleer başlıklar bu noktada elbette nazik bir ayrıntıdır. Gelecek yaşamlarınızda da müşterimiz olmanız dileğiyle ... Teşekkürler.*”

Ses kesildi.

“Ah,” dedi Trillian.

“Hımmm...” dedi Arthur.

“Eee?” dedi Ford.

“Bakın,” dedi Zaphod, “şunu kafanıza sokacak mısınız? Bu yalnızca kaydedilmiş bir mesaj. Milyonlarca yıl önce yapılmış. Bizi etkileyemez, anladınız mı?”

“Peki, ama,” dedi Trillian sessizce, “ya füzeler?”

“Füzeler mi? Beni güldürme.”

Ford, Zaphod’un omzuna hafifçe vurup arka ekranı gösterdi. Arkalarında, iki gümüş ok atmosferden yukarıya, gemiye doğru hızla yükseliyordu. Görüntünün çabucak büyütülmesiyle birlikte daha yakından görülebilir bir hale geldiler - gökyüzünde gümbür gümbür ilerleyen ve gerçekten büyük iki roketti. Olayın aniliği şok ediciydi.

“Sanırım bizi etkilemek için başarı olasılığı yüksek bir deneme yapacaklar,” dedi Ford.

Zaphod şaşkınlık içinde onlara bakakaldı.

“Hey, bu dehşet verici!” dedi. “Aşağıdaki birileri bizi öldürmeye çalışıyor!”

“Dehşet verici,” dedi Arthur.

“Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musunuz?”

“Evet. Öleceğiz.”

“Evet, ama onun dışında."

“Onun *dışında* mı?”

“Bu, gerçekten de doğru yolda olduğumuz anlamına geliyor!”

“Yörüngeden ne kadar zamanda çıkıp kaçabiliriz?”

Saniyeler ilerledikçe, füzelerin ekrandaki görüntüleri daha da büyüyordu. Şimdi kendi çevrelerinde ani bir dönüş yapıp dosdoğru hedeflerine giden bir rotaya girmişlerdi, yalnızca savaş başlıkları görünüyordu.

“Sadece meraktan soruyorum,” dedi Trillian, "ne yapacağız?”

“Sakin olun yeter,” dedi Zaphod.

“Hepsi bu mu?” diye bağırdı Arthur.

“Hayır, ayrıca şey de yapacağız ... eee ... kaçacağız!” dedi Zaphod ani bir panikle. “Bilgisayar, nasıl bir kaçış hareketi belirleyebiliriz?”

“Şey, korkarım ki belirleyemeyiz, çocuklar,” dedi bilgisayar.

“ ... ya da başka bir şey,” dedi Zaphod, “ ... eee ...”

“Yönlendirme sistemlerimde bir tutukluk var sanırım,” diye açıkladı bilgisayar canlı bir sesle. “Çarpışmaya kırkbeş saniye. Eğer rahatlamanıza yardım edecekse bana Eddie deyin lütfen.”

Zaphod aynı anda birkaç farklı yöne kaçmaya çalıştı. “Pekâlâ!” dedi. “Eee ... gemiyi manüel kontrole geçirmeliyiz.”

“Onu uçurabilir misin?” diye sordu Ford tatlı bir sesle.

“Hayır, sen?”

“Hayır.”

“Trillian, sen?”

“Hayır.”

“Tamam,” dedi Zaphod, gevşeyerek. “Öyleyse bunu hep birlikte yaparız.”

“Ben de uçuramam,” dedi Arthur, orada olduğunu gösterme vaktinin geldiğini hissetmişti.

“Bunu tahmin etmiştim,” dedi Zaphod. “Pekâlâ, bilgisayar, tam bir manüel kontrole ulaşmak istiyorum.”

“Sizindir,” dedi bilgisayar.

Birkaç büyük masa paneli kayarak açılıverdi, içlerinden sıra sıra kontrol konsolu çıktı ve mürettebatın üzerine genişletilmiş polistiren ambalajı parçaları ve selofan ruloları yağdı: bu kumanda cihazları daha önce hiç kullanılmamıştı.

Zaphod çıldırmış gibi kontrollere baktı.

“Pekâlâ, Ford,” dedi, “tam güç geri itiş, sancak tarafına on derece dön. Ya da buna benzer bir şey ...”

“İyi şanslar, çocuklar,” diye cıvıldadı bilgisayar, “çarpışmaya otuz saniye ...”

Ford kumanda cihazlarına atladı - ona yalnızca birkaç tanesi ilk bakışta bir şeyler ifade etmişti ve o da bunların kollarını çekti. Yönlendirici jet roketleri aynı anda her yöne itmeye çalışırken gemi sarsıldı ve çığlığı bastı. Ford çektiği kolların yarısını bıraktı ve gemi kendi çevresinde dar bir kavisle dönerek geldiği yöne, dosdoğru üzerine gelen füzelere doğru ilerledi.

Herkes duvarlara fırlayınca, duvarlardaki hava yastıkları bir anda şişti. Birkaç saniyeliğine atalet kuvvetleri onları dümdüz yerlerine mıhladı, nefes alabilmek için kıvranmak isteseler de hareket edemiyorlardı. Zaphod hareket etmeye çalıştı, çaresizlikten delirmiş bir halde debelendi ve sonunda yönlendirme sisteminin bir parçası olan küçük bir manivela koluna sert bir tekme indirmeyi başardı.

Manivela kolu koptu. Gemi ani, sert bir dönüş yaptı ve roket gibi yukarı fırladı. Mürettebat şiddetle köprünün arkasına savruldu. Ford’un *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kopyası kontrol konsolunun başka bir bölümüne şiddetle çarptı ve bunun sonucu olarak da *Rehber* dinlemek isteyen

herkese Antareler'de yaşayan Antare papağanı salgı bezi kaçakçılığının en iyi yollarını anlatmaya başladı (Bir kürdana geçirilmiş Antare papağanı salgı bezi, iğrenç ama çok aranan bir kokteyl lezzetidir ve diğer zengin budalaları etkilemek isteyen zengin budalalar, bu lezzet için sık sık büyük paralar dökmektedir) ve birdenbire, gemi bir taş gibi aşağıya düşmeye başladı.

Aşağı yukarı tam o anda, mürettebattan birinin kolunun üst kısmında fena bir çürük meydana geldi. Bu vurgulanmalı, çünkü daha önce açıklanmış olduğu üzere, onun dışında mürettebat bu olaydan sıyrık bile almadan kurtulmuş ve ölümcül nükleer füzeler sonunda gemiye çarpmamıştır. Mürettebatın güvenliği kesinlikle garanti altındadır.

"Çarpışmaya yirmi saniye, çocuklar ..." dedi bilgisayar.

"O zaman yeniden çalıştır şu lanet olası motorları!" diye bas bas bağırdı Zaphod.

"Şey, elbette, çocuklar," dedi bilgisayar. Motorlar hafif bir kükremeyle yeniden çalışırken, hızla düşmekte olan gemi yumuşak bir hareketle düzeldi ve bir kez daha füzelere doğru ilerlemeye başladı.

Bilgisayar bir şarkıya başladı.

"*Fırtınada yürürken* ..." diye mırıldandı genizden bir sesle, "*dik tut başını*..."

Zaphod ona çenesini kapamasını haykırdı, ama sesi, doğal olarak yaklaşan sonları olduğunu varsaydıkları gürültüde kaybolup gidecekti.

"*Ve sakın ... korkma ... karanlıktan!*" diye feryat etti Eddie.

Gemi düşüşten kurtulup yerle paralel hale gelirken bunu baş aşağı dönerek yapmıştı. Bu nedenle, artık tavanda yatmakta olan mürettebat için yönlendirme sistemlerine ulaşmak tamamen imkânsızdı.

"*Fırtınanın sonunda* ..." diye şarkısına yumuşak bir sesle devam etti Eddie.

Ekrandaki iki koca füze, gemiye doğru gümbür gümbür yaklaşırken iyice korkunç görünüyorlardı.

" *... alan bir gökyüzü vardır* ..."

Ama olağandışı bir şans eseri, füzeler uçuş rotalarını zikzak çizerek ilerleyen gemininkine tam olarak uyduramamışlardı henüz ve geminin tam altından geçip gittiler.

"*ve tarlakuşunun tatlı, gümüş şarkısı* ... ikinci çarpışma süresi onbeş saniye, dostlar ... *Rüzgârda yürümeye devam et*..."

Acı bir çığlık atarak kavis çizen füzeler tekrar geminin peşinden dalışa geçtiler.

"Buraya kadarmış," dedi Arthur onları izlerken, "artık öleceğimiz oldukça kesin, değil mi?"

"Keşke bunu söyleyip durmasan," diye bağırdı Ford.

"Yine de öleceğiz, öyle değil mi?"

"Evet."

"*Yağmurda yürümeye devam et* diye şarkısını sürdürdü Eddie.

Arthur'un aklına aniden bir fikir geldi. Ayağa kalkmaya uğraştı.

"Neden kimse şu İhtimalsizlik Motoru denen şeyi çalıştırmıyor?" dedi. "Ona ulaşabiliriz herhalde."

"Nesin sen, deli mi?" dedi Zaphod. "Uygun programlama yapılmadan çalıştırılırsa her şey olabilir."

“Şu aşamada bir şey fark eder mi?” diye bağırdı Arthur.

“*Düşlerin fırlatılıp atılsa ve yerle bir olsa bile* ...” diye devam etti Eddie.

Arthur, duvar kavisinin tavanla birleştiği noktalara yerleştirilmiş heyecan verici bodurluktaki dökme parçalardan birine tırmandı.

“*Yürümeye devam et, yüreğinde umutla yürü* ...”

“Arthur’un İhtimalsizlik Motoru’nu neden çalıştıramadığını bilen var mı?” diye bağırdı Trillian.

“Ve *asla yalnız yürümeyeceksin* ... Çarpışmaya beş saniye, sizi tanımak harikaydı, çocuklar, Tanrı sizi korusun ... *As ... la ... yalnız ... yürümeyeceksin*!”[8]

“Size soruyorum,” diye bağırdı Trillian, “Arthur’un İhtimalsizlik Motoru’nu neden çalıştıramadığını-”

Tam o anda akıllara zarar bir gürültü ve ışık patlaması oldu.

Bu olayın hemen ardından *Altın Kalp* oldukça dikkat çekici ve yeni bir iç tasarımla, sanki hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. Bir şekilde biraz daha büyümüş, yeşil ve mavinin zarif, pastel tonlarına boyanmıştı. Ortada, süs niyetine konulmuş sarmal bir merdiven, yerden fışkıran eğreltiotları ve sarı çiçeklerin arasında duruyordu. Yanında taştan yapılmış bir güneş saati kaidesi ana bilgisayar terminalini barındırıyordu. Zekice yerleştirilmiş ışıklar ve aynalar, insana zarif görünümlü geniş bir bahçeye bakan bir limonlukta bulunduğu izlenimini veriyordu. Limonluk bölgesinin çevresinde, ince ve karmaşık bir güzelliğe sahip dövme demir ayakları olan mermer masalar vardı. Mermerin cilalı yüzeyine baktığınızda aygıtların şekilleri belli belirsiz görülebiliyor ve onlara dokunduğunuzda aygıtlar hemen elinizin altında gerçeğe dönüşüyordu. Aynalar doğru açılardan bakıldığında gereken bütün verileri yansıtıyordu, ama verilerin nereden yansıdığını görmek neredeyse imkânsızdı. Her şey gerçekten de müthiş güzeldi.

"Tanrı aşkına, neler oldu?" dedi, hasır örgü bir güneşlenme koltuğunda dinlenen Zaphod Beeblebrox.

"Şey, ben tam diyordum ki," dedi, küçük balık havuzunun kenarına yerleştirilmiş bir şezlonga uzanmış yatan Arthur, "İhtimalsizlik Motoru'nun düğmesi burada ..." Düğmenin eskiden durduğu yeri işaret etti, ama artık orada saksı içinde bir bitki vardı.

"Peki, ama neredeyiz biz?" dedi Ford, sarmal merdivende oturmuştu ve elinde güzelce soğutulmuş bir bardak Pan Galaktik Gargara Bombası tutuyordu.

"Tam olarak eski yerimizdeyiz, sanırım ..." diye belirtti Trillian, çevrelerindeki aynalar birdenbire hâlâ altlarında hızla akıp giden Magrathea'nın çorak topraklarını gösterirken.

Zaphod koltuğundan ayağa fırladı.

"Öyleyse füzelere ne oldu?" dedi.

Aynalarda yeni ve şaşırtıcı bir görüntü belirdi.

"Bir saksı petunya ve çok şaşkın görünen bir balinaya dönüşmüşler gibi ..." dedi Ford kuşkuyla.

"İhtimalsizlik faktörü sekiz milyon yediyüz altmış yedi bin yüz yirmi sekize bir," diye araya girdi Eddie, hiç değişmemişti.

Zaphod gözlerini dikip Arthur'a baktı.

"Bunu sen mi düşündün, Dünyalı?" diye sordu.

"Şey," dedi Arthur, "tek yaptığım ..."

"Bu çok iyi bir fikirmiş, biliyor musun. İlk önce koruyucu ekranları çalıştırmadan İhtimalsizlik Motoru'nu bir saniyeliğine çalıştırmak. Hey, evlat, az önce hepimizin hayatını kurtardığını biliyorsun değil mi?"

"Şey," dedi Arthur, "eee ... aslında ben gerçekten hiçbir şey ..."

"Öyle mi?" dedi Zaphod. "Neyse, o zaman unut gitsin. Pekâlâ, bilgisayar, bizi yere indir."

"Ama ..."

"Unut gitsin dedim."

Unutulan bir diğer şey de tamamen ihtimal dışı olmasına rağmen bir ispermeçet balinasının aniden yabancı bir gezegenin yüzeyinin birkaç kilometre yukarısında vücut bulmasıydı.

Bu bir balina için doğal yollarla kanıtlanması mümkün olmayan bir durum olduğu için bu zavallı, masum yaratığın kimliğini kabul etmesi adına yeterli zamanı olmaksızın artık bir balina olmadığı gerçeğine alışması gerekmişti.

Aşağıda bu balinanın yaşamına başladığı andan bitirdiği ana dek düşündüklerinin eksiksiz bir kaydını bulacaksınız.

Hey ... ! Neler oluyor? diye düşündü.

Şey, affedersiniz, ben kimim acaba?

Kimse yok mu?

Niçin buradayım? Hayattaki amacım ne?

Ben kimim derken ne kastediyorum?

Sakin ol, derhal kendini topla ... Hey! İlginç bir duygu bu, nedir acaba? Şeyimde ... şeyimde ... esnemeye, karıncalanmaya benzer bir şeyler hissediyorum ... dünya adını vereceğim şeyle ilgili, bundan sonra muhakeme diyeceğim şeyde ilerleme diyeceğim şeyi kaydetmek istiyorsam, şeylere birer isim bulsam iyi olacak, o zaman şeyime mide diyelim.

İyi. Oooo, epey güçleniyor. Birden kafam olarak isimlendireceğim şeyin yanından geçip giden ıslığa, kükremeye benzeyen ses de ne? Belki de ona ... rüzgâr diyebilirim! Bu iyi bir isim oldu mu? Oldu, oldu ... daha sonra ne işe yaradığını öğrendiğimde ona daha iyi bir isim bulurum herhalde. Çok önemli bir şey olmalı, çünkü görünüşe bakılırsa etrafta ondan çok fazla var. Hey! Bu şey de ne? Buna ... buna da kuyruk diyelim - evet, kuyruk. Onu sağa sola ne güzel savurabiliyorum, değil mi? Vay, vay, vay! Bu harika bir his! Pek bir işe yaramıyor gibi görünüyor, ama muhtemelen daha sonra ne işe yaradığını anlarım. Şimdi - çevremdeki şeyler için hiç anlaşılır bir betimleme yapabildim mi şimdiye dek?

Hayır.

Boş ver, hey, bu gerçekten heyecan verici, keşfedilecek ve beklenecek o kadar çok şey var ki bu heyecan başımı döndürüyor ...

Yoksa rüzgârdan mı?

Şu anda etrafta ondan çok daha fazla var, değil mi?

Vay canına! Hey! Aniden büyük bir hızla bana doğru gelmeye başlayan bu şey de ne böyle? Çok çok hızlı. O kadar büyük, yassı ve yuvarlak ki kulağa kocaman ve geniş gelecek bir isme ihtiyacı var, örneğin ... ooo ... oopr ... toopr ... toprak! İşte bu! Bu iyi bir isim - toprak!

Benimle arkadaş olur mu acaba?

Sonrasında ani ve ıslak bir gümbürtünün ardından gelen bir sessizlik vardı.

Garip bir şekilde, saksıdaki petunyaların düşerken akıllarından geçen tek şey şuydu, Öf, hayır, yine

mi. Pek çok insan, petunyaların bunu neden düşündüklerini tam olarak bilebilseydik, evrenin doğası hakkında şimdikinden çok daha fazla bilgi sahibi olabilirdik demiştir.

“Bu robotu da mı yanımıza alıyoruz?” dedi Ford, hoşnutsuz bir tavırla Marvin’e bakarak; robot bir köşede, küçük bir palmiyenin altında kamburunu çıkarmış bir halde hantal duruşuyla dikiliyordu.

Zaphod, bakışlarını *Altın Kalp*’in inmiş olduğu kavruk toprakların panoramik görüntüsünü yansıtan ayna ekranlardan çevirdi.

“Ha, şu Paranoyak Android,” dedi. “Evet, onu da alacağız.”

“Pekâlâ, ama manik depresif bir robotla ne yapmayı düşünüyorsun ki?”

“Sen de derdin var sanıyorsun,” dedi Marvin, sanki içine daha şimdi bir ceset yerleştirilmiş bir tabutla konuşuyormuş gibi, “sen manik depresif bir robot *olsaydın* ne yapardın? Yoo, hayır, cevap vermeye zahmet etme, senden elli bin kat daha zekiyim, ama cevabı ben bile bilmiyorum. Sizin seviyenize inerek düşünmeye çalışmaktan başım çatlayacak neredeyse.”

Trillian aniden kamarasının kapısından fırlayıp içeri daldı.

“Beyaz farelerim kaçmış!” dedi.

Zaphod’un iki yüzünde de derin bir endişe ya da ilgi ifadesi okunmadı.

“Başlatma şimdi beyaz farelerine,” dedi.

Alt üst olmuş durumdaki Trillian ona öfkeyle bakıp yeniden ortadan kayboldu.

İnsanoğlunun Yerküre gezegenindeki ikinci değil (bağımsız gözlemcilerin büyük bölümü genel olarak böyle düşünüyordu) üçüncü zeki canlı türü olduğu çoğunluk tarafından fark edilseydi, Trillian’ın sözleri çok daha fazla dikkat çekebilirdi.

“Tünaydın, çocuklar.”

Ses hem tuhaf bir şekilde tanıdık hem de tuhaf bir biçimde yabancıydı. Genizden gelen anaerkil bir tınısı vardı. Mürettebat gezegen yüzeyine inmelerini sağlayacak hava-kilidi çıkış kapısına ulaştığında duyulmuştu.

Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

“Bu bilgisayar,” diye açıkladı Zaphod. “Acil durumlar için yedek bir kişiliği olduğunu keşfettim ve daha çok işe yarayabileceğini düşündüm.”

“Bugün tanımadığınız ve tuhaf bir gezegende geçireceğiniz ilk gününüz,” diye devam etti Eddie’nin yeni sesi, “bu yüzden hepinizden sıkı giyinmenizi ve böcek-gözlü yaramaz canavarlarla oynamamanızı istiyorum.”

Zaphod kapıyı sabırsızca tıkırdattı.

“Kusura bakmayın,” dedi “dışarıya bir hesap cetveliyle çıkmak bile bundan iyidir bence.”

“Öyle mi!” diye tersledi bilgisayar. “Hanginiz söyledi bunu?”

“Lütfen çıkış kapısını açar mısın, bilgisayar?” dedi Zaphod, sinirlenmemeye çalışarak.

“Deminki sözleri söyleyen kişi suçunu kabul etmedikçe açmam,” diye ısrar etti bilgisayar, birkaç sinapsını kapatarak.

“Tanrım,” diye homurdandı Ford. Bütün ağırlığını bölme duvarına verip ona kadar saymaya başladı. Akıl sahibi canlı türlerinin bir gün bunu yapmayı unutacaklarını düşününce cidden endişelendi. İnsanların bilgisayarlardan bağımsız olduklarını göstermesinin tek yolu yalnızca sayı saymaktı.

“Haydi,” dedi Eddie sertçe.

“Bilgisayar-”diye söze başladı Zaphod.

“Bekliyorum,” diye sözünü kesti Eddie. “Gerekirse bütün gün bekleyebilirim ...”

“Bilgisayar ...” dedi Zaphod, bir süredir bilgisayarı alt etmek için kurnazca bir mantık oyunu düşünmeye çalışıyordu ve sonunda onunla kendi sahasında yarışmamaya karar verdi, “eğer o çıkış kapısını şu anda açmazsan, doğrudan ana veri bankalarına gider ve seni koca bir baltayla yeniden programlarım, anladın mı?”

Eddie şok oldu, durakladı ve bunu iyice düşünüp taşındı.

Ford sessizce saymaya devam ediyordu. Bu bir bilgisayara yapabileceğiniz neredeyse en saldırganca şeydir; aslında bir insanın yanına gidip sürekli “*Kan ... kan ... kan ... kan ...*” diye yinelediğiniz zaman da aynı etkiyi yaratırsınız.

“Hepimiz bu ilişki için emek sarf etmek zorunda kalacağız, anlaşılan,” dedi en sonunda Eddie sakince ve çıkış kapısı açıldı.

Dondurucu bir rüzgâr içlerine işledi, üşümemek için kollarını göğüslerinin üstünde sıkıca kavuşturup rampadan indiler ve Magrathea’nın çorak, tozlu yüzeyine ayak bastılar.

“Her şey gözyaşlarıyla sona erecek, bunu biliyorum,” diye arkalarından bağırdı Eddie ve kapıyı tekrar kapattı.

Birkaç dakika sonra, kendisini tamamen gafil avlayan bir komut yüzünden kapıyı tekrar açıp kapattı.

yirmi

Beş siluet gezegenin çorak yüzeyinde yavaş yavaş geziniyordu. Yüzeyin bazı yerleri soluk gri, bazı yerleri soluk kahverengiydi ve geri kalanındaysa görülecek ilginç hiçbir şey yoktu. Bütün bitki örtüsü kuruyup yok olmuş ve yüzeyi aşağı yukarı iki parmak kalınlığında bir toz tabakasıyla kaplanmış kuru bir bataklığa benziyordu. Hava çok soğuktu.

Bu durum açıkça göründüğü kadarıyla Zaphod'un keyfini iyice kaçırmıştı. Diğerlerini bırakıp çevrede tek başına gezindi ve kısa süre içinde yüzeydeki hafif bir yükseltinin ardında gözden kayboldu.

Rüzgâr Arthur'un gözlerine ve kulaklarına iğne gibi batıyor, bayat ve basık hava boğazını sıkıyordu. Yine de en çok sızlayan yeri başıydı.

"Müthiş ..." dedi, kendi sesiyle kulaklarını çınlatarak. Bu ince atmosfer sesi çok kötü iletiyordu.

"Bana sorarsanız burası Tanrı'nın bile terk ettiği bir delik," dedi Ford. "Bir kedi kumluğunun içinde bile daha iyi vakit geçirirdim." İçinde giderek büyüyen bir öfke hissediyordu. Galaksinin barındırdığı yıldız sistemlerinin onca gezegeni arasında -çoğu vahşi, egzotik ve her köşesi yaşamla kaynayan gezegenlerdi- ve üstelik tam onbeş yıl boyunca bir kazazede hayatı yaşadıktan sonra, gele gele sonunda bu çöplüğe gelmişti. Ortalıkta bir sosisli sandviç tezgâhı bile göze çarpmıyordu. Eğilip yerden bir avuç soğuk toprak aldı, ama toprağın altında binlerce ışık yılını aşıp bakmaya değecek hiçbir şey yoktu.

"Hayır," diye ısrar etti Arthur, "anlamıyor musun, hayatımda ilk kez başka bir gezegenin yüzeyinde duruyorum ... tamamen yabancı bir dünya ... ! Yine de böyle bir çöplük olması ne yazık."

Trillian kollarını kavuşturarak ürperdi ve kaşlarını çattı. Gözünün ucuyla hafif ve beklenmedik bir hareket gördüğüne yemin edebilirdi, ama hızla o yöne dönüp baktığında tek görebildiği gemiydi, yaklaşık yüz metre arkalarında hareketsiz ve sessiz duruyordu.

Kız birkaç saniye sonra yüzeydeki bir sırtın üzerinde durmuş el sallayarak onları çağıran Zaphod'u gördüğünde rahatladı.

Zaphod heyecanlı görünüyordu, ama yoğunluğu düşük atmosfer ve rüzgâr yüzünden söylediklerini anlaşılır bir şekilde duyamıyorlardı.

Daha yüksek bir sırta yaklaştıklarında, bunun dairesel bir çukur olduğunu fark ettiler - yaklaşık yüzelli metre çapında bir kraterdi. Kraterin dış çevresindeki eğimli yüzeye siyah ve kırmızı yumrular saçılmıştı. Durup bir yumruyu incelediler. Islaktı. Lastik gibiydi.

Birden bunun taze balina eti olduğunu fark edip dehşete düştüler.

Kraterin ağzında Zaphod'la buluştular.

"Bakın," dedi Zaphod, kraterin içini işaret ederek.

Kraterin ortasında, kaderine ağlayacak kadar uzun yaşamamış olan, yapayalnız bir ispermeçet balinasının parçalanmış cesedi yatıyordu. Sessizliği bozan tek şey Trillian'ın boğazından gelen istemdışı kasılma sesleriydi.

"Sanırım onu gömmeye çalışmanın hiçbir anlamı yok," dedi Arthur mırıldanarak, sonra da keşke bunu söylemeseydim diye düşündü.

“Gelin,” dedi Zaphod ve tekrar kraterin içine baktı.

“Ne, aşağıya mı?” dedi Trillian ciddi bir hoşnutsuzlukla.

“Evet,” dedi Zaphod, “haydi, size göstereceğim bir şey var.”

“Onu görebiliyoruz,” dedi Trillian.

“O değil,” dedi Zaphod, “başka bir şey. Haydi gelin.”

Hepsi birden duraksadı.

“Haydi ama,” diye ısrar etti Zaphod. “İçeri giden bir yol buldum.”

“*İçeri* mi?” dedi Arthur dehşet içinde.

“Gezegenin içine! Bir yeraltı geçidi. Balinanın çarpma kuvveti yüzeyde bir yarık açmış. Gitmemiz gereken yer orası işte. Beş milyon yıldır hiç kimsenin ayak basmadığı yere, zamanın bile derinliklerine ineceğiz. ...”

Marvin alaycı alaycı mırıldanmaya başladı yine.

Zaphod onu tekmeleyince sesini kesti.

Küçük tiksinti ürpertileriyle, bakışlarını kraterin talihsiz yaratıcısından kaçırmaya çalışarak Zaphod’un peşinden aşağı indiler.

“Hayat,” dedi Marvin kederli bir sesle, “ondan ister tiksinin ister görmezden gelin, yine de onu sevemezsiniz.”

Balinanın çarptığı yer çökmüş, şu an için molozlar ve balinanın iç organlarıyla kapalı dehlizler ve geçitler ortaya çıkmıştı. Zaphod geçitlerden birinin ağzını temizlemeye koyuldu, ama Marvin bunu ondan çok daha hızlı yapabiliyordu. Geçidin karanlık girintilerinden nemli bir hava esti hafifçe, Zaphod içeri bir el feneri tuttu, ama tozlu karanlığın içinde bir şey göremediler.

“Efsanelere göre,” dedi, “Magrathealılar yaşamlarının büyük bölümünü yeraltında geçirirdi.”

“Neden?” dedi Arthur. “Yüzey çok mu kirlenmiş ya da nüfus patlaması mı yaşanmış?”

“Hayır, sanmıyorum,” dedi Zaphod. “Bence yalnızca yüzeyden pek hoşlanmıyorlardı.”

“Ne yaptığını bildiğine emin misin?” dedi Trillian, tedirgin bir halde karanlığa bakarak. “Biliyorsun ki şimdiden bir kez saldırıya uğradık.”

“Bak kızım, bana inan ki, bu gezegendeki canlı nüfus sıfır artı dördümüz, haydi gelin şimdi içeri girelim. Eee, hey, Dünyalı...”

“Arthur,” dedi Arthur.

“Evet, lütfen şu robotu bir şekilde yanında tutup geçidin bu ucunu korur musun?”

“Korumak mı?” diye sordu Arthur. “Kimden? Daha demin burada kimse olmadığını söyledin.”

“Evet, şey, yalnızca güvenlik için, tamam mı?” dedi Zaphod.

“Kimin güvenliği? Sizin ki mi yoksa benimki mi?”

“Aferin delikanlı. Pekâlâ, işte gidiyoruz.”

Zaphod çabucak geçide inerken onu Trillian ve Ford izledi.

“Umarım hepiniz gerçekten berbat vakit geçirirsiniz,” diye yakındı Arthur.

“Endişe etme,” diye onu temin etti Marvin, “geçirecekler.”

Birkaç saniye sonra, hepsi gözden kaybolmuştu.

Arthur bir süre öfleye püfleye dolandı, sonra bir balina mezarının dolanmak için pek de iyi bir yer olmadığına karar verdi.

Marvin bir an için nefret dolu gözlerle onu izledi, sonra kendi kendini kapattı.

Zaphod kararlı ve hızlı adımlarla geçitten aşağıya inerken sinirleri fena halde gerilmişti, ama kararlı ve uzun adımlarla yürüyerek bunu saklamaya çalışıyordu. El fenerinin ışığını hızla etrafta gezdirdi. Duvarlar koyu renk çinilerle kaplıydı ve soğuktu, havada ağır bir çürüme kokusu vardı.

"İşte, ben size ne demiştim?" dedi Zaphod. "Magrathea, üzerinde hiç kimsenin yaşamadığı bir gezegen," diyerek tozun toprağın ve çinili zemine saçılmış molozların içine daldı.

Burası, o kadar bakımsız olmasa da Trillian'a ister istemez Londra Metrosu'nu anımsatmıştı.

Duvarlarda çinilerin yerini ara sıra kocaman mozaikler alıyordu - parlak renklerde, basit açılı desenler. Trillian durup birini inceledi, ama hiçbir anlam çıkaramadı. Zaphod'a seslendi.

"Hey, bu tuhaf simgelerin ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?"

"Sanırım bunlar yalnızca tuhaf simgeler," dedi Zaphod, başlarını bile çevirmeden.

Trillian omuzlarını silkti ve adamın arkasından koşturdu.

Zaman zaman karşılarına soldaki ya da sağdaki küçük bölmelere açılan kapılar çıkıyordu ve Ford bu bölmelerin terk edilmiş bilgisayar teçhizatıyla dolu olduğunu fark edip bölmelerden birine bakması için Zaphod'u içeri sürükledi. Trillian da peşlerinden gitti.

"Bak," dedi Ford, "buranın Magrathea olduğunu söylüyorsun ..."

"Öyle," dedi Zaphod, "mesajı birlikte dinledik, değil mi?"

"Pekâlâ, şu an için buranın Magrathea olduğunu kabul edelim. Bu konuda şimdiye kadar söylemediğin şey onu koca Galaksi içinde nasıl bulduğun? Yerini bir yıldız atlasından bakmadığın kesin."

"Araştırma. Devlet arşivleri. Dedektif çalışması. Birkaç şanslı tahmin. Kolay oldu."

"Sonra da burayı aramak için mi *Altın Kalp*'i çaldın?"

"Onu pek çok şeyi aramak için çaldım."

"Pek çok şeyi mi?" dedi Ford şaşkınlık içinde. "Mesela neyi?"

"Bilmiyorum."

"Ne?"

"Ne aradığımı bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ... çünkü ... ne aradığımı bilirsem onu arayamam."

"Ne, delirdin mi sen?"

"Bu henüz eleyemediğim bir seçenek," dedi Zaphod sessizce. "Kendim hakkında, aklımın şu anki koşullar altında kavrayabildiği kadar şeyi biliyorum ve şu anki koşullar pek iyi değil."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Kafası bir anda endişelerle dolan Ford, gözünü Zaphod'a dikmiş bakıyordu.

"Dinle, eski dostum, eğer yapmak istediğin ..." diye başladı Ford sonunda.

"Dur bir dakika ... sana bir şey söyleyeceğim," dedi Zaphod. "Ben çoğu kez pedal çevirmeden kendimi yokuş aşağı bırakırım. Aklıma bir şey yapmak gelir, sonra, hey neden olmasın der ve onu yaparım. Galaksi Başkanı olacağımı düşünüyordum ve düşündüğüm oldu, çok kolay. Bu gemiyi çalmaya karar veriyorum. Magrathea'yı aramaya karar veriyorum ve bunların hepsi hemen gerçekleşiveriyor. Evet, bunun en iyi nasıl yapılabileceğini planlıyorum, tamam, ama işler zaten her zaman yolunda gidiyor. Bu borçlarını hiç ödememene rağmen iptal edilmeyen bir Galaktikredi kartına sahip olmaya benziyor. Ne zaman durup niye bunu yapmak istedim -bunu yapmayı nasıl başardım- diye düşünsem, bu konuda düşünmeyi kesmek için çok güçlü bir istek duyuyorum. Tıpkı şimdi

duyduğum gibi. Bu konuda konuşmak bile beni çok yoruyor.”

Zaphod bir an için durakladı. Bir an için bir sessizlik oldu. Sonra kaşlarını çatıp devam etti. “Geçen gece yine bu konuda endişeleniyordum. Beynimin bir bölümünün doğru dürüst çalışmadığı gerçeği konusunda yani. Sonra farkına vardım ki iyi fikirler çıkarmak için bana söylemeden beynimi kullanan başka birisi var. Bu iki fikri bir araya getirdim ve o birinin bu amaçla beynimin bir bölümünü kilit altına almış olabileceğine ve bu yüzden de onu kullanamadığıma karar verdim. Bunun doğruluğunu araştırmanın bir yolu olup olmadığını merak ettim.

“Geminin tıp bölümüne gittim ve kendimi beyin tarayıcısına bağladım. Her iki kafamı da bütün önemli taramalardan -Başkanlık adaylığım tam olarak onaylanmadan önce devletin tıbbi görevlilerince sokulduğum bütün taramalardan- geçtim. Hiçbir şey çıkmadı. En azından beklenmedik hiçbir şey yoktu. Zeki, hayal gücü kuvvetli, sorumsuz, güvenilmez ve dışadönük biri olduğum ortaya çıktı. Gördüğün gibi, tahmin edemeyeceğin bir şey yok. Başka herhangi bir anormallik de görünmüyordu. Bu yüzden ben de daha ileri testler uydurmaya başladım, tamamen gelişigüzel bir şekilde. Hiçbir şey çıkmadı. Sonra bir kafamdan elde ettiğim sonuçları diğer kafamdan elde ettiklerime eklemeyi denedim. Yine hiçbir şey çıkmadı. En sonunda, bütün bunların bir paranoya nöbeti olduğunu düşünüp her şeyden vazgeçtiğim için ahmaklaştım. Her şeyi toparlayıp vazgeçmeden önce yaptığım son şey, kafalarımdan ayrı ayrı elde edip birbirlerine eklediğim düşünceleri alıp onlara yeşil bir filtreden bakmak oldu. Hatırlar mısın, çocukken hep yeşil renk konusunda batıl inançlarım vardı? Hep bir ticari keşif gemisinde pilot olmak isterdim.”

Ford başını sallayarak onayladı.

“Ve işte oradaydı,” dedi Zaphod, “gün gibi açıktı. Her iki beynin de orta yerinde, yalnızca birbirlerine bağlı ve çevrelerindeki başka hiçbir şeyle bağlantısı olmayan koca bir bölüm vardı. Piçin biri bütün sinapsları dağlamış ve o iki beyincik yumrusunu elektronik bir travmaya sokmuştu.”

Ford donup kalmış bir halde ona baktı. Trillian’ın beti benzi attı.

“Bunu sana biri mi *yapmış*?”

“Evet.”

“Onun kim olduğuna dair bir fikrin var mı? Ya da bunu niye yaptığına?”

“Niye mi? Bunu yalnızca tahmin edebilirim. Ama piçin kim olduğunu biliyorum.”

“Biliyor musun? Nasıl öğrendin?”

“Çünkü dağladıkları sinapslara adlarının baş harflerini yazmışlar. Onları benim görmem için orada öylece bırakmışlar.”

Ford dehşet içinde ona baktı ve tüylerinin ürpermeye başladığını hissetti.

“Baş harfler mi? Beynine mi dağlamışlar?”

“Evet.”

“Pekâlâ, Tanrı aşkına bu baş harfleri söylesene?”

Zaphod bir an için sessizce ona baktı yine. Sonra gözlerini uzaklara dikti.

“Z.B.” dedi sakin bir ses tonuyla.

Tam o anda arkalarında çelik bir kepenk indi ve odaya gaz dolmaya başladı.

“Bunu size sonra anlatırım,” dedi Zaphod güçlükle soluyarak ve üçü de bayıldılar.

Arthur keyifsiz bir ruh haliyle Magrathea'nın yüzeyinde dolaşıyordu.

Ford düşünceli davranarak, zaman geçirmesi için *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kopyasını ona bırakmıştı. Gelişigüzel birkaç düğmeye bastı.

~ ~

Otostopçunun Galaksi Rehberi *oldukça düzensiz bir şekilde yayına hazırlanmış bir kitaptır ve editörlerine o an için iyi bir fikirmiş gibi gözüken pek çok bölüm içerir.*

Bunlardan bir tanesi (Arthur'un şimdi rastladığı) güya Maksimegalon Üniversitesi'nde kadim filoloji, dönüşümsel etik ve tarihsel algının dalga uyumlu teorisi üzerine parlak bir akademik kariyer yapmış, sessiz ve genç bir öğrenci olan Veet Voojagig'in deneyimlerini aktarmaktadır, ki Veet Voojagig Zaphod Beeblebrox'la Pan Galaktik Gargara Bombaları içerek geçirdiği bir gecenin ardından, geçen birkaç yıl içinde satın aldığı *tükenmez kalemlere ne olduğu meselesini giderek daha da büyüyen bir saplantı haline getirmiştir.*

Bunu oldukça zahmet verici ve titiz bir araştırmayla geçen uzun bir dönem izlemiştir; o dönem boyunca galaksideki belli başlı bütün kayıp tükenmez kalem merkezlerini ziyaret edişinin ardından en sonunda o zamanlar kamuoyunun hayli dikkatini çeken küçük ve tuhaf bir kuram geliştirmişti. Voojagig'in söylediğine göre, kozmosta bir yerlerde, üzerinde insansılar, sürüngensiler, balıksılar, yürüyen ağaçsılar ve süper-zeki mavi tonlarının yaşadığı bütün o gezegenlerin yanı sıra, tamamen canlı tükenmez kalem türlerine ait bir gezegen de vardı. Başıboş bırakılan bütün o tükenmez kalemler, uzaydaki kurt deliklerinden sessizce kayarak, tükenmez kalemlere özgü eşsiz bir yaşamın keyfini çıkarabileceklerini bildikleri bu gezegene doğru yola çıkıyorlardı; tükenmez kalemlere yönelik uyaranlara tepki verdikleri ve genel olarak bir tükenmez kalem için iyi yaşamak neyse öyle yaşadıkları bir yerdi orası.

Kuramsal açıdan bakıldığında bu tamamen iyi ve hoş bir yaklaşımdı, ta ki Veet Voojagig birdenbire bu gezegeni bulduğunu ve bir süreliğine orada kartuşu değiştirilebilir, ucuz ve yeşil türde bir tükenmez kalem ailesinin limuzin şoförlüğünü yaptığını iddia edene kadar; bunun üzerine Veet Voojagig sürüldü, hapsedildi, bir kitap yazdı ve sonunda vergi sürgününe gönderildi, ki aslında bu durum kendilerini halk önünde aptal yerine koymaya kararlı olanları bekleyen bilindik bir kaderdi.

Bir gün Voojagig'in bu gezegene ait olduğunu iddia ettiği uzay koordinatlarına bir araştırma seferi düzenlendiğinde, üzerinde yaşlı bir adamın tek başına yaşadığı küçük bir gezegen buldular ve adam defalarca iddiaların hiçbirinin doğru olmadığını söyledi, ama daha sonra yalan söylediği ortaya çıktı.

Bununla birlikte, yaşlı adamın Brantis-vogan'daki banka hesabına her yıl yatırılan gizemli 60.000 Altair Doları ve elbette ki Zaphod Beeblebrox'un yüksek kârlı ikinci el tükenmez kalem ticareti hâlâ yanıtlamayan sorular olarak kalacaktı.

Arthur bunu okudu ve kitabı kapadı.

Robot oracıkta put gibi hareketsiz bir şekilde oturuyordu.

Arthur ayağa kalktı ve kraterin tepesine doğru yürüdü. Kraterin çevresinde dolaştı. İki güneşin Magrathea'nın üzerinde muhteşem bir şekilde batışını izledi.

Kraterin içine döndü. Robotu uyandırdı, çünkü manik depresif bir robotla konuşmak bile hiç kimseyle konuşamamaktan daha iyiydi.

"Gece çöküyor," dedi. "Bak, robot, yıldızlar çıkmaya başladı."

Bir karanlık nebulanın merkezinden çok az yıldız ve onlar da yalnızca belli belirsiz görülebilirdi, ama yine de oradaydılar.

Robot itaatkâr bir tavırla yıldızlara baktı, sonra bakışlarını tekrar yere indirdi.

"Biliyorum," dedi. "Berbat, değil mi?"

"Ama bu günbatımı muhteşem! En delice rüyalarımda bile buna benzer bir şey görmemiştim ... iki güneş birden! Uzayda harıl harıl yanan ateş dağları gibi."

"Ben onları görmüştüm," dedi Marvin. "Tam anlamıyla saçmalık."

"Benim geldiğim yerde sadece bir tane güneş vardı," diye devam etti Arthur, "ben Yerküre denen bir gezegenden geliyorum, biliyorsundur."

"Biliyorum," dedi Marvin, "o gezegen hakkında konuşup duruyorsun. Söylediklerin kulağa berbat geliyor."

"Yoo hayır, orası güzel bir yerdi."

"Okyanusları var mıydı?"

"Ya evet," dedi Arthur iç çekerek, "muhteşem, engin, dalgalanan masmavi okyanuslar..."

"Okyanuslara dayanamam," dedi Marvin.

"Söylesene," dedi Arthur merakla, "diğer robotlarla iyi anlaşabiliyor musun sen?"

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Marvin. "Nereye gidiyorsun?"

Arthur buna daha fazla dayanamayacaktı. Tekrar ayağa kalkmıştı.

"Sanırım bir tur daha atacağım," dedi.

"Seni suçlayamam," dedi Marvin ve bir saniye içinde tekrar uykuya dalmadan önce beş yüz doksan yedi milyar koyun saydı.

Arthur görevini yerine getirmek konusunda daha coşkulu davranabilmek adına kanının daha istekli bir şekilde akmasını sağlamak için kollarıyla bedenini ovuşturdu. Sonra güçlükle kraterin duvarına yeniden tırmandı.

Atmosfer yoğunluğu çok düşük olduğu ve ay olmadığı için gecenin bastırışı çok hızlıydı ve hava artık zifiri karanlıktı. İşte bu yüzden, Arthur az daha fark edemeyip yaşlı bir adama çarpıyordu.

Yaşlı adam sırtı Arthur'a dönük bir halde, ışığın ufuk çizgisinin ardında karanlığa gömülüşünü izliyordu. Uzunca boylu ve yaşlıcaydı, üzerinde uzun ve gri renkli tek parça bir giysi vardı. Döndüğünde, yüzünün ince ve kibar hatlı, endişeden yıpranmış, ama sevecenliğini yitirmemiş bir insanın mutlulukla güvenebileceği türden bir yüz olduğu ortaya çıkacaktı. Ama henüz dönmemişti, Arthur'un şaşkınlıktan kopardığı çığlığa bir tepki vermek için bile.

Sonunda güneşin son ışınları da gözden kayboldu ve yaşlı adam yüzünü Arthur'a çevirdi. Yüzü hâlâ bir yerlerden ışık alıyordu ve Arthur ışığın kaynağını aradığında birkaç metre ötede küçük bir tür geminin durduğunu gördü - küçük bir hoverkraft herhalde, diye tahmin yürüttü. Geminin çevresinde loş bir ışık havuzu oluşmuştu.

Adam Arthur'a baktı, görünüşe göre hüzünlenmiş gibiydi.

"Ölü gezegenimizi ziyaret etmek için soğuk bir gece seçmişsiniz," dedi.

"Kim ... kimsiniz siz?" dedi Arthur kekeleyerek.

Adam bakışlarını uzaklara çevirdi. Yüzünden yine bir hüzün ifadesi geçer gibi oldu.

"Adım önemli değil," dedi.

Aklını kurcalayan bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Konuşurken acele etmeye gerek duymadığı belliydi. Arthur bir an için ne yapacağını bilemedi.

"Ben ... eee ... beni ürküttünüz ..." dedi kekeleyerek.

Adam tekrar ona dönüp baktığında hafifçe kaşlarını çatmıştı.

"Hımmm?" dedi.

"Beni ürküttünüz dedim."

"Korkmayın, size zarar vermeyeceğim."

Arthur kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama bize ateş ettiniz! Füzeler vardı..." dedi.

Yaşlı adam gözlerini krater çukuruna dikti. Marvin'in gözlerinden süzülen hafif bir pırıltı, devasa balina cesedi üzerine silik kırmızı gölgeler düşürüyordu.

Adam hafifçe kıkırdadı.

"Otomatik bir sistem," dedi ve hafifçe göğüs geçirdi. "Gezegenin iç kısımlarına dizilmiş kadim bilgisayarlar karanlık binyılın geçişinin günlerini sayıyorlar, yüzyıllar tozlu veri bankalarına ağır gelmiş olmalı. Tekdüzelikten bir an için kurtulup rahatlamak adına ara sıra önlerine çıkan fırsatları değerlendiriyorlar sanırım."

Ciddi bir ifadeyle Arthur'a baktı ve dedi ki, "Ben bilime hayranımdır, biliyor musunuz?"

"Ya ... eee, gerçekten mi?" dedi Arthur, adamın tuhaf ve dostça tavrını sinir bozucu bulmaya başlamıştı.

"Ya, öyle," dedi yaşlı adam ve yine kesti konuşmayı.

"Şey," dedi Arthur, "eee ..." Tuhaf bir şekilde kendisini, zina yaparken birden kadının kocasının odaya girip pantolonunu değiştirmesi ve havadan sudan konuşup ardından odadan çıkıp gitmesiyle afallayan bir adam gibi hissetti.

"Tedirgin görünüyorsunuz," dedi yaşlı adam, nazik bir kaygı ifadesiyle.

“Eee, hayır ... pekâlâ, evet. Aslında buralarda kimseyi bulacağımızı sanmıyorduk. Ben hepinizin öldüğü veya ona benzer bir şeyler olduğu kanaatine varmıştım ...”

“Ölmek mi?” dedi yaşlı adam. “Ulu Tanrıma şükürler olsun ki ölmedik, yalnızca uyuduk.”

“Uyudunuz mu?” diye sordu Arthur, söyleneni pek de inandırıcı bulmadığını belirterek.

“Evet, ekonomik durgunluk dönemi boyunca, anlarsınız ya” dedi yaşlı adam, görünüşe bakılırsa Arthur’un söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamasına hiç aldırmıyordu.

Arthur onu tekrar konuşmaya teşvik etmek zorunda kaldı.

“Eee, ekonomik durgunluk mu?”

“Pekâlâ anlatacağım, evet, beş milyon yıl önce Galaktik ekonomi çöktü ve sipariş üzerine inşa edilen gezegenlerin lüks tüketim malzemesi sınıfına girdiğini görünce, biz de ... anlıyorsunuz, değil mi?”

Durakladı ve Arthur’a baktı.

“Bizim gezegenler inşa ettiğimizi biliyorsun, değil mi?” diye sordu ciddi bir ses tonuyla.

“Şey, evet,” dedi Arthur, “bunu anlamıştım ...”

“Harika bir işti,” dedi yaşlı adam, gözlerine özlem dolu bir bakış yerleşmişti, “sahil şeritleri yapmak daima en sevdiğim iş olmuştu. Fiyortların küçük girinti ve çıkıntılarını şekillendirmekten sonsuz keyif alırdım ... her neyse,” dedi, anlatacağı konudan uzaklaşmamaya çalışarak, “durgunluk başladı ve onu uykuda atlatırsak pek çok zahmetten kurtulacağımıza karar verdik. Böylece bilgisayarları durgunluk sona erdiğinde bizi uyandırmaları için programladık.”

Adam çok hafif bir esnemeyi bastırarak konuşmaya devam etti.

“Bilgisayarlar, Galaktik borsa fiyatlarına endekslendi, anlıyorsun, değil mi? Böylece diğer herkes ekonomiyi düzeltip satın alma gücünü bizim hayli pahalı hizmetimize yetecek düzeye çıkardıklarında biz de uyandırılacaktık.”

Duydukları, düzenli bir *Guardian* okuru olan Arthur’u derinden sarstı.

“Bu oldukça çirkin bir davranış, değil mi?”

“Öyle mi?” diye sordu yaşlı adam yumuşakça. “Özür dilerim, gelişmelerden biraz uzak kaldım da.”

Kraterin içini işaret etti.

“O robot size mi ait?” diye sordu.

“Hayır,” dedi, kraterin içinden gelen ince ve metalik ses, “ben bana aidim.”

“Eğer ona robot denilebilirse,” diye homurdandı Arthur. “O daha çok bir tür elektronik somurtma makinesidir.”

"Onu buraya getir,” dedi yaşlı adam. Arthur, yaşlı adamın sesinde aniden bir kararlılık ifadesi duyuşuna çok şaşırdı. Marvin’e seslendi ve robot abartılı bir topallama numarası yaparak -aslında topal falan değildi- yokuşu tırmanmaya başladı.

“Bir daha düşündüm de,” dedi yaşlı adam, “bırak orada kalsın. Sen benimle gelmelisin. Büyük olaylar yakın.” Hiçbir görünür sinyal almadan karanlığın içinden sessizce onlara yaklaşan gemisine doğru döndü.

Arthur kraterin içindeki Marvin’e baktı; robot şimdi de zorlanarak diğer tarafa dönüp kraterin içine zahmetli bir şekilde geri dönme numarası yapıyor ve kendi kendine acı acı mırıldanıyordu.

“Haydi gel,” dedi yaşlı adam, “gel, yoksa geç kalacaksın.”

“Geç kalmak mı?” dedi Arthur. “Ne için geç kalacağım?”

“Adın nedir insanoğlu?”

“Dent. Arthur Dent,” dedi Arthur.

“Geç kalacaksın, rahmetli Dentarthurdent’e olduğu gibi geç kalacaksın," dedi yaşlı adam, sertçe. “Bu bir tür tehdit, anlıyorsun ya?” Yaşlı ve yorgun gözlerine özlem dolu bir başka bakış yerleşti. “Tehdit konusunda ben asla pek başarılı olamadım, ama bana tehditin epeyce etkili olabileceği söylendi.”

Arthur adama bakarak gözlerini kırpıştırdı.

“Ne kadar sıra dışı biri,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Özür dilerim, anlayamadım?” dedi yaşlı adam.

“Ha, yok bir şey, affedersiniz,” dedi Arthur utanç içinde. “Pekâlâ, nereye gidiyoruz?”

“Havamobilime,” dedi adam, Arthur’a sessizce gelip yanlarında duran araca binmesini işaret ederek. “Gezegenin derinliklerine ineceğiz. Irkımızın şu anda beş milyon yıllık uykusundan uyandığı yere. Magrathea uyanıyor.”

Arthur yaşlı adamın yanına oturduğunda gayri ihtiyari ürperdi. Olayın tuhaflığı, geminin karanlık göklerde yükselirken sessizce yukarı aşağı hareket edişi huzurunu epey kaçırmıştı.

Yüzü kontrol panelindeki minik ışıkların donuk pırıltısıyla aydınlanan yaşlı adama baktı.

“Özür dilerim,” dedi, “isminiz neydi bu arada?”

“İsmim mi?” dedi yaşlı adam ve yüzüne yine o belirsiz keder yerleşti. Durakladı. “İsmim,” dedi, “... Slartibartfast.”

Arthur bir an için gerçekten nefessiz kalıp boğulacak gibi oldu.

“Özür dilerim, anlayamıyorum?” dedi ağzında geveleyerek.

“Slartibartfast” diye tekrar etti yaşlı adam sessizce.

“*Slartibartfast*?”

Yaşlı adam ciddi bir ifadeyle baktı.

“Önemli olmadığını söylemiştim,” dedi.

Havamobil gecenin içinde süzüldü.

yirmiüç

Olayların her zaman göründüğü gibi olmadığı önemli ve yaygın bir gerçektir. Örneğin Yerküre gezegeninde, insanoğlu başardığı onca şeye dayanarak -tekerlek, New York, savaşlar vs.- her zaman yunuslardan daha zeki olduğunu varsaymıştır ve bütün bunlar gerçekleşirken yunusların tek yaptığı suda oradan oraya atlayarak eğlenmek olmuştu. Ama öte yandan yunuslar da her zaman için insanoğlundan çok daha zeki olduklarına inanmıştı - hem de tam olarak aynı nedenler yüzünden.

Tuhaftır, yunuslar Yerküre gezegeninin yıkımının yakın olduğunu çok uzun zamandır biliyordu ve insanoğlunu tehlikeye karşı uyarmak için pek çok girişimde bulunmuşlardı, ama iletişim kurma çabalarının çoğu toplara vurmak ya da lezzetli lokmalar karşılığında ıslık çalmak gibi eğlendirme çabaları olarak yorumlandı, onlar da sonunda pes edip Vogonların gelişinden kısa süre önce kendi olanaklarıyla Yerküre'yi terk ettiler.

Yunusların bıraktığı en son mesaj da yanlış yorumlanmış ve ıslıkla Amerikan Milli Marşı'nı çalarken çift ters takla atarak bir halkanın içinden geçmeleri şaşırtıcı karmaşıklıkta bir numara olarak değerlendirilmişti, oysa mesajın aslı şöyleydi: *Elveda ve balıklar için teşekkürler.*

Gerçekte, gezegende yunuslardan daha zeki tek bir tür daha vardı ve onlar da zamanlarının büyük bölümünü davranış araştırmaları laboratuvarlarında tekerleklerin içinde koşarak ve insanoğlu üzerinde korkutucu derecede ayrıntılı ve kurnaz deneyler yürüterek geçiriyorlardı. İnsanoğlunun bu ilişkiyi de baştan aşağı yanlış anlaması bile aslında bu yaratıkların planlarının bir parçasıydı.

yirmidört

Kapkaranlık Magrathea gecesinde yapayalnız parlayan yumuşak bir ışık olarak görünen havamobil soğuk karanlığın içinde sessizce ilerledi. Çabucak hızlandı. Arthur'un yol arkadaşı düşüncelere dalmış görünüyordu. Arthur birkaç kez onu yeniden konuşturmayı denediyse de adam yeterince rahat olup olmadığını sorarak karşılık verdi ve sonra konuşmayı oracıkta kesti.

Arthur uçuş hızlarını tahmin etmeye çalıştı, ama dışarıda zifiri bir karanlık vardı ve ne hızla gittiklerini anlaması için gereken tüm ipuçları ondan esirgenmişti. Öyle yumuşak ve öyle hafif bir şekilde hareket ediyorlardı ki hiç kıpırdamadıklarına bile inanabilirdi.

Sonra çok uzaklarda ufacık bir ışık pırıltısı belirdi ve birkaç saniye içinde öyle büyüdü ki Arthur ışığın muazzam bir hızla üstlerine doğru geldiğini fark ederek bunun ne tür bir gemi olabileceğini çıkarmaya çalıştı. Ona dikkatle baktı, ama net bir şekil seçemedi ve havamobil keskin bir dalış yapıp kesin bir çarpışma rotasına girmek üzere alçalırken aniden korkudan soluğu kesildi. Göreceli hızları ona inanılmaz geldi ve her şey bitmeden önce Arthur'un nefes almaya ancak zamanı oldu. Farkına vardığı bir sonraki şey, çevresini kuşatmış görünen gümüş rengi delice bir bulanıklıktı. Kafasını ani ve sert bir hareketle çevirip arkasına baktığında hızla küçülen küçük siyah bir nokta gördü. Neler olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Yerin altında bir tünele dalmışlardı. Asıl muazzam olan kendi hızlarıydı, çünkü Arthur'un üstlerine doğru geldiğini sandığı ışık, yerdeki sabit bir delik, bir tünelin ağzıydı. Gümüş rengi delice bulanıklık ise, içinden yıldırım gibi -görünüşe göre saatte birkaç yüz kilometre hızla- geçtikleri tünelin dairesel duvarıydı.

Dehşete kapılmış bir şekilde gözlerini kapattı.

Uzunluğunu tahmin etmeye hiç kalkışmadığı bir sürenin ardından hızlarında hafif bir düşüş olduğunu hissetti ve sonra yumuşak bir duruş yapmak üzere yavaş yavaş kaydıklarını fark etti.

Gözlerini tekrar açtı. Hâlâ gümüş tünelin içindeydiler, bir noktada birleşen çapraz tünellerin oluşturduğu labirentin içinde sık sık yön değiştirerek ilerliyorlardı. Sonunda kavisli çelikten küçük bir odanın içinde durdular. Birkaç tünel daha orada son buluyordu ve Arthur odanın diğer ucunda büyük bir ışık dairesi gördü; ışık soluk ve rahatsızlık vericiydi. Rahatsızlık veriyordu, çünkü göz yanıltıcı oyunlar oynuyordu, ışığa doğru dürüst odaklanmak veya ne kadar yakında ya da uzakta olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. Arthur bunun morötesi ışık olabileceğini tahmin etti (ama çok yanılıyordu).

Slartibartfast dönüp yaşlı ve vakur gözleriyle Arthur'a baktı.

"Dünyalı," dedi, "şu anda Magrathea'nın kalbinin derinlerindeyiz."

"Benim Dünyalı olduğumu nereden bildiniz?" diye sordu Arthur.

"Bunları ileride daha iyi anlayacaksın," dedi nazik bir şekilde yaşlı adam, "en azından," diye ekledi sesinde çok hafif bir şüphe tonuyla, "şu an olduğundan daha iyi anlayacaksın."

Devam etti: "İçine girmek üzere olduğumuz bölmenin gezegenimizin içinde gerçekten var olmadığı konusunda seni uyarmalıyım. Bölme biraz fazla ... büyük. Bizi hiperuzayın uçsuz bucaksız bir bölgesine götürecek geçitten geçmek üzereyiz. Bu seni rahatsız edebilir."

Arthur gergin olduğunu gösteren birtakım sesler çıkardı.

Slartibartfast bir düğmeye dokundu ve hiç de güven verici olmayan bir tavırla ekledi. "Benim bile ödümü patlatıyor. Sıkı tutun."

Havamobil ışık çemberine bir yıldırım gibi daldı ve aniden Arthur'un kafasında sonsuzluğun nasıl göründüğüne dair çok net bir fikir oluştu.

Bu sonsuzluk değildi aslında. Sonsuzluk dümdüz ve sıkıcı görünür. Geceleyin gökyüzüne bakmak sonsuzluğa bakmaktır - mesafe anlaşılamaz ve bu nedenle de anlamsızdır. Havamobilin içine girdiği bölme kesinlikle sonsuz değildi, yalnızca çok, çok, çok büyüktü. Öylesine büyüktü ki sonsuzluk izlenimini sonsuzluğun kendisinden bile daha iyi veriyordu.

Arkalarında titrek bir ışıkla parlayan duvarda gözün seçemediği bir iğne deliği gibi duran geçitten çıkıp açık havada yavaş yavaş yükselirlerken, havamobilin ulaştığı muazzam hız Arthur'un duyularını alt üst etmişti.

Duvar.

Duvar hayal gücüne meydan okuyor - onu baştan çıkarıyor ve yenilgiye uğratıyordu. Duvar öylesine geniş, öylesine dimdikti ki tepesi, dibi ve kenarları görüş alanının ötesine geçiyor, insan ona bakınca tutulup kalıyordu. Sırf baş dönmesinin yarattığı şok bile insanı öldürmeye yeterdi.

Duvar kusursuz bir şekilde dümdüz görünüyordu. Sonsuzluğa uzanırken, baş döndürücü bir şekilde aşağıya inerken ve her iki yana doğru akarken aynı zamanda kıvrıldığını tespit etmek için en iyi lazer ölçüm aletleri gerekirdi. Onüç ışık saniyesi ötede duvarın iki ucu birleşiyordu. Başka bir deyişle, duvar boş bir kürenin, uzunluğu beş milyon kilometreden fazla olan ve hayal edilemez bir ışıkla dolup taşan bir kürenin içini oluşturuyordu.

"Hoş geldin," dedi Slartibartfast, ses hızının üç katı hızla yol alan minik bir noktaya dönüşen havamobil akıl almaz boşlukta fark edilmeden ilerliyordu, "burası fabrika katımız."

Arthur dehşetin harika bir türünü hissederek çevresine bakınmaktaydı. Önlerinde, karar veremeyeceği, hatta üzerinde tahmin bile yürütemeyeceği uzaklıkta, havada asılı duran bir dizi tuhaf şey vardı: Uzayda sallanan karanlık, küremsi şekillerin çevresinde asılı duran, metal ve ışıktan yapılmış narin yapraklar.

"İşte," dedi Slartibartfast, "gezegenlerimizin çoğunu burada yapıyoruz."

"Yani," dedi Arthur, kafasında sözcükleri oluşturmaya çalışarak, "yani şimdi işe yeniden mi başlıyorsunuz?"

"Hayır hayır, Tanrı korusun, hayır," diye bağırdı yaşlı adam, "hayır, Galaksi henüz geçimimizi sağlayacak kadar zengin değil. Hayır, başka bir boyuttan gelen çok ... özel müşterilerimiz için olağandışı tek bir siparişi gerçekleştirmek üzere uyandırıldık. Bu ilgini çekebilir, işte orada ... önümüzde."

Arthur, havada süzülen yapıyı seçene kadar yaşlı adamın işaret ettiği yöne baktı. Çevresindeki pek çok yapı içinde tek hareketlilik gösterendi, ama bu açıkça ifade edilmekten çok bilinçaltı yardımıyla edinilebilecek bir izlenimdi.

Tam o sırada, yapının içinden ani bir ışık arkı çaktı ve sade kabartmalarla karanlık küreye işlenmiş desenleri göz önüne serdi. Bunlar Arthur'un bildiği desenlerdi, sözcüklerin şekilleri kadar tanıdık gelen, zihnindeki mobilyaların bir parçası olan kaba ve küçük kabarcıklardı. İmgeler zihninde

koşuşturur ve yerleşecek bir yer bulup anlam kazanmaya çalışırken, birkaç saniye boyunca sersemlemiş bir halde sessizce oturdu.

Beyninin bir bölümü ona neye baktığını ve şekillerin neyi temsil ettiğini çok iyi bildiğini söylerken, başka bir bölümü de çok anlaşılır bir şekilde bu fikri desteklemeyi reddediyor ve bu yönde daha fazla düşünmesi halinde sorumluluk almayı kabul etmiyordu.

Işık bir kez daha parladı, bu sefer Arthur'un hiç şüphesi kalmamıştı.

"Yerküre ..." diye fısıldadı Arthur.

"Aslında Yerküre Nokta II demeniz daha doğru olur," dedi Slartibartfast neşeyle. "Orijinal planlarımızı kullanarak bir kopyasını yapıyoruz."

Bir sessizlik oldu.

"Yani siz bana," diye söze başladı Arthur, yavaşça ve kontrollü bir şekilde, "Yerküre'yi ilk olarak sizin ... *yaptığınızı* mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Şey, evet," dedi Slartibartfast. "Hiç şey diye bir yere gittiniz mi ... galiba ismi Norveç'ti?"

"Hayır," dedi Arthur, "hayır, gitmedim."

"Çok yazık," dedi Slartibartfast, "orası benim işlerimden biriydi. Ödül bile kazandı, biliyor musunuz? Nefis işlenmiş girintili çıkıntılı kıyılar. En çok oranın yok oluşunu duymak üzdü beni."

"Üzüldünüz mü!"

"Evet. Beş dakika sonra yıkılsaydı, bu kadar sorun olmayacaktı. Şok edici bir kargaşa."

"Ha?" dedi Arthur.

"Fareler öfkeden kudurdu."

"*Fareler* öfkeden kudurdu mu?"

"Şey, evet," dedi yaşlı adam yumuşakça.

"Elbette, sanırım köpekler, kediler ve ördek gagalı ornitorenkler de öfkeden kudurmuştur, ama ..."

"Şey, ama parayı onlar vermedi, öyle değil mi?"

"Bakın," dedi Arthur, "şu anda pes edip delirsem, bu size zaman kazandırır mı acaba?"

Havamobil bir süre sıkıntılı bir sessizlik içinde uçmaya devam etti. Sonra yaşlı adam sabırlı bir ses tonuyla açıklamaya çalıştı.

Dünyalı, üzerinde yaşadığınız gezegen fareler tarafından ısmarlanmış, parası fareler tarafından ödenmişti ve fareler tarafından yönetiliyordu. İnşa edilme amacına ulaşmasından beş dakika önce yok edildi ve şimdi yeni bir tane daha inşa etmemiz gerekiyor."

Arthur'un beynine yalnızca tek bir sözcük kaydolmuştu.

"*Fareler* mi?"dedi.

"Aynen öyle, Dünyalı."

"Bakın, kusura bakmayın, ama - peynir takıntısı olan küçük ve beyaz kürklü şeylerden mi bahsediyoruz? Hani şu altmışların başlarında yayınlanan komedi dizilerinde kadınları çığlık çığlığa masalara çıkaran hayvanlardan?"

Slartibartfast kibarca öksürdü.

"Dünyalı," dedi, "bazen konuşma üslubunu takip etmekte zorlanıyorum. Magrathea gezegeninin içinde beş milyon yıldır uyumakta olduğumu ve sözünü ettiğin şu altmışlı yılların dizileri hakkında çok az bilgim olduğunu unutma. Fare dediğiniz bu yaratıklar, göründükleri gibi değildir. Hiperzeki, tüm boyutlara hakim, engin varlıkların bizim boyutumuzdaki uzantısıdır. Peynir ve çıkardıkları tiz viyaklamalar yalnızca bir paravandır."

Yaşlı adam durakladı ve karşısındakinin duygularını paylaşan bir sempati ifadesiyle kaşlarını

çatarak konuşmaya devam etti.

"Korkarım, üzerinizde deney yapıyorlardı."

Arthur bunu bir an için düşündü, sonra yüzü aydınlandı.

"Yoo hayır," dedi, "yanlış anlamanın nereden kaynaklandığını şimdi anladım. Hayır, bakın, aslında biz *onların* üzerinde deneyler yapıyorduk. Çoğunlukla davranışsal araştırmalarda kullanılırlardı, Pavlov ve onunkine benzer deneylerde. Yani fareler öğrenme sürecinin doğasını incelemek için türlü türlü testlere tabi tutulurdu, zil çalmayı, labirentlerde koşmayı ve onun gibi şeyleri öğrenirlerdi. Onların davranışlarını gözlemleyerek kendi davranışlarımızla ilgili her türlü şeyi öğrene ..."

Arthur'un sesi kesildi.

"Ne kurnazlık ..." dedi Slartibartfast, "onları takdir etmeden geçmek imkânsız."

"Ne?" dedi Arthur.

"Gerçek doğalarını nasıl da gizlemişler ve düşüncelerinize nasıl da yön vermişler. Birdenbire labirentte yanlış yöne koşup, yanlış peynir parçasını yiyip beklenmedik bir tümör sonucu ölüvermek - eğer titiz bir şekilde hesaplanırsa, birikerek artan etkisi çok büyük olur."

Sözlerinin iyice etki etmesi için durakladı.

"Görüyorsun, Dünyalı, onlar gerçekten hiperzeki, tüm boyutlara hakim, engin varlıklar. Gezegenin ve halkın, on milyon yıllık bir araştırma programını yürüten organik bir bilgisayarın matriksini oluşturuyordu ..."

"Sana bütün öyküyü anlatmama izin ver. Ama biraz zaman alacak."

"Zaman," dedi Arthur zayıf bir sesle, "şu anki sorunlarımın hiçbirini oluşturmuyor."

Elbette ki hayatla bağlantılı pek çok mesele vardır ve işte size onların en yaygın olanlarından birkaçı: *İnsanlar neden doğar? Neden ölürler? Neden bu ikisi arasında geçen zamanın büyük bir bölümünü dijital kol saatleri takarak geçirmek isterler?*

Milyonlarca yıl önce, tüm boyutlara hakim hiperzeki varlıklardan oluşan bir ırk (tüm-boyutları kapsayan evrenlerindeki fiziksel görünümleri bizimkinden farklı değildi) en sevdikleri uğraşları olan Brock Tarzı Ultra Kriket oyununu (ortada hiçbir neden yokken birilerine vurup kaçmaktan ibaret, garip bir oyun) bölüp duran "hayatın anlamı" safsatalarından o kadar bıkmışlardı ki oturup sorunlarını tek seferde kökten çözmeye karar verdiler.

Bunun üzerine, kendilerine muazzam bir süper-bilgisayar yaptılar; bu bilgisayar öylesine zekiydi ki daha veri bankalarının bağlantıları yapılmadan *düşünüyorum öyleyse varım*'dan başlamış ve birileri onu kapamayı becerene kadar sütlacın ve gelir vergisinin varlığını mantıksal olarak çıkarsama aşamasına dek ilerlemişti.

Küçük bir kent büyüklüğündeydi.

Ana kontrol konsolu, özel olarak tasarlanmış bir yönetici bürosuna kurulmuştu ve en kaliteli ultra-maun ağacından üretilip parlak ultra-kırmızı deriyle kaplanmış kocaman bir yönetici masasının üzerine monte edilmişti. Koyu renkli halılar dikkat çekmeyecek bir ihtişama sahipti; egzotik saksı bitkilerinin yanı sıra belli başlı bilgisayar programcılarının ve aile fertlerinin isimlerinin yazılı olduğu çeşitli güzel gofre baskıların her yana serpiştirildiği odanın görkemli pencereleri, ağaçların çevrelediği halka açık bir meydana bakıyordu.

Büyük Açılış gününde, ciddi giyimli iki programcı ellerinde evrak çantalarıyla geldiler ve ihtiyatlı bir şekilde odaya girdiler. O gün, yaşanan bu çok önemli anda, ırklarını sadece kendilerinin temsil ettiğinin farkındaydılar, ama sessiz ve sakin kalmaya özen göstererek hürmetkâr bir tavırla masaya oturdular, evrak çantalarını açtılar ve deri ciltli defterlerini çıkardılar.

İsimleri Lunkwill ve Fook'tu.

Birkaç saniye saygılı bir sessizlik içinde oturdular, sonra Fook'la sessizce bakışan Lunkwill öne doğru eğilip küçük, siyah bir panele dokundu.

Güçlükle algılanabilen en hafifinden bir uğultu, koca bilgisayarın artık tamamen çalışır duruma geçtiğini gösterdi. Bir sessizliğin ardından bilgisayar canlı, doygun ve tok bir sesle onlarla konuşmaya başladı.

Şöyle dedi: "Zaman ve Uzay Evreni'ndeki ikinci en büyük bilgisayar olan ben, Derin Düşünce'nin vücuda getirilmesine neden olan bu büyük görev nedir?"

Lunkwill ve Fook şaşkın şaşkın bakıştılar.

"Senin görevin, Ey Bilgisayar ..." diye konuşmaya başladı Fook.

"Bir dakika, bir dakika, bu işte bir yanlışlık var," dedi Lunkwill endişeyle. "Bu bilgisayarı özellikle gelmiş geçmiş en büyük bilgisayar olması için tasarladık, ikinci en iyiyle idare edemeyiz. Derin Düşünce," diye seslendi bilgisayara, "sen tasarladığımız gibi değil misin? Sen gelmiş geçmiş en iyi ve en güçlü bilgisayar değil misin?"

"Kendimi ikinci en büyük olarak tanımladım," diye konuştu Derin Düşünce, sözcükleri tane tane ve anlaşılır bir biçimde söyleyerek, "ve öyleyim de."

Programcılar yine endişeyle bakıştılar. Lunkwill boğazını temizledi.

"Bir hata olmalı," dedi, "sen bir mili saniye içinde bir yıldızın bütün atomlarını sayabilen Maksimegalon'daki Milyar Kocaoburbeyin'den[9] daha büyük bir bilgisayar değil misin?"

"Milyar Kocaoburbeyin mi?" dedi Derin Düşünce, küçümsemesini gizlemeden. "O basit bir abaküsün teki - sözünü etmeye bile değmez."

"Peki sen," dedi Fook tedirginlikle öne eğilerek, "Her bir toz zerreciğinin yörünge uzunluğunu, beş hafta süren Dangrabad Beta kum fırtınasının başından sonuna kadar hesaplayabilen Işık ve Hünerin Yedinci Galaksisi'ndeki Onüzeribin Yıldız Düşünürü'nden daha büyük bir çözümleyici değil misin?"

"Beş hafta süren kum fırtınası mı?" dedi Derin Düşünce, kibirli bir sesle. "Bunu Büyük Patlama'daki atomların vektörlerini düşünen bana mı soruyorsunuz? Beni böyle hesap makinesi işleriyle rahatsız etmeyin."

İki programcı bir an rahatsız edici bir sessizlik içinde öylece oturdular. Sonra Lunkwill tekrar öne eğildi.

"Ama sen," dedi, "Çiçeronukis Oniki'nin Büyük Hiperlobik Herkesle-Soydaş Nötron Kavgacısı'ndan daha dişli bir tartışmacı değil misin?"

"Büyük Hiperlobik Herkesle-Soydaş Nötron Kavgacısı," dedi Derin Düşünce, 'r'leri titizlikle yuvarlayarak, "bir Arkturus Megaeşeğini konuşarak ayağa kaldırabilir - ama sonra onu yalnızca ben çevrede bir yürüyüşe çıkmaya ikna edebilirim."

"O zaman," dedi Fook, "sorun nedir?"

"Sorun yok," dedi Derin Düşünce, muazzam etkili bir tonlamayla. "Yalnızca ben Uzay ve Zaman Evreni'ndeki en iyi ikinci bilgisayarım."

"Ama neden *ikinci*?" diye ısrar etti Lunkwill. "Neden ikinci deyip duruyorsun? Aklından Titan Havanı Çokkabuklu Üstünzekâ'yı geçirmediğine eminsin, değil mi? Ya da Düşündurmatik'i? Ya da ..."

Bilgisayarın kontrol panelinde küçümseyici ışıklar yanıp söndü.

"O sibernetik budalalar üzerine bir birim düşünce bile ziyan etmem!" diye gürledi. "Ben kendimden sonra gelecek bilgisayardan söz ediyorum!"

Fook'un sabrı taşıyordu. Defterini kenara itti ve homurdanarak, "Gereksiz bir mesih bekleyişi içine giriliyor sanırım," dedi.

"Gelecek hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Derin Düşünce, "ancak sayısız devremle ben, gelecekte olacakların sonsuz delta akıntıları arasında yol alabiliyorum ve en basit işlem parametrelerini bile hesaplamaya layık olmadığım, ama sonunda kaderin beni tasarlamak zorunda bırakacağı bilgisayarın bir gün mutlaka gelmesi gerektiğini görebiliyorum."

Fook derin bir iç çekti ve Lunkwill'e hızlı bir bakış fırlattı.

"Devam edip soruyu sorabilir miyiz?" dedi.

Lunkwill ona beklemesini işaret etti.

"Peki, hangi bilgisayardan bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Şimdilik bu konuda daha fazla konuşmayacağım," dedi Derin Düşünce. "Şimdi. Benden ne istediğinizi söyleyin de çalışayım. Konuşun."

Birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler. Fook kendini sakinleştirdi.

"Ey Derin Düşünce Bilgisayarı," dedi, "seni şu görevi yerine getirmen için tasarladık. Bize şeyi

söylemeni istiyoruz ...” durakladı “ ... Cevabı!”

“Cevabı mı?" dedi Derin Düşünce. “Neyin Cevabını?”

"Hayatın!” dedi Fook ısrarla.

“Evrenin!” dedi Lunkwill.

“Her Şeyin!" dediler koro halinde.

Derin Düşünce bir an derin derin düşünmek için durakladı.

“Bunu yapmak zor,” dedi sonunda.

“Ama yapabilirsin, öyle değil mi?”

Yine anlamlı bir sessizlik oluştu.

“Evet,” dedi Derin Düşünce, “yapabilirim.”

“Bir cevap var mı?” dedi Fook, heyecandan soluğu kesilmiş bir haldeydi.

“Basit bir cevap?” diye ekledi Lunkwill.

“Evet,” dedi Derin Düşünce. “Hayat, Evren ve Her Şey. Bir cevap var. Ama,” diye ekledi, “bu konuda düşünmek zorunda kalacağım.”

Ani bir kargaşa bu anı mahvetti: odanın kapısı hızla açıldı ve üzerlerinde Cruxwan Üniversitesi’nin kaba, soluk mavi cüppesi ve kemeri olan iki öfkeli adam, kendilerine engel olmaya çalışan etkisiz uşakları bir kenara iterek odaya daldı.

“Giriş izni talep ediyoruz!” diye bağırdı adamlardan daha genç olanı, genç ve güzel bir sekreterin boğazına dirsek atarak.

“Haydi,” diye bağırdı yaşça büyük olanı, “içeri girmemize engel olamazsınız!” Kıdemsiz bir programcıyı kapıdan dışarı itti.

“İçeri girmemize engel olamayacağınızı talep ediyoruz!” dedi genç olanı bas bas bağırarak, artık tamamen odanın içinde olmasına ve kimsenin onu durdurmaya çalışmamasına rağmen.

“Kimsiniz siz?” dedi Lunkwill, koltuğundan öfkeyle kalkarak. “Ne istiyorsunuz?”

“Adım Majikthise!” dedi yüksek sesle, yaşça büyük olanı.

“Ben de Vroomfondel olmayı talep ediyorum!” diye bağırdı genç olanı.

Majikthise dönüp Vroomfondel’e ters ters baktı. “Yeter,” dedi öfkeyle, “bunu da talep etmene gerek yok.”

“Tamam!” diye bağırdı Vroomfondel, yakınındaki bir masaya sertçe vurarak. “Ben Vroomfondel’im ve bu bir talep *değil,* bu somut bir *gerçek!* Somut *gerçekler* talep ediyoruz!"

“Hayır, etmiyoruz!” diye haykırdı Majikthise sinirle. “Bu kesinlikle talep etmediğimiz bir şey!”

Soluk almak için güçlükle duraklayan Vroomfondel tekrar bağırdı. “Somut gerçekleri talep *etmiyoruz*! Bizim talep ettiğimiz şey tek bir somut gerçeğin bile *olmamasıdır.* Talep ediyorum ki, Vroomfondel olabilirim de olmayabilirim de.”

“İyi de lanet olası herifler siz kim oluyorsunuz?” diye haykırdı, öfkeden kuduran Fook.

“Bizler,” dedi Majikthise, “filozofuz.”

"Olmayabiliriz de,” dedi Vroomfondel, programcılara işaret parmağını sallayarak.

“Evet, *öyleyiz*,” diye ısrar etti Majikthise. “Burada, oldukça kesin bir şekilde, Karma Filozoflar Bilgeler Aydınlar ve Diğer Düşünen Kişiler Sendikası’nın temsilcileri olarak bulunuyor ve bu makinenin hemen *şimdi* kapatılmasını istiyoruz!”

“Sorun nedir?” dedi Lunkwill.

“Sana sorunun ne olduğunu söyleyeyim, dostum,” dedi Majikthise, “sorun sınırın çizilmesi!”

“Talep ediyoruz ki,” diye haykırdı Vroomfondel, “şu sınırın çizilmesi meselesi bir sorun olabilir

ya da olmayabilir!”

“Bırakın makineler toplama çıkarma işlemleri yapmaya devam etsin,” diye uyardı Majikthise, “ebedi gerçeklerle biz ilgileniriz, çok teşekkürler. Yasal durumunu kontrol etsen iyi edersin dostum. Yasalara göre Nihai Gerçeği Araştırma işi, çalışan düşünürlerin devredilemez hakkıdır. Kahrolası makinenin biri gidip *gerçekten* Nihai Gerçeği bulursa, biz anında işimizden oluruz, değil mi? Demek istediğim, bu makine ertesi sabah size Tanrı’nın kahrolası telefon numarasını verecekse, bizim gece yarılarına kadar oturup Tanrı’nın var olup olmadığını tartışmamız neye yarar?”

“Doğru,” diye bağırdı Vroomfondel, “kesin sınırlarla belirlenmiş kuşku ve belirsizlik alanları talep ediyoruz!”

Aniden odanın her yanında güçlü bir ses gürledi.

“Şu noktada *ben* bir gözlemimi belirtebilir miyim?” diye sordu Derin Düşünce.

“Greve gideceğiz!” diye bağırdı Vroomfondel.

“Evet!” diye onayladı Majikthise. “Ulusal çapta bir Filozoflar grevi düzenleyeceğiz!”

Sade bir tarzda oyulup cilalanmış kasalardaki hoparlörlerin içine yerleştirilmiş olan birkaç yardımcı bas birimi Derin Düşünce’nin sesine biraz daha kudret eklemek üzere devreye girerken odadaki uğultu düzeyi aniden yükseliyordu.

“Tek söylemek istediğim,” diye böğürdü bilgisayar, “devrelerimin artık geri dönüşsüz bir şekilde Hayat, Evren ve Her Şey’e Dair Nihai Sorunun cevaplarını hesaplama işlemine başladığıdır- ” durakladı ve herkesin dikkatini çektiğine emin oldu ve daha sonra konuşmasına sessizce devam etti — “ama programı yürütmem biraz zaman alacak.”

Fook sabırsızlıkla saatine baktı.

“Ne kadar zaman?” diye sordu.

“Yedi buçuk milyon yıl,” dedi Derin Düşünce.

Lunkwill ve Fook gözlerini kırpıştırarak birbirlerine baktılar.

“Yedi buçuk milyon yıl mı!" diye haykırdılar koro halinde.

“Evet,” dedi Derin Düşünce, sesini yükselterek, “bu konuda düşünmem gerektiğini size söylemiştim, değil mi? Bana öyle geliyor ki bunun gibi bir programı yürütmek, genel olarak felsefenin bütün alanlarına halkın dikkatini çekecektir. Herkes benim sonunda varacağım cevap konusunda kendi kuramını oluşturacaktır ve zaten medya piyasasından sizden iyi yararlanabilecek kim var ki? Birbirinizle yeterince şiddetli tartışmalara giriştiğiniz ve popüler basın önünde birbirinize çamur atıp uyanık aracılar edindiğiniz sürece, hayat boyu beleşçi kalabilirsiniz. Söylediklerimi nasıl buldunuz?”

İki filozof ağızları açık ona bakakalmışlardı.

“Lanet olsun,” dedi Majikthise, “işte ben buna düşünme derim. Hey, Vroomfondel, biz neden hiç böyle şeyler düşünmüyoruz?”

“Bilmiyom,” dedi Vroomfondel huşu içinde bir fısıltıyla, “herhalde beyinlerimiz çok fazla eğitilmiş olmalı, Majikthise.”

Bunları söyledikten sonra, hızla topukları üzerinde dönüp kapıdan çıktılar ve en çılgın hayallerinde bile düşünmedikleri bir hayata başladılar.

“Evet, çok etkileyici,” dedi Arthur, Slartibartfast öyküyü ana hatlarıyla anlattıktan sonra, “ama bunun Yerküre, fareler ve diğer olaylarla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum.” “Anlattıklarım öykünün yalnızca ilk yarısı, Dünyalı,” dedi yaşlı adam. “Eğer yedi buçuk milyon yıl sonra Cevap’ın verildiği büyük günde olanları öğrenmek istiyorsan, seni olayları Duyuteyp kayıtlarında bizzat yaşayabileceğin çalışma odama davet etmeme izin ver. Tabii daha önce Yeni Yerküre’nin yüzeyinde kısa bir gezinti yapmak isteyebilirsin. Korkarım yalnızca yarısı tamamlandı - henüz yerkabuğunun altına yapay dinozor iskeletlerini gömme işini bile bitiremedik, sonra sırada Senozoik Çağ’ın Üçüncü ve Dördüncü Zamanları var ve ...”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Arthur, “sanırım hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

“Hayır,” dedi Slartibartfast, “olmayacak,” ve havamobili döndürüp akıl almaz duvara doğru tekrar yola çıktı.

yirmiyedi

Slartibartfast'ın çalışma odasının hali halk kütüphanesindeki bir patlamanın sonrasını andırıyordu, tam bir karmaşa içindeydi. İçeri girdiklerinde yaşlı adam kaşlarını çattı.

"Korkunç bir talihsizlik," dedi, "yaşam-destek bilgisayarlarından birinde bir diyod patlamış. Temizlik personelimizi uyandırmaya çalıştığımızda neredeyse otuz bin yıldır ölü olduklarını fark ettik. O cesetleri kim temizleyecek çok merak ediyorum. Dinle, şuraya oturup seni makineye bağlamama izin ver olur mu?"

Arthur'a bir stegosorusun[10] göğüs kafesinden yapılmış gibi görünen sandalyeye oturmasını işaret etti.

"Bu sandalye bir stegosorusun göğüs kafesinden yapılmıştır," diye açıkladı yaşlı adam, her an düşecekmiş gibi duran kâğıt yığınlarının ve çizim aletlerinin altından birtakım kablo uzantılarını çekmeye uğraşarak. "İşte," dedi, "tut şunları," Arthur'a ucu soyulmuş bir çift kablo uzatmıştı.

Arthur kabloları tutar tutmaz, kuşun biri uçarak dosdoğru içinden geçip gitti.

Arthur havada asılı duruyor ve kendi bedenini göremiyordu. Altında ağaçlarla çevrelenmiş, güzel bir kent meydanı vardı ve dört bir yanı göz alabildiğine beyaz beton binalarla kaplıydı, binalar geniş, ama eski görünüyordu - pek çoğunun üzerinde çatlaklar ve yağmur lekeleri vardı. Ancak bugün güneş parlıyor, taze bir esinti ağaçların arasında hafif hafif dans ediyordu. Bütün binaların tuhaf bir şekilde sessizce mırıldandığı hissini veren şey, büyük olasılıkla meydanı ve çevresindeki bütün sokakları tıka basa dolduran neşe dolu, heyecanlı insanların gürültüsüydü. Bir yerlerde bir bando çalıyor, rengârenk parlak bayraklar rüzgârda dalgalanıyor ve ortalıkta bir karnaval havası esiyordu.

Bütün bu curcunanın üzerinde, bedensiz bir halde havada asılı durmak Arthur'un kendini inanılmaz yalnız hissetmesine neden oldu, ama bu konuda düşünmesine fırsat kalmadan meydanın diğer ucunda çınlayan bir ses herkesin dikkatini istedi.

Meydana hakim bir binanın önünde, parlak kumaşlarla örtülü kürsünün ardında duran adam, bir hoparlör sistemi aracılığıyla kalabalığa seslendi:

"Ey Derin Düşünce'nin gölgesi altında bekleyen insanlar!" dedi haykırarak. "Evrenin gelmiş geçmiş En Büyük ve Gerçekten En İlginç Üstadları olan Vroomfondel ve Majikthise'nin Onurlu Torunları... Bekleme Süresi doldu!"

Kalabalık çılgın bir tezahüratla coştu. Bayraklar, flamalar ve ıslıklar havada uçuşuyordu. Diğerlerine göre daha dar olan sokaklar ters dönmüş ve bacaklarını çılgınca sallayan kırkayaklara benzedi.

"Irkımız yedi buçuk milyon yıldır bu Büyük ve Aydınlanma Umudu Günü'nü bekledi!" diye haykırdı amigo. "Cevap Günü'nü!"

Kendinden geçmiş kalabalıktan sevinç tezahüratları yükseldi.

"Bir daha asla," diye bağırdı adam, "bir daha asla, sabah uyandığımızda şöyle düşünmeyeceğiz: Ben kimim? Hayattaki amacım ne? Sabah kalkıp işe gitmesem gerçekten evrensel anlamda bir şey *fark eder mi?* Bugün en sonunda Hayat, Evren ve Her Şey'e dair içimizi kemiren küçük sorunları ortadan kaldıracak olan yalın ve kesin cevabı alacağız!"

Kalabalık bir kez daha yanardağ gibi coşkuyla püskürürken, Arthur havada, kürsüdeki konuşmacının arkasında yükselen binanın birinci katındaki kocaman, görkemli pencerelerden birine doğru kaydığını fark etti.

Dosdoğru pencereye uçarken bir anlık bir panik yaşadı, ama bir iki saniye sonra, cama hiç değmeden içinden geçtiğini anladığında sakinleşti.

Odadaki hiç kimse onun bu tuhaf girişi üzerine bir yorum yapmadı, ama kendisi aslında orada olmadığı için bu pek de şaşırtıcı değildi. Bütün yaşadıklarının üç köşeli bir şapkanın içine atılmış, altı kanallı, yetmiş milimetrelik bir görüntü kaydından başka bir şey olmadığını fark etmeye başladı.

Oda Slartibartfast'ın tarifine çok benziyordu. Yedi buçuk milyon yıl boyunca, iyi bakılmış ve aşağı yukarı her yüzyılda bir temizlenmişti. Ultra-maun masanın kenarları yıpranmış ve halının rengi biraz solmuştu, ama geniş bilgisayar terminali deri kaplı masanın üzerinde, daha dün yapılmış gibi parıltılı bir ihtişamla duruyordu.

Ciddi giyimli iki adam saygılı bir tarzda bilgisayarın önünde oturup beklediler.

"Vakit neredeyse doldu," dedi bir tanesi. O anda, havada, tam adamın boynunun yanında bir sözcüğün belirivermesi Arthur'u çok şaşırttı. Sözcük LOONQAWL'dı. Birkaç kez yanıp söndü, sonra yok oldu. Arthur daha bunun anlamını kavrayamadan, diğer adam konuştu ve boynunun yanında PHOUCHG sözcüğü beliriverdi.

"Yetmişbeş bin nesil önce, bu programı atalarımız çalıştırdı," dedi ikinci adam, "ve geçen bütün o zamanın ardından bilgisayarın konuştuğunu duyan ilk insanlar biz olacağız."

"Heyecan verici bir bekleyiş, Phouchg," diye onayladı ilk adam ve Arthur birden altyazılı bir kayıt izlemekte olduğunu fark etti.

"İlk biz duyacağız," dedi Phouchg. "Hayat..."

"Evren ..." dedi Loonquawl.

"Ve Her Şeye dair o büyük sorunun cevabını!"

"Şışşt," dedi Loonquawl belli belirsiz bir hareket yaparak, "sanırım Derin Düşünce konuşmaya hazırlanıyor!"

Konsolun ön tarafındaki paneller yavaş yavaş canlanırken umut dolu bir bekleyiş anı oldu. Işıklar deneme yaparmış gibi yanıp söndüler ve sonunda düzenli bir işleyişe geçtiler. İletişim kanalından alçak sesli ve tatlı bir mırıltı duyuldu.

"Günaydın," dedi Derin Düşünce sonunda.

"Eeee ... Günaydın, Ey Derin Düşünce," dedi Loonquawl tedirgin bir sesle, "şeyi buldun mu ... eee, şeyi..."

"İstediğiniz cevabı mı?" diye sözünü kesti Derin Düşünce, heybetli bir ses tonuyla. "Evet. Buldum."

İki adam umutla ürperdi. Bekleyişleri boşuna olmamıştı.

"Gerçekten bir cevap var mı?" diye sordu Phouchg, nefes nefese.

"Gerçekten bir cevap var," diye onayladı Derin düşünce.

"Her Şeye? Hayat, Evren ve Her Şey'e Dair Büyük Soruya?"

"Evet."

Her iki adam da bu an için eğitilmiş ve yaşamları buna hazırlanarak geçmişti, doğdukları anda cevaba tanıklık edecek kişiler olarak seçilmişlerdi, ama yine de güçlükle nefes aldıklarını ve küçük çocuklar gibi heyecan içinde kıvrandıklarını fark ettiler.

"Peki bize cevabı vermeye hazır mısın?" dedi Loonquawl ısrarla.

“Hazırım.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi,” dedi Derin Düşünce.

İkisi de kurumuş dudaklarını yaladılar.

“Ama düşünüyorum da,” diye ekledi Derin Düşünce, “hoşunuza gideceğini sanmıyorum.”

“Fark etmez,” dedi Phouchg. "Onu öğrenmek zorundayız! Hemen şimdi!”

“Hemen şimdi mi?” diye sordu Derin Düşünce.

“Evet! Şimdi...”

"Pekâlâ,” dedi bilgisayar ve tekrar sessizliğe gömüldü. İki adam huzursuzca kıpırdandı. Odada dayanılmaz bir gerilim vardı.

“Bundan gerçekten hiç hoşlanmayacaksınız,” diye görüşünü belirtti Derin Düşünce.

“Söyle!”

“Pekâlâ,” dedi Derin Düşünce. “Büyük Sorunun Cevabı...”

“Evet... !”

“Hayat, Evren ve Her Şeye dair ...” dedi Derin Düşünce.

“Evet... !”

“Cevabı...” dedi Derin Düşünce ve durakladı.

“Evet... !”

“Cevabı...”

“Evet... !!!... ?”

“Kırkiki,” dedi Derin Düşünce, sonsuz bir ihtişam ve sakinlikle.

Uzun süre kimseden çıt çıkmadı.

Phouchg göz ucuyla dışarıdaki meydanda bekleyen gergin ve umudu yüzler denizini görebiliyordu.

"Linç edileceğiz, değil mi?" diye sordu fısıldayarak.

"Bu zor bir görevdi," dedi Derin Düşünce yumuşak bir sesle.

"Kırkiki!" diye bağırdı Loonquawl. "Yedi buçuk milyon yıllık çalışmanın sonunda bize bütün söyleyebileceğin bu mu?"

"Çok dikkatli bir şekilde kontrol ettim," dedi bilgisayar, "cevap kesinlikle bu. Dürüst olmak gerekirse, bence sorun sizin tam olarak ne sorduğunuzu hiçbir zaman bilmemiş olmanız."

"Ama sorduğumuz Büyük Soru'ydu! Hayat, Evren ve Her Şey'e dair Evrensel Soru!" diye uludu Loonquawl.

"Evet," dedi Derin Düşünce, ahmaklara acı çektirmekten memnuniyet duyan birinin havasıyla, "ama o aslında *nedir*?"

Adamlar boş gözlerle önce bilgisayara sonra da birbirlerine bakarken, üstlerine yavaş yavaş şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü.

"Şey, bilirsin işte, Her Şey'e dair işte ...Her Şey ..." diye ortaya bir fikir atmaya çalıştı Phouchg, oldukça zayıflamış bir sesle.

"Aynen öyle!" dedi Derin Düşünce. "Sorunun tam olarak ne olduğunu bildiğiniz zaman, cevabın ne anlama geldiğini de anlayacaksınız."

"Ah harika," diye homurdandı Phouchg, defterini bir kenara savurdu ve bir damla gözyaşını sildi.

"Bak, pekâlâ, pekâlâ," dedi Loonquawl, "bize sorunun ne olduğunu *söyler misin* lütfen?"

"Nihai Soru'yu mu?"

"Evet!"

"Hayat, Evren ve Her Şey'e dair?"

"Evet!"

Derin Düşünce bir an derin derin düşündü.

"Bunu yapmak zor," dedi.

"Ama yapabilirsin, değil mi?" diye bağırdı Loonquawl.

Derin Düşünce bunun üzerine daha uzunca bir süre düşündü.

Sonunda: "Hayır," dedi sertçe.

İki adam da umutsuzlukla sandalyelerine çöktüler.

"Ama size kimin yapabileceğini söyleyeceğim," dedi Derin Düşünce.

İkisi de hemen kafalarını kaldırıp ona baktılar.

"Kim? Söyle!"

Arthur ağır ağır ama engellenemez bir şekilde konsola doğru ilerlediğini fark ettiğinde, görünüşe bakılırsa var olmayan kafatasının da karıncalanmaya başladığını hissetti aniden, ama bunun, yalnızca kaydı yapanın çarpıcı bir yakın çekim denemesi olduğunu düşündü.

"Sözünü ettiğim şey, benden sonra gelecek bilgisayardan başkası değil," dedi Derin Düşünce,

yavaş ve net konuşarak, sesi alışılmış hitap tonunu kazanmıştı yeniden. “Benim en basit işlem parametrelerini bile hesaplamaya layık olmadığım bir bilgisayar - ancak onu sizin için ben tasarlayacağım. Nihai Cevabın Sorusu’nu hesaplayabilecek bir bilgisayar; bu bilgisayar öylesine sonsuz ve ince bir karmaşıklıkta ki işlem matriksinin bir kısmını bizzat organik yaşam oluşturacak ve siz de yeni biçimlere bürünüp bilgisayarın on milyon yıllık programını yönlendirebilmek için onun içine gireceksiniz! Evet! Bu bilgisayarı sizin için ben tasarlayacağım! Sizin için ona bir de isim vereceğim! İsmi... Yerküre olacak.”

Phouchg, Derin Düşünce’ye ağzı açık bir halde bakakalmıştı.

“Ne aptalca bir isim,” dedi ve vücudunda boyuna, koca yarıklar belirmeye başladı. Loonquawl’un bedeninde de hiç yoktan korkunç yaralar açılmaya başladı birdenbire. Bilgisayarın kontrol paneli kabardı ve çatlamaya başladı, duvarlar titrek bir ışıkla parladı, ufalandı ve oda yükselip kendi tavanına çarptı...

Slartibartfast, Arthur’un önünde iki kabloyu tutmuş bir şekilde dikiliyordu.

“Kaydın sonu,” diye açıkladı.

yirmidokuz

“Zaphod! Uyan!”

"Hımmmmmmmrrrr ?”

“Hey, haydi, uyan.”

“Bırak başarıyla yaptığım şeyi yapmaya devam edeyim, olur mu?” diye mırıldandı Zaphod ve sese sırtını dönerek uyumayı sürdürdü.

“Seni tekmelememi mi istiyorsun?” dedi Ford.

“Bu çok mu hoşuna giderdi?” dedi Zaphod kızarıp sulanmış gözleriyle.

“Hayır.”

“Benim de gitmezdi. O zaman bunu yapmanın bir anlamı yok? Rahat bırak beni,” dedi Zaphod ve yattığı yerde kıvrıldı.

“O iki kişilik gaz yuttu,” dedi Trillian, Zaphod’a bakarak, “iki soluk borusu var.”

“Konuşmayı kesin,” dedi Zaphod, “zaten uyumaya çalışmak yeterince zor. Şu yattığımız yerin nesi var? Soğuk ve sert.”

“Altından yapılmış,” dedi Ford.

Zaphod etkileyici bir balet hareketiyle ayağa fırladı ve ufuk çizgisini incelemeye başladı, çünkü altın zemin dört bir yönde göz alabildiğine uzanıyordu, kusursuz bir pürüzsüzlükte, som altın. Şey gibi parıldıyordu ... ne gibi parıldadığını söylemek imkânsızdı, çünkü Evrendeki hiçbir şey som altından bir gezegen gibi parıldayamazdı.

“Bu kadar altını buraya kim koydu?” diye cıyakladı Zaphod, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“Heyecanlanma,” dedi Ford, “bu yalnızca bir katalog.”

“Bir ne?”

“Bir katalog,” dedi Trillian, “bir yanılsama.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye haykırdı Zaphod, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp zemini incelemeye başladı. Yeri yokladı, dürttü. Çok ağırdı, ama çok hafif bir yumuşaklığı vardı - tırnağıyla bile üzerinde iz bırakabiliyordu. Çok sarı ve çok parlaktı, ama üzerine hohladığında, nefesi som altının üzerinden buharlaşır gibi, o çok garip ve özel şekilde uçup gidiyordu.

“Trillian ve ben buraya bir süre önce geldik,” dedi Ford. “Birileri gelene kadar bağırıp çağırdık, sonra gelenleri usandırana dek bağırıp çağırmaya devam ettik. Onlar da bizimle ilgilenmeye hazır olana kadar oyalanmamız için bizi gezegen kataloglarına koydular. Bunların hepsi Duyuteyp kaydı.”

Zaphod ona acı acı baktı.

“Hay sıçayım,” dedi, “başka birinin düşünü göstermek için mi kendi kusursuz rüyamdan uyandırdın beni.” Huysuz bir şekilde yere oturdu.

“Oradaki vadi sıraları da ne öyle?”

“Ayar damgası,” dedi Ford. “Gidip baktık.”

“Seni daha önce uyandırmadık,” dedi Trillian. “En son gezegen diz boyu balık doluydu.”

“Balık mı?”

“Bazılarının zevkleri gerçekten son derece tuhaf olmalı.”

“Ondan öncekinde de,” dedi Ford, “platin vardı. Rengi biraz donuktu. Ama yine de senin bunu görmek isteyeceğini düşündük.”

Ne yöne baksalar yekpare bir ateş halinde parlayan ışık denizleri gözlerini kamaştırıyordu.

“Çok hoş,” dedi Zaphod küskün küskün.

Gökyüzünde kocaman, yeşil bir katalog numarası belirdi. Titreşti ve değişti. Tekrar çevrelerine baktıklarında manzaranın da değişmiş olduğunu gördüler.

Hep bir ağızdan “Iııh” dediler.

Deniz mordu. Üzerinde durdukları kumsal sarı ve yeşil renkli minik çakıl taşlarından oluşuyordu - büyük ihtimalle çok değerli taşlardı bunlar. Uzaktaki dağlar kırmızı zirveleriyle yumuşak ve dalga dalga görünüyordu. Yakınlarında gümüş saçaklı ve leylak rengi firfirlı bir güneş şemsiyesi olan som gümüşten bir masa duruyordu.

Gökyüzünde devasa bir yazı, katalog numarasının yerini aldı. Yazıda şöyle diyordu: *Zevkiniz ne olursa olsun, Magrathea size onu sunar. Alçakgönüllülükle.*

Sonra çırılçıplak beş yüz kadın gökten paraşütlerle inmeye başladı.

Bu görüntü bir anda yok oldu ve kendilerini ilkbaharın ortasında, ineklerle dolu bir otlakta buluverdiler.

“Ah!” dedi Zaphod. “Beyinlerim!”

“Bu konuda konuşmak ister misin?” dedi Ford.

“Peki, tamam,” dedi Zaphod ve üçü çevrelerinde değişip duran görüntülere aldırmaksızın yere oturdular.

“Şunu anladım,” dedi Zaphod, “beynime her ne olduysa, bunu ben yaptım ve bunu öyle bir şekilde yaptım ki devlet görüntüleme testleri tarafından ortaya çıkarılamayacaktı. Üstelik bu konuda kendim de hiçbir şey bilmeyecektim. Ne delilik, ha?”

Diğer ikisi onaylamak için başlarını salladı.

“Bunun üzerine, şöyle düşündüm ben de: Kimsenin, galaktik hükümetin, hatta kendimin bile bildiğimi bilmesine izin veremeyeceğim bu çok gizli şey nedir? Cevap ise ‘Bilmiyorum’. Bu durum gün gibi ortada. Ama birkaç parçayı birleştirdim ve tahmin etmeye başladım. Ne zaman Başkanlığa aday olmaya karar vermiştim? Başkan Yooden Vranx’ın ölümünden kısa süre sonra. Yooden’ı hatırlıyor musun, Ford?”

“Evet,” dedi Ford, “çocukken tanıştığımız şu herif, Arkturuslu kaptan. Etkileyici adamdı. Sen onun mega yük gemisine daldığında, bize at kestanesi vermişti. Senin tanıdığı en hayranlık verici çocuk olduğunu söylemişti.”

“Neden söz ediyorsunuz siz?” dedi Trillian.

“Çok eski zamanlardan,” dedi Ford, “Betelgeuse’de birlikte geçen çocukluğumuzdan. Galaktik merkez ve merkezden uzak bölgeler arasındaki geniş hacimli ticaretin büyük bölümünü Arkturus mega yük gemileri taşırdı. Betelgeuse ticari keşif gemileri pazarı bulur, Arkturuslular da oraya malları götürürdü. Dordelis savaşında kökleri kazınmadan önce, uzay korsanları büyük bir sorun teşkil ediyorlardı. Bu yüzden, mega yük gemileri galaktik bilimin elindeki en fantastik savunma kalkanlarıyla donatılmak zorundaydı. Onlar gerçekten güçlü ve devasa gemilerdi. Bir gezegenin yörüngesine girdiklerinde güneş tutulmasına yol açarlardı.

“Bir gün, bizim genç Zaphod bu gemilerden birine baskın yapmaya karar verdi. Stratosferde kullanmak üzere tasarlanmış, üç-jetli küçük bir motosiklete binmiş küçük bir çocuk. Yani bu yaptığı delirmiş bir maymunun yapabileceğinden daha çılgıncaydı. Ben de onunla gittim, çünkü bunu

yapamayacağı üzerine sağlam bir parayla bahse girmiştim ve sahte delillerle geri dönmesini istemiyordum. Sonra ne mi oldu? Motorunu güçlendirip bambaşka bir şeye çevirdiği üç-jetli motosiklete atladık, birkaç hafta içinde dokuz on ışık yılı yol aldık, nasıl olduğunu hâlâ bilmediğim bir şekilde mega yük gemisine daldık, oyuncak tabancalarımızı sallayarak kumanda köprüsüne çıktık ve at kestanesi istedik. Şimdiye kadar bundan daha çılgınca bir şeye rastlamadım. Bir yıllık harçlığıma mal olmuştu. Ne için? At kestanesi."

"Kaptan Yooden Vranx gerçekten hayran olunacak bir adamdı," dedi Zaphod. "Bize yiyecek, içki - Galaksinin gerçekten garip yerlerinden gelmiş şeylerdi- elbette bir sürü at kestanesi verdi, inanılmaz güzel zaman geçirdik. Sonra bizi Betelgeuse devlet hapishanesinin güvenliği en sıkı kanadına ışınladı. Kıyak adamdı. Daha sonra Galaksi Başkanı oldu."

Zaphod durakladı.

Çevrelerindeki görüntü o anda karanlığa büründü. Siyah sisler çevrelerinde girdap gibi döndü ve fili andıran belirsiz şekiller, gölgelerde pusuya yatıp bekledi. Sessizlik ara sıra hayali varlıkların başka hayali varlıkları öldürme sesleriyle bozuluyordu. İnsanlar bunun için para ödemeyi teklif ettiklerine göre, bu tür şeylerden hoşlanıyor olmalıydılar.

"Ford," dedi Zaphod sessizce.

"Evet?"

"Yooden ölmeden hemen önce beni görmeye geldi."

"Ne? Bunu bana hiç söylemedin."

"Hayır."

"Ne dedi? Seni neden görmeye gelmiş?"

"Bana *Altın Kalp*'i anlattı. Gemiyi çalmam onun fikriydi."

"Onun fikri mi?"

"Evet," dedi Zaphod, "ve onu çalmanın tek yolu fırlatma töreninde bulunmaktı."

Ford bir an için büyük bir şaşkınlıkla ağzı açık bakakaldı ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

"Yani sen bana," dedi, "Galaksi Başkanlığına sırf o gemiyi çalabilmek için mi soyunduğunu söylüyorsun?"

"Aynen öyle," dedi Zaphod, pek çok insanı yumuşak duvarlı bir odaya kilitletecek türden bir sırıtışla.

"Ama neden?" dedi Ford. "Ona sahip olmak neden bu kadar önemli?"

"Bilmem," dedi Zaphod, "Bence bunun neden bu kadar önemli olduğunun ve ona neden ihtiyaç duyacağımın bilincinde olsaydım, bu beyin görüntüleme testlerinde görünürdü ve asla o testlerden geçemezdim. Sanırım Yooden bana hâlâ kilit altında olan bir sürü şey anlattı."

"Yani Yooden'in seninle konuşması yüzünden mi gidip beyninin içine ettin?"

"Lanet herif çok iyi konuşuyordu."

"Evet, ama eski dostum Zaphod, kendine dikkat etmelisin, bunu biliyorsun."

Zaphod omuzlarını silkti.

"Yani bütün bunların nedenine dair hiçbir tahmin yürütemiyor musun?" diye sordu Ford.

Zaphod bunun üzerine biraz kafa yordu ve aklından birtakım kuşkular geçiyormuş gibi göründü.

"Hayır," dedi sonunda. "Görünüşe göre kendime sırlarımın hiçbirini öğrenme izni vermiyorum. Yine de," dedi biraz daha düşündükten sonra, "bunu anlayabiliyorum. Ben de olsam bana zerre kadar güvenmezdim."

Bir saniye sonra, katalogdaki en son gezegen de altlarından kayboldu ve tekrar gerçek dünyaya

döndüler.

Cam masalar ve tasarım ödülleriyle dolu, pelüş kaplı bir bekleme odasında oturuyorlardı. Önlerinde de uzun boylu Magrathealı bir adam oturuyordu.

“Fareler şimdi sizi kabul edecekler,” dedi.

otuz

“İşte her şeyi gördün,” dedi Slartibartfast, çalışma odasındaki berbat dağınıklığın bir kısmını toparlamak için yetersiz ve baştan savma bir girişimde bulunarak. Kâğıt yığınının üstünden bir sayfa aldı, ama onu koyacak başka bir yer düşünemedi ve sayfayı tekrar yığının üzerine koyduğu andaysa kâğıt yığını devriliverdi. “Yerküre’yi Derin Düşünce tasarladı, biz inşa ettik ve siz de üzerinde yaşadınız.”

“Vogonlar da programın tamamlanmasına beş dakika kala gelip onu yok etti,” diye kederli bir ses tonuyla ekledi Arthur.

“Evet,” dedi yaşlı adam, umutsuz bir ruh haliyle odada göz gezdirmek için duraklayarak. “On milyon yıllık planlama ve çalışma bir çırpıda yok olup gitti. On milyon yıl, Dünyalı ... böylesi bir zaman aralığını tasavvur edebiliyor musun? O kadar zamanda, tek bir solucandan beş kez galaktik uygarlık türeyebilirdi. Ama hepsi yitip gitti.” Durakladı.

“İşte sana bürokrasi,” diye ekledi.

“Biliyor musunuz,” dedi Arthur düşünceli bir ruh haliyle konuşarak, “bütün bunlar yaşadığım pek çok şeyi açıklıyor. Hayatım boyunca dünyada bir şeylerin, büyük, hatta uğursuz bir şeylerin döndüğüne, ama hiç kimsenin bana bir şey söylemediğine dair tuhaf ve açıklanamaz bir his vardı içimde.”

“Hayır,” dedi yaşlı adam, “bu tamamıyla normal bir paranoya. Evrendeki herkeste vardır bu.”

“Herkeste mi?” dedi Arthur, heyecanla. “Eğer herkes aynı paranoyaya kapılıyorsa, belki de bunun bir anlamı vardır! Belki de bildiğimiz Evrenin dışında bir yerlerde...”

“Belki de. Ama kimin umurunda?” dedi Slartibartfast, Arthur kendini heyecana fazla kaptırmadan. “Belki ben yaşlı ve yorgunum,” diye devam etti, “ama bence gerçekten neler olup bittiğini bulma olasılığı o kadar anlamsız bir şekilde uzaktır ki yapılacak tek şey bu hissi bir kenara bırakıp kendine oyalanacak bir şeyler bulmaktır. Bak bana: Sahil şeritleri tasarlıyorum. Norveç için bir ödül bile aldım."

Bir yığın döküntünün altını üstüne getirerek üzerinde kendi ismi yazılı olan büyük bir perspeks bloğunu çekip çıkardı. Norveç’in dökme bir kalıbıydı bu.

“Bunun ne anlamı var ki?” dedi. “En azından benim bundan çıkarabildiğim herhangi bir anlamı yok. Bütün hayatım boyunca fiyortlar yapıp durdum. Oysa sadece kısa bir süre için moda oldular, ben de önemli bir ödül aldım.”

Omuzlarını silkerek ödülü elinde evirip çevirdi ve umursamaz bir tavırla bir kenara attı, ama yumuşak bir şeyin üzerine düşmesine özen göstermeyecek kadar umursamaz değildi.

“Diğerinin yerine inşa etmekte olduğumuz bu yeni Yerküre’de bana Afrika’yı verdiler. Tabii ki yine her yere fiyortlar yapacağım, çünkü onları seviyorum ve onların hâlâ bir kıtaya hoş bir barok hava verdiğini düşünecek kadar eski kafalıyım. Onlarsa bana bunun yeterince ekvatora özgü olmadığını söylüyorlar. Ekvatora özgüymüş!” Yapmacık bir kahkaha attı. “Bunun ne önemi var? Bilim elbette birtakım harikulade şeyler başarmıştır, ama her zaman için ben mutlu olmayı, gerçeğe uygun olmaya yeğlerim.”

“Peki mutlu musun?”

"Hayır. İşte hiç şüphesiz, her şeyin çöktüğü nokta da bu.”

“Ne yazık,” dedi Arthur, yaşlı adamın halini anlıyordu. “Oysa diğer her şeyiyle birlikte hoş bir hayat tarzı gibi görünüyordu.”

Duvarda bir yerlerde küçük, beyaz bir ışık parladı aniden.

“Haydi gel,” dedi Slartibartfast, “farelerle tanışacaksın. Gezegene gelişin hatırı sayılır bir heyecan yarattı. Duyduğum kadarıyla buraya gelişin daha şimdiden Evren tarihindeki en ihtimal dahilinde olmayan üçüncü olay ilan edildi.”

“İlk ikisi neydi?”

“Şey, büyük ihtimalle sıradan rastlantılardı,” dedi Slartibartfast umursamaz bir tavırla. Kapıyı açtı ve Arthur’un ardından gelmesini bekledi.

Arthur bir kez daha çevresine ve kendisine, o Perşembe sabahı çamurda yatarken üzerinde olan giysilerine bir göz attı. Şimdi terden sırılsıklam ve perişan bir haldeydiler.

“Hayat tarzımla ilgili büyük sorunlarım var görünüyor,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Özür dilerim, anlayamadım?” dedi yaşlı adam nazikçe.

“Önemli değil,” dedi Arthur, “yalnızca şaka yaptım.”

Dikkatsizce söylenen sözlerin hayatlara mal olduğu hiç şüphesiz iyi bilinir, ama sorunun gerçek boyutu her zaman tam olarak anlaşılamaz.

Örneğin, Arthur'un tam "Hayat tarzımla ilgili büyük sorunlarım var görünüyor" dediği anda, uzay-zamanın sürekliliğinde çılgın bir solucan deliği açıldı ve sözcüklerini zaman içinde çok çok gerilere, uzayın sonsuzluğunun neredeyse diğer ucuna, tuhaf ve savaşçı varlıkların korkunç bir yıldızlararası savaşın eşiğinde olduğu uzak bir galaksiye taşıdı.

İki muhalif lider son kez buluşuyorlardı.

VI'hurgların siyah taşlı savaş şortu içinde göz kamaştıran komutanı, karşısında tatlı kokulu, yeşil bir sis bulutunun içinde bağdaş kurmuş oturan G'Gugvuntt liderine durgun, değişmez bir ifadeyle bakarken, konferans masasına ürkütücü bir sessizlik çöktü. Bakımı yapılmış ve dehşet verici silahlarla donatılmış bir milyon yıldız kruvazörü, elektrikli ölümü tek bir komutla salıvermeye hazır bekliyordu, çünkü VI'hurg komutanı, G'Gugvuntt'a annesi hakkında söylediklerini geri alması için meydan okumaktaydı.

Yaratık aşırı sıcak ve iğrenç buharının içinde kıpırdadı ve tam o anda *Hayat tarzımla ilgili büyük sorunlarım var görünüyor* cümlesi konferans masasının bir ucundan diğerine dek süzüldü.

Maalesef, bu sözler VI'hurg dilinde akla gelebilecek en ağır hakaretti ve yüzyıllar sürecek bir savaşı başlatmaktan başka çare kalmamıştı.

Sonunda, birkaç bin yıl sonunda galaksilerinin büyük bir kısmı yok olduğunda, her şeyin korkunç bir yanlış anlamadan ibaret olduğu fark edildi ve birbirine karşı savaşan iki savaş filosu, geriye kalan birkaç sorunu da çözerek, savaşa neden olan hakaretin kaynağı olarak saptanan galaksimize bir saldırı başlatmak için birleşti.

Kudretli gemiler uzay boşluğunda binlerce yıl yol aldı ve sonunda ilk rastladıkları gezegene haykırarak daldılar -ki bu gezegen Yerküre'ydi- ancak burada, ölçek hesaplamasında yapılan korkunç bir hata yüzünden savaş filosunun tamamı yanlışlıkla küçük bir köpek tarafından yutuldu.

Evrenin tarihindeki karmaşık neden-sonuç etkileşimini inceleyenler böyle şeylerin her zaman olduğunu, ama bizim onları engelleyecek güce sahip olmadığımızı belirtirler.

"Hayat böyle," derler.

Kısa bir havamobil yolculuğu Arthur ve yaşlı Magrathealıyı bir kapının önüne getirdi. Havamobil'den indiler, kapıdan geçerek cam masalar ve Perspeks ödüllerle dolu bir bekleme odasına girdiler. Hemen hemen aynı anda, odanın diğer tarafındaki kapının üzerinde bir ışık yanıp söndü ve kapıdan içeri girdiler.

"Arthur! Güvendesin!" dedi bir ses.

"Öyle miyim?" dedi Arthur, oldukça şaşkın bir sesle. "Eee, iyi o zaman."

Işıklar epey kısılmıştı ve böylece egzotik yemekler, garip şekerlemeler, tuhaf meyvelerle

donatılmış, kocaman bir masanın çevresinde oturan Ford, Trillian ve Zaphod'u görmesi bir iki saniye aldı. Tıkınıyorlardı.

"Sizin başınıza neler geldi?" diye sordu Arthur.

"Şey," dedi Zaphod, ızgarada pişmiş etli bir pirzolaya saldırırken, "buradaki ev sahiplerimiz bize gaz verdiler, beyinlerimizin leşini çıkardılar, genel olarak tuhaf davranışlar sergilediler ve şimdi de gönlümüzü almak için bize çok güzel bir yemek verdiler. İşte," dedi bir kâseden berbat kokulu bir et parçası çıkarırken, "biraz Vegan gergedanı pirzolası almaz mısın? Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan çok lezzetli bulacaksın."

"Ev sahipleri mi?" dedi Arthur. "Hangi ev sahipleri? Etrafta hiç ..."

"Öğle yemeğine hoş geldin, Yerküre yaratığı," dedi incecik bir ses.

Arthur çevresine bakındı ve aniden çığlığı bastı.

"Öğğğ!" dedi. "Masada fareler var."

Herkes imalı bir şekilde Arthur'a bakarken tedirgin edici bir sessizlik yaşandı.

Arthur ise masanın üzerinde viski bardaklarına benzeyen şeylerin içinde oturan iki beyaz fareyi incelemekle meşguldü. Sessizliği fark edip herkese şöyle bir baktı.

"Ha!" dedi, durumu aniden kavrayarak. "Şey, özür dilerim. Ben buna pek hazır değildim ..."

"Sizi tanıştırayım," dedi Trillian. "Arthur, bu fare Benjy."

"Selam," dedi farelerden biri. Bıyıkları, viski bardağına benzeyen dalganın iç yüzeyindeki dokunmaya duyarlı panele hafifçe çarptı ve alet öne doğru hafifçe hareket etti.

"Ve bu da fare Frankie."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi diğer fare ve aynı hareketi yaptı.

Arthur'un ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

"Ama onlar..."

"Evet," dedi Trillian, "onlar benim Yerküre'den beraberimde getirdiğim fareler."

Trillian, Arthur'un gözlerinin içine baktı ve Arthur kızın gözlerinde boyun eğişin umursamazlığını fark ettiğini düşündü.

"Bana şu çanaktaki ızgara Arkturus Mega-eşeğinden uzatır mısın lütfen?" dedi Trillian.

Slartibartfast kibarca öksürdü.

"Şey, affedersiniz," dedi.

"Evet, teşekkürler Slartibartfast," dedi fare Benjy sertçe, "gidebilirsin."

"Ne? Ha ... eee, pekâlâ," dedi yaşlı adam, gücenmiş gibi biraz geri çekildi. "O zaman gidip fiyortlarıma devam edeyim ben."

"Şey, aslında buna pek gerek kalmayacak," dedi fare Frankie. "Yeni Yerküre'ye pek ihtiyacımız olmayacak gibi görünüyor." Küçük, pembe gözlerini yuvalarında döndürdü. "Şu anda yok edilmesinden birkaç saniye öncesine kadar gezegende bulunan bir yerli bulduğumuza göre buna gerek yok."

"Ne?" diye haykırdı Slartibartfast dehşet içinde. "Ciddi olamazsınız! Elimde tamamlanmış ve Afrika'ya gönderilmeye hazır bin tane buzul var!"

"Belki de onları sökmeden önce kısa bir kayak tatili yapabilirsin," dedi Frankie zehir gibi bir ses tonuyla.

"Kayak tatili mi!" dedi haykırarak yaşlı adam. "O buzulların hepsi birer sanat eseri! Zarifçe yontulmuş dış hatlar, yücelere uzanan buzdan doruklar, görkemli derin koyaklar! Yüce bir sanat eserinin üzerinde kaymak kutsal bir şeye hürmetsizlik etmek olur!"

“Teşekkürler, Slartibartfast,” dedi Benjy sertçe. “Bu kadarı yeterli.”

“Evet efendim,” dedi yaşlı adam soğuk bir sesle, “çok teşekkür ederim. Hoşça kal, Dünyalı,” dedi Arthur’a, “umarım hayat tarzınla ilgili sorunları çözersin.”

Diğerlerini başıyla selamlayıp sırtını döndü ve üzgün üzgün yürüyerek odadan çıktı.

Arthur ne diyeceğini bilemez bir halde adamın arkasından bakakaldı.

“Şimdi,” dedi fare Benjy, “işimize bakalım.”

Ford ve Zaphod kadeh tokuşturdular.

“İşimize bakalım!” dediler.

“Pardon?” dedi Benjy.

Ford etrafına bakındı.

“Özür dilerim, kadeh kaldırıyoruz sanmıştım,” dedi.

İki fare cam araçlarının içinde sabırsızca koşturdu. Sonunda kendilerini toparladılar ve Benjy, Arthur’a hitap etmek üzere öne çıktı.

“Şimdi, Yerküre yaratığı,” dedi, “asıl durum şu ki, bildiğin gibi aşağı yukarı son on milyon yıldır Nihai Soru denen rezil şeyi bulmak adına gezegeninizi yönetiyoruz.”

“Neden?” dedi Arthur, sert bir şekilde.

“Hayır - onu çoktan düşündük,” diye araya girdi Frankie, “ama bu cevaba uymuyor. Neden? - *Kırkiki*... gördün mü, olmuyor.”

“Hayır,” dedi Arthur, “Ben bunu neden yapıyorsunuz demek istemiştim?”

“Ha, anladım,” dedi Frankie. “Acı gerçeği söylemem gerekirse, yalnızca alışkanlıktan sanırım. Zaten aşağı yukarı önemli olan da bu - gırtlağımıza kadar bu işe battık ve lanet olası Vogonlar yüzünden her şeye en baştan başlama ihtimalini düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum açıkçası, ne demek istediğimi anlıyor musun? Benjy ve benim işimizi bitirip kısa bir tatil için gezegenden erken ayrılmış olmamız sadece şans eseriydi, sonra da dostlarının yardımlarıyla Magrathea’ya kadar gelebildik.”

“Magrathea bizim boyutumuza açılan bir kapı,” diye ekledi Benjy.

“O zaman,” diye devam etti sıçangillerden gelen meslektaşı, “Kendi boyutumuzda 5 Boyutlu bir sohbet şovu ve bir konferans dizisi yapmamız için oldukça iyi bir sözleşme teklifi aldık ve bunu kabul etmeye gerçekten de çok yakınız.”

“Ben de kabul ederdim, sen etmez miydin Ford?” dedi Zaphod, fareleri teşvik ederek.

“Ya evet,” dedi Ford, “ben olsam hiç durmaz hemen dalardım.”

Arthur onlara baktı ve bütün bunların nereye varacağını merak etti.

“Ama bir *sonuca* ihtiyacımız var, anlıyorsunuz, değil mi?” dedi Frankie, “Yani Nihai Soru’ya hâlâ şu ya da bu şekilde ihtiyacımız var.”

Zaphod, Arthur’a doğru eğildi.

“Anlamadın mı” dedi, “eğer stüdyoda öylece rahat rahat oturup Hayat, Evren ve Her Şeyin Cevabı’nı bildiklerini söylerlerse en sonunda cevabın gerçekten kirkiki olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaklar ve o zaman da gösteri büyük olasılıkla çok kısa sürecek. İkinci bölüm olmayacak, anlarsın ya.”

“*Kulağa hoş gelecek* bir şeyler bulmamız gerekiyor,” dedi Benjy.

“*Kulağa hoş gelecek* bir şeyler mi?” diye bağırdı Arthur. “*Kulağa hoş gelecek* bir Nihai Soru, öyle mi? Birkaç fareden mi?”

Farelerin tüyleri diken diken oldu.

"Pekâlâ, yani idealizme *evet,* saf araştırmanın saygınlığına *evet,* bütün biçimleriyle gerçeği aramaya *evet,* ama korkarım ki bir an gelir ve *hakikaten* bir gerçek varsa bile bunun Evrenin çokboyutlu sonsuzluğunun tamamının neredeyse kesinlikle bir grup manyak tarafından yönetildiği olduğundan şüphelenmeye başlarsın. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için bir on milyon yıl daha harcamakla parayı alıp kaçmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsanız, ben kendi adıma biraz hareketi tercih ederim," dedi Frankie.

"Ama ..." diye söze başladı Arthur umutsuzca.

"Hey, anlaşana, Dünyalı?" diye araya girdi Zaphod. "Sen o bilgisayar matriksinin son nesil ürünlerinden birisin, tamam mı? Ve gezegene nah çekildiği ana dek oradaydın, değil mi?"

"Eee ..."

"Bu yüzden beynin bilgisayar programının sondan bir önceki halinin organik parçalarından biriydi," dedi Ford, oldukça anlaşılır bir açıklama yaptığını düşünerek.

"Anladın mı?" dedi Zaphod.

"Pekâlâ," dedi Arthur kuşkuyla. Hiçbir zaman kendini bir şeyin organik parçası olarak hissetmek nedir bilmemiş ve bunu her zaman sorunlarından biri olarak görmüştü.

"Bir başka deyişle," dedi Benjy, küçük ve garip aracını Arthur'a yönelterek, "sorunun yapısının beyin yapına kodlanmış olma olasılığı çok yüksek -bu yüzden onu satın almak istiyoruz."

"Neyi, soruyu mu?" dedi Arthur.

"Evet," dedi Ford ve Trillian.

"Çok para karşılığında," dedi Zaphod.

"Hayır, hayır," dedi Frankie, "satın almak istediğimiz şey sadece beynin."

"Ne!"

"Bu fırsatı kim kaçırırdı ki?" diye sordu Benjy.

"Beynini elektronik olarak okuyabileceğinizi söylemiştiniz sanırım," diye itiraz etti Ford.

"Şey evet," dedi Frankie, "ama ilk önce beyni dışarı çıkarmamız gerekiyor. Hazırlanması gerek."

"İşleme tabi tutulmalı," dedi Benjy.

"Küp küp doğranmalı."

"Ben almayayım," diye bağırdı Arthur, sandalyesini devirip dehşet içinde masadan uzaklaşırken.

"Eğer bu sizin için önemliyse," dedi Benjy, makul bir şey söylermiş gibi, "yerine her zaman yenisi koyulabilir."

"Evet, elektronik bir beyin," dedi Frankie, "basit bir tane yeterli olacaktır," dedi Frankie.

"Basit bir taneymiş!" diye feryat etti Arthur.

"Evet," dedi Zaphod yüzünde aniden beliren şeytani bir sırıtmayla, "onu yalnızca *Ne?, Anlamadım* ve *Çay nerede?* demeye programlamanız yeter - kimse farkı anlayamaz."

"Ne?" diye haykırdı Arthur, daha da gerileyerek.

"Bakın, gördünüz mü?" dedi Zaphod ve Trillian'ın o anda yaptığı bir şey yüzünden acıyla uludu.

"Farkı *ben* anlarım," dedi Arthur.

"Hayır anlamazsın," dedi fare Frankie, "anlamamaya programlanmış olacaksın."

Ford kapıya doğru koştu.

"Bakın, üzgünüm, fare dostlar," dedi, "ama anlaşabileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Anlaşmak zorunda olduğumuzu düşünmeyi tercih ederim," dedi fareler bir ağızdan ve o anda incecik seslerindeki bütün çekicilik yok oldu. Cam araçları, tiz bir çığlığı andıran hafif bir sesle masadan havalandı ve geri geri yürürken tökezleyerek bir köşeye sıkışmış, hiçbir şey düşünemez

haldeki çaresiz Arthur'a doğru ilerlemeye başladı.

Trillian onu kolundan sıkıca tuttu ve Ford'la Zaphod'un açmaya çalıştıkları kapıya doğru sürüklemeye çalıştı, ama Arthur bir ölü kadar ağırdı - kendisine ani bir hava saldırısı düzenleyen kemirgenler tarafından hipnotize edilmiş gibiydi.

Trillian ona haykırdı, ama Arthur sadece boş boş baktı.

Ford ve Zaphod kapıya bir kez daha asılıp açmayı başardılar. Kapının diğer tarafında yalnızca Magrathea'nın iriyarı ayaktakımı olduğunu varsayabildikleri, çirkin adamlardan oluşan küçük bir güruh vardı. Çirkin olan yalnızca kendileri değildi, yanlarında taşıdıkları tıbbi araç gereçler de güzel görünmekten çok uzaktı. Saldırıya geçtiler.

Yani - Arthur'un kafası kesilip beyni çıkarılacaktı, Trillian ona yardım edemiyordu, onlara göre epey iri ve silah olarak çok daha sağlam donanımlı birkaç haydut Ford ve Zaphod'un üzerine saldırmak üzereydi.

Sonuçta, tam o anda gezegendeki bütün alarmların sağır edici bir gürültüyle çalmaya başlaması çok büyük bir şanstı.

"*Acil durum! Acil durum*!" diye haykırıyordu Magrathea'nın dört bir yanındaki sirenler. "*Gezegene düşman gemisi indi. 8A bölümünde silahlı davetsiz misafirler var. Savunma istasyonları, savunma istasyonları.*"

Paramparça olmuş cam araçlarının dökün tüleri arasında yatan iki fare öfkeyle etrafı kokluyorlardı.

"Lanet olsun," diye söylendi fare Frankie, "bir kilo sefil Yerküre yaratığı beyni için ne tantana." Parlak pembe gözleri, statik elektrik yüzünden diken diken olmuş güzel, beyaz tüyleriyle sağa sola koşturuyordu.

"Şimdi yapabileceğimiz tek şey," dedi Benjy, çömelip düşünceli düşünceli bıyıklarını sıvazlayarak, "sahte bir soru bulmak ve kulağa inandırıcı gelebilecek bir şeyler uydurmak."

"Zor," dedi Frankie. Düşündü, "'*Sarı ve tehlikeli olan şey nedir*?' nasıl?"

Benjy bunun üzerine kısa bir süre düşündü.

"Hayır, iyi değil," dedi. "Cevaba uymuyor."

Birkaç saniye sessizliğe gömüldüler.

"Pekâlâ," dedi Benjy. "*Altıyı yediyle çarparsan ne çıkar*?"

"Hayır, hayır, fazla harfi harfine ve fazla gerçekçi," dedi Frankie, "bahisçilerin ilgisini uzun süre korumaz."

Tekrar düşündüler.

"İşte sana bir fikir. *İnsan kaç yoldan geçmelidir?*" dedi, sonra Frankie.

"Hah!" dedi Benjy. "İşte bu gerçekten umut vaat edecek bir soruya benziyor." Cümleyi ağzında biraz evirip çevirdi. "Evet," dedi, "bu harika! İnsanı hiçbir anlama bağlı kılmadan kulağa epey anlamlı geliyor. *İnsan kaç yoldan geçmelidir? Kırkiki.* Harika, harika, bu onları kandıracaktır. Frankie, bebeğim, paçayı sıyırdık!"

Heyecanla bir seğirtme dansına başladılar.

Yakınlarında, kafalarına ağır tasarım ödülleriyle vurulmuş birkaç çirkin adam yatıyordu.

Bir kilometre ötede dört kişi bir çıkış yolu bulmak için gürültüyle koridorda ilerliyordu. Açık ve geniş bir bilgisayar bölmesine vardılar. Çılgınca çevrelerine bakındılar.

"Sence ne tarafa, Zaphod?" diye sordu Ford.

"Çılgınca atıyorum, ama şu taraftan gidelim derim," dedi Zaphod, bir bilgisayar dizisiyle duvarın arasından sağa doğru koşarak. Diğerleri de tam onu izliyordu ki, havayı yarıp Zaphod'un birkaç santimetre önüne çatırdayarak düşen ve bitişik duvarın küçük bir kısmını yakan enerji yüklü bir Öldürmatik yıldırımı onu durdurdu.

"Tamam, Beeblebrox, olduğun yerde kal. Çevren sarıldı," diye haykırdı güçlü bir ses.

"Polisler!" dedi Zaphod tıslayarak ve topuklarının etrafında dönüp yere çömeldi. "Sen bir tahminde bulunmak ister misin, Ford?"

"Tamam, bu taraftan," dedi Ford. Bunun üzerine iki bilgisayar sırası arasındaki dar yoldan koşmaya başladılar.

Yolun sonunda kalın bir zırh ve uzay elbisesi giymiş bir siluet gördüler. Tehlikeli bir Öldürmatik

tabancasını onlara doğru sallıyordu.

"Seni vurmak istemiyoruz, Beeblebrox" diye bağırdı siluet.

"Bana uyar!" diye bağırarak karşılık verdi Zaphod ve iki bilgi-işlem ünitesi arasındaki geniş aralığa daldı.

Diğerleri de onu izledi.

"İki kişiler," dedi Trillian. "Köşeye sıkıştık."

Kocaman bir bilgisayar veri bankasıyla duvar arasındaki dar açılı bir köşeye doluştular.

Soluklarını tutup beklediler.

Aniden iki polisin de aynı anda üzerlerine ateş açmasıyla havada enerji şimşekleri çaktı.

"Hey, bize ateş ediyorlar," dedi Arthur, sımsıkı bir top halinde kıvrılıp yere çömelirken. "Bunu yapmak istemediklerini söylememişler miydi."

"Evet, *ben de* öyle söylediklerini sanmıştım," diye ona katıldı Ford.

Zaphod tehlikeye atılarak bir an için başını kaldırdı.

"Hey," dedi, "bizi vurmak istemediğinizi söylemiştiniz!" ve tekrar başını eğdi.

Beklediler.

Bir süre sonra bir ses karşılık verdi. "Polis olmak kolay değil!"

"Ne söyledi?" diye fısıldadı Ford hayretle.

"Polis olmanın kolay olmadığını söyledi."

"İyi de bu kesinlikle onun sorunu, değil mi?"

"Bence de."

Ford onlara seslendi, "Hey, dinleyin! Bize ateş etmeniz bizim için zaten yeterince büyük bir sorun, o yüzden eğer *kendi* sorunlarınızı da bize yüklemekten vazgeçerseniz, duruma bir çare bulmak hepimiz için daha kolay olacak sanırım!"

Bir sessizlik daha, sonra güçlü ses yine duyuldu.

"Şimdi, buraya bak dostum," dedi güçlü ses, "kafası sadece tetiğe basmaya çalışan, alnının ortasına kadar inen dökülmüş saç çizgisi ve küçük domuz gözleriyle çevresine bakınıp iki laf edemeyen bir çift moronla konuşmuyorsun. Bizler, sivil hayatta tanısanız büyük olasılıkla çok seveceğiniz zeki ve yardımsever insanlarız! Ben isimlerini verebileceğim bazı polisler gibi her önüme geleni vurup sonra kılıksız uzay-korucularının takıldığı barlarda böbürlenmem! Ben her önüme geleni vurup sonra saatlerce kız arkadaşıma ağlarım!"

"Ben de roman yazıyorum!" dedi araya giren diğer polis, "ama şimdiye kadar hiçbirini yayınlatmadım, bu yüzden sizi uyarsam iyi olur, sinirlerim *taaa* tepemde!"

Ford'un gözleri yuvalarından fırladı. "Kim bu herifler?" dedi.

"Bilmem," dedi Zaphod, "sanırım ateş etmelerini tercih ederdim."

"Şimdi, uslu uslu gelecek misiniz," diye tekrar bağırdı polislerden biri, "yoksa sizi havaya uçurmamıza izin mi vereceksiniz?"

"Siz hangisini tercih ederdiniz?" diye bağırdı Ford.

Bir mili-saniye sonra, Öldürmatik yıldırımları önlerindeki bilgisayar sırasına birbiri ardına çarpmaya ve hava gittikçe ısınmaya başladı.

Yaylım ateşi birkaç saniye daha dayanılmaz bir yoğunlukta sürdü.

Durduğunda, yankılar kesilirken birkaç saniyeliğine sessizliğe yakın anlar yaşandı.

"Hâlâ orada mısınız?" diye seslendi polislerden biri.

"Evet," diye bağırdılar.

“Bunu yapmaktan hiç hoşlanmadık," diye bağırdı diğer polis.

“Anlaşılıyordu,” diye bağırdı Ford.

“Şimdi, beni dinle, Beeblebrox, dikkatle dinlesen iyi edersin!”

“Neden?” diye bağırarak karşılık verdi Zaphod.

“Çünkü,” diye bağırdı polis, “sözlerim çok akıllıca, hayli ilginç ve insancıl olacak! Şimdi, teslim olur ve sizi biraz pataklamamıza izin verirsiniz -çok değil tabii ki, çünkü gereksiz şiddete son derece karşıyız- ya da bu gezegeni ve belki yolda gördüğümüz bir ikisini daha havaya uçururuz!”

“Ama bu çılgınlık!” diye haykırdı Trillian. “Bunu yapamazsınız!”

“Öyle bir yaparız ki,” diye bağırdı polis, “yapamaz mıyız?” diye sordu diğerine. '

“Şey evet, hiç şüphesiz yapmalıyız,” diye karşılık verdi diğeri.

“Ama neden?” diye sordu Trillian.

“Çünkü duyarlılık ve onun gibi değerler hakkında her şeyi bilen, aydın ve hoşgörülü bir polis olsan bile yapmak zorunda olduğun birtakım şeyler vardır!”

“Ben bu heriflere inanmıyorum,” diye mırıldandı Ford, kafasını sallayarak.

“Biraz daha ateş edelim mi?” diye bağırdı polislerden biri diğerine.

“Elbette, neden olmasın?”

Bir yaylım ateşi daha açtılar.

Isı ve gürültü gerçekdışı boyuttaydı. Ardına gizlendikleri bilgisayar sırası yavaş yavaş parçalanmaya başlıyordu. Önü neredeyse tamamen eriyip gitmişti ve yoğun metal eriyiği çömeldikleri yere doğru kıvrılarak akıyordu. Birbirlerine sokulup geriledilerve sonlarını beklediler.

Ama sonları gelmedi, en azından o anda.

Yaylım ateşi birden kesildi ve arkasından gelen ani sessizlik birkaç garip uğultu ve gümbürtüyle noktalandı.

Dördü birbirlerine baktılar.

"Ne oldu?" dedi Arthur.

"Durdular," dedi Zaphod, omuzlarını silkerek.

"Neden?"

"Bilmem, gidip sormak ister misin?"

"Hayır."

Beklediler.

"Kimse yok mu?" diye seslendi Ford.

Cevap gelmedi.

"Bu garip."

"Belki de bir tuzaktır."

"Kafaları o kadar çalışmaz."

"O gümbürtüler neydi?"

"Bilmem."

Birkaç saniye daha beklediler.

"Pekâlâ," dedi Ford, "gidip bir bakacağım."

Diğerlerine bir göz attı.

"Kimse *Hayır gidemezsin, bırak yerine ben gideyim*, demeyecek mi?"

Hepsi hayır anlamında kafa salladı.

"Pekâlâ," dedi ve ayağa kalktı.

Bir an hiçbir şey olmadı.

Sonra, bir iki saniye daha hiçbir şey olmamaya devam etti. Ford yanmakta olan bilgisayardan büyük dalgalar halinde yükselen yoğun dumanın arasından dikkatle baktı.

Dikkatli bir şekilde açığa çıktı.

Hâlâ hiçbir şey olmuyordu.

Yirmi metre ötede, dumanın ardında uzay giysili polislerden birini belli belirsiz seçebiliyordu. Yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Diğer yöne doğru yirmi metre ötedeyse ikinci adam yatıyordu. Ortalıkta başka hiç kimse görünmüyordu.

Bu Ford'a çok tuhaf geldi.

Ağır ve ürkek adımlarla ilkine doğru yürüdü. Yaklaştığında adamın bedeninin güven verici bir hareketsizlik içinde yattığını gördü. Adamın yanına ulaşıp gevşek parmaklarından sallanan Öldürmatik tabancasına ayağını koyduğunda da adam güven verici bir hareketsizlik içinde yatmaya devam etti.

Eğildi ve hiçbir dirençle karşılaşmadan tabancayı çekip aldı.

Polis ölmüştü besbelli.

Hızlı bir inceleme, onun Blagulon Kappa'dan olduğunu ortaya koydu - o metan soluyan bir canlı türüydü ve Magrathea'nın yoğunluğu düşük oksijenli atmosferinde hayatta kalmak için uzay giysisine ihtiyacı vardı.

Görünüşe bakılırsa, sırt çantasında taşıdığı minik yaşam destek sistemi bilgisayarı beklenmedik bir şekilde havaya uçmuştu.

Büyük bir şaşkınlık içindeki Ford bilgisayarın sağını solunu dürtükledi. Bu minyatür giysi bilgisayarları genelde gemideki ana bilgisayarın tam bir kopyasıydı ve ana makineye Etha-altı aracılığıyla doğrudan bağlıydılar. Böyle bir sistem, bütün bağlantılarda bir arıza oluşması durumu dışında -ki bu o ana dek hiç duyulmamıştı- her koşulda çalışırdı.

Aceleyle yüzükoyun yatan diğer adamın yanına gitti ve aynı olanaksız şeyin tahminen aynı anda onun da başına geldiğini gördü.

Gelip bakmaları için diğerlerini de çağırdı. Geldiler ve onun şaşkınlığını paylaştılar, ama merakını değil.

"Haydi şu delikten bir an önce çıkalım," dedi Zaphod. "Aramam gereken şey her neyse, buradaysa bile onu istemiyorum." İkinci Öldürmatik tabancasını kaptı, kimseye zararı olmayan bir muhasebe bilgisayarını havaya uçurdu ve koşarak koridora daldığında diğerleri de onu izledi. Zaphod az daha onları birkaç metre ötede bekleyen bir havamobili de havaya uçuracaktı.

Havamobil boştu, ama Arthur onun Slartibartfast'ınki olduğunu anladı.

Dağınık kontrol paneline bir not iliştirilmişti. Notta kumanda düğmelerinden birine işaret eden bir ok vardı.

Büyük olasılıkla basılacak en iyi düğme bu, yazıyordu notta.

otuzdört

Havamobil onları çelik tünellerden R17'den daha büyük bir hızla geçirip başka bir kasvetli sabah alacakaranlığının pençesindeki yüzeye çıkardı. Soluk gri ışıklar karada adeta pıhtılaşıyordu.

R bir hız birimidir, ki beden ve akıl sağlığına uygun olacak ve diyelim beş dakikadan çok gecikmeyeceğiniz makul bir yolculuk hızı olarak tanımlanmıştır. İşte bu nedenle, koşullara göre neredeyse sonsuz değişken bir rakam olduğu açıktır, çünkü ilk iki çarpan yalnızca hızın mutlak olarak alınmasına değil, üçüncü çarpanın bilinirliğine göre de değişmektedir. Sakin bir şekilde ele alınmadığı takdirde, denklem büyük bir stres, ülser, hatta ölümle sonuçlanabilir.

R17 sabit bir hız değildir, ama çok çok hızlı olduğu ortadadır.

R17 ve üzerindeki hızlarda ilerleyen havamobil onları *Altın Kalp*'in yanına bıraktı. Gemi, donmuş yüzeyin üzerinde beyazlatılmış bir kemik gibi bütün yalınlığıyla duruyordu. Onları indirmesinin ardından havamobil kendine ait önemli işlerine devam etmek üzere hızla geldikleri yöne döndü.

Dördü de tir tir titreyerek gemiye baktı.

Yanında bir gemi daha vardı.

Köpekbalığını andıran, yusyuvarlak bir Blagulon Kappa polis gemisiydi bu. Kurşuni yeşil renkteydi, farklı boylarda ve düşmanlık derecelerinde siyah harfler vardı üzerinde. Harfler, okuma zahmetinde bulunanlara, geminin nereden geldiği, polis teşkilatının hangi bölümünde görevli olduğu ve güç girişlerinin nerelerden yapılması gerektiği konusunda bilgi veriyordu.

Polis gemisi, iki kişilik mürettebatı o sırada yerin birkaç kilometre altındaki duman dolu bir bölmede boğulmuş yatıyor olsa da, olağandışı bir karanlık ve sessizlik içindeydi. Bu, açıklaması ya da tanımlaması olanaksız olan, şu tuhaf şeylerden biriydi, ama insan bu geminin tamamen ölü olduğunu hissedebiliyordu.

Ford bunu hissedebiliyordu ve bunu son derece gizemli buldu - görünen o ki bir gemi ve iki polis memuru aynı anda ölmüştü. Onun bildiği Evrende böyle şeyler olmazdı.

Diğer üçü de bunu hissedebiliyordu, ama onlar acı soğuğu daha fazla hissettiklerinden gittikçe daha da ağırlaşan bir meraksızlık nöbetine tutularak aceleyle *Altın Kalp*'e girdiler.

Ford dışarıda kalmayı sürdürdü ve sonra Blagulon gemisini incelemeye gitti. Yürürken, soğuk toprakta yüzükoyun yatan, hareketsiz bir metal nesneye takılıp düşüyordu az kalsın.

"Marvin!" diye haykırdı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kendini sakın benim farkıma varmak zorundaymış gibi hissetme, lütfen," dedi robot boğuk bir sesle.

"Peki, ama nasılsın metal adam?" dedi Ford.

"Büyük bir bunalımdayım."

"Neden?"

"Bilmiyorum ki," dedi Marvin, "orada hiç bulunmadım."

"Neden," dedi Ford, onun yanına çömelip soğuktan titreyerek, sonra "neden yerde yüzüstü yatıyorsun?" diye ekledi.

"Bu çok etkili bir perişan olma yöntemi," dedi Marvin. "Benimle konuşmak istiyormuşsun gibi

davranma, benden nefret ettiğini biliyorum.”

“Hayır, etmiyorum.”

“Evet ediyorsun, herkes eder. Bu Evrenin bir parçası. Birinin benden nefret etmeye başlaması için onunla konuşmam yeterli. Robotlar bile nefret eder benden. Eğer beni görmezden gelirsen, sanırım buradan çekip gidebilirim.”

Ayağa kalktı ve azimle diğer yöne döndü.

“Bu gemi benden nefret etti,” dedi hüzünlü bir sesle, polis gemisini işaret ederek.

“Bu gemi mi?” dedi Ford ani bir heyecanla. “Ona ne oldu? Biliyor musun?”

“Benden nefret etti, çünkü onunla konuştum.”

“Onunla *konuştun* mu?” dedi Ford bağırarak. “Onunla konuştum da ne demek oluyor ?”

“Basit. Çok sıkıldım ve bunaldım. Gidip kendimi onun dışındaki bilgisayar girişine bağladım. Sonra bilgisayarla uzun uzun konuştum, ona kendi Evren görüşümü anlattım,” dedi Marvin.

“Sonra ne oldu?” diye üsteledi Ford.

“İntihar etti,” dedi Marvin ve huysuz huysuz yürüyerek *Altın Kalp*’e döndü.

otuzbeş

O gece, *Altın Kalp* kendisiyle Atbaşlı Nebula arasına birkaç ışık yılı koymakla meşgulken, Zaphod köprüdeki küçük palmiyenin altında tembel tembel uzanmış sert Pan Galaktik Gargara Bombalarıyla beyinlerini kendilerine getirmeye çalışıyor; Ford ve Trillian bir köşede oturmuş hayatı ve hayat meselelerini tartışıyorlardı. Arthur'sa Ford'un *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni gözden geçirmek üzere yatağa girmişti. Madem burada yaşamak zorundayım, diye mantık yürütmüştü, burayla ilgili bir şeyler öğrenmeye başlasam iyi olacak.

Şu maddeyle karşılaştı.

"*Belli başlı her galaktik uygarlığın tarihi üç ayrı ve fark edilebilir aşamadan geçme eğilimindedir. Bu aşamalar Hayatta Kalma, Sorgulama ve İncelikli düşünmedir; bir başka deyişle Nasıl, Neden ve Nerede aşamaları olarak da bilinirler.*"

"*Örneğin, ilk aşama* Nasıl Yiyebiliriz? *sorusuyla, ikinci aşama* Neden Yiyoruz? *sorusuyla, üçüncü aşamaysa* Öğle Yemeğini Nerede Yiyelim? *sorusuyla tanımlanmaktadır.*"

Daha fazla ilerleyemeden geminin iç haberleşme sistemi bir vızıltıyla canlandı.

"Hey, Dünyalı? Aç mısın, evlat?" dedi Zaphod'un sesi.

"Şey, evet, biraz acıktım sanırım," dedi Arthur.

"Pekâlâ bebek, öyleyse sıkı tutun," dedi Zaphod. "Evrenin Sonundaki Restoran'a gidip bir şeyler atıştıracağız."

ikinci kitap

EVRENİN SONUNDAKİ RESTORAN

Çeviren: İrem Kutluk

İhtimalsizliği gerçekleştirdiği için Geoffrey Perkins'e;
ona yardım ettikleri için Paddy Kingsland,
Lisa Braun, Alick Hale Munro'ya;
orijinal Milliways elyazmalarıyla
ilgili yardımları için John Lloyd'a;
her şeyi başlattığı için Simon Brett'e;
Jane ve James'e kucak dolusu teşekkürler.

Kitabı yazarken, yani beş yıl gibi uzun bir süre boyunca
durmaksızın dinlediğim Paul Simon'ın
One Trick Pony albümüne; tüm aksiliklere rağmen sunduğu bitip
tükenmek bilmeyen sabır, nezaket
ve yemekler için Jacqui Graham'a
çok özel teşekkürler.

Eğer bir gün biri çıkıp da Evrenin hangi nedenle
ve niçin burada var olduğunu keşfederse,
Evrenin birdenbire yok olacağını ve
yerini çok daha garip ve anlaşılmaz
bir şeyin alacağını öne süren bir kuram vardır.

Bir başka kuramsa
bunun zaten gerçekleştiğini ileri sürer.

bir

Hikâyenin buraya kadar olan kısmı:

Başlangıçta Evren yaratıldı.

Bu, pek çok kişiyi epey kızdırdı ve geniş kalabalıklar tarafından kötü bir adım olarak değerlendirildi.

Birçok ırk Evrenin bir tür tanrı tarafından yaratıldığına inanıyordu, ancak Viltvodle Altı'nın Jatravartid halkı, aslında tüm Evrenin, adına Hastalanmış Büyük Yeşil denilen bir varlığın hapşırması sonucu burnundan etrafa saçıldığına inanıyordu.

Sürekli olarak, Büyük Beyaz Mendilin Ortaya Çıkışı diye adlandırdıkları bir dönemin korkusu içinde yaşayan Jatravartidler, her biri elliden fazla kola sahip olan ufak tefek mavi yaratıklar olup bu yüzden tarihte tekerlekten önce sprey deodorantı keşfeden tek ırktı.

Bununla birlikte, Hastalanmış Büyük Yeşil Kuramı Viltvodle Altı dışında pek yaygın bir kabul görmemiştir ve sonuçta Evren şaşırtıcı bir yer olmayı sürdürürken bir yandan da ona dair başka açıklamalar bulabilmek için yapılan araştırmalar durmaksızın devam edegelmiştir.

Örneğin, bir zamanlar, tüm boyutlara hakim hiperzeki varlıkların oluşturduğu bir ırk, kendilerine Derin Düşünce adını verdikleri dev boyutlarda bir süper bilgisayar inşa ederek Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Nihai Sorunun Cevabı'nı bulmayı amaçlamışlardı.

Derin Düşünce yedi buçuk milyon yıl boyunca çalışıp hesaplamış, en sonunda cevabın Kırkiki olduğunu bildirmişti - ve sonuç olarak da bu cevabın sorusunun ne olduğunu bulabilmek için daha da büyük bir bilgisayar yaratmak gerekmişti.

Yerküre olarak adlandırılan bu bilgisayar öyle büyüktü ki sık sık bir gezegen olduğu yanılgısına düşülüyordu -özellikle de kendilerinin devasa bir bilgisayar programının yalnızca basit bir parçası oldukları gerçeğinden tamamen habersiz bir şekilde bilgisayarın dış yüzeyinde avare avare dolaşıp duran tuhaf maymunsu varlıklar tarafından.

Bu da çok tuhaftı, çünkü oldukça basit ve açık olan bu bilgi parçası olmaksızın Yerküre'de olup biten hiçbir şeyin en ufak bir anlam taşıması mümkün değildi.

Bununla birlikte, ne yazık ki, sıra ulaşılan bilginin dökülüp okunmasına geldiği o kritik anda Yerküre beklenmedik bir şekilde Vogonlar tarafından -onların iddiasına göre- yeni bir hiperuzay kestirme yoluna yer sağlamak amacıyla yerle bir edilmiş ve böylece hayatın anlamını bulma konusundaki umutların tümü sonsuza kadar kaybolup gitmişti.

Ya da görünüşte böyleydi.

Bu tuhaf maymunsu yaratıklardan ikisi sağ kalmıştı.

Arthur Dent son anda kurtulmuştu, çünkü eski bir arkadaşı olan Ford Prefect, o ana kadar öne sürdüğü gibi Guildford'dan değil de Betelgeuse'un civarındaki küçük bir gezegenden gelmeydi ve daha da önemlisi uçan dairelere nasıl otostop çekileceğini çok iyi biliyordu.

Tricia McMillan -ya da Trillian- ise altı ay önce, o zamanki Galaksi Başkanı Zaphod Beeblebrox'la birlikte gezegenden ayrılmıştı.

İki kişi kurtulmuştu.

Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Nihai Cevabı ve Nihai Soruyu bulmak için yapılan gelmiş geçmiş en büyük deneyden geriye kalanlar yalnızca onlardı.

Ve uzayın mürekkep karası karanlığında tembelce seyreden yıldızgemilerinin yaklaşık bir milyon kilometre ötesinde, bir Vogon gemisi yavaşça onlara doğru ilerlemekteydi.

iki

Bütün Vogon gemileri gibi bu gemi de hiçbir şekilde tasarlanmadan yapılmış ve sadece pıhtılaşıp katılaşmış bir nesne gibi görünüyordu. Aslına bakarsanız, çirkin açılarla gövdesinden fırlayan sevimsiz sarı çıkıntı ve yumrular birçok uzay gemisinin görüntüsünü bozacak türden şeylerdi, ama yine de Vogon gemileri söz konusu olduğunda görüntünün daha fazla bozulabilmesi ne yazık ki imkânsızdı. Göklerde daha çirkin şeylerin de görüldüğü söyleniyordu, ama bunlara tanık olanlar pek de güvenilir kişiler sayılmazdı.

Aslında bir Vogon gemisinden daha çirkin herhangi bir şey görebilmeniz için o geminin içine girip bir Vogona bakmanız gerekir. Bununla birlikte, eğer akıllı biriyseniz, böyle bir şey tam da yapmaktan kaçınacağınız şey olacaktır, çünkü ortalama bir Vogon, size asla doğmamış olmanızı diletecek -ya da (daha açık görüşlü biriyseniz) size onun hiç doğmamış olmasını diletecek- kadar aşağılık ve iğrenç bir şey yapmadan önce, asla iki kez düşünmeyecektir.

Aslında, ortalama bir Vogon muhtemelen sadece bir kez bile düşünmeyecektir. Onlar cahil, kalın kafalı, salyangoz beyinli yaratıklardır ve düşünmenin onlar için biçilmiş bir kaftan olduğu söylenemez. Vogonlar üzerinde yapılan anatomik incelemeler, onların beyinlerinin aslında fena halde deforme olmuş, yanlış yere yerleştirilmiş ve hazımsızlık çeken bir karaciğer olduğunu ortaya koymuştur. Vogonlar hakkında söylenebilecek en adil şey, onların neden hoşlandıklarını çok iyi bildikleri ve hoşlandıkları şeyin de genellikle milletin canını yakmak, fırsat buldukça bol bol öfkelenmek olduğudur.

Hoşlanmadıkları şeyse, başladıkları işi yarım bırakmaktır -özellikle bu Vogon ve özellikle de -çeşitli nedenler yüzünden- bu iş.

Bahsettiğimiz bu Vogon, Galaktik Hiperuzay Planlama Konseyi'nden Kaptan Prostetnik Vogon Jeltz'di ve Yerküre denilen o sözde "gezegeni" yok etme işini üstlenmiş olan kişiydi.

Anıtsal bir iğrençliğe sahip gövdesini, bedenine hiç de uygun olmayan daracık koltuğa zorla sığdırdı ve *Altın Kalp* adlı yıldızgemisini sistematik olarak taramakta olan monitörü izlemeye koyuldu.

Sonsuz İhtimalsizlik Motoruna sahip olan *Altın Kalp*'in şimdiye dek inşa edilmiş en güzel ve en gelişmiş gemi olması onun pek umurunda değildi. Estetik ve teknoloji, onun için açılmamış kitaplardı ve ona kalsa zaten bütün kitapları yakıp küllerini de gömerdi.

Zaphod Beeblebrox'un da o gemide olması daha da az umurundaydı. Zaphod Beeblebrox artık sabık Galaksi Başkanıydı, ki son günlerde Galaksinin bütün polis güçleri onun ve çalmış olduğu bu geminin peşindeydi, ama bu durum da Vogonun hiç ilgisini çekmiyordu.

Onun daha önemli bir işi vardı.

Denir ki, deniz ne kadar bulutların üzerindeyse Vogonlar da rüşvet ve ahlaksızlığa o kadar tenezzül etmezler; ki bahsettiğimiz Vogon söz konusu olduğunda bu yargı en ufak bir tereddüte bile asla yer bırakmayacak kesinlikte doğruydu. O, "dürüstlük" veya "ahlaksal doğruluk" gibi sözcükler duyduğu zaman hemen sözlüğünü aramaya başlar, çok büyük miktarda hazır paranın şıngırtısı kulağına geldiğindeyse kurallar kitabını tuttuğu gibi uzaklara fırlatıp atardı.

Yerküre'nin ve orada bulunan her şeyin yok edilmesi için böylesine acımasızca uğraşırken, profesyonel görevinin yüklediği sorumlulukların hayli üstüne ve dışına taşmıştı. Hatta söz konusu kestirme yolun inşa edilip edilmeyeceğiyle ilgili bazı şüpheler bile vardı, ama mesele örtbas edilmişti.

İğrenç bir memnuniyet homurtusu çıkardı.

"Bilgisayar" diye seslendi çatlak bir sesle, "bana beyin-bakımı uzmanımı bağla."

Birkaç saniye içinde ekranda Gag Halfrunt'ın yüzü göründü, bakmakta olduğu Vogon suratının kendisinden on ışık yılı uzakta olduğunu bilen bir adamın gülümsemesi vardı yüzünde. Bu gülümsemeye bir şekilde hafiften alaycı bir pırıltı da karışmıştı. Çünkü Vogon her ne kadar onu ısrarla "özel beyin-bakımı uzmanım" diye adlandırıyorsa da ortada bakımdan geçirilecek pek bir beyin yoktu ve işin aslına bakılacak olursa Vogona iş veren kişi Halfrunt'tu. Ona çok kirli bir işini yaptırmak için korkunç miktarlarda para ödüyordu. Galaksinin en tanınmış ve başarılı psikiyatristlerinden biri olarak, o ve meslektaşlarından oluşan bir konsorsiyum, psikiyatrinin tüm geleceğini tehlikede görmüş ve bu konuda korkunç miktarda para harcamaya karar vermişlerdi.

"Pekâlâ," dedi, "selam, benim Kaptanım Prostetnik Vogon, bugün kendimizi nasıl hissediyoruz?"

Vogon Kaptan ona son birkaç saat içinde yaptığı bir disiplin tatbikatı sırasında gemi mürettebatının neredeyse yarısını ortadan kaldırdığını bildirdi.

Halfrunt'ın gülümsemesi bir an bile titreşmedi.

"Pekâlâ," dedi, "sanırım bu, bir Vogon için tamamen normal bir davranış biçimi, değil mi? Yani saldırgan içgüdülerin, anlamsız şiddet hareketlerine doğal ve sağlıklı bir biçimde yönlendirilmesi."

"Bu," diye homurdandı Vogon, "senin her zaman söylediğin şey."

"Yine pekâlâ," dedi Halfrunt, "sanırım bu, bir psikiyatrist için tamamen normal bir davranış biçimi. Güzel. Açıkça görülüyor ki, bugün her ikimiz de zihinsel tavırlarımıza iyi bir şekilde uyum sağlamış durumdayız. Şimdi söyle bana, görevle ilgili haberler nedir?"

"Gemiyi saptamış bulunuyoruz."

"Harika," dedi Halfrunt, "harika! Ya içindekiler?"

"Dünyalı orada."

"Mükemmel! Ve ...?"

"Aynı gezegenden bir dişi. Onlar sonuncular."

"İyi, iyi" diye ışıldadı Halfrunt, "başka kim var?"

"Prefect denen adam."

"Evet?"

"Bir de Zaphod Beeblebrox."

Halfrunt'ın gülümsemesi bir an için titreşti.

"Ha, evet," dedi, "bunu bekliyordum. Bu çok üzücü."

"Özel bir arkadaş mı?" diye sıkıştırdı Vogon, bu deyimi bir yerlerde duymuş ve kullanmaya karar vermişti.

Yok canım, dedi Halfrunt, bilirsin, benim mesleğimde özel arkadaşlıklar kurmayız."

"Ya," diye homurdandı Vogon, "profesyonel tarafsızlık."

Hayır, dedi Halfrunt, neşeli bir ses tonuyla, "yalnızca böyle bir yeteneğe sahip değiliz, o kadar."

Duraksadı. Ağzı gülümsemeye devam ediyordu, ama kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Fakat, anlarsın ya," diye devam etti, "Beeblebrox benim en kârlı müşterilerimden biridir. Kendisi, psikanalistlerin rüyalarında bile göremeyeceği kişilik sorunlarına sahiptir."

Onu isteksizce aklından uzaklaştırmadan önce bir süre bu düşünceyi evirip çevirdi.

"Yine de," dedi, "görevine hazırsın, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Gemiyi derhal imha et."

"Ya Beeblebrox ne olacak?"

"Pekâlâ" dedi Halfrunt, canlı bir ses tonuyla, "Zaphod yalnızca öylesine biri, o kadar, anlarsın ya?"

Ekrandan kaybolup gitti.

Vogon kaptan kendisini sağ kalan mürettebatıyla bağlantıya geçirecek bir iletişim düğmesine bastı.

"Hücum," dedi.

Tam da o anda Zaphod kamarasında avaz avaz küfrediyordu. İki saat önce, Evrenin Sonundaki Restoran'a gidip ayaküstü bir şeyler atıştıracaklarını söylemiş, hemen ardından geminin bilgisayarıyla bu yüzden ateşli bir tartışmaya girişmiş ve İhtimalsizlik faktörlerini bir kurşun kalemle de çözebileceğini haykırarak fırtına gibi kamarasına dönmüştü.

Altın Kalp'in İhtimalsizlik Motoru, onu mevcut gemiler arasında en güçlü ve hareketlerini tahmin etmesi en imkânsız gemi durumuna getirmişti. Yapılmak istenen şeyin tam olarak ne kadar ihtimalsiz olduğu hesaplanabildiği sürece geminin yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Zaphod, gemiyi, Başkan olarak onu fırlatması beklendiği sırada çalmıştı. Tam olarak neden çaldığı sorulsa, gemiyi beğendiğinden başka bir şey söyleyemezdi.

Eğlenceli bir iş gibi görünmesi dışında, neden Galaksi Başkanı olduğunu da bilmiyordu.

Ama bunların dışında aslında daha iyi nedenler de olduğunu ve bu nedenlerin her iki beyninin karanlık ve kilitli köşelerinde gömülü olduğunu da biliyordu. Beyinlerinin bu karanlık ve kilitli köşelerinden kurtulabilmeyi isterdi, çünkü burada saklı olanlar arada sırada bir an için yüzeye çıkıyor, zihninin neşe ve eğlence bölümünü tuhaf düşüncelerle doldurarak, kendisini hayatının temel görevi olarak gördüğü şeyden, yani harika bir şekilde iyi zaman geçirmekten alıkoymaya çalışıyorlardı.

İşte küfrettiği o anda hiç de harika bir şekilde iyi zaman geçirmiyordu. Sabrı ve kalemleri tükenmiş, karnı çok acıkmıştı.

"Yıldızfrengisi!" diye haykırdı.

Tam olarak aynı anda Ford Prefect de havadaydı. Ama havada olmasının nedeni geminin yapay yerçekimi alanındaki bir hata değil, tam da o anda geminin kamaralarına giden merdiven boşluğundan aşağı atlamasıydı. Bu, tek atlayışta aşılması çok zor bir yükseklik olduğu için beceriksizce yere konarken önce tökezledi, sonra toparlandı, birkaç minyatür hizmet robotunu sağa sola savurarak hızla koridora daldı, köşeye gelince kaydı ve Zaphod'un kapısından içeri fırtına gibi girerek zihnini kurcalayan konuyu açıkladı.

"Vogonlar," dedi.

Bundan çok kısa bir süre önceyse Arthur Dent bir fincan çay bulmak amacıyla kamarasından dışarı çıkmıştı. Bu, pek de iyimser bir ruh haliyle giriştiği bir serüven değildi, çünkü koca gemideki tek sıcak su kaynağının Sirius Sibernetik Şirketi tarafından üretilmiş olan bilgisiz bir nesne olduğunu biliyordu. Adına Besinmatik İçecek Sentezleyicisi deniyordu ve Arthur onunla daha önce de

karşılaşmıştı.

Bu makine onu kullanan herkesin kişisel metabolizmasına ve ağız tadına uygun bir şekilde, mümkün olabilecek en geniş içecek yelpazesini üretebileceği iddiasındaydı. Bununla birlikte, onu denediğiniz zaman, hiç istisnasız tüm yaptığı, plastik bir kap üreterek içini neredeyse, ama tam olarak değil, çaya hiç benzemeyen bir sıvıyla doldurmak oluyordu.

Arthur bu durumu makineyle mantıklı bir şekilde tartışmaya karar verdi.

"Çay," dedi.

"Paylaş ve Keyfini Çıkar" diye yanıtladı makine ve bir bardak daha üretip sundu.

"Paylaş ve Keyfini Çıkar" alanında son derece başarılı Sirius Sibernetik Şirketi Şikâyet Bölümünün sloganıydı; ki artık orta büyüklükte üç gezegenin ana kara kütlelerini kaplamakta olan bu bölüm, Şirketin son yıllarda sürekli kâr eden tek bölümüydü.

Bu slogan, Eadraz uzaylimanındaki Şikâyet Bölümünün hemen yanında ve yaklaşık dört buçuk kilometre yüksekliğinde pırıl pırıl ışıklı harfler dizisi olarak dikili durmaktaydı - daha doğrusu bir zamanlar dikiliydi. Maalesef harfler o kadar ağırdı ki dikildikten kısa bir süre sonra altlarındaki zemin göçmüş ve harfler şimdi ölmüş olan birçok yetenekli, genç şikâyet yöneticisinin çalışmakta olduğu ofislerin içinden geçerek neredeyse yarı boylarına dek yere gömülmüşlerdi.

Harflerin dışarıda kalan görünür bölümleri, yerel dilde "Git kafanı domuza sok" anlamına gelen bir cümlecik oluşturmaktaydı ve özel kutlama günleri dışında artık ışıklandırılmıyorlardı.

Arthur altıncı bardak sıvıyı da fırlatıp attı.

"Dinle makine," dedi, "var olabilecek her türlü içeceği sentezleyebileceğini iddia ediyorsun, öyleyse bana niye durmadan aynı ağza konulamaz berbat sıvıyı verip duruyorsun?"

"Beslenme ve damak tadıyla ilgili veriler," diye fıkırdadı makine, "Paylaş ve Keyfini Çıkar."

"İğrenç bir tadı var!"

"Bu içeceği denemekten keyif aldıysanız," diye devam etti makine, "bu keyfi neden arkadaşlarınızla da paylaşmıyorsunuz?"

"Çünkü," dedi Arthur, terslenerek, "onları kaybetmek istemiyorum. Sana ne söylediğimi anlamaya çalışsana? Bu içecek ..."

"Bu içecek," dedi makine tatlı bir ses tonuyla, "kişisel beslenme gereksinimlerinizi ve damak zevkinizi karşılamak için özel olarak üretilmiştir."

"Ha," dedi Arthur, "yani ben rejime girmiş bir mazoşistim, öyle mi?"

"Paylaş ve Keyfini Çıkar."

"Öf, kes sesini."

"Bütün arzunuz bu mu?"

Arthur vazgeçmeye karar verdi.

"Evet," dedi.

Sonra kararını eğer bu işten vazgeçersem ne olayım diye değiştirdi.

"Hayır," dedi, "bak, bu çok çok basit ... bütün istediğim ... bir fincan çay. Benim için bir fincan çay hazırlayacaksın. Şimdi sessiz ol ve dinle."

Böyle deyip oturdu. Besinmatik'e Hindistan'ı anlattı, Çin'i anlattı, Seylan'ı anlattı. Ona güneşte kuruyan geniş yaprakları anlattı. Gümüş çaydanlıkları anlattı. Çimenliklerde geçirilen yaz ikindilerini anlattı. Sütün çaydan önce koyulması gerektiğini, böylece onun çok sıcak olmayacağını anlattı. Hatta (kısaca) Doğu Hindistan Şirketi'nin tarihini bile anlattı.

"Bu kadar mı, yani?" dedi Besinmatik, o anlatmayı bitirdiğinde.

“Evet,” dedi Arthur, “istediğim şey işte bu.”

“Su içinde kaynatılan kurutulmuş yaprak tadı istiyorsunuz, öyle mi?”

“Eee, evet. Sütlü olsun.”

“Süt bir inekten fişkırtılan şey mi?”

“Yani, böyle de ifade edilebilir sanırım...”

“Bunun için biraz yardıma ihtiyacım olacak” dedi makine kısaca. Sesindeki bütün neşeli fıkırtılar kaybolmuş ve tamamen iş ciddiyetine bürünmüştü.

“Pekâlâ, bu konuda ne yapabilirim,” dedi Arthur.

“Sen yapacağını yaptın,” diye onu bilgilendirdi Besinmatik.

Ve geminin bilgisayarına başvurdu.

“Selam millet!” dedi geminin bilgisayarı.

Besinmatik bilgisayara çay hakkında açıklamalarda bulundu. Bilgisayar önce tereddüt etti, sonra mantık devreleriyle Besinmatik’e bağlandı ve ikisi birlikte ciddi bir sessizliğe gömüldüler.

Arthur bir süre onları izleyip bekledi, ama hiçbir şey olmadı.

Aleti yumrukladı, ama yine hiçbir şey olmadı.

En sonunda pes etti ve köprüye doğru yollandı.

Altın Kalp, uzayın ıssız boşluğunda hareketsiz bir şekilde bekliyordu. Çevresinde Galaksinin milyarlarca minicik ışığı pırıldamaktaydı. Vogon gemisinin çirkin sarı yumrusu sinsice ona doğru süzülüyordu.

üç

“Su kaynanası olan var mı?” diye köprüye girerken sordu Arthur; Trillian’ın bilgisayarı konuşturmak için ona neden bağırdığını, Ford’un neden yumrukladığını, Zaphod’un neden tekmelediğini ve üstelik ekranda neden çirkin sarı bir yumrunun bulunduğunu da anında merak etmişti.

Elindeki boş fincanı bir köşeye bırakıp onlara doğru yürüdü.

“Hayrola?” dedi.

Tam o anda, Zaphod geleneksel foton motorunu kontrol eden panellerin bulunduğu cilalı mermer yüzeye doğru atıldı. Paneller ellerinin altında görünür hale geldiğinde, onları çabucak manüel kontrol konumuna geçirdi. İtti, çekti, bastırdı ve küfretti. Foton motoru hastalıklı bir sarsıntı ürettiyse de tekrar devreden çıktı.

"Bir şey mi var?” dedi Arthur.

“Hey, duydunuz mu?” diye homurdandı Zaphod, şimdi de Sonsuz İhtimalsizlik Motorunu manüel kontrol konumuna geçirmeye uğraşıyordu, “maymun konuştu!”

İki küçük vızıltının ardından İhtimalsizlik Motoru da devreden çıktı.

“Saf tarih, oğlum," dedi Zaphod, İhtimalsizlik Motorunu tekmeledi, “konuşan bir maymundur!”

“Eğer seni rahatsız eden bir şey varsa ...” diye başladı Arthur.

“Vogonlar!” diye araya girip konuşmayı kesti Ford. “Bize saldırıyorlar!”

Arthur anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

“Peki, ama siz ne yapıyorsunuz? Hemen kaçalım buradan!”

“Kaçamayız. Bilgisayar kilitlenmiş.”

“Kilitlenmiş mi?”

“Bütün devrelerinin meşgul olduğunu söylüyor. Geminin hiçbir yerinde güç yok.”

Ford bilgisayar terminalinden uzaklaştı, gömleğinin yeniyle alnındaki terleri sildi ve gerileyerek bir duvarın dibine çöktü.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi. Boşluğa bakarak dudağını ısırdı.

Arthur bir zamanlar, Yerküre’nin yok edilişinin çok öncesinde, henüz okulda öğrenciyken futbol oynardı. Bu işte hiçbir zaman iyi olamamıştı ve bu konudaki en belirgin özelliği, önemli maçlarda kendi kalesine gol atmaktı. Bunu ne zaman yapsa, ensesinden başlayıp yavaş yavaş yanaklarına yayılan ve oradan da alnını kızartan özel bir karıncalanma hissi yaşamaya başlardı. O anda belleğinde çamur, çimen ve ona hırsla alaycı sözler haykıran bir sürü küçük çocuğun görüntüleri fazlasıyla canlı bir şekilde beliriverdi.

Ensesinden başlayıp yanaklarına yayılan o özel karıncalanma hissi alnını yakmaya başlamıştı.

Konuşmaya başlar gibi oldu ve sustu.

Tekrar konuşmaya başlayacak gibi oldu ve yine sustu.

Sonunda konuşmayı becerebildi.

“Eee,” dedi. Boğazını temizledi.

“Söylesenize,” diye devam etti ve bunu öylesine huzursuz bir şekilde söyledi ki, diğerleri yüzüne bakmak için hep birden ona döndüler. Arthur görüntü ekranında yaklaşmakta olan sarı lekeye bir göz

attı.

"Söylesenize," dedi tekrar, "bilgisayar neyle meşgul olduğunu söyledi mi? Sırf meraktan soruyorum ..."

Bütün gözler üzerine çivilenmişti.

"Ve eee ... sadece bu, gerçekten yalnızca öylesine soruyorum."

Zaphod elini uzattı ve Arthur'u tam ensesinden yakaladı.

"Ona ne yaptın, Maymunadam?" diye soludu.

"Yani," dedi Arthur, "aslında hiçbir şey. Sanırım kısa bir süre önce uğraştığı konu, galiba o aslında ..."

"Evet?"

"Bana biraz çay yapmakla uğraşıyordu."

"Bu doğru, çocuklar," diye aniden şakıdı bilgisayar, "tam da şimdi bu sorunu çözmeye çalışıyorum ve vay canına, bu oldukça büyük bir sorun. Birazdan sizinle ilgileneceğim!" Tekrar sessizliğe gömüldü, ki bu sessizliğin yoğunluğu, gözlerini Arthur'a dikmiş bakan üç kişinin sessizliğiyle karşılaştırılabilirdi yalnızca.

Sanki gerilimi dağıtmak istiyorlarmış gibi Vogonlar da ateş etmeye başlamak için o anı seçtiler.

Gemi sarsıldı, gemi gümbürdedi. Dışarıda, bir düzine 30-Megazararlık Kesinölüm Işın Topu'nun ateşi altındaki geminin iki buçuk santimetre kalınlığındaki güç kalkanı kabarıyor, çatırdıyor ve şakırdıyordu, görünüşe göre daha fazla dayanamayacak gibiydi. Ford Prefect'in buna tanıdığı süre dört dakikaydı.

"Üç dakika elli saniye," dedi kısa bir süre sonra.

"Kırkbeş saniye" diye ekledi uygun zaman geldiğinde. Birtakım gereksiz düğmelerle amaçsızca oynadıktan sonra Arthur'a hiç de dostça olmayan bir bakış fırlattı.

"Bir fincan çay uğruna ölüyoruz, ha?" dedi. "Üç dakika kırk saniye."

"Saymayı kesecek misin?" diye hırladı Zaphod.

"Evet," dedi Ford Prefect, "üç dakika otuzbeş saniye sonra."

Vogon gemisindeki Prostetnik Vogon Jeltz'in kafası karışmıştı. Bir kovalamaca olacağını ummuş, çekici ışınlarla yapılacak heyecanlı bir mücadele beklemiş, *Altın Kalp*'in Sonsuz İhtimalsizlik Motoruna karşılık, kendi gemisine özel olarak monte edilmiş Altdevirli Normallik İddia Ediciyi kullanacağını düşünmüştü; ama *Altın Kalp* orada öylece durup ele geçirilmeyi beklerken Altdevirli Normallik iddia Edici de hiçbir işe yaramadan öylece yatıyordu.

Bir düzine 30-Megazararlık Kesinölüm Işın Topu *Altın Kalp*'e ateş kusmaya devam ederken gemi hiçbir şey yapmadan öylece durmayı sürdürdü.

Emrindeki bütün algılayıcıları, bu işin içinde bilgisi dışında gelişen anlaşılmaz bir üçkâğıt olup olmadığını anlamak için seferber etmişti, ama böyle bir üçkâğıt da bulunamamıştı.

Çay konusunu bilmiyordu elbette.

Bilmediği bir başka şey de *Altın Kalp*'in yolcularının kalan son üç dakika otuz saniyelerini tam

olarak nasıl harcadıklarıydı.

Böyle bir zamanda, bir seans düzenlemenin aklına nereden geldiği Zaphod Beeblebrox'un da hiçbir zaman tam olarak açıklayamayacağı bir şeydi.

Tahmin edilebileceği gibi ortada bir ölüm kalım meselesi vardı, ama bu üzerinde konuşulacak bir şeyden çok kaçınılacak bir şeydi.

Belki de Zaphod'un ölmüş akrabalarıyla tekrar bir araya gelmeye dair yaşadığı korku, onu bu akrabalarının da kendisi hakkında aynı şeyi hissedebilecekleri ve dahası bu yeniden birleşmeyi ertelemekte ona yardımcı olabilecekleri düşüncesine götürmüş olabilirdi.

Diğer olasılık da bunun, Galaksi Başkanı olmadan önce sebebi açıklanamaz bir şekilde kilitlediği zihninin karanlık bölgesinden ara sıra yüzeye çıkan o tuhaf önerilerden biri olmasıydı.

"Büyük büyükbabanla konuşmak istiyorsun, öyle mi?" diye bocaladı Ford.

"Evet."

"Şu *anda* mı yani?"

Gemi sarsılıp gümbürdemeye devam ediyordu. Isı yükselmekteydi. Işık gittikçe azalıyordu, çünkü bilgisayarın çay konusunda düşünmek için ihtiyaç duymadığı enerjinin tamamı hızla çökmekte olan güç alanına pompalanmaktaydı.

"Evet!" diye ısrar etti Zaphod. "Dinle Ford, onun bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"*Düşünüyorum* demek istediğine emin misin? Kelimelerini dikkatli seç."

"Yapabileceğimiz başka bir önerin var mı?"

"Eee, bilmem ki..."

"Tamam, herkes merkez konsolun etrafına. Hemen. Gelin haydi! Trillian, Maymunadam, kıpırdayın."

Kafaları karışmış bir halde merkez konsolun çevresinde toplandılar, oturdular ve kendilerini son derece aptal hissederek el ele tutuştular. Zaphod üçüncü eliyle ışıkları söndürdü.

Gemiyi karanlık kapladı.

Dışarıda, Kesinölüm topunun gök gürültüsünü andıran kükremeleri güç alanını dövmeye devam ediyordu.

"Onun ismine yoğunlaşın," diye tısladı Zaphod.

"İsmi ne?" diye sordu Arthur.

"Dördüncü Zaphod Beeblebrox."

"Ne?"

"Dördüncü Zaphod Beeblebrox, yoğunlaş!"

"Dördüncü mü?"

"Evet. Dinle, ben Zaphod Beeblebrox'um, babam ikinci Zaphod Beeblebrox'du, büyükbabam Üçüncü Zaphod Beeblebrox ..."

"Ne?"

"Bir doğum kontrol hapı ve bir zaman makinesinin de karıştığı bir kaza olmuştu. Şimdi yoğunlaş!"

"Üç dakika" dedi Ford Prefect.

"Bunu," dedi Arthur Dent, "neden yapıyoruz?"

"Kapa çeneni," diye önerdi Zaphod Beeblebrox.

Trillian hiçbir şey söylemedi. Söylenecek ne var ki diye düşünüyordu.

Köprüdeki tek ışık, kendi özel ve oldukça keyifsiz dünyasında etrafındakileri umursamadan ve onlar tarafından umursanmadan yaşayan Paranoyak Android Marvin'in kamburunu çıkarıp başını omuzlarının arasına gömmüş bir halde oturduğu uzak köşedeki loş ışıklı iki kırmızı üçgenden geliyordu.

Merkez konsolun etrafında başını eğmiş dört kişi, sıkı bir yoğunlaşmaya girerek geminin ürkütücü sarsıntılarını ve içeride yankılanan korkunç kükremeleri kafalarından silmeye çalışıyorlardı.

Yoğunlaştılar.

Yoğunlaşmalarını sürdürdüler.

Yoğunlaşmalarını sürdürmeye devam ettiler.

Saniyeler akıp gidiyordu.

Zaphod'un alnı boncuk boncuk terlemişti, önce yoğunlaşmaktan, sonra gerginlikten, en son olarak da utançtan.

Derken öfkeyle haykırdı, ellerini Trillian ve Ford'dan kurtararak ışık düğmesine saldırdı.

"Oh, ben de ışıkları hiç açmayacağını düşünmeye başlamıştım," dedi bir ses. "Hayır, o kadar parlak olmasın lütfen, gözlerim artık eskisi gibi değil."

Dört kişi koltuklarında doğrulup dimdik oturdu. Kafatasları aynı yerde kalmak için gözle görünür bir arzu sergilediyse de başlarını yavaşça çevirerek sesin geldiği yöne baktılar.

"Şimdi. Beni bu saatte rahatsız eden kimmiş bakalım?" dedi köprünün öbür ucundaki eğrelti otlarının yanında duran ufak tefek, cılız ve iki büklüm bir şekil. Seyrek saçlı iki küçük kafasının öyle eskiden kalma bir görüntüsü vardı ki, galaksilerin doğduğu zamanlara ait silik anıları olabileceği hissini uyandırıyordu. Bu iki kafadan biri uyukluyor, diğeri keskin ve kısık gözlerle kendilerine bakıyordu. Bu gözlere eskisi gibi değil diyorsa, bir zamanlar onlarla elmas kesiyor olmalıydı.

Zaphod bir an için sinirli sinirli kekeledi. Küçük ikili baş eğmeden oluşan ve aileye saygıyı belirten Betelgeuse usulü karmaşık bir selam verdi.

"Ha, eee, selam, büyük büyükbaba ..." diye soludu.

Ufak tefek yaşlı şekil biraz daha yaklaştı. Loş ışığın altında onları inceledi. Kemikli cılız bir parmağını oğlunun torununa uzattı.

"Ha," dedi sonunda onu tanıyarak, "Zaphod Beeblebrox. Büyük soyumuzun son üyesi. Sıfırına Zaphod Beeblebrox."

"Birinci."

"Sıfırına" diye tersledi şekil. Zaphod onun sesinden nefret ediyordu. Bu ses karatahtaya sürtünen tırnaklar gibi oldum olası kulağını tırmalamıştı, ki karatahtayı da kendi ruhu olarak düşünüyordu.

Koltuğunda beceriksizce kıpırdandı.

"Eee, evet," diye mırıldandı. "Eee, bak, çiçekler konusunda gerçekten çok üzgünüm. Göndermek istemiştim, ama işte bilirsin ya, dükkândaki bütün çelenkler bitmişti ve ..."

"Sen de unuttun!" diye lafı yapıştırdı Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

"Yani ..."

"Çok meşguller. Başkalarını hiç düşünmezler. Yaşayanlar hep aynı."

"İki dakika, Zaphod," diye korku dolu bir sesle fısıldadı Ford.

Zaphod huzursuzca kıpırdandı.

"Evet, ama ben gerçekten de göndermek istemiştim," dedi. "Bu işten kurtulur kurtulmaz büyük büyükanneme de yazacağıma ..."

“Büyük büyükannen,” diye kendi kendine söylendi ufak tefek cılız şekil.

“Evet,” dedi Zaphod, “Eee, o nasıl? Sana ne yapacağımı söyleyeyim mi, gidip onu ziyaret edeceğim. Ama önce bizim bu durumdan ...”

“*Merhum* büyük büyükannen ve ben gayet iyiyiz,” dedi törpü gibi bir sesle Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

“Ha. İyi.”

“Ama sen bizi çok hayal kırıklığına uğrattın genç Zaphod ...”

“Şey, yani ...” Zaphod bu konuşmayı kontrol edebilme konusunda kendini garip bir şekilde aciz hissediyor ve hemen yanındaki Ford’un hızlanmış soluk alıp verişi de ona saniyelerin hızla akıp gittiğini hatırlatıyordu. Gürültü ve sarsıntılar ürkütücü boyutlardaydı. Alacakaranlıkta gözlerini kırpmadan oturan Trillian ve Arthur’un bembeyaz yüzlerini gördü.

“Eee, büyük büyükbaba ...”

“Hayatındaki gelişmeleri hatırı sayılır bir üzüntüyle takip ediyorduk ve ...”

“Evet, bak, tam şu anda, anlarsın ya ...”

“Aslında tiksintiyle dememek için büyük gayret sarf ediyorum!”

“Biraz beni dinleyebilir misin acaba ...”

“Pekâlâ, yani tam olarak hayatında ne yapıyorsun sen?”

“Bir Vogon filosunun saldırısı altında yaşıyorum!” diye haykırdı Zaphod. Abartıyordu, ama onu çağırmasının temel amacını anlatmak için şimdiye kadar başka fırsatı olmamıştı.

“Hiç şaşırmadım doğrusu” dedi ufak tefek yaşlı adam ve omuzlarını silkti.

“Ama anlamıyor musun, bu dediğim tam da şu sırada oluyor,” diye ısrar etti Zaphod ateşli bir şekilde.

Hayalet dede başını sallayarak onayladı, Arthur Dent’in getirip bir kenara koymuş olduğu fincanı eline alıp ilgiyle inceledi.

“Eee ... Büyük büyükbabacığım...”

“Betelgeuse Beş’in yörüngesinde,” diye sözünü kesti hayalete benzeyen atası, keskin bakışıyla Zaphod’u yerine çivilemişti, “çok hafif bir sapma olduğunu biliyor muydun?”

Zaphod bilmiyordu, bütün bu gürültü ve yaklaşan ölüm gerçeği vesaire arasında dikkatini ihtiyarın söylediklerine vermesi de çok zordu.

“Eee, hayır ... bak," dedi.

“Bu yüzden mezarımda fırıl fırıl dönüyorum!” diye kükredi atası. Fincanı yere fırlattı ve çöp benzeri titrek parmaklarından birini Zaphod’a doğru sopa gibi salladı.

“Bu senin hatan!” diye haykırdı kulak tırmalayıcı bir sesle.

“Bir dakika otuz saniye” diye mırıldandı Ford, başını elleri arasına almıştı.

“Evet, dinle, bak büyük büyükbabacığım, gerçekten bana yardımcı olup olamayacağını söyler misin, çünkü...”

“Yardım mı?” diye haykırdı yaşlı adam, kendisinden bir su samuru istenmiş gibi.

“Evet, yardım, hem de hemen, aksi halde...”

“Yardım!” diye tekrarladı yaşlı adam, sanki yarım ekmek içine az pişmiş ızgara samur ve patates kızartması istenmiş gibi şaşkınlık içindeydi.

“Sen git de o...” küçük gören bir el işareti yaptı, “o adı çıkmış arkadaşlarınla Galaksiyi turla, mezarıma bir çiçek koyamayacak kadar meşgulsün, plastik çiçeklere bile razıydım, üstelik tam da senin tarzındı, ama hayır. Çok meşgulsün. Çok modernsin. Çok şüphecisin - ta ki kendini bir çıkmazda

bulana kadar, işte o zaman birden yıldız-akıllı kesiliveriyorsun!"

Daha şimdiden hafif hafif kıpırdanmaya başlayan diğerini uyandırmamak için uyanık kafasını büyük bir dikkatle salladı.

"Şey, bilemiyorum, genç Zaphod," diye devam etti. "Sanırım, bu konuyu düşünmem gerekecek."

"Bir dakika on saniye" dedi Ford boş boş.

Dördüncü Zaphod Beeblebrox onu merakla inceledi.

"Bu adam neden sayılarla konuşup duruyor?" dedi.

"O sayılar," dedi Zaphod huzursuz bir ses tonuyla, "ömrümüzün kalan zamanı."

"Ya," dedi büyük büyükbabası. Kendi kendine homurdandı. "Benim için fark etmez, elbette," dedi, ardından oyalanacak başka bir şeyler bulmak için köprünün daha karanlık ve kuytu bir köşesine gitti.

Zaphod çılgınlığın eşiğinde sendeleyerek dikildiğini hissediyor, acaba aşağıya atlayıverip çıldırsa ve her şey son bulsa daha mı iyi olur diye merak ediyordu.

"Büyük büyükbaba," dedi, "ama bizim için fark ediyor! Biz hâlâ hayattayız, ama şu anda hayatlarımızı kaybetmek üzereyiz."

"İyi de olur hani."

"Ne dedin?"

"Senin hayatının kime ne faydası var? Hayatına yaptıklarını düşününce ister istemez aklıma 'bir çuval inciri berbat etmek' deyimi geliyor."

"Hey, ama ben Galaksi Başkanı bile oldum!"

"Hıh," diye mırıldandı atası, "bu bir Beeblebrox için iş sayılır mı sence?"

"Hey, ne yani? Tek Başkanı, anlarsın ya! Hem de bütün Galaksinin!"

"Kandırılmış küçük bir megakukla."

Zaphod çaresizlik içinde gözlerini kırpıştırdı.

"Ne demeye çalışıyorsun be adam? Yani, büyük büyükbabacığım demek istemiştim."

Kamburu çıkmış ufak tefek adam oğlunun torununa doğru azametle yürüdü ve dizine sertçe vurdu. Bu Zaphod'a bir hayaletle konuştuğu gerçeğini hatırlattı, çünkü hiçbir şey hissetmemişti.

"Sen de, ben de Başkan olmanın ne demek olduğunu biliyoruz, genç Zaphod. Sen biliyorsun, çünkü başkanlık yaptın; ben biliyorum, çünkü ben bir ölüyüm, ki böyle olmak insana mükemmel ve hiçbir şeyle engellenmemiş bir bakış açısı sağlıyor. Bizim oralarda 'Hayat yaşayanların elinde ziyan olur' diye bir söz vardır."

"Evet," dedi Zaphod acı acı, "çok güzel. Çok derin. Böyle özdeyişlere de kafalarıma açılacak delikler kadar ihtiyacım var doğrusu."

"Elli saniye," diye homurdandı Ford Prefect.

"Nerde kalmıştım?" diye sordu Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

"Bilgiçlik taslamakta," diye yanıtladı Zaphod Beeblebrox.

"Ha, evet."

"Bu adam," diye Ford yavaşça Zaphod'a mırıldandı, "sence, gerçekten bize yardımcı olabilir mi?"

"Başka kimse olamaz," diye fısıldadı Zaphod.

Ford umutsuzca başını sallayarak onayladı.

"Zaphod!" dedi hayalet. "Sen bir amaçla Galaksi Başkanı olmuştun. Unuttun mu?"

"Buna daha sonra değinebilir miyiz?"

"Unuttun mu?" diye ısrar etti hayalet.

"Evet! Elbette ki unuttum! Unutmam gerekiyordu. İşi aldığınızda beyninizi tarıyorlar, biliyorsun.

Eğer kafamın içinin bir sürü üçkâğıtçı fikirle dolu olduğunu anlasalardı, kendimi yüklü bir emekli maaşı, birkaç sekreter, bir filo dolusu gemi ve bir çift kesik boğazla sokaklarda bulurdum."

"Ya," diye tatmin olmuş bir halde başını sallayarak onayladı hayalet, "o halde hatırlıyorsun!"

Bir an için duraksadı.

"İyi," dedi yaşlı adam ve dışarıdaki gürültü birden sona erdi.

"Kırksekiz saniye," dedi Ford. Tekrar saatine baktı ve camını tıklattı. Sonra başını kaldırıp çevresine bakındı.

"Hey, gürültü durdu," dedi.

Hayaletin sert bakışlı küçük gözlerinde muzip bir kıvılcım çaktı.

"Zamanı biraz yavaşlattım," dedi "yalnızca bir anlığına, anlarsın ya. Bütün söyleyeceklerimi dinleyemezsen kahrolurum."

"Hayır, asıl sen beni dinle, seni yaşlı şeffaf yarasa," dedi Zaphod koltuğundan fırlayarak, "A - Zamanı durdurduğun için çok teşekkür ederim, bu mükemmel, harika ve müthiş, ama B - çektiğin nutuk için teşekkür filan etmiyorum, tamam mı? Gerçekleştirmek için yaratıldığım o büyük iş nedir bilmiyorum, ama bana sanki bilmemem gerekiyormuş gibi geliyor. Bundan da hoşlanmıyorum, tamam mı?

"Eski ben biliyordu. Eski benin umurundaydı. Güzel; buraya kadar anlaştık. Bir nokta dışında; o şey eski benin o kadar umurundaydı ki kendi beyninin içine girdi -benim beynimin- bu bilen ve endişelenen bölümleri kilit altına aldı, çünkü eğer bilip endişelenmeye devam etseydim bunu yapamayacaktım. Gidip Başkan olamayacak ve bu gemiyi çalamayacaktım, ki galiba en önemlisi de buydu.

"Ama benim bu eski benliğim beynimi değiştirerek kendi kendini de öldürdü, öyle değil mi? Tamam, bu onun kendi seçimiydi. Şimdi bu yeni benin de yapacak kendi seçimleri var. Büyük bir tesadüf eseri olarak bu seçimlerin arasında o büyük üçkâğıt ya da her neyse işte onu bilmemek ve ona aldırmamak da dahil. Eski benin istediği buydu ve bunu elde etti.

"Bununla birlikte eski benliğim denetimin kendisinde kalmasını istemiş ve beynimin kilitlediği parçasında benim için emirler bırakmıştı. Eh, ben de onları bilmek istemiyorum, işitmek de istemiyorum. Bu da benim seçimim. Kimsenin kuklası olmayacağım, özellikle de kendimin."

Zaphod, üzerine çektiği afallamış bakışların farkına bile varmadan yumruğunu hırsla konsola indirdi.

"Eski ben öldü!" diye haykırdı. "Kendini öldürdü! Ölüler öyle ortalıkta dolaşıp yaşayanların işlerine karışmamalı!"

"Böyle düşünmene rağmen yine de beni çağırıp seni bu zor durumdan kurtarmamı istedin," dedi hayalet.

"Şey," dedi Zaphod, tekrar yerine oturarak, "ama bu farklı bir şey, değil mi ?"

Trillian'a bakarak güçsüzce sırıttı.

"Zaphod," diye hırıldadı hayalet, "seninle konuşarak nefesimi harcamamın tek nedeni, sanırım bir ölü olduğum için nefesimi kullanacak başka hiçbir yerimin olmaması."

"Pekâlâ," dedi Zaphod, "bana o büyük sırrın ne olduğunu neden anlatmıyorsun. Bir dene bakalım."

"Zaphod, sen Galaksi Başkanıyken, tıpkı senden önceki Başkan Yooden Vranx gibi, Başkanın bir hiç olduğunu biliyordun. O yalnızca bir sıfır. Gölgelerin ardında bir yerlerde bir şey, bir varlık, nihai güce sahip başka bir adam var. Bu adamın ya da varlığın, ya da şeyin ne olduğunu bulmalısın sen - bu Galaksiyi -hatta şüphelendiğimize göre- diğer Galaksileri de denetleyen varlığı. Büyük olasılıkla

Evrenin tamamını denetleyen kişiyi.”

“Niçin?”

“Niçin mi?” diye haykırdı hayalet şaşırarak, “niçin ha? Etrafınıza bir bakın arkadaşlar, size iyi ellerdeymişsiniz gibi geliyor mu?”

“İdare eder.”

Yaşlı hayalet ona kızgın kızgın baktı.

“Seninle tartışmayacağım. Sen yalnızca bu gemiyi, İhtimalsizlik Motoruna sahip bu gemiyi alıp gereken yere götüreceksin. Bunu yapacaksın. Amacından kaçabileceğini sanma. İhtimalsizlik Alanı seni kontrol ediyor, tamamen onun elindesin. Bu da ne?”

Gemi Bilgisayarı Eddie’nin terminallerinden birinin yanında dikiliyor ve bir taraftan da parmaklarıyla tempo tutuyordu. Zaphod onun geminin bilgisayarı olduğunu söyledi.

“Ne yapıyor bu.”

“Uğraşıyor,” dedi Zaphod, kendini mükemmel bir şekilde dizginleyerek, “çay yapmaya.”

“Güzel,” dedi büyük büyükbabası, “bunu beğendim. Şimdi, Zaphod,” dedi, ona dönüp parmağını sallayarak, “işinde gerçekten başarılı olabilecek misin bilmiyorum. Sanırım, ondan kaçamayacaksın. Bununla birlikte, şu anda yaptığım gibi endişelenmek için fazla uzun bir süredir ölüyüm ve çok da yorgunum. Sana yardım ediyor olmamın asıl nedeni, senin ve o modern arkadaşlarının buraya, yanımıza gelip de yan gelip yatması fikrine dayanamayacak olmam. Anlaşıldı mı?”

“Evet, kucak dolusu teşekkürler.”

“Haa ve Zaphod?”

“Eee, evet?”

“Eğer yine yardıma ihtiyacın olursa, bilirsin işte, eğer başın dertteyse, seni sıkıştığın köşeden çekip alacak bir ele ihtiyaç duyarsan ...”

“Evet?”

“Lütfen hiç tereddüt bile etmeden toz ol.”

Bir saniye içinde yaşlı hayaletin buruşuk ellerinden bilgisayara doğru bir şimşek aktı, hayalet kayboldu, köprü dalgalar halinde kabaran dumanla doldu, *Altın Kalp* uzay ve zamanın boyutları arasında bilinmeyen bir mesafeye doğru sıçradı.

dört

On ışık yılı ötede, Gag Halfrunt gülümsemesini birkaç doz daha arttırdı. Vogon gemisinin köprüsünden kendisine etha-altı yoluyla ulaşan görüntüleri ekranından izlerken, *Altın Kalp*'in güç kalkanının son kırıntılarının da parçalandığını ve geminin bir duman bulutu içinde kaybolup gittiğini gördü.

Güzel, diye düşündü.

Yok edilmesi emrini aldığı Yerküre'den kurtulmayı başaran son başıboş canlıların sonu, diye düşündü.

Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Nihai Cevap'a ilişkin Soru'yu bulmak için yapılan bu (psikiyatri mesleği açısından) tehlikeli ve (yine psikiyatri mesleği açısından) yıkıcı deneyin kesin sonu, diye düşündü.

Bu akşam meslektaşlarıyla bir kutlama yapacaklar ve sabah olduğundaysa Hayatın Anlamı'nın tek ve kesin, sağlam ve güvenilir bir çözümü olmayacağını bilmenin rahatlığı içinde- ertesi sabah mutsuz, perişan ve epeyce kâr bırakıcı müşterilerini yeniden karşılamaya başlayacaklardı.

"Aile her zaman adamı utandırıyor, değil mi?" dedi Zaphod'a Ford, duman dağılmaya başlamıştı.

Durakladı ve etrafına bakındı.

"Zaphod nerede?" diye sordu.

Arthur ve Trillian çevrelerine boş boş bakındılar. Yüzleri bembeyazdı, sarsılmışlardı ve Zaphod'un nerede olduğunu bilmiyorlardı.

"Marvin?" diye seslendi Ford. "Zaphod nerede?"

"Marvin nerede?"

Robotun köşesi boştu.

Gemi mutlak bir sessizlik içindeydi. Yoğun ve simsiyah uzayın içinde öylece yatmaktaydı. Arada bir sallanıp sarsılıyordu. Bütün cihazlar durmuştu, bütün görüntü ekranları boştu. Bilgisayara danıştılar. Şöyle dedi:

"Ne yazık ki, geçici olarak her türlü iletişime kapalı durumdayım. Bu arada, şimdi biraz hafif müzik."

Hafif müziği kapattılar.

Giderek artan bir panik ve şaşkınlık içinde geminin her köşesini aradılar. Her taraf ölüm sessizliği içindeydi. Hiçbir yerde Zaphod'dan ya da Marvin'den tek bir ize bile rastlamadılar.

Baktıkları son yerlerden biri Besinmatik cihazının durduğu küçük girinti oldu.

Besinmatik İçecek Sentezleyicisinin servis tezgâhının üstünde, küçük bir tepsi içinde en kaliteli porselenden üç çay fincanı ve tabakları, yine aynı porselenden bir sütlük, Arthur'un hayatında tattığı en lezzetli çayla dolu bir gümüş demlik ve üzerinde "Bekleyin" yazan küçük bir not vardı.

beş

Küçükayı Beta kimilerine göre bilinen Evrenin en dehşete düşürücü yerlerinden biridir.

Her ne kadar acı verecek ölçüde zengin, korku salacak kadar güneşli ve bir narın tanelerinden daha çok sayıda heyecan verici harikulade kişiyle dolu bir yer olsa da *Playvarlık* dergisi son sayısındaki bir makaleye "Küçükayı Beta'dan bıktığınızda hayattan bıkmışsınız demektir" başlığını attığında intihar sayısının bir gece içinde dört katına çıkmış olması pek de önemsiz bir şey sayılamaz.

Küçükayı Beta'da gece bile yoktur.

Orası bir batı bölgesi gezegenidir ve açıklanması mümkün olmayan, biraz da şaibeli bir topografya tuhaflığı yüzünden neredeyse tamamı yalnızca astropikal[11] kıyı şerhinden oluşmaktadır. Ayrıca geçici görece-statiğin aynı derecede şaibeli tuhaflığına bağlı olarak orası yine neredeyse her zaman bir cumartesi öğleden sonrası, plaj barlarının kapanışının hemen öncesi gibidir.

Zamanlarının büyük bir bölümünü ruhsal aydınlanmaya ulaşmak amacıyla yüzme havuzları etrafında koşmak ve Galaktik Geçici Coğrafi Değişimleri Kontrol Heyeti'ndeki Araştırma Görevlilerini "hoş bir gündüz anomalisi" görmeye davet etmekle geçiren Küçükayı Beta'nın egemen canlı türlerinden bu durumla ilgili herhangi bir yeterli açıklama gelmemiştir.

Küçükayı Beta'da yalnızca tek bir şehir vardır ve oraya şehir denmesinin tek nedeni de orada diğer yerlerden daha fazla yüzme havuzunun olmasıdır.

Işık Kent'e havadan yaklaşırsanız - ki zaten başka bir ulaşım yolu bulunmamaktadır, ne karayolu ne liman tesisleri vardır - ayrıca eğer uçmuyorsanız, sizi Işık Kent'de görmek de istemeyeceklerdir zaten - ona neden bu ismin verildiğini anlarsınız. Burada güneş her yerdekinden daha parlaktır, yüzme havuzları üzerinde ışıldar, kenarlarına palmiyeler dizili beyaz bulvarlarda titreşir, bu yollarda yürüyen sağlıklı ve bronzlaşmış varlıkların üzerinde dolaşır, villalardan, puslu hava yastıklarından, plaj barlarından ve benzeri yerlerden fışkırır.

En çok da otuz katlı iki beyaz kuleden oluşan ve tam ortasından köprüyle birbirine bağlanan yüksek ve çok güzel bir binanın üzerinde parlar.

Bu bina bir kitabın yuvasıdır ve kitabın editörleriyle kahvaltı gevreği üreten bir firma arasında yaşanan olağanüstü bir telif hakkı davası sonucunda elde edilen gelirle inşa edilmiştir.

Bu kitap bir rehber, bir gezi kitabıdır.

Küçükayı'daki büyük yayın şirketlerinin çıkardığı en dikkate değer ve kesinlikle en başarılı kitaplardan biridir. *Hayat Beşyüz Ellisinde Başlar*'dan daha popüler, Eccentrica Gallumbits (Erotikon Altı'nın üç memeli fahişesi) tarafından yazılmış *Büyük Patlama -Kişisel Bir Görüş*'ten daha çok satan ve Oolon Colluphid'in *Seks Hakkında Bilmek İstemediğiniz Ama Öğrenmeye Zorlandığınız Her Şey* adlı sansasyonel kitabından daha çok tartışma yaratmıştır.

(Galaksinin Dış Doğu Kıyısı'nın daha fazla refaha ulaşmış uygarlıklarının pek çoğunda bu kitap, bütün bilgi ve bilgeliğin standart hâzinesi olarak herkesçe kabul gören büyük *Ana Galaktika Ansiklopedisi*'nin yerini çoktan almıştı. Çünkü içinde atlanan pek çok şey bulunmasına ve uydurmalarla ya da en azından büyük hatalarla dolu olmasına rağmen kendisinden önceki daha sıkıcı çalışmaya iki yönden üstünlük sağlamıştı. Bunlardan birincisi biraz daha ucuz olması, ikincisiyse

kapağında kocaman, dostane harflerle PANİĞE KAPILMA yazmasıydı.)

Bilinen Evrenin harikalarını günde otuz Altair dolarından az bir paraya görmek isteyenlerin paha biçilemez yoldaşı olan bu kitap, elbette ki *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ydi.

Eğer *Rehber'*in bürolarının ana giriş bölümünü arkanıza alıp (şimdiye kadar gemiden indiğinizi ve kısa bir yüzme ve duşun ardından kendinize geldiğinizi varsayıyoruz elbette) doğuya doğru yürümüş olsaydınız, yapraklarla örtülü Yaşam Bulvarı'nın gölgeleri içinde yürürken sol tarafınızda uzanan plajların solgun altın rengi ışıltısına hayran kalır, hiç de özel bir şey değilmiş gibi tasasızca dalgaların yarım metre üzerinde zihin-sörfü yapanların görüntüsüyle büyülenir, gün boyunca ya da daha doğrusu sürekli olarak melodisiz ezgiler mırıldanan dev palmiye ağaçları karşısında önce hayrete düşer, sonra da onlardan biraz rahatsız olurdunuz.

Yaşam Bulvarı'nın sonuna kadar yürüdüğünüz zaman dükkânlar, ceviz ağaçları ve kaldırım kafelerinin bulunduğu Lalamatine bölgesine ulaşırsınız ki plajda geçen zor bir akşam üzeri rahatlamasının ardından oraya rahatlamaya gelen KA-Betalıları görürsünüz orada. Lalamatine bölgesi kesintisiz bir cumartesi öğleden sonrasını yaşamayan ender bölgelerden biridir - orada bunun yerine kesintisiz bir cumartesi akşamının erken saatlerinin serinliği yaşanır. Bu bölgenin arkasında gece kulüpleri uzanmaktadır.

Eğer bahsettiğimiz gibi bir günde, bahsettiğimiz gibi bir öğleden sonrasında, bahsettiğimiz o akşamın uzayıp giden erken saatinde -ne derseniz deyin artık- sağdan ikinci kaldırım kafesine yaklaşmış olsaydınız, KA-Betalı müdavimlerin her zamanki gibi söyleşip içki içerek, son derece gevşemiş bir halde ve ara sıra çaktırmadan birbirlerinin saatine göz atıp ne kadar pahalı olduğunu kestirmeye çalışarak oturduklarını görebilirdiniz.

Bundan başka, Algol'den gelmiş ve epey pasaklı görünen bir çift otostopçu da gözünüze çarpardı; ki onlar birkaç gün süren konforsuz yolculuğun sonunda bir Arkturus mega yük gemisiyle buraya varmışlardı. Burada, *Otostopçunun Rehberi* binasının görüş mesafesi içindeki bu noktada, sıradan bir bardak meyve suyunun altmış Altair dolarının üzerinde tuttuğunu anlamanın siniri ve şaşkınlığı içindeydiler.

"Kazıklandık" dedi biri, acı acı.

Eğer tam da o anda hemen bitişikteki masaya göz atacak olsaydınız, orada Zaphod Beeblebrox'un oturmakta olduğunu, çok şaşırmış ve aklı karışmış göründüğünü fark edebilirdiniz.

Aklının karışmasının nedeni yalnızca beş saniye önce *Altın Kalp* adlı yıldızgemisinin köprüsünde oturuyor olmasıydı.

"Tam anlamıyla kazıklandık," dedi ses yeniden.

Zaphod yan masada oturan pasaklı görünümlü iki otostopçuya gözlerinin ucuyla sinirli sinirli baktı. Ne cehennemdeydi böyle? Buraya nasıl gelmişti? Gemisi neredeydi? Eliyle oturduğu sandalyenin kolunu, daha sonra da önündeki masayı yokladı. Yeterince gerçek görünüyorlardı. Hiç kıpırdamadan oturdu.

"Böyle bir yerde oturup da nasıl otostopçular için bir rehber yazabiliyorlar?" diye devam etti ses. "Yani, şuraya bak. Baksana!"

Zaphod bakıyordu. Güzel yer, diye düşündü. Ama neresi? Ve niye?

İki çift güneş gözlüğünü bulabilmek için cebini karıştırdı. Karıştırırken eline ne olduğunu tanımlayamadığı, sert, pürüzsüz ve çok ağır bir metal parçası geldi. Parçayı çıkarıp baktı. Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Bunu da nereden bulmuştu? Tekrar cebine attı, gözlüklerini taktı ve o metal nesnenin camlardan birini çizmiş olduğunu görünce canı sıkıldı. Yine de kendini gözlüklerle

çok daha rahat hissetti. Bunlar iki çift Joo Janta 200 Süperkromatik Tehlikehassasiyetli Güneş Gözlüğüydü ve kişilerin tehlikeye karşı daha rahat bir yaklaşım sergilemesi için özel olarak tasarlanmışlardı. Herhangi bir sorun çıkacağını algıladıkları anda tamamen kararıyor ve böylece sizi paniğe sokacak herhangi bir şeyi görmenizi de engelliyorlardı.

Çizik dışında gözlükler temizdi. Rahatladı, ama yalnızca bir parça.

Kızgın otostopçu pahalı meyve suyuna öfkeyle bakmaya devam ediyordu.

"*Rehber*'in başına gelen en kötü şey, Küçükayı Beta'ya taşınmak oldu," diye homurdandı, "kendilerini iyice saldılar. Biliyor musun, bürolardan birinde tamamen elektronik olarak sentezlenmiş bir Evren yarattıklarını bile duymuştum, böylece gün boyunca katları dolaşarak araştırmalarını yapabiliyor ve akşamları da partilere katılmaya devam edebiliyorlarmış. Hoş, bu yerde gündüz ve akşam pek farklı bir şey ifade etmiyor ya."

Küçükayı Beta, diye düşündü Zaphod. En azından artık nerede olduğunu biliyordu. Bu iş büyük büyükbabasının marifetiydi herhalde, ama niçin?

Beklemediği bir anda aklına bir düşünce geliverdi ve bu canını fazlasıyla sıktı. Bu, gayet belirgin ve net bir düşünceydi ve artık bu düşünceleri tanımaya başlamıştı. İçgüdüsel tepkisi bu düşüncelere direnmekti. Bunlar zihninin karanlık ve kilitli bölgelerinden gelen önceden belirlenmiş önerilerdi.

Oturmayı sürdürürken öfkeli bir ruh haliyle o düşünceyi görmezden geldi. Düşünce dırdır etmeye başladı. Görmezden geldi. Düşünce dırdır etti. Görmezden geldi. Düşünce dırdıra devam etti. Ama sonunda ona teslim oldu.

Canı cehenneme, diye düşündü, kendini akıntıya bırak. Direnemeyecek kadar yorgun, şaşkın ve açtı. Üstelik bu düşüncenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

“Alo? Evet? Megadodo Yayınları, *Otostopçunun Galaksi Rehberi’nin,* yani bilinen Evrendeki en dikkate değer kitabın yayınevi, yardımcı olabilir miyim?” dedi geniş pembe kanatları olan böcek; *Otostopçunun Galaksi Rehberi* bürolarının fuayesinde bulunan resepsiyon masasının kocaman kromu üzerine dizilmiş yetmiş telefondan birine cevap verirken. Kanatlarını çırpıp gözlerini yuvarladı. Fuayeyi dolduran, halıları kirletip mobilyaların üzerinde kirli ellerinin izlerini bırakan bütün o hırpani kılıklı kişilere dikti gözlerini. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nde çalışmaktan fazlasıyla memnundu, onun tek istediği yalnızca bütün bu otostopçuları buradan uzak tutmanın bir yolunun olmasıydı. Onların pis uzaylimanları gibi yerlerde dolaşması gerekmiyor muydu? Kitabın bir yerinde pis uzay-limanlarında takılmanın önemiyle ilgili bir şeyler okuduğuna emindi. Ama ne yazık ki otostopçuların çoğu o son derece pis uzaylimanlarında takıldıktan hemen sonra soluğu burada, bu güzel, temiz ve pırıl pırıl fuayede alıyorlardı. Üstelik bütün yaptıkları da sadece mızırdanıp şikâyet etmekti. Kanatlarını titretti.

“Nasıl?” dedi telefona. “Evet, Bay Zarniwoop’a mesajınızı ilettim, ama korkarım şu an sizi hemen göremeyecek kadar havalı. Kendisi galaksilerarası bir seyahatte.”

Dikkatini çekmeye çalışan öfkeli ve hırpani kalabalıktan birine huysuz duyargalarından birini salladı. Huysuz duyarga, öfkeli adamı sol taraftaki duvarda asılı olan duyuruya bakmaya ve böylece önemli bir telefon konuşmasını bölmemeye yönlendirdi.

“Evet,” dedi böcek, “bürosunda, ama galaksilerarası bir seyahatte. Aradığınız için çok teşekkür ederiz.” Telefonu çarparak kapattı.

“Duyuruyu okuyun,” dedi, kitapta yer alan ve diğerlerinden daha budalaca ve tehlikeli yanlış bilgilendirmelerden biri hakkında şikâyette bulunmaya uğraşan öfkeli adama.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, son derece karışık ve karmaşık bir Evrende yaşamını anlamlı kılmaya heveslenen herkes için vazgeçilmez bir yol arkadaşıydı; çünkü her türlü meselede yararlı ve aydınlatıcı olması ondan her ne kadar beklenemese de, hiç olmazsa kusurlu olduğu noktalarda en azından *kesinlikle* kusurlu olduğu güvencesini vermekteydi. Kitaptaki bilgilerle gerçekler arasında önemli çelişkilerle karşılaşıldığında, yanlış olan taraf her zaman gerçeğin kendisiydi.

Duvara asılı duyurunun özeti buydu. “Kesin olan *Rehber*'dir. Gerçeklik çoğu zaman kusurludur,” deniyordu.

Bu da birtakım ilginç sonuçlara yol açmıştır. Örneğin, Traal gezegeniyle ilgili maddenin girişindeki yazıyı kelimesi kelimesine uygulamaya kalkıştıkları için ölenlerin aileleri tarafından *Rehber*’in editörlerine açılan davada olduğu gibi. (Orada “çevrede gezinen turistler, Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarlar *için* çoğu kez iyi bir yemektir” yerine “çevrede gezinen turistler için Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarlar çoğu kez iyi bir yemektir” yazmaktaydı.) Editörler onların yazdığı haliyle bu cümlenin estetik olarak kulağa daha hoş geldiğini öne sürerek, nitelikli bir şair çağırdılar ve ona güzelliğin gerçek, gerçeğin ise güzellik olduğuna dair yeminli şahitlik yaptırdılar, ki böylece, bu davada suçlu tarafın ne güzel ne de gerçek olmayı başarabilen Hayatın ta kendisi olduğunu kanıtlayabileceklerini umuyorlardı. Yargıçlar mutabık kaldılar ve yaptıkları dokunaklı bir

konuşmayla Hayat'ın kendisinin mahkemeye itaatsizlik ettiğini ilan ederek, güzel bir akşamda keyifle ultragolf oynamaya gitmeden önce orada hazır bulunan herkesin Hayat'ına el koydular.

Zaphod Beeblebrox fuayeye girdi. Hızlı adımlarla resepsiyonist böceğe yöneldi.

"Pekâlâ," dedi "Zarniwoop nerede? Bana Zarniwoop'u bul."

"Özür dilerim, beyefendi?" dedi böcek, buz gibi bir sesle. Kendisiyle böyle bir tavırla konuşulmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Zarniwoop. Bulun onu, tamam mı? Hemen bulun onu."

"Bakın efendim," diye huysuzlandı, kırılgan küçük yaratık, "eğer biraz soğukkanlı olursanız ..."

"Bana bak," dedi Zaphod, "buraya çok soğukkanlı bir şekilde geldim? Öyle şaşırtıcı bir şekilde soğukkanlıyım ki, bir parça eti içime koysan bir ay bozulmadan saklayabilirim. Kıçım öylesine kalkık ki leğen kemiğimin üzerinden arka tarafı görmekte zorlanıyorum. Şimdi, ben patlamadan kıçını kaldıracak mısınız?"

"Pekâlâ, *beyefendi,* eğer açıklamama müsaade ederlerse," dedi böcek, sahip olduğu tüm duyargaların en huysuzunu masanın üstünde tıkırdatarak, "Bay Zarniwoop galaksilerarası bir seyahatte olduğu için korkarım, bu isteğiniz şu an için mümkün değil."

Lanet olsun, diye düşündü Zaphod.

"Ne zaman dönecek?" dedi.

"Dönmek mi, beyefendi? Kendisi bürosunda."

Zaphod bu garip cümleyi kafasında özümsemeye çalıştı. Başaramadı.

"Bu adam galaksilerarası bir seyahatte ... *bürosunda*?" Öne doğru eğildi ve masanın üstünde tıkırdayan duyargalara yapıştı.

"Dinle, üç göz," dedi, "benimle saçmalama yarışı yapma, kahvaltı gevreği olarak senden çok daha garip şeyler yerim ben."

"Pekâlâ, sen kim olduğunu sanıyorsun, tatlım?" dedi böcek, abartılı bir biçimde çevresinde dönüp öfkeyle kanatlarını titretti. "Zaphod Beeblebrox falan mı?"

"Kafaları say" dedi Zaphod kısık bir hırıltıyla.

Böcek ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Tekrar baktı ve tekrar gözlerini kırpıştırdı.

"*Siz* Zaphod Beeblebrox musunuz?" diye cıyakladı.

"Evet," dedi Zaphod, "ama fazla bağırma, yoksa herkes bir tane isteyecek."

"Şu Zaphod Beeblebrox?"

"Yok, *herhangi bir* Zaphod Beeblebrox, altılı paketler halinde satıldığımı duymadın mı yoksa?"

Böcek ıstırap içinde duyargalarını oynattı.

"Ama efendim," diye gıcırdadı, "daha biraz önce etha-altı radyo haberlerinde duydum. Sizin öldüğünüzü söylediler ..."

"Evet, bu doğru," dedi Zaphod, "ama henüz can çekişmem bitmedi. Şimdi. Zarniwoop'u nerede bulurum?"

"Pekâlâ, efendim, bürosu onbeşinci katta, ama ..."

"Ama kendisi galaksilerarası bir seyahatte, evet, evet, onun yanına nasıl gidebilirim?

"Sirius Sibernetik Şirketinin yeni monte edilen Neşeli Dikey Halk Taşıyıcıları hemen şuradaki köşede, efendim. Ama efendim..."

Zaphod yola koyulmak için arkasını dönmüştü. Tekrar döndü ve baktı.

"Evet?" dedi.

"Bay Zarniwoop'u neden görmek istediğinizi sorabilir miyim?"

“Evet,” dedi Zaphod, ama bu noktadan kendisi de pek emin değildi. “Kendime bunu yapmam gerektiğini söyledim de ondan.”

“Tekrarlar mısınız, efendim?”

Zaphod bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi.

“Kendimi az önce kafelerinizden birine ışınlanıp yeniden maddeleşmiş buldum,” dedi, “büyük büyükbabamın hayaletiyle yaptığım bir tartışmanın sonucu olarak. Buraya varır varmaz, önceki ben, yani beynimi ameliyat eden kişilik birden zihnimde beliriverdi ve ‘Git Zarniwoop’u gör,’ dedi. Bu herifin adını daha önce hiç duymamıştım. İşte bütün bildiğim bu. Bundan ve Evrene hükmeden adamı bulmam gerektiğinden başka bir şey bilmiyorum.”

Göz kırptı.

“Bay Beeblebrox, efendim,” dedi böcek huşu içinde bir şaşkınlıkla, “öyle acayipsiniz ki, bu halinizle filmlere yakışırsınız.”

“Evet,” dedi Zaphod, onun parlak pembe kanatlarından birini okşayarak, “ve sen de bebeğim gerçek yaşama yaraşırsın.”

Böcek huzursuzluğundan kurtulmak için bir an durdu ve sonra çalan telefonu cevaplamak üzere bir duyargasını uzattı.

Metal bir el onu bunu yapmaktan alıkoydu.

"Özür dilerim,” dedi metal elin sahibi, daha duygusal yapıdaki bir böceği gözyaşına boğabilecek bir sesle.

Ama bu öyle bir böcek değildi ve robotlardan hiç hoşlanmıyordu.

“Evet, *efendim*,” dedi ters ters, “size yardımcı olabilir miyim?”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Marvin.

“Pekâlâ, bu durumda, efendim, eğer izin verirseniz ...” Şimdi altı telefon aynı anda çalıyordu. Böceğin ilgisini bekleyen milyonlarca şey vardı.

“Bana kimse yardım edemez,” diye monoton bir sesle konuştu Marvin.

“Evet, efendim, pekâlâ ...”

“Kimse de böyle bir şey yapmaya çalışmadı, elbette.” Böceği engelleyen metal el gevşeyerek Marvin’in yanına düştü. Başı hafifçe öne doğru sarktı.

“Öyle mi,” dedi böcek, soğuk bir sesle.

“Kimsenin zamanı aşağılık bir robota yardımcı olmak için harcanmaya değmez, değil mi?”

“Üzgünüm, efendim, eğer ...”

Demek istediğim, bir robot minnettarlık devrelerine sahip olmadıkça, ona nazik davranmanın ya da yardımcı olmanın kime ne yararı olabilir ki?”

“Sizin de böyle bir devreniz yok, değil mi?” dedi böcek, görünüşe bakılırsa kendini bu konuşmadan sıyırmayı başaramıyordu.

“Bunu öğrenmek için hiç fırsatım olmadı,” diye bilgilendirdi Marvin.

“Dinle, seni sefil uyumsuz metal yığını ...”

“Ne istediğimi sormayacak mısınız?”

Böcek durakladı. Uzun incecik dili dışarı fırladı, gözlerini yaladı ve tekrar yerine girdi.

“Buna *değecek* mi?" diye sordu.

“Ne değiyor ki?” dedi anında Marvin.

“Ne ... is ... ti... yor ... sun?”

“Birini arıyorum.”

“Kimi?” diye tısladı böcek.

“Zaphod Beeblebrox,” dedi Marvin, “şurada ayakta duran.”

Böcek öfkeyle titredi. Güçlükle konuşabildi.

“O halde *bana* niye soruyorsun?” diye haykırdı.

“Yalnızca bir şeyler konuşmak istemiştim.”

“Ne!”

“Acıklı, değil mi?”

Dişli gıcırtıları içinde Marvin döndü ve tekerleklerinin üzerinde uzaklaştı. Asansörlere yaklaşmakta olan Zaphod’a yetişti. Zaphod dönüp onu gördüğünde tam bir şaşkınlığa düştü.

“Hey ... Marvin?” dedi, “Marvin! Buraya nasıl geldin?”

Marvin kendisine çok zor gelen bir yanıt vermek zorunda kaldı.

“Bilmiyorum,” dedi.

“Ama ...”

“Bir saniye önce geminizde oturmuş ve kendimi son derece mutsuz hissediyordum, bir sonraki saniyede, yani şimdi burada ayakta duruyor ve kendimi tam anlamıyla sefil hissediyorum. Sanırım bir İhtimalsizlik Alanı meselesi.”

“Evet,” dedi Zaphod, “sanırım, büyük büyükbabam seni bana arkadaşlık etmen için göndermiş olmalı.”

“Kucak dolusu teşekkürler büyükpeder,” diye ekledi içinden.

“Eee, nasılsın bakalım?” dedi yüksek sesle.

“Şey, iyiyim,” dedi Marvin, “yani eğer ben olmaktan hoşlanacak olursanız, ben şahsen bundan hoşlanmıyorum da.”

“Evet, evet,” dedi Zaphod asansörün kapıları açılırken.

“Merhaba,” dedi asansör tatlı bir sesle, “seçeceğiniz kata kadar yapacağınız bu yolculukta asansörünüz olacağım. Sirius Sibernetik Şirketi tarafından siz *Otostopçunun Galaksi Rehberi* ziyaretçilerini onların ofislerine götürmek üzere tasarlandım. Eğer hızlı ve keyifli geçecek bu yolculuktan memnun kalırsanız, kısa bir süre önce Galaktik vergi dairesinin ofislerine, Boobiloo Bebek Mamaları’na ve Sirius Devlet Akıl Hastanesi’ne de monte edilen asansörlerin bazılarıyla da bu tecrübeyi yineleyebilirsiniz; orada karşılaşacağınız Sirius Sibernetik Şirketi’nin birçok eski idarecisi, ziyaretlerinizi, anlayışınızı ve dış dünyalarla ilgili neşeli hikâyelerinizi dört gözle bekliyor olacaktır.”

“Ya,” dedi Zaphod, içeri adımını atarken, “konuşmaktan başka ne yaparsın sen?”

“Yukarı çıkarım,” dedi asansör, "ya da aşağı inerim."

“Güzel,” dedi Zaphod. “Yukarı çıkıyoruz.”

“Ya da aşağı inebiliriz,” diye hatırlattı asansör.

“Evet, tamam, yukarı lütfen.”

Bir sessizlik anı oluştu.

“Aşağısı da çok hoştur,” diye önerdi asansör, umutlu bir ses tonuyla.

“Ya, öyle mi?”

“Süper.”

“Güzel,” dedi Zaphod. “Şimdi bizi yukarı çıkarır mısın?”

“Sorabilir miyim,” diye en tatlı ve en makûl sesiyle üsteledi asansör, “aşağı inmenin size sağlayabileceği bütün olanakları gözden geçirdiniz mi?”

Zaphod kafalarından birini asansörün iç yüzeyine geçirdi. Buna hiç de ihtiyacının olmadığını düşündü kendi kendine, her şey bir yana böyle bir şeye gerçekten de hiç ihtiyacı yoktu. Burada olmayı o istememişti. Eğer şu anda kendisine nerede olmayı istediği sorulacak olsa, herhalde, etrafında en azından elli güzel kadınla birlikte bir plajda uzanıyor olmayı ve uzmanlardan oluşmuş küçük bir ekibin de kadınların kendisine en iyi nasıl davranabileceği konusunda yeni yollar araştırıyor olmasını dilerdi, ki bu onun her zamanki cevabıydı. Buna belki bir de yemekle ilgili iştah açıcı bir şeyler ekleyebilirdi.

Yapmak istemediği şeylerden biri Evrene hükmeden adamın peşinde koşmaktı, adamın bütün yaptığı, Zaphod'un sürdürmesinde hiçbir sakınca görmediği bir işi yapmaktı, çünkü o yapmasa bir başkası yapacaktı bu işi. Ama en çok yapmak istemediği şey bir işyeri binasında asansörün tekiyle tartışıyor olmaktı.

"Ne gibi başka olanaklar?" dedi yorgun bir sesle.

"Pekâlâ," diye aktı ses, tıpkı bisküvinin üzerine akan bal gibiydi, "orada bir kere bodrum katı var, mikrodosyaların durduğu bölümler, ısıtma sistemi... eee ..."

Durakladı.

"Çok da özel olarak heyecan verici bir şey yok," diye itiraf etti, "ama yine de bir alternatif."

"Kutsal Zarquon aşkına," diye mırıldandı Zaphod, "varoluşçu bir asansör *istemiş miydim* ben?" Yumrukları asansörün iç yüzeyini dövdü.

"Bu şeyin nesi var?" dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Yukarı çıkmak istemiyor," diye özetledi Marvin, "sanırım korkuyor."

"Korkmak mı?" diye haykırdı Zaphod. "Neden? Yüksekten mi? Yükseklik korkusu olan bir asansör, öyle mi?"

"Hayır," dedi asansör umutsuz bir ses tonuyla, "gelecekten ..."

"*Gelecekten* mi?" diye şaşkınlık içinde haykırdı Zaphod. "Seni sefil alet, peki ne istiyorsun, emeklilik sigortası mı?"

Tam da o anda, arkalarındaki resepsiyon alanında bir kargaşa çıktı. Birden çalışmaya başlayan motorların sesi onları çevreleyen asansör yüzeyini aşarak duyulmaya başlamıştı.

"Bizler, hepimiz geleceği görebiliyoruz," diye fısıldadı asansör, sesi korkmuş gibiydi, "programımızın bir parçası bu."

Zaphod kafasını çıkarıp dışarı baktı - asansör alanı çevresinde huzursuz bir kalabalık toplanmış, elleriyle işaret ediyor ve bağrışıyorlardı.

Binada bulunan her asansör aşağı inmekteydi, hem de çok hızlı bir şekilde.

Başını hemen içeri soktu.

"Marvin," dedi, "lütfen bu asansörü hemen yukarı çıkar, olur mu? Zarniwoop'u görmeliyiz."

"Niçin?" diye sordu Marvin bezgin bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Zaphod, "ama onu bulduğumuzda, benden gelip onu görmemi istemesinin iyi bir nedeni olup olmadığını anlayacağız."

Modern asansörler ilginç ve karmaşık varlıklardır. Kadim zamanların elektrikli vinçleri ve "Maksimum kapasite sekiz kişi"lerle Sirius Sibernetik Şirketi'nin Neşeli Dikey Halk Taşıyıcıları arasındaki benzerlik keçilerini kaybeden çobanlarla Sirius Devlet Akıl Hastanesi'nin batı kanadını

dolduranlar arasındaki benzerlik kadardı.

Bu farklılığın nedeni, yeni asansörlerin "odaklanmamış geçici algılama" gibi ilginç bir ilkeye dayanarak çalışmasından ileri geliyordu. Diğer bir deyişle, yeni asansörler yakın geleceği loş bir şekilde de olsa görme yeteneğine sahipti, ki bu yetenek sayesinde asansörün henüz onu çağırmayı bile düşünmeden bulunduğunuz kata gelmesini sağlayarak, eskiden asansör beklerken yapılmak zorunda kalınan tüm o can sıkıcı sohbetlerin, gevşemelerin ve arkadaşlık kurma girişimlerinin ortadan kalkması hedeflemişti.

Zekâ ve geleceği görme yeteneğiyle donatılmış birçok asansörün düşünmeyi gerektirmeyen ve yalnızca yukarı çıkıp aşağı inmekten ibaret bu iş yüzünden müthiş bir bunalıma girmesi de gayet normaldi; sonuçta varoluşçu bir tepki olarak, kısa bir süre için yanlamasına gitmeyi denediler, karar verme sürecinde rol almayı talep ettiler ve son olarak da suratlarını asıp bodrum katında oturma grevine başladılar.

Bugünlerde Sirius yıldız sistemindeki gezegenlerin herhangi birini ziyaret eden ve parasız her otostopçu bu nevrotik asansörlere danışmanlık görevi yaparak kolayca para kazanabilirdi.

Onbeşinci katta asansörün kapıları hızla açılıverdi.

"Onbeş" dedi asansör, "ve unutma, bunu yalnızca robotunu sevdiğim için yaptım."

Zaphod ve Marvin, derhal kapılarını kapatıp mekanizmasının el verdiği kadar hızlı bir şekilde aşağı inen asansörden apar topar dışarı fırladılar.

Zaphod temkinli bir şekilde etrafına bakındı. Koridor terk edilmişti, sessizdi ve Zarniwoop'un nerede olabileceğine ilişkin hiçbir ipucu vermiyordu. Koridora açılan kapıların hepsi kapalıydı ve üstlerinde tek bir işaret bile yoktu.

Binanın kulelerini birbirine bağlayan köprüye çok yakındılar. Küçükayı Beta'nın parlak güneşi geniş bir pencereden girip içeriye ışık blokları saçıyor ve bu ışığın içinde küçük toz zerrecikleri dans ediyordu. Bir gölge uçuşarak gelip geçti.

"Bir asansör tarafından berbat bir noktada terk edildik," diye mırıldandı Zaphod, kendini hiç de neşeli hissetmiyordu.

İkisi de durdular ve önce sağa, sonra da sola baktılar.

"Biliyor musun?" dedi Zaphod, Marvin'e.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını."

"Bu binanın şu anda sarsılmaması gerektiğine çok eminim," dedi Zaphod.

Ayaklarının altında hafif bir titreme olmuştu - sonra bir tane daha oldu. Güneş ışınları içindeki tozlar şimdi çok daha canlı bir şekilde dans ediyordu. Bir gölge daha uçuşarak geçti.

Zaphod döşemeye baktı.

"Ya," dedi, kendinden pek de emin olamadan, "bu binada personel çalışırken kaslarına masaj yapan bir tür vibratör sistemi var, ya da ..."

Pencereye doğru yürüdü ve aniden tökezledi, çünkü tam o anda Joo Janta 200 Süperkromatik Tehlikehassasiyetli güneş gözlükleri birden kapkara olmuştu. Keskin bir vınlama çıkaran büyük bir gölge, pencerenin önünden uçarak geçti.

Zaphod güneş gözlüklerini çıkardı ve o bunu yaparken bina gök gürültüsüne benzer bir kükremeyle sarsıldı. Pencereye doğru atıldı.

“Ya da,” dedi, “bu bina bombalanıyor.”

Bina bir başka gümbürtüyle sarsıldı.

“Galakside kim bir yayıncılık şirketini bombalamak isteyebilir ki?” diye sordu Zaphod, ama Marvin’in cevabını işitemedi, çünkü tam o anda bina başka bir bomba patlamasıyla sarsıldı. Sendeleyerek tekrar asansöre ulaşmaya çalıştı - bu faydasız bir manevraydı elbette, ama düşünebildiği tek şey bu olmuştu.

Ansızın, bulundukları koridoru dik açıyla kesen başka bir koridorun sonunda bir karartı, bir adam gözüne çarptı. Adam da onu görmüştü.

“Beeblebrox, bu tarafa!” diye bağırdı.

Bina başka bir bombayla sarsılırken, Zaphod güvensiz gözlerle onu inceledi.

“Hayır,” diye seslendi Zaphod, “Beeblebrox bu tarafta! Kimsin sen?”

“Bir dost!” diye bağırarak cevap verdi adam. Zaphod’a doğru koştu.

“Yok ya?” dedi Zaphod. “Herhangi birinin özel bir dostu mu, yoksa genelde çevresindekilerle iyi geçinen biri mi?”

Ayaklarının altındaki döşeme heyecanlı bir battaniye gibi dalgalanırken, adam koridor boyunca ona doğru koştu. Kısa boylu ve tıknazdı, açık havada kalmaktan yıpranmış bir yüzü vardı ve üstündeki giysiler sanki adamla birlikte Galaksi çevresinde iki tur atıp gelmiş gibiydi.

“Biliyor musun,” diye kulağına bağırdı Zaphod, adam yanına ulaştığında, “binanız bombalanıyor?”

Adam başını sallayarak olayın farkında olduğunu belirtti.

Birdenbire ışıklar da söndü. Zaphod pencereden bakıp nedenini anlamak istediğinde bir an için soluk alamadı, çünkü devasa bir sümüklüböceğe benzeyen grimsi yeşil bir uzay gemisi bulutlardan sıyrılarak binanın yanından geçmişti. Onu iki tane daha izledi.

“Terk ettiğin hükümet senin peşine düşmüş, Zaphod,” diye tısladı adam, “arkandan bir Kurbağayıldızı Savaşçıları filosu göndermişler.”

“Kurbağayıldızı Savaşçıları!” diye mırıldandı Zaphod, “Zarquon!”

“Durumu çaktın mı?”

“Kurbağayıldızı Savaşçıları da nedir?” Zaphod, Başkanlık yaptığı günlerde birilerinin kendisine onlardan söz ettiğine emindi, ama resmi konulara hiçbir zaman dikkatini fazla vermemişti.

Adam onu bir kapıdan içeri çekiyordu. Onunla gitti. Kulak tırmalayan bir uğultuyla birlikte siyah küçük bir örümceğe benzeyen bir nesne havada uçup koridorun sonunda kayboldu.

“Bu da neydi?” dedi tısladı Zaphod.

“Seni arayan A sınıfı bir Kurbağayıldızı keşif robotu,” dedi adam.

“Hey, ciddi misin?”

“Yere yat!”

Karşı yönden yine siyah, ama daha büyük bir örümceğe benzeyen bir nesne geldi. Yanlarından yıldırım gibi geçti.

“O zaman bu da ...?”

“Seni arayan B sınıfı bir Kurbağayıldızı keşif robotu.”

“Ya bu?” dedi Zaphod, bir üçüncüsü yanlarından vınlayarak geçerken.

“Seni arayan C sınıfı bir Kurbağayıldızı keşif robotu.”

“Hey,” diye kıkırdadı Zaphod, kendi kendine. “Amma da aptal robotlarmış, ha?”

Köprü tarafından gürültülü bir metal homurtusu duyuldu. Devasa siyah bir şekil, diğer kuleden bulundukları yöne doğru ilerlemekteydi, biçimi ve boyutlarıyla tanka benziyordu.

“Kutsal Foton, bu da ne?” diye soludu Zaphod.

“Bir tank,” dedi adam, “seni almaya gelen D sınıfı bir Kurbağayıldızı keşif robotu.”

“Buradan ayrılsak mı?”

“Sanırım öyle yapmalıyız.”

“Marvin!” diye seslendi Zaphod.

“Ne istiyorsun?”

Marvin koridorun aşağısındaki bir moloz yığınının arasından doğrularak onlara baktı.

“Bize doğru gelen şu robotu görüyor musun?”

Marvin köprüden üstlerine doğru ilerleyen devasa siyah şekle baktı. Sonra başını eğip kendi küçük metal gövdesini inceledi. Sonra tekrar tanka baktı.

“Sanırım benden onu durdurmamı istiyorsun,” dedi.

“Evet.”

“Siz postlarınızı kurtarırken yani.”

“Evet,” dedi Zaphod, “git oraya!”

“Sadece elveda diyorum,” dedi Marvin, “çünkü ben haddimi bilirim.”

Adam koluna yapışıp çekiştirdi ve Zaphod da koridor boyunca onu izledi.

Birden aklına bu durumla ilgili bir şey takıldı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Zarniwoop’un ofisine.”

“Şimdi randevuya yetişmenin sırası mı sence?”

“Haydi gel.”

Marvin köprünün bitiminde ayakta duruyordu. Aslında pek de ufak tefek bir robot sayılmazdı. Gümüşi bedeni tozlu güneş ışınları altında ışıldıyor ve hâlâ binayı dövmeyi sürdüren yaylım ateşinin sarsıntılarıyla birlikte sallanıyordu.

Bununla birlikte gelip tam önünde duran devasa boyuttaki siyah tankın yanında acınacak kadar küçük görünmeye başlamıştı. Tank aniden ileri fırlattığı bir sondaj uzantısıyla inceledi onu. Sondaj uzantısı geri çekilip yuvasına girdi.

Marvin orada öylece duruyordu.

"Yolumdan çekilsene, küçük robot," diye homurdandı tank.

"Korkarım ki," dedi Marvin, "burada seni durdurmak için bırakıldım."

Sondaj uzantısı hızlı bir yeniden kontrol için tekrar dışarı çıktı. Sonra tekrar yerine döndü.

"Sen? Beni durduracaksın, öyle mi?" diye gümbürdedi tank. "Haydi dene bakalım!"

"Hayır, gerçekten de öyle," dedi Marvin konuşmayı uzatmadan.

"Silahların nedir?" diye kükredi tank, duyduklarına inanamayarak.

"Tahmin et," dedi Marvin.

Tank'ın motorları uğuldadı, dişlileri gıcırdadı. Mikrobeyninin derinliklerinde bulunan moleküler boyutlu elektronik devreler şaşkınlık içinde bir öne, bir arkaya zıpladılar.

"Tahmin edeyim, ha?"

Zaphod ve adı henüz bilinmeyen adam bir koridoru geçip ikincisine ve sonra da üçüncüsüne daldılar. Bina sarsılıp sallanmaya devam ediyor ve bu da Zaphod'u düşündürüyordu. Eğer binayı havaya uçurmak istiyorlarsa, bu iş niye böylesine uzun sürüyordu?

Birbirine tıpatıp benzeyen ve üzerinde hiçbir işaret olmayan kapılardan birine güçbela ulaşıp yüklendiler. Kapı aniden açılıverdi ve ikisi birden içeri yuvarlandılar.

Bütün bu geldiğim yol, diye düşünüyordu Zaphod, bütün bu belalar, bütün bu plajda-yan-gelip-yatıp-harika-vakit-geçirememeler, peki ama ne için? Dekore edilmemiş ofis odasının ortasında tek bir sandalye, tek bir masa ve tek bir küllük vardı. Çalışma masası, üzerinde dans eden bir parça toz ve çığır açıcı bir modernliğe sahip kâğıt tutacağı dışında bomboştu.

"Zarniwoop, nerede?" dedi Zaphod, bütün bu çabanın zaten bir türlü tutamadığı başlangıç noktasının giderek daha da kayganlaştığını hissediyordu.

"Kendisi Galaksilerarası bir seyahatte," dedi adam.

Zaphod adamı tartmaya çalıştı. Ciddi bir tip, diye düşündü, sürekli komiklik yapan bir kahkaha üreticisi değil. Herhalde zamanının belirli bir bölümünü koridorlarda oradan oraya koşuşturarak, kapıları kırarak açıp boş ofis odalarında şifreli laflar ederek geçiriyor olmalıydı.

"Size kendimi tanıtayım," dedi adam. "Benim adım Roosta ve bu da benim havlum."

"Selam Roosta," dedi Zaphod.

“Selam, havlu,” diye de ekledi; Roosta çiçek desenli ve oldukça kirli eski bir havluyu kendisine uzattığında ne yapacağını bilemedi ve havluyu ucundan tutarak salladı.

Pencerenin dışından, devasa bir sümüklüböceği andıran grimsi yeşil uzay gemilerinden biri gürültüyle geçip gitti.

“Evet, devam et,” dedi Marvin, kocaman savaş makinesine, “hayatta tahmin edemezsin.”

“Eee ...” dedi makine, alışık olmadığı bir düşünceyle titreyerek, “lazer ışınları?”

Marvin başını ciddi bir tavırla ve hayır anlamında salladı.

“Hayır,” diye mırıldandı makine, genizden gelen derin sesiyle, “bu çok bilinen bir şey olurdu. Karşıt madde ışınları?” diye şansını denedi.

“Bu daha da çok bilinen bir şey,” diye azarladı onu Marvin.

“Evet,” diye homurdandı makine, biraz utanarak. “Eee, ya elektron koçbaşına ne dersin?”

Bu Marvin için yeni bir şeydi.

“O da ne?” diye sordu.

“Şunlardan biri” dedi makine hevesle.

Silahlarının yerleştirildiği taretinden sivri uçlu bir çubuk çıktı ve ağzından tek bir öldürücü ışın püskürttü. Marvin’in arkasındaki duvar gümbürdedi ve bir toz yığını halinde yere yığıldı. Toz kısa bir süre dalgalandıktan sonra durulup yatıştı.

“Hayır,” dedi Marvin, “bunlardan biri de değil.”

“Ama yine de sıkı bir şey, değil mi?”

“Çok sıkı,” diye onayladı Marvin.

“Buldum,” dedi Kurbağayıldızı savaş makinesi, bir saniye düşündükten sonra, “sende şu yeni Xanthic Dağıtıp Yenidenyapıcı Zenon Yayıcılarından biri olmalı!”

“Güzel silahlar, değil mi?” dedi Marvin.

“Yoksa sende o mu var?” dedi makine, belirgin bir korkuyla.

“Hayır,” dedi Marvin.

“Ya,” dedi makine, hayal kırıklığı içindeydi, “o halde mutlaka bir ...”

“Düşünce çizgin yanlış,” dedi Marvin. “Robotlar ve insanlar arasındaki ilişkiye dair oldukça temel bir yaklaşımı göz önüne almayı unutuyorsun.”

“Eee, biliyorum,” dedi savaş makinesi, “yoksa ...” kuyruğunu sıkıştırıp tekrar düşünmeye koyuldu.

“Yalnızca düşün,” diye teşvik etti Marvin, “beni burada bıraktılar, sıradan, aşağılık bir robotu yani; kendileri kaçıp canlarını kurtarırken, senin gibi devasa ve dayanıklı bir savaş makinesini durdurmak üzere zavallı beni geride bıraktılar. Bunu yapmak için bana ne bıraktıklarını düşünürsün?”

“Ooo, eee,” diye panik içinde mırıldandı makine, “sanırım korkunç yıkıcı bir şey olmalı.”

“Olmalı!” dedi Marvin, “ya, elbette, olmalı. Kendimi korumak için bana ne verdiklerini söyleyeyim mi sana?”

“Evet, pekâlâ,” dedi makine, gergin bir şekilde.

“Hiçbir şey,” dedi Marvin.

Tehlikeli bir sessizlik oluştu.

“*Hiçbir şey mi?*” diye gürledi savaş makinesi.

“Hem de hiçbir şey,” dedi Marvin, tekdüze sesiyle üzgün üzgün konuşarak, “bir elektronik sosis

bile bırakmadılar.”

Makine öfkeyle kabardı.

“Bu çok can sıkıcı işte!” diye gürledi. “Hiçbir şey, ha? Hiç umurlarında değil, öyle mi?”

“Üstelik,” dedi Marvin yumuşak ve kısık bir sesle, “sol tarafımdaki bütün diyotlarım korkunç bir sancıyla ağrırken burada öylece kalakaldım.”

“Kusacağın geliyor, değil mi?”

“Evet,” diye canı gönülden onayladı Marvin.

“Lanet olsun, bu beni öfkeden çıldırtıyor,” diye kükredi makine, “hırsımdan şu duvarı parçalayacağım!”

Elektron koçbaşı bir ışın daha püskürterek makinenin yanındaki duvarı yerle bir etti.

“Ya ben kendimi nasıl hissediyorum sanıyorsun?” dedi Marvin acı acı.

“Öylece kaçıp gittiler ve seni bıraktılar, yani?” diye gümbürdedi makine.

“Evet,” dedi Marvin.

“Sanırım onların kahrolasıca tavanlarını da başlarına geçireceğim!” diye çileden çıktı tank.

Köprünün tavanını çökertti.

“Bu çok etkileyici” diye mırıldandı Marvin.

“Daha hiçbir şey görmedin,” diye konuştu makine, “bu zemini de yıkabilirim, hiç dert değil!”

Ve zemini de yıktı.

“Cehennemin çanları!” diye kükrüyordu makine, onbeş kat aşağıya düşerken. Sonra da çarptığı yerde paramparça oldu.

“İnsanı depresyona sokacak kadar aptal bir makine,” dedi Marvin ve ağır ağır oradan uzaklaştı.

“Öyleyse, burada böylece oturacak mıyız, ne yapacağız yani?” dedi Zaphod öfkeyle. “Dışarıdaki bu adamların derdi ne?"

“Sensin, Beeblebrox,” dedi Roosta, “Seni alıp Kurbağayıldızı’na -bütün Galaksideki en kötü dünyaya- götürecekler.”

“Yok ya?” dedi Zaphod. "Önce gelip beni yakalamaları gerekecek.”

“Geldiler ve seni yakaladılar,” dedi Roosta, “pencereden dışarı bir baksana.”

Zaphod baktı ve gözleri yuvalarından fırladı.

“Zemin gidiyor!” diye haykırdı nefes nefese. “Zemini nereye götürüyorlar?”

“Binayı götürüyorlar,” diye düzeltti Roosta, “artık havada taşınabilen bir binamız var.”

Bulutlar ofis pencerelerinin önünden hızla geçiyordu.

Tekrar açık gökyüzüne çıktıklarında Zaphod, binanın kulesi çevresinde koyu yeşil Kurbağayıldızı Savaşçılarının oluşturduğu çemberi görebiliyordu. Üzerlerinden yansıyan güç ışınlarının oluşturduğu bir ağla kuleyi sımsıkı kavramışlardı.

Zaphod şaşkınlık içinde kafasını salladı.

“Bunu hak edecek ne yaptım ben?” dedi. “Salına salına bir binaya giriyorum ve onu alıp götürüyorlar.”

“Onları endişelendiren yaptıkların değil,” dedi Roosta, “yapacakların.”

“Pekâlâ, bir söz hakkım olmayacak mı ?”

“Yıllar önce bir söz hakkın vardı. Şimdi sıkı tutunsan iyi olur. Hızlı ve sarsıntılı bir yolculuk olacak.”

“Eğer kendimle karşılaşacak olursam,” dedi Zaphod, “öyle bir yumruk indireceğim ki, beni yumruklayanın kim olduğunu bile anlamayacağım.”

Marvin ağır adımlarla kapıdan içeri girdi. Zaphod’a suçlayıcı gözlerle baktı ve bir köşeye çöküp devrelerini kapattı.

Altın Kalp’in köprüsünde her şey sessizdi. Arthur önünde duran tahtaya baktı ve düşündü. Trillian’ın kendisine meraklı gözlerle baktığını gördü. Tekrar tahtaya döndü.

Sonunda onu gördü.

Beş küçük plastik kareyi eline aldı ve kendi tahtasının hemen önünde duran oyun tahtasının üzerine koydu.

Beş karenin her birinin üzerinde harfler vardı. M, Ü, K, E ve M. Onları E ve L harflerinin önüne dizdi.

“Mükemmel,” dedi, “üçlü kelime puanı üzerinden. Korkarım oldukça yüksek bir puan olacak.”

Gemi tekrar sarsıldı ve harflerin bazılarını “n”inci kez dağıttı.

Trillian içini çekti ve onları tekrar dizdi.

Suskun cihazları yumruklayarak aşağı yukarı gezinmekte olan Ford Prefect'in ayak sesleri sessiz koridorlar boyunca yankılanıyordu.

Gemi niçin titreyip duruyor, diye düşünüyordu.

Niçin sallanıp sarsılıyor?

Nerede olduklarını niçin saptayamıyor?

Neredeydiler?

Otostopçunun Galaksi Rehberi ofislerinin sol kulesi, yıldızlararası uzayda, daha önce Evrendeki hiçbir iş kulesinin erişemediği bir hızla süzülmekteydi.

Kulenin orta katlarındaki odalardan birinde Zaphod Beeblebrox öfkeyle volta atıyordu.

Roosta, çalışma masasının ucuna ilişmiş, günlük havlu bakımıyla uğraşıyordu.

"Baksana, bu binayı nereye götürüyorlar demiştin?" diye sordu Zaphod.

"Kurbağayıldızı'na," dedi Roosta. "Evrendeki en kötü yere."

"Orada yiyecek var mı?" dedi Zaphod.

"Yiyecek mi? Kurbağayıldızı'na gidiyorsun ve yiyecek var mı diye endişeleniyorsun öyle mi?"

"Yiyecek bir şey olmadan Kurbağayıldızı'na bile varamayabilirim."

Pencereden baktıklarında yalnızca güç ışınlarının göz kırpan ışıkları ve Kurbağayıldızı Savaşçılarının hız yüzünden yassılaşmış şekilleri olması gereken yeşil çizgilerden başka hiçbir şey göremiyorlardı. Böyle bir hızda uzayın kendisi bile görünmez, hatta gerçekdışı olmuştu.

"Al, bunu em," dedi Roosta, Zaphod'a havlusunu önererek.

Zaphod ona, sanki alnının ortasından küçük bir yaya bağlı bir guguk kuşunun firlayarak ortaya çıkmasını beklermiş gibi baktı.

"Bu havluya besleyici maddeler emdirilmiştir," diye açıkladı Roosta.

"Nesin sen, her bulduğunu yiyen bir pisboğaz falan mı?" dedi Zaphod.

"Sarı çizgiler yüksek protein içerir, yeşillerde B ve C vitamini kompleksleri vardır ve küçük pembe çiçeklerdeyse bol vitaminli tahıl özü bulunur."

Zaphod havluyu alıp şaşkınlık içinde inceledi.

"Kahverengi lekeler ne?" diye sordu.

"Barbekü sosu," dedi Roosta, "tahıl özünden bıktığım zamanlar için."

Zaphod elindeki havluyu şüpheyle kokladı.

Ardından daha da büyük bir şüpheyle bir ucunu emdi. Sonra da gerisin geri tükürdü.

"Iıgh," diyerek belirtti fikrini.

"Evet," dedi Roosta, "ben de o ucu emmek zorunda kaldığımda, genellikle öbür uçtan da bir parça emmem gerekiyor."

"Niçin," diye sordu Zaphod hâlâ şüphe içinde, "o uçta ne var?"

"Anti-depresanlar," dedi Roosta.

"Biliyor musun, ben bu havludan hemen vazgeçtim," dedi Zaphod onu geri verirken.

Roosta, havluyu aldı ve kendini masadan aşağı bıraktı, çevresini dolaşıp sandalyeye oturdu ve ayaklarını masaya dayadı.

"Beeblebrox," dedi, ellerini başının arkasında kenetleyerek, "Kurbağayıldızı'nda sana neler olacağı konusunda herhangi bir fikrin var mı ?"

“Bana yemek verirler mi?” diye tahmin yürüttü Zaphod umut dolu bir sesle.

“Seni yemek yapacaklar,” dedi Roosta, “Total Perspektif Girdabı’na!”

Zaphod bunu daha önce hiç duymamıştı. Galakside bulunan her eğlenceli şeyi bildiğine inanırdı ve bu yüzden diye düşündü, şu Total Perspektif Girdabı pek de eğlenceli bir şey olmasa gerekti. Roosta’ya onun ne olduğunu sordu.

“Yalnızca,” dedi Roosta, “hissedebilen bir varlığın dayanabileceği en vahşi ruhsal işkence türü.”

Zaphod kaderini kabullenmiş gibi başını sallayarak duyduklarını onayladı.

“Yani” dedi, “yemek yok, öyle mi?”

“Dinle!” dedi Roosta zorlayıcı bir tavırla. “Birini öldürebilir, onun vücuduna zarar verebilir ve umudunu söndürebilirsin, ama Total Perspektif Girdabı adamın ruhunu yok eder! Yalnızca birkaç saniye süren bir işlem, ama etkileri hayatının sonuna kadar devam ediyor!”

“Sen Pan Galaktik Gargara Bombasını duymuş muydun?” diye sordu Zaphod sertçe.

“Bu ondan da kötü.”

“Püüüf!” diye itiraf etti Zaphod, gerçekten çok etkilenmişti.

“Bu adamların bana bunu niçin yapmak istediklerine dair bir fikrin var mı?” diye ekledi bir saniye sonra.

“Seni sonsuza kadar ortadan kaldırmanın en iyi yolunun bu olduğuna inanıyorlar. Senin neyin peşinde olduğunu biliyorlar.”

“Bana bir not yazıp yapacağım bu şeyi benim de öğrenmemi sağlarlar mı acaba?”

“Sen biliyorsun,” dedi Roosta, “sen biliyorsun Beeblebrox. Sen Evrene hükmeden adamla tanışmak istiyorsun.”

“O adam yemek yapmasını biliyor mu?” dedi Zaphod. Biraz düşündükten sonra ekledi: “Ama sanmıyorum. Eğer iyi yemek pişirebilseydi, Evrenin kalan kısmı onu ilgilendirmezdi. Benim istediğim bir aşçıyla tanışmak.”

Roosta derin derin iç çekti.

“Sahi, senin ne işin var burada?” diye sordu Zaphod. “Senin bütün bunlarla ne ilgin var?”

“Ben bu işi planlayanlardan biriyim yalnızca; Zarniwoop, Yooden Vranx, büyük büyükbabanla ve seninle birlikte Beeblebrox.”

“Benimle mi?”

“Evet seninle. Bana değiştiğini söylemişlerdi, ama bu kadar değiştiğini bilmiyordum.”

“Ama ...”

“Burada tek bir işi yapmak üzere bulunuyorum. Bunu da senden ayrılmadan önce yapacağım.”

“Ne işi be adam, neden söz ediyorsun sen?"

“Bunu senden ayrılmadan önce yapacağım.”

Roosta derin bir sessizliğe gömüldü.

Zaphod buna çok memnun oldu.

dokuz

Kurbağayıldızı yıldız sisteminin ikinci gezegenini sarmalayan hava bayat ve kötülük doluydu.

Yüzeyinin üzerinde durmaksızın esen nemli ve soğuk rüzgârlar, tuz düzlüklerini, kurumuş çayırları, çürümekte olan arapsaçı gibi bitkileri ve harap olmuş şehirlerin kalıntılarını süpürmekteydi. Yüzeyde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Galaksinin bu tarafında bulunan birçok gezegende olduğu gibi, yüzey çoktan terk edilmişti.

Şehirlerin içinde, çökmekte olan eski evler arasında gezinen rüzgârın uğuldayan sesi yeterince hüzün vericiydi; sağa sola huzursuzca sallanan o kapkara yüksek gökdelenlerin temellerini kırbaçlayan rüzgâr bu hüznü daha da artırıyordu. Bu kulelerin tepelerinde, bir zamanlar orada egemen olan uygarlıktan geriye tek sağ kalan canlılar olan, kocaman, cılız ve kötülük kokan uğursuz kuş kolonileri vardı artık.

Bununla birlikte rüzgârın uğultusu en çok da bu terk edilmiş şehirlerin en büyüğünün eteklerinde uzanan gri renkli geniş bir ovanın ortasında yükselen ve bir çıban başını andıran yerin üzerinde estiğinde huzursuzluk veriyordu.

Bu gezegene Galaksideki en kötü yer unvanını kazandıran şey de çıban başını andıran o yerdi. Dışarıdan bakıldığında yaklaşık dokuz metre çapında basit çelik bir kubbeydi. Oysa içeriden bakıldığında orası aklın kavrayabileceğinden çok daha korkunç bir yerdi.

Buradan yüz metre kadar ötede, kubbeyle arasında yüzeyi çukurlarla dolu, hayal edilebilecek en kurak, verimsiz ve lanet olası bir toprak uzantısı olan ve bir tür iniş pisti demek zorunda kalacağımız bir alan vardı. Bir başka deyişle, o geniş alanda, iniş sırasında hasar görmüş, iki üç düzine kadar çeşit çeşit bina gövdesi dağılmıştı.

Bu binaların üzerinde ve çevresinde uçarak dolaşmakta olan bir zihin vardı, bir şeyler bekleyen bir zihin.

Zihin bütün dikkatini gökyüzüne yöneltmişti ve çok geçmeden ufukta, çok daha küçük noktalardan oluşmuş bir çemberin sardığı büyükçe bir noktanın belirdiğini gördü.

Büyük nokta *Otostopçunun Galaksi Rehberi* ofislerinin bulunduğu binanın sol kulesiydi ve Kurbağayıldızı B Dünyası'nın stratosferi boyunca inişe geçerek alçalmaya başlamıştı.

Kule alçalırken, Roosta uzadıkça uzayan huzursuz sessizliği birden bozdu.

Ayağa kalktı, havlusunu bir çantaya tıkıştırdı. "Beeblebrox, şimdi buraya yapmak üzere gönderildiğim işi yapacağım," dedi.

Zaphod, Marvin'le birlikte konuşulmamış düşüncelerini paylaşarak oturduğu köşeden başını kaldırıp adama baktı.

"Evet?"

"Bina kısa süre sonra inişini tamamlamış olacak. Binayı terk ederken, sakın kapıdan çıkma," dedi Roosta, "pencereden çık."

"İyi şanslar," diye ekledi, yürüyerek odadan dışarı çıktı ve girdiği kadar esrarengiz bir şekilde Zaphod'un yaşamından kaybolup gitti.

Zaphod ayağa fırladı ve kapıyı açmayı denedi, ama Roosta onu çoktan kilitlemişti. Omuzlarını

silkti ve köşesine döndü.

İki dakika sonra, bina kötü iniş yapan diğer enkazların arasına iniş yaptı. Ona eşlik eden Kurbağayıldızı Savaşçıları güç ışınlarını kestiler, tekrar havalanarak, yaşamaya çok daha elverişli bir yer olan Kurbağayıldızı A Dünyası'na doğru uzaklaştılar. Hiçbir zaman Kurbağayıldızı B Dünyası'na inmezlerdi. Kimse inmezdi. Total Perspektif Girdabı kurbanları dışında hiç kimse, onun yüzeyinde yürümemişti.

İniş çarpması Zaphod'u çok fena sarsmıştı. Bir süre büyük bölümü tozlu bir moloz yığınına dönüşmüş olan odanın sessizliği içinde uzandı. Hayatının en kötü dönemini yaşıyor olmalıydı. Kendini afallamış, yapayalnız ve sevgisiz hissediyordu. En sonunda başına gelecek olan her neyse onunla bir an önce yüzleşmeye karar verdi.

Kırık dökük odada etrafına bakındı. Kapı çerçevesinin etrafındaki duvar çatlamış ve kapı açılmıştı. Pencereyse kapalıydı ve bir mucize eseri camı bile kırılmamıştı. Bir an için tereddüt etti, sonra eğer az önceki ilginç konuğu bütün başına gelenlere, yalnızca ona söylediğini söyleyebilmek için katlanmışsa, bunun iyi bir nedeni olması gerektiğini düşündü. Marvin'in yardımıyla camı açtı. İniş çarpmasının kaldırdığı toz bulutları ve binalarının çevresindeki diğer binalar Zaphod'un dış dünyayı görmesini engelliyordu.

Bu onun ciddi olarak pek de umurunda değildi. Asıl ilgilendiği aşağı baktığında gördükleriydi. Zarniwoop'un ofisi onbeşinci kattaydı. Bina kırkbeş derecelik bir açıyla yere konmuştu, ama yine de iniş yürek durduracak zorlukta gözüküyordu.

Nihayet, Marvin'den gelen bir dizi aşağılayıcı bakışla iğnelenerek, derin bir nefes aldı, dört ayak üzerinde binanın dik eğimli yüzeyine çıktı. Marvin de onu izledi ve birlikte yerle aralarındaki onbeş katı, eziyet içinde ve ağır ağır emekleyerek inmeye başladılar.

Emekledikçe, rutubetli hava ve toz ciğerlerine doluyor, gözlerini yaşartıyor ve bulunduğu yükseklik başını döndürüyordu.

Arada sırada Marvin'den gelen ve "Siz organik canlı türleri bu tür şeylerden hoşlanıyorsunuz demek? Sırf bilgi edinmek için soruyorum," türünden laflar kafasını daha da çok bozuyordu.

Paramparça olmuş binadan inilecek mesafenin neredeyse yarısına geldiklerinde, dinlenmek için durdular. Korkudan ve bitkinlikten soluk soluğa yatan Zaphod'un gözüne Marvin her zamankinden bir nebze daha neşeliymiş gibi göründü. Daha sonra, bunun öyle olmadığını fark etti. Robot yalnızca kendi ruh haline göre daha neşeli görünüyordu.

Yavaş yavaş yerleşen toz bulutları arasından büyük, kemikli ve siyah bir kuş çıkageldi, kemikli bacaklarıyla Zaphod'dan birkaç metre öteye, eğik bir pencere kenarına kondu. Biçimsiz kanatlarını toplayarak tüneği üzerinde beceriksiz bir şekilde sallandı.

Kanatlarının genişliği yaklaşık iki metre olmalıydı, kafası ve boynuysa bir kuş için dikkat çekecek kadar büyüktü. Yüzü düzdü, gagası gelişmemişti, kanatlarının alt tarafının tam ortasında, düpedüz ele benzeyen körelmiş bir organ vardı.

Aslında bu kuş neredeyse insanı andırıyordu.

Durgun gözlerini Zaphod'a çevirdi ve gagasını gönülsüz bir tavırla takırdattı.

"Git buradan," dedi Zaphod.

"Tamam," diye mırıldandı kuş suratsızca ve tekrar toz bulutunun içine doğru kanat çırptı.

Zaphod kuşun arkasından bakakaldı.

"O kuş biraz önce benimle konuştu mu?" diye tedirginlikle Marvin'e sordu. Alternatif bir açıklama olarak, kendisine aslında hayal gördüğünü söylese robota inanmaya çoktan hazırdı.

“Evet,” diye onayladı Marvin.

Zaphod’un kulaklarını derin ve ruhani bir ses doldurdu. “Zavallı ruhlar.”

Sesin kaynağını bulmak için zınk diye döndüğünde neredeyse az kalsın aşağı düşecekti Zaphod. Dışarı fırlamış bir pencere çerçevesine çılgınca tutundu ve eli kesildi. Nefesini tutarak bekledi.

Sesin hiçbir görünür kaynağı yoktu - ortalıkta kimsecikler görünmüyordu. Buna rağmen, ses yine konuştu.

“Trajik bir geçmişleri var. Korkunç bir felaket.”

Zaphod çıldırmış gibi etrafına bakındı. Ses derin ve sakindi. Farklı koşullar altında yatıştırıcı bile denebilirdi. Ancak boşluktan gelen ve gövdesi görülemeyen bir sesin size seslenmesinin hiçbir yatıştırıcı tarafı yoktu, özellikle de Zaphod Beeblebrox gibi, iniş yaparken yere çakılmış bir binanın sekizinci katında bir pencere pervazına asılı ve kendini hiç de rahat hissetmezken.

“Hey, eee ...” diye kekeledi.

“Onların hikâyesini anlatmamı ister misin?” dedi ses sakin bir tonlamayla.

“Hey, kimsin sen?” diye soludu Zaphod, “Neredesin?”

“O zaman, belki daha sonra,” diye mırıldandı ses. “Benim adım Gargravarr. Ben Total Perspektif Girdabının Koruyucusuyum.”

“Seni niçin göremi...”

“Eğer soluna doğru iki metre kadar ilerlersen,” dedi ses, biraz yükselerek, “inişinin oldukça kolaylaşacağını göreceksin. Bir denesene?”

Zaphod baktı ve binanın yanından aşağı kadar inen kısa yatay oluklar gördü. Minnettar bir şekilde onlara doğru yöneldi.

“Neden aşağıda yine görüşmüyoruz?” dedi ses kulağına ve kayboldu.

“Hey,” diye seslendi Zaphod, “Neredesin ...?”

“Yalnızca birkaç dakikanı alacak ...” dedi ses çok zayıf bir şekilde.

“Marvin,” dedi Zaphod içtenlikle, hemen yanında mutsuz bir halde çömelen robota, “Bir ... bir ses ... biraz önce ...”

“Evet,” dedi Marvin kısaca.

Zaphod kafalarını sallayarak onayladı. Tehlikehassasiyetli Güneş Gözlüklerini tekrar cebinden çıkardı. Simsiyahtılar ve bu kadar zamanda cebindeki bilinmeyen metal nesne onları iyice çizmişti. Gözlükleri taktı. Ne yaptığını görmezse aşağı daha kolay inebilirdi.

Dakikalar sonra, binanın sökülmüş, eğri büğrü temellerine tutundu ve bir kez daha gözlüklerini çıkarıp yere atladı.

Marvin de bir iki dakika sonra ona katılarak tozların ve moloz yığınlarının üzerine yüz üstü uzandı. Görünüşe bakılırsa kıpırdamaya hiç niyeti yoktu.

“Ah, işte geldiniz,” diyen sesi aniden kulaklarında duydu Zaphod. “Sizi orada öylece bıraktığım için kusura bakmayın, yükseklik korkum var da. Yani en azından,” diye ekledi şakacı bir edayla, “eskiden yükseklik korkum vardı.”

Zaphod dikkatle, ağır ağır etrafı inceledi ve sesin kendisinin gözünden kaçmış bir kaynağı olup olmadığını araştırdı. Ama tek görebildiği toz, yıkıntılar ve çevredeki binaların yüksek gövdeleriydi.

“Hey, eee, seni neden göremiyorum?” dedi. “Neden burada değilsin.”

“*Buradayım*,” dedi ses yavaşça. “Bedenim de gelmek istedi, ama şu anda biraz meşgul. Yapılacak işler, görülecek kişiler var.” Bir tür ruhani iç çekişin ardından ekledi, “bedenler nasıldır, bilirsin.”

Zaphod bundan kuşkuluydu.

“Bildiğimi sanıyordum,” dedi.

“Tek umudum bir dinlenme kürüne girmiş olması,” diye devam etti ses, “son zamanlardaki gibi yaşamayı sürdürürse dirseklerini tüketecek.”

“Dirsekler mi?” dedi Zaphod, “sihri tüketecek demek istiyorsun herhalde.”

Ses, bir süre sustu. Zaphod huzursuzca etrafına bakındı. Hâlâ orada mıydı, gitmiş miydi, ne yapıyordu, Zaphod hiç bilmiyordu. Sonra ses yine konuştu.

“Evet, demek Girdaba sokulacaksın, öyle mi?”

“Eee, yani,” dedi Zaphod, aldırmaz gibi görünmeye çabaladı, ama başaramadı. “Biliyorsun, hiç de acelem yok. Şöyle bir dolanıp çevredeki manzarayı da seyredebilirim, ne dersin?”

“Çevrenin manzarasına ilişkin bir fikrin var mı?” diye sordu Gargravarr’ın sesi.

“Eee, hayır.”

Zaphod yıkıntıların üzerine tırmandı ve görüşünü engelleyen yıkılmış binalardan birinin köşesinden öbür tarafa dolaştı.

Kurbağayıldızı B Dünyası’nın manzarasına şöyle bir baktı.

“Şey, tamam,” dedi, “o zaman buralarda biraz tembel tembel dolanırım.”

“Hayır,” dedi Gargravarr, “Girdap artık hazır ve seni bekliyor. Gelmelisin. Beni izle.”

“Ya, öyle mi?” dedi Zaphod. “Peki, bunu nasıl yapmam bekleniyor?”

“Senin için bir şeyler mırıldanacağım,” dedi Gargravarr. “Mırıltımı izle.”

Havada yumuşak, yaslı bir ses duyuldu, herhangi bir odak noktası yokmuş gibi görünen, donuk ve kederli bir sesti. Zaphod, ancak çok dikkatli dinleyerek sesin geldiği yönü saptayabildi. Bir rüyadaymış gibi, sesin peşinden yavaşça sürüklendi. Başka ne yapabilirdi ki?

Eskiden beri ileri sürüldüğü gibi, Evren tedirgin edici büyüklükte bir yerdir ve pek çok kişi sakin bir hayat uğruna bu gerçeği görmezden gelmeye meyillidir.

Birçokları kendi tasarladıkları daha küçük bir yere memnuniyetle taşınmaktadır, hatta aslında çoğunluğun yaptığı da budur.

Örneğin, Doğu Galaktik Kolun bir köşesinde, büyük bir orman gezegeni olan Oglaroon'da "zeki" nüfusun tamamı yalnızca çok küçük ve kalabalık bir ceviz ağacında yaşar. Bu ağaçta doğar, yaşar, âşık olur, ağacın kabuğuna yaşamın anlamı, ölümün amaçsızlığı ve doğum kontrolünün önemi hakkında düşündürücü minik makaleler kazır, son derece küçük birkaç savaşa katılıp en sonunda daha zor ulaşılabilen dallardan birinin toprağa bakan tarafına bağlı olarak ölürler.

Öyle ki, ağaçlarından ayrılan tek Oglaroonlular, başka ağaçların da hayatı destekleyecek kapasitede olup olmadığını merak etmek ya da öbür ağaçların, yalnızca fazla Oglacevizi yemenin yarattığı bir yanılsama olup olmadığını sorgulamak gibi korkunç bir suç işledikleri için sürgüne gönderilenlerdir.

Bu davranış biçimi ne kadar tuhaf görünürse görünsün, Galaksi üzerinde benzeri davranış biçiminden suçlu olmayan hiçbir canlı türü yoktur. Total Perspektif Girdabı'nın bu kadar dehşet verici olmasının nedeni de işte budur.

Çünkü Girdap'a girdiğinizde, bir an için tüm yaradılışın akıllara sığmayan sonsuzluğuyla karşı karşıya kalır ve bu sonsuzluğun bir yerlerinde bulunan mikroskobik bir noktanın üzerindeki mikroskobik bir noktaya konulmuş minicik işaret levhasındaki "Buradasınız?" yazısını görürsünüz.

Zaphod'un önünde gri renkli bir ova uzanmaktaydı, yıkılıp viran olmuş, çorak bir düzlük. Rüzgâr bu düzlüğü delicesine dövüyordu.

Düzlüğün ortasında, çıban başına benzeyen çelik kubbe görünüyordu. Bu, diye akıl yürüttü Zaphod, gideceğimiz yer olmalı. Orası gerçekten de Total Perspektif Girdabı'ydı.

Orada durup korkuyla ve umutsuzca bakarken ansızın kubbeden, birinin ruhu bedeninden yakılarak çıkarılıyormuş gibi insanlık dışı bir dehşet çığlığı yayıldı.

Zaphod korkuyla bakakaldı, kanı damarlarında sıvı helyuma dönüşür gibi olmuştu.

"Hey, bu da neydi?" diye zorlukla fısıldadı.

"Bir bant kaydı" dedi Gargravarr, "Girdap'a sokulan son kişinin sesi. Her zaman bir sonraki kurbana dinlettirilir. Bir tür prelüd olarak."

"Hey, bu gerçekten de berbattı ..." diye kekeledi Zaphod, "şöyle bir partiye ya da o cins bir yerlere kaçıp bu işi tekrar düşünemez miyiz?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Gargravarr'ın ruhani sesi, "şu an muhtemelen bir partideyim. Yani, bedenim. Bensiz bir sürü partiye gidiyor. Benim ona sadece engel olduğumu söylüyor. Hey gidi."

"Bedeninle ne sorunun var senin?" dedi Zaphod, başına gelecek şey her neyse onu bir parçacık

geciktirebilmek endişesiyle.

“Pekâlâ, bedenim ... bedenim meşgul, anlarsın ya,” dedi Gargravarr duraksayarak.

"Onun kendine ait bir zihni olduğunu mu söylemek istiyorsun?” dedi Zaphod.

Gargravarr tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun ve hafiften dondurucu bir sessizlik oldu.

“Bu yorumunu,” diye cevapladı sonunda, “oldukça tatsız bulduğumu söylemeliyim.”

Zaphod oldukça şaşkın ve mahcup bir tavırla özür sözcükleri mırıldandı.

“Her neyse,” dedi Gargravarr, “sen nereden bileceksin ki?”

Ses mutsuz bir tonlamayla titreşti.

“Gerçek şu ki,” diye devam etti, kullandığı tonlara bakılırsa, kontrolünü çok zor koruduğu açıkça belliydi, “gerçek şu ki, son günlerde yasal bir ayrı yaşamayı deneme sürecindeyiz. Sanırım boşanmayla sonuçlanacak.”

Ses tekrar sakinleşmiş ve Zaphod’u ne söyleyeceğini bilemez bir durumda bırakmıştı. Tereddütlü bir tavırla bir şeyler geveledi.

“Sanırım birbirimize pek uygun değildik,” dedi bir süre sonra Gargravarr, “aynı şeyleri yapmaktan mutlu olmuyorduk. En büyük kavgalarımız seks ve balık tutmak yüzünden çıkıyordu. Sonunda ikisini birleştirmeye çalıştık, ama tahmin edersin ki, bu sadece felaketle sonuçlandı. Şimdi bedenim beni içine sokmuyor. Hatta beni görmek bile istemiyor ...”

Trajik bir havayla tekrar duraksadı. Rüzgâr ovayı kamçı gibi dövüyordu.

“Yaptığım tek şeyin onu kısıtlamak olduğunu söylüyor. Ona gerçekten de onu kısıtlamak üzere yaratıldığımı anlatmaya çalıştım ve o da bunun bir bedeni sol burun deliğine kadar dolduran ukala bir cevap olduğunu söyledi ve işi orada kestik. Sanırım benim ilk ismimin velayetini üzerine alacak.”

“Ya ...?” dedi Zaphod zayıf bir sesle. “Peki, ilk ismin nedir?”

“Şenşakrak,” dedi ses. “Benim ismim Şenşakrak Gargravarr. Bu her şeyi açıklıyor değil mi?”

“Eee ...,” dedi Zaphod anlayışlı bir ses tonuyla.

“Ve bu nedenle, bedensiz bir zihin olarak bu işe girdim, yani Total Perspektif Girdabının Koruyuculuğuna. Bu gezegenin topraklarına kimse ayak basmaz. Girdap kurbanları dışında - korkarım onlar da pek kimseden sayılmıyor.”

“Ya ...”

“Sana hikâyeyi anlatabilirim. Dinlemek ister misin?”

“Eee ...”

“Uzun yıllar önce burası refah içinde, mutlu bir gezegendi - halkı, şehirleri, dükkânları olan normal bir dünyaydı. Yalnızca bu şehirlerin caddelerinde gerektiğinden birazcık daha fazla diyebileceğimiz sayıda ayakkabıcı dükkânı bulunuyordu. Bu dükkânların sayısı da yavaş yavaş sinsice artmaktaydı. Bu durum çok bilinen bir ekonomik fenomen olmakla birlikte, gidişatını izlemek hayli trajikti, çünkü ayakkabıcı dükkânlarının sayısı arttıkça daha çok ayakkabı yapılması gerekiyor ve ayakkabılar gittikçe daha kötü ve daha giyilmez oluyordu. Onlar giyilmez oldukça, ayakkabısız kalmamak için insanlar daha çok ayakkabı almak zorunda kalıyor ve dükkânlar çoğalmaya devam ediyordu, ta ki bölgenin bütün ekonomisi Ayakkabı Olayı Sınırı olarak adlandırıldığını sandığım sınırı geçip ekonomik olarak ayakkabıdan başka bir şey üretme imkânının kalmadığı bir duruma gelene kadar. Sonuç - çöküntü, yıkım ve kıtlıktı. Nüfusun büyük bölümü hayatını kaybetti. Uygun genetik kararsızlığa sahip olup mutasyon geçirerek kuşa dönüşen bir azınlık dışında; -onlardan birini sen de gördün- ki onlar da ayaklarını lanetlediler, toprağı lanetlediler ve bu topraklar üzerinde bir daha kimsenin yürümeyeceğine ant içtiler. Mutsuz bir gruptu. Haydi, seni Girdap’a götürmeliyim.”

Zaphod şaşkınlık içinde başını sağa sola salladı ve ova boyunca tökezleyerek yürümeye devam etti.

"Ya sen," dedi, "sen de bu cehennem çukurundan geliyorsun öyle mi?"

"Hayır, hayır," dedi Gargravarr, şaşkınlıkla, "ben Kurbağayıldızı C Dünyası'nda yaşıyordum. Çok güzel bir yer. Nefis balıkçılık olanakları var. Geceleri oraya kaçıyorum. Gerçi artık tek yapabildiğim şey balıkçıları seyretmek. Bu gezegen üzerinde işlevi olan tek şey Total Perspektif Girdabı. Burada inşa edildi, çünkü başka hiç kimse onu kendi topraklarında istemedi."

Tam da o anda dehşetengiz bir çığlık daha koptu ve Zaphod tir tir titredi.

"Bir adama bunu yapan şey ne olabilir?" dedi soluk soluğa.

"Evren," dedi Gargravarr yanıtı uzatmadan, "bütün o sonsuz Evren. Sonsuz güneşler, aralarındaki sonsuz uzaklıklar ve görünmez bir nokta üzerinde görünmez bir nokta olan, sonsuz küçüklükteki kendin."

"Hey, ben Zaphod Beeblebrox'um, bilirsin ya arkadaş?" diye mırıldandı Zaphod, egosunun son kırıntılarını toplamaya çalışarak.

Gargravarr cevap vermeden ovanın ortasındaki parlak çelik kubbeye ulaşana kadar kederli mırıltısını sürdürmekle yetindi.

Oraya yaklaştıklarında kubbenin yan tarafında vızıldayarak bir kapı açıldı ve küçük, karanlık bir odacık göründü.

"Gir," dedi Gargravarr.

Zaphod korkuyla irkildi.

"Hey, ne yani, şimdi mi?" dedi.

"Şimdi."

Zaphod tedirgin bir halde içeriye göz attı. Odacık çok küçüktü. Çelik kaplıydı ve tek kişinin zar zor sığabileceği bir yer gibi görünüyordu.

"Orası... eee ... bana hiç de Girdap gibi görünmüyor," dedi Zaphod.

"Değil," dedi Gargravarr, "orası yalnızca bir asansör. Gir."

Sonsuz bir titreme içindeki Zaphod içeri adımını attı. Gargravarr'ın da kendisiyle birlikte asansörün içinde olduğunun farkındaydı, ama bedensiz adam şimdilik konuşmuyordu.

Asansör inişe geçti.

"Kendimi bu iş için uygun zihin durumuna sokmalıyım," diye mırıldandı Zaphod.

"Bu iş için uygun zihin durumu yoktur," dedi sertçe Gargravarr.

"Bir adamı nasıl yetersiz hissettireceğini gerçekten iyi biliyorsun."

"Ben değil. Girdap biliyor."

İndikleri tünelin dibine geldiklerinde asansörün arkası açıldı ve Zaphod küçük sayılabilecek, işlevsel ve çelik kaplı bir odaya sendeleyerek girdi.

Odanın en uzak köşesinde içine sadece tek bir adamın sığabileceği, dikine duran çelik bir kutu vardı.

Bu kadar basitti.

Kalın bir kabloyla küçük bir cihaz yığınına bağlanıyordu.

"Bu mu?" diye şaşkınlıkla sordu Zaphod.

"Evet bu."

Aslında o kadar da kötü görünmüyor, diye düşündü Zaphod.

"Ben de içine gireceğim, öyle mi?"

“İçine giriyorsun,” dedi Gargravarr, “ve korkarım bunu hemen yapman gerekiyor.”
“Tamam, tamam," dedi Zaphod.
Kutunun kapısını açtı ve içeri girdi.
Kutunun içinde bekledi.
Beş saniye sonra bir klik sesi duyuldu ve bu sesle birlikte bütün Evren kutunun içine doldu.

Total Perspektif Girdabı yansıttığı Evren portresini, bilinen değerlere dayanarak bilinmeyeni yaklaşık olarak hesaplama yöntemiyle yapılan madde analizi ilkesinden çıkarıyordu.

Açıklamak gerekirse - Evrenin içindeki her madde parçası Evrenin içindeki diğer madde parçalarından bir şekilde etkilendiğine göre, tüm yaratılışı - bütün güneşleri, bütün gezegenleri, bunların yörüngelerini, ekonomik ve toplumsal tarihlerini- küçük bir peri kekinden[12] yola çıkarak yukarıda bahsedilen hesaplama yöntemiyle kestirmek teoride mümkündür.

Total Perspektif Girdabı'nı keşfeden adam aslında bunu sadece karısını kızdırmak için yapmıştı.

Trin Tragula -ismi buydu- bir hayalperest, bir düşünür, bir spekülatif filozof ya da karısının ifadesiyle budalanın biriydi.

Zamanının inanılmaz bir bölümünü boşluğa bakarak harcadığı, çengelli iğnelerin mekanizması üzerine kafa yorduğu ya da peri keki parçalarının spektrografik analizlerini yaptığı için karısı durmaksızın dırdır ederdi.

"Biraz orantı duygun olsun!" derdi karısı, bunu kimi zaman bir günde tam otuzsekiz kez söylerdi.

Bu yüzden de Total Perspektif Girdabı'nı yaptı - sırf karısına gününü göstermek için.

Total Perspektif Girdabı'nın uçlarından birine küçük bir peri keki parçasından -bilinen değerlere dayanarak bilinmeyeni yaklaşık olarak hesaplama yöntemiyle- elde ettiği bütün gerçekliği bağladı, diğer uca da karısını: Böylece aleti çalıştırdığında karısı yaradılışın bütün o sonsuzluğunu ve kendisinin onun içindeki yerini bir an için görebilecekti.

Sonuçta Trin Tragula'yı büyük bir dehşete düşüren şey, bu şokun karısının beynini tamamen harap etmesi oldu; ama onu tatmin eden noktaysa şuydu: Bu büyüklükteki bir Evrende eğer yaşam var olacaksa, kişinin orantı duygusu diye bir lüksü kaldıramayacağını kesin olarak kanıtlamasıydı.

Girdap'ın kapısı ardına kadar açıldı.

Gargravarr'ın bedensiz zihni gelişmeleri mutsuz bir şekilde izlemekteydi. Zaphod Beeblebrox'dan garip bir şekilde hoşlanmıştı. Açıkçası, Beeblebrox birçok niteliği olan biriydi, bunlar çoğunlukla kötü nitelikler olsa bile.

Onun diğer herkesin yaptığı gibi kutudan yuvarlanarak çıkıp yere yığılıp kalmasını bekliyordu.

Bunun yerine, Zaphod yürüyerek çıktı.

"Selam!" dedi.

"Beeblebrox ..." diye şaşkınlık içinde yutkundu, Gargravarr'ın zihni.

"Bir şey içebilir miyim lütfen?" dedi Zaphod.

"Sen ... sen ... Girdap'a girmemiş miydin?" diye kekeledi Gargravarr.

"Beni gördün, ufaklık."

"Çalışıyor muydu peki?"

"Elbette çalıştı."

“Sen de yaradılışın bütün o sonsuzluğunu gördün?”

“Elbette. Biliyor musun, gerçekten hoş bir yer?”

Gargravarr’ın zihni şaşkınlık içinde yüzüyordu. Bedeni onunla birlikte olsaydı, ağzı bir karış açık yere yığılıverirdi.

“Kendini de gördün,” dedi Gargravarr, “her şeyin içindeki yerini?”

“Ya, evet evet.”

“Ama... neler hissettin?”

Zaphod kendini beğenmiş bir tavırla omuzlarını silkti.

“Bana her zaman bildiğim bir şeyi anlattı. Ben gerçekten de muhteşem ve büyük bir adamım. Sana söylememiş miydim, bebek, ben Zaphod Beeblebrox’um.”

Bakışlarını Girdap’a güç sağlayan cihazın üzerinde dolaştırdı ve birden şaşkınlık içinde durakladı.

Hızlı hızlı solumaya başladı.

“Hey,” dedi, “şu gördüğüm gerçekten de peri keki parçası mı?”

Algılayıcıların çevrelediği küçük kek parçasını koparıp yerinden çıkardı.

“Eğer buna ne kadar ihtiyacım olduğunu söylersem,” dedi, aç bir kurt gibiydi, “bunu yemeye asla vaktim kalmazdı.”

Ve onu yedi.

Kısa bir süre sonra, düzlük boyunca koşarak yıkılmış şehre doğru gidiyordu.

Nemli ve soğuk hava ciğerlerinin şiddetle hırıldamasına yol açıyor ve hâlâ geçmeyen bitkinliği yüzünden sık sık tökezliyordu. Gece çökmeye başlamıştı ve engebeli arazi tehlikelerle doluydu.

Bütün bunlara rağmen, az önce yaşadığı deneyimin ona verdiği mutluluk duygusu hâlâ içindeydi. Bütün Evren. Çevresini saran bütün o Evrenin sonsuzluğa doğru uzandığını görmüştü - her şeyi görmüştü. Bu görüntüyle birlikte kendisinin o sonsuzluk içindeki en önemli şey olduğunu açıkça bildiren o olağanüstü bilgi de gelmişti. Kibirli ve kendini beğenmiş bir egoya sahip olmak önemliydi. Bunun bir makine tarafından söylenmesiyse daha da önemliydi.

Bu konu üzerinde düşünecek zamanı yoktu.

Gargravarr olan biteni efendilerine anlatması gerektiğini söylemişti, ama bunu yapmadan önce ona uygun bir süre tanımaya hazırdı. Zaphod'un kaçıp saklanacak bir yer bulması için yetecek bir süreydi bu.

Ne yapacağını bilmiyordu, ama Evrendeki en önemli kişi olduğunu bilmek ona bir şeylerin olacağı güvencesini veriyordu.

Bu lanetli gezegende iyimser olmasını sağlayabilecek başka hiçbir şey yoktu.

Koşmaya devam etti ve sonunda terk edilmiş şehrin dış mahallelerine ulaştı.

Kurumuş yaban otlarıyla kaplanmış yarıkların, ve çürümüş ayakkabılarla dolu çukurların olduğu yollarda yürüdü. Önünden geçtiği binalar öylesine yıkık dökük ve köhneydi ki, onların içine girmenin tehlikeli olacağını düşündü. Nereye saklanabilirdi? Hızla ilerlemeye devam etti.

Bir süre sonra yürüdüğü yoldan daha geniş bir yolun kalıntılarına saptı. Bu yolun sonunda irili ufaklı binalarla çevrelenmiş büyük, alçak bir binaya ve hepsini çevreleyen yıkık duvarlara ulaştı. Büyük ana bina hâlâ sağlam görünüyordu ve Zaphod orasının kendisine sağlayabileceği bir şeyler ... yani ... herhangi bir şey olup olamayacağını anlamak için binaya doğru yöneldi.

Binaya yaklaştı. Bir yanında -geniş bir beton park alanına baktığı için görünüşe göre burası ön cephe olmalıydı- belki onsekiz metre yüksekliğinde üç devasa kapı vardı. En uçtaki kapı açıktı ve Zaphod oraya doğru koştu.

İçeride alacakaranlık, toz katmanları ve karmaşa vardı. Her şeyin üzerini dev örümcek ağları kaplamıştı. Binanın temellerinin bir bölümü çökmüş, arka duvarın bir kısmı göçmüş, zemin kalın ve boğucu bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Koyu alacakaranlıkta, moloz kaplı kocaman şekiller hayaletleri andırıyordu.

Bu tuhaf şekillerin bir bölümü silindirik, bir bölümü yuvarlak ve şişkindi, bir bölümüyse yumurtayı, daha doğrusu kırılmış bir yumurtayı andırıyordu. Büyük bölümü paramparça olup dağılmış, bir bölümünün yalnızca iskeleti kalmıştı.

Bunların hepsi de terk edilmiş uzay gemileriydi.

Zaphod, hayal kırıklığı içinde bu hantal gövdelerin arasında dolaştı. Burada işe yarar görünen hiçbir şey yoktu. Adımlarının yarattığı titreşimler bile dengesizce yerinde sallanan bu yıkıntılardan birinin kendi kendine çökmesine neden olmuştu.

Binanın arka taraflarında diğerlerinden biraz daha büyük, daha derin bir toz tabakası ve örümcek ağlarına gömülmüş eski bir gemi duruyordu. Ama geminin dışı sağlam görünüyordu. Zaphod ona merakla yaklaşırken ayağı eski bir besleme hattına takıldı.

Besleme hattını kaldırıp bir tarafa atmak istedi, ama hâlâ gemiye bağlı olduğunu şaşkınlıkla gördü.

Üstelik besleme hattında çok hafif bir titreşim olduğunu daha da büyük bir şaşkınlıkla fark etti.

İnanmaz gözlerle önce gemiye ve sonra tekrar elindeki besleme hattına baktı.

Ceketini sıyırıp bir kenara attı. Elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek gemiye bağlandığı yere kadar besleme hattını takip etti. Bağlantı sağlamdı ve hafif titreşim daha da belirginleşmişti.

Kalbi hızla atmaya başladı. Bir parça pisliği eliyle temizleyerek kulağını geminin yüzeyine yapıştırdı. Yalnızca çok hafif, belli belirsiz bir gürültü duyabildi.

Çevresindeki zemini kaplayan çöplüğü heyecanla eşeledi ve kısa bir tüple biyolojik geri dönüşümü olmayan plastikten yapılmış küçük bir kap buldu. Bunlardan uyduruk bir steteskop yapıp geminin yüzeyine dayadı.

Duydukları beyinlerinin taklalar atmasına sebep oldu.

Ses şöyle diyordu:

"Yıldızlarötesi Seyahat Şirketi olarak, halen sürmekte olan bu gecikmeden ötürü yolcularımızdan özür dileriz. Şu sırada, ikramımız olan ve yolculuğunuz süresince serinleme, rahatlama ve temizlik amaçlı kullanabileceğiniz limon kolonyalı küçük mendillerin yüklenmesini beklemekteyiz. Sabrınız için teşekkür ederiz. Kabin görevlilerimiz biraz sonra tekrar kahve bisküvi servisine başlayacaklardır."

Zaphod tökezleyerek geriledi ve çıldırmış gibi gemiye baktı.

Birkaç saniye boyunca, rüya görüyormuş gibi çevrede volta attı. Bu sırada da birden, tavanda hâlâ bir ucundan asılı olarak sarkan ve kalkış saatlerini gösteren dev levhayı fark etmişti. Levha pislikle kaplanmış olmasına rağmen yine de bazı sayıları seçmek mümkündü.

Zaphod'un bakışları sayılar arasında dolaştı, sonra birtakım hesaplar yaptı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dokuzyüz yıl ..." dedi, nefessiz bir şekilde, kendi kendine. Gemi işte bu kadar gecikmişti.

İki dakika sonra gemiye binmişti.

Havakilidinden geçip içeri girer girmez yüzüne serin ve taptaze bir hava çarptı - havalandırma sistemi hâlâ çalışıyordu.

Işıklar hâlâ yanmaktaydı.

Küçük giriş odasını geçip kısa ve dar bir koridora huzursuz bir adım attı.

Aniden bir kapı açıldı ve dışarıya, tam önüne biri çıktı.

Lütfen koltuğunuza dönün, efendim," dedi android hostes ve ona arkasını dönerek önü sıra koridorda ilerlemeye başladı.

Kalbi yeniden atmaya başladığında Zaphod da onu takip etti. Hostes koridorun sonundaki kapıyı açtı ve diğer tarafa geçti.

Zaphod kapıdan geçerek takibe devam etti.

Şimdi yolcu kabinindeydiler ve Zaphod'un kalbi bir an için yeniden durdu.

Her koltukta, koltuğuna bağlanmış bir yolcu oturmaktaydı.

Yolcuların saçları uzun ve bakımsızdı, tırnakları uzamıştı ve erkekler sakallıydı.

Açıkça görüldüğü kadarıyla hepsi yaşıyordu - ama uykudaydılar.

Zaphod'un içini bir korku sarmaya başlamıştı.

Koridor boyunca, rüyadaymış gibi ağır ağır yürüyordu. Yarı yola geldiğinde, hostes en uca varmıştı. Geriye dönerek konuştu.

"Tünaydın hanımefendiler ve beyefendiler," dedi tatlı bir sesle, "bu küçük gecikme için gösterdiğiniz anlayışa teşekkür ederiz. En kısa sürede uçuşa geçeceğiz. Şimdi lütfen uyanırsanız, kahve ve bisküvi servisine başlayacağım."

Hafif bir mırıltı başladı.

Haykırarak ve kendilerini sıkıca koltuklarına bağlayan kemerleri ve yaşam destek ünitelerini tırmalayarak uyandılar. O kadar çok haykırdılar, feryat edip uludular ki Zaphod kulak zarının patlayacağını düşünmeye başladı.

Hostes koridor boyunca yürüyerek sabırla her birinin önüne küçük bir fincan kahve ve bir paket bisküvi koyarken, can havliyle debelenmeye ve kıvranmaya devam ettiler.

Sonra içlerinden biri yerinden kalktı.

Döndü ve Zaphod'a baktı.

Zaphod'un derisi sanki etinden ayrılmak istercesine gerilmeye başlamıştı. Döndü ve bu tımarhaneden kaçmaya çalıştı.

Hızla kapıyı açarak tekrar koridora çıktı.

Adam onu takip ediyordu.

Korku içinde koridorun sonuna kadar koşarak, giriş bölümünü geçti. Uçuş kabinine vardı ve kapıyı arkasından çarpıp kilitledi. Sırtını kapıya yaslayarak nefes nefese beklemeye koyuldu.

Birkaç saniye sonra kapı dışarıdan yumruklanmaya başladı.

Uçuş kabininin içinde bir yerlerden metalik bir ses Zaphod'a seslendi.

"Yolcuların uçuş kabinine girmesi yasaktır. Lütfen koltuğunuza dönüp geminin kalkışını bekleyin. Kahve ve bisküvi servisimiz devam etmektedir. Otomatik pilotunuz konuşuyor. Lütfen koltuğunuza dönün."

Zaphod cevap vermedi. Hızlı hızlı soluyor ve dayandığı kapıyı bir el yumruklamaya devam ediyordu.

"Lütfen koltuğunuza dönün," diye tekrarladı otomatik pilot. "Yolcuların uçuş kabinine girmesi yasaktır."

"Ben yolcu değilim," diye soludu Zaphod.

"Lütfen koltuğunuza dönün."

"Ben yolcu değilim!" diye bağırdı Zaphod.

"Lütfen koltuğunuza dönün."

"Ben yolcu ... baksana, beni duyuyor musun sen?"

"Lütfen koltuğunuza dönün."

"Sen otomatik pilot musun?"

"Evet," diye cevap verdi ses, uçuş konsolunun arkasından.

"Bu gemiden sen mi sorumlusun?"

"Evet," dedi ses yeniden, "küçük bir gecikme yaşanmaktadır. Rahatları ve konforları düşünülerek yolcularımız geçici olarak canlılıklarını yitirmiş bir halde tutulmaktadır. Her yıl kahve ve bisküvi servisi yapılmaktadır, ki daha sonrasında yine rahatları ve konforları için yolcularımız yeniden geçici olarak canlılıklarını yitirme konumlarına döndürülecektir. Yolculuk stoklarımız tamamlandığında uçuşa geçilecektir. Gecikmeden dolayı özür dileriz."

Zaphod kapıdan uzaklaştı, zaten kapı da artık yumruklanmıyordu. Uçuş konsoluna yaklaştı.

“Gecikme mi?” diye haykırdı, “bu geminin dışındaki dünyayı gördün mü sen? Orası bir harabe, bir çöl. Uygarlık gelmiş de gitmiş bile. Hiçbir yerden limon kolonyalı mendil filan gelmeyecek!”

“İstatistiksel olasılıklara göre,” diye resmi bir sesle devam etti otomatik pilot, “yeni uygarlıklar doğacaktır. Limon kolonyalı mendillerin olduğu bir gün de yeniden gelecektir. O zamana kadar kısa bir gecikme yaşanmaktadır. Lütfen koltuğunuza dönün.”

“Ama ...”

Ama tam da o anda kapı açıldı. Zaphod, kendisini oraya kadar izlemiş olan ve şimdi arkasında duran adama bakmak üzere döndü. Adam büyük bir evrak çantası taşıyordu. Şık giyinmişti ve saçları kısaydı. Ne sakalı ne de uzamış tırnakları vardı.

“Zaphod Beeblebrox,” dedi, “ismim Zarniwoop. Beni görmek istiyordun, sanırım?”

Zaphod Beeblebrox afalladı. Ağzından birtakım aptalca sesler çıktı. Sonra bir koltuğa çöktü.

“Tanrım, aman tanrım, sen de nereden çıktın böyle?” dedi.

“Burada seni bekliyordum,” diye yanıtladı bir iş adamı tonuyla.

Evrak çantasını yere bırakıp bir koltuğa oturdu.

“Talimatları uyguladığına sevindim,” dedi, “ofisimden çıkarken pencere yerine, kapıyı kullanacağından endişe ediyordum. O zaman başın derde girerdi.”

Zaphod başını şaşkınlıkla sallarken bir şeyler mırıldandı.

“Ofisimin kapısından girdiğin anda, benim elektronik olarak sentezlenmiş Evrenime girmiş oldun,” diye açıkladı, “eğer kapıdan çıkmış olsaydın, gerçek olana geçmiş olacaktın. Yapay olan buradan idare ediliyor.”

Kendini beğenmiş bir tavırla evrak çantasını yavaşça okşadı.

Zaphod ona kızgınlık ve nefretle baktı.

“Ne fark var?” diye mırıldandı.

“Hiçbir fark yok,” dedi Zarniwoop, “ikisi de birbirinin aynısı. Şey -galiba gerçekte Kurbağayıldızı Savaşçılarının rengi gri olabilir.”

“Neler oluyor?” diye tükürür gibi sordu Zaphod.

Basit, dedi Zarniwoop. Adamın kendine olan güveni ve kibirli hali Zaphod’u çileden çıkarıyordu.

"Çok basit,” diye bir kez daha tekrarladı Zarniwoop, “Bu adamın -Evrene hükmeden adam yani- bulunabileceği koordinatları hesapladım ve onun dünyasının bir İhtimaldışı Alanıyla korunduğunu keşfettim. Sırrımı -ve kendimi- korumak için bu tamamen yapay Evrenin güvenliğine sığındım ve unutulmuş bir yolcu gemisinde saklandım. Böylece güvenlikte kalmayı başardım. Bu arada sen ve ben ...”

“Sen ve *ben* mi?” dedi Zaphod öfkeli bir şekilde. “Yani seni tanıyor muyum?”

“Evet,” dedi Zarniwoop, “birbirimizi gayet iyi tanıyoruz.”

“Amma da zevksizmişim,” dedi Zaphod ve asık suratlı bir sessizliğe gömüldü.

“Bu arada, sen ve ben, senin İhtimalsizlik Motoruna sahip gemiyi -yani hükmeden dünyasına ulaşabilecek tek aracı- çalarak buraya getirmene karar verdik. Şimdi bunu başarmış olduğuna inanıyor ve seni tebrik ediyorum.” Küçük ve sıkı bir sırıtışla gülümsedi, ama Zaphod’un içinden bu suratın tam ortasına bir tuğla fırlatmak geçiyordu.

“Ve eğer merak ediyorsan,” diye ekledi Zarniwoop, “bu Evren senin için özel olarak yaratılmıştı. Bu yüzden de sen bu Evrendeki en önemli kişisisin. Yoksa,” diye devam etti daha da tuğlalanası bir sırıtışla, “gerçek Evrendeki Total Perspektif Girdabından kurtulmana asla imkân yoktu. Gidelim mi?”

“Nereye?” dedi Zaphod suratını asarak. Kendini çökmüş hissediyordu.

“Gemine. *Altın Kalp.* Onu getirdin öyle değil mi?”

“Hayır.”

“Ceketin nerede?”

Zaphod şaşkınlık içinde adama baktı.

“Ceketim mi? Onu çıkardım. Dışarıda.”

“Güzel, gidip buluruz.”

Zarniwoop ayağa kalktı ve Zaphod’a kendisini takip etmesini işaret etti.

Giriş bölmesine çıktıklarında, kahve ve bisküviyle beslenen yolcuların çığlıklarını hâlâ duyabiliyorlardı.

“Seni beklemek pek hoş bir deneyim olmadı doğrusu,” dedi Zarniwoop.

“Senin için hoş olmadı öyle mi!” diye açtı ağzını Zaphod. “Ya benim için nasıl...”

Çıkış kapısı aniden ardına kadar açılırken, Zarniwoop işaret parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti. Birkaç adım ötede Zaphod’un ceketini görebiliyorlardı, yerde molozların içinde öylece yatmaktaydı.

“Çok şaşırtıcı ve güçlü bir gemi,” dedi Zarniwoop, “izle.”

Onlar izlerken ceketin cebi aniden şişkinleşti. Ceket yırtılıp parçalandı. Zaphod’un cebinde bulduğu için şaşırdığı metal parçası, yani *Altın Kalp*’in metal modeli büyümekteydi.

Büyüdü ve büyümeye devam etti. İki dakika içinde gerçek boyutlarına ulaşmıştı.

"Çok muazzam,” dedi Zarniwoop. “Ah, ne bileyim, ama muazzam bir İhtimalsizlik Seviyesi.”

Zaphod etkilenmişti.

“Yani bütün bu zaman boyunca hep benimle miydi diyorsun?”

Zarniwoop gülümsedi. Evrak çantasını kaldırdı ve açtı.

İçindeki tek düğmeyi çevirdi.

“Elveda yapay Evren,” dedi, “selam gerçek olanı!”

Önlerindeki görüntü hafifçe titreşti - ve az önceki haliyle tekrar belirdi.

“Gördün mü?” dedi Zarniwoop. “Tamamen aynısı.”

“Yani,” diye bir kez daha gergin bir şekilde tekrarladı Zaphod, “bütün bu zaman boyunca o hep benimle miydi?”

“Ha evet,” dedi Zarniwoop, “elbette ki. Bütün amaç buydu.”

“Bu kadar,” dedi Zaphod, “ben artık yokum. Şu andan itibaren beni bu işin dışında sayabilirsin. Yetti artık. Sen kendi oyununa devam et.”

“Korkarım ki, bırakamazsın,” dedi Zarniwoop, “çünkü İhtimalsizlik Alanıyla çevrilmiş durumdasın. Kaçamazsın.”

İnsanın içinde yumruk atma isteği uyandıran gülümsemesiyle tekrar gülümsediğinde Zaphod bu kez kendini tutamadı.

Ford Prefect *Altın Kalp*'in köprüsüne fırladı.

"Trillian! Arthur!" diye haykırdı. "Çalışıyor! Gemi tekrar faaliyete geçti!"

Trillian ve Arthur yerde uyuyakalmışlardı.

"Haydi arkadaşlar, gidiyoruz, uçuyoruz," dedi onları tekmeleyerek uyandırırken.

"Selam millet, koçlar!" diye cıvıldadı bilgisayar. "Tekrar sizinle birlikte olabilmek, gerçekten de çok hoş ve söylemek istiyorum ki-"

"Kapa çeneni," dedi Ford, "bize hangi cehennemin dibinde olduğumuzu söyle."

"Kurbağayıldızı B Dünyası ve oğlum, burası tam bir çöplük," dedi köprüye doğru koşan Zaphod. "Selam çocuklar, beni gördüğünüze öyle memnun olmalısınız ki, ne kadar etkileyici göründüğümü övgüyle anlatabilecek sözcükleri bulamıyor olmalısınız."

"Neyini övmeye?" dedi Arthur anlamsız bir şekilde, kendini yerden kaldırmaya çalışarak. Olan bitenden hiçbir şey anlamamıştı.

"Neler hissettiğinizi biliyorum," dedi Zaphod. "Öyle müthişim ki, kendim hakkında konuşurken benim bile dilim tutuluyor. Hey, sizi yeniden görmek çok hoş, Trillian, Ford, Maymunadam. Hey, eee, bilgisayar ...?"

"Selam millet, Bay Beeblebrox, efendim, sizi görmek elbette ki büyük bir onur-"

"Kes sesini ve bizi hemen buradan çıkar, çabuk çabuk çabuk."

"Oldu bil dostum, nereye gitmek isterdin?"

"Nereye olursa, hiç fark etmez," diye bağırdı Zaphod. "Şey, evet eder!" dedi sonra. "Yemek yenilebilecek en yakın noktaya gitmek istiyoruz."

"Oldu bil," dedi bilgisayar neşe içinde ve ardından muazzam bir patlama köprüyü sarstı.

Bundan bir iki dakika sonra, morarmış gözüyle içeri girdiğinde Zarniwoop, oradaki dört duman sütununu ilgiyle incelemekteydi.

Dört hareketsiz beden fırıldak gibi dönen karanlığın içine gömüldü. Bilinçleri kaybolmuştu ve soğuk bir unutulmuştuk bedenlerini o yokluk kuyusunda gittikçe daha da aşağılara çekti. Sessizliğin heybetli uğultusu çevrelerinde kasvetli bir şekilde yankılanmaktaydı, en sonunda etraflarını yavaşça saran, kıpkırmızı dalgalarla kabaran bir denizin acı ve kekremsi karanlığına gömüldüler, görünüşe bakılırsa sonsuza kadar.

Hiç bitmeyecek gibi geçen bir zamanın ardından deniz çekildi ve onları soğuk, sert bir kumsalda, Hayat, Evren ve Her Şey'in akıntılarının sürüklediği enkazlar arasında öylece yatar halde bırakıp gitti.

Soğuk kasılmalarla sarsıldılar, ışıklar çevrelerinde baş döndürücü bir şekilde dans etti. Sert, soğuk kumsal yan yattı, döndü ve ardından hareketsiz kaldı. Koyu bir ışıltıyla parladı - burası iyice cilalanmış, sert ve soğuk bir kumsaldı.

Yeşil bir karaltı onaylamayan gözlerle onları izlemekteydi.

Hafifçe öksürdü.

"İyi akşamlar, hanımefendi ve beyefendiler," dedi, "rezervasyonunuz var mıydı?"

Ford Prefect'in bilinci, gerilmiş bir lastik parçası gibi beynini sızlatarak geri döndü. Sersemlemiş bir halde başını kaldırarak yeşil karaltıya baktı.

"Rezervasyon mu?" dedi zorlanarak çıkarabildiği bir sesle.

"Evet, efendim," dedi yeşil karaltı.

"Öbür dünya için bir rezervasyona gerek var mı?"

Yeşil bir karaltının kaşlarını aşağılayıcı bir şekilde kaldırabilmesi ne kadar mümkünse, bu yeşil karaltı da şu anda öyle yapıyordu.

"Öbür dünya mı, efendim?" dedi.

Arthur Dent, banyoda düşürdüğü sabunu yakalamaya uğraşan birinin çabaladığı gibi yakalamaya çabalıyordu bilincini.

"Burası öbür dünya mı?" diye kekeledi.

"Şey, sanırım öyle," dedi Ford Prefect, yukarısının hangi yönde olduğunu kestirmeye çalışarak. Üzerinde yatmakta olduğu sert, soğuk kumsalın tam aksi yönde olması gerektiği kuramını sınadı ve ayakları olduğunu umduğu şeylerin üzerinde doğruldu.

"Demek istiyorum ki," dedi, hafifçe bir o yana bir bu yana sallanarak, "o patlamadan kurtulup hayatta kalmamıza imkân yok değil mi?"

"Yok," diye mırıldandı Arthur. Dirsekleri üzerinde doğrulmuştu, ama bunun işleri düzeltmeye pek faydası oluyormuş gibi görünmüyordu. Tekrar yere yığıldı.

"Yok," dedi Trillian, "buna imkân yok."

Yerden kaynayan su fokurtusuna benzeyen donuk ve boğuk bir ses geldi. Bu, konuşmaya çabalayan Zaphod Beeblebrox'un sesiydi.

"Benim hayatta kalamadığım kesin," diye çağıldadı. "Ben tamamen gittim. Göz açıp kapayana kadar bitti her şey."

“Evet, senin sayende,” dedi Ford, “hiç şansımız yoktu. Parçalarımıza ayrılmış olmalıyız. Her yeri kollar, bacaklar kaplamış olmalı.”

“Öyle,” dedi Zaphod, gürültüyle ayağa kalkmaya çalışarak.

“Eğer hanımefendi ve beyefendiler birer içki söylemek isterlerse ...” dedi yeşil karaltı, sabırsızca etraflarında dolanırken.

“Blam bum, şlap,” diye devam etti Zaphod, “moleküllerimiz bir anda pestil oldu herhalde. Hey Ford,” dedi etrafındaki karaltılardan birini tanıyarak, “şu bütün hayatının gözlerinin önünden film şeridi gibi geçmesi durumunu yaşadın mı?”

“Sana da mı aynı şey oldu?” dedi Ford, “bütün hayatın mı?”

“Evet,” dedi Zaphod, “en azından o geçenlerin benim hayatım olduğunu sanıyorum. Biliyorsun, kafataslarımın dışında geçirdiğim epey zaman var.”

Etrafında bulunan ve nihayet ne idüğü belirsiz, eğri büğrü, çarpık şekiller yerine doğru dürüst şekillere dönüşmeye başlayan nesnelere baktı.

“Öyleyse ...” dedi.

“Öyleyse ne?” dedi Ford.

“Burada,” dedi Zaphod, tereddüt ederek, “ölmüş öylece yatıyoruz ...”

“Dikiliyoruz,” diye düzeltti Trillian.

“Eee, ölmüş öylece dikiliyoruz,” diye devam etti Zaphod, “bu terk edilmiş ...”

“Restoranda,” dedi Arthur Dent, ayağa kalkmayı başarmıştı ve bu onu çok şaşırtmasına rağmen artık etrafını net olarak görebiliyordu. Daha doğrusu, onu şaşırtan şey görebilmesi değil görebildiği şeylerin ne olduğuydu.

“İşte burada,” diye ısrarla devam etti Zaphod, “ölmüş öylece dikiliyoruz, bu terk edilmiş ...”

“Beş yıldızlı,” dedi Trillian.

“Restoranda,” diye bitirdi Zaphod.

“Tuhaf değil mi?” dedi Ford.

“Eee, evet.”

“Yine de avizeler çok hoş,” dedi Trillian.

Şaşkınlık içinde etraflarına bakındılar.

“Burası pek de öbür dünya gibi değil,” dedi Arthur, “daha çok sonradan görme bir dünyaya benziyor.”

Avizeler gerçekten de biraz şatafatlı cinstendi ve asılı oldukları alçak, kubbeli tavan, ideal bir Evrende koyu turkuvazın o özel tonuna boyanmazdı, boyansa bile gizli ışıklandırma yöntemiyle ayrıca aydınlatılmazdı. Bununla birlikte, mermer döşemenin gözleri yoran desenlerinden ve seksen metre boyunda mermer tezgâhlı barın ön cephesinden de anlaşılabileceği gibi, bu ideal bir Evren değildi. Seksen metre uzunluğundaki mermer tezgâhlı barın ön cephesi, yaklaşık yirmibin Antair Mozaik Kertenkelesi derisinin birbirine dikilmesiyle yapılmıştı, söz konusu bu yirmibin kertenkelenin içinde yaşamak üzere bu derilere ihtiyaç duyduğu gerçeğine rağmen.

Şık giyimli birkaç yaratık barda takılıyor ya da barın çevresine dağınık bir şekilde yerleştirilmiş, bedeni saran, rahat ve rengârenk koltuklarda dinleniyorlardı. Genç bir VI’Hurg subayı ve onun buharı tüten genç ve ateşli eşi barın diğer ucundaki buzlu camdan kapıları geçip arka tarafındaki Restoran’ın bol ışıklı ana bölümüne ilerlediler.

Arthur’un arkasında, perdesi kapalı duran geniş bir cumba vardı. Genç adam perdenin ucunu bir parça kaldırarak dışarıya, boş ve ürkütücü manzaraya, normal şartlarda onu dehşete düşürecek, gri

renkli, çiçek bozuğu cildi andıran o kasvetli manzaraya baktı. Bununla birlikte, normal koşullarda değillerdi, bu yüzden kanını donduran ve derisinde sırtından sıyrılıp kafasından kaçıp gitme hissini uyandıran şey gökyüzü oldu. Gökyüzü ...

Üniformalı bir görevli perdeyi kibarca geri çekerek yerine yerleştirdi.

"Her şey sırayla, efendim," dedi.

Zaphod'un gözleri parladı.

"Hey, ölü herifler, durun bir dakika," dedi, "biliyor musunuz, sanırım burada ultra-önemli bir şeyi kaçırıyoruz. Birinin söylediği ve bizim atladığımız bir şeyi."

Arthur dikkatini az önce gördüğü şeyden ayırabildiği için gerçekten çok rahatlamıştı.

"Ben demiştim ki, burası daha çok sonradan görme ..."

"Ya, evet, dememiş olmayı istemez miydin?" dedi Zaphod, "Ford?"

"Buranın tuhaf bir yer olduğunu söyledim."

"Evet, zekice ama sıradan, belki de-"

"Belki de," diye konuşmayı böldü, şimdi koyu renk resmi bir takım elbise giymiş ufak tefek yaşlı bir garsona dönüşmüş olan yeşil karaltı, "belki de konuyu tartışmaya içkilerinizi alırken devam etmek istersiniz..."

"İçkiler!" diye haykırdı Zaphod. "İşte buydu! Eğer uyanık davranmazsanız neler kaçırabileceğinizi görün."

"Doğru, efendim," dedi garson sabırlı bir tavırla. "Hanımefendi ve beyefendiler eğer akşam yemeğinden önce birer içki almayı lütfederlerse ..."

"Akşam yemeği!" diye ihtirasla haykırdı Zaphod. "Dinle küçük, yeşil şahsiyet, midem sırf bu fikir için bile seni eve götürerek bütün gece okşayabilir."

"... ve ardından keyfinizi arttıracak" diye devam etti garson, uzun ve sıkıcı görevinden taviz vermemekte direnerek, "bir Evren patlaması olacaktır."

Ford'un kafası yavaşça garsona doğru çevrildi. Duygu yüklü bir şekilde konuştu.

"Vay canına," dedi. "Burada nasıl içkiler veriyorsunuz peki?"

Garson, küçük ve kibar bir garson gülümseyişiyle yanıtladı.

"Şey," dedi, "sanırım, beyefendi beni yanlış anladılar."

"Umarım doğru anlamışımdır," diyerek soludu Ford.

Garson, küçük ve kibar bir garson öksürüğüyle öksürdü.

"Müşterilerimizin zaman yolculuğu yüzünden bir parça sersemlemiş olmaları alışılmadık bir durum değildir," dedi, "bu yüzden de eğer izin verirseniz ..."

"Zaman yolculuğu mu?" dedi Zaphod.

"Zaman yolculuğu mu?" dedi Ford.

"Zaman yolculuğu mu?" dedi Trillian.

"Yani burası öbür dünya değil mi demek istiyorsun?" dedi Arthur.

Garson, küçük ve kibar bir garson gülümseyişiyle gülümsedi. Küçük, kibar gülümseme repertuarı neredeyse tükenmişti ve çok yakında dudakları sıkılmış, alaycı küçük garson rolünü üstlenmek zorunda kalacaktı.

"Öbür dünya mı, efendim?" dedi. "Hayır, efendim."

"Biz de ölmedik öyle mi?" diye sordu Arthur.

Garson dudaklarını sıktı.

"Aha, ha," dedi. "Çok açıkça görülüyor ki beyefendi hayattalar, aksi takdirde beyefendiye servis

yapmaya kalkışmazdım, efendim.”

Zaphod Beeblebrox tanımlanması çok anlamsız olacak abartılı bir hareketle, iki eliyle her iki alnına ve diğer eliyle de kalçalarından birine birer şaplak attı.

“Hey, çocuklar,” dedi, “bu çılgınca bir şey. Başardık. Nihayet gelmek istediğimiz yere geldik. Burası Milliways!”

“Milliways!” dedi Ford.

“Evet, efendim,” dedi garson, sabrının sınırları zorlanıyormuş gibi. “Burası Milliways -Evrenin Sonundaki Restoran.”

“Neyin sonuna geldik?” dedi Arthur.

“Sadece birkaç dakika içinde, efendim,” dedi garson. Derin bir nefes aldı. Aslında bunu yapmasına hiç gerek yoktu, çünkü bedeni, damar içine yerleştirilerek bacağına bağlanan minik bir cihaz aracılığıyla yaşamı için gerekli belirli bir gaz karışımıyla desteklenmekteydi. Bununla birlikte, zaman zaman, metabolizmanız ne olursa olsun derin bir nefes almanızı gerektirecek durumlar vardır.

“Şimdi, eğer içkilerinizi söylemek lütfunda bulunursanız,” dedi, “ben de sizi masanıza götürebilirim.”

Zaphod iki manyakça sırıtışla sırıttı, sonra da ağır adımlarla bara doğru gitti ve içkilerin büyük bölümünü satın aldı.

Evrenin Sonundaki Restoran yemek hizmetleri tarihinin gelmiş geçmiş en olağanüstü girişimlerinden biriydi. Parçalanmış kalıntıların üzerinde inşa edilmişti ... daha doğrusu inşa *edilecekti* ... aslında, yani bu vakte kadar inşa edilmiş olacak olan, hatta edilmiş olacağı ...

Zaman yolculuğunda karşılaşılan en önemli sorunlardan biri, kazara kendi anne ya da babanız haline gelmeniz değildir. Hoşgörülü ve uyumlu bir aile, kendi anne ya da babanız olmanızla ilgili ortaya çıkabilecek sorunların kolayca üstesinden gelecektir. Tarihin akışını değiştirmek de bir sorun yaratmaz. Tarihin akışı değişmez, çünkü orada her şey birbirine bir yapbozun parçaları gibi uyar. Bütün önemli değişiklikler, değiştirmeleri gereken şeylerden önce olagelmiş ve böylece bir anlamda her şey kendi kendini çözümlemiştir.

Asıl sorun, basit bir dilbilgisi sorunudur ve bu konuda başvurulacak ana eser Dr. Dan Streetmentioner'a ait olan *Zaman Yolcusu İçin 1001 Kip Oluşumu El Kitabı'dır.* Bu kitap, örneğin, başınıza gelmek üzereyken zamanda iki gün ileriye sıçrayarak önlediğiniz bir olayı nasıl anlatabileceğinizi söyler; yani olay, kendi doğal zamanınız açısından mı uzak gelecekteki bir zamanda ya da uzak geçmişteki bir zamanda mı anlattığınıza bağlı olarak farklı farklı anlatılacaktır; dahası bu durum, kendi anneniz ya da babanız olmak üzere çıkacağınız zaman yolculuğu sırasında bir konuşma yürütme olasılığıyla daha da karmaşıklaşacaktı.

Okuyucuların çoğu Gelecek Zamanda Yarı-Şartlı Değiştirilip Ters Çevrilmiş Geçmiş Zaman Yapısal Dilek Kipini anlatan bölümde pes etmektedir ve zaten kitabın daha sonraki baskılarında bu başlıktan sonraki sayfalar, basım masraflarını azaltmak amacıyla boş bırakılmıştır.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, bu akademik soyutlama karmaşasının üzerinden, onu hiç ciddiye almadan atlamış ve yalnızca "mişli Gelecek Zaman" kavramının olmayacağının keşfedilişinin ardından bu zaman kipinin kullanılmadığını belirtmekle yetinmiştir.

Özetlemek gerekirse:

Evrenin Sonundaki Restoran yemek hizmetleri tarihinin gelmiş geçmiş en olağanüstü girişimlerinden biridir.

Uçsuz bucaksız bir zaman köpüğüne sarmalanmış olarak, zaman içinde tam Evrenin son bulduğu ana fırlatılmış ve eninde sonunda harabeye dönüşmüş bir gezegenin paramparça kalıntıları üzerinde inşa edilmiştir (edilecekmiştir).

Birçok kişi, böyle bir şeyin olmasının imkânsız olduğunu söyler.

İçeride, konuklar masalardaki yerlerini alır (almış olancaktılar) ve bir yandan da çevrelerindeki tüm yaradılışın patlamasını seyrederken (seyredecekyorlar olancaktı) diğer yandan da muhteşem yemeklerini yerler (yemiş olacaktıydılar).

Birçok kişi, böyle bir şeyin olmasının da aynı derecede imkânsız olduğunu söyler.

Arzu ettiğiniz herhangi bir seans için, önceden (sonradan ön-ne zaman) rezervasyon yaptırmadan oraya gidebilirsiniz (gidebilmeniz mümkün olacaktı olur olan), çünkü kendi zamanınıza döndüğünüzde, bu rezervasyonu geriye dönük olarak yaptırabilmeniz mümkün olacaktır (zaman bir önceki kendinize sonradan dönüş yapılan rezervasyon olmuş olacaktı).

Birçok kişi bunun kesinlikle imkânsız olduğunu iddia eder.

Restoranda, uzay ve zamanın (tüm gelecek geçmiş uzay ve zaman karşılaşılmış olurken, yemek yenmiş olunacakken imkân olmuş olan) eksiksiz bir nüfus kesitiyle karşılaşıp yemek yemeniz mümkündür.

Birçok kişi, sabırlı davranarak bunun da ayrıca imkânsız olduğunu söyleyecektir.

Restoranı istediğiniz kadar ziyaret edebilirsiniz (tekrar ve tekrar ziyaret etmek yapılabilegelen vs. vs. - zaman kiplerinin düzeltilmesiyle ilgili daha fazla bilgi için lütfen Dr Streetmentioner'ın kitabına başvurun) ancak genellikle sıkıntılı bir durum yarattığı için bu ziyaretler sırasında kendinizle karşılaşmayacağınıza emin olun.

Şüpheci bir yapıya sahip olanlar, diğerleri doğru bile olsa, ki değildir, bunun kesin kez imkânsız olduğunu söyleyecektir.

Bütün yapmanız gereken, kendi zaman diliminizdeki bir bankada bulunan mevduat hesabınıza bir peni yatırmaktır. Bunu yapmak, Zamanın Sonu'na ulaştığınızda işlemiş olan bileşik faizin, muhteşem yemeğinizin bedelini karşılayacağı anlamına gelecektir.

Birçok kişi, bunun yalnızca imkânsız olmakla kalmayıp, açık bir çılgınlık olduğunu da iddia etmektedir; ki Bastablon yıldız sisteminin reklam yöneticilerinin, aşağıdaki sloganı ortaya atmalarının nedeni de budur: "Bu sabah altı imkânsız şey yaptıysanız, bunu Milliways'de, Evrenin Sonundaki Restoran'da bir kahvaltıyla tamamlamaya ne dersiniz?"

Zaphod kurbağa yavrusu gibi büyük bir hızla barda kelle olmaktaydı. Kafaları birbirine çarpıyor, gülümsemeleri arasındaki eşzamanlılık bozuluyordu. Perişan bir mutluluk içindeydi.

"Zaphod," dedi Ford, "henüz konuşabilme yeteneğini yitirmeden, ne olup bittiğini anlatmayı lütfeder miydin, foton aşkına? Bunca zamandır neredeydin? Biz neredeydik? Önemsiz mesele tamam, ama açıklığa kavuşmasını istiyorum."

Zaphod'un sol başı ayılırken, sağ başı kendisini içkinin bilinmezliklerine daha da fazla bıraktı.

"Pekâlâ," dedi, "buralardaydım. Benden Evrene hükmeden adamı bulmamı istiyorlar, ama onunla tanışmak umurumda bile değil. O adamın yemek pişirebildiğini sanmıyorum."

Sol başı, sağ başının söylediklerini dinledi, sonra öne arkaya sallanarak aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Doğru," dedi, "bir içki daha al."

Ford bir Pan Galaktik Gargara Bombası daha aldı; bir gaspın yarattığı etkinin alkolik eşdeğeri olarak tanıtılan bir içkiydi bu - pahalı ve kafa için zararlı. Ama ne olacaksa olsun, diye karar verdi Ford, çok fazla aldırmıyordu aslında.

"Dinle, Ford," dedi Zaphod, "her şey sakin ve yolunda."

"Her şey kontrol altında demek istiyorsun, yani."

"Hayır," diye yanıtladı Zaphod, "her şey kontrol altında demek istemiyorum. Bu sakin ve yolunda demek olmazdı. Eğer ne olduğunu bilmek istiyorsan, sana sadece her şeyin cebimde olup bittiğini söyleyebilirim. Tamam mı?"

Ford omuzlarını silkti.

Zaphod bardağının içine doğru kıkırdadı; içkisi köpürerek bardaktan taşıp barın mermer yüzeyinde minik derecikler oluşturdu.

Rengârenk derili bir gök-çingenesi yanlarına yaklaştı ve Zaphod bir yığın para verip uzaklaştırıncaya kadar başlarında elektrikli keman çaldı.

Çingene daha sonra barın başka bir tarafında oturmakta olan Arthur ve Trillian'a yaklaştı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyordu Arthur, "ama burası tüylerimi ürpertiyor."

"Bir içki daha al," dedi Trillian. "Eğlenmene bak."

"Hangisini yapayım?" dedi Arthur. "İkisi de birbirinden bağımsız şeyler."

"Zavallı Arthur, bu hayat pek de sana göre sayılmaz, değil mi?"

"Sen buna hayat mı diyorsun?"

"Marvin gibi konuşmaya başladın."

Marvin tanıdığım en net düşünebilen kişi. Bu kemancıyı nasıl başımızdan savarız dersin?"

Garson onlara doğru yaklaştı.

"Masanız hazır, efendim," dedi.

Dışarıdan bakıldığı zaman, ki bu hiçbir zaman olmuyordu, Restoran unutulmuş bir kaya üzerinde güneşlenen ışıl ışıl dev bir deniz yıldızını andırıyordu. Kollarının her biri barları, mutfakları, bütün yapıyı ve üzerinde oturduğu çürük gezegen gövdesini de koruyan güç alanı jeneratörlerini ve o en önemli an geldiğinde bütün sistemi o en önemli an üzerinde ileri geri yavaşça sallayan Zaman Türbinlerini barındırıyordu.

Binanın merkezinde neredeyse tam bir küre olan devasa bir altın kubbe vardı, ki Zaphod, Ford, Arthur ve Trillian'ın şu anda geçtikleri bölüm de orasıydı.

Onlardan önce en az beş ton pırıltı harcanarak boş olan her yüzey kaplanmıştı. Boş olmayan yüzeylerse zaten mücevherler, Santraginus'dan gelen değerli deniz kabukları, altın varaklar, mozaik fayanslar, kertenkele derileri, milyonlarca tanımlanamayan süs ve dekorasyon malzemesiyle kaplanmış durumdaydı. Camlar şıkırdıyor, gümüş parıldıyor, altın ışıldıyor ve Arthur gözleri fal taşı gibi açılmış etrafı seyrediyordu.

"Oooo," dedi Zaphod, "Zappo."

"İnanılmaz!" diye soludu Arthur. "Şu kişiler ...! Şu şeyler ...!"

"O şeyler de," dedi sakince Ford, "aslında kişi sayılıyor."

"Şu kişiler.." diye düzeltti Arthur, "diğer ... kişiler ..."

"Işıklar ...!" dedi Trillian.

"Masalar..." dedi Arthur.

"Giysiler ...!" dedi Trillian.

Garson onların bir çift mübaşire benzediğini düşünüyordu.

"Evrenin Sonu çok popüler bir yerdir," dedi Zaphod, masa kalabalığının arasında sendeleyerek kendisine yol açmaya çalışırken. Masaların bir bölümü mermer, bir bölümü zengin görünüşlü ultramaun, bir bölümüyse platinden yapılmıştı ve her birinde kendi aralarında sohbet edip önlerindeki menüleri inceleyen tuhaf yaratık grupları bulunmaktaydı.

"Buraya gelenler şık giyinmeyi sever," diye devam etti Zaphod. "Bir kutlama hissi yaratıyor."

Masalar küçük bir orkestranın hafif müzik çaldığı yuvarlak sahnenin çevresine geniş bir yelpaze düzeniyle yerleştirilmişti. Arthur'un tahminine göre en azından bin masa vardı ve bunların araları da, bir o yana bir bu yana sallanan palmiyeler, şırıldayan fıskiyeler, grotesk heykeller, kısacası hiçbir masraftan kaçınılmadığı hissini vermek için masraftan çok az kaçınılmış bütün restoranlarda bulunabilecek o fasa fiso şeylerle doluydu. Etrafına bakınan Arthur'u, birinin çıkıp American Express reklamı yapması hiç de şaşırtmazdı.

Zaphod Ford'a doğru ve Ford da aynı şekilde ona doğru sendeledi.

"Oooo," dedi Zaphod.

"Zappo," dedi Ford.

"Biliyor musun, büyük büyükbabam bilgisayarın kafasını allak bullak etmiş olmalı," dedi Zaphod. "Ben ona bizi yemek yiyebileceğimiz en yakın yere götürmesini söyledim, o bizi Evrenin Sonu'na gönderdi. Hatırlat da bir gün şu aletle ilgileneyim."

Duraksadı.

"Hey, biliyor musun herkes burada. Bir zamanlar birisi olmuş olan herkes."

"Olmuş olan mı?"

"Evrenin Sonu'nda geçmiş zaman kipini oldukça sık kullanmak zorunda kalırsın," dedi Zaphod, "çünkü her şey olup bitmiştir, biliyorsun ya. Hey, selam çocuklar," diye hemen yakınlarında bir grup halinde oturmakta olan dev iguanalar şeklindeki canlı türlerine seslendi, "nasıldınız?"

“Bu Zaphod Beeblebrox mu?” diye sordu iguanalardan biri diğer iguanaya.

“Sanırım,” diye cevapladı ikinci iguana.

“Bak, bu çok şaşırtıcı işte,” dedi birinci iguana.

“Hayat çok eğlenceli,” dedi ikinci iguana.

“Bu onu nasıl kullandığına bağlı,” dedi birincisi ve tekrar sessizliğe gömüldüler. Evrendeki en büyük gösteriyi seyretmeyi bekliyorlardı.

“Hey Zaphod,” dedi Ford, Zaphod’un kolunu yakalamaya çalıştıysa da üçüncü kadeh Pan Galaktik Gargara Bombası yüzünden bu isteğini başaramayıp ıskalayacaktı. Bir türlü sabit duramayan bir parmağıyla işaret etmeye çalıştı.

“Şurada eski bir arkadaşım var,” dedi, “Hotblack Desiato! Şu platin masada oturan, platin takım elbiseli adamı görüyor musun?”

Zaphod, Ford’un parmağını gözleriyle takip etmeye çalıştı, ama bunu yapmaya çalışması başını döndürüyordu. En sonunda gördü.

“Ha, evet,” dedi, ama asıl tanıma duygusu bir dakika geriden geldi. “Hey,” dedi, “bu adam mega-önemli biri! Gelmiş geçmiş en büyüklerden daha büyük. Tabii benim dışımda.”

“Kimmiş bu adam?” diye sordu Trillian.

“Hotblack Desiato mu?” dedi Zaphod şaşkınlık içinde. “Bilmiyor musun? Felaket Bölgesi’ni hiç duymadın mı?”

“Hayır,” dedi Trillian, duymamıştı.

“En büyük,” dedi Ford, “en yüksek sesli...”

“En zengin ...” diye ekledi Zaphod.

"... rock grubu ... şey tarihinin ...” Uygun bir kelime aradı.

“Tarihin kendisinin,” dedi Zaphod.

“Olamaz,” dedi Trillian.

“Heyt,” dedi Zaphod, “Burada Evrenin Sonu’ndayız ve sen henüz yaşamamışsın bile. Kaçırmışsın kızım.”

Zaphod, Trillian’ı bütün bu süre boyunca kendilerini masanın başında bekleyen garsonun yanına götürdü. Arthur ise kendini kaybolmuş ve yalnız hissederek, onları izledi.

Ford masa yığınları arasından güçlükle yolunu bularak eski bir tanışıklığı yenilemeye gitmişti.

“Hey, eee, Hotblack” diye seslendi, “ne var, ne yok? Seni görmek çok hoş, aslanım benim, gümbürtüden ne haber? Müthiş görünüyorsun, gerçekten çok çok şişman ve sağlıksız. Harika.” Adamın sırtına bir şaplak indirdi, hiçbir tepki görmeyince biraz şaşırdı. Ama damarlarında devridaim yapan Pan Galaktik Gargara Bombası ona, bodoslama devam etmesini söyledi.

“Eski günleri hatırlıyor musun?” dedi. “O zamanlar birlikte takılırdık, öyle değil mi? Kanunsuz Bistro, hatırladın mı? Slim’in Boğazı Mağazası? Kötülükalanı Bozarama, ne günlerdi ha?”

Hotblack Desiato iyi ya da kötü günler olduğu hakkında hiçbir fikir belirmedi. Ford yılmadı.

“Ve sonra acıktığımız zaman halk sağlığı müfettişi rolü yapardık, hatırladın mı? Ortalıkta dolaşıp yemeklere ve içkilere el koyardık, ha? Gıda zehirlenmesinden sonra bırakmıştık. Ha, sonra New Betel, Gretchen Town’daki Café Lou’nun üstündeki leş kokulu odalarda sohbet ve içkiyle geçirdiğimiz uzun geceler. Sen hep bitişik odada oturur ve ajitarında yeni şarkılar yapardın ve biz hepsinden nefret ederdik, sen de umurunda bile olmadığını söylerdin, bizse bunun umurumuzda olduğunu, çünkü onlardan nefret ettiğimizi söylerdik.” Ford’un gözleri yaşarmaya başlamıştı.

“Sen de yıldız olmak istemediğini söylerdin,” diye devam etti, nostaljinin keyfini çıkararak, “çünkü

yıldız sisteminden hoşlanmazdın. Biz de, yani Hadra, Sulijoo ve ben, zaten böyle bir seçeneğin olmadığını söylerdik. Bir de şimdi yaptığın işe bak! Artık yıldız sistemlerini *satırı alıyorsun!*"

Döndü ve çevre masalardan ilgi aradı.

"İşte," dedi, "yıldız sistemlerini *satın alan* bir adam!"

Hotblack Desiato bu bilgiyi onaylamak ya da yadsımak yönünde hiçbir girişimde bulunmayınca geçici dinleyicilerin dikkati çabucak dağıldı.

"Sanırım birileri sarhoş olmuş," diye şarap kadehinin içine bakarak mırıldandı, çalıya benzeyen eflatun renkli bir yaratık.

Ford biraz sendeledi ve Hotblack Desiato'nun karşısındaki sandalyelerden birine külçe gibi çöktü.

"Yaptığın o numara nasıldı?" dedi ve bir şişeye akılsızca tutunarak destek almaya çalıştı ve onu devirdi - üstelik de yakınında duran bir bardağın üzerine. Sonra da bu mutlu kazayı ziyan etmemek için bardağı kafasına dikti.

"Gerçekten muhteşem numaraydı," diye devam etti, "nasıldı? Bavam! Bavam! Baderr!" falan gibi bir şeylerdi ve şovunuz sahnenizin, o geminin dosdoğru güneşe çarpmasıyla sona ererdi, üstelik siz bunu *gerçekten* de yapardınız!"

Ford bir yumruğunu öbür avucunun içine indirip bu zor sahneyi grafik olarak canlandırmak istedi. Tekrar şişeyi devirdi.

"Gemi! Güneş! Bum, bam!" diye haykırdı. "Yani lazer oyunlarını falan boş ver, sen ve çocuklar güneş alevleri ve *gerçek* güneş yangınlarıyla uğraşıyordunuz! Şey, tabii bir de korkunç şarkılarla."

Gözleriyle şişeden masaya lıkır lıkır dökülen sıvıyı izledi. Buna bir şey yapmak gerekiyor, diye düşündü.

"Hey, içki ister misin?" dedi. İçkiden sırılsıklam olduğu için vıcık vıcık sesler çıkaran beyni nihayet bu kavuşmada eksik bir şeyler olduğunu fark etmeye başlamıştı ve bu eksik bir şeyler, karşısında oturmakta olan platin takım elbiseli ve gümüş fötr şapkalı adamın henüz "Selam Ford" ya da "Bunca zaman sonra seni görmek ne güzel" cinsinden bir şeyler, hatta herhangi bir şey söylememiş olmasıydı. Daha da önemlisi henüz yerinden bile kıpırdamamıştı.

"Hotblack?" dedi Ford.

Arkadan uzanan etli, kocaman bir el omzuna indi ve onu kenara doğru itti. Ford, hiç de zarif olmayan bir biçimde koltuğundan kayarak düştü ve bu nezaketsiz elin sahibinin kim olduğunu görebileceğine emin olmadan başını kaldırıp yukarılara baktı. Elin sahibi hiç de görülmeyecek biri değildi, çünkü iki metreden daha uzundu ve bu boya göre de hiç de ince yapılı olmayan biriydi. Başka bir deyişle, tıpkı deri koltuklar gibiydi, parlak, hantal ve bol bol sert malzemeyle doldurulmuş. Bedenini içine tıktığı giysinin tek amacı, böyle bir bedeni böyle bir takım elbise içine tıkıştırmanın güçlüğünü göstermekmiş gibi görünüyordu. Yüzünün derisi portakal kabuğu, rengiyse elma gibiydi. Ama lezzetli ve tatlı şeylerle olan benzerliği orada son buluyordu.

"Ufaklık ..." dedi adamın ağzından çıkan ses, göğüs kafesinde çok zor anlar geçirdikten sonra dışarı çıkabilmiş gibiydi.

"Eee, evet?" dedi Ford sohbet eder gibi. Yalpalayarak tekrar ayağa kalktı ve başı adamın bedeninden daha yüksek bir seviyeye erişemediği için hayal kırıklığına uğradı.

"Çek arabanı," dedi adam.

"Yok, ya?" dedi Ford, bir yandan da söylediği bu şeyin ne kadar akıllıca olduğunu merak ediyordu. "Sen de kimsin?"

Adam bunu bir an için düşündü. Kendisine böyle sorular sorulmasına pek alışkın değildi. Buna

rağmen bir süre sonra bir cevap buldu.

“Ben sana buradan arabanı çekmeni söyleyen adamım,” dedi “araban senin yerine çektirilmeden önce.”

“Şimdi beni dinle,” dedi Ford sinirli sinirli - başının dönmekten vazgeçmesini, yerine yerleşmesini ve durumu kavramasını arzu ederdi. “Şimdi beni dinle,” diye devam etti, “ben Hotblack’in en eski dostlarından biriyim ve ...”

Henüz tek bir kirpiğini bile oynatmamış olan Hotblack Desiato’ya şöyle bir baktı.

"... ve ...” dedi Ford yeniden, “ve”den sonra söylenebilecek en etkili sözcüğün ne olabileceğini merak ederek.

İri yarı adam “ve”den sonra kullanılabilecek bir sözcük değil, cümleler buldu ve şöyle dedi:

“Ve ben Bay Desiato’nun korumasıyım,” devam etti, “ve onun bedeninden sorumluyum ve senin bedeninle ilgili olarak en ufak bir sorumluluğum bile yok, bu yüzden hasar görmesini istemiyorsan onu hemen buradan uzaklaştır.”

“Bekle bir dakika,” dedi Ford.

“Dakika falan yok!” diye gürledi koruma. “Bekle falan yok! Bay Desiato kimseyle konuşmaz!”

“İyi, ama bu konuda belki kendisi bir şeyler söylemek ister.”

“O kimseyle konuşmaz!” diye böğürdü koruma.

Ford endişeyle tekrar Hotblack’e baktı ve gerçeklerin korumadan yana olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bırakın Ford’un sağlığıyla ilgili samimi bir ilgiyi, adamda en ufak bir kıpırtı bile yoktu.

“Niçin?” dedi Ford, “Nesi var onun?”

Koruma anlattı.

Otostopçunun Galaksi Rehberi'nde belirtildiğine göre, Gagrakacka Zihin Bölgelerinden gelen plütonyum rock grubu Felaket Bölgesi, yalnızca Galaksideki en gürültülü rock grubu olarak kabul edilmekle kalmayıp her türden gürültünün en yüksek seslisi olarak bilinir. Konserlerinin düzenli takipçilerine göre en iyi ses, grup elemanları enstrümanlarını gezegenin, hatta başka bir gezegenin yörüngesinde seyreden ve ses yalıtımı çok sıkı yapılmış bir uzay gemisinde uzaktan kumanda yoluyla çalarken, sahneden yaklaşık altmış kilometre uzaktaki büyük beton sığınaklarda alınır.

Şarkıları genellikle çok basit olup daha çok erkekvarlığın kızvarlıkla gümüş renkli bir ay altında buluşması ve daha sonra yeterince araştırılmamış bir neden yüzünden ayın aniden patlaması gibi bildik bir tema üzerine kuruludur.

Gösterileri birçok gezegende yasaklanmıştı; bu yasaklama zaman zaman sanatsal nedenlere dayanabiliyordu, ama çok çok büyük bir çoğunlukla kullandıkları ses sisteminin yerel stratejik silahları sınırlandıran anlaşmalarla uyuşmaması yüzündendi.

Bu yine de, kazançlarının saf hipermatematik sınırlarını zorlamasına engel olamamıştı ve onların baş muhasebecileri Felaket Bölgesi Vergi İadelerine Dair Genel ve Özel Kuramlarının bilimselliğinin kabulünün ardından, kısa bir süre önce Maksimegalon Üniversitesine Neomatematik Profesörü olarak atanmıştı; ki Profesör bu kuramlarla uzay-zaman bütününün yapısının yalnızca kavisli değil, aslında tamamen kıvrık olduğunu kanıtlıyordu.

Ford, Zaphod, Arthur ve Trillian'ın oturup eğlencenin başlamasını bekledikleri masaya doğru yalpalayarak döndü.

"Bir şeyler yemeliyim," dedi Ford.

"Selam Ford," dedi Zaphod, "burnu büyük çocukla konuştun mu?"

Ford kendinden emin olmadan başını öne, arkaya, aşağı yukarı salladı.

"Hotblack mi? Konuştum sayılır, evet."

"Ne dedi?"

"Yani fazla bir şey söylemedi. O ... eee ..."

"Evet?"

"Vergi sorunları yüzünden bir yılını ölü olarak geçiriyormuş. Oturmak zorundayım."

Oturdu.

Garson yaklaştı.

"Menüye göz atmak ister miydiniz?" dedi, "yoksa Günün Yemeğiyle tanışmayı mı tercih edersiniz?"

"Ha?" dedi Ford.

"Ha?" dedi Arthur.

"Ha?" dedi Trillian.

“Bu çok hoş,” dedi Zaphod, “haydi, etle tanışalım bakalım.”

Restoran kompleksinin kollarından birinde, küçük bir odada bulunan, leylek gibi uzun boylu ve incecik biri, bir perdeyi açtı ve dışarıdaki unutulmuşluk yüzüne vurdu.

Belki de unutulmuşluğun sık sık çarpmış olmasından ötürü bu yüz, güzel bir yüz sayılmazdı. Bir kere çok uzundu, gözleri içine çökmüştü ve göz kapakları sarkıktı, yanakları epeyi çukurlaşmıştı, dudakları çok ince ve çok uzundu, birbirlerinden ayrıldıklarında ortaya çıkan dişleri yeni cilalanmış bir cumbaya benziyordu. Perdeyi tutan eller de uzun ve inceydi, üstelik soğuktular. Perdenin kıvrımları arasına hafifçe tutunmaktaydılar ve eğer genç adam onları şahin gibi izlemezse kendi başlarına oradan ayrılıp bir köşede ağza alınmayacak bir şey yapacakmış gibi görünüyorlardı.

Perde onun bırakmasıyla birlikte kapandığında, yüz hatları üzerinde oynaşan korkunç ışık daha sağlıklı bir ortamda oyalanmak üzere uzaklaştı. Küçük odası içinde, o akşamki avı üzerinde planlar yapan bir peygamber böceği gibi ağır ağır ve dikkatle dolaştı. Sonunda bir sehpanın yanında dağılacakmış gibi duran bir sandalyeye oturup bir fıkra kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı.

Bir zil çaldı.

İnce kitabı bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Ceketini süsleyen rengârenk milyonlarca pulu elleriyle şöyle bir okşadı ve kapıdan çıktı.

Restoranda ışıklar kısıldı, orkestra hızını arttırdı, sahnenin ortasına ulaşan merdivenin karanlığını tek bir spot aydınlattı.

Rengârenk giyinmiş uzun boylu adam merdivenleri tırmandı. Sahneye fırladı, mikrofonu hafifçe tıklattı, ince uzun elinin tek bir hareketiyle mikrofonu takılı olduğu ayaktan çıkardı. Bir an durakladı, sonra sağa ve sola eğilip selamlar vererek seyircilerin alkışlarını karşıladı ve onlara cumbasını sergiledi. Orada olmasalar bile, seyirciler arasındaki özel arkadaşlarına el salladı ve alkışların dinmesini bekledi.

Elini yukarı kaldırdı, yalnızca bir kulağından diğer kulağına değil, adeta yüzünün sınırlarının ötesine yayılıyormuş hissini veren bir gülümsemeyle gülümsedi.

“Teşekkürler, hanımefendiler ve beyefendiler!” diye bağırdı. “Çok teşekkür ederim. Çok çok sağ olun.”

Pırıl pırıl gözlerini izleyicilerin üzerinde gezdirdi.

“Hanımefendiler ve beyefendiler,” dedi, “bildiğimiz gibi Evren yüz yetmiş bin milyon milyar yıldan beri varlığını sürdürmektedir ve yarım saatten biraz fazla bir süre içinde de sona erecektir. Ben de şu anda Milliways’de, Evrenin Sonundaki Restoran’da hazır bulunan herkese hoş geldiniz diyorum.”

Usta bir el hareketiyle ikinci bir alkış dalgası yaratıverdi. Bir başka el hareketiyle de bu alkışı kesti.

“Bu akşam için sizleri ben ağırlayacağım," dedi, “adım Max Quordlepleen...” (Herkes bu ismi tanırdı, onun gösterisi bilinen Galaksinin her yanında pek bir ünlüydü, ama bu cümleyi şu anda yol açtığı taze alkış dalgasının kopması için söylemişti ve iddiasız bir gülümsemeyle el sallayarak alkışları kabul etti) ... buraya doğrudan, zamanın en en öbür ucundaki Büyük Patlama Burgercisi’ndeki gösterimden geldim - orada çok heyecanlı bir akşam geçirdiğimizi söyleyebilirim. Hanımefendiler ve beyefendiler, bu tarihi olay süresince, yani Tarihin Sonunda sizlerle birlikte

olacağım!”

Işıklar biraz daha kısılırken başlayan yeni bir alkış patlaması da çabucak söndü. Masalardaki tüm mumlar aynı anda kendi kendilerine yanıverdi, ki bu da bütün müşterilerin hafifçe nefeslerini tutmasına ve binlerce küçük, titrek alev ve milyonlarca samimi gölgeyle çevrelenmelerine yol açtı. Tepelerindeki altın kubbenin ışıltısı ağır mı ağır bir şekilde kısılmaya, kararmaya, solmaya başlarken karanlık restoran içinde de bir heyecan dalgası dolanmaya başlamıştı.

Konuşmasını sürdüren Max’in sesi de alçaktı.

“İşte, hanımefendiler ve beyefendiler,” diye soludu, “mumlar yakıldı, orkestra yumuşacık bir müzik çalıyor. Güç alanıyla korunan üzerimizdeki kubbe şeffaflaşırken, şişip morarmış yıldızların kadim ışığı altında ağırlaşan karanlık ve kasvetli bir gökyüzünü ortaya çıkarıyor. Muhteşem bir kıyamet gecesi yaşayacağımızı görebiliyorum!”

Çarpıcı şok, bu manzarayı daha önce görmemiş olanların üzerine çökerken, orkestranın yumuşak müziği bile susmuştu.

Canavarca, pis ve korkunç bir ışık aktı üstlerine,

- iğrenç bir ışık,
- fokur fokur kaynayan, cerahat gibi bir ışık,
- cehennemin bile şeklini bozacak bir ışık.

Evren sona eriyordu.

Restoran, birkaç sonsuz saniye süresince çıldıran boşluk içinde bir fırıldak gibi sessizce döndü. Sonra Max tekrar konuştu.

“Daima tünelin sonundaki ışığı görebilmeyi ümit edenler için,” dedi, “işte bu, o ışık.”

Orkestranın sesi yeniden yükseldi.

“Teşekkürler hanımefendiler ve beyefendiler,” diye haykırdı Max, “birkaç dakika sonra yeniden sizlerle olacağım. Bu arada sizleri Bay Reg Nullify ve Kıyametimsi Kombosu’nun yetenekli ellerine bırakıyorum. Hanımefendiler ve beyefendiler, Reg ve arkadaşları için kocaman bir alkış lütfen!”

Göklerin ağıt dolu karmaşası devam ediyordu.

Seyirciler tereddütle alkışlamaya başladı ve bir süre sonra herkes normal konuşmasına kaldığı yerden devam etti. Max masaları dolaşmaya, şakalar patlatıp kahkahalar atmaya, yani hayatını kazanmaya koyuldu.

İri bir mandıra hayvanı Zaphod Beeblebrox’un masasına yaklaştı; kocaman, yağlı, etli, sığır cinsi bir dört ayaklıydı, nemli gözleri, küçük boynuzları ve neredeyse arkadaşça denebilecek bir gülümseme taşıyan dudakları vardı.

“İyi akşamlar,” diye böğürdü ve kıçüstü oturdu, “Günün Yemeği benim. Gövdemin parçaları ilginizi çeker mi acaba?” Biraz geviş getirip homurdandı, arka kısmını daha rahat bir pozisyona getirdi ve sakin bir şekilde onlara bakmaya devam etti.

Bakışları Arthur ile Trillian’ın afallamış ve irkilmiş gözleri, Ford’un umursamaz omuz silkişi ve Zaphod Beeblebrox’un gözle görülür açlığıyla karşılaştı.

“Belki bir parça omuz alırdınız,” diye önerdi hayvan, “beyaz şaraplı sosta ağır ağır pişirilmiş?”

“Eee, senin omzundan mı?” diyebildi Arthur dehşet içinde bir fısıltıyla.

“Şey, elbette ki benim omzumdan, efendim,” diye mutlu bir şekilde mööledi hayvan, “başkasının omzu benim değil ki ikram edebileyim.”

Zaphod ayağa kalktı ve hayvanın omuz bölgesini beğeniyle yoklamaya başladı.

“But bölgem de çok güzel,” diye mırıldandı hayvan. “Butlarımı uzun zamandır çalıştırıyorum ve

bol bol hububat yiyorum, bu yüzden oralar epey etlendi.” Sevimli bir homurtu çıkardı, tekrar möödi ve geviş getirmeye başladı. Sonra çiğnediklerini gerisin geri yuttu.

“Ya da belki bir güvecimi alırdınız?”

“Yani bu hayvan açıkça kendisini yememizi istediğini mi söylüyor?” diye fısıldadı Trillian, Ford’a.

“Ben mi?” dedi Ford, cam gibi gözlerle. “Ben hiçbir şey demek istemiyorum.”

“Bu tam anlamıyla dehşet verici,” diye haykırdı Arthur, “hayatımda duyduğum en iğrenç şey.”

“Sorun nedir Dünyalı?” dedi Zaphod, dikkatini hayvanın devasa butlarına çevirirken.

“Yalnızca önümde durup da beni, kendisini yemeğe davet eden bir hayvanı yemek istemiyorum o kadar,” dedi Arthur, “bu insafsızlık.”

“Yenmek istemeyen bir hayvanı yemekten iyidir,” dedi Zaphod.

“Konu bu değil,” diye Arthur protesto etti. Sonra bu konuda bir an düşündü. “Pekâlâ,” dedi, “konu bu olabilir. Umurumda değil, şu anda bunu düşünmeye niyetim yok. Ben yalnızca ... eee ...”

Çevresinde Evren öfkeyle can çekişiyordu.

“Sanırım ben yalnızca yeşil salata yiyeceğim,” diye mırıldandı.

“Ciğerimi düşünmeniz için ısrar edebilir miyim?” diye sordu hayvan. “Şimdiye kadar epey şişip yumuşamış olmalı, aylardır kendimi zorla besliyordum.”

“Bir yeşil salata,” dedi Arthur anlayışlı bir tavırla.

“Bir yeşil salata, öyle mi?” dedi hayvan, onaylamadığını belirtir gibi Arthur’a bakıp gözlerini devirdi.

“Bana,” dedi Arthur, “yeşil salata yememem gerektiğini mi söyleyeceksin?”

“Evet,” dedi hayvan, “bu konunda çok net bir tavrı olan pek çok sebze tanıyorum. Zaten sonunda bu arapsaçına dönmüş konuyu kestirip atarak, gerçekten de yenilmek isteyen, bunu açık ve somut bir şekilde ifade edebilen hayvanların üretilmesine de işte bu yüzden karar verilmişti. Ve işte karşınızdayım.”

Hafifçe eğilerek selam vermeyi başardı.

“Ben bir bardak su alayım lütfen,” dedi Arthur.

“Bak,” dedi Zaphod, “biz yemek yemek istiyor ve yemek konusunu sorun haline getirmek istemiyoruz. Dört az pişmiş biftek lütfen ve acele olsun. Beşyüz yetmişaltı milyar yıldır bir şey yemedik.”

Hayvan sendeleyerek ayakları üzerinde doğruldu. Sevimli bir homurtu çıkardı.

“Çok akıllıca bir seçim olduğunu söyleyebilirim, efendim. Çok iyi,” dedi, “şimdi hemen gidip kendimi vurayım.”

Döndü ve Arthur’a dostça göz kırptı.

“Endişelenmeyin, efendim,” dedi, “çok insancıl davranacağım.”

Acelesiz adımlarla mutfağa doğru yöneldi.

Birkaç dakika sonra bir garson dumanları tüten dört büyük tabak biftekle çıkageldi. Zaphod ve Ford ikinci bir tereddüde gerek duymadan kurt gibi tabaklara saldırdı. Trillian bir an durakladı, sonra omuzlarını silkti ve kendininkini yemeğe koyuldu.

Arthur ise tabağına hafifçe midesi bulanarak baktı.

“Hey, Dünyalı,” dedi Zaphod, henüz ağzı dolu olmayan yüzünde hain bir sırıtışla, “seni yiyip bitiren şey nedir böyle?”

Ve orkestra çalmaya devam ediyordu.

Restorandaki herkes ve her şey gevşemiş, bir kez daha sohbete dalmıştı. Hava şundan bundan konuşmalarla egzotik bitkiler, muhteşem yemekler ve baştan çıkarıcı şarapların birbirine karışan kokularıyla dolmuştu. Her yönde sonsuz kilometreler boyunca sürüp giden evrensel kıyamet sersemletici bir zirveye ulaşmak üzereydi. Saatine bir göz atan Max gösterişli bir şekilde sahneye döndü.

"Şimdi de hanımefendiler ve beyefendiler," diye sırıttı, "herkes son kez iyi vakit geçiriyor mu?"

"Evet," diye bağırdılar, komedyenler tarafından kendilerine iyi vakit geçirip geçirmedikleri sorulduğunda "evet" diye cevap veren cinsten kişiler.

"Bu fevkalade," diye heyecanla konuştu Max, "tam anlamıyla mükemmel. Sıcak ve kızgın güneşlerin sonuncusunu da parçalamaya hazırlanan foton fırtınaları, girdaplar halinde etrafımızda toplanırken, hepinizin arkasına yaslanıp benimle birlikte, çok heyecan verici ve ölümcül son bir deneyimin keyfini çıkartacağınızı biliyorum."

Durdu. Işıldayan gözleriyle seyirciyi etkisi altına almıştı.

"İnanın bana, hanımefendiler ve beyefendiler," dedi "bu, sondan bir önceki deneyiminiz olmayacak."

Tekrar durakladı. Bu gece zamanlaması kusursuzdu. Bu gösteriyi uzun zamandır her gece yapıyordu. Aslında zamanın en uç noktalarının yaşandığı bu yerde gecenin pek bir anlamı yoktu. Her şey Restoranın, zamanın kıyısında yavaşça öne arkaya sallanmasıyla son anın sonsuz yinelenmesinden ibaretti. Bununla birlikte bu "gece" çok iyiydi, seyircileri ince kemikli avucunun içinde kıvrandırıyordu. Sesi iyice alçaldı. Seyirciler onu duymak için kulak kesildiler.

"Bu," dedi, "gerçekten de mutlak son, kâinatın bütün kollarının yok olduğu, tüyler ürpertici ve umutsuz son an. Bu, Hanımefendiler ve Beyefendiler, o ünlü 'an'."

Sesini daha da alçalttı. Bu sessizlik içinde tek bir sinek bile boğazını temizlemeye cesaret edemezdi.

"Buradan sonra," dedi, "hiçbir şey yok. Anlamsızlık. Boşluk. Unutulmuştuk. Mutlak hiçlik ..."

Gözleri tekrar ışıldadı - yoksa göz mü kırpıyordu?

"Hiçbir şey yok ... elbette ki Aldebaran likörlerinin en seçkin örnekleri ve tatlı servisimizin dışında!"

Orkestra onun için bir alkış müziği tıngırdattı. O ise bunu yapmamalarını yeğlerdi, onun çapında bir sanatçının buna ihtiyacı yoktu. O, seyirciyi adeta bir enstrüman gibi çalabilecek yetenekteydi. Rahatlamanın etkisiyle herkes gülüyordu. Konuşmaya devam etti.

"Ve ilk defa," diye haykırdı neşeyle, "sabah kalktığınızda kendinizi akşamdan kalma hissetmeyeceğinizden emin olabilirsiniz - çünkü başka sabah *olmayacak*!"

Gülüşen ve mutlu seyircisine bakarak sırıttı. Gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı. Bu ölüm rutinini her gece izliyordu, ama bakışı yalnızca bir saniyenin onda biri kadar bir süre içindi. Bir profesyonel diğerine nasıl güveniyorsa, o da yukarısının kendi üzerine düşen işi yapacağına emindi.

"Ve şimdi," dedi, gururla sahnede dolanırken, "bu gece, burada hissettiğiniz o muhteşem değersizlik ve kötü kader duygularını bir parça zayıflatmak pahasına bile olsa, bu akşam burada bulunan birkaç gruba hoş geldiniz demek istiyorum."

Cebinden bir kart çıkardı.

"Aramızda ..." Alkışları dindirmek için bir elini havaya kaldırdı. "Aramızda Qvame, Vortvoid yöresinin ötesinden gelen Zansellquasure Flamarion Briç Kulübü üyesi bir grup var mı? Onlar buradalar mı?"

Arkalardan bir alkış yükseldiyse de duymamazlıktan geldi. Etrafına bakınarak onları bulmaya çalıştı.

"Buradalar mı?" diye tekrar sordu, daha yüksek perdeden bir alkışı teşvik edebilmek için.

Her zamanki gibi istediğini elde etti.

"Hey, işte oradalar. Evet, son deklarasyonları söyleyin beyler - ve hile yok ona göre, bunun çok ciddi bir an olduğunu unutmayın."

Gelen alkışları kahkahayla karşıladı.

"Ve ayrıca ... ayrıca ... Asgard Saraylarından gelen alt düzey bir ilahlar grubu da aramızda bulunuyor mu?"

Sağ tarafında uzak bir yerlerden gök gürültüsünün gümbürtüsü yükseldi. Sahnenin üzerinde şimşekler çaktı. Kendilerinden memnun bir hava içinde oturan miğferli ve kıllı erkeklerden oluşmuş küçük bir grup ona kadeh kaldırdı.

Vakti geçmiş herifler, diye düşündü kendi kendine.

"Aman o çekice dikkat edin efendim," dedi yüksek sesle.

Ardından şimşek numaralarını tekrar yaptılar. Max de onlara incecik dudaklı bir gülümseme gönderdi.

"Üçüncü olarak da," dedi, "üçüncü olarak Sirius B'den bir grup Genç Muhafazakâr, onlar da burada mı?"

Şık giyimli bir grup genç köpek para rulolarını birbirlerine atmayı bırakıp sahneye atmaya başladılar. Anlaşılmaz bir şekilde uluyup havladılar.

"Evet," dedi Max, "bu olanlar hep sizin yüzünüzden, farkında mısınız?"

"Son olarak da," dedi Max, yüzüne ciddi bir ifade takınıp seyircileri sakinleştirirken, "sanırım son olarak, Yüce Peygamber Zarquon'un İkinci Dirilişi Kilisesi'ne mensup bir grup sofu da bu akşam bizimle birlikte."

Yirmi kişi kadardılar; inançlarına uygun, basit ve her türlü lüksten uzak giysileriyle sahneden uzak bir noktada yere oturmuş, huzursuzca maden sularını yudumluyor ve eğlenceden uzak kalmaya çalışıyorlardı. Spotlar üzerlerine çevrildiğinde, gücenmiş bakışlarla gözlerini kırpıştırdılar.

"İşte buradalar," dedi Max, "orada oturmuş sabırla bekliyorlar. Peygamberiniz geri döneceğini söylemişti dostlar ve sizi de uzun zamandır bekletiyor, neyse umalım da biraz acele ediyor olsun, çünkü bunun için yalnızca sekiz dakikası kaldı!"

Zarquon'un müritleri, üzerlerinden aşan acımasız kahkaha dalgalarıyla yıpratılmayı reddederek dimdik oturmaktaydılar.

Max seyircilerini dizginledi.

"Hayır, ama şu da bir gerçek ki dostlar, cidden burada hiç kimseyi incitmek niyetinde değiliz. Hayır, böyle derin inançlarla dalga geçmemeliyiz, bu yüzden şimdi Yüce Zarquon için kocaman bir alkış istiyorum.."

Seyirciler saygıyla alkışladılar.

"... kendisi her nerede bulunmak zorunda olursa olsun!"

Taş kesilmiş suratıyla oturan gruba, eliyle bir öpücük üfledi ve sahnenin ortasına döndü.

Yüksek bir tabureyi kapıp üzerine oturdu.

"Yine de bu akşam burada bu kadar seçkin kişiyi bir arada görmek" diye şakıdı, "harika - öyle değil mi ama? Evet, kesinlikle harika. Çünkü biliyorum ki çoğunuz buraya sürekli geliyorsunuz, bu da gerçekten harika bir şey; buraya gelip her şeyin sonunu izledikten sonra kendi çağlarınıza dönmek ...

çocuk yetiştirmek, daha iyi ve yeni toplumlar için çabalamak, doğru olduğuna inandığınız şeyler için korkunç savaşlar vermek ... bu her türlü organik canlı çeşidinin geleceği için umut veriyor.” Üstlerinde ve etraflarında devam eden yıkıcı fırtınayı işaret etti, “bir gelecek olmadığını bilsek bile ...”

Arthur, Ford’a döndü - bu yeri kafasında tam olarak bir yere yerleştirememişti.

“Baksana,” dedi, “eğer Evren sona ermek üzereyse, biz de onunla birlikte yok olmaz mıyız?”

Ford ona üç Pan Galaktik Gargara Bombası içmiş birinin bakışlarıyla, yani bir başka deyişle hiç de sabit olmayan bir bakışla baktı.

“Hayır,” dedi. “Bak şimdi,” dedi, “bu batakhaneye girdiğin andan itibaren, çok şaşırtıcı bir tür güç kalkanıyla korunan geçici bir zaman sapması gibi bir şeyde tutuluyorsun. Sanırım.”

“Ha,” dedi Arthur. Dikkatini yeniden garsonun bifteğinin yerine getirmesini sağlayabildiği çorbasına çevirdi.

“Bak,” dedi Ford, “sana göstereyim.”

Masadan kaptığı peçeteyle bir süre umutsuzca boğuştu.

“Bak,” dedi yeniden, “Şimdi diyelim ki, bu peçete geçici Evren olsun, tamam mı? Bu kaşık da maddenin eğimi içinde geçit görevi yapan bir tüp olsun ...”

Bu son bölümü söylemesi biraz zaman almıştı ve Arthur onun sözünü kesmekten nefret ediyordu.

“O benim çorba kaşığım,” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Ford, “diyelim ki şu kaşık...” tatlı tepsisinin üzerinde duran tahta saplı küçük bir kaşık görmüştü, ama onu oradan almayı biraz çetrefilli bulduğu için fikrini değiştirdi, “hayır, daha da iyisi bu çatal...”

“Hey, çatalımı bırakır mısın?” diye tersledi Zaphod.

“Tamam,” dedi Ford, “tamam, tamam. Diyelim ki ... diyelim ki bu şarap kadehi geçici Evren olsun...”

“Hangisi, az önce yere düşürdüğün mü?"

“Öyle bir şey mi yaptım?”

“Evet.”

“Tamam,” dedi Ford, “unut gitsin. Demek istediğim ... Demek istediğim, bak şimdi, biliyor musun, Evrenin en başında nasıl başladığını biliyor musun?”

“Sanırım, hayır,” dedi, bu konuyu hiç açmasaydım keşke diye düşünen Arthur.

“Pekâlâ,” dedi Ford, “gözünün önüne şunu getir. Tamam. Bir küvet var. Tamam. Geniş yuvarlak bir küvet. Ve abanozdan yapılmış.”

“Nereden alınmış?” dedi Arthur, “Harrods Vogonlar tarafından yerle bir edilmişti.”

“Bunun bir önemi yok.”

“Ama hep böyle diyorsun.”

“Dinle.”

“Pekâlâ.”

“Bu küvet var, anladın mı? Bu küveti gözünün önüne getir. Abanozdan yapılmış ve koni biçimli bir küvet hayal et.”

“Koni mi?” dedi Arthur. “Ne biçim bir küvet bu-”

“Şşşş!” dedi Ford, “Konik işte. Şimdi yapman gereken, anlıyor musun, onu ince beyaz kumla doldurmak, tamam mı? Ya da toz şekerle. İnce beyaz kum ya da şeker. Herhangi biri. Önemli değil. Şeker de olabilir. Ve dolduğu zaman tıpasını açacaksın ... beni dinliyor musun?”

“Dinliyorum.”

“Tıpasını açacaksın ve hepsi döne döne akıp gidecek, anlıyor musun, tıpanın deliğinden akıp gidecek.”

“Anladım.”

“Anlamıyorsun. Hiçbir şey anlamıyorsun. Asıl can alıcı noktaya henüz gelmedim. Can alıcı noktayı duymak ister misin?”

“Bana can alıcı noktayı söyle.”

Ford bir an için düşündü, can alıcı noktanın ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

“Can alıcı nokta,” dedi, “şu. Bunun oluşunu filme alıyorsun.”

“Gerçekten can alıcıymış,” diye onayladı Arthur.

“Bir kamera alıyor ve bu olurken filme çekiyorsun.”

“Çok can alıcı.”

“Asıl can alıcı nokta bu değil. Can alıcı nokta şu, şimdi hatırladım. Can alıcı nokta filmi projektöre yerleştirirken ... geriye doğru sarıyorsun!”

“Geriye doğru mu?”

“Evet, can alıcı nokta kesinlikle filmi geriye doğru sarmak. Öyle yapıp sonra da oturup seyrettiğinde, her şey döne döne küvetin deliğinden yukarı çıkıyormuş gibi görünecek ve küveti dolduracak. Anlıyor musun?”

“Demek Evren böyle başladı, ha?”

“Hayır, ama bu, gevşemek için muhteşem bir yol.”

Şarap kadehine uzandı.

“Şarap kadehim nerede?” dedi.

“Yerde.”

“Ha.”

Ford, bardağını aramak için sandalyesini geriye doğru itince, elinde kablosuz bir telefonla masaya yaklaşmakta olan ufak tefek yeşil garsonla çarpıştı.

Ford çok sarhoş olduğunu söyleyerek garsondan özür diledi.

Garson bunun hiç sorun olmadığını ve onu çok iyi anladığını belirtti.

Ford garsona bu nazik davranışı için teşekkür ederek onun kâkülünü çekiştirmek istedi, ama hedefi onbeş santimetre kadar ıskalayarak masanın altına kaydı.

“Bay Zaphod Beeblebrox?” diye sordu garson.

“Eee, evet?” dedi Zaphod, üçüncü bifteğinden başını kaldırarak.

“Size telefon var.”

“Hey, anlamadım, ne var dedin?”

“Telefon efendim.”

“Bana mı? Burada? Burada olduğumu kim biliyor ki?”

Beyinlerinden biri aceleyle işlemeye başladı. Diğeri hâlâ ağzına tıkıştırdığı yiyeceklerle keyifle oyalanıyordu.

“Devam edersem kusura bakmazsınız değil mi?” dedi yemek yiyen kafası ve işine devam etti.

Artık peşinde o kadar çok kişi vardı ki Zaphod hesabı kendisi de kaybetmişti. Bu kadar dikkat çekici bir giriş yapmaması gerekirdi. Canı cehenneme, neden yapmayacakmışım ki, diye düşündü. Eğer kimse sizin eğlenişinizi izlemiyorsa, eğlendiğinizi nasıl anlayabilirsiniz ki?

“Belki birileri Galaktik Polise haber uçurmuştur,” dedi Trillian. “Herkes içeri girdiğini gördü.”

“Yani beni telefonda tutuklamak istediklerini mi söylüyorsun?” dedi Zaphod. “Mümkündür. Köşeye sıkıştırıldığım zaman çok tehlikeli olurum.”

“Evet,” dedi bir ses masanın altından, “kendini öyle hızlı dağıtırsın ki insanlar şarapnelle vurulmuşa döner.”

“Hey, bu da ne, Yargı Günü mü?” diye terslendi Zaphod.

“Onu da mı göreceğiz?” diye sinirli bir sesle sordu Arthur.

“Hiç acelem yok,” diye mırıldandı Zaphod. “Tamam, telefondaki herif kimmiş bakalım?” Ford’a bir tekme indirdi. “Hey, çık oradan ufaklık,” dedi ona, “sana ihtiyacım olabilir.”

“Söz konusu metal beyefendiyi,” dedi garson, “şahsen tanımıyorum, efendim...”

“Metal mi?”

“Evet efendim.”

“Metal mi dedin?”

“Evet efendim, dedim ki, söz konusu metal beyefendiyi şahsen tanımıyorum...”

“Peki devam et.”

“Ama bana kendisinin uzun binyıllardır sizin dönüşünüzü beklediğini söyledi. Görünüşe bakılırsa buradan ayrılışınız oldukça ani olmuş.”

“Buradan *ayrılışım* mı?” dedi Zaphod. “Saçmaladığının farkında mısın? Buraya daha yeni geldik.”

“Aynen öyle efendim,” dedi garson inatçı bir ısrarla, “ama, efendim, anladığım kadarıyla, buraya gelmeden önce buradan ayrılmışsınız.”

Zaphod bunu önce bir beyninde sonra da öbür beyninde değerlendirdi.

“Yani diyorsun ki," dedi, “buraya gelmeden önce, buradan ayrılmışız, öyle mi?”

Çok uzun bir gece olacak, diye düşündü garson.

“Kesinlikle, efendim,” dedi.

“Psikanalistine tehlike tazminatı ödesene, bebeğim,” diye bir öneride bulundu Zaphod.

“Hayır, bekle bir dakika,” dedi Ford, tekrar masa seviyesinin üzerine çıkarken, “burası tam olarak neresi?”

“Tam bir kesinlikle, efendim, burası Kurbağayıldızı B Dünyası.”

“Ama biz daha oradan yeni *ayrıldık*” diye itiraz etti Zaphod, “oradan ayrıldık ve Evrenin Sonundaki Restorana geldik.”

“Evet efendim,” dedi garson, şimdi tanıdık bir alanda olduğunu ve serbestçe atış yapabileceğini hissederek, “biri diğerinin enkazı üzerine inşa edilmişti.”

“Ha,” dedi Arthur canlanarak, “yani demek istediğin biz uzayda değil zamanda yolculuk yaptık.”

“Dinle, seni evrimini tamamlayamamış şempanze,” diye sözünü kesti Zaphod, “sen gidip bir ağaca tırmansana?”

Arthur öfkelendi.

“Sen de git kafalarını birbirine vur, dört göz,” diye öğüt verdi Zaphod’a.

“Hayır, hayır,” dedi garson Zaphod’a, “maymununuz olayı doğru anladı, efendim.”

Arthur öfkeyle kekeledi, ama bırakın ters bir şeyi, anlamlı bir şey bile söyleyemedi.

“Tamamen aynı yerde kaldığınız halde ... sanırım beşyüz yetmişaltı milyar yıl ileriye atladınız,” diye açıkladı garson. Gülümsedi. Olanaksız görünen koşullar altında amacına ulaşmış gibi içinde harika bir his vardı.

“Doğru ya!” dedi Zaphod. “Anladım. Bilgisayara bizi yemek yiyebileceğimiz en yakın yere götürmesini söylemiştim o da tam olarak böyle yaptı. Aşağı yukarı beşyüz yetmişaltı milyar yılı

saymazsak, hiç yerimizden kımıldamamışız. Güzel."

Hepsi bunun çok güzel bir şey olduğunu onayladılar.

"Ama şu telefondaki," dedi Zaphod, "herif kim?"

"Marvin'e ne oldu?" diye sordu Trillian.

Zaphod elleriyle başlarına vurdu.

"Paranoyak Android! Onu Kurbağayıldızı B'de mutsuz, umutsuz ve amaçsız dolaşırken bırakmıştım."

"Bu ne zaman olmuştu?"

"Şey, eee, sanırım beşyüz yetmişaltı milyar yıl önce," dedi Zaphod. "Hey, eee, Tabakların Kaptanı, bana şu konuşma çubuğunu versene."

Ufak tefek garsonun kaşları alnında karmaşa içinde dolaştı.

"Özür dilerim efendim, anlayamadım?" dedi.

"Telefonu ver, garson," dedi Zaphod, aleti elinden kaparak. "Yani öyle demodesiniz ki, bu dünyaya nasıl ayak uyduruyorsunuz anlamıyorum."

"Haklısınız efendim."

"Hey, Marvin, sen misin?" dedi Zaphod telefona. "Neler yapıyorsun, ufaklık?"

Hatta incecik kısık bir ses duyulmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Sanırım kendimi ne kadar kötü hissettiğimi biliyor olmalısın," dedi.

Zaphod telefonu eliyle kapattı.

"Arayan Marvin," dedi.

"Hey, Marvin," dedi tekrar telefona, "biz çok iyi vakit geçiriyoruz. Yemek, şarap, biraz kişisel istismar ve Evrenin bumlayışı. Seni nerede bulabiliriz?"

Tekrar bir sessizlik oldu.

"Biliyorsunuz, benimle ilgileniyormuş gibi davranmanız gerekmez," dedi Marvin sonunda. "Ben yalnızca sıradan bir robot olduğumun kesinlikle farkındayım."

"Tamam, tamam," dedi Zaphod, "ama neredesin?"

"Bana 'geri vitese tak, Marvin' diyorlar. 'Üç numaralı hava-kilidini aç, Marvin. Şu kâğıdı yerden alır mısın Marvin?' Kâğıdı yerden alır mıymışım! Şu hale bakın, gezegen büyüklüğünde bir beynim var, ama onlar benden..."

"Evet, evet," dedi Zaphod, onu anlıyormuş gibi, ama zerre kadar sempati duymadan.

"Ama elbette ben aşağılanmaya alışığım," diye vızıldadı Marvin, "isterseniz gidip kafamı bir kova suyun içine de sokabilirim. Bunu yapmamı ister misiniz? Yanımda hazır bir kova var. Bir dakika bekleyin."

"Eee, hey, Marvin..." diye onun sözünü kesmek istedi Zaphod, ama çok geç kalmıştı. Ahizeden metal tıngırtıları ve kederli küçük fokurtular geldi.

"Ne diyor?" diye sordu Trillian.

"Hiçbir şey," dedi Zaphod, "bizi yalnızca başını yıkayışını dinletmek için aramış."

"İşte," dedi Marvin, ahizeye geri dönerek ve biraz daha fokurdayarak, "umarım bu sizi tatmin etmiştir..."

"Evet, evet," dedi Zaphod, "şimdi bize nerede olduğunu söyler misin lütfen?"

"Otoparktayım," dedi Marvin.

"Otopark mı?" diye sordu Zaphod. "Orada ne yapıyorsun?"

"Arabaları park ediyorum. Bir otoparkta başka ne yapılır ki ?"

“Tamam, orada kal, hemen geliyoruz.”

Zaphod bir hamlede ayağa kalktı, telefonu fırlattı ve faturaya “Hotblack Desiato” yazdı.

“Haydi gelin, çocuklar,” dedi. “Marvin, otoparktaymış. Haydi oraya inelim.”

“Otoparkta ne yapıyormuş?” diye sordu Arthur.

“Arabaları park ediyor, başka ne yapabilir? Boş kafa.”

“Ama Evrenin Sonu ne olacak? Büyük anı kaçıracağız.”

“Ben daha önce gördüm. Saçmalıktan başka bir şey değil,” dedi Zaphod, “bir küyüb amaltap o kadar.”

“Bir ne?”

“Bir büyük patlamanın tersi. Haydi, fırlayın.”

Restoranın çıkışına doğru yollarını açarak ilerlerken diğer müşterilerin çok azı onlara dikkat etti. Hepsinin gözü gökyüzündeki dehşete çivilenmişti.

“Gökyüzünün sol üst çeyreğinde,” diyordu Max, “ilginç bir manzara göreceksiniz. Dikkatle bakacak olursanız, Hastromil yıldız sisteminin morötesi ışıklar içinde kaynamakta olduğunu izleyebilirsiniz. Aramızda Hastromil’den gelen birileri var mı?”

Arka masalardan bir yerlerden bir iki kararsız alkış geldi.

“Eh,” dedi Max neşeyle onlara sırıtarak, “ocağı açık bırakıp bırakmadığınızı düşünmek için artık çok geç.”

onsekiz

Ana resepsiyon katı neredeyse bomboştu, ama Ford yine de yolu açmaya çalışır gibi zigzaglar çizerek yürüyordu.

Zaphod onu kolundan sıkıca kavradı ve giriş koridorunun köşesindeki küçük bir kabine soktu.

"Orada ne yapıyorsun ona?" diye sordu Arthur.

"Ayıltıyorum," dedi Zaphod ve orada bulunan deliğe bir jeton attı. Işıklar parladı, gazlar kabardı.

"Selam," dedi Ford bir saniye sonra kabinden dışarı adımını atarken, "nereye gidiyoruz?"

"Aşağıya otoparka, haydi çabuk olun."

"Personel taşıyan Zaman Işınlamacıları yok mu?" dedi Ford. "Bizi hemen *Altın Kalp*'e ulaştırırdı."

"Evet, ama ben artık o gemiden soğudum. İstiyorsa Zarniwoop'da kalabilir. Onun oyunlarına ortak olmak istemiyorum. Haydi, gidip ne bulabileceğimize bakalım."

Sirius Sibernetik Şirketi'nin bir Neşeli Dikey Halk Taşıyıcısı onları Restoranın altındaki derinliklere indirdi. Daha önceden serserilerin saldırısına uğrayan asansör epey yıpranmıştı ve bu yüzden, onları aşağı indirirken neşelendirmeye çalışmayışına hepsi memnun oldu.

Asansör boşluğunun dibine vardıklarında kapılar açıldı ve yüzlerine pis kokulu, soğuk bir hava dalgası çarptı.

Asansörden çıktıklarında ilk gördükleri şey, belli başlı elli canlı türünün hepsine tuvalet imkânı sağlayan ve bu iş için üzerinde elliden fazla kapı bulunan uzun bir beton duvar oldu. Bununla birlikte, Galaksinin tarihi boyunca var olmuş bütün otoparklar gibi, bu parka da hakim olan şey sabırsızlık kokuşuydu.

Bir köşeyi döndüler ve kendilerini uçsuz bucaksız mağaramsı bir boşluğu aşarak loş uzaklığa doğru belirsizleşerek gözden kaybolan bir yürüyen köprüde buldular.

Bu kocaman mağara küçük ceplere bölünmüştü ve bu ceplerin her birinde de yukarıda yemek yiyen müşterilere ait uzay gemilerinden biri duruyordu; gemilerin bazıları günlük kullanıma yönelik küçük fabrikasyon modeller, diğerleriyse ışıl ışıl kocaman limugemiler, yani aşırı zengin herif oyuncaklarıydı.

Bunların önünden geçerken Zaphod'un gözlerinde, para hırsı olup olmadığı tartışılabilecek bir ışıltı yanıyordu. Aslında, en iyisi bu konuda açık olmak gerekir - bu ışıltı kesinlikle para hırsıydı.

"İşte orada," dedi Trillian. "Marvin orada aşağıda."

Onun işaret ettiği yere baktılar. Uzaklarda, gümüş renkli dev bir güneş-kruvazörünün bir köşesini elinde küçük bir bezle parlatmakta olan kederli küçük bir metal figür gördüler.

Yürüyen köprünün üzerine kısa aralıklarla yerleştirilmiş, zemin seviyesine inen geniş şeffaf tüpler vardı. Zaphod köprüden atlayıp bu tüplerden birine girdi ve yavaşça aşağı süzüldü. Diğerleri de onu izledi. Daha sonra düşündüğünde Arthur Dent, bu olayın Galaksideki yolculukları içinde yaşadığı en zevkli deneyim olduğuna karar verecekti.

"Hey, Marvin," dedi Zaphod robota doğru hızlı adımlarla yürüyerek. "Hey, ufaklık, seni gördüğümüze çok memnun olduk."

Marvin döndü ve tamamen ifadesiz duran metal bir yüzün gücenmiş görünmesi mümkün olabildiği

kadar gücenmiş görünerek konuştu.

"Hayır, değilsiniz," dedi, "hiç kimse beni görmekten memnun olmuyor."

"Sen bilirsin," dedi Zaphod ve uzaklaşarak gemileri gözden geçirmeye yöneldi. Ford da onu izledi.

Marvin'in yanına aslında sadece Trillian ve Arthur gitmişti.

"Hayır, gerçekten memnunuz," dedi Trillian ve Marvin'in hiç hoşlanmadığı bir şekilde omzuna hafif hafif vurdu, "bunca zamandır etrafta takılarak bizi burada beklemişsin."

"Beşyüz yetmişaltı milyar, üçbin beşyüz yetmişdokuz yıldır," dedi Marvin. "Tek tek saydım."

"Tamam, işte artık geldik," dedi Trillian, bunu söylemenin -Marvin'in gözünde ve çok da haklı olarak- biraz aptalca bir şey olduğunu hissederek.

"En kötüsü ilk on milyon yıldı," dedi Marvin, "ikinci on milyon yıl da en kötüsüydü. Üçüncü on milyon yıldansa hiç hoşlanmadım. Zaten ondan sonra bir parça çöküntüye uğradım."

Onlara bir şeyler söylemeleri gerektiğini düşündürecek bir süre boyunca sustu, sonra yine konuşmaya başladı.

"Beni asıl üzen şey, bu iş sırasında karşılaştığım insanlar oldu," dedi ve yine sustu.

Trillian boğazını temizledi.

"Yani-"

"En son kırk milyon yıl önce doğru dürüst bir sohbet etme fırsatım oldu," diye devam etti Marvin.

Ve yeniden sustu.

"Ya, a-"

"Ve o da bir kahve makinesiyle olmuştu."

Bekledi.

"Bu bi-"

"Benimle konuşmaktan hoşlanmıyorsunuz, değil mi?" dedi Marvin kısık ve perişan bir ses tonuyla.

Trillian bu sefer Arthur'la konuşmayı tercih etti.

Daha aşağılarda bir yerde Ford Prefect bakmaktan çok hoşlandığı bir şey bulmuştu, hatta aslında birkaç şey bulmuştu.

"Zaphod," dedi kısık bir sesle, "şu küçük yıldız tramvaylarına bir baksana..."

Zaphod baktı ve gördükleri pek hoşuna gitti.

İnceledikleri araç aslında çok küçük, ama olağanüstü bir şeydi ve tıpkı bir zengin çocuğunun oyuncağını andırıyordu. Aslında fazla incelenecek bir şeyi yoktu, ince ama sert bir metal folyodan yapılmış altı metre boyundaki bu gemi olsa olsa kâğıttan küçük bir oka benzetilebilirdi. Arka uçta iki kişilik yatay ve küçük bir kokpit bulunuyordu. Pek de yüksek hızlara çıkmasına izin vermeyen minik bir motoru vardı. Bununla birlikte gemi bir ısı-çanağına sahipti.

Isı-çanağı ikibin milyar tonluk bir kütleye sahipti ve geminin uzun gövdesinin ortasında bir yere konulmuş bir elektromanyetik alan içindeki bir kara deliğe monte edilmişti. Bu ısı-çanağı, geminin sarı bir güneşe iki üç kilometre mesafeye kadar yaklaşabilmesini ve güneşin yüzeyinde patlayan solar alevleri yakalayarak onlarla yoluna devam etmesini sağlıyordu.

Var olan sporlar içinde alev-sörfü en egzotik ve en heyecan verici olanıydı, ki ona hem parası hem de cesareti yetenler Galaksinin en aslan yürekli kişileri olarak kabul edilirdi. Elbette ki bu aynı zamanda da hissizleştirici derecede tehlikeli bir spordu - alev-sörfü sırasında ölmemeyi başaranlar,

daha sonra Kulüp Daidalos'un[13] verdiği Alev-Ertesi partilerindeki seks maratonunun sonunda mutlaka yaşamlarını yitirirlerdi.

Ford ve Zaphod baktılar ve onu geçtiler.

"Ya bu yavru," dedi Ford, "siyah güneşpatlatıcıları olan şu turuncu renkli yıldız böceği..."

Yıldız böceği dedikleri bu araç da yine küçük bir gemiydi - aslında bu isim tamamen yanıltıcıydı, çünkü bu geminin başaramayacağı bir şey varsa o da yıldızlararası mesafeleri aşmaktı. Bu, olmadığı bir şey gibi görünsün diye allanıp pullanmış ve aslında gezegen içi sıçramalarda kullanılacak spor bir araçtı. Bununla birlikte hoş çizgileri vardı. Onu da geçtiler.

Bir sonraki otuz metre uzunluğunda büyük bir parçaydı - bu yolcu otobüsü yapısında bir limugemiydi ve tasarlanırken besbelli tek bir amaç göz önünde tutulmuştu, bakanları kıskançlıktan çatlatmak. Boyasındaki üslup ve aksesuar ayrıntıları açıkça şöyle demekteydi: "Ben yalnızca bu gemiye sahip olabilecek kadar değil, aynı zamanda onu ciddiye almayacak kadar da zenginim". Muhteşem bir çirkinliği vardı.

"Şuna bir baksana," dedi Zaphod, "çok-salkımlı kuark motoru grubuyla sağlanan çekim gücü, perspuleks kontrol panelleri. Bu gemi Lazlar Lyricon işi bir özel yapım olmalı."

Her bir santimini dikkatle inceledi.

"Evet," dedi, "bak, nötron motorunun kapağı üzerindeki pembe-ötesi kertenkele amblemini görüyor musun? Lazlar'ın ticari amblemi. Adamın hiç utanması yok."

"Bu anasının gözü şeylerden biri, bir gün beni Aksel Nebulasının oralarda geçip gitmişti," dedi Ford. "Ben son hızla gidiyordum ve bu şey yanımdan adeta salınarak geçti, yıldız motorunu bile doğru dürüst çalıştırmamıştı. İnanılmaz bir şey."

Zaphod hayranlıkla ıslık çaldı.

"On saniye sonra," dedi Ford, "Jaglan Beta'nın üçüncü ayına çarpmıştır."

"Ciddi misin?"

"Geminin görünüşü bir harika, tamam. Bir balığa benziyor, balık gibi hareket ediyor, ama dümen kontrolü bir sığır gibi."

Ford geminin etrafında yürüyerek diğer tarafını inceledi.

"Hey, gel de şuna bir bak," diye seslendi, "bu tarafına büyük bir duvar resmi yapılmış. Patlayan bir güneş - Felaket Bölgesi'nin logosu. Bu Hotblack'in gemisi olmalı. Şanslı yaşlı kulampara. Hani şu dublörgemisinin güneşe çarpmasıyla sona eren korkunç şarkı da onlarındı, biliyorsun değil mi? Akıllara durgunluk veren bir gösteriymiş. Ama bu durum dublörgemilerine pahalıya patlıyordun"

Ama Zaphod'un dikkati başka yerdeydi. İlgisi Hotblack Desiato'nun limuzinine bitişik duran bir gemiye kaymıştı. İki ağzı da bir karış açılmıştı.

"Bu," dedi, "bu... gözler için cidden zararlı..."

Ford baktı. O da şaşkınlık içinde öylece kalakaldı.

Bu sade ve klasik tasarıma sahip bir gemiydi, yassı bir somon balığını andırıyordu, yirmi metre uzunluğundaydı, fazlasıyla temiz, fazlasıyla pürüzsüzdü. Hakkında söylenebilecek tek bir şey vardı.

"Bu çok... *siyah!*" dedi Ford Prefect. "Şeklinin ne olduğunu anlamak çok zor ... sanki bütün ışığı emiyor!"

Zaphod hiçbir şey söylemedi. Tek kelimeyle âşık olmuştu.

Siyahlığı öylesine uç bir noktaya kaymıştı ki onun ne kadar yakınında dikildiğinizi anlamanız mümkün değildi.

"Gözler sanki üzerinde duramayıp kayıyor gibi," dedi Ford hayranlık dolu bir sesle. Çok duygusal

bir andı. Dudağını ısırdı.

Zaphod gemiye yaklaştı, yavaşça, büyülenmiş biri gibi - ya da daha doğrusu onu elde etmek isteyen biri gibi. Okşamak için elini uzattı. Eli öylece durdu. Okşamak üzere tekrar uzandı. Eli yine durdu.

"Gel de şu yüzeyi bir hisset," dedi kısık bir sesle.

Ford dokunmak için elini uzattı. Eli havada kalakaldı.

"Dokuna ... dokunamıyorsun ..." dedi.

"Gördün mü?" dedi Zaphod. "Sürtünme tamamen önlenmiş. Bu acayip bir hız yapıyor olmalı..."

Ciddi bakışlarla Ford'a döndü. En azından başlarından biri döndü - diğeri huşu içinde gemiyi seyretmeye devam ediyordu.

"Ne diyorsun Ford?" dedi.

"Yani... eee ..." Ford omzunun üzerinden baktı. "Yani onu yürütelim mi? Sence bunu yapmalı mıyız?"

"Hayır."

"Bence de."

"Ama yürüteceğiz değil mi?"

"Yapmazsak yazık olur."

Biraz daha izlediler, ta ki Zaphod birden kendini toparlayana kadar.

"Bir an önce toz olsak iyi olur," dedi. "Bir iki dakika sonra Evren sona ermiş olacak ve bütün Kaptan Dallamalar lüks-mobillerini bulmak üzere buraya akın edecekler."

"Zaphod," dedi Ford.

"Evet?"

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Basit," dedi Zaphod. Döndü. "Marvin!" diye seslendi.

Marvin yavaş yavaş, büyük zahmetlerle ve çıkarmayı öğrendiği milyonlarca küçük metalik tıkırtı ve gıcırtı sesini çıkararak, çağrıya cevap vermek üzere arkasına döndü.

"Haydi buraya gel," dedi Zaphod, "sana iş bulduk."

Marvin ayaklarını sürüye sürüye onlara doğru yürüdü.

"Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Hayır, hoşlanacaksın," dedi heyecanla Zaphod, "önünde yepyeni bir hayat uzanıyor."

"Öff, başka bir hayat daha mı?" diye inledi Marvin.

"Çeneni kapat ve dinle!" diye tısladı Zaphod. "Bu sefer heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler olacak."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Marvin.

"Marvin! Senden bütün istediğim ..."

"Sanırım, sizin için şu uzay gemisinin kapısını açmamı istiyorsunuz?"

"Ne? Eee ... evet. Evet, doğru," dedi Zaphod tedirgin bir sesle. En az üç gözü giriş kapısındaydı. Zaman sınırlıydı.

"Heyecanımı uyandırmaya çalışacağına ne istediğini doğrudan söylesen keşke," dedi Marvin, "çünkü bende heyecan denen şeyden bulunmuyor."

Gemiye yaklaştı, dokundu ve bir giriş kapısı ardına kadar açıldı.

Ford ve Zaphod kapıya baktılar.

"Bir şey değil," dedi Marvin. "Ah, teşekkür etmediniz ki." Geldiği gibi ayaklarını sürükleyerek uzaklaştı.

Arthur ve Trillian çevrelerine toplandı.

“Neler oluyor?” diye sordu Arthur.

“Şuna bak,” dedi Ford, “şu geminin içine bak.”

“Gittikçe daha da ilginçleşiyor,” diye soludu Zaphod.

“Siyah,” dedi Zaphod. “içindeki her şey tamamen siyah ...”

Restoranın içinde işler, artık geriye başka saniyelerin kalmayacağı o son ana doğru yaklaşıyordu.

Bütün gözler kubbeye sabitlenmişti; dikkatle Hotblack Desiato’ya bakan korumasıyla, ona duyduğu saygı yüzünden korumasının kapatmış olduğu Hotblack Desiato’nun gözleri dışında kalan bütün gözler.

Koruma masanın üzerine doğru eğildi. Hotblack Desiato sağ olsaydı, bu anın arkaya yaslanmak, hatta biraz yürümek için iyi bir an olduğunu düşünürdü. Koruma yakınlaşmayı seven bir adam değildi. Ama Hotblack Desiato, talihsiz durumu yüzünden tamamen hareketsiz kalmıştı.

“Bay Desiato, efendim?” diye fısıldadı koruma. Konuştuğunda, ağzının iki tarafındaki kaslar yoldan çekilmek için birbiri üzerine tırmanıyormuş gibi görünüyordu.

“Bay Desiato, beni duyuyor musunuz?”

Doğal olarak Hotblack Desiato bir şey söylemedi.

“Hotblack," diye tısladı koruma.

Yine doğal olarak Hotblack Desiato bir cevap vermedi. Bununla birlikte, doğaüstü bir cevap vermişti.

Önündeki masada bir şarap kadehi şıngırdamış ve bir çatal üç santimetre kadar yükselerek bardağı hafifçe tıngırdatıp tekrar masaya dönmüştü.

Koruma tatmin olmuş bir homurtu çıkardı.

“Gitme zamanı geldi, Bay Desiato,” diye mırıldandı koruma. “Şu durumunuzla kalabalığa kalmayalım. Bir sonraki konsere kadar dinlenmek istersiniz. Gerçekten büyük seyirci vardı. En iyi seyircilerden. Kakrafoon. Tam iki milyon beşyüz yetmişaltı bin yıl önce. Bunu dört gözle beklemiyor muydunuzcaktı?

Çatal yine yükseldi, bekledi, ser verir sır vermez bir şekilde aşağı yukarı hareket edip tekrar yerine döndü.

“Ah, haydi ama” dedi koruma, “çok muhteşem olacakmuştu. Onların aklını başından alacaktınız.” Koruma, Dr Dan Streetmentioner’in kalp krizi geçirmesine neden olabilirdi.

“Güneşe çarpan siyah gemiyle sanki can evlerinden vuruluyorlar ve bu yeni gemi de tam bir güzellik abidesi. Onun gitmesine gerçekten üzüleceğim doğrusu. Hemen aşağıya inersek siyah gemiyi otomatik pilota ayarlarım, biz de Umuyla uzaklaşırız tamam mı?”

Çatal onaylama anlamında bir kez masaya vurdu ve şarap bardağı esrarengiz bir şekilde kendi kendini boşalttı.

Koruma Hotblack Desiato’nun sandalyesini restoranın dışına sürdü.

“Şimdi,” diye haykırdı Max sahnenin ortasından, “hepinizin beklemekte olduğu an geldi!” Kollarını hızla havaya kaldırdı. Arkasında bulunan orkestra bütün enstrümanlara birden vurarak yaşanmakta olan çılgınlığa, çılgınca bir gürültüyle eşlik etmeye başladı. Max onlarla bu konuda tartışmış, ama müzisyenler bunun kontratlarında yazdığını iddia etmişlerdi. Bu meseleyi menajerinin halletmesi

gerekecekti.

“Gökyüzü kaynamaya başladı!” diye haykırdı. “Doğa çığlık çığlığa uluyan bir boşluğa yuvarlanıyor! Yirmi saniye içinde Evren bizzat sona ermiş olacak! Sonsuzluk ışığının üzerimize patlayacağı yere bakın!”

İğrenç bir hasar kasırgası ortalarda dolaşmaktaydı - o sırada, sanki sonsuz bir uzaklıktan gelen küçük sakin bir boru sesi işitildi. Max’in gözleri hızla orkestraya döndü. Hiçbiri boru çalmıyordu. Birden sahnede, hemen yanı başında bir duman sütunu dönerek yükselmeye ve yanıp sönen pırıltılar saçmaya başladı. Boru sesine başka borular da katıldı. Max bu gösteriyi beşyüz kereden fazla yapmış, ama daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Dönerek yükselen dumandan panik içinde uzaklaştı. O sırada dumanların içinde ışıkla yıkanan, cüppe giymiş, yaşlı ve sakallı bir adam görüntüsü belirmeye başlamıştı. Gözlerinde yıldızlar ve alnında altın bir taç vardı.

“Bu da ne?" diye fısıldadı Max, gözleri fıldır fıldır döndü. “Neler oluyor?”

Restoranın arka taraflarında oturmakta olan Yüce Peygamber Zarquon’un İkinci Dirilişi Kilisesi’nin taş suratlı müritleri heyecan içinde ayağa fırlayarak ağlamaya ve ilahiler söylemeye başladılar.

Max şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Kollarını izleyicilere uzattı.

“Büyük bir alkış, lütfen, hanımefendiler ve beyefendiler,” diye uludu, “Yüce Peygamber Zarquon için! Geri döndü! Zarquon geri döndü!”

Max enerjik bir şekilde sahneyi adımladı ve elindeki mikrofonu Peygambere uzatırken gök gürültüsü gibi bir alkış koptu.

Zarquon boğazını temizledi. Etrafına, orada toplanmış kalabalığa bakındı. Gözlerindeki yıldızlar huzursuzca kırpıştılar. Mikrofonu kafası karışmış bir halde eline aldı.

“Eee ...” dedi, “merhaba. Eee, bakın, biraz geç kaldığım için özür dilerim. Son derece korkunç şeyler yaşadım ve son dakikada bir sürü şey çıktı.”

Her yanı saran huşu ve beklenti dolu sessizlikten huzursuz olmuş gibiydi. Yeniden boğazını temizledi.

“Eee, ne kadar zamanımız kaldı?” dedi. “Benim yalnızca bir daki-”

Ve derken Evren sona erdi.

Otostopçunun Galaksi Rehberi denen ve her şeyiyle dikkate değer gezi rehberinin bu kadar çok satmasının önemli nedenlerinden biri de -benzerlerinden daha ucuz olması ve kapağında kocaman dostane harflerle PANİĞE KAPILMA yazmasının yanı sıra- anlaşılabilir ve arada sırada tutarlı olabilen bir sözlüğe de sahip olmasıydı. Örneğin, Evrenin jeo-sosyal doğasına ilişkin istatistikler, dokuzyüz otuzsekiz bin üçyüz yirmidördüncü sayfayla dokuzyüz otuzsekiz bin üçyüz yirmialtıncı sayfa arasında ustaca sergilenmekteydi; yazılmış oldukları yalın üslup kısmen şöyle açıklanabilir: Kitabın basılmasıyla ilgili zaman sınırlamasına maruz kalan editörler, bilgileri bir kahvaltı gevreği kutusunun arkasından kopya etmiş, sonra da akıl ermeyecek derecede dolambaçlı olan galaktik telif hakları yasalarıyla çatışmaktan kaçınmak için bunları aceleyle ekledikleri bir iki dipnotla süslemişlerdir.

Sonradan, daha hırslı editörlerden birinin, geçici bir zaman sapmasından yararlanarak kitabı zaman içinde geri gönderip ardından da kahvaltı gevreği üreten o firmayı, aynı yasaları ihlal ettikleri gerekçesiyle dava edip kazandığını da burada belirtmek ilginç olacaktır.

İşte bir örnek:

Evren - içinde yaşamanızı kolaylaştıracak bazı bilgiler.

1 Yüzölçümü: Sonsuz.

Otostopçunun Galaksi Rehberi "*sonsuz*" *sözcüğü için şu tanımı vermektedir.* Sonsuz: *En büyük şeyden daha büyük olup biraz da fazlası olan. Aslında bundan da büyük, şaşırtıcı bir muazzamlıkta, tam anlamıyla şok edici bir boyutta, gerçekten "oo, çok büyükmüş" dedirtecek bir zaman süresi. Sonsuzluk o kadar büyüktür ki, karşılaştırıldığında onun yanında büyüklüğün kendisi gerçekten minicik kalır. Burada anlatmaya çalıştığımız kavram, dev gibi büyük çarpı dağ gibi muazzam çarpı şaşırtıcı derecede kocaman cinsinden bir şeydir.*

2 İthalat: Yok.

Sonsuz bir alana herhangi bir şeyi ithal etmek olanaksızdır, çünkü ithal edilecek bir şeyin *bulunup getirileceği bir dışarısı yoktur.*

3 İhracat: Yok.

Bakınız ithalat.

4 Nüfus: Yok.

Sonsuz sayıda gezegen olduğu bilinmektedir, bunun en basit nedeni onların içine sığabileceği sonsuz genişlikte bir uzayın var olmasıdır. Bununla birlikte bu gezegenlerin hepsinde yerleşim yoktur ve bu da üzerinde yerleşim olan gezegen sayısının sınırlı olduğu anlamına gelir. Herhangi

bir sonlu sayının sonsuz bir sayıya bölünmesinden elde edilecek sayı farkı önemsenmeyecek kadar sıfıra yakın bir sayıdır, o halde Evrendeki bütün gezegenler dahil edildiğinde ortalama nüfusun sıfır olduğu söylenebilir. Bundan çıkarılacak sonuç, bütün Evrenin nüfusunun da sıfır olduğu ve zaman zaman karşılaşacağınız kişilerinse yalnızca hastalıklı beyinlerin hayal ürünleri olduğudur.

5 Para Birimleri: Yok.

Aslında Galakside serbestçe birbirine çevrilebilir üç nakit para birimi vardır, ama bunların hiçbiri geçerli sayılmaz. AItair Dolan kısa bir süre önce batmıştır, Flain Çakıl Boncuğu ise yalnızca başka bir Flain Çakıl Boncuğu ile değiştirilebilmektedir ve Triganik Pu'nun ise kendine özgü sorunları bulunmaktadır. Bu sonuncuya ait değişim oranı, yani sekiz Ningi'nin bir Pu değerinde olması yeterince basit bir orantı olmakla birlikte, bir Ningi üçgen biçimli kauçuk bir bozuk para olduğu ve her bir kenan yaklaşık onbir bin kilometre uzunluğunda olduğu için *şimdiye dek kimse bir Pu elde edebilecek sayıda Ningi toplayamamıştır. Ningi ise kullanılabilir bir kur değildir, çünkü Galaktibanklar asla bozuk para kabul etmemektedir. Bu basit temelden yola çıkarak Galaktibankların da hastalıklı bir beynin hayal ürünü olduğunu kanıtlamak çok kolaydır.*

6 Sanat: Yok.

Sanatın işlevi doğaya ayna tutmaktır, ama basitçe söylenirse bunun için yeterli büyüklükte bir ayna mevcut değildir - bakınız birinci madde.

7 Seks: Yok.

Aslında para, ticaret, banka, sanat ya da başka şeylerin yokluğu yüzünden, Evrenin var olmayan nüfusunu oyalayabilecek bir şey olarak bundan bolca bulunmaktadır. Bununla birlikte, şu anda bu konuyla ilgili uzun tartışmalara girmenin yeri değildir, çünkü bu konu gerçekten müthiş karmaşıktır. Daha fazla bilgi için bakınız: Rehber'in *yedi, dokuz, on, onbir, ondört, onaltı, onyedi, ondokuzuncu bölümleri ve yirmibirinci bölümün başından seksendördüncü bölümün sonuna kadar olan kısım ve aslında* Rehber'in *geri kalanı.*

yirmi

Restoran var olmaya devam etti, ama bunun dışında her şey durmuştu. Geçici görece-statik onu bir hiçliğin içinde tutup korumuştu, ki bu hiçlik sadece bir boşluk değildi, basitçe söylemek gerekirse hiçti - içinde bir boşluğun var olduğu söylenebilecek hiçbir şey yoktu.

Güç kalkanı altındaki kubbe bir kez daha opak hale döndürüldü, parti bitmiş, konuklar ayrılıyordu, Evrenin geri kalan kısmıyla birlikte Zarquon da ortadan kaybolup gitmişti, Zaman Türbinleri öğle seansına yetiştirebilmek için restoranı zamanın kıyısına çekmeye hazırlanıyorlardı ve perdeli, küçük bekleme odasına dönmüş olan Max Quordlepleen tempofonda menajerini uyandırmaya çalışıyordu.

Siyah gemi, kapısı kapalı ve sessiz bir halde otoparkta duruyordu.

Korumasının yürüyen köprüde ittiği merhum Bay Hotblack Desiato otoparka girdi.

Tüplerden biriyle aşağı indiler. Limugemiye yaklaştıklarında geminin yan tarafında bir giriş kapısı açılıp aşağı indi ve tekerlekli sandalyenin tekerleklerine kenetlenip içeri çekti. Koruma da onu izledi ve patronunun ölüm-destek sistemine emniyetli bir şekilde bağlandığına emin olduktan sonra küçük kokpite girdi. Burada limunun bitişiğinde duran siyah geminin otomatik pilotunu harekete geçiren uzaktan kumandayı çalıştırdı ve böylece on dakikadan uzun süredir gemiyi nasıl çalıştıracağını bulmaya uğraşan Zaphod Beeblebrox'un derin bir oh çekmesine yol açtı.

Siyah gemi park ettiği cepten yağ gibi kayarak çıktı, döndü, hızlı ve sessiz bir şekilde ana çıkış yolunda ilerlemeye başladı. Yolun sonunda, çabucak hızını arttırdı, geçici fırlatma odasına girdi ve uzak geçmişe doğru olan uzun yolculuğuna başladı.

Milliways Öğlen Menüsü, editörünün iznini alarak, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nden bir pasaj aktarmaktaydı. Pasaj şöyleydi:

Belli başlı her galaktik uygarlığın tarihi üç ayrı ve fark edilebilir aşamadan geçme eğilimindedir. Bu aşamalar Hayatta Kalma, Sorgulama ve İncelikli düşünmedir; bir başka deyişle Nasıl, Neden ve Nerede aşamaları olarak da bilinirler.
Örneğin, ilk aşama Nasıl Yiyebiliriz? sorusuyla, ikinci aşama Neden Yiyoruz? sorusuyla, üçüncü aşamaysa Öğle Yemeğini Nerede Yiyelim? sorusuyla tanımlanmaktadır.

Menü daha sonra Milliways'in, Evrenin Sonundaki Restoran'ın bu üçüncü soruya çok uygun ve seçkin bir cevap olduğunu söylüyordu.

Söylemediği şeyse genellikle büyük uygarlıkların bu Nasıl, Neden ve Nerede aşamalarını geçirebilmesi binlerce yıl alabilirken, baskı altında yaşayan küçük toplulukların bu dönemleri korkunç bir hızla aşmasının mümkün olabildiğiydi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Arthur Dent.

“Kötü," dedi Ford Prefect.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Trillian.

“Bilmiyorum,” dedi Zaphod Beeblebrox.

“Neden bilmiyorsun?” diye sıkıştırdı Arthur Dent.

“Kapa çeneni,” diye uyardı, Zaphod Beeblebrox ve Ford Prefect.

“Temel olarak söylemeye çalıştığınız şey,” dedi Arthur Dent, bu uyarıyı görmezden gelerek, “işlerin kontrolümüz dışında olduğu.”

Ford ve Zaphod kontrolü otomatik pilottan alabilmek için boğuşurlarken, gemi mide bulandırıcı bir şekilde sallanıp sarsılıyordu. Motorlar süpermarkette yorulmuş çocuklar gibi sızlanıp inildemekteydi.

“Beni delirten şey bu çılgın renk düzeni,” dedi Zaphod. Gemiye duyduğu aşk uçuşa geçmelerinden üç dakika sonra bitmişti. “Şu siyah zemin üzerindeki siyah etiketli garip siyah kontrol düğmelerinden birine ne zaman basmaya kalksan küçük siyah bir ışık yanarak sana o düğmeyi kullandığını belirtiyor. Bu nasıl gemi böyle? Bir tür galaktik hipercenaze aracı falan mı?”

Yalpalayan kabinin duvarları da siyahtı, tavanı da siyahtı, koltukları da -koltuklar çok sadeydi, çünkü geminin yapacağı en önemli yolculuğun yolcusuz olması planlanmıştı- siyahtı, kontrol paneli siyahtı, cihazlar siyahtı, onları yerinde tutan küçük vidalar siyahtı, ince tüylü naylon yer döşemesi siyahtı ve bir köşesini kaldırdıklarında altındaki köpük tabakasının bile siyah olduğunu görmüşlerdi.

“Belki de bunun tasarımını yapan her kimse gözleri değişik bir dalgaboyuna tepki veriyordu,” diye fikir yürüttü Trillian.

“Ya da pek fazla hayal gücü yoktu” diye mırıldandı Arthur.

“Belki de,” dedi Marvin, “kendini çok fazla depresif hissediyordu.”

Aslında, onlar henüz bilmiyorlardı, ama bu dekor, geminin sahibinin üzücü, yaslı ve vergiden muaf durumu onuruna seçilmişti.

Gemi daha da mide bulandırıcı bir şekilde sarsıldı.

“Sakin olun,” diye yalvardı Arthur, “sizin yüzünüzden uzay tutmasına yakalandım, midem bulanıyor.”

“Yaşadığın şey zaman tutması,” dedi Ford, “zaman içinde geriye doğru dimdik iniyoruz.”

“Sağ ol,” dedi Arthur, “sanırım şimdi gerçekten kusacağım.”

“Hiç durma,” dedi Zaphod, “ortalığa biraz renk katmış olursun.”

“Bunun kibar bir yemek sonrası konuşması olması gerekir, değil mi?” diye tersledi Arthur.

Zaphod kontrolleri çözmeyi Ford’a bıraktı ve Arthur’a doğru sendeledi.

“Buraya bak, Dünyalı,” dedi öfkeyle, “senin yapman gereken bir iş var, tamam mı? Nihai Cevabın Sorusunu bulmak, öyle mi?”

“Ne, o mu?” dedi Arthur. “Ben onu unuttuğumuzu sanıyordum."

“Ben unutmadım, bebeğim. Farenin söylediğine göre, yerini bulursan bu bilgi çok para ediyormuş. Bu bilgi de senin şu beyninin içinde saklı durumda."

“Evet, ama-”

“Aması maması yok! Düşünsene. Hayatın Anlamı! Bu bilgiyi elde edersek Galaksideki bütün psikiyatristleri rehin alabiliriz ve bu da yığınla para anlamına gelir. Ben benimkine bir servet borçluyum.”

Arthur hevessiz bir ruh haliyle derin bir soluk aldı.

“Pekâlâ,” dedi, “ama nereden başlayacağız? Nasıl bilebilirim? Nihai Cevap ya da her ne deniyorsa onun kırkiki olduğunu söylüyorlar, ama ben bunun sorusunu nereden bileceğim ki? Bu soru

her şey olabilir. Mesela, altı kere yedi ne eder?"

Zaphod ona bir an öldürecekmiş gibi baktı. Sonra gözleri heyecanla parladı.

"Kırkiki!" diye haykırdı.

Arthur alnındaki teri sildi.

"Evet," dedi sabırla, "bunu biliyorum."

Zaphod'un suratı asıldı.

"Yalnızca bu soru herhangi bir şey olabilir demek istiyorum," dedi Arthur, "ve bunu bilmem benden nasıl beklenir anlamıyorum."

"Çünkü," diye tısladı Zaphod, "gezegenin koca bir havai fişek gibi patlarken sen oradaydın."

"Yerküre'de şöyle bir kavram vardır ..." diye başladı Arthur.

"Vardı," diye düzeltti Zaphod.

"Adına da nezaket denir. Şey, her neyse. Bak, ben bir şey bilmiyorum."

Kabinde alçak bir ses yankılandı.

"Ben biliyorum," demişti Marvin.

Ford kontrollerin olduğu köşeden seslendi; kaybetmekte olduğu savaşı hâlâ sürdürüyordu.

"Sen bu işe karışma, Marvin," dedi, "bu canlı organizmaların işi."

"Dünyalının beyin dalgalarının örgüsünde bu bilgi yazılı durumda," diye devam etti Marvin, "ama bunu öğrenmeye pek de hevesli olduğunuzu sanmıyorum."

"Yani," dedi Arthur, "zihnimin içini görebileceğini mi söylüyorsun sen?"

"Evet," dedi Marvin.

Arthur şaşkınlık içinde bakakaldı.

"Ve...?" dedi.

"Bu kadar küçük bir şeyle yaşayabildiğini görmek beni şaşırtıyor."

"Öf," dedi Arthur, "kabalaşma."

"Evet," diye onayladı Marvin.

"Şey, sen ona aldırma," dedi Zaphod, "yalnızca uyduruyor."

"Uyduruyor muyum?" dedi Marvin, bir şaşkınlık parodisi içinde başını döndürerek. "Niye bir şey uydurmak isteyeyim ki? Hayat başka bir şey uydurmaya kalkışmadan da yeterince kötü zaten."

"Marvin," dedi Trillian, yalnızca bu can sıkıcı varlıkla konuşurken kullandığı yumuşak ve nazik ses tonuyla, "madem bu kadar zamandır biliyordun, bize neden söylemedin?"

Marvin başını arkaya, ona doğru çevirdi.

"Sormadınız ki?" dedi basitçe.

"Pekâlâ, şimdi soruyoruz, metal adam," dedi Ford, ona bakmak için dönerek.

Tam da o anda gemi birden sallanıp sarsılmayı bıraktı ve motorun sesi yumuşak bir mırıltıya dönüştü.

"Hey, Ford," dedi Zaphod, "bu hayra alamet. Geminin kontrollerini ele geçirdin galiba?"

"Hayır," dedi Ford, "yalnızca onlarla boğuşmayı bıraktım. Sanırım bu gemi nereye gidiyorsa oraya gitmemiz ve gemiden çabucak ayrılmamız gerekiyor."

"Evet, doğru" dedi Zaphod.

"Gerçekten ilgilenmediğinizi anlamıştım," diye kendi kendine mırıldandı Marvin ve bir köşeye çöküp devrelerini kapattı.

"Sorun," dedi Ford, "gemide okunabilecek tek cihazın beni endişelendiriyor olması. Eğer bu cihaz düşündüğüm şeyse ve düşündüğüm şeyi söylüyorsa, o zaman daha şimdiden geçmişte çok derinlere

gitmişiz demektir. Belki de kendi zamanımızdan iki milyon yıl öncesine mesela.”

Zaphod omuzlarını silkti.

“Zaman boş bir laftır,” dedi.

“Bu geminin kime ait olduğunu merak ediyorum,” dedi Arthur.

“Bana,” dedi Zaphod.

“Hayır. Gerçekte kime ait olduğunu.”

“Gerçekten bana ait,” diye ısrar etti Zaphod, “bak, mülkiyet hırsızlıktır, öyle mi? O halde hırsızlık da mülkiyettir. O halde bu gemi benim, tamam mı?”

“Bunu gemiye anlat,” dedi Arthur.

Zaphod kontrol konsoluna doğru hızlı adımlarla yürüdü.

“Gemi,” dedi panelleri yumruklayarak, “yeni sahibin konuşuyor ...”

Daha öteye gidemedi. Çünkü aynı anda birkaç şey birden oldu.

Gemi zaman yolculuğu konumundan çıktı ve yeniden gerçek uzaya girdi.

Zaman yolculuğu için kapatılmış bulunan konsolun üstündeki bütün kontroller aydınlanıverdi.

Konsolun üzerindeki büyük görüntü ekranı canlandı ve geniş bir yıldız ufkuyla birlikte önlerindeki kocaman, tek ve ölü bir güneşi göstermeye başladı.

Bununla birlikte, bunların hiçbiri Zaphod’un diğerleriyle birlikte aynı anda geriye, kabinin arkasına doğru savrulmasının nedeni değildi.

Geriye savrulmalarına, görüntü ekranının çevresindeki monitör hoparlörlerinden gelen ve gök gürültüsünü andıran bir gürleme neden olmuştu.

yirmibir

Kakrafoon'un kurak ve kırmızı dünyasında, uçsuz bucaksız Rudlit çölünün tam ortasında, sahne teknisyenleri ses sistemini test etmekteydiler.

Daha doğru söylemek gerekirse, çölün ortasında olan ses sistemiydi, teknisyenler değil. Onlar gezegenin yüzeyinden altıyüz elli kilometre kadar uzakta yörüngeye oturmuş Felaket Bölgesi'ne ait dev kontrol gemisinin güvenliğine sığınmışlardı ve ses sistemini oradan test ediyorlardı. Hoparlör silolarının sekiz kilometre yakınında olan herhangi bir canlının bu ayarlama işlemi sırasında hayatta kalması mümkün olmazdı.

Eğer Arthur Dent hoparlör silolarının sekiz kilometre yakınında olsaydı, son düşüncesi, bu ses gösterisinin boyut ve biçim açısından Manhattan'ı andırdığı olurdu. Silolar halindeki nötron fazlı hoparlör demetleri gökyüzüne doğru dev kuleler halinde yükseliyor, arkalarında kalan plütonyum reaktörlerini ve sismik amplifikatörleri gizliyorlardı.

Bu hoparlörler şehrinin altındaki beton sığınakların derinliklerine, müzisyenlerin uzaktan kumandayla gemiden idare edecekleri, devasa foton-ajitar, bas detonatör ve Megavuruş davul kompleksi gibi enstrümanlar gömülmüştü.

Bu gürültülü bir gösteri olacaktı.

Dev kontrol gemisinde hareket ve telaş hakimdi. Bu geminin yanında bir kurbağa yavrusu gibi kalan Hotblack Desiato'nun limugemisi de bölgeye varıp rıhtıma yanaşmıştı. Merhum centilmen, yüksek kemerli koridorlardan aşağı taşınarak, onun ruhsal itkilerini ajitar klavyesi üzerinde yorumlayacak olan medyumun yanına götürülüyordu.

Bir kutu hapla birlikte kendisini banyoya kilitleyen ve bir balık olmadığı kesin olarak kanıtlanmadığı sürece oradan çıkmayı reddeden vokalistle konuşup ikna etmek üzere sansasyonel ücretler karşılığında Maksimegalon'dan getirtilen bir doktor, bir mantık uzmanı ve bir deniz biyologu da gemiye henüz varmışlardı. Basçı yatak odasını makineli tüfekle taramakla meşguldü, davulcuysa gemide hiçbir yerde bulunamamıştı.

Telaşlı araştırmaların sonunda, yarım saatten beri mutlu olduğunu ve arkadaşı olabileceği küçük bir taş bulduğunu iddia ettiği yüz ışık yılı ötedeki Santraginus V'de bir kumsalda dikildiği keşfedilmişti.

Grubun menajeri tamamen rahatlamıştı, çünkü bunun anlamı, bu turnede onyedinci defadır davulların yine bir robot tarafından çalınacak olmasıydı. Böylece zillere vurulmasıyla ilgili zamanlama kesinlikle doğru olacaktı.

Etha-altı kanalı, hoparlör kanallarını test eden sahne teknisyenlerinin konuşmalarıyla vızıldıyordu ve siyah geminin içini dolduran gürültü de buydu.

Siyah geminin şaşkına dönmüş sakinleri kabinin arka duvarının dibinde yatmış, monitör hoparlörlerinden gelen bu sesleri dinliyorlardı.

Tamam, dokuzuncu kanal çalışıyor," dedi bir ses, "onbeşinci kanalı deniyorum ..."

Bir başka gök gürültüsü gemiyi sarstı.

"Onbeşinci kanal tamam," dedi bir başka ses.

Üçüncü bir ses araya girdi.

"Siyah dublörgemi şu anda konumunu aldı," dedi, "iyi görünüyor. Güzel bir güneş-dalışı olacak. Sahne bilgisayarı hatta mı?"

Bir bilgisayar sesi cevap verdi.

"Hatta," dedi.

"Siyah geminin kontrolünü al."

"Siyah gemi fırlatma programına kilitlendi, beklemede."

"Yirminci kanalı deniyoruz."

Zaphod kabinin diğer ucuna doğru atıldı ve bir başka beyin ezici gürültü onlara çarpmadan önce, etha-altı alıcısının frekanslarını kurcaladı. Orada durmuş titriyordu.

"Güneş," dedi Trillian kısık ve sakin bir sesle, "güneş-dalışı da ne demek?"

"Gemi," dedi Marvin, "doğrudan gidip güneşe dalacak demek. Güneş ... Dalış ... Son derece basit. Hotblack Desiato'nun dublörgemisini çalarsanız başka ne beklerdiniz ki?"

"Sen bunun ..." dedi Zaphod, Vegalı bir kar kertenkelesini bile dondurabilecek bir sesle, "Hotblack Desiato'nun dublörgemisi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çok basit," dedi Marvin, "gemiyi ben park ettim."

"O halde neden ... bize ... söylemedin!"

"Sen heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler istediğini söyledin."

"Bu çok korkunç," diye, aradaki suskunluk esnasında gereksiz bir şekilde belirtti Arthur.

"Ben de öyle söylemiştim," diye onu doğruladı Marvin.

Şimdi de etha-altı alıcının değişik bir frekansta yakaladığı halka açık bir yayın kabinde yankılanıyordu.

"... bu akşam üstü, burada, konser için çok uygun, güzel bir hava var. Şu anda sahnenin hemen önünde duruyorum," diye yalan söyledi muhabir, "Rudlit Çölünün tam ortasındayım ve etrafımdaki ufku saran seyirci kalabalığını hiperoptik gözlüklerimle ancak seçebiliyorum. Arkamda hoparlör sıraları, keskin kayalıklar gibi yükseliyor ve güneş birazdan kendisine çarpacak şeyden habersiz olarak başımın epey yukarılarında parıldıyor. Öte yandan çevreci lobi ona neyin çarpacağını biliyor ve bu konserin yaratacağı yer sarsıntılarına, gelgit dalgalarına, hortumlara, atmosferde onarılmaz hasarlara dikkat çekiyor ve böyle durumlarda çevrecilerin söylemeyi gelenek haline getirdikleri şeyleri söylüyorlar.

"Ama az önce, bir Felaket Bölgesi temsilcisinin öğle üzeri çevrecilerle buluşarak hepsini vurduğunu öğrendim, yani artık konseri engelleyecek hiçbir şey-"

Zaphod alıcıyı kapattı. Ford'a döndü.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi.

"Sanırım," dedi Ford.

"Ne düşündüğümü düşündüğünü söylesene bana."

"Düşünüyorum ki bu gemiyi terk etmenin zamanının geldiğini düşünüyorsun."

"Düşünüyorum da haklısın," dedi Zaphod.

"Düşünüyorum da sen de haklısın," dedi Ford.

"Nasıl?" dedi Arthur.

"Sakin ol," dedi Ford ve Zaphod, "düşünüyoruz."

"İşte buraya kadar," dedi Arthur, "hepimiz öleceğiz."

"Şunu söyleyip durmasan keşke," dedi Ford.

Bu noktada, Ford'un insanoğluyla ilk karşılaşmasında onların "Güzel bir gün", "Boyun ne kadar da uzun" ya da "İşte, buraya kadar, hepimiz öleceğiz" gibi apaçık ortada olan şeyleri belirtip tekrarlama gibi tuhaf huylarına bir açıklama getirmek için geliştirdiği kuramları tekrarlamak faydalı olabilir.

İlk kuramı insanoğlu denen yaratıklar, dudaklarını devamlı çalıştırmazlarsa ağızlarını bir daha hareket ettiremezlerdi.

Birkaç ay süren dikkatli bir gözlemin sonucunda ikinci bir kuramla ortaya çıkmıştı ki o da şuydu - eğer insanlar dudaklarını devamlı çalıştırmazlarsa, beyinleri çalışmaya başlıyor.

Aslında bu ikinci kuram Kakrafoon'daki Belcerebon halkı için gerçekten daha da doğruydu.

Belcerebon halkı eskiden komşu ırklar arasında büyük üzüntülere ve güvensizliğe neden olmuştu, çünkü Galaksideki en aydın, en başarılı ve her şeyden önemlisi en huzurlu uygarlıklardan biriydi.

Yakışıksız bir şekilde kendini beğenmiş ve kışkırtıcı olarak kabul edilen bu davranışlarını cezalandırmak üzere bir galaktik mahkeme, onları bütün sosyal hastalıkların en zalimine, yani telepatiye mahkûm etti. Bunun sonucu olarak, akıllarından geçen en ufak bir düşüncenin bile, sekiz kilometrelik bir çap çevresinde yayınlanmasını önleyebilmek için hava durumu hakkında, küçük ağrıları ve acıları hakkında, bu akşam üstü yapılacak maç hakkında ve Kakrafoon'un birden ne kadar gürültülü bir yer haline geldiği hakkında çok yüksek sesle ve durmaksızın konuşmak zorundadırlar.

Zihinlerini bir süre için örtmenin bir başka yöntemi de Felaket Bölgesi konserlerine ev sahipliği yapmaktı.

Konserin zamanlaması çok önemliydi.

Geminin, onunla ilgili şarkının doruk noktasından altı dakika otuzyedi saniye önce güneşe çarpabilmesi için dalışına konser başlamadan önce başlaması gerekiyordu, çünkü güneş alevlerinin ışığının Kakrafoon'a ulaşması için bu kadarlık bir sürenin geçmesi gerekiyordu.

Ford Prefect siyah geminin öbür bölümlerinde yaptığı araştırmayı bitirdiğinde gemi birkaç dakika önce dalışına başlamıştı. Ford yıldırım gibi kabine döndü.

Görüntü ekranında Kakrafoon güneşi dehşete düşürücü bir hızla büyüyordu. Gemidalışına devam ettikçe, eriyen hidrojen çekirdeğinin yarattığı parlak, beyaz cehennem her dakika daha da yaklaşıyordu. Zaphod'un kontrol panelini yumruklayıp dövmesini umursamıyordu. Arthur ve Trillian'ın bakışlarında, geceleri yol üzerinde yaklaşan farlarla başa çıkmanın en iyi yolunun gözlerini dikip onlara bakmak olduğunu düşünen tavşanların sabitleşmiş ifadesi vardı.

Zaphod etrafında dönüp sağa sola çılgınca bakındı.

"Ford," dedi, "kaç kaçış kapsülümüz var?"

"Hiç yok," dedi Ford.

Zaphod anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

"Onları *saydın mı*?" diye haykırdı.

"İki kere," dedi Ford, "sen telsizle sahne ekibine ulaşmayı başarabildin mi?"

"Evet," dedi Zaphod acı acı, "onlara gemide birtakım canlıların olduğunu söyledim, onlar da herkese 'merhaba' dememi istediler."

Ford gözlerini devirdi.

"Kim olduğunu söylemedin mi?"

"Şey, elbette söyledim. Onlar da bunun büyük bir şeref olduğunu söylediler. Bir de bir restoran faturası ve varislerimle ilgili bir şeyler."

Ford, Arthur'u kabaca kenara iterek kontrol konsolunun üzerine eğildi.

"Bunların *hiçbiri* mi çalışmıyor?" dedi sert sert.

“Hepsi geçersiz.”

“Otomatik pilotu parçala.”

“Önce onu bulmalıyız. Hiçbir şeyin bağlantısı yok.”

Bir an soğuk bir sessizlik oldu.

Arthur kabinin arkalarında bir yerde sendeleyerek dolaşıyordu. Birden durdu.

“Aklıma gelmişken,” dedi, “ışınlama ne demek?”

Diğerleri yavaşça dönerek onun yüzüne baktılar.

“Belki de sormak için yanlış bir zaman seçtim,” dedi Arthur. “Sadece bu kelimeyi kısa bir süre önce kullandığınızı hatırlıyorum da, şimdi aklıma gelmesinin nedeni...”

“Nerede,” dedi Ford Prefect usulca, “ışınlama yazıyor?”

“Yani aslında tam şurada,” dedi Arthur, kabinin arkasındaki siyah renkli bir kutuyu işaret ederek, “şey, ‘acil’ kelimesinin altında, ‘sistem’ kelimesinin üstünde ve ‘bozuktur’ yazan işaretin yanında.”

Sonrasındaki gürültülü karmaşa sırasında gözle takip edilebilen tek hareket Ford Prefect’in kendisini kabinin bir ucundan diğer ucuna, Arthur’un gösterdiği küçük siyah kutuya doğru atması, kutunun üstündeki siyah renkli tek ve küçük düğmeye arka arkaya basmasıydı.

İki metrekarelik bir panel kayarak açıldı ve arkasında, aslında çok üniteli bir duş kabiniyken yaşamda yeni bir rol üstlenerek bir elektrik teknisyeninin hurdalığı haline gelmişe benzeyen bir bölme ortaya çıktı. Yarı bitmiş kablo tesisatı tavanda sallanıyor, kullanılmayan ünite yığınları yerlerde sürünüyor, programlama paneli monte edilip emniyete alınmış olması gereken duvardaki oyuğundan dışarı sarkıyordu.

Felaket Bölgesi muhasebecileri arasındaki küçük bir memur, inşa edildiği tersanede gemiyi teftiş ederken, ustabaşına sormuş ve yapacağı tek bir önemli yolculuk olup onu da yolcusuz yapacak bir gemiye ne akla hizmet çok pahalı bir ışınlama aracı monte etmeye kalkıştıklarını öğrenmek istemişti. Ustabaşı ışınlama aracının yüzde on indirimde olduğunu açıklamış ve muhasebeciyse bunun önemsiz olduğunu hatırlatmıştı; ustabaşı bunun paranın satın alacağı en iyi, en güçlü, en gelişmiş ışınlama aracı olduğunu açıklamış ve muhasebeciyse paranın onu almak istemediğini hatırlatmıştı; ustabaşı insanların yine de gemiye girip çıkma ihtiyacı hissedeceklerini açıklamış ve muhasebeciyse geminin mükemmel çalışan bir servis kapısı olduğunu hatırlatmıştı; ustabaşı muhasebecinin kafasını münasip bir yere sokması gerektiğini açıklamış ve muhasebeciyse ona sol tarafından hızla yaklaşmakta olan şeyin sıkı bir yumruk olduğunu hatırlatmıştı. Açıklamalar ve hatırlatmalar bittikten sonra ışınlama aracının montesine devam edilmemiş ve bu durum daha sonra faturada “Güneşdal. Açıklmlr.” başlığı altında ve normal fiyatın beş katı olarak fark edilmeden geçirilmişti.

“Cehennemin eşekleri,” diye söylendi Zaphod, Ford’la birlikte kabloları çözmeye çalışırlarken.

Bir iki dakika sonra Ford ona geri çekilmesini söyledi. Işınlama aygıtına madeni bir para attı ve takılı olduğu yerden sarkmış sallanan kontrol paneli üzerinde bir düğmeyi çevirdi. Bir çıtırtı ve ışık saçılmasıyla birlikte para ortadan kayboldu.

“Bu kadarı çalışıyor,” dedi Ford, “ama yönlendirme sistemi yok. Yönlendirme programlaması yapılmadan çalıştıracağın bir ışınlanmayla, şey ... gideceğiniz yer hiç belli olmaz.”

Kakrafoon güneşi ürkütücü ve kaçamayacakları bir son gibi ekranda büyüyordu.

“Kimin umurunda,” dedi Zaphod, “nereye gidersek gideriz.”

“Üstelik,” dedi Ford, “otomatik çalıştırma sistemi de yok. Hep birlikte gidemeyiz. Birinin dışarıda kalıp onu çalıştırması gerekiyor.”

Kasvetli bir an hızla gelip geçti. Güneş görüntü ekranında büyüdükçe büyüdü.

“Hey, Marvin, ufaklık,” dedi Zaphod, neşeli bir sesle, “nasılsın?”

“Çok kötüyüm, korkarım,” diye mırıldandı Marvin.

Kısa sayılabilecek bir süre sonra, Kakrafoon’daki konserin en önemli anı beklenmedik bir şekilde geldi.

Siyah gemi, huysuz ve içine kapanık tek yolcusuyla birlikte güneşin nükleer fırınına tam da planlandığı zamanda daldı. Güneşten fışkıran muazzam alevler uzayda milyonlarca kilometre boyunca yayılırken güneş yüzeyine yakın seyrederek bu anı beklemekte olan bir iki düzine alev-sörfçüsüne heyecan yaşattı ve bazılarının da devrilmesine yol açtı.

Alevlerin ışığının Kakrafoon’a ulaşmasından saniyeler önce, müziğin ritmiyle atmakta olan çöl, derin bir fay hattı boyunca yarıldı. Toprağın çok derinlerinde akan ve o zamana değin saptanmamış olan muazzam bir yeraltı nehri yüzeye fışkırdı; bunu izleyen birkaç saniye içinde de Evrenin diğer ucuna kadar yankılanıp geri gelen bir patlamayla birlikte milyonlarca ton kaynayan lav, onlarca metre yukarı püskürerek bahsi geçen nehrin, hem toprağın üstünde hem de altında eşzamanlı olarak buharlaşmasına neden oldu.

Olaya tanık olup da hayatta kalan -pek az- kişi, yüzaltmış bin kilometre karelik çölün tamamının, bir buçuk kilometre kalınlığında bir gözleme gibi havaya yükseldiğine ve kendi kendine ters çevrilip tekrar yerine düştüğüne yemin ediyordu. İşte tam da o anda alevlerden yayılan güneş radyasyonu buharlaşmış suyun oluşturduğu bulutların arasından süzülmüş ve toprağa çarpmıştı.

Bir yıl sonra, yüzaltmış bin kilometre karelik çöl çiçeklerle kaplanmıştı. Gezegenin çevresindeki atmosferin yapısı da belli belirsiz değişmişti. Yazları güneş daha az kavuruyor, kışları soğuk daha az ısırıyor, yumuşak yağmurlar daha sık yağıyor ve Kakrafoon’un çöl dünyası yavaş yavaş bir cennete dönüşüyordu. Kakrafoon halkının lanetlendiği telepatik güç bile patlamanın gücüyle tamamen dağılmıştı.

Daha sonra, Felaket Bölgesinin bir sözcüsü -bütün o çevrecileri vurmuş olanı- bunun ‘iyi bir konser’ olduğunu söylemişti.

Birçok kişi duygusal bir şekilde, müziğin iyileştirici gücünden söz etti. Birkaç şüpheci bilim adamı olayların kayıtlarını daha yakından incelediler ve uzayın yakın bir bölgesinden, yapay olarak yaratılmış bir İhtimalsizlik Alanının geçtiğine ilişkin zayıf bulgular elde ettiler.

Arthur uyandı ve uyanır uyanmaz da buna pişman oldu. Akşamdan kalmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu, ama böylesi hiç başına gelmemişti. Bu bambaşka bir şeydi, bu en kötünün de kötüsüydü. Madde nakil ışınları, diye kendi kendine karar verdi, kafana bir tekme yemek kadar bile eğlenceli değil.

Başındaki tekdüze zonklama yüzünden yerinden kıpırdamak istemediği için bir süre yattığı yerde düşündü. Ulaşım yöntemlerinin bir çoğunun sorunu diye geçirdi aklından, temel olarak hiçbirinin çekilen sıkıntılara değmemesi. Yerküre'deyken -bir Yerküre'nin olduğu zamanlarda, yani orası henüz yeni bir hiperuzay kestirme yolu yapmak uğruna yok edilmeden önce- sorun otomobillerdi. Kimsenin zarar vermeyeceği bir yerlere güvenli bir şekilde gizlenmiş bir yığın yapışkan ve siyah renkli çamuru, toprağı kaplayan katrana ve havayı dolduran dumana çevirip geri kalanı da denize dökmek gibi dezavantajlar, bu araçlarla bir yerden başka bir yere daha çabuk ulaşmanın sağladığı avantajları bastırmıştı - özellikle de vardığınız yer, muhtemelen söz konusu dezavantajın sonucu olarak, ayrıldığınız yere çok benzer bir hale gelmişse, yani katranla sıvanıp dumanla dolmuş ve balıkları tükenmişse.

Ya madde nakil ışınlarına ne demeli? Sizi önce atomlarınıza ayırıp parçalayan, sonra bu atomları etha-altı yoluyla etrafa savurup ardından da onları, üstelik yıllardan beri ilk kez özgürlüğü tatmışlarken, tekrar bir araya toplamayı öngören herhangi bir nakil yönteminin gerçekten de kötü olması gerekir.

Arthur Dent'ten önce de birçok kişi aynen böyle düşünmüş ve bunun hakkında şarkılar yazma zahmetine bile girmişlerdi. İşte, eskiden Mutlu-Âlem III'de bulunan Sirius Sibernetik Şirketi İşınlama Sistemleri fabrikasının önünde büyük kalabalıklar tarafından söylenmesi âdet olanlardan bir tanesi:

Aldebaran muhteşemdir,
Algol de oldukça hoş,
Betelgeuse'ün güzel kızları
Yerden keserler ayağınızı.
Yaparlar ne istersen,
Önce hızlı, sonra yavaş.
Eğer parçalayacaksan beni götürmek için oraya
İstemiyorum o zaman ben, gitmeyi oraya.

Hep birlikte söyleyelim:
Parçala beni, parçala beni,
Gezmek için ne yol ama,
Eğer parçalayacaksan beni götürmek için oraya
Kullanırım tercihimi ben evde kalmaktan yana.

Sirius altın kaldırımlı
Diye duyardım hep
Bunu söyleyen deliler sonra der ki,
“Tau’yu gör ölmeden önce.”
Cennete de razıydım
Hatta cehenneme de
Eğer parçalayacaksan beni götürmek için oraya
İstemiyorum kendi adıma ben gitmeyi oraya.

Hep birlikte söyleyelim:
Parçala beni, parçala beni,
Sen kaçırmış olmalısın aklını
Eğer parçalayacaksan beni götürmek için oraya
Burada kalıyorum ben, yatakta.

... ve böylece sürüp gidiyordu. Çok daha kısa ve sevilen başka bir şarkı da şöyleydi:

Bir akşam ışınlandım eve,
Sid, Meg ve Ron’la birlikte,
Ron Meggi’nin kalbini çaldı
Bana da Sidney’in bacağı kaldı.

Arthur acı dalgalarının yavaş yavaş durulduğunu hissetti, ama o boğuk zonklamayı hâlâ fark edebiliyordu. Yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde yerinden doğruldu.

“Boğuk bir zonklama duyabiliyor musun?” dedi Ford Prefect.

Arthur kendi etrafında sallanarak döndü ve anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Ford Prefect kızarmış gözler ve soluk bir yüzle kendisine yaklaşmaktaydı.

“Neredeyiz?” diye yutkundu Arthur.

Ford etrafına bakındı. Her iki yönde de sonu görünmeyen bir şekilde uzanan, uzun ve kavisli bir koridorda dikiliyorlardı. Okullar, hastaneler ve ruh sağlığı kliniklerinin sakinlerini baskı altında tutabilmek için kullanılan iç karartıcı soluk bir yeşile boyanmış çelik bir dış duvar başlarının üzerinde kıvrılıyor ve koyu kahverengi renkli bir kendir beziyle kaplanmış dikey iç duvarla birleşiyordu. Yer döşemesi koyu yeşil çizgili kauçuktandı.

Ford dış duvara yerleştirilmiş kalın, koyu renk saydam bir panele yaklaştı. Üst üste birkaç katman halinde olmasına rağmen uzaklardaki yıldızların toplu iğne başı gibi pırıldayan ışıklarını görebiliyordu.

“Sanırım bir tür uzay gemisindeyiz,” dedi.

Koridorun sonundan güçlü ayak seslerine benzer boğuk ve düzenli bir gümbürtü sesi geliyordu.

“Trillian?" diye gergin bir ses tonuyla haykırdı Arthur. “Zaphod?"

Ford omuzlarını silkti.

“Burada değiller,” dedi. “Ben baktım. Herhangi bir yerde olabilirler. Programlanmamış bir ışınlama seni herhangi bir yönde ışık yılları boyunca uzaklara fırlatabilir. Kendimi nasıl hissettiğime bakacak olursam, bizim de epeyce yol kat etmiş olduğumuzu tahmin edebiliyorum.”

“Kendini nasıl hissediyorsun ki?”

“Kötü.”

“Sence onlar...”

“Nerede ya da nasıl olduklarını bilmemize imkân yok ve bu konuda da elimizden hiçbir şey gelmez. Sen de benim yaptığımı yap.”

“Ne?”

“Bu konuda artık düşünme.”

Arthur bu düşünceyi kafasında evirip çevirdi ve isteksizce de olsa mantıklı olduğunu gördü, ardından düşünceyi sarıp sarmalayarak uzak bir köşeye kaldırdı. Derin bir nefes aldı.

“Ayak sesleri!” diye heyecanla haykırdı Ford birden.

“Nerede?”

“O gürültü. O güçlü zonklama. Onlar aslında yere vurulan ayak sesleri. Dinle!”

Arthur dinledi. Gürültü koridor boyunca ve tahmin edemedikleri bir uzaklıktan yankılanıyordu. Uzaktan gelen ve yere vuran ayakların çıkardığı boğuk bir sesti bu.

“Hemen buradan uzaklaşalım,” dedi Ford sertçe. Her ikisi de uzaklaştı - ama ters yönlere.

“O tarafa değil,” dedi Ford, “orası onların geldiği yön.”

“Hayır değil,” dedi Arthur, “şu taraftan geliyorlar.”

“Hayır, bu taraftan...”

Her ikisi de durdu. Her ikisi de döndü. Her ikisi de sesin geldiği yönü dinledi. Her ikisi de birbirine hak verdi. Her ikisi de daha önce gittiklerinin tersine, ama yine aksi yönlere doğru yürüdüler.

Büyük bir korkuya kapılmışlardı.

Gürültü her iki yönde de giderek artmaktaydı.

Birkaç metre ilerde, iç duvara dik açıyla uzanan bir başka koridor vardı. Ona doğru koştular ve koridor boyunca aceleyle yürüdüler. Karanlık bir koridordu, çok uzundu ve ilerledikçe hava giderek daha da soğuyormuş gibi geldi onlara. Bulundukları koridora açılan sağlı sollu başka koridorlar da vardı, hepsi de çok karanlıktı ve onların önlerinden geçerken buz gibi bir havanın keskin rüzgârlarını hissedebiliyorlardı.

Bir an korkuyla durakladılar. Koridor boyunca ilerledikçe yere çarpan ayak seslerinin daha da güçlendiğini fark etmişlerdi.

Sırtlarını soğuk duvarlara yapıştırarak can kulağıyla dinlediler. Soğuk ve karanlık bir yandan bedensiz ayak sesleri diğer yandan sinirleri iyice bozulmuştu. Ford titredi, bu titremenin bir kısmı soğuk yüzünden olsa bile bir kısmı da henüz gencecik bir Betelgeuse’liyken, yani boyu Arkturuslu bir Megaçekirgenin ayak bileklerine henüz ulaşmışken, en sevdiği annesinden dinlediği öyküler aklına geldiği içindi: iblisler ya da unutulmuş tayfaların hayaletleriyle dolu, uzayın derinliklerindeki bilinmeyen bölgelerde huzursuz bir şekilde dolaşan ölü gemilerin öyküleri; böyle gemilere rastlayıp içlerine giren tedbirsiz yolcuların öyküleri; öyle öyküler ki ... sonra Ford’un aklına birden kahverengi kendir bezinden yapılmış duvar kaplaması geldi ve kendisini toparladı. Hayaletler ve iblisler ölüm teknelerini nasıl süslerlerse süslesinler, diye düşündü kendi kendine, istediğinize bahse girerdi ki onlar kendir bezinden duvar kaplaması kullanmazlardı. Arthur’un kolunu yakaladı.

“Hemen geri dönüyoruz,” dedi kararlı bir şekilde ve geldikleri yoldan geri dönmeye başladılar.

Bir saniye sonra, koridorların en yakın kesişme noktasında şaşırmış kertenkeleler gibi havaya sıçradılar, çünkü etrafta yankılanan sert adımların sahipleri ansızın tam önlerinde belirivermişti.

Saklandıkları köşeden, koşu eşofmanları giymiş, yirmi yirmibeş şişman kadın ve erkeğin, bir kalp cerrahının yüreğine indirecek bir tempoda koşarak ve zorlukla soluyarak yanlarından geçtiğini gördüler.

Ford arkalarından bakakaldı.

“Koşucular!” diye tısladı, ayak sesleri koridor ağında yankılanırken.

“Koşucular mı?” diye fısıldadı Arthur.

“Koşucular,” dedi Ford Prefect, omuzlarını silkerek.

Saklandıkları koridor diğerlerine benzemiyordu. Çok kısaydı ve kocaman çelik bir kapıyla son buluyordu. Ford kapıyı inceledi, açılma mekanizmasını keşfetti ve ardına kadar açtı.

Gözlerine ilk çarpan tabuta benzeyen bir şeydi.

Sonrasında gözlerine çarpan dörtbin dokuzyüz doksandokuz şey de tabuttu.

yirmiüç

Tabutların bulunduğu bölme alçak tavanlı, loş ışıklı ve devasa bir yerdi. Uzak bir köşede, aşağı yukarı üçyüz metre kadar ilerdeki kemerli kapı aynı amaçla kullanılan benzer bir odaya açılmaktaydı.

Ford Prefect içeri adım atarken hafiften bir ıslık çaldı.

"Çılgınca," dedi.

"Ölü insanların bu kadar beğenilecek neyi var anlamadım?" diye sordu Arthur, huzursuz bir tavırla onun peşinden içeri girerken.

"Bilmem," dedi Ford. "Haydi anlayalım, araştıralım mı?"

Daha yakından incelendiğinde tabutların daha çok birer lahidi andırdığı görülüyordu. Hemen hemen bel yüksekliğinde bir konumda duruyorlardı ve beyaz mermer görünümlü bir malzemeden yapılmışlardı - ki bu malzemenin aslı göründüğü gibiydi, yani beyaz mermer görünümlü bir şeydi. Kapakları yarı-saydamdı ve lahitlerin merhum sakinlerini bu kapaklar sayesinde bulanık da olsa görmek mümkündü. Bunlar insansıydılar ve geldikleri dünya her neresiyse orayla ilgili sorunlarını fazlasıyla geride bırakmış oldukları belliydi, ama bunun ötesinde pek bir şey anlaşılmıyordu.

Lahitlerin arasında, zeminde ağır ve yağlı beyaz bir gaz usulca dolanıyordu. Arthur önce bunun amacının orada özel bir atmosfer yaratmak olduğunu düşündüyse de bu yargısı gazın bileklerini dondurduğunu keşfedene kadar sürdü. Dokunulduklarında lahitler de ele son derece soğuk geliyordu.

Ford birden onlardan birinin yanına çömeldi. Sırt çantasından havlusunun bir ucunu çıkardı ve bir şeyi hızla ovalamaya başladı.

"Bak, bunun üzerinde bir plaket var," diye açıkladı Arthur'a, "üstü buz tutmuş."

Buzu iyice temizledi ve plakete kazılmış olan harfleri inceledi. Bunlar Arthur'a, eğlenmeye çıktığı bir gecede neyin fazlasını içmiş olabilirse onu içmiş bir örümceğin ayak izleri gibi geldiyse bile Ford, Galaktik Eezzeereed'in ilkel bir biçimi olan yazıyı hemen tanıdı.

"Burada 'Golgafrinçan Ark[14] Filosu, Gemi B, Bölük Yedi, Telefon Temizleyicisi, ikinci sınıf diye yazıyor - ve bir de seri numarası var."

"Bir telefon temizleyicisi mi," dedi Arthur. "Ölü bir telefon temizleyicisi mi?"

"En iyisinden."

"Ama burada ne yapıyor?"

Ford kapağın üzerine eğilerek içindeki şekle baktı.

"Pek bir şey yaptığı söylenemez," dedi ve birden, görende son günlerde fazla çalıştığı ve biraz dinlenmesi gerektiği duygusunu uyandıran o sırıtışlarından biri belirdi suratında.

Başka bir lahitin yanına seğirtti. Kısa bir havlu çalışması ve ardından ilan etti.

"Buradaki de ölü bir kuaför. Yaşasın!"

Sonraki lahitin, bir reklam ajansı muhasebe müdürünün son dinlenme yeri olduğu ortaya çıktı; son baktığıysa üçüncü sınıf bir ikinci el araba pazarlamacısını barındırıyordu.

Birden zemindeki bir kontrol kapısı Ford'un dikkatini çekti ve yere çömelerek kapağı açmaya çalıştı. Bir yandan da çevresini sarmaya çalışan dondurucu gaz bulutlarını yelliyordu.

Arthur'un aklına bir şey gelmişti.

“Eğer bunlar yalnızca birer tabutsa,” dedi “niçin böyle soğutuluyorlar?”

“Ya da niye burada tutuyorlar,” dedi Ford servis kapısını çekip açarken. Gaz oradan içeri aktı. “Hatta, neden kimse beşbin ölü bedeni uzayda taşıma zahmetine ve masrafına girişmiş olsun?”

“On bin,” dedi Arthur, ikinci bölümün hayal meyal görülebildiği kemerli kapıyı göstererek.

Ford kafasını zemindeki kapaktan içeri soktu. Tekrar yukarı baktı.

“Onbeş bin,” dedi. “Aşağıda da bir sürü var.”

“Onbeş milyon,” dedi bir ses.

“Bu çok," dedi Ford. “Çok çok fazla.”

“Yavaşça arkanıza dönün,” diye hırladı ses, “ellerinizi de yukarı kaldırın. En ufak bir hareketinizde sizi minicik minicik parçalara ayırırım.”

“Merhaba?” dedi Ford, yavaşça arkasına döndü, ellerini yukarı kaldırdı ve put kesildi.

“Neden?” dedi Arthur Dent, “hiç kimse bizi görmekten memnun olmuyor?”

Kapı eşiğinde onları görmekten hiç memnun olmayan adamın silueti duruyordu. Memnuniyetsizliği hem sesindeki kabadayı tonu hem de onlara doğrulttuvğu güvmüş rengi uzun bir Öldürmatikten belli oluyordu. Silahın tasarımcısına anlatacağını en kısa yoldan anlatması söylenmiş olmalıydı. “Görünüşü korkutucu olsun,” demişlerdi ona. “Bu silahın bir doğru bir de yanlış ucu olduğunu çok açıkça belirt. Yanlış ucunun önünde duran herkese kendisi için işlerin kötü gittiğini açıkça belirt. Eğer bunun anlamı silahın üzerine her türlü sivri ve karanlık parçayı takmaksa o zaman öyle yap. Bu şöminenin üzerine asmak için ya da şemsiye kovasına koymak için yapılmış bir silah değil, bu silah dışarı çıkıp insanları perişan etmek için olmalı.”

Ford ve Arthur silaha mutsuzluk içinde baktılar.

Silahlı adam kapıdan ayrıldı ve çevrelerinde dolaşmaya başladı. Işığa çıktığında siyah ve altın renkli bir üniforması olduğunu gördüler. Üniformanın düğmeleri öyle çok parlatılmıştı ve öyle yoğun bir şekilde ışıldıyorlardı ki yaklaşmakta olan bir motosikletli olsaydı, rahatsız olacağı için ışıklarını yakardı.

Kapıyı işaret etti.

“Dışarı,” dedi. Bu kadar büyük bir ateş gücüne sahip birisinin üstüne bir de eksiksiz cümle kurması hiç gerekmiyordu elbette. Arthur ve Ford, Öldürmatiğin yanlış ucuyla düğmelerin yakın takibi altında dışarı çıktılar.

Koridora döndüklerinde oraya gelmekte olan yirmidört koşucuyla karşılaştılar. Koşucular duşlarını yapmış, üstlerini değişmişlerdi ve onların önünden geçerek depolandıkları bölmeye giriyorlardı. Arthur arkasına dönerek içeriye doluşmalarını kafası karmakarışık bir şekilde seyretti.

“Yürüyün!” diye haykırdı onları esir eden adam.

Arthur yürüdü.

Ford omuzlarını silkip yürüdü.

Bölmedeki yirmidört koşucu yan duvar boyunca dizili yirmidört boş lahite yöneldi, kapaklarını açtı, içine girmek üzere tırmandı ve yatar yatmaz da yirmidört rüyasız uykuya dalıp gittiler.

yirmidört

“Eee ... Kaptan ...”

“Evet, Bir Numara?”

“Yalnızca İki Numara’dan raporumsu bir şey aldığımı söyleyecektim de.”

“Ah tanrım.”

Yukarıda, geminin köprüsünde Kaptan hafif bir huzursuzluk içinde gözlerini dikmiş uzayın sonsuz derinliklerini seyretmekteydi. Geniş kubbeli bir kabarcığın altında yaslandığı yerden bakarak arasından geçtikleri yıldızların önlerinde ve arkalarında oluşturduğu uçsuz bucaksız manzarayı izliyordu - bu yolculuğu süresince fark edilir derecede incelmiş olan manzarayı. Dönüp, geminin üç kilometrelik kocaman cüssesinin üzerinden geriye doğru baktığında arkalarında bıraktığı ve çok daha sık, adeta metal bir şerit gibi görünen yıldız kitlelerini görebiliyordu. İçinde yol aldıkları galaktik merkezden görünen manzara buydu ve aslında senelerdir, şu anda pek hatırlayamadığı, ama korkunç yüksek olduğunu bildiği bir hızda yol almaktaydılar; bir şeyin hızına yaklaşan bir hızdı, yoksa bir başka şeyin hızının üç misli miydi hızları? Her neyse, sonuç olarak epey etkileyici bir hızları vardı. Bir şeyler görmeye çalışarak geminin arkasındaki ışıltılı mesafeleri izledi. Bunu her birkaç dakikada bir yapıyordu, ama aradığını bir türlü bulamıyordu. Yine de bu durumun kendisini telaşlandırmasına izin vermiyordu. Bilim adamları kimse paniklemediği ve herkes kendi üzerine düşeni düzenli bir biçimde yaptığı sürece her şeyin mükemmel gideceğini söylemişti.

Paniğe kapıldığı falan yoktu. Bildiği kadarıyla her şey yolundaydı. Büyük köpüklü bir süngerle omzunu sildi. Bir şey yüzünden hafif bir huzursuzluk hissettiğini hatırladı. Şimdi bütün bunlar ne demek oluyordu? Yanı başında işittiği kısa bir öksürük geminin birinci subayının hâlâ yanında durduğunu hatırlattı ona.

İyi bir çocuktu, şu Bir Numara. En zekilerinden değildi, belki ayakkabı bağlarını bağlamakla ilgili garip bir sorunu vardı, ama buna karşılık onda iyi bir subayın kumaşı vardı. Kaptan, eğilip ayakkabısının bağlarını bağlamaya çalışan bir adamı, bu iş ne kadar uzun sürerse sürsün, tekmeleyecek biri değildi. Ortalıkta kendini beğenmiş bir şekilde dolanıp duran, durmadan düğmelerini parlatan ve her saat başı raporlar veren o sevimsiz İki Numara’ya benzemiyordu o: “Gemi hâlâ hareket halinde, Kaptan." "Hâlâ rotamızdayız, Kaptan.” "Oksijen seviyemiz hâlâ yeterli miktarda, Kaptan." Kaptan’ın önerisiyse “Bırak biraz eksilsin” oluyordu. Şey, evet, bu tür şeyler onu tedirgin ediyordu. Başını Bir Numara’ya doğru eğerek baktı.

“Evet, Kaptan, İki Numara bazı tutuklular bulduğuna ilişkin bir şeyler bağırıyordu ..."

Kaptan bu konuda düşündü. Ona pek olacak şeymiş gibi gelmedi, ama kendisi emrindeki subayların yolunu kesecek biri değildi.

“Pekâlâ, belki de bu onu bir süre mutlu eder," dedi, “her zaman böyle bir şey istiyordu.”

Ford Prefect ve Arthur Dent geminin sonsuz gibi görünen koridorlarında ayaklarını sürüyerek ağır

ağır yürümekteydiler. İki Numara hemen arkalarından uygun adım geliyor ve arada sırada yanlış bir hareket yapmamaları ya da olmayacak bir şeye kalkışmamaları yönünde emirler yağdırıyordu. En azından bir buçuk kilometre boyunca kahverengi kendir bezi kaplı bir duvar boyunca yürümüş gibiydiler. Sonunda, İki Numara'nın bağırmasıyla kendiliğinden kayarak açılan kocaman çelik bir kapının önüne geldiler.

İçeri girdiler.

Ford Prefect ile Arthur Dent'e burada en ilgi çekici gelen şey, köprünün üzerini örten onbeş metre çapındaki yarımküreyle onun ötesinde görünen yıldızların göz kamaştırıcı manzarası değildi: Evrenin Sonundaki Restoran'da yemek yemiş kişiler için böyle manzaralar sıradandı. Çevrelerini kuşatan uzun duvar boyunca sıralanan çeşitli cihazların kalabalığı da değildi. Arthur'a göre uzaygemilerinin geleneksel olarak tam da böyle bir görüntüye sahip olması gerekiyordu. Ford için ise bu görüntü epeyce antika kalıyordu: Felaket Bölgesinin dublörgemisinin onları kendi zamanlarından iki milyon yıl değilse bile en azından bir milyon yıl geriye götürdüğüne dair şüphelerini doğrulayan bir görüntüydü bu.

Hayır, onları gerçekten sarsıp dengelerini bozan şey bir küvetti.

Yaklaşık iki metre yüksekliğindeki mavi su kristalinden kabaca yontulmuş bir kaide üzerinde durmakta olan küvet Maksimegalon'daki Hastalıklı Hayalgüçleri Müzesi dışında pek rastlanmayan barok tarzı bir ucubeydi. Bağırsak karmaşıklığını andıran tesisat boruları, kazılacak isimsiz bir mezara bir gece yarısı gömüleceğine altın varaklarla belirginleştirilmişti; musluklar ve duş bağlantısıysa çirkin suratlı taş yaratıkları bile yerinden sıçratacak nitelikteydi.

Bu küvet bir uzaygemisinin köprüsüne hakim bir mobilya olarak son derece uygunsuz bir nesneydi ve İki Numara, bunu bilen bir adamın neşesiz tavrıyla küvete doğru yaklaştı.

"Kaptan, efendim!" diye haykırdı, sımsıkı kenetlediği dişlerinin arasından -zor bir numaraydı, ama bunu kusursuzlaştırmak için uzun yıllar boyunca çalışmıştı.

Ucube görünüşlü küvetin bir kenarından dostane ve geniş bir surat ve köpükle kaplı dostane bir kol yükseldi.

"Hey, n'aber, İki Numara," dedi Kaptan, elindeki süngeri neşeyle sallayarak, "günün güzel geçiyor mu?"

İki Numara her zamankinden daha ciddi bir şekilde hazır ol vaziyetine geçti.

"Size yedi numaralı dondurucu bölümünde bulduğum tutukluları getirdim efendim!" diye bağırarak rapor verdi.

Ford ve Arthur şaşkınlıkla öksürdüler.

"Eee ... merhaba," dediler.

Kaptan onlara ışıldadı. Demek ki İki Numara gerçekten tutuklayacak birilerini bulmuştu. Eh, kendisi için iyi bir şey diye düşündü Kaptan, bir adamın en iyi yaptığı şeyi yaptığını görmek hoş bir şeydi.

"Hey, merhaba millet," dedi onlara. "Ayağa kalkamadığım için kusura bakmayın, çabucak yıkanayım demiştim de. Oralarda cinen toniks olacak. Bir Numara, buzdolabına bakıver."

"Tabii, efendim."

İster ilkel ister gelişmiş olsun galakside bilinen dünyaların yüzde seksenbeşinin cinen toniks ya da cii-N'N-T'n-iks ya da cinond-o-niks ya da aynı fonetik temada binlerce veya daha da fazla çeşitlemesi yapılabilecek bir içki icat etmiş olmaları çok ilginç bir gerçekti ve bunun ne derece önemli olduğunu kestirmek güçtü. İsimler benzer olmakla birlikte içkilerin kendileri aynı değildi ve

sıradan suyun oda ısısının biraz üzerinde servis edilmesi olan Sivilvo usulü "şinanto/Mings" ile bir sığırı yüz adım atmadan öldürebilecek güçteki Gagrakack usulü "cin-anthony-ks"e kadar bir sürü farklı çeşidi vardı. İsimlerinin birbirine benzer seslerde olmaları dışında, hepsinin ortak bir noktası daha bulunuyordu ki o da her bir içkinin icat edildiği kendi dünyasının, henüz diğer dünyaların hiçbiriyle temas kurmadan *önce* bu içkiyi icat etmiş ve ismini koymuş olmasıydı.

Bu gerçek nasıl yorumlanabilirdi? Benzersiz bir durumdu bu, başka örneği yoktu. Bütün yapısal dilbilim kuramlarına göre çizgi dışındaydı, ama yine de varolagelen bir gerçekti. Yaşlı yapısal dilbilimciler, genç yapısal dilbilimcilere bu konuyu incelemeye devam ettikleri için kızıyorlardı. Genç dilbilimcilerse bu konuyu heyecanla ele alıyor, derin bir öneme sahip bir noktaya çok yaklaştıklarına inanarak gece geç vakitlere kadar oturup konuyu tartışıyor ve sonunda vaktinden önce yaşlı yapısal dilbilimcilere dönüşüp genç yapısal dilbilimcilere kızıyorlardı. Yapısal dilbilim asla uzlaşmayacak iki gruba bölünmüş, mutsuz bir disiplindi ve içlerinden birçoğu sorunlarını Ouisghian Zodahs içine gömerek uzun geceler geçiriyorlardı.

İki Numara Kaptanın banyo küveti önünde boşu boşuna uğraşma hissi içinde tir tir titriyordu.

"Tutukluları sorgulamak istemiyor musunuz, efendim?" diye cıyakladı.

Kaptan komik bir şey işitmiş gibi gülümseyerek baktı ona.

"Golgafrinçan aşkına, bunu niye yapmak isteyeyim?" diye sordu.

"Bildiklerini öğrenmek için, efendim! Buraya neden geldiklerini anlamak için!"

"Şey, hayır, hayır, hayır," dedi Kaptan, "herhalde yalnızca bir kadeh cinen toniks içmeye uğramışlardır, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Ama efendim, onlar benim tutuklularım. Onları sorgulamalıyım!"

Kaptan onlara şüpheyle baktı.

"Pekâlâ, tamam o zaman," dedi "madem öyle onlara ne içmek istediklerini sor."

İki Numara'nın gözlerinde sert ve soğuk bir pırıltı belirdi. Yavaşça Ford Prefect ve Arthur Dent'e yaklaştı.

"Pekâlâ pislikler," diye hırıldadı, "sizi sıçan kılıklı..." Ford'u öldürmatiğiyle dürttü.

"Sakin ol, İki Numara," diye nazikçe uyardı Kaptan.

"*Ne içmek istiyorsunuz*!!!" diye haykırdı İki Numara.

"Cinen toniks kulağa hoş geliyor," dedi Ford. "Sen ne dersin Arthur?"

Arthur gözlerini kırpıştırdı.

"Ne? Ha, evet," dedi.

"*Buzlu mu, buzsuz* mu?" diye kükredi İki Numara.

"Şey, buzlu lütfen," dedi Ford.

"Limon??!!"

"Evet, lütfen," dedi Ford, "ve bir de şu küçük krakerlerden var mıydı acaba? Hani şu peynirli olanlardan?"

"*Soruları ben sorarım*!!!" diye uludu İki Numara, bedeni bir sinir krizi içinde sarsılıyordu.

"Eee, İki Numara ..." dedi Kaptan yumuşak bir sesle.

"Buyrun efendim!"

"Şu işten vazgeçer misin lütfen, o iyi bir adam. Rahatlatıcı bir banyo yapmaya çalışıyorum burada."

İki Numara'nın gözleri kısıldı, Bağırma ve Öldürme dünyasında soğuk birer çizgi olarak adlandırılabilecek hale geldi. Burada ana fikir, rakibin üzerinde gözlüklerinizi kaybettiğiniz ya da

uyanık kalma güçlüğü çektiğiniz izlenimini yaratabilmekti. Bunun niye ürkütücü olduğunuysa şu ana dek çözen kimse olmamıştır.

Kaptan'a yaklaştı, ağzı (İki Numara'nın) ince ve sert bir çizgi halindeydi. Böyle bir ağzın neden bir kavga tavrı olduğunu anlamak da başka bir zorluktur. Traal ormanlarında dolaşırken, birdenbire meşhur Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarla karşılaşsanız ve eğer ağzını genelde olduğu gibi keskin dişlerle dolu, salyalar akıtan, kocaman açılmış olarak değil de, ince ve sert bir çizgi halinde görseniz bunun için yalnızca şükran duyardınız.

"Size hatırlatabilir miyim efendim," diye tısladı İki Numara, "bu küvetten çıkmayalı *üç yılı* geçti?!" Bu son atışı da yaptıktan sonra İki Numara topuklarının üzerinde döndü ve aynaya karşı hızlı bakışlar fırlatma alıştırmaları yapmak üzere kızgınlık içinde bir köşeye doğru yürüdü.

Kaptan küvetinin içinde kıpırdandı. Ford Prefect'e acemice bir gülücük attı.

"Şey, benimki gibi bir işiniz olunca, rahatlamaya çok ihtiyacınız oluyor," dedi.

Ford yavaşça ellerini indirdi. Bu herhangi bir tepki uyandırmadı. Arthur da kendininkileri indirdi.

Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerleyen Ford küvetin kaidesinin yanına yaklaştı. Onu okşadı.

"Çok hoş" diye yalan söyledi.

Önce sırıtmasının bir sorun yaratıp yaratmayacağını düşündü, bir sorun çıkmayacağına emin olduğundaysa çok yavaş ve dikkatli bir şekilde sırıtmaya başladı. Sorun yoktu.

"Eee ..." dedi Kaptana.

"Evet?" dedi Kaptan.

"Merak ediyordum da," dedi Ford, "işinizin aslında ne olduğunu sorabilir miyim acaba?"

Omzuna bir el dokundu. Hemen arkasına döndü.

Bu birinci subaydı.

"İçkileriniz," dedi.

"Şey, teşekkür ederim," dedi Ford. O ve Arthur, cinen tonikslerini aldılar. Kendininkinden bir yudum içen Arthur, tadının aynı viski soda gibi olduğunu anladığında çok şaşırdı.

"Yani, fark etmemem mümkün değildi," dedi Ford, o da içkisinden bir yudum alırken, "o cesetler. Depodakiler yani."

"Cesetler mi?" dedi Kaptan şaşkınlıkla.

Ford durakladı ve kendi kendine düşündü. Hiçbir şeyi öylece kabullenme, diye geçirdi içinden. Kaptan, gemisinde onbeş milyon ölü taşıdığını bilmiyor olabilir miydi?

Kaptan onu neşeyle onaylayarak başını sallıyordu, galiba aynı anda da lastik bir ördekle oynuyor gibiydi.

Ford etrafına bakındı. İki Numara da aynadan kendisine bakıyordu, ama yalnızca bir an için. Gözleri kıpır kıpırdı. Birinci subaysa orada öylece duruyor ve kibarca gülümseyerek içki tepsisini tutuyordu.

"Cesetler mi?" dedi kaptan yeniden.

Ford dudaklarını yaladı.

"Evet," dedi. "Bütün o ölü telefon temizleyicileri ve muhasebe müdürleri, biliyorsunuz aşağıda, bölmede."

Kaptan onu inceledi. Birden başını geriye doğru atarak kahkahalarla güldü.

"Ha, onlar ölü değil ki," dedi, "ah Tanrım, hayır, hayır, onlar dondurulmuş. Onlar sonradan canlandırılacaklar."

Ford çok çok nadiren yaptığı bir şey yaptı. Gözlerini kırpıştırdı.

Arthur ise bir transtan çıkmış gibiydi.

“Yani bir depo dolusu dondurulmuş kuaförünüz olduğunu mu söylüyorsunuz?” dedi.

“Şey, elbette,” dedi Kaptan, “onlardan milyonlarcası var. Kuaförler, yorgun tv yapımcıları, sigorta satıcıları, personel memurları, emniyet görevlileri, halkla ilişkiler uzmanları, idari danışmanlar, aklınıza ne gelirse. Başka bir gezegende koloni kuracağız.”

Ford çok hafif bir şekilde yalpaladı.

“Çok heyecanlı değil mi?” dedi Kaptan.

“Ne, elinizdeki o tiplerle mi?”

“Şey, beni yanlış anlamayın,” dedi Kaptan, “biz Ark Filosundaki gemilerden yalnızca bir tanesiyiz. Biz Ark ‘B’yiz, anlıyor musunuz. Pardon, benim için sıcak suyu biraz açabilir misiniz lütfen?”

Arthur itaat etti ve pembe köpüklü bir su küvetin içine doldu. Kaptan zevkle iç çekip nefesini bıraktı.

“Çok teşekkürler, değerli dostum. Çekinmeyin, kendinize birer içki daha alın.”

Ford içkisini bitirdi. Bir Numara’dan içki şişesini aldı ve bardağını tekrar ağzına kadar doldurdu.

“Ark B,” dedi, “nedir?”

“Bu,” dedi Kaptan, elindeki plastik ördekle neşeyle oynayarak köpüklü sular saçtı etrafa.

“Evet,” dedi Ford, “ama ...”

“Bakın, şöyle oldu,” dedi Kaptan, “bizim gezegen, yani geldiğimiz dünya, nasıl diyeyim, yok olmaya mahkûmdu.”

“Yok olmaya mı?”

"Şey, evet. Bu yüzden bütün nüfusu birkaç devasa uzay gemisine koyup başka bir gezegene yerleşmeyi düşündük.”

Öyküsünün bu kadarını anlattıktan sonra, halinden memnun bir homurtuyla arkasına yaslandı.

“Yani yok olmaya daha az mahkûm bir gezegene mi?” diye cesaretlendirdi Arthur.

“Ne demiştiniz değerli dostum?”

“Yok olmaya daha az mahkûm bir gezegen diyordum. Gidip yerleşecektiniz.”

“Gidip yerleşeceğiz, evet. Bu yüzden üç gemi inşa edilmesine karar verildi, anlıyor musunuz, uzayda üç Ark ... sizi sıkmıyorum değil mi?”

“Hayır, hayır,” dedi Ford kesin bir dille, “çok ilginç.”

“Biliyor musunuz, arada sırada,” dedi Kaptan, “başka birileriyle konuşmak çok hoş oluyor doğrusu.”

İki Numara’nın alev alev yanan gözleri odayı çabucak taradı ve bir aylık etinin en sevdiği kısmından kısa bir süre ayrılmak zorunda kalmış bir çift karasinek gibi tekrar aynanın üzerine yerleşti.

“Böyle uzun yolculukların sorunu,” diyerek devam etti Kaptan, “sonunda kişinin kendi kendine konuşmak zorunda kalması, ki bu da korkunç sıkıcı olabiliyor, çünkü bu konuşmaların yarısında bir sonraki lafın ne olduğunu biliyorsunuz.”

“Sadece yarısında mı?” diye sordu Arthur.

Kaptan bir an için bu konuyu düşündü.

“Evet, hemen hemen yarısında demeliydim. Her neyse - sabun nerede?” Etrafta arandı ve buldu.

“Evet, her neyse,” diye özetledi, “amaç, birinci gemiye yani ‘A’ gemisine bütün parlak liderlerin, bilim adamlarının, büyük sanatçıların, anlarsınız işte, başarılı kişilerin binmesiydi; üçüncüsüne, yani ‘C’ gemisine de esas işleri yapanlar, iş sahibi olanlar ve iş görenler yerleştirilecekti; ‘B’

gemisineyse -bu bizim gemi- kalan herkes binecekti, anlıyor musunuz, sıradan kişiler yani..”

Mutlu mutlu gülümsedi.

“İlk olarak da biz gönderildik,” diye bitirdi öyküsünü. Ardından küçük bir banyo şarkısı tutturdu.

Geldiği dünyanın en heyecan verici ve üretken şarkı sözü yazarlarından biri (ki şu sırada, bulundukları yerden dokuzyüz metre kadar gerideki otuzaltıncı ambarda uyumaktaydı) tarafından kendisi için bestelenmiş olan bu banyo şarkısı kısacık bir süre için bile olsa yaşanacak can sıkıcı sessizlik anını engelledi. Ford ve Arthur ağırlıklarını bir ayaklardan diğerine geçirip göz göze gelmemeye çalıştılar.

“Eee...” dedi Arthur bir müddet sonra, “o halde sizin gezegeninizde tam olarak yolunda gitmeyen şey neydi?”

“Şey, dediğim gibi orası yok olmaya mahkûmdu,” dedi Kaptan. “Anlaşılan güneşe çarpacaktı, yani öyle bir şey. Ya da belki de ay bize çarpacaktı. Bu tür bir şey. Her neyse kesinlikle çok ürkütücü bir olaydı.”

“Şey,” dedi aniden birinci subay, “ben gezegenin üç metrelik kocaman piranha arıları istilasına uğrayacağını sanıyordum. Öyle değil miydi?”

İki Numara topukları üzerinde döndü, gözleri soğuk ve sert bir ateşle yanıyordu, böyle bir ateşe yalnızca onun yaptığı miktarda antrenmanla ulaşılabilirdi.

“Bana söylenen bu değildi!” diye tısladı. “Komutanım bana bütün gezegenin dev bir mutant yıldız keçisi tarafından yenme tehlikesi içinde olduğunu söylemişti!”

“Ya, sahi mi...” dedi Ford.

“Evet! Cehennem çukurlarından gelen, onaltı bin kilometre uzunluğunda keskin dişleri olan, nefesiyle okyanusları kaynatıp pençeleriyle kıtaları kökünden sökebilecek, güneş gibi yanan binlerce gözü, birbirinden bir milyon yıl öteye açılıp salyalar akıtan çenesiyle korkunç bir canavar ... hayatınızda ... hiç ama ... hiç görmediğiniz bir yaratık...”

“İlk olarak da sizi gönderdiklerinden emin olmak istediler, öyle mi?” diye sordu Arthur.

“Şey, evet,” dedi Kaptan, “yani herkes, bence çok da hoş bir yaklaşımla, saçını güzelce kestirebilecekleri ya da telefonlarının bakımından emin oldukları bir gezegene inmenin moral açısından çok önemli bir şey olduğunu söyledi.”

“Ya, evet,” diye aynı fikirde olduğunu belirtti Ford, “bunun çok önemli olduğunu görebiliyorum. Diğer gemiler de, eee ... onlar da sizi takip ettiler değil mi?”

Kaptan bir an için cevap vermedi. Küvetinde kıvrılarak geriye, geminin parlak galaktik merkeze doğru uzanan muazzam gövdesine doğru bir bakış fırlattı. Akıl almaz uzaklığa kısık gözlerle baktı.

“Bunu sorman tuhaf,” dedi Ford’a hafifçe kaşlarını çatarak. “Bu konu bizim de merakımızı çekmiyor değil hani ... onlardan ayrılalı beş yıl oluyor ve o günden bu yana hiçbir haber alamadık ... ama arkamızda bir yerlerde olmalılar.”

Tekrar gözlerini dikip uzakları izlemeye devam etti.

Ford da onunla birlikte izledi ve kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı.

“Kuşkusuz öyledir, ama,” dedi yumuşak bir sesle, “keçi onları yememişse ...”

“Ya, evet ...” dedi kaptan sesine hafif bir tereddüt sızarken, “keçi, ...” gözleri köprüyü çevreleyen cihazların ve bilgisayarların üzerinde dolaştı. Hepsi uzaktan masum bir şekilde kendisine göz kırpıyorlardı. Dışarıdaki yıldızlara baktı, ama hiçbiri tek kelime etmiyordu. Birinci ve ikinci subaylarına baktı, ama o an için ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydiler. Kendisine kaşlarını kaldırarak bakmakta olan Ford Prefect’e baktı.

“Bu çok tuhaf, biliyor musunuz,” dedi sonunda Kaptan, “şimdi öyküyü bir başkasına anlatırken ... yani sana da tuhaf geldi mi, Bir Numara.”

“Eeeeeeee ...,” dedi Bir Numara.

“Evet,” dedi Ford, “konuşacağınız çok şey olduğunu görebiliyorum. İçkiler için teşekkürler, acaba bizi uygun bir gezegende bırakabilir miydiniz diye ...”

“Şey, işte bu biraz güç, anlarsınız ya,” dedi Kaptan, “çünkü kalkış ve iniş programımız biz Golgafrinçan’dan ayrılmadan önce otomatik olarak ayarlandı, sanırım bunun bir nedeni de rakamlarla aramın pek de iyi olmamasıydı..."

“Yani bu gemide kısılıp kaldığımızı mı söylemek istiyorsunuz?” diye haykırdı Ford, bütün sabrını ve yapmacık nezaketini aniden kaybederek. “Koloni kurmanız beklenen bu gezegene ne zaman varacaksınız peki?”

“Eee, neredeyse geldik sayılır,” dedi Kaptan, “her an varabiliriz. Benim de artık banyodan çıkmam gerekiyor aslında. Yine de kararsızım, tam zevkini çıkarmaya başlamışken niye çıkayım ki?”

“Yani bir dakika içinde inişe geçiyoruz öyle mi?” dedi Arthur.

“Yani, pek *iniyoruz* sayılmaz, aslında inmek değil, hayır ... eee ..”

“Ne demek istiyorsun?” diye sertçe sordu Ford.

“Yani,” dedi Kaptan, kullanacağı kelimeleri dikkatle seçerek, “sanırım, hatırlayabildiğim kadarıyla, gemi oraya çarpmak üzere programlanmıştı."

“Çarpmak mı?” diye bağırdı Ford ve Arthur.

“Eee, evet,” dedi Kaptan, “evet, bu da planın bir parçasıydı. Bu durumun şu anda tam olarak hatırlayamadığım çok iyi bir nedeni vardı. Şeyle ilgiliydi... eee ...”

Ford patladı.

“Siz bir yığın işe yaramaz lanet olası sersemlersiniz!” diye bağırdı.

“Hah, evet, işte bu yüzden,” diye gülümsedi Kaptan, “neden buydu.”

Otostopçunun Galaksi Rehberi Golgafrinçan gezegeni hakkında bize şu bilgileri vermektedir: *Orası efsaneler açısından zengin, kızıl ve geçmiş zamanlarda ara sıra onu işgale kalkışanların kanıyla yeşermiş, kadim ve gizemli bir tarihe sahip bir gezegendir; kurak ve çıplak toprakları, sıcak ve tozlu kayalarının üzerinden damlayan ve arkalarındaki koyu renkli bol kokulu yosunları besleyen parfümlü kaynakları ve bu kaynakların kokusuyla sarhoş edici tadı,* sıcak *ve sıkıntılı bir havası vardır; orası ateşli alınların ve mest olmuş hayallerin ülkesiydi; orası yosunların büyümesini durdurmayı becerip de alanda oturacak bir ağaç bulan kişilerin* serinkanlı *ve gölgeli düşüncelerinin ülkesiydi; orası aynı zamanda bir çelik, kan ve kahramanlıklar ülkesiydi; bedenin ve ruhun ülkesiydi. Gezegenin tarihi buydu.*

Bütün bu kadim ve gizemli tarihin en gizemli kişileri de hiç şüphesiz Ariumlu Daireler Çizen Büyük Şairlerdi. Daireler Çizen Şairler eskiden uzak dağ geçitlerinde yaşar, oralarda pusuya yatar ve tedbirsiz küçük yolcu gruplarının etrafında daireler çizerek onlara taş parçaları atarlardı.

Yolcular bağrışmaya başlayıp onlara bu taşlama işiyle başkalarını rahatsız edeceklerine neden gidip şiir yazmadıklarını sorunca da birden dururlar ve sonra büyük Vassilliyan Şarkı Döngüsünü oluşturan yediyüz doksandört şarkıdan birini okumaya başlarlardı. Bu *şarkıların her biri olağanüstü güzellikte, olağanüstü uzunluktaydı ve hepsi de aynı kalıptaydı.*

Her şarkının ilk bölümü, bir zamanlar Vassilliyan şehrinden dört atla yola çıkan beş akıllı ve bilge prensin hikâyesini anlatırdı. Elbette ki her biri cesur, soylu ve akıllı olan bu prensler uzak ülkelere yolculuk yapar, kötü devlere karşı savaşır, egzotik felsefeleri benimser, tuhaf tanrılarla çay içer, yakışıklı canavarları kudurmuş prenseslerin elinden kurtarır, en sonunda aydınlandıklarını *ve bu yüzden de yolculuklarının* sona erdiğini ilan *ederlerdi.*

Şarkıların çok daha uzun olan ikinci kısmında, dönüş yolunda kimin yürümek zorunda kalacağına ilişkin incir çekirdeğini doldurmayan tartışmaları anlatılırdı.

Bütün bunlar, gezegenin uzak geçmişinde kalmıştı. Bununla birlikte Golgafrinçan halkının, nüfusun hiçbir işe yaramayan üçte birlik kısmından kurtulmasını sağlayan, yok olmaya mahkûmluk masallarını uyduran da bu tuhaf şairlerin soyundan gelen biriydi. Halkın kalan üçte ikisi evlerinde kaldı, zengin ve mutlu bir yaşam sürdürdü, ta ki kirli bir telefondan kaptıkları bulaşıcı bir virüs yüzünden hepsi birden aniden yok olana kadar.

yirmialtı

O gece gemi, Galaksinin Batı Sarmal Kolu'nun bir ucunda, haritası bile çıkarılmamış ücra bir köşede, gözlerden uzak küçük ve sarı bir güneşin çevresinde dönen, tamamıyla önemsiz ve mavi-yeşil renkli küçük bir gezegene çarparak zorunlu iniş yaptı.

Çarpışmadan önceki saatlerde Ford Prefect geminin kontrollerini daha önce kilitlendiği uçuş rotasından kurtarmak için var gücüyle, ama boş yere savaşmıştı. Geminin yükünü yeni evlerine rahat olmasa da sağ salim ulaştırmak üzere programlandığını, ama bunu yaparken tamir umudu kalmayacak biçimde kendini sakatlayacak şekilde tasarlandığını anlamıştı.

Çığlık çığlığa, alevler içinde yanarak atmosferden geçerken üst yapısının ve dış kalkanının büyük bölümü sıyrılıp yok olmuştu ve en sonunda çamurlu bir bataklığa dengesiz bir şekilde karın üstü inişiyle birlikte ekibe, derin dondurulmuş, istenmeyen yükünü canlandırıp gemiden çıkarması için yalnızca birkaç ışıksız saat bırakmıştı, çünkü geminin devasa gövdesi neredeyse iner inmez pis kokulu çamura yavaş yavaş gömülmeye başlamıştı. Gece boyunca bir iki kez, alev alev yanan meteorlar -iniş sırasında gemiden kopan parçalar- gökyüzünde parlayarak geminin siluetini aydınlattı.

Gri renkli şafağın öncesinde gemi, iğrenç bir böğürtüyle leş kokulu derinliklere sonsuza kadar kalmak üzere batıyordu.

Güneş, o sabah doğduğunda, solgun ince ışıkları, ümitsizce kuru topraklara ulaşmak için emekleyerek debelenirken bir yandan da ağlaşan kuaförler, halkla ilişkiler uzmanları, danışmanlar ve diğerlerinin doldurduğu geniş bir alanı aydınlattı.

Bu kadar inatçı olmayan başka bir güneş belki de gerisin geri yerine dönerdi, ama bu güneş, gökyüzündeki yerine tırmanmaya devam etti ve bir süre sonra ılık ışınları mücadele eden bitkin yaratıkların üzerinde az da olsa onarıcı bir etki yapmaya başladı.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o gece bataklıkta sayısız kayıp verilmiş ve milyonlarca kişi de gemiyle birlikte dibi boylamıştı, ama kurtulanlar yine de yüzbinleri buluyordu. Gün boyunca bataklığın çevresindeki kırlara doğru emeklediler. Hepsi de üzerine yığılıp kalabilecekleri ve bu kâbussu deneyimi unutabilecekleri katı bir toprak parçası arıyordu.

İki kişi biraz daha uzaklara ilerlemişti.

Yakınlardaki bir tepenin kenarında Ford Prefect ve Arthur Dent, kendilerini bir parçası olarak hissedemedikleri bu dehşeti izliyorlardı.

"Bu oynanan pis, aşağılık bir oyun," diye söylendi Arthur.

Ford bir dal parçasıyla toprağa bir şeyler çizerek omuzlarını silkti.

"Ben buna hayal gücüne dayanan bir çözüm derdim," dedi.

"İnsanlar birlikte huzur ve uyum içinde yaşamayı niye bir türlü öğrenemiyorlar?" dedi Arthur.

Ford yüksek sesle ve fazlasıyla sahte bir kahkaha attı.

"Kırkiki!" dedi pis pis sırıtarak. "Hayır, bu hiçbir işe yaramaz. Boş ver."

Arthur onun çıldırmış olabileceğini düşünerek yüzüne baktı, ortada bunun aksini gösterecek bir şey görmediği için de gerçekten çıldırdığını kabul etmenin mantıklı olacağını düşündü.

"Onlara ne olacak sence?" dedi bir müddet sonra.

"Sonsuz bir Evrende her şey mümkündür," dedi Ford, "hatta kurtuluş bile. Garip, ama gerçek."

Çevrede dolaşıp tekrar önlerindeki sefalet görüntüleri üzerine dönen gözlerinde tuhaf bir bakış belirdi.

"Sanırım bir süre idare ederler!" dedi.

Arthur ona keskin bir bakış yöneltti.

"Niye böyle söyledin?" dedi.

Ford omuzlarını silkti.

"Sadece bir sezi," dedi ve başka soruları yanıtlamayı reddetti.

"Bak," dedi birden.

Arthur onun işaret parmağını izledi. Aşağıda boylu boyunca yatan kalabalıklar arasında hareket eden -daha doğrusu ileri geri yürüyen- bir şekil vardı. Sırtında bir şey taşıyor gibiydi. Bir tükenmiş şekilden diğer tükenmiş şekle sıçrayarak ilerlerken sırtında taşıdığı her neyse onu sarhoş birinin edasıyla onlara doğru sallıyor gibiydi. Bir süre sonra mücadeleden vazgeçti ve bir yığının üzerine çuval gibi yıkılıp kaldı.

Arthur'un bunun ne ifade ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Kamera," dedi Ford. "Tarihi anı kaydediyor."

"Seni bilmem, ama" dedi Ford kısa bir süre sonra, "ben devre dışıyım."

Bir süre sessizce oturdu.

Bir süre sonra bu sessizlik yorum yapılmasını gerektirir bir hal aldı.

"Eee, devre dışıyım derken, tam olarak ne demek istemiştin?" dedi Arthur.

"Güzel bir soru," dedi Ford, "ben sessizlikten başka bir şey duymuyorum."

Arthur arkadaşının omzunun üzerinden baktığında, onun küçük siyah bir kutunun üzerindeki düğmelerle oynadığını gördü. Ford daha önce Arthur'a bu kutunun Etha-altı Duyumatik olduğunu söylemiş, Arthur da bir şey anlamadan sadece başını sallamakla yetinmiş ve meseleyi kurcalamamıştı. Onun kafasında Evren hâlâ iki kısımdan ibaretti -Yerküre ve onun dışında kalan her şey. Yerküre bir hiperuzay kestirme yolu yapmak amacıyla yerle bir edildiğinde bu bakış açısı biraz bozulmuştu, ama Arthur yine de bu bakış açısına sarılıyordu, çünkü eviyle arasındaki en son bağdı bu. Etha-altı Duyumatik kesinlikle "kalan her şey" kategorisine dahildi.

"Bir sosis bile yok," dedi Ford, o şeyi sarsarak.

Sosis, diye düşündü Arthur kendi kendine, etrafındaki ilkel dünyaya boş boş bakarken, lezzetli bir Yerküre sosisi için neler vermezdim.

"İnanır mısın," dedi Ford sabırsız bir sesle, "bu lanet çöp ışık yılları boyunca hiçbir yayını almıyor. Beni dinliyor musun sen?"

"Ne?" dedi Arthur.

"Başımız dertte," dedi Ford.

"Ya," dedi Arthur, bu sanki ona yıllanmış bir haber gibi gelmişti.

"Bu makineden herhangi bir sinyal almadığımız sürece," dedi Ford, "bu gezegenden gitme şansımız sıfır. Gezegenin manyetik alanını etkileyen kaçak bir yayın olabilir. Bu durumda temiz bir alan bulana kadar etrafta dolaşmamız gerekecek. Geliyor musun?"

Aletini aldı ve enerjik adımlarla yürüdü.

Arthur tepeden aşağı baktı. Sırtında kamera olan adam tekrar ayağa kalkmış, düşmekte olan meslektaşlarından birini tam zamanında filme alıyordu.

Arthur yerden bir parça ot kopardı ve Ford'un arkasından hızlı hızlı yürüdü.

yirmiyedi

“Umarım yemeğiniz iyi geçmiştir?” dedi Zarniwoop, Zaphod ve Trillian’a, yıldızgemisi *Altın Kalp*’in köprüsünde tekrar şekillendiklerinde; ikisi de yere serilmişti ve güçlükle nefes alıyorlardı.

Zaphod gözlerinden birkaçını açıp ona öfkeyle baktı.

“Sen,” dedi tükürürcesine. Sendeleyerek ayağa kalktı ve yığılacak bir sandalye bulmak için tökezleyerek etrafına bakındı. Bir tane bularak üzerine yığıldı.

“Bilgisayarı yolculuğumuzla ilgili İhtimalsizlik Koordinatlarına göre programladım,” dedi Zarniwoop, “çok yakında orada olacağız. Bu arada sen neden biraz rahatlayıp kendini buluşma için hazırlamıyorsun?”

Zaphod hiçbir şey söylemedi. Tekrar ayağa kalktı, küçük bir dolaba doğru uygun adım yürüyüp içinden bir şişe Janx içkisi çıkardı. Şişeyi ağzına dikti ve sıkı bir yudum aldı.

“Bütün bunlar bitince,” dedi Zaphod, hırçın bir şekilde, “benim işim bitmiş olacak, anlaşıldı mı? Özgür olacağım. İstediğim yere gidebilecek, ne istersem yapabilecek, yan gelip kumsalda yatabileceğim, tamam mı?”

“Buluşmadan çıkacak sonuçlara bağlı,” dedi Zarniwoop.

“Zaphod kim bu adam?” dedi, geçirdiği şokla titreyen ve sallanarak ayağa kalkmaya çalışan Trillian. “Burada ne işi var? Neden bizim gemimizde?”

“Aptalın teki,” dedi Zaphod. “Evrene hükmeden adamla tanışmak isteyen biri.”

“Ha,” dedi Trillian, şişeyi Zaphod’un elinden alıp kafasına dikerken, “hızla sınıf atlamak isteyen biri yani.”

En önemli sorun -ya da en önemli sorunlardan *biri,* çünkü bir sürü en önemli sorun vardır- halkı yönetmekle ilgili en önemli sorunlardan biri, bu işin kime yaptırılacağını bulmaktır. Daha doğrusu halkı, kendilerini yönetmesine izin vermeleri için ikna etmeyi başaracak birini bulmaktır.

Özetlersek: İyi bilinen bir gerçektir ki, halka hükmetmeyi en çok *isteyenler,* ipso facto[15] bu işi yapmaya en az uygun olanlardır. Özeti özetleyecek olursak: Kendisinin Başkan yapılmasını sağlayabilecek kişilerin bu işi yapmasına hiçbir surette izin verilmemesi gerekir. Özetin özetini özetlersek: Halk bir sorundur.

Ve karşılaştığımız durum şudur: Bir dizi Galaktik Başkan, iktidarda olmanın eğlencesi ve boş telaşından öylesine hoşlanmışlardı ki, iktidarda olmadıklarını neredeyse hiç fark etmemişlerdi.

Ama onların arkasındaki gölgelerin içinde bir yerlerde - kim vardı?

Hükmetmek isteyenlerin hiçbirinin hükmetmesine izin verilemiyorsa, bu işi kim yapabilirdi?

yirmidokuz

Belirli bir hiçliğin -orası hiç bulunamayacak bir hiçlikti, çünkü Galakside yalnızca altı kişide anahtarı bulunan uçsuz bucaksız bir İhtimaldışı alanıyla korunuyordu- ortasındaki küçük ve bilinmeyen bir dünyada yağmur yağıyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve saatlerdir böyleydi. Denizin üzerini sis bulutlarıyla kaplayan yağmur, ağaçları dövüyor ve denizin yakınındaki çıplak bir kara parçasını çamur deryasına çeviriyordu.

Yağmur bu çıplak kara parçasının tam ortasında bulunan küçük barakanın oluklu demirden yapılmış çatısını şiddetle topa tutup dans ediyordu. Barakadan deniz kenarına uzanan kaba patikayı siliyor ve patikadaki ilginç deniz kabuğu yığınlarını parçalıyordu.

Yağmurun damda çıkardığı gürültü içerideki kişinin kulaklarını sağır edebilirdi, ama içerideki kişi, dikkati başka yerde olduğu için gürültüyü işitmiyordu bile.

Bu, uzun boylu ve ayaklarını sürüye sürüye yürüyen bir adamdı, akan çatının ıslattığı saman rengi gür saçları vardı. Giysileri eski püsküydü, sırtı kamburlaşmıştı ve gözleri açık olmasına rağmen kapalı gibi görünüyordu.

Barakasında eski püskü bir koltuk, çizik içinde bir masa, eski bir yatak, birkaç yastık ve küçük, ama sıcak bir soba bulunuyordu.

Bir de yaşlı ve hafif ıslak bir kedi vardı ve o sırada adamın dikkati sürekli olarak bu kedinin üzerindeydi.

Sarsak vücuduyla hayvana doğru eğildi.

“Kedicik, kedicik, kedicik,” dedi, “gel pisi pisi pisi ... kedicik balığını ister mi? Güzel bir parça balık ... kedicik ister mi?”

Kedi bu konuda kararsız gözüküyordu. Adamın kendisine doğru uzattığı balığa küçümser bir edayla pençe attıktan sonra ilgisini tamamen döşeme üzerindeki bir toz parçasına yöneltti.

“Kedicik balığını yemezse, zayıflayacak ve iğne ipliğe dönecek, sanırım,” dedi adam. Sesine bir şüphe sinmişti.

“Sanırım olacak olan bu,” dedi adam, “ama bunu ona nasıl anlatayım ki?”

Balığı tekrar sundu.

“Kedicik düşünsün,” dedi, “balığı yemek ya da yememek. Ama galiba ben karışmasam daha iyi olacak.” İç çekti.

“Ben balığın iyi olduğunu düşünüyorum, ama yağmurun da ıslatıcı olduğunu düşünüyorum, sonuçta ben kim oluyorum da yargılayabiliyorum?”

Balığı kedi için barakanın zeminine bıraktı ve koltuğuna çekildi.

“Hah, galiba onu yiyorsun,” dedi sonunda. Kedi, toz parçasıyla mevcut eğlenme imkânlarını tükettikten sonra balığın üzerine atlamıştı.

“Balık yediğini gördüğüme seviniyorum,” dedi adam, “çünkü bence, yemezsen iğne ipliğe dönersin.”

Masadan bir kâğıt parçası ve ufalmış bir kurşun kalem buldu. Birini bir eline, öbürünü de diğer

eline aldı ve onları bir araya getirmenin çeşitli yollarını denedi. Kalemi önce kâğıdın altında tutmayı denedi, sonra üzerinde, sonra kâğıdın yanında. Kâğıdı kalemin etrafına sarmayı denedi, kalemin küt ucunu kâğıda sürtmeyi denedi ve sonra da açılmış ucunu kâğıda sürmeyi denedi. Kalem bir iz bırakmıştı ve adam her gün olduğu gibi bugün de keşfiyle mutlu oldu. Masadan bir kâğıt parçası daha aldı. Bunun üzerinde bir bilmece vardı. Şöyle bir inceledi ve konuya ilgisini kaybetmeden önce bir iki boşluğu doldurdu.

Ellerinden birinin üzerine oturmayı denedi ve kalça kemiklerini hissedince meraklandı.

"Balık uzaklardan gelir," dedi, "ya da bana öyle söylediler. Ya da ben bana öyle söylendiğini hayal ediyorum. Adamlar geldiğinde, ya da benim hayalimde adamlar altı tane siyah ve parlak gemiyle geldiğinde senin hayalinde de geliyorlar mı? Sen ne görüyorsun kedicik?"

Kediye baktı. O, bu düşüncelerden çok, bir an önce balığı mideye indirme derdindeydi.

"Ve ben onların sorularını duyduğumda, sen de duyuyor musun? Onların sesleri senin için ne anlam ifade ediyor? Belki de sen onların sana şarkı söylediklerini düşünüyorsun yalnızca." Bu konuyu düşündüğünde yaptığı akıl yürütmedeki hatayı gördü.

"Belki de sana şarkı söylüyorlardır," dedi , "ben de bana soru soruyorlar sanıyorumdur."

Tekrar durakladı. Bazen yalnızca nasıl olduğunu görmek için günlerce duraklardı.

"Bugün de gelirler mi sence?" dedi, "Bence gelirler. Yerde çamur, masada sigaralar ve viski, bir tabakta senin için balık ve zihnimde onların anısı var. Bunların hiçbiri somut kanıtlar değil, biliyorum, ama ona bakarsan bütün kanıtlar çevre şartlarına bağlıdır. Bak bana daha neler bırakmışlar."

Masaya uzandı ve üzerinden bir şeyler aldı.

"Bulmacalar, sözlükler ve bir hesap makinesi."

Bir saat boyunca hesap makinesiyle oyalandı. Bu arada kedi uyumuştu ve dışarıda yağmur devam ediyordu. Sonunda makineyi bir tarafa bıraktı.

"Bana soru sorduklarını düşünmekte haklıyım galiba," dedi. "O kadar yolu, bütün bu şeyleri yalnızca sana şarkı söyleme ayrıcalığı için aşmaları çok garip olurdu. Ya da bana öyle geliyor. Kim bilir, kim bilebilir ki."

Masadan bir sigara aldı ve onu ocaktan aldığı bir korla yaktı. Derin derin içine çekti ve arkasına yaslandı.

"Sanırım bugün gökyüzünde başka bir gemi gördüm," dedi sonunda. "Büyük, beyaz bir gemi. Hiç büyük, beyaz bir gemi görmemiştim, daha önce altı küçük siyah gemi, altı da yeşil gemi görmüştüm. Ve çok uzaklardan geldiklerini söyleyen diğerleri. Ama hiç büyük, beyaz bir gemi görmemiştim. Belki de belli zamanlarda altı siyah küçük gemi, bir beyaz büyük gemi gibi gözüküyordur. Belki de bir kadeh viskiye ihtiyacım vardır. Evet, bu daha makul görünüyor."

Ayağa kalktı ve döşeğinin yanında yerde duran bir bardak buldu. Şişeden bir ölçek viski doldurdu. Tekrar oturdu.

"Belki de beni görmeye başkaları geliyordur," dedi.

Yüz metre kadar ötede, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur *Altın Kalp*'i dövmekteydi.

Lombar ağzı açıldı ve üç şekil belirdi, yüzlerini yağmurdan korumak için iki büklüm duruyorlardı.

"Orada mı?" diye bağırdı Trillian, yağmurun sesini bastırarak.

"Evet," dedi Zarniwoop.

"Şu barakada mı ?"

"Evet."

“Tuhaf,” dedi Zaphod.

“Ama burası ıssızlığın ortası,” dedi Trillian, “yanlış bir yere gelmiş olmalıyız. Evrene bir barakadan hükmedilmez ki.”

Boşanan yağmurun altında koşturarak ilerlediler ve sırılsıklam bir halde kapıya vardılar. Kapıyı çaldılar. Titreyerek beklediler.

Kapı açıldı.

“Buyrun?” dedi adam.

“Şey, özür dilerim,” dedi Zarniwoop, “eğer elimdeki veriler yanlış değilse ...”

“Evrene sen mi hükmediyorsun?” dedi Zaphod.

Adam ona gülümsedi.

“Bunu yapmamaya gayret ediyorum,” dedi. “Islandınız mı?”

Zaphod şaşkınlık içinde ona bakakaldı.

“Islanmak mı?” diye haykırdı. “Islanmış gibi görünmüyor muyuz?”

“Bana göründüğü kadarıyla tamamen ıslanmışsınız,” dedi adam, “ama sizin bu konuda hissettikleriniz tamamen farklı olabilir. Eğer sıcağın sizi kurutacağını düşünüyorsanız, içeri girseniz iyi olur.”

Hep birlikte içeri girdiler.

Minik barakada etraflarına bakındılar. Zarniwoop hafif bir hoşnutsuzlukla, Trillian ilgiyle, Zaphod hayranlıkla bakıyordu.

“Hey, eee ...” dedi Zaphod, “adın neydi?”

Adam onlara tereddütle baktı.

“Bilmiyorum. Niye bir adım olması gerektiğini düşünüyorsunuz? Bir demet belirsiz duyusal algılamaya bir isim vermek bana oldukça tuhaf geliyor.”

Trillian’ı koltuğuna oturmaya davet etti. Kendisi de koltuğun koluna oturdu, Zarniwoop kaskatı bir halde masaya yaslandı, Zaphod’sa döşeğe uzandı.

“Heeyt!” dedi Zaphod. “Kralın tahtı!" Kediyi gıdıkladı.

“Dinleyin,” dedi Zarniwoop, “size bazı sorular sormam gerek.”

“Pekâlâ,” dedi adam nazik bir tavırla, “isterseniz kedime şarkı söyleyebilirsiniz.”

“Bunu sever mi ?” diye sordu Zaphod.

“Ona sorsan daha iyi olur," dedi adam.

“Konuşuyor mu?” dedi Zaphod.

“Konuştuğunu hiç hatırlamıyorum,” dedi adam, “ama belleğim güvenilir değildir.”

Zarniwoop cebinden birtakım notlar çıkardı.

“Şimdi,” dedi, “Evrene sizin hükmettiğiniz doğru, değil mi?”

“Bunu nasıl bilebilirim?” dedi adam.

Zarniwoop kâğıtta bir yeri işaretledi.

“Ne kadar zamandır bu işi yapıyorsunuz?”

“Şey,” dedi adam, “bu, geçmişle ilgili bir soru, değil mi?”

Zarniwoop kafası karışmış bir şekilde baktı. Beklediği durum tam olarak bu sayılmazdı.

“Evet,” dedi.

“Geçmişin, benim şu anki fiziksel duyularımla zihinsel durumum arasındaki uyumsuzluğu gidermek üzere tasarlanmış bir düzmece olmadığını,” dedi adam, “nasıl bilebilirim ki?”

Zarniwoop ona bakakaldı. Sırılsıklam giysilerinden buharlar yükselmeye başlamıştı.

“Yani bütün soruları böyle mi cevaplıyorsunuz?” dedi.

Adam çabucak cevap verdi.

“İnsanların konuştuklarını duyduğumu sandığımda aklıma gelenleri söylerim. Daha fazlası elimden gelmez.”

Zaphod neşeyle bir kahkaha attı.

“İşte buna içerim,” dedi ve ortaya çıkardığı Janx şişesinden bir yudum aldı. Ayağa fırladı ve şişeyi Evrenin hükümdarına uzattı, o da memnuniyetle kabul etti.

“Bu sizin için iyi bir şey, yüce hükümdar,” dedi, “içinden geçeni söylemeli insan.”

“Hayır, beni dinleyin,” dedi Zarniwoop, “birileri size geliyor, öyle değil mi? Gemilerle...”

“Sanırım geliyorlar,” dedi adam. Şişeyi Trillian’a uzattı.

“Ve sizden kendileri adına” dedi Zarniwoop, “kararlar vermenizi istemiyorlar mı? Yaşamlarıyla ilgili, dünyalarıyla ilgili, ekonomiyle ilgili, savaşlarla ilgili, orada Evrende olup biten her şeyle ilgili?”

“Orada mı?” dedi adam. “Orası neresi?”

“Orada!” dedi Zarniwoop, kapıyı işaret ederek.

“Orada bir şey olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz?” dedi adam kibarca. “Kapı kapalı.”

Yağmur çatıyı dövmeye devam ediyordu. Barakanın içi sıcaktı.

“Ama orada koca bir Evren olduğunu biliyorsunuz!” diye haykırdı Zarniwoop. “Var olmadıklarını söyleyerek sorumluluklarınızdan kaçamazsınız!”

Zarniwoop öfke içinde titrerken Evrenin hükümdarı uzun bir süre düşündü.

“Siz gerçeklerinizden çok eminsiniz,” dedi en sonunda, “Evreni -eğer öyle bir şey varsa tabii- garanti varmış gibi kabul eden birinin düşüncelerine güvenemem.”

Zarniwoop hâlâ titriyordu, ama susmuştu.

“Ben yalnızca kendi Evrenimle ilgili karar veririm,” diye sakince devam etti adam. “Benim Evrenim gözlerim ve kulaklarımdır. Bunun dışında her şey söylentidir.”

“Ama hiçbir şeye inanmaz mısınız?”

Adam omuzlarını silkti ve kedisini kucağına aldı.

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum,” dedi.

“Bu barakada aldığınız kararların milyonlarca kişinin yaşamını ve kaderini etkilediğini anlamıyor musunuz? Bunların hepsi korkunç bir şekilde yanlış!”

“Bilmiyorum. Bahsettiğin bütün bu kişilerle hiç karşılaşmadım. Senin de karşılaştığından şüpheliyim. Onlar yalnızca duyduğumuz kelimelerde var oluyorlar. Başkalarına ne olduğunu bildiğini söylemek, saçmalıktan başka şey değil. Var olup olmadıklarını yalnızca onlar bilir. Onların da kendi gözleri ve kulaklarından oluşan kendi Evrenleri var.”

Trillian lafa karışarak dedi ki:

“Sanırım ben biraz dışarı çıkıp hava almak istiyorum."

Dışarı çıkarak yağmurda yürümeye başladı.

“Başkalarının var olduğuna inanıyor musunuz?” diye Zarniwoop üsteledi.

“Hiçbir fikrim yok. Nasıl söyleyebilirim ki?”

“Trillian’ın nesi olduğuna baksam iyi olacak,” dedi Zaphod ve dışarı süzüldü.

Dışarıda, ona şöyle dedi:

“Bence Evren oldukça emin ellerde, ne dersin?”

“Çok emin ellerde,” dedi Trillian. Yağmurda birlikte yürümeye başladılar.

İçeride Zarniwoop devam ediyordu.

"Ama anlamıyor musunuz, millet sizin bir sözünüzle ölüyor ya da yaşamaya devam ediyor?"

Evrenin hükümdarı bekleyebildiği kadar uzun bir süre bekledi. Geminin motorlarının çalıştığını belirten hafif sesi işittiğinde onu bastırmak için konuştu.

"O işin benimle bir ilgisi yok," dedi, "ben kimseye karışmıyorum. Tanrı bilir ki, zalim biri değilim ben."

"Hah!" diye bağırdı, Zarniwoop, "işte 'Tanrı' diyorsunuz. Sen de bir şeylere inanıyorsun!"

"Kedim," dedi adam şefkatli bir sesle, onu kucağına alıp okşadı, "ben ona Tanrı derim. Ona her zaman iyi davranırım."

"Pekâlâ," dedi Zarniwoop, iddiasını sürdürerek, "onun varlığından nasıl emin olabiliyorsun? Onun sizin ona iyi davrandığınızı bildiğini ya da sizin iyiliğinizle ilgili olarak onun ne hissettiğini nasıl biliyorsunuz?"

"Bilemem," dedi adam gülümseyerek, "hiçbir fikrim yok. Yalnızca kedi gibi gözüken bir şeye, belirli bir tarzda davranmak beni mutlu ediyor. Sizin farklı bir davranış tarzınız mı var? Rica ederim, sanırım biraz yoruldum."

Zarniwoop hiç tatmin olmadığını ifade eden bir soluk verdi ve etrafına bakındı.

"Diğer ikisi nerede?" diye sordu birden.

"Hangi diğer ikisi?" dedi Evrenin hükümdarı, tekrar koltuğuna yerleşip viski kadehini doldururken.

"Beeblebrox ve kız! Az önce burada olan iki kişi!"

"Ben kimseyi hatırlamıyorum. Geçmiş fiziksel duyularımızla ..."

"Kendine sakla!" diye terslendi Zarniwoop ve dışarıya koşup yağmurun içine daldı.

Ortalıkta gemi filan yoktu. Yağmur toprağı çamurlaştırmaya devam ediyordu. Geminin nerede olduğunu gösterebilecek hiçbir işaret yoktu. Yağmurun altında çılgın gibi koşmaya başladı. Geri dönüp barakaya koştuğundaysa kapının kilitlenmiş olduğunu gördü.

Evrenin hükümdarı koltuğunda küçük bir şekerleme yapıyordu. Bir süre sonra tekrar kalem ve kâğıtla oynamaya başladı ve biriyle öbürünün üzerini işaretleyebildiğini keşfettiğinde çok mutlu oldu. Dışarıda çeşitli gürültüler vardı, ama o bunların gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Sonra bir hafta kadar masasıyla konuşarak, onun nasıl bir karşılık vereceğini görmeye çalıştı.

otuz

O gece yıldızlar ortaya çıktıklarında şaşırtacak kadar parlak ve berraktılar. Ford ve Arthur tahmin edebilme olanaklarının çok üzerinde, kilometrelerce yürüdükten sonra en sonunda dinlenmek için durdular. Gece serin ve ferahlatıcı, hava tertemiz, Etha-altı Duyumatik tamamen sessizdi.

Onların karmaşık ruhlarını yatıştırmak istercesine bulundukları dünyaya harika bir durgunluk hakimdi; çevrede ormanın yumuşacık kokularını, böceklerin sakin söyleşilerini, yıldızların parlak ışıklarını birleştiren sihirli bir sakinlik hüküm sürüyordu. Uzun bir öğle sonrasında sayabileceğinden daha fazla dünya görmüş olan Ford Prefect bile buranın gördükleri içinde en güzeli olup olmadığını sorgulayacak kadar duygulanmıştı. Gün boyunca zengin otlaklar, vahşi kokulu çiçekler ve gür yapraklı yüce ağaçlarla dolu yemyeşil tepeler ve vadilerden geçmişlerdi. Güneş onları ısıtmış, hafif rüzgârlar serinletmiş, Ford Prefect Etha-altı Duyumatik cihazını gittikçe daha az kontrol eder ve onun devam eden sessizliği yüzünden daha az huzursuzlanır olmuştu. Bu gezegeni sevdiğini bile düşünmeye başlamıştı.

Gece havası serin olmasına rağmen deliksiz ve rahat bir uyku uyumuşlar ve birkaç saat sonra hafif bir çiy düşüşüyle dinç, ama acıkmış bir şekilde uyanmışlardı. Yollarına devam etmeden önce Ford'un Milliways'de çantasına tıkıştırdığı birkaç küçük ekmek somunuyla kahvaltılarını yaptılar.

O zamana kadar tamamen rastgele yürümüşlerdi, ama artık kesinlikle doğuya yöneleceklerdi. Çünkü eğer bu dünyayı tanıyacaklarsa nereden gelip nereye gittikleri konusunda daha net bir fikir edinmeleri gerektiğini düşünüyorlardı.

Öğleden hemen önce, indikleri bu dünyada birilerinin yaşadığına ilişkin ilk belirtilerle karşılaştılar: ağaçların arasından kendilerini izleyen bir yüz gördüler gözlerinin ucuyla. Bu yüz, onu gördükleri anda ortadan kaybolmuştu, ama her ikisinin de aklında kalan görüntü insansı bir yaratıktı; yaratık onları ilgiyle izlemiş, ama telaşa kapılıp ortalığı ayağa kaldırmamıştı. Yarım saat sonra buna benzer bir başka yüz gördüler ve on dakika sonra bir tane daha.

Bir dakika sonra ormanın içinde geniş bir açıklığa geldiler ve birden durdular.

Açıklığın ortasında hemen önlerinde aşağı yukarı iki düzine erkekli kadınlı bir grup duruyordu. Sessiz ve sakince öylece durmuş, Ford ve Arthur'a bakıyorlardı. Bazı kadınların yanında bacaklarına sarılan küçük çocuklar vardı. Grubun arkasında çamur ve ağaç dallarından yapılmış derme çatma küçük kulübeler görünüyordu.

Ford ve Arthur nefeslerini tuttular.

Adamların en uzun boylusu bir ellinin birazcık üzerindeydi, hepsi de hafif kambur, uzun kollu, dar alınlı, berrak gözlüydü ve yabancılara dikkatle bakıyorlardı.

Hiçbir silah taşımadıklarını ve kendilerine karşı herhangi bir saldırgan davranışta bulunmadıklarını gören Ford ve Arthur biraz rahatladılar.

İki grup bir süre sadece bakışmakla yetindi. İşgalciler yüzünden yerlilerin kafası karışmış gibiydi ve hiçbir saldırganlık işareti göstermemekle birlikte herhangi bir davette de bulunmuyorlardı.

Hiçbir şey olmadı.

Dolu dolu geçen iki dakika boyunca hiçbir şey olmamaya devam etti.

İki dakikanın ardından Ford bir şeyler olması gerektiğine karar verdi.

"Merhaba," dedi.

Kadınlar çocuklarını hafifçe kendilerine doğru çektiler.

Erkekler neredeyse hiçbir harekette bulunmamalarına rağmen bütün hal ve tavırlarıyla bu selamın hoşlarına gitmediğini belli ettiler - kızmış değillerdi, yalnızca hoşlanmamışlardı.

Diğerlerinden biraz daha önde duran ve dolayısıyla liderleri olabilecek erkeklerden biri bir adım öne çıktı. Yüzü duru ve sakindi, neredeyse huzurlu denilebilirdi.

"Ugggghhhuuggghhhrrr uh uh ruh uurgh" dedi, sakin bir şekilde.

Bu Arthur'u çok şaşırttı. Kulağına yerleştirilmiş olan Babil balığı sayesinde duyduğu her şeyin anında ve farkında olmaksızın çevirisine öyle alışmıştı ki, balığın varlığını bile unutmuştu. Ama şimdi adamın çıkardığı seslerden hiçbir şey anlamaması ona kulağındaki balığın varlığını anımsatmıştı. Birtakım belirsiz anlam gölgeleri zihninin gerisinde kıpırdanır gibi olduysa da kavrayabileceği somut bir şey yoktu. Buna rağmen, bu insanların henüz anlamlı bir dilin en çıplak temelinden öteye gidebilecek kadar gelişmemiş olduklarını doğru tahmin etmişti. Babil balığının yardımının yetersiz kalması da bu yüzdendi. Bu konularda kesinlikle daha tecrübeli olan Ford'a hızlı bir bakış attı.

"Sanırım," dedi Ford ağzının kenarından fısıldayarak, "köyün etrafından dolaşmamızın bir sakıncası olup olmadığını soruyor."

Bir saniye sonra, erkek-yaratıktan gelen bir el işareti bunu doğrular gibiydi.

"Ruurggghhh urrggh; urgh urgh (uh ruh) rruurruh ug," diye devam etti erkek-yaratık.

"Genel hatlarıyla," dedi Ford, "yani anlayabildiğim kadarıyla, istediğimiz gibi yolculuğumuza devam edebileceğiz, ama köylerinin içinden geçmeden çevresinden dolaşırsak kendilerini çok memnun edecekmişiz."

"O halde ne yapıyoruz?"

"Sanırım onları mutlu edeceğiz," dedi Ford.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde açıklığın çevresinden yürüdüler. Bu davranışları yerlilerde olumlu bir etki bırakmışa benziyordu. Hafifçe eğilerek onları selamladıktan sonra kendi işlerine dönmüşlerdi.

Ford ve Arthur orman boyunca yollarına devam ettiler. Açıklığı birkaç yüz metre geçtikten sonra birden önlerine küçük bir meyve yığını çıktı - ahududu ve kara duta çok benzeyen çileksi meyveler ve armuta çok benzeyen etli, yeşil meyveler vardı.

Buraya kadar, ağaçlar ve çalılar onlarla dolu olduğu halde gördükleri böğürtlenler ve meyvelerden uzak durmuşlardı.

"Bu duruma şöyle bakmamız gerekiyor," demişti Ford Prefect, "yabancı gezegenlerdeki böğürtlen ve meyveler seni yaşatır ya da öldürür. Bu yüzden eğer bir şeyler yiyemezsek öleceğimiz zaman onlarla ilgilenmeye başlayacağız. Bir adım önde olmamızın tek çaresi bu. Sağlıklı otostop yapmanın sırrı abur cubur yemektir."

Yollarına çıkan meyve yığınına şüpheyle baktılar. Öyle iştah açıcı bir görüntüydü ki açlıktan başları dönmeye başladı.

"Bu duruma şöyle bakmamız gerekiyor," dedi Ford, "eee..."

"Evet?" dedi Arthur.

"Onları yememizi sağlayacak bir yoldan bakmaya çalışıyorum," dedi Ford.

Armut benzeri meyvelerin etli gövdeleri üzerine yaprakların gölgesi düşüyordu. Ahududu ve çileğe

benzeyen şeylerse Arthur'un şimdiye kadar gördüklerinin hepsinden, hatta dondurma reklamlarındakilerden bile daha dolgun ve olgundular.

"Neden önce yiyip sonra düşünmüyoruz?" dedi.

"Belki de yapmamızı istedikleri budur."

"Pekâlâ, duruma bir de şöyle bakalım ..."

"Buraya kadar kulağa iyi geliyor."

"Burada bizim yememiz için duruyorlar. İyiler ya da kötüler, bizi beslemek ya da zehirlemek istiyorlar. Eğer bunlar zehirliyse ve biz yemezsek bize saldıracak bir başka yol bulacaklardır. Yani eğer yemezsek bile, her durumda kaybedeceğiz."

"Düşünme şeklini beğendim," dedi Ford. "Şimdi bir tane ye bakalım."

Arthur, armut benzeri meyvelerden birini tereddüt ederek eline aldı.

"Cennet Bahçesi öyküsüyle ilgili olarak hep bunu düşünmüşümdür," dedi Ford.

"Ne?"

"Cennet Bahçesi. Ağaç. Elma. O ısırık, hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette hatırlıyorum."

"Sizin Tanrınız bir bahçenin ortasına bir elma ağacı koyar ve der ki, 'hey arkadaşlar ne isterseniz yapın, ama bu elmayı yemeyin'. Sürpriz, sürpriz, elmayı yerler ve o da saklandığı çalının arkasından fırlayarak bağırır 'Yakaladım, yakaladım.' Oysa yemeselerdi de sonuçta bir şey değişmeyecekti."

"Niye değişmesin?"

"Çünkü eğer karşındaki, kaldırıma içinde tuğla bulunan şapkaları bırakmaktan hoşlanan bir zihniyete sahipse, gayet iyi bilirsin ki bundan vazgeçmez, er ya da geç seni gafil avlar."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Boş ver, meyveyi ye."

"Biliyor musun, burası neredeyse Cennet Bahçesine benziyor."

"Meyveyi ye."

"Söylediklerin de onu anımsatıyor."

Arthur armuta benzeyen şeyden bir ısırık aldı.

"Bu bir armut," dedi.

Birkaç dakika sonra, bütün yığını yiyip bitirmelerinin ardından, Ford Prefect arkasına döndü ve yüksek sesle bağırdı.

"Teşekkür ederiz, çok teşekkür ederiz," diye seslendi, "çok naziksiniz."

Yollarına devam ettiler.

Doğuya doğru yaptıkları yolculuğun sonraki seksen kilometrelik kısmında arada sırada yollarına serilmiş hediye meyve yığınları bulmaya devam ettiler. Her ne kadar ağaçların arasında yerli erkek-yaratıklar görür gibi oldularsa da bir daha doğrudan temas kurmadılar. Kendi hallerinde yaşayıp gitmek istediklerini açıkça belirten bu ırkı sevdiklerine karar verdiler.

Seksen kilometre sonra meyveler ve yemişler sona erdi, çünkü orada deniz başlıyordu.

Zaman açısından onları sıkıştıran yetişecekleri bir randevuları olmadığı için bir sal inşa edip onunla denizi geçtiler. Nispeten sakin, yalnızca yüz kilometre genişliğinde bir denizdi. Denizi güzel güzel aştılar ve en az bıraktıkları kadar hoş bir karaya çıktılar.

Kısacası hayat saçma bir şekilde kolaydı ve en azından bir süre için amaçsızlık ve yalıtılmışlığın yarattığı sorunlarla, onları görmezden gelmeye karar vererek başa çıktılar. Arkadaş bulma arzusu dayanılmaz olduğunda onu nerede bulabileceklerini biliyorlardı, ama şu anda Golgafirinçanlıları kilometrelerce uzakta bıraktıkları için mutluydular.

Bununla birlikte Ford Prefect Etha-altı Duyumatiğini daha sık kullanır olmuştu. Yalnızca bir kez sinyal almıştı, ama o da öyle zayıf ve öyle uzaktan geliyordu ki Ford'u, kesintisiz sürmekte olan sessizlikten çok daha kötü etkilemişti.

Akıllarına esti ve kuzeye yöneldiler. Haftalarca yol aldıktan sonra başka bir denize geldiler, başka bir sal yaptılar ve o denizi de aştılar. Bu sefer yolculuk daha zor geçiyor, iklim giderek daha da soğuyordu. Arthur, Ford Prefect'de bir mazoşizm damarının varlığından şüphelenmeye başlamıştı - yolculuğun artan güçlükleri, onda başka türlü ortaya çıkma olasılığı bulunmayan bir irade gücü yaratmıştı. Hızlı adımlarla ve yorulmaksızın ilerliyordu.

Kuzeye yaptıkları yolculuk onları dağlık, dik, ama nefes kesici güzellikte bir araziye getirdi. İnişli çıkışlı ve karlarla kaplı uçsuz bucaksız tepeler içlerini zevkle doldurdu. Soğuk kemiklerine işlemeye başladı.

Ford'un, Hunian Tepelerinde bir zihin-sörfü merkezi işleten iki eski Pralite keşişinden öğrendiği teknikle kendilerini hayvan postlarına sardılar.

Galaksi, hepsi de çok para kazanan, eski Pralite keşişleriyle doluydu. Çünkü Tarikat tarafından bir ibadet olarak geliştirilen zihinsel kontrol teknikleri açık konuşmak gerekirse çarpıcıydı - ve ibadet eğitimlerini bitirip hayatlarının sonuna kadar küçük metal kutuların içinde kilitli kalmak için son yeminlerini etmeden hemen önce olağanüstü sayıda keşiş Tarikattan ayrılmaktaydı.

Ford'un tekniği temel olarak bir süre kıpırdamadan durup gülümsemekten ibaret gibi görünüyordu.

Bir süre sonra bir hayvan -belki bir geyik- ağaçların arasından ortaya çıkacak ve dikkatle onu izleyecekti. Ford gülümsemeye devam edecek, gözleri yumuşayıp parlamaya başlayacak, sanki derin ve evrensel bir aşkı, bütün yaratıkları kucaklayacak bir sevgiyi çevreye yayıyormuş gibi görünecekti. Çevredeki kırlara muhteşem bir sessizlik inecek, mutluluktan yüzünün ifadesi değişmiş bu adamdan çevreye huzur ve sükunet yayılacaktı. Geyik, yavaşça adım adım ona yaklaşacaktı, neredeyse burun buruna geldikleri andaysa Ford Prefect uzanıp hayvanın boynunu kırıverecekti.

Bunun "feromon kontrolü" olduğunu söylemişti, "bilmen gereken tek şey doğru kokunun nasıl salgılanacağı."

Bu dağlık bölgeye çıkışlarından birkaç gün sonra güneybatıdan kuzeydoğuya doğru çaprazlamasına uzanan, son derece etkileyici derin vadilerden ve buz fiyordlarının yüksek sivri tepelerinden oluşmuş görkemli mi görkemli bir kıyı şeridiyle karşılaştılar.

Güzellikleri karşısında şaşkına dönmüş bir halde iki gün daha kayalar ve buzulların üzerine tırmanarak dolaştılar.

"Arthur!" diye haykırdı Ford aniden.

İkinci günün öğle sonrasıydı. Arthur yüksek bir kayanın üzerine oturmuş, fırtınalı denize uzanan sarp ve keskin kayalarda patlayan dalgaları izliyordu.

"Arthur!" diye haykırdı Ford yeniden.

Arthur rüzgârla hafifçe uzaklara taşınan Ford'un sesinin geldiği yöne doğru baktı.

Ford bir buzulu incelemeye gitmişti ve Arthur mavi bir buz duvarının dibinde çömelmiş vaziyette oturan arkadaşının yanına gitti. Ford heyecandan kaskatı kesilmişti - gözleri Arthur'unkilerle buluştu.

"Bak!" dedi "bak!"

Arthur baktı. Mavi buz duvarını gördü.

"Evet," dedi, "bu bir buzul. Onu görüyorum."

"Hayır," dedi Ford, "sen ona yalnızca baktın, onu görmedin. Bak."

Ford buzulun tam ortasındaki derinlikleri işaret ediyordu.

Arthur baktı - belirsiz gölgelerden başka bir şey görmedi.

"Geriye çekil!" diye ısrar etti Ford, "sonra tekrar bak."

Arthur geri çekildi ve tekrar baktı.

"Hayır," dedi ve omuz silkti. "Ne görmem gerekiyor ?"

Birden o da gördü.

"Gördün mü?"

Görmüştü.

Ağzı konuşmak üzere açıldı, ama beyni henüz söyleyecek bir şeyi olmadığına karar verince yeniden kapandı. Daha sonra gözleri gördükleri şeyi beynine yönelttiğinde bu sorunu çözmeye çalıştı, ama böyle yaparken ağzının kontrolünü kaybedip tekrar açılmasına neden oldu. Çeneyi bir kez daha toparlayan beyin bu kez sol elin kontrolünü kaybederek amaçsızca başını alıp gitmesine yol açtı. Birkaç saniye boyunca ağzın kontrolünü bırakmadan sol eli yakalamaya çabalarken aynı anda da buzun içinde gömülü olan şeyi düşünmeye çalışıyordu. Dizlerinin bağının kontrolünü kaybetmesine ve Arthur'un yere yığılmasına neden olan da bu oldu muhtemelen.

Bütün bu sinirsel bozgunun nedeni olan şey, buzulun içinde, yüzeyin yarım metre kadar altında bulunan bir gölge ağıydı. Dik açıdan bakılınca, bunların yabancı bir alfabenin her biri bir metre yüksekliğindeki üç boyutlu harfleri olduğu görülüyordu; Magrathea alfabesini okuyamayan Arthur gibileriyse harflerin üzerinde, buzda asılı duran bir yüzün dış hatlarını görebiliyordu.

Bu yaşlı bir yüzdü, ince ve seçkin, endişeli, ama nazik bir yüzdü.

Bu yüz, şu anda bulundukları kıyı şeridi tasarımıyla ödül kazanmış adama aitti.

İnce bir inilti havayı doldurdu. Ağaçlar arasında dönerek yükseldi ve feryadıyla sincapları huzursuz etti. Bir iki kuş tiksintiyle uzaklara uçtu. Ses dans ederek açıklığın çevresine yayıldı. Heyecanla uludu, kaba saba sesler çıkardı, herkesi ve her şeyi rahatsız etti.

Buna rağmen Kaptan, yalnız gaydacıyı hoşgörü dolu gözlerle izliyordu. Onun sakinliğini bozabilecek pek az şey vardı; hatta aylar önce bataklıkta yaşadıkları o tatsızlık sırasında, muhteşem küvetini kaybetmesinin şokunu üzerinden attığından beri, yeni yaşantısı ona şaşırtıcı derecede sevimli gelmeye başlamıştı. Ormandaki açıklığın ortasındaki büyük kayaya bir oyuk açmışlardı ve hayatta kalmayı başaran adamları üzerine su dökerlerken, bu oyukta günlük banyosunu yapabilmekten mutluydu. Su pek de sıcak sayılmazdı, çünkü henüz suyu ısıtmanın bir yolunu bulamamışlardı. Ama bu o kadar da önemli değildi, çünkü nasılsa bir gün bulunacaktı. Bu arada keşif ekipleri çevreyi araştırarak tercihen gölgelik ve güzel bir koruda bir sıcak su kaynağı arıyorlardı; hele bir de yakınlarında bir sabun madeni bulurlarsa çok daha hoş olurdu. Sabunun madenlerde bulunmadığı şeklinde bir varsayımı öne sürenlere karşılık Kaptan, bunun nedeninin şimdiye kadar hiç kimsenin bu konunun üzerinde yeterince durmaması olduğunu söylüyor ve sonra, böyle bir olasılığın varlığı diğerleri tarafından gönülsüzce de olsa kabul ediliyordu.

Hayır, hayat oldukça hoştu ve bu işin en güzel tarafı da sıcak su kaynağı, üstelik gölgelik bir korudaki sıcak su kaynağı bulunduğunda, hele bir de sabun madeninin bulunduğunu ve günde beşyüz kalıp sabun ürettiğini haber veren çığlık tepelerde yankılandığında daha da güzel olacak olmasıydı. İnsanın gelecekten bir beklentisi olması her zaman son derece önemliydi.

Gaydadan yükselen feryat, figan, inilti, acı çığlık, uluma ve gıcırtı sesleri, Kaptan'ın zaten epeyi yerinde olan neşesini bu gürültünün her an sona erebileceği düşüncesiyle daha da arttırıyordu. Bu da onun umutla beklediği şeylerden biriydi.

Kendi kendine başka nelerin güzel ve hoş olduğunu sordu? Eh, bir yığın şey vardı: Ağaçların kırmızı ve altın renkleri artık sonbaharın yaklaştığını gösteriyordu; küvetinden birkaç adım uzakta bir iki kuaförün, uyuklamakta olan bir sanat yönetmeniyle yardımcısı üzerinde yetenek idmanları yapan makaslarının huzur dolu şıkırtıları; kayadan oyulmuş küvetinin kenarına dizilmiş olan tertemiz altı telefonun güneş altındaki pırıltısı gibi. Durmadan çalmayan (hatta hiç çalmayan) bir telefondan daha hoş olan tek şey, durmadan çalmayan (hatta hiç çalmayan) altı telefondu.

Her şeyden daha hoş olanıysa etrafındaki açıklıkta öğleden sonraki komite toplantısını izlemek için toplanmakta olan yüzlerce kişiden çıkan mutlu mırıltılardı.

Kaptan lastik ördeğinin gagasına keyifli bir yumruk indirdi. Öğleden sonraki komite toplantıları en sevdiği şeylerdi.

Toplanan kalabalığı izleyen başka gözler de vardı. Açıklığın kenarındaki ağaçlardan birinin tepesine tünemiş olan Ford Prefect, yabancı diyarlardan çok kısa bir süre önce dönmüştü. Altı ay

süren yolculuğunun ardından incelmiş ve sağlıklı bir görünüm kazanmıştı, üzerinde geyik derisi bir ceket vardı ve gözleri ışıl ışıl parlıyordu; sert sakalı ve bronz yüzüyle bir country rock şarkıcısını andırıyordu.

O ve Arthur Dent neredeyse bir haftadır Golgafrinçanlıları izlemekteydi ve Ford artık işleri biraz karıştırmanın zamanı geldiğine karar vermişti.

Açıklık artık tamamen dolmuştu. Yüzlerce kadın ve erkek aheste aheste dolanıyor, gevezelik ediyor, meyve yiyor, kâğıt oynuyor, çok büyük bir bölümü epeyi rahat ve huzurlu vakit geçiriyordu. Koşu eşofmanları artık kirlenmiş, hatta yırtılmıştı, ama hepsinin saçları itinalı bir şekilde kesilmişti. Çoğunun eşofmanlarının içini yapraklarla doldurmuş olduğunu görmek Ford'un aklını karıştırmış ve acaba bunu yaklaşmakta olan kışa hazırlık olarak yalıtım amacıyla mı yaptıklarını merak etmişti. Ford'un gözleri kısıldı. Birdenbire botanikle ilgilenmeye başlamış olamazlardı herhalde?

Bu düşüncelerinin ortasında Kaptan'ın sesi kalabalığın uğultusunu bastırdı.

"Pekâlâ," dedi Kaptan, "eğer mümkünse bu toplantıda biraz düzen rica edeceğim. Bu herkes için uygun mu?" Nezaketle gülümsüyordu. "Bir dakika içinde. Herkes hazır olduğunda."

Gürültü yavaş yavaş kesildi ve açıklık sessizleşti, kendisine ait çılgın ve ulaşılması imkânsız bir müzik dünyasında yaşıyor gibi görünen gaydacının müziği dışında. Gaydacının hemen yakınında olan birkaç kişi ona yaprak attı. Eğer o anda bu hareketin bir nedeni varsa bile, Ford o an için bu nedeni anlayamamıştı.

Küçük bir grup, Kaptan'ın etrafında toplandı, içlerinden birinin konuşmaya hazırlandığı açıktı. Konuşmaya hazırlanan kişi bunun için önce ayağa kalktı, sonra boğazını temizledi ve ardından uzaklara bakarak kalabalığa birazdan söze başlayacağının işaretlerini verdi.

Elbette ki kalabalık da kımıldandı ve bütün gözler ona çevrildi.

Bunu bir sessizlik anı izledi, ki Ford bu anın kendi girişini yapmak için doğru bir an olduğuna karar verdi. Konuşmacı konuşmasına başlamak üzereydi.

Ford ağaçtan aşağı atladı.

"Selam millet," dedi.

Kalabalık şöyle bir dalgalandı.

"Hah, değerli dostum," diye seslendi Kaptan. "Yanınızda kibritiniz var mı? Ya da çakmağınız? Buna benzer herhangi bir şey?"

"Hayır," dedi Ford, sesi biraz bozulmuş gibiydi. Onun hazırladığı gelişme bölümü böyle değildi. Konuya daha kuvvetli asılması gerektiğine karar verdi.

"Hayır, yok," diye devam etti. "Kibritim yok. Bunun yerine size haberlerim var..."

Çok yazık, dedi Kaptan. "Hiçbirimizde ateş kalmadı, anlarsın ya? Haftalardır sıcak bir banyo yapamadım."

Ford konunun değiştirilmesine izin veremezdi.

"Size haberler getirdim," dedi, "sizi ilgilendirebilecek bir keşifle ilgili."

"Bu durum gündemde var mıydı?" diye tersledi Ford'un sözünü kestiği adam.

Ford kocaman bir country rock şarkıcısı gülümsemesiyle güldü.

"Haydi, yapma," dedi.

"Eee, özür dilerim," dedi adam açıkça parlamaya hazır bir şekilde, "ama uzun yıllar idari danışmanlık yapmış biri olarak, komite yapısını göz önüne almanın önemi üzerinde ısrarla durmak zorundayım."

Ford kalabalığa baktı.

“O aklını kaçırmış, biliyorsunuz,” dedi, “burası tarih öncesi bir gezegen.”

“Sorununuzu Başkanlık Makamına iletin!” diye kestirip attı idari danışman.

“Makam filan yok burada,” diye açıkladı Ford, “yalnızca bir kaya parçası var."

İdari danışman bu durumda ısrarlı davranmak gerektiğine karar verdi.

“O halde onu Başkanlık Makamı kabul edin,” dedi huysuzca.

“Niye kaya olarak kabul etmeyeyim?” diye sordu Ford.

“Açıkça görülüyor ki bazı kavramlar sizde hiç gelişmemiş,” dedi idari danışman, eski moda ‘modern iş idaresi yöntemleri’ lehine huysuzluğunu elden bırakmadan.

“Sende de bulunduğun yerle ilgili hiçbir kavram gelişmemiş,” dedi Ford.

Tiz sesli bir kız ayağa kalktı ve o sesini kullandı.

“İkiniz de susun,” dedi, “kurul makamına bir öneri sunmak istiyorum.”

“Yani kurul kayasına demek istiyorsun,” diye sinirli sinirli kıkırdadı bir kuaför.

“Sessizlik, sessizlik!” diye yırtındı idari danışman.

“Pekâlâ,” dedi Ford, “nasıl becerdiğinizi görelim bakalım,” öfkesine kaç dakika hakim olabileceğini anlamak için kendisini yere bırakıp oturdu.

Kaptan uzlaştırıcı olabilecek bir tür gürültü çıkardı.

“Sizi sessizliğe davet etmek istiyorum,” dedi kibarca, “Fintlewoodlewix’in kolonileşme komitesi beşyüz yetmişüçüncü toplantısında ...”

On saniye, diye düşündü Ford tekrar ayağa fırlarken.

“Bunun yararı yok,” diye feryat etti, “beşyüz yetmişüçüncü komite toplantısı yapılıyor ve henüz ateşi bile keşfedememişsiniz!”

“Eğer lütfedip de,” dedi tiz sesli kız, “gündeme bir göz atarsanız...”

“Gündem kayasına,” diye kıkırdadı kuaför neşeyle.

“Teşekkür ederim, bunu söylemiştim,” diye mırıldandı Ford.

“... göre ... cek ... siniz ... ki ...” diye devam etti kız kararlılıkla, “bugün Kuaförlerin Ateş Geliştirme Altkomitesinin sunacağı bir rapor alacağız."

“Oh ... ah,” dedi kuaför koyunca bir bakışla, ki bu bakış bütün Galakside “Eee, acaba bu gelecek Salı olamaz mıydı?” anlamına gelen bir bakıştı.

“Pekâlâ," dedi Ford, onun etrafında dönerek, “bu konuda ne yaptınız? Ne yapacaksınız? Ateş geliştirme konusundaki fikirleriniz nelerdir?"

“Şey, yani bilmiyorum,” dedi kuaför, “bana bütün verdikleri birkaç çubuktan ibaret

“Peki, o çubukları ne yaptın?”

Kuaför, huzursuzca koşu eşofmanının cebinde bir şeyler aradı ve bu çabasının meyvelerini Ford’a uzattı.

Ford onları herkesin görebileceği şekilde yukarı kaldırdı.

“Saç maşası," dedi.

Kalabalık alkışladı.

“Ziyanı yok,” dedi Ford. “Roma da bir günde yanmadı.”

Kalabalığın Ford’un neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, ama yine de bundan hoşlanmışlardı. Alkışladılar.

“Pekâlâ, anladığım kadarıyla konuya tam anlamıyla acemice yaklaşıyorsunuz,” dedi kız. “Benim kadar uzun süre pazarlama alanında bulunmuş olsaydınız, yeni bir ürünün geliştirilebilmesi için ilk önce yeterli araştırmanın yapılmış olması gerektiğini bilirdiniz. İnsanların ateşten ne beklediğini ve

onunla nasıl ilişki kurduğunu, kafalarında nasıl bir ateş imajı olduğunu anlamamız gerekiyor.”

Kalabalık gerginleşmişti. Ford’dan gelecek şahane bir şeyler bekliyorlardı.

“Alın da onu burnunuza sokun,” dedi.

“Örneğin bu, tam olarak anlamak istediğimiz şeylerden biri,” diye ısrarla devam etti kız, “insanlar burunlarına sokabilecekleri türde bir ateş istiyorlar mı?”

“İstiyor musunuz?” diye sordu Ford kalabalığa.

“Evet!” diye bağırdı bazıları.

“Hayır!” diye neşeyle haykırdı diğerleri.

Bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardı, yalnızca bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlardı.

“Ya tekerlek,” dedi Kaptan. “Şu tekerlek denen şey neyin nesi? Müthiş enteresan bir projeye benziyor.”

“Şey,” dedi pazarlamacı kız, “maalesef, o konuda bazı sorunlarla karşılaşıyoruz.”

“Sorunlar mı?” diye feryat etti Ford. “Sorunlar ha? Sorunlar demekle neyi kastediyorsunuz? Bütün Evren üzerindeki en basit makinedir o!”

Pazarlamacı kız onu sert bir bakışla azarladı.

“Pekâlâ, Bay Çokbilmiş,” dedi, “öyle akıllısınız ki, ne renk olması gerektiğini de siz söyleyin bakalım.”

Kalabalık çılgına döndü. Ev sahibi takıma bir puan diye düşünüyorlardı. Ford omuzlarını silkti ve tekrar yerine oturdu.

“Kudretli Zarquon aşkına,” dedi, “şu ana kadar herhangi biriniz herhangi bir şey yaptı mı?”

Sanki sorusuna verilen bir yanıtmış gibi, açıklığın girişinden ani bir metal şangırtısı yükseldi. Kalabalık bu öğleden sonra karşılarına çıkan eğlencenin bolluğuna inanamıyordu: Şimdi de açıklığa üzerlerinde Golgaffinçan Üçüncü Alayının üniformalarından kalanlara bürünmüş bir düzine adamdan oluşmuş küçük bir müfreze uygun adım girmekteydi. Yarısından fazlasının elinde hâlâ Öldürmatikleri vardı, diğerleri yürürken birbirlerine çarptırdıkları mızraklar taşıyorlardı. Bronzlaşmış ve sağlıklı, ama yorgunluktan tükenmiş ve perişan görünüyorlardı. Bir kez daha metal şangırtıları içinde durdular ve dikkat çekmek için gürültü yaptılar. İçlerinden biri yere yığıldı ve bir daha hiç kımıldamadı.

“Kaptan, efendim!” diye haykırdı İki Numara -çünkü liderleri oydu- “Rapor vermek için izin talep ediyorum, efendim!”

“Evet, pekâlâ. İki Numara, hoş geldiniz falan filan. Hiç sıcak su kaynağına rastladınız mı?” diye umutsuzca sordu Kaptan.

“Hayır efendim!”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

İki Numara kalabalığın arasından uzun adımlarla geçerek küvetin önünde silahlarını sergiledi.

“Başka bir kıta keşfettik, komutanım!”

“Bu ne zaman oldu ?”

“Denizin öbür tarafında ...” dedi İki Numara, gözlerini iyice kısarak, “doğuya doğru!”

“Ya.”

İki Numara yüzünü kalabalığa döndü. Silahını başının üzerine kaldırdı. Bu iş gittikçe daha da muhteşem oluyor, diye düşündü kalabalık.

“Oraya savaş ilan ettik!”

Açıklığın her tarafından çılgınca alkışlar ve tezahüratlar yükseldi - bu bütün beklentilerin ötesindeydi.

“Bir dakika,” diye bağırdı Ford Prefect, “bir dakika!”

Ayağa fırladı ve sessizlik istedi. Bir süre sonra istediği oldu ya da en azından mevcut şartlar altında sağlayabileceği en iyi sessizliği yakaladı: Şartlar gaydacının hemen orada kendiliğinden bir milli marş bestelemesini öngörüyordu.

“Bir gaydacımız olması şart mı?” diye sordu Ford.

“Ah, evet,” dedi Kaptan, “ona bir madalya verdik.”

Ford bir an bu fikri tartışmaya açmayı düşündü, ama hemen bunun bir çılgınlık olacağına karar verdi. Onun yerine gaydacıya iyice nişan alınmış bir taş fırlattı ve yüzünü İki Numara’ya döndü.

“Savaş mı?” dedi.

“Evet!” dedi İki Numara, onu aşağılayıcı bakışlarıyla süzerek.

“Bitişik kıtada?”

“Evet! Tam bir seferberlik durumu! Bütün savaşları sona erdirmek için bir savaş!"

“Ama henüz orada yaşayan hiç kimse yok ki!”

Hah, işte bu ilginç, diye düşündü kalabalık, iyi bir noktaya temas etmişti.

İki Numara’nın bakışları bu fikirden hiç rahatsız olmadan etrafta dolaştı. Bu açıdan bakıldığında gözleri ısrarla burnunuzun beş altı santim ötesinde dolaşan elle, kolla, sineklikle veya bükülmüş bir gazeteyle kovalanmayı reddeden bir çift inatçı sivrisinekti sanki.

“Bunu biliyorum,” dedi, “ama bir gün olacak! Bu yüzden de oraya açık uçlu bir ültimatom bıraktık.”

“Ne?”

“Birkaç askeri tesisi havaya uçurduk.”

Kaptan küvetinin içinde öne doğru eğildi.

“Askeri tesisler mi, İki Numara?” dedi.

Gözler bir an tereddüt etti.

“Evet, efendim, yani potansiyel askeri tesisler demek istedim. Pekâlâ ... yani ağaçlar."

Belirsizlik anı geçti - gözler seyircisinin üzerinde bir kırbaç gibi şaklıyordu.

“Ve,” diye kükredi, “yakaladığımız bir ceylanı da sorguya çektik!”

Öldürmatiğini şık bir hareketle kolunun altına geçirdi ve şimdi heyecanlı kalabalığı sarmış olan gürültülü karmaşa arasından uygun adım yürümeye başladı. İki üç adım atmıştı ki, omuzlarda taşınarak açıklığın etrafında şeref turu attırılmak üzere yakalandı.

Ford oturduğu yerde uyuşuk bir şekilde iki taşı birbirine vuruyordu.

“Peki, başka ne yaptınız?” diye soruşturdu kutlamalar yatıştığında.

“Bir kültür başlattık,” dedi pazarlamacı kız.

“Ya, öyle mi?”

“Evet. Film yapımcılarımızdan biri bölgenin yerli mağara adamları hakkında büyüleyici bir belgesel çekmeye başladı bile.”

“Onlar mağara adamı değil.”

“Mağara adamlarına benziyorlar.”

“Mağaralarda mı yaşıyorlar?”

“Eee ...”

“Kulübelerde yaşıyorlar.”

“Belki de şu sırada mağaralarını yeniden dekore ettiriyorlardır,” diye seslendi kalabalıktan bir şaklaban.

Ford ona öfkeyle karşılık verdi.

"Çok komik," dedi, "ama ölmek üzere olduklarını fark ettiniz mi?"

Ford ve Arthur dönüş yolunda terk edilmiş iki köy ve orman içinde bir yerde, ölmek üzere oraya saklanmış olan birçok yerlinin cesediyle karşılaşmışlardı. Hâlâ hayatta olanlar da bedenlerinin değilse bile ruhlarının yakalandığı bir hastalık yüzünden ıstırap çekiyormuş gibi bitkin ve neşesiz görünüyorlardı. Uyuşuk uyuşuk ve sonsuz bir keder içinde hareket ediyorlardı. Gelecekleri ellerinden alınmıştı.

"Ölüyorlar!" diye tekrarladı Ford. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Eee ... onlara hayat sigortası satmamamız gerekiyor herhalde?" diye seslendi aynı şaklaban.

Ford onu duymazdan geldi ve bütün kalabalığa yalvardı.

"Biraz gayret gösterip anlamaya çalışır mısınız," dedi, "biz buraya geldiğimizden beri ölüyorlar!"

"Aslında filmde bu nokta çok etkileyici oluyor," dedi pazarlamacı kız, "ve gerçekten büyük belgesellerin tipik özelliği olan, o beklenmedik dokunaklı gelişmeyi sağlıyor. Yapımcı çok yetenekli."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Ford.

"Anladığım kadarıyla," dedi kız, olduğu yerde uyuklamaya başlamış olan Kaptan'a dönerek, "bundan sonra sizinle ilgili bir film yapmak istiyor, Kaptan."

"Ya, sahi mi?" dedi Kaptan, şaşkınlıkla kendine gelirken. "Bu son derece hoş bir şey."

"Bu yeni filmle ilgili çok güçlü bir açısı var, bilirsiniz, sorumluluğun ağırlığı, komutanın yalnızlığı..."

Kaptan bu konudaki hislerini açıklamak için bir süre beceriksizce bir şeyler mırıldandı.

"Pekâlâ, yani ben olsam bu açıyı çok fazla vurgulamazdım, anlatabiliyor muyum," dedi sonunda, "lastik ördeği olan biri hiçbir zaman yalnız sayılmaz."

Ördeğini havaya kaldırdı ve kalabalıktan büyük bir alkış aldı.

Bütün bunlar olurken, idari danışman parmak uçları şakaklarına dayalı bir halde put gibi sessizce oturarak, beklediğini ve gerekirse bütün gün bekleyebileceğini ima ediyordu.

Ama bu noktada, bütün gün beklemeyeceğine ve son yarım saati hiç yaşamamış gibi davranmaya karar verdi.

Ayağa kalktı.

"Eğer," dedi kısaca, "bir dakikalığına mali politikamız konusuna dönebilirsek ..."

"Mali politika!" diye bir şaşkınlık ıslığı çaldı Ford. "Mali politika!"

İdari danışman ona yalnızca bir ciğerlibalığın[16] taklit edebileceği bir bakış fırlattı.

"Mali politika ..." diye tekrarladı, "evet, kullandığım kelimeler bunlar."

"Eğer hiçbiriniz aslında hiçbir şey üretmiyorsa," diye sordu Ford, "nasıl paranız olabilir? Para ağaçlarda yetişmez, bilirsiniz."

"Eğer devam etmeme izin verirsen ..."

Ford kederli bir havayla başını sallayarak devam etmesini belirtti.

"Teşekkür ederim. Birkaç hafta önce yaprağı geçerli para birimimiz olarak kabul ettiğimizden beri, pek doğaldır ki, hepimiz müthiş zenginleştik."

Ford kulaklarına inanmayarak kalabalığa baktı, herkes memnuniyet içinde mırıldanıyor ve koşu eşofmanlarını tıka basa doldurdukları yaprak banknotları ihtirasla avuçluyordu.

"Bununla birlikte," diye devam etti idari danışman, "yaprağın elde edilebilirlik seviyesindeki rahatlıktan kaynaklanan minik bir enflasyon sorunuyla da karşılaştık. Yani sanırım, şu anki piyasa

değeri üzerinden, yapraklarını döken mevsimlik ağaçlardan oluşmuş üç orman ancak bir gemi dolusu fıstık satın alabilmekte."

Kalabalıktan panik mırıltıları yükselmeye başladı. İdari danışman bu mırıltıları elinin bir işaretiyle bastırdı.

"O halde bu sorunu ortadan kaldırmak için," diye devam etti, "ve yaprağın değerlendirilmesini etkin bir şekilde yeniden yaratabilmek için yoğun bir yaprak düşürme kampanyası ve ... eee, bütün ormanları yakma kampanyasını başlatmak üzereyiz. Sanırım mevcut koşullar altında hepimiz bunun mantıklı bir atılım olduğu konusunda hemfikiriz."

Kalabalık bir iki saniye süreyle, yani aralarından biri çıkıp da bunun ceplerindeki yaprakların değerini ne kadar yükselteceğine dikkat çekene kadar bu konudan pek emin olamadı. Sonra memnuniyet ıslıkları ortalığı sardı ve hepsi ayağa kalkarak idari danışmanı alkışladılar. Aralarında bulunan muhasebeciler bolca kâr edecekleri bir sonbahar beklentisine girdiler.

"Siz hepiniz çıldırmışsınız," diye açıkladı Ford Prefect.

"Siz tam anlamıyla sersemsiniz," diye haykırdı.

"Siz bir yığın keçileri kaçırmış çatlaksınız," diye öfkeyle söylendi.

Kalabalığın kendisine karşı tavrı sorun yaratacak şekilde değişmeye başlamıştı. Mükemmel bir eğlence olarak başlamış olan şey, şimdi kalabalığın gözünde bir hakaret yağmuruna dönüşmüştü ve bu hakaretler doğrudan kendilerine yöneltildiği için bundan hiç de hoşnut değillerdi.

Havadaki bu değişikliği hisseden pazarlamacı kız ona döndü.

"O halde bütün bu aylar boyunca," diye soruşturdu kız, "sizin ne yapmakta olduğunuzu sormak düzene uyar mı acaba? Siz ve diğer kaçak yolcu, buraya vardığımızdan beri ortalarda yoksunuz."

"Bir yolculuğa çıkmıştık," dedi Ford, "bu gezegenle ilgili bir şeyler öğrenmeye gitmiştik."

"Ya," dedi kız cilveli bir edayla, "bu bana pek de verimli bir uğraş gibi gelmedi."

"Sahi mi? Pekâlâ, ama yine de sizin için bazı haberlerim var, hayatım. Bu gezegenin geleceğini keşfetmiş bulunuyoruz."

Ford bu açıklamasının etkisini göstermesini bekledi. Hiçbir etki görülmedi. Neden bahsettiğini bile anlamamışlardı.

Devam etti.

"Sizlerin ne yapmaya karar vereceğiniz bundan sonra vahşi bir dingo köpeğinin pis kokulu böbrekleri kadar bile para etmez. Ormanları yakın, ne yaparsanız yapın, zerre kadar fark etmez. Gelecek tarihiniz şimdiden yazılmış durumda. İki milyon yılınız var, hepsi o kadar. Bu sürenin sonunda ırkınız ölmüş olacak ve yitip gitmiş olacaksınız, işiniz bitmiş olacak. Bunu unutmayın, iki milyon yıl!"

Kalabalık kendi kendine huzursuzluk içinde mırıldandı. Kendileri gibi böylesine aniden zenginleşivermiş kişiler böyle saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Belki de bu adama bir iki yaprak bahşiş verirlerse başlarından savabilirlerdi.

Zahmet etmeleri gerekmedi. Ford zaten kendiliğinden kararlı adımlarla açıklığı terk ediyordu, bir an için durdu ve şimdiden Öldürmatiğiyle yakındaki ağaçlara ateş etmeye başlamış olan İki Numara'yı kınayarak başını iki yana salladı.

Arkasına dönüp baktı.

"İki milyon yıl!" dedi ve bir kahkaha attı.

"Pekâlâ," dedi Kaptan yatıştırıcı bir gülümsemeyle, "yine de hâlâ birkaç banyo daha yapacak vaktim var. Birisi bana süngerimi verebilir mi acaba? Aşağıya düşürdüm de."

otuzüç

Ormanda, bir buçuk kilometre kadar ötede Arthur Dent yaptığı işe Ford Prefect'in yaklaştığını işitemeyecek kadar dalmıştı.

Yaptığı şey aslında çok ilginçti ve şöyle bir şeydi: Geniş ve düz bir kaya parçasının üstüne büyük bir kare çizmiş, bu kareyi de bir kenarına onüç tanesi sığmak üzere yüz altmışdokuz tane daha küçük kareye bölmüştü.

Ayrıca küçük ve düzgün taşlar toplamış ve her birinin üstüne bir harf kazımıştı. Geniş ve düz kayanın etrafında, hayatta kalmayı başaran yerlilerden ikisi yüzlerinde mutsuz bir ifadeyle oturmaktaydı. Arthur Dent onlara bu taşlara kazınmış ilginç kavramı tanıtmaya çalışıyordu.

Şu ana kadar işler pek de iyi gitmemişti. Yerliler taşların bir kısmını yemeye, bir kısmını gömmeye ve geri kalanını da fırlatıp atmaya çalışmışlardı. Epeyce uğraştıktan sonra Arthur içlerinden birini, çizdiği tablonun üzerine birkaç taş yerleştirmeye ikna edebilmişti, ki bir gün öncesine kadar bunu bile başaramamıştı. Yaratıkların morallerinin hızla çökmesiyle birlikte zekâlarında da buna paralel bir düşüş gerçekleşiyordu sanki.

Onları heveslendirebilecek bir girişim olarak Arthur tablonun üzerine kendisi birkaç tane taş dizdi ve yerlileri birkaç taş da onların eklemesi için cesaretlendirmeye çalıştı.

Ama işler pek yolunda gitmiyordu.

Ford yakındaki bir ağacın yanından onları sessizce izledi.

"Hayır," dedi Arthur, yerlilerden biri korkunç bir umutsuzluk krizi sırasında harfleri birbirine karıştırmıştı. "Bak, Q on puan ediyor, anlıyor musun ve üçlü kelime puanı, o halde ... Bak, sana kuralları anlatmıştım ... Hayır, hayır, bak, lütfen, o çene kemiğini bırak ... Pekâlâ, tekrar başlıyoruz. Bu sefer konuya yoğunlaşmaya çalış."

Ford dirseğini ağaca ve avucunu da başına dayadı.

"Ne yapıyorsun, Arthur?" diye sordu sakin bir sesle.

Arthur irkilerek başını kaldırdı. Birden bütün bunların birazcık saçma görünebileceği hissine kapılmıştı. Bütün bildiği kendisi küçük bir çocukken bunun bir rüya gibi işe yaradığıydı. Ama o zaman işler farklıydı ya da farklı olabilirdi.

"Mağara adamlarına 'Scrabble' öğretmeye uğraşıyorum."

"Onlar mağara adamı değil," dedi Ford.

"Mağara adamlarına benziyorlar."

Ford düzeltmekten vazgeçti.

"Anlıyorum," dedi.

"Akıntıya karşı kürek çekiyorum," dedi bitkin bir halde Arthur, "bildikleri tek kelime homurtu ve onun da harflerini bile bilmiyorlar."

İç çekti ve arkasına yaslandı.

"Bunun ne işe yaraması gerekiyor?"

"Onları gelişmeleri için cesaretlendirmemiz gerek! Evrim geçirmeleri için! Arthur öfkeyle patladı. Bıkkın bir iç çekişinin ardından gelen öfke duygusunun, içinde kabaran sersemce bir iş yapıyor

olduğu hissini bastıracağını umuyordu. Ama bastırmadı. Ayağa fırladı.

"Bu... kretenlerden[17] doğacak neslin nasıl bir dünya yaratacağını hayal edebiliyor musun?" dedi.

"Hayal etmek?" dedi Ford, kaşlarını kaldırarak. "Hayal etmemize gerek yok. Biz o dünyayı gördük."

"Ama ..." Arthur ümitsizlik içinde kollarını salladı.

"Gördük," dedi Ford, "bundan kaçış yok."

Arthur taşlardan birine bir tekme savurdu.

"Onlara keşfettiğimiz şeyden bahsettin mi?" diye sordu.

"Hımmm?" dedi Ford, pek de konuya yoğunlaşmış görünmeyerek.

"Norveç," dedi Arthur, "buzulun içinde Slartibartfast'ın imzası var. Onlara bunun anlamını söyledin mi?"

"Ne önemi var?" dedi Ford. "Bu onlar için ne anlam ifade edecek ki?"

"Anlam mı?" dedi Arthur. "Anlam öyle mi? Onun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorsun. Onun anlamı bu gezegenin Yerküre olduğu! Burası benim evim! Burası doğduğum yer!"

"Doğduğun mu?"

"Pekâlâ, doğacağım."

"Evet, iki milyon yıl sonra. Bunu onlara neden sen söylemiyorsun? Git ve onlara 'Affedersiniz, yalnızca şuna dikkatinizi çekmeye çalışıyorum ki, iki milyon yıl sonra ben, buradan birkaç kilometre ötede doğmuş olacağım.' Bak bakalım, ne diyorlar. Seni bir ağacın üzerine kadar kovalayacak ve sonra da ağacı ateşe vereceklerdir."

Arthur bu durumu mutsuz bir şekilde içine sindirdi.

"Gerçeği kabul et," dedi Ford, "senin ataların oradaki o çatlaklar, buradaki bu zavallı yaratıklar değil."

Maymunadam yaratığın taş harfleri huzursuz bir şekilde karıştırdığı yere gitti. Başını salladı.

"Şu Scrabble'ı ortadan kaldır, Arthur," dedi, "bu oyun insan ırkını kurtaramayacak, çünkü zaman içinde insan ırkını oluşturacak grup bu değil. İnsan ırkı şu anda bu tepenin öbür tarafında bir kayanın etrafında toplanmış ve kendileri hakkında belgeseller hazırlamakla uğraşıyorlar."

Arthur garip bir ürkme hissine kapıldı.

"Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı," dedi. Vücudunda müthiş bir umutsuzluk hissi gezindi; işte buradaydı, Yerküre'de, geleceğini dehşet verici ve keyfi bir felaketle kaybeden Yerküre, görünüşe bakılırsa şimdi de geçmişini kaybetmek üzereydi.

"Hayır," dedi Ford, "yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu Yerküre'nin tarihini değiştirmez, anlıyor musun, çünkü bu *zaten* Yerküre'nin tarihi. İster beğen, ister beğenme, ama sen Golgafirinçanların soyundan geliyorsun. İki milyon yıl sonra Vogonlar tarafından mahvedilecekler. Tarih asla değiştirilemez, anlıyor musun, bütün parçalar tıpkı yapboz parçacıkları gibi birbirini tamamlar. Hayat, komik bir şey değil mi?"

Yerdeki Q harfini aldı ve uzaktaki bir kurtbağrı çalısının dibine doğru attı ve taş orada yavru bir tavşana çarptı. Tavşan dehşet içinde son hızla kaçtı ve bir tilki tarafından yutuluncaya kadar da hiç durmadı; ama tavşanın kemiklerinden biri tilkinin boğazına takılacaktı ve tilki, zaman içinde leşini sürükleyip uzaklara götüren bir derenin kenarında öldü.

Bunu izleyen haftalarda Ford Prefect gururunu bastırdı ve Golgafrinçan'da personel memurluğu görevinde bulunmuş bir kızla arkadaşlık kurdu ve kız ölü bir tilkinin leşiyle kirlenmiş bir gölcükten içtiği su yüzünden aniden zehirlenip öldüğünde müthiş üzüldü. Bu hikâyeden alınabilecek tek ders Q

harfinin kesinlikle bir kurtbağrı çalısının dibine fırlatılmaması gerektiği olabilir; ama ne yazık ki, bazen öyle anlar vardır ki bu işlem kaçınılmaz olur.

Hayatta gerçekten çok önemli olan bazı şeyler gibi, bu olaylar zinciri de Ford Prefect ve Arthur Dent tarafından tamamen görülmez durumdaydı. O sırada onlar huysuzca diğer harfleri çekiştiren yerliyi kederli gözlerle izlemekteydiler.

"Zavallı lanet olası mağara adamları," dedi Arthur.

"Onlar mağara adamı değil..."

"Ne?"

"Neyse, boş ver," dedi Ford.

Zavallı yaratık acıklı bir uluma sesi çıkararak kayanın üzerini yumrukladı.

"Bu onlar için yalnızca biraz zaman kaybı oldu, değil mi?" dedi Arthur.

"Uh uh urghhhhh," diye söylendi yerli ve tekrar kayayı yumrukladı.

"Telefon temizleyicileri evrim geçirme konusunda bunların önüne geçmiş."

"Urgh, grr grr, gruh!" diye ısrar etti yerli, kayayı yumruklamaya devam ediyordu.

"Niçin kayayı yumruklayıp duruyor?" dedi Arthur.

"Sanırım, kendisiyle tekrar Scrabble oynamanı istiyor," dedi Ford, "harfleri işaret ediyor."

"Herhalde gene crzjgrdwldiwdc kelimesini heceliyor zavallı şey. Ona crzjgrdwldiwdc kelimesinde yalnızca tek bir g olduğunu söyleyip duruyorum."

Yerli tekrar kayayı yumrukladı.

Omzunun üzerinden ne yaptığına baktılar.

Gözleri yuvalarından fırladı.

Orada karmakarışık harfler arasında yedisi net bir düz çizgi üzerinde sıralanmaktaydı.

Bir kelime oluşturmuştu.

Kelime şuydu:

"KIRKİKİ."

"Grrrurgh guh guh," diye açıkladı yerli. Harfleri öfkeyle savurdu ve yakındaki bir ağacın altına giderek arkadaşıyla birlikte amaçsızca aylak aylak dolanmaya başladı.

Ford ve Arthur ona bakakaldılar. Sonra da dönüp birbirlerine bakakaldılar.

"Orada benim düşündüğüm şey mi yazıyordu?" diye her ikisi de birbirlerine sordular.

"Evet," dedi her ikisi de.

"Kırkiki," dedi Arthur.

"Kırkiki," dedi Ford.

Arthur iki yerliye doğru koştu.

"Bize ne anlatmaya çalışıyorsunuz?" diye bağırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

İçlerinden biri yerde yuvarlandı, ayaklarını kaldırarak havada salladı, tekrar yuvarlandı ve sonra uyumaya başladı.

Diğeriyse ağaca tırmandı ve Ford Prefect'e at kestaneleri fırlattı. Söylemek istedikleri her neyse, onu çoktan söylemişlerdi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Pek değil."

"Kırkiki, Derin Düşünce'nin Nihai Cevap olarak bildirdiği sayı."

"Evet."

"Ve Derin Düşünce'nin Nihai Cevabın Sorusunu bulmak için tasarladığı bilgisayar da Yerküre."

“Bunlara inanmamız gerekiyor. Doğru.”

“Organik yaşam da bilgisayar matriksinin bir parçasıydı.”

“Öyle diyorsan öyledir.”

“Öyle diyorum. Bu demektir ki bu yerliler, bu maymunadamlar da bilgisayar programının bölünmemiş bir parçası, biz ve Golgafrinçanlarsa *değiliz*.”

“Ama mağara adamları ölüyor ve Golgafrinçanların onların yerine geçtikleri açıkça görülüyor.”

“Kesinlikle. O halde bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi?”

“Ne?”

“Büyük bir yanlış, bir yüze göze bulaştırma,” dedi Ford Prefect.

Arthur etrafına bakındı.

“Bu gezegen işte bu yüzden berbat bir dönemden geçiyor,” dedi.

Ford bir an için bocaladı.

“Yine de, bu durumdan ortaya bir şey çıkması gerek,” dedi sonunda, “çünkü Marvin, Sorunun senin beyin dalgalarının örgüsünde basılı olduğunu görebildiğini söylemişti.”

“Ama ...”

“Muhtemelen soru da yanlış ya da doğru olanın çarpılmışı. Ama yine de eğer onu bulabilseydik bize bir ipucu verirdi. Ama bunu nasıl yapabileceğimizi bilemiyorum.”

Bir süre hiçbir şeyle ilgilenmediler. Arthur yere oturdu ve çimenleri çekiştirip yolmaya başladı, ama bunun uzun süre ilgilenebileceği bir uğraş olmadığını kavrayacaktı. İnanabileceği şey çimenler değildi, ağaçlar amaçsız görünüyordu, sıra sıra uzanan tepeler hiçbir yere doğru sıralanmıyorlarmış gibiydiler ve gelecek tıpkı içinde emeklenmesi gereken bir tünele benziyordu.

Ford, Etha-altı Duyumatiğiyle oynuyordu. Alette hiç ses yoktu. İçini çekip aleti bir kenara bıraktı.

Arthur elleriyle yaptığı Scrabble takımının taş harflerinden birini alıp baktı. Bu bir B harfiydi. İç çekti ve tekrar yerine koydu. Yanına koyduğu harf O’ydu. İkisi birlikte BO diye okunuyordu. Onların yanına birkaç harf daha attı. Bunlar da yine tesadüfen K, T, A ve N harfleriydi. İlginç bir rastlantıyla Arthur’un o anki his dünyasını mükemmel bir şekilde niteliyorlardı. Bir an için sözcüğe öylece bakakaldı. Bunu bilerek yapmamıştı. Yalnızca rastgele, şans eseri yapmıştı. Beyni yavaşça birinci vitese geçti.

“Ford,” dedi aniden, “bak, eğer o Soru benim beyin dalgaları örgümde yazılıysa ve ben de bilinçli olarak bunun farkında değilsem, onun benim bilinçdışımda[18] bir yerlerde olması gerekiyor.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Bu bilinçdışı örgüyü yüzeye çıkarmanın bir yolu olmalı.”

“Olur mu dersin?”

“Evet, bu örgünün şekillendirilebileceği rastlantısal bir eleman sayesinde.”

“Ne gibi yani?”

“Mesela gözlerim bağlıyken bir keseden Scrabble harflerini çekmek gibi."

Ford ayağa sıçradı.

“Çok zekice!” dedi. Çantasından havlusunu çıkardı ve bir iki düğümle onu bir kese haline getirdi.

“Tam anlamıyla çılgınca,” dedi, “uç noktada bir saçmalık. Ama bunu deneyeceğiz, çünkü bu zekice bir saçmalık. Haydi, çabuk ol.”

Güneş saygılı bir şekilde bir bulutun arkasına geçti. Birkaç küçük kederli yağmur damlacığı düştü.

Kalan bütün harfleri bir araya getirdiler ve hepsini kesenin içine attılar. Keseyi salladılar.

“Pekâlâ,” dedi Ford, “kapat gözlerini. Çekmeye başla. Haydi, haydi, haydi.”

Arthur gözlerini kapattı ve elini bir havlu dolusu taşın arasına daldırdı. Onları karıştırdı ve dört tane çekip Ford'a uzattı. Ford onları aldığı sırayla yere dizdi.

"A," dedi Ford, "L, T, I... ALTI!"

Gözlerini kırpıştırdı.

"Sanırım işe yarıyor!" dedi.

Arthur ona üç tane daha verdi.

"K, E, R ... KER. Şey, belki de yaramıyor," dedi Ford.

"İşte bir üçlü daha."

"E, D, O ... Keredo... Korkarım bir anlamı yok."

Arthur torbadan üç harf daha çekti. Ford yerlerine yerleştirdi.

"K, U, Z, dokuz ... Altı Kere Dokuz!" diye bağırdı Ford, "işe yarıyor! Hayret verici, gerçekten işe yarıyor!"

"Burada daha var." Arthur harfleri ateşli bir şekilde çekebildiğince hızla çekmeye çalışıyordu.

"K, A, Ç," dedi Ford, "... Altı kere dokuz kaç ... E, D, E, R .... Altı kere dokuz kaç eder ..." durakladı. "Haydi, gerisi nerde?"

"Eee, hepsi bu," dedi Arthur, "olanların hepsi bu."

Geriye yaslandı, aklı karışmıştı, ne diyeceğini bilmiyordu.

Düğümlenmiş havlunun dibini tekrar karıştırdı, ama orada başka hiç harf yoktu.

"Yani hepsi bu diyorsun, öyle mi?" dedi Ford.

"Hepsi bu."

"Altı kere dokuz. Kırkiki."

"Bu kadar. Hepsi bu."

otuzdört

Güneş çıktı ve onlara neşeyle ışıldadı. Bir kuş şakıdı. Ilık bir meltem ağaçlar arasında gezindi ve çiçeklerin başlarını hafifçe kaldırırken kokularını da ormanın içinde uzaklara doğru taşıdı. Bir böcek vızıldayarak böcekler öğleden sonra ne yapıyorsa işte onu yapmaya gitti. Ağaçların arasından işitilen ahenkli seslerin hemen ardından iki genç kız beliriverdi. Ford Prefect ve Arthur Dent'in, görünüşe göre yerde ıstırap içinde kıvranan, gerçekteyse sessiz bir kahkaha krizi içinde sarsılan vücutlarını görünce şaşırarak durdular.

"Hayır, gitmeyin," diye seslendi Ford Prefect, iki nefes alışı arasında, "hemen yanınıza geliyoruz."

"Ne oluyor böyle?" diye sordu kızların biri. İkilinin uzun boylu ve narin yapılı olanıydı. Golgafrinçan'da personel memurluğu yapmış, ama bu işten pek hoşlanmamıştı.

Ford kendini toparladı.

"Özür dilerim," dedi, "merhaba. Arkadaşım ve ben tam hayatın anlamı üzerine felsefe yapıyorduk. Eğlenceli bir egzersiz."

"Aaa, sizsiniz," dedi kız, "bu öğleden sonra bize bir gösteri yapmıştınız. Başlangıçta çok komiktiniz, ama sonra biraz fazla üstlerine gittiniz."

"Öyle mi? Ya, evet."

"Evet, niye öyle yaptınız?" diye sordu ikinci kız, diğerinden daha kısa boylu ve yuvarlak yüzlüydü. Golgafrinçan'da küçük bir reklam şirketinin sanat yöneticiliğini yapmıştı. Şu anda içinde oldukları dünyanın zorlukları ne olursa olsun, ertesi sabah uyandığında karşılaşacağı şeyin neredeyse birbirinin aynısı yüzlerce diş macunu tüpü fotoğrafı olmayacağını bilerek her akşam derin bir şükran hissiyle uyuyordu.

"Niye mi? Hiçbir nedeni yok. Hiçbir şeyin nedeni yoktur." dedi Ford Prefect neşeli bir sesle. "Gelin ve bize katılın; benim adım Ford, bu da Arthur. Şu anda bir süre hiçbir şey yapmayacaktık, ama bu biraz ertelenebilir."

Kızlar onlara şüpheyle baktı.

"Benim adım Agda," dedi uzun boylu olanı, "ve bu da Mella."

"Merhaba Agda, merhaba Mella," dedi Ford.

"Sen hiç konuşmaz mısın?" dedi Arthur'a, Mella.

"Şey, eninde sonunda konuşurum," dedi Arthur gülümseyerek, "ama yine de Ford kadar değil."

"İyi."

Küçük bir sessizlik oldu.

"Yalnızca iki milyon yılımız," diye sordu Agda, "olduğunu söylerken ne demek istedin? Söylediklerinden bir anlam çıkaramadım."

"Ha, şu iş," dedi Ford, "önemli değil."

"Bütün mesele gezegenin bir hiperuzay kestirme yolu için yıkılmasında," dedi Arthur omuzlarını silkerek, "ama bu iki milyon yıl sonra olacak bir şey, üstelik onlar Vogonlar ve sadece Vogonların yapacağı bir şeyi yapıyorlar işte."

"Vogonlar mı ?" dedi Mella.

“Evet, siz onları tanımazsınız.”

“Bu fikre nasıl kapıldınız?”

“Gerçekten de önemli değil. Geçmişten ya da gelecekten kalma bir rüya gibi.” Arthur gülümsedi ve uzaklara baktı.

“Konuştuklarınızın bir anlam ifade etmemesi sizi endişelendiriyor mu?” dedi Agda.

“Dinleyin, bunları unutun gitsin,” dedi Ford, “her şeyi unut. Hiçbir şeyin önemi yok. Bakın, nefis bir gün, bunun keyfini çıkarın. Güneş, tepelerin yeşilliği, vadinin dibinde akan dere, yanan ağaçlar.”

“Bu yalnızca bir rüya bile olsa, yine de oldukça ürkütücü bir rüya,” dedi Mella, “sadece kestirme bir yol açmak için bir gezegeni yok etmek.”

“Şey, ben daha kötülerini de gördüm,” dedi Ford, “yedinci boyuttaki bir gezegenin galaksilerarası bar bilardosunda top olarak kullanıldığını okumuştum. Bir kara deliğe düşürülmüş. On milyar kişi ölmüş.”

“Bu çılgınca,” dedi Mella.

“Ama otuz puan da toplamış.”

Agda ve Mella birbirlerine baktılar.

“Bak," dedi Agda, “komite toplantısından sonra bu akşam bir parti var. İsterseniz siz de gelebilirsiniz.”

“Evet, tabii,” dedi Ford.

“İsterim,” dedi Arthur.

Nice saatler sonra, Arthur ve Mella oturmuş, ağaçların monoton kızıl parıltısının üzerinde yükselen ayı seyrediyorlardı.

“Şu gezegenin yok olmasıyla ilgili öykü ...” diye başladı Mella.

“İki milyon yıl sonra, evet.”

“Söyleyişine bakılırsa, bunun gerçek olduğuna inanıyor gibisin.”

“Evet, sanırım öyle. Aslında o sırada ben de oradaydım.”

Kız kafasını şaşkınlıkla salladı.

“Çok tuhaf birisin,” dedi kız.

“Hayır, ben çok sıradan sayılırım,” dedi Arthur, “ama başıma birtakım çok tuhaf şeyler geldi. Değiştirici olmaktan çok değiştirildiğimi söyleyebilirsin.”

“Peki ya arkadaşının sözünü ettiği o diğer gezegen, şu kara deliğe düşürülen?”

“Şey, onu bilmiyorum. Kitaptan okuduğu bir şey gibi galiba.”

“Ne kitabı?”

Arthur durakladı.

“*Otostopçunun Galaksi Rehberi*,” dedi en sonunda.

“O da nedir?”

“Şey, bu akşam ırmağa attığım bir şey, o kadar. Ona artık ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum,” dedi Arthur Dent.

üçüncü kitap

HAYAT, EVREN VE HER ŞEY

Çeviren: İrem Kutluk

Sally için

bir

Düzenli bir şekilde her sabah erkenden işitilen dehşet çığlığı, Arthur Dent'in uyanıp da ansızın nerede olduğunu hatırlayışının sesiydi.

Mağaranın buz gibi soğuk oluşu tek başına önemli değildi, rutubetli ve pis kokulu oluşu da öyle. Asıl önemli olan gerçek, söz konusu bu mağaranın Islington'un ortasında bir yerde olması ve bundan sonraki iki milyon yıl içinde oraya uğraması beklenen tek bir otobüsün bile bulunmamasıydı.

Söylenenlere bakılırsa, içinde kaybolunacak en kötü yer zamandı, ki Arthur Dent zaman ve uzayda pek çok kez kaybolmuş biri olarak, buna tanıklık edebilirdi. Uzayda kaybolunduğunda hiç olmazsa oyalanılacak bir şeyler bulunabiliyordu.

Arthur'un tarih öncesi Yerküre'de mahsur kalması, bir dizi karmaşık olayın sonucuydu ve bu olaylar içinde sırasıyla, Galakside var olduğunu hayal bile edemeyeceği kadar tuhaf yerlere sürüklenmek ve hakarete uğramak da bulunuyordu; her ne kadar buradaki yaşamı artık çok çok çok sakinleşmişse de Arthur kendisini hâlâ fazlasıyla tedirgin hissetmekteydi.

Beş yıldır hiçbir yere sürüklenmemişti.

O ve Ford Prefect, dört yıl önce birbirlerinden ayrıldıklarından beri Arthur hiç kimseyi görmemiş olduğu için bütün bu zaman süresince hakarete de uğramamıştı.

Bir kerenin dışında.

Bu olay, yaklaşık iki yıl önce bir bahar akşamı gelmişti başına.

Gün batımının hemen ardından, bulutların arasında çakan ürkütücü ışıkları fark ettiği için mağarasına dönmekteydi. Ansızın yüreğine doğru tırmanan bir umutla arkasına dönüp bakmıştı. Kaçmak. Kurtulmak. Bir kazazedenin olanaksız rüyası - bir gemi.

O öylece merak ve heyecan içinde bakakalmışken, gümüş rengi uzun bir gemi ılık akşam havasını yararak alçalmış ve sessizce, hiç telaş etmeden, kusursuz bir teknoloji dansı sergileyerek uzun bacaklarını gövdesinden dışarı çıkarmıştı.

Son derece yumuşak bir şekilde toprağa konarken çıkardığı o belli belirsiz mırıltı da kesilmiş ve gemi akşamın sakinliği içinde adeta uykuya dalmıştı.

Dışarı bir rampa uzandı.

Bir ışık süzüldü.

Çıkış kapısında uzun boylu bir adam belirdi. Rampadan aşağıya doğru yürüdü ve Arthur'un tam önünde durdu.

"Sen angutun birisin, Dent," dedi yalnızca.

Başka dünyalardan bir yaratıktı, çok farklıydı. Yabancı dünyalılara has uzun bir boyu, acayip dümdüz bir kafası, yarı kapalı küçük ve acayip gözleri, gösterişli ve altın renkli bir giysisi, bu giysinin acayip yabancı bir yaka modeli vardı. Soluk grimsi yeşil renkli, tuhaf bir cilde sahipti - birçok grimsi yeşil suratlının yalnızca bol egzersiz ve çok pahalı sabunlar sayesinde elde edebileceği pürüzsüz parlaklıkta bir ciltti bu.

Arthur yaratıktan ürkmüştü.

Yaratık gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Arthur'un umut ve panik karışımı ilk duygularının yerini bir anda şaşkınlık almış ve o an için her türlü düşüncesini yalnızca ses tellerini kullanabilmek amacıyla seferber etmişti.

"Ssss...?" dedi.

"Eee ... een ... dee ..." diye ekledi.

"Kkk ... imm ... sinn?" demeyi nihayet başarmış ve ardından çılgın bir sessizliğe gömülmüştü. Çok çok uzun süredir hiç kimseyle tek sözcüklük bir sohbet bile etmemenin etkisini şimdi hissediyordu.

Bir an için kaşlarını çatan uzaylı yaratık, uzaylılara has bir biçimde ince ve güçsüz görünümlü elinde tutmakta olduğu not-levhasına benzeyen şeye bir göz attı.

"Arthur Dent?" diye sordu.

Arthur oldukça beceriksiz bir şekilde başını sallayarak onayladı.

"Arthur *Philip* Dent?" diye şikayetçi bir ses tonuyla ısrar etti uzaylı yaratık.

"Eee ... eee ... evet... eeee ... eee," diye doğruladı Arthur.

"Sen angutun birisin," diye tekrarladı yaratık, "tam bir götsün sen."

"Eee ..."

Yaratık, kendi söylediklerini onaylayıp güçlendirmek için başını öne doğru salladı, elinde tuttuğu not-levhasına kendine has acayip bir tamamdır işareti attı ve topuklarının üzerinde dönüp canlı adımlarla gemisine yöneldi.

"Eee ..." diye devam etti Arthur umutsuzca, "eee ..."

"Bırak palavrayı," diye tersledi yaratık. Sert adımlarla rampayı tırmanmış ve kapıdan girip geminin içinde kaybolmuştu. Kendi kendini kilitleyen gemi boğuk bir motor uğultusu çıkarmaya başladı.

"Eee, heey!" diye seslendi Arthur ve çaresizlik içinde gemiye doğru koşmaya başladı.

"Bekle bir dakika!" diye bağırıyordu. "Bu da ne demek? Ne? Bekle bir dakika!"

Gemi sanki tüm ağırlığını toprağa bırakıyormuş gibi yükselmiş ve kısa bir süre havada asılı kalmıştı. Sonra tuhaf bir süzülüşle akşamın içine karışıp bir anlığına aydınlattığı bulutların arasında gözden kaybolarak, Arthur'u uçsuz bucaksız bir kara parçasının ortasında çaresiz bir ruh haliyle kendi kendine değersiz ve küçük bir dans yaparken bırakıp gitmişti.

"Ne?" diye haykırıyordu Arthur. "Ne? Ne? Hey, ne? Gel buraya ve tekrar söyle!"

Atlayıp sıçrayarak bacakları titreyene kadar tepinmiş ve ciğerleri tükenene kadar bağırmıştı. Kimseden bir cevap gelmemişti. Onu duyacak ya da onunla konuşacak hiç kimse yoktu.

Yabancı gemi çoktan atmosferin üst tabakalarına doğru şimşek gibi yükselmekteydi ve rotasını Evrende bulunan üç beş şeyi birbirinden ayıran o ürkütücü boşluğa çevirmişti.

Geminin yolcusu, pahalı görünüşlü yaratık, tek kişilik koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Adı Ebedi Dumura-uğratıcı'ydı. O, amacı olan bir adamdı. Pek iyi bir amaç değildi ve bunu ilk itiraf edecek olan da yine kendisi olurdu herhalde, ama ne olursa olsun yine de bir amaçtı ve en azından onu meşgul ediyordu.

Ebedi Dumura-uğratıcı aslında Evrendeki çok az sayıdaki ölümsüz varlıktan biriydi -yani biridir.

Doğuştan ölümsüz olanlar, bu özellikleriyle nasıl başa çıkacaklarını içgüdüsel olarak bilirler, ama Dumura-uğratıcı onlardan biri değildi. Hatta aslında, onlardan, o bir avuç soğukkanlı piçler grubundan nefret ederdi. Ölümsüzlük kendi iradesi dışında ve bir kaza sonucu üzerine kalmıştı, söz konusu bu kaza mantıksız hareket eden bir tanecik ivmelendirme aletiyle sıvı halindeki bir öğle yemeği ve bir çift lastik bantla ilgiliydi. Kazanın ayrıntıları önemli değildi, çünkü şimdiye kadar kimse bu kazayı oluşturan şartların aynısını bir kez daha gerçekleştirmeyi başaramamış ve pek çok

kişi bu yüzden aptalca bir duruma düşmüş veya ölmüş ya da başına bunların her ikisi birden gelmişti.

Dumura-uğratıcı ciddi ve yorgun bir ifadeyle gözlerini kapattı, geminin stereo müzik sistemine hafif bir caz parçası koydu ve eğer şu Pazar öğleden sonraları olmasa, aslında bu yaşama katlanabileceğini düşündü, gerçekten de katlanabilirdi.

Başlangıçta her şey eğlenceliydi. Tehlikeli yaşayarak, riskler alarak, yüksek kazançlı uzun dönem yatırımlardan büyük kârlar elde ederek ve en önemlisi de herkesten daha uzun yaşayarak gününü gün ediyordu.

Ama sonunda, Pazar öğleden sonraları, saat 2:55'ten itibaren, o gün yapılabilecek gerekli tüm banyoların yapıldığını, gazetelerdeki herhangi bir paragrafa ne kadar uzun bakarsan bak okuyamayacağını ya da sütunlardan birinde önerilen devrim yaratacak yeni ağaç budama tekniğini hiçbir zaman kullanmayacağını, saatin akrebinin ve yelkovanının durup dinlenmeksizin dörde doğru ilerlediğini ve az sonra ruhun o uzun karanlık çay saatinin başlayacağını fark ettikten sonra, üzerine çöken o korkunç huzursuzluk hissiyle başa çıkamaz olmuştu.

Yani işler Dumura-uğratıcı için monotonlaşmaya başlamıştı. Eskiden başkalarının cenazesinde takındığı neşeli tavırları da kaybolmaya yüz tuttu. Artık genel olarak Evreni ve özel olarak da içindeki herkesi küçük görmeye başlamıştı.

Amacını da işte böyle bir noktada belirledi, ona itici güç olacak ve onun açısından sonsuza kadar öyle kalacak bir amaç. Amacı şuydu.

Evreni aşağılayacaktı.

Yani içinde bulunan herkese hakaret edecekti. Herkese ayrı ayrı, teker teker, bizzat ve (kesinlikle başarmaya gayret edeceği gibi) alfabetik bir sıra izleyerek.

Bu planın sadece yanlış yönlendirilmiş bir plan olmakla kalmayıp hiç durmadan doğan ve ölenlerin çokluğu göz önüne alınacak olursa aslında gerçekleşmesi imkânsız bir plan olduğunu söyleyerek ona itiraz edenler de çıkıyordu zaman zaman. Dumura-uğratıcı çelik gibi bir bakışla onları mıhlıyor ve şöyle diyordu: "Bir adamın düşleri olabilir, değil mi?"

Böylece işe koyulmuştu. Son derece dayanıklı inşa edilmiş bir uzay gemisini, bilinen Evrenin tüm nüfusunun hesabını tutacak ve bu işle ilgili korkunç karışıklıktaki rota hesaplamalarını yapabilecek bilgi işlem kapasitesine sahip bir bilgisayarla donatmıştı.

Gemisi Sol yıldız sisteminin iç yörüngelerinden kaçtı ve kendisini güneşin çevresinden dönerek yıldızlararası boşluğa fırlatmaya hazırlandı.

"Bilgisayar," dedi Dumura-uğratıcı.

"Burdayım," diye hevesle yanıtladı bilgisayar.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Şu anda bunu hesaplıyorum."

Dumura-uğratıcı'nın gözleri bir an gecenin muhteşem mücevherlerine takıldı, milyarlarca minik elmas dünyacık saçtıkları ışıkla sonsuz karanlığı nokta nokta kaplamaktaydı. Bu gezegenlerin her biri, tek tek her biri onun yolculuk programı içindeydi. Birçoğuna milyonlarca kez gitmesi gerekecekti.

Bir an için tıpkı çocukların noktaları birleştirme bulmacalarında olduğu gibi yolculuğunun da gökteki bu noktaları birleştirdiğini ve Evrenin her yanından okunabilecek son derece ayıp bir sözcüğün ortaya çıktığının hayalini kurdu.

Bilgisayar hesaplamalarının sona erdiğini bildirmek için bipledi.

"Folfanga," dedi. Bipledi.

"Folfanga sistemi'nin dördüncü dünyası," diye devam etti. Yine bipledi.

“Tahmini seyir süresi, üç hafta,” diye bilgilendirmeyi sürdürdü. Yine bipledi.

“Orada küçük bir sümüklüböcekle karşılaşacağız,” bipledi, “A-Rth-Urp-Hil-Ipdenu takımından bir böcek.”

“Sanırım,” diye ekledi, sürekli bipleyerek geçirdiği kısa bir suskunluğun ardından, “ona beyinsiz piç demeye karar vermiştiniz.”

Dumura-uğratıcı homurdandı. Bir iki saniye boyunca penceresinden dışarıya bakarak yaratılışın ihtişamını seyretmeyi sürdürdü.

“Galiba biraz kestireceğim,” dedi ve sonra ekledi, “önümüzdeki bir iki saat içinde geçeceğimiz bölgelerde hangi iletişim uyduları seyredilebiliyor?”

Bilgisayar bipledi.

“Kozmovid, Düşüncesineması ve Evdeki Beyin,” diye bildirerek tekrar bipledi.

“Şu ana kadar otuz bin kez görmemiş olduğum film kaldı mı?”

“Hayır.”

“Öff.”

“*Uzayda Endişe* var. Bunu yalnızca otuzüç bin beşyüz onyedi kez görmüşsünüz.”

“İkinci yarıda beni uyandır.”

Bilgisayar bipledi.

“İyi uykular,” dedi.

Gemi, gecenin içindeki yolculuğuna devam ediyordu.

Bu arada, Yerküre’de yağmur yağmaya başlamıştı ve mağarasında oturan Arthur Dent tüm yaşamının gerçekten en berbat gecelerinden birini geçiriyordu; eğer konuşabilmiş olsa o yabancı yaratığa söyleyebileceği şeyleri düşünüyor ve bir yandan da sinek avlayarak onlara da berbat bir gece yaşatıyordu.

Ertesi gün, gerekli şeylerini saklamaya yarayacağını düşünerek kendisine tavşan derisinden bir çanta yaptı.

iki

Bu sabah, bahsettiğimiz olaydan iki yıl sonra, daha iyi bir isim bulana kadar ev olarak adlandırmış olduğu ve daha iyisini bulana kadar yaşamaya devam edeceği mağarasından dışarı çıktığında Arthur Dent'i mis gibi kokan nefis bir hava karşıladı.

Gerçi her sabah uyandığında attığı dehşet dolu şafak çığlığı yüzünden yine boğazı acıyordu, ama kendini birdenbire son derece iyi hissetti. Eski püskü ropdöşambrını sıkıca vücuduna sardı ve pırıl pırıl sabah havasına karşı gülümsedi.

Hava berrak ve hoş kokuluydu, hafif bir rüzgâr mağaranın çevresindeki uzun otların arasında dolanıyor, kuşlar birbirleriyle cıvıldaşıyor, kelebekler bütün güzellikleriyle ortalıkta uçuşuyor ve sanki doğadaki her şey olabildiğince sevimli olabilmek için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu.

Bununla birlikte Arthur'u böylesine neşeli yapan şey kır yaşamının bütün bu güzelliği değildi. Az önce aklına, bu tarih öncesi Yerküre'de çektiği korkunç yalnız kalmışlık duygusunun, kâbusların, tüm çabalarına rağmen bahçıvanlıkta uğradığı başarısızlıkların yanı sıra buradaki hayatının geleceksizliğinin ve boşluğunun üstesinden gelmesine yardımcı olabilecek muhteşem bir fikir gelmişti, ki bu da artık aklını oynatacağıydı.

Yeniden gülümsedi ve akşam yemeğinden arta kalan tavşan butundan bir ısırık aldı. Birkaç dakika, mutlu bir şekilde lokmasını çiğnedikten sonra kararını resmen açıklamaya karar verdi.

Dimdik dikilerek, kırlara ve tepelere korkusuz gözlerle baktı. Sözcüklerine güç kazandırmak için elindeki tavşan kemiğini saçına sıkıştırdı. Kollarını ardına kadar iki yana açtı.

"Aklımı oynatacağım!" diye ilan etti.

"İyi fikir," dedi Ford Prefect, oturmakta olduğu kayadan aşağı inerken.

Arthur'un beyni taklalar atarken, çenesi şınav çekiyordu.

"Ben de bir süre için oynatmıştım," diye devam etti Ford, "ve çok faydasını gördüm."

Arthur'un yuvalarından fırlayan gözleri yan parendeler atmaktaydı.

"Anlarsın ya?" dedi Ford, "- ..."

"Sen nerelerdeydin?" diye sözünü kesti Arthur, kafası jimnastik çalışmasını tamamladıktan sonra.

"Etrafta takılıyordum," dedi Ford, "orada, burada." Çıldırtıcılığından kesinlikle emin olduğu bir tavırla sırıttı. "Bir süre için kendimi çok sıkmamaya karar verdim. Dünyanın bana ihtiyacı olduğunda çağıracağını biliyordum. Çağırdı da."

İyice yıpranıp lime lime olmuş sırt çantasından Etha-altı Duyumatiğini çıkardı.

"En azından," dedi, "ben çağırdığını sanıyorum. Bu aletten birtakım sesler gelip duruyor." Aygıtı salladı. "Eğer bunlar yanlış uyarılarsa aklımı oynatacağım," dedi, "bir kez daha."

Arthur başını iki yana salladı ve oturdu. Sonra başını kaldırıp yukarı baktı.

"Kesin ölmüşsündür diye düşünmüştüm ..." dedi kısaca.

"Bir süre ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ford, "sonra birkaç hafta boyunca bir limon olduğuma karar verdim. Bu zaman içinde bir cin toniğe dalıp çıkarak kendimi oyalayıp eğlendirdim."

Arthur gırtlağını temizledi, ardından bir kez daha temizledi.

“Yani sen,” dedi, “nerede ...?”

“Cin tonik buldum?” diye Arthur’un sözünü zekice kesti Ford, "kendini cin tonik sanan ufak bir göl buldum ve ona dalıp çıktım. Yani en azından ben onun kendisini cin tonik sandığını düşünüyordum.”

“Belki de,” diye ekledi, yüzünde aklı başında bir adamı arkasına bile bakmadan ağaçların arasına kaçırtacak bir sırıtışla, “öyle olduğunu hayal ediyordum.”

Arthur’dan bir tepki gelmesini bekledi, ama Arthur işini biliyordu.

“Devam et,” dedi sakin sakin.

“İşin ana fikri, anlıyor musun?” dedi Ford, “aklımı oynatmayayım diye aklını oynatmanın hiçbir anlamı yok. Bundan vazgeçip ruh sağlığını daha sonrası için saklamakta fayda var.”

“Bu da senin tekrar aklı başında halin, öyle mi?” dedi Arthur, “sırf öğrenmek için soruyorum.”

“Afrika’ya gittim,” dedi Ford.

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Nasıldı?”

“Bu da senin mağaran öyle mi?” dedi Ford.

“Eee, evet,” dedi Arthur. Kendisini çok tuhaf hissediyordu. Neredeyse dört yıl süren mutlak bir yalnızlığın ardından Ford’u görmekten öyle memnun olmuş ve rahatlamıştı ki ağlayabilirdi bile. Öte yandan Ford, insanı anında çileden çıkartabilecek bir tipti.

“Çok hoş,” dedi Ford, Arthur’un mağarasını kastederek. “Ondan nefret ediyor olmalısın.”

Arthur cevap vermeye zahmet etmedi.

“Afrika çok ilginçti,” dedi Ford, “orada çok garip davrandım.”

Düşünceli bir tavırla gözlerini dikip uzaklara baktı.

“Hayvanlara kötü davranır olmuştum,” dedi dalgın ve hülyalı bir şekilde. “Ama yalnızca,” diye ekledi, “bir hobiydi.”

“Ya, tabii?” dedi Arthur kuşkuyla.

“Evet,” diye yatıştırdı Ford. “Ayrıntılarla seni sıkmayacağım, çünkü bunlar-”

“Ne?”

“Seni rahatsız edebilir. Ama gelecekte zürafa olarak tanımlanacak hayvanın biçimsel evriminde tek başıma rol oynadığımı bilmekle ilgilenirsin belki. Ayrıca uçmayı öğrenmeye çalıştım. Bana inanıyor musun?”

“Anlatsana,” dedi Arthur.

“Sonra anlatırım. Şu anda söylemek istiyorum da *Rehber*’de yazılana bakılırsa ...”

“Nerede ...?”

“*Rehber*’de. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*. Hatırlıyor musun?”

“Evet. Onu ırmağa attığımı hatırlıyorum.”

“Evet,” dedi Ford, “ama oradan çıkardım.”

“Bana söylememiştin.”

“Çünkü onu tekrar atmanı istemiyordum.”

“Mantıklı,” diye itiraf etti Arthur. "Ne yazıyor?”

“Ne?”

“*Rehber*, ne yazıyor?”

“*Rehber*’de deniyor ki uçmak bir sanatmış,” dedi Ford, “ya da daha çok bir marifet. Aslında bütün marifet kendini yere doğru fırlatıp yeri ıskalamakta yatıyor.” Tereddütle gülümsedi. Pantolonunun

dizlerini işaret etti ve dirseklerini göstermek için kollarını kaldırdı. Yıpranıp parçalanmışlardı.

"Şimdiye kadar pek başarılı olamadım," dedi. Elini uzattı. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim Arthur," diye ekledi.

Arthur aniden bastıran bir duygusallık ve şaşkınlık içinde başını sağa sola salladı.

"Yıllardır hiç kimseyi görmedim," dedi, "tek bir kişi bile. Nasıl konuşulduğunu bile zorlukla hatırlayabildim. Sözcükleri unutup duruyorum. Pratik yapıyorum, anlıyor musun. Şeylerle ... konuşarak pratik yapıyorum ... şeylerle ... onlarla konuşursan seni deli sandıkları şu şeyler nedir? Hani Üçüncü George gibi."

"Krallar mı?" diye önerdi Ford.

"Hayır, hayır," dedi Arthur. "Üçüncü George'un konuştuğu şeyler demek istiyorum. Allah aşkına, her yanımız onlarla dolu. Yüzlercesini kendim ektim. Hepsi öldüler. Ağaçlar! Ağaçlarla konuşarak pratik yapıyorum. Bu ne için?"

Ford hâlâ elini uzatmış bekliyordu. Arthur hiçbir şey anlamadan bu ele baktı.

"Elimi sık ve salla," diye hatırlattı Ford.

Arthur ilk önce tedirgin bir şekilde, sanki sıktığı el bir balığa dönüşecekmiş gibi davranarak bu isteği yerine getirdi. Sonrasında, taşkın bir rahatlama seli içinde Ford'un elini iki eliyle birden çılgınca kavradı. Salladı, salladı, salladı.

Bir süre sonra Ford artık ellerini ayırmalarının şart olduğuna karar verdi. Sonra birlikte yakınlardaki bir kayalığın tepesine tırmandılar ve çevrelerindeki manzarayı incelediler.

"Golgafrinçanlılara ne oldu?" diye sordu Ford.

Arthur omuzlarını silkti.

"Çoğu üç sene önceki kışı atlatamadı," dedi, "ve bahara sağ çıkmayı başaran birkaçı da bir tatile ihtiyaçları olduğunu söyleyerek bir salla uzaklaştı. Tarihe göre kurtulmuş olmaları gerekiyor..."

"Hıh," dedi Ford, "vah vah." Ellerini kalçalarına dayayarak etrafındaki bomboş dünyayı bir kez daha seyretti. Birdenbire içi enerji ve bir şeyler yapma duygusuyla dolmuş gibiydi.

"Gidiyoruz," dedi, heyecan ve enerjiyle titreyerek.

"Nereye? Nasıl?" dedi Arthur.

"Bilmiyorum," dedi Ford, "ama artık zamanın geldiğini hissediyorum. Bir şeyler olacak. Yola çıkmak üzereyiz."

Sesini alçaltarak bir fısıltıya dönüştürdü.

"Yıkamada," dedi, "bir kargaşa saptadım."

Gözlerini keskin bir bakışla uzaklara dikmişti. Rüzgârın saçlarını çarpıcı bir biçimde geriye doğru üfürmesinden mutlu olacakmış gibi görünüyordu, ama ne yazık ki bu sırada rüzgâr az ötedeki birkaç yaprak parçasıyla oyalanmakla meşguldü.

Arthur ondan söylediğini tekrarlamasını istedi, çünkü ne demek istediğini pek anlayamamıştı. Ford da tekrarladı.

"Yıkamada mı?" dedi Arthur.

"Uzay-zaman yıkaması," dedi Ford, o sırada birazcık da olsa esen rüzgâra dişlerini göstererek.

Arthur başını sallayarak duyduklarını onayladı ve ardından gırtlağını temizledi.

"Bir Vogon gemisinin otomatik çamaşırhanesinden mi söz ediyoruz yani," diye sordu dikkatli bir şekilde, "ne hakkında konuşuyoruz?"

"Uzay-zaman sürekliliği içindeki," dedi Ford, "anaforlar."[19]

"Ha," diye tekrar başını sallayarak onayladı Arthur, "o mu? O ha?" Ellerini ropdöşambrının

ceplerine gömdü ve bilgiç bir edayla uzaklara baktı.

"Ne?" dedi Ford.

"Eee, yani kim," dedi Arthur, "bu Eddy dediğin herif, tam olarak kim?"

Ford huysuz huysuz baktı ona.

"Dinleyecek misin?" diye terslendi.

"Başından beri dinliyorum," dedi Arthur, "ama bunun bir faydası olduğuna pek emin değilim."

Ford onu ropdöşambrının yakalarından yakaladı ve sanki Arthur bir telefon şirketinin muhasebe bölümünde çalışan biriymiş gibi yavaşça, tane tane ve sabırla tekrar anlattı.

"Görünüşe göre ..." dedi, "dokuda ..." dedi, "birtakım kararsızlık havuzları..." dedi, "oluşmuş gibi..." dedi.

Arthur başını eğmiş ve robdöşambrın Ford'un tuttuğu yerdeki kumaşına sersem sersem bakıyordu ve bu sersem bakışı, sersemce bir soruya çevirmeyi başaramadan önce Ford atılıp ekledi.

" ... uzay-zamanın dokusunda," dedi.

"Ha, şu," dedi Arthur.

"Evet, o," diye onayladı Ford.

Orada, tarih öncesi Yerküre'nin bir tepesinde öylece dikilip inatla birbirlerinin yüzüne baktılar.

"Ve o ne yapmış?" dedi Arthur.

"Kararsızlık havuzları oluşturmuş," dedi Ford.

"Öyle mi yapmış?" dedi Arthur, gözlerini bir an bile kaçırmadan.

"Öyle yapmış," dedi Ford benzer bir hareketsizlik içinde.

"İyi," dedi Arthur.

"Anladın mı?" dedi Ford.

"Hayır," dedi Arthur.

Sessiz bir duraklama oldu.

"Bu sohbetin bana zor gelen tarafı," dedi Arthur, yüzünü sarp bir kaya karşısında beklenmedik güçlükleri zihninde tartan bir dağcının ifadesi kaplamaktaydı yavaş yavaş, "son zamanlarda yaptığım konuşmalardan çok farklı olması. Söylediğim gibi, daha öncekileri çoğunlukla ağaçlarla yapıyordum. Onlar böyle olmuyordu. Belki de yalnızca kara ağaçlarla yaptığım konuşmalar bunun dışında tutulabilir, çünkü o konuşmalarda da bazen tıkandığım oluyordu."

"Arthur," dedi Ford.

"Evet? Buyrun?" dedi Arthur.

"Yapacağın tek şey sana söylediğim her şeye inanman, göreceksin çok çok basit olacak."

"Şey, buna inanabileceğime pek emin değilim."

Oturup düşüncelerini düzenlediler.

Ford Etha-altı Duyumatiğini çıkardı. Aygıttan birtakım zayıf vızıltılar gelmekteydi ve üzerindeki minicik bir ışık belli belirsiz kırpışıyordu.

"Pili mi zayıflamış?" dedi Arthur.

"Hayır," dedi Ford, "uzay-zaman dokusunda hareket eden bir kargaşa var, bir anafor, bir kararsızlık havuzu ve bu havuz da bizim görüş mesafemiz içinde bir yerde."

"Nerede?"

Ford aygıtı yavaşça, yukarı doğru hafif bir yarım daire çizerek oynattı. Minik ışık birden parladı.

"Orada!" dedi Ford, kolunu öne doğru uzatarak. "Orada, şu kanepenin arkasında!"

Arthur baktı. Önlerindeki düzlükte üzeri şal deseni kadife kaplı bir Chesterfield kanepenin

durduğunu gördüğünde öylesine şaşırdı ki bu duruma hemen mantığını kullanarak karşı çıkmaya uğraştı. Aklına bir sürü yerinde soru hücum etmişti.

"Neden," dedi, "arazinin ortasında bir kanepe olsun ki?"

"Sana söyledim ya!" diye haykırdı Ford, ayağa fırlayarak. "Uzay-zaman sürekliliği içindeki anaforlar!"

"Ve bu da onun kanepesi[20] öyle mi?" diye sordu Arthur, ayağa kalkmaya ve bu konuda pek iyimser olmasa da, aklına tekrar sahip çıkmaya çalıştı.

"Arthur!" diye seslendi Ford. "Bu kanepe, senin ölümcül bir şekilde pelteleşmiş beyninin kavrayabilmesi için bir süredir uğraşıp durduğum uzay-zaman kararsızlığı yüzünden duruyor orada. Bütünlükten sıyrılmış bir dalganın kıyıya fırlattığı bir uzay-zaman enkazı o, ne olduğu önemli değil, onu yakalamamız gerekiyor, buradan tek çıkış yolumuz o!"

Aceleyle kayalıklardan aşağı inerek mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde düzlüğe ulaştı.

"Yakalamak mı?" diye söylendi Arthur, sonra Chesterfield'in rüzgârın önüne katılmış gibi çimenlerin arasında bir aşağı bir yukarı dalgalanarak tembel tembel uzaklaştığını görünce şaşkınlık içinde kaşlarını çattı.

Hiç beklenmedik bir neşe çığlığı atarak kayadan aşağı atlayıp telaşla koşturan Ford Prefect'i ve mantıksız mobilya parçasını yakalamak için dalışa geçti.

Çimenler arasında sıçrayıp kahkahalar atarak ve kanepenin yolunu kesmek için birbirlerine talimatlar yağdırarak çılgınca koşuştular. Güneş bir o yana bir bu yana salınan çimenlerin arasında hülyalı hülyalı parıldıyor, geçtikleri yerlerdeki minik tarla fareleri deliler gibi etrafa kaçışıyordu.

Arthur kendini mutlu hissediyordu. Bir kerecik olsun gününün planladığı gibi gitmesinden çok memnundu. Daha yirmi dakika önce aklını oynatmaya karar vermişti ve şimdi burada, tarih öncesi Yerküre'nin kırlarında bir Chesterfield kanepeyi kovalamakla meşguldü.

Bir o yana bir bu yana salınarak ilerleyen kanepe hem yanından geçip gittiği ağaçlar kadar somut hem de ağaçların arasında dolaşan bir hayalet gibi uçucu bir düş gibi görünüyordu.

Ford ve Arthur düşe kalka kanepeyi kovalıyor; ama o, sanki kendi bildiği karmaşık bir matematiksel topografyayı izliyormuş gibi, ki öyleydi, ellerinden kurtulup zigzaglar çiziyordu. Onlar gene de izliyorlar, kanepeyse dans edip fırıl fırıl dönüyordu. Birden geri döndü ve bir felaket grafiğinin başlangıcına atlamak istercesine daldı. Arthur ve Ford bir anda üstüne çıkıvermişlerdi ve çığlık çığlığa, bir itiş kakış içinde tutunmaya çalıştılar. Güneş bir an için karardı, sonra mide bulandırıcı bir hızla hiçliğin derinliklerine düşüp beklenmedik bir şekilde, Londra'da, St John's Wood'daki Lord's Kriket Sahasında ortaya çıktılar. 198- yılında yapılan Avustralya Serisinin Son Test Maçının[21] bitimine az bir süre vardı ve İngiltere'nin kazanması için yalnızca yirmisekiz sayı daha yapması gerekiyordu.

Galaksi tarihiyle ilgili önemli gerçekler, no. 1:
(*Günlük Yıldızlararası Haberci'nin Popüler Galaksi Tarihi* isimli kitaptan alınmıştır.)

Krikkit gezegenindeki gökyüzünün gece görüntüsü bütün Evrenin en az ilgi çeken manzarasıdır.

dört

Ford ve Arthur bir uzay-zaman anomalisinden gelişigüzel yuvarlanıp kusursuz biçilmiş çimenlerin üstüne oldukça sert bir şekilde çarptıklarında Lord's sahasında güzel ve keyifli bir gün yaşanmaktaydı.

Kalabalıktan yükselen alkış yeri göğü inletti. Alkışlananlar onlar değildi gerçi, ama yine de gayri ihtiyari eğilip selam verdiler, iyi ki öyle yapmışlardı, çünkü tam o sırada kalabalığın asıl alkışlamakta olduğu küçük, kırmızı, ağır top Arthur'un kafasının yalnızca birkaç milimetre üstünden ıslık çalarak geçmişti. Kalabalığın içinde bir adam yere yığıldı.

Ford ve Arthur, iğrenç bir şekilde etraflarında dönüyormuş gibi hissettikleri toprağa bir kez daha attılar kendilerini.

"Bu da neydi?" diye tısladı Arthur.

"Kırmızı bir şey," diye tısladı Ford.

"Biz neredeyiz?"

"Eee, yeşil bir yerde."

"Şekiller," diye homurdandı Arthur. "Bana şekilleri söylemen gerekiyor."

Kalabalığın alkışlarını, hayretle bırakılan nefesler ve az önce gördüklerine inanıp inanmamaya henüz karar verememiş görünen yüzlerce kişinin münasebetsiz kıkırtıları izlemişti.

"Bu sizin kanepeniz mi?" dedi bir ses.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı Ford.

Arthur başını kaldırıp baktı.

"Mavi bir şey," dedi.

"Şekli ne?" dedi Ford.

Arthur tekrar baktı.

"Şekli," diye tısladı Ford'a, alnında derin kırışıklıklar vardı, "bir polisi andırıyor."

Orada çatık kaşlarıyla çömelmiş bir halde birkaç saniye boyunca beklediler. Polisi andıran mavi şey, ikisinin de omzuna hafifçe dokundu.

"Hey, siz ikiniz, gelin" dedi şekil, "sizi bir görelim bakalım."

Bu sözcükler Arthur üzerinde bir elektriklenme etkisi yaratmıştı. Telefonunun çaldığını duyan bir yazar gibi zıpladı ve ansızın ürkütücü bir sıradanlığa bürünmeye karar kılmış görünen etrafındaki manzaraya bir dizi şaşkın bakış fırlattı.

"Bunu nereden buldun?" diye haykırdı polisi andıran şekle.

"Ne dedin?" dedi irkilen şekil.

"Burası Lord's Kriket Sahası, öyle değil mi?" diye terslendi Arthur. "Onu nereden buldun ve buraya nasıl getirdin? Sanırım," diye ekledi sonra, elini alnına vurarak, "biraz sakinleşsem iyi olacak." Aceleyle Ford'un önüne çöktü.

"Bu bir polis," dedi. "Şimdi ne yapacağız?"

Ford omuzlarını silkti.

"Ne yapmak istiyorsun?" dedi.

“Bana,” dedi Arthur, “son beş yıldır rüya görmekte olduğumu söylemeni istiyorum.”

Ford bir kez daha omuzlarını silkti ve verilen emre uydu.

"Sen son beş yıldır rüya görmekteydin,” dedi.

Arthur ayağa kalktı.

“Pekâlâ, memur bey,” dedi, “ben son beş yıldır rüya görüyordum. İsterseniz ona sorun,” diye ekleyerek Ford’u işaret etti, “o da rüyamdaydı.”

Bunu söyledikten sonra üstünü başını silkeleyerek sahanın kenarına doğru uyuşuk uyuşuk yürümeye başladı. Derken ropdöşambrını fark etti ve durdu. Ona uzun uzun baktı. Sonra polisin üstüne atladı.

“Peki ben bu giysileri nereden buldum?” diye ulumaktaydı.

Yere yığıldı ve çimenlerin üzerinde her yanı seyirerek yattı.

Ford başını iki yana salladı.

“Çok kötü bir iki milyon yıl geçirdi,” dedi polise ve ikisi birlikte Arthur’u kanepenin üzerine yatırarak sahanın dışına taşımaya başladılar. Kanepenin yarı yolda ansızın kaybolması onları yalnızca çok kısa bir an için durdurdu.

Bütün bu olup bitenlere kalabalığın verdiği tepkiler çok ve çeşitli olmuştu. Çevredekilerin çoğu olup bitenleri seyretmeyi kaldıramayarak radyodan dinlemeyi tercih etmişti.

“Şey, bu ilginç bir olay, Brian,” dedi diğerine, bir radyo yorumcusu. “Sanırım, sahada böyle esrarengiz bir cisimleşme olayı ne zamandır görülmemişti. Ah, aslında doğrusu, daha önce böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum, değil mi? Yani hatırladığım kadarıyla böyle bir şey olmamıştı”

“1932’de, Edgbaston’dakine ne dersin?”

“Şey, ama o zaman olan şey ...”

“Eee, evet, Peter, sanırım o zaman, Willcox’a karşı Canter kapalı tribünler tarafından atış yapmak üzere ilerliyordu ve tam o sırada izleyicilerden biri ansızın kendisini sahanın ortasına atmıştı.”

İlk yorumcu bu sözleri kafasında tartarken biraz durakladı.

“E ... v ... e ... t,” dedi, “evet, ama aslında bunda esrarengiz bir taraf yoktu, öyle değil mi? O adam aslında aniden cisimleşmiş falan değildi, yalnızca koşarak sahaya fırlamıştı.”

“Evet, bu doğru, ama o adam sahada bir şeyin cisimleştiğini *gördüğünü* iddia etmişti.”

“Ya, öyle mi?”

“Evet, tarif edişine göre sanırım bir tür timsahtı bu.”

“Ya. Peki, ama onu başka fark eden birileri olmuş muydu?”

“Görünüşe göre hayır. O izleyiciden daha ayrıntılı bir tanım alınamadığı için üstünkörü bir araştırmayla yetinilmişti.”

“Peki, sonra o adama ne oldu?”

“Şey, sanırım birisi onu sahadan çıkarıp kendisine öğle yemeği yedirmeyi teklif etmiş, ama o iyi bir yemekten henüz kalktığını açıklamıştı. Böylece olay kapanmış ve Warwickshire üç sayıyla kazanmıştı.”

“O halde, bu son olayla aralarında fazla bir benzerlik olmadığı anlaşılıyor. Radyosunu yeni açmış olanlar için tekrarlayalım ... eee ... iki erkek, sanırım oldukça hırpani giyimli iki erkek ve hatta bir de kanepe - sanırım bir Chesterfield, değil mi ?”

“Evet, bir Chesterfield.”

“Az önce, burada, Lord’s Kriket Sahasının ortasında ansızın cisimleşiverdiler. Bununla birlikte bu kişilerin herhangi bir kötü niyetleri olduğunu sanmıyorum, son derece sakindiler ve-”

“Pardon Peter, ama sözünü bir saniyeliğine kesip kanepenin biraz önce yeniden kaybolduğunu

söyleyebilir miyim?"

"Evet, gerçekten de öyle. Güzel, şimdi gizemin bir maddesi eksildi demektir. Yine de sanırım bu olay tam rekorlar kitabına geçecek cinsten, özellikle de oyunun bu en heyecanlı anında ortaya çıkmış olması açısından, turnuvayı kazanmak için İngiltere'nin şimdi yalnızca yirmidört sayıya ihtiyacı var. Şahıslar sahayı bir polis memurunun eşliğinde terk ediyor ve sanırım seyirciler de tekrar yerlerine oturuyor, oyun yeniden başlamak üzere."

"Evet, bayım," dedi polis meraklı kalabalığın arasından kendilerine yol açıp Arthur'un huzurlu bir hareketsizlik içindeki vücudunu bir battaniyenin üzerine yatırdıktan sonra, "belki bana artık kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi ve bu küçük numaranızın ne anlama geldiğini anlatmak istersiniz?"

Ford kendisini bir şeye hazırlarmış gibi bir an gözlerini yere dikti, sonra başını doğrultup polise bir bakış fırlattı. Ki bu bakış Yerküre ile Ford'un Betelgeuse civarındaki evi arasında bulunan altı ışık yılı mesafenin her bir santimi bütün gücüyle tüm gücüyle polise çarptı.

"Pekâlâ," dedi Ford, gayet sakin bir şekilde, "anlatacağım."

"Şey, tamam, ama buna gerek yok," dedi polis aceleyle, "her ne olduysa bir daha olmasın yeter." Polis arkasını döndü ve Betelgeuse'dan olmayan birini bulabilmek umuduyla ortalıkta dolaşmaya başladı. Bereket versin ki saha böyleleriyle doluydu.

Arthur'un bilinci yavaşça, isteksizce ve çok uzaktan geliyormuş gibi gövdesine doğru yanaştı. O gövdede çok kötü anıları vardı. Yavaşça ve huzursuzca içine girip alışılmış yerini aldı.

Arthur doğrulup oturdu.

"Neredeyim?" dedi.

"Lord's Kriket Sahasında," dedi Ford.

"Güzel," dedi Arthur ve bilinci kısa bir teneffüs daha vermek üzere bedenini tekrar terk etti. Bedeni yeniden çimenlerin üzerine yığıldı.

On dakika sonra, büfelerin bulunduğu çadırda, elinde bir fincan çayla otururken, bitkin ve yabanıl görünen yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Ford.

"Evimdeyim," dedi Arthur boğuk bir sesle. Gözlerini yumdu ve çayından tüten dumanı -Arthur'a göre çayın sanki kendisiymiş gibiydi, ki öyleydi— doyumsuzca içine doldurdu.

"Evimdeyim," diye tekrarladı. "Evimdeyim, burası İngiltere, gün bugün, kâbus sona erdi. Tekrar gözlerini açtı ve sakin bir şekilde gülümsedi. "Ait olduğum yerdeyim," dedi duygulu bir fısıltıyla.

"Sanırım sana söylemem gereken iki şey var," dedi Ford, *Guardian*'ın bir nüshasını masanın üzerinden Arthur'a doğru uzatırken.

"Evimdeyim," dedi Arthur.

Evet, dedi Ford. "Birincisi," dedi, gazetenin üzerindeki tarihi işaret ederek, "iki gün içinde Yerküre yıkılmış olacak."

"Evimdeyim," dedi Arthur. "Çay," dedi, "kriket," diye ekledi mutluluk içinde, "biçilmiş çimenler, ahşap sıralar, beyaz keten ceketler, bira kutuları..."

Gözleri yavaş yavaş gazeteye odaklanmaya başlıyordu. Hafifçe kaşlarını çatarak başını yana doğru eğdi.

"Bu nüshayı daha önce görmüştüm," dedi. Gözleri yavaş yavaş, Ford'un tembelce işaret etmekte olduğu tarihe doğru yükseldi. Yüzü bir iki saniyeliğine dondu, sonra kutup buzullarının baharda muhteşem bir gösteriyle sergilediği korkunç kırılma sahnesi yavaş yavaş yüzünde oynamaya başladı.

"Söylemem gereken diğer şey de," dedi Ford, "sakalında bir kemik var sanırım." Ona çayını uzattı.

Çadırın dışında, güneş mutlu bir kalabalığın üzerinde ışıldamaktaydı. Beyaz şapkaların ve kızarmış yüzlerin üzerinde ışıldıyordu. Buzlu şekerlemelerin üzerinde ışıldıyor ve onları eritiyordu. Az önce buzlu şekerlemeleri eriyip çubuklarından kayarak yere düştüğü için ağlayan çocukların gözyaşlarının üzerinde pırıldıyordu. Ağaçların üzerinde ışıldıyor, havada dönerek uçan kriket topları üzerinde yanıp sönüyor, görüş-perdelerinin[22] arkasına park edilmiş ve kimsenin dikkatini çekmemiş olan son derece olağanüstü bir nesnenin üzerinde pırıldıyordu. Çadırdan çıkıp çevrelerindeki manzarayı gözden geçiren Arthur ve Ford'un üzerinde de pırıldıyordu.

Arthur tir tir titremekteydi.

"Belki de," dedi, "ben ..."

"Hayır," dedi Ford sertçe.

"Ne?" dedi Arthur.

"Eve telefon edip kendinle konuşmaya kalkışma."

"Nasıl anladın ...?"

Ford omuzlarını silkti.

"Kendileriyle telefonda konuşanlar," dedi Ford, "hiçbir zaman kendileri için yararlı olabilecek şeyler öğrenmemişlerdir."

"Ama ..."

"Bak," dedi Ford. Eline hayali bir telefon aldı ve hayali bir numarayı çevirdi.

"Alo?" dedi hayali ahizeye. "Arthur Dent'le mi görüşüyorum? Şey, alo, evet. Ben Arthur Dent. Dur, kapatma."

Hayali telefona düş kırıklığı içinde baktı.

"Kapattı," dedi, omuzlarını silkti ve hayali ahizeyi hayali aygıtının üzerine düzgün bir şekilde yerleştirdi.

"Bu benim ilk geçici anomali deneyimim değil," diye ekledi.

Arthur'un yüzündeki zaten kederli olan ifadenin yerini daha da kederlisi aldı.

"Yani daha evde değiliz ve kurulanıp rahatlayamadık," dedi.

"Henüz evde olup havluya sarınıp kurulanmaya başlamaktan bile bahsedemeyiz," diye yanıtladı Ford.

Oyun devam ediyordu. Topu atacak oyuncu uzun bir adımla kaleye yaklaştı, hızlandı ve koştu. Birden bir kol ve bacak fırtınası halinde patladı ve bu karmaşanın içinden bir top fırladı. Vurucu, olduğu yerde döndü ve güçlü bir vuruşla topu adamın arkasında yükselen görüş-perdelerinin üzerinden aşırdı. Ford'un gözleri topun yolunu izledi ve bir an için onunla birlikte yükselip alçaldı. Bütün kasları gerilmişti. Topun uçuş rotasını izlemeye döndü ve gözleri tekrar seğirmeye başladı.

"Bu benim havlum değil," diyordu Arthur, bir yandan tavşan derisi çantasını karıştırırken.

"Şişt," dedi Ford. Yoğunlaşmaya çalışarak gözlerini iyice kısmıştı.

"Benimki bir Golgafrinçan koşu havlusuydu," diye devam etti Arthur, "mavi üzerine sarı yıldızlı bir havluydu. Bu o değil."

"Şişt," dedi Ford yine. Bir gözünü eliyle kapamıştı ve diğeriyle bakıyordu.

"Bu havlu pembe," dedi Arthur, "senin değil, değil mi?"

"Artık şu havlundan bahsetmemeni istiyorum," dedi Ford.

"Bu benim havlum değil," diye ısrar etti Arthur, "sana anlatmaya çalıştığım şey bu ..."

"Artık şu havlundan bahsetmemeni istiyorum derken kastettiğim şey," diye devam etti kısık bir homurtuyla Ford, "şu an susman."

“Pekâlâ,” dedi Arthur, havlusunu ilkel bir şekilde dikilmiş tavşan derisi çantasına tıkıştırmaya çalışırken. “Bu konunun nesnelerin kozmik ölçüleri içinde pek de önemli olmadığının farkındayım, yalnızca çok garip. Hepsi bu. Sarı yıldızlı mavi bir havlu, birdenbire pembe bir havlu oluyor.”

Ford çok tuhaf davranmaya başlamıştı ya da tuhaf davranmaya başlamamıştı ve zaten tuhaf olan her zamanki tuhaf davranışlarından daha farklı bir şekilde tuhaf davranmaya başlamıştı. Yaptığı şey şuydu. Sahanın etrafında birikmiş olan kalabalıkta uyandırdığı şaşkın bakışlara aldırmaksızın ellerini yüzünün önünde sertçe sallıyor, bazı insanların arkasında eğiliyor, bazılarının arkasında sıçrıyor, sonra hareketsiz durarak gözlerini bol bol kırpıştırıyordu. Bir iki saniye buna devam ettikten sonra yavaşça ve sinsice öne doğru ilerledi, dikkatle kaşlarını çattı ve yüzüne kızgın, tozlu bir düzlükte beşyüz metre ötede gördüğü şeyin yarı dolu bir kutu kedi maması olup olmadığına emin olamayan bir leopar ifadesi yerleştirdi.

“Bu çanta da benim çantam değil,” dedi Arthur aniden.

Ford’un dikkat büyüsü bozulmuştu. Öfkeyle Arthur’a döndü.

“Havlumdan söz etmiyordum,” dedi Arthur. “Onun benim olmadığını saptadık. Yalnızca, benim olmayan havluyu koyduğum çantanın da benimkine olağanüstü benzemekle birlikte, benimki olmadığını söylüyordum. Şimdi, şahsen, bunun son derece tuhaf olduğunu düşünüyorum, özellikle de o, tarih öncesi Yerküre’deyken kendi ellerimle yaptığım bir çanta olduğu için. Bunlar da benim taşlarım değil,” diye ekledi, çantadan gri renkte birkaç düz taş çıkararak, “ilginç taşlardan oluşan bir koleksiyon yapıyordum ve açıkça görüldüğü gibi bunlar gayet sıradan taşlar.”

Kalabalık bir heyecan dalgasıyla kükredi ve Ford’un bu bilgi karşılığında verdiği cevap her neyse onu bastırdı. Bu heyecan kükreyişini uyandıran şey, yani kriket topu, gökyüzünden gelerek dosdoğru Arthur’un esrarengiz tavşan derisi çantasının içine girdi.

“Ben şimdi, bunun da çok ilginç bir olay olduğunu söyleyeceğim,” dedi Arthur, çabucak çantasını kapatıp topu yerde arama numarası yaptı.

“Burada olduğunu sanmıyorum,” dedi, topu aramak için bir anda etrafını saran küçük çocuklara, “herhalde bir yerlere yuvarlandı. Sanırım şu tarafta.” Çocukların uzaklaşmasını istediği belirsiz bir yönü işaret etti. Oğlanlardan biri ona meraklı bir tavırla baktı.

“Sen iyi misin?” dedi çocuk.

“Hayır,” dedi Arthur.

“Peki, neden sakalında bir kemik var?” dedi çocuk.

“Onu, koyduğum yeri sevmesi için eğitiyorum.” Arthur böyle bir cevap verdiği için kendisiyle gurur duydu. Bu, diye düşündü, tam olarak genç beyinleri eğlenip harekete geçirecek cinsten bir cevaptı.

“Ha,” dedi çocuk, başını yana eğip düşünerek. “Senin adın ne?”

“Dent,” dedi Arthur, “Arthur Dent.”

“Sen angutun birisin, Dent” dedi çocuk, “tam bir götsün sen.” Gözlerini Arthur’un üzerinden aşırıp ötelere baktı, oradan kaçmak için acele etmesini gerektirecek bir neden olmadığını göstermek istiyordu ve sonra burnunu kaşıya kaşıya uzaklaştı. Arthur birden iki gün içinde Yerküre’nin ortadan kalkacağını hatırladı, ama bu sefer o kadar da üzülmedi buna.

Oyun yeni bir topla tekrar başlamıştı, güneş parlamaya, Ford bir aşağı bir yukarı zıplamaya ve kafasını sallayıp gözlerini kırpıştırmaya devam ediyordu.

“Aklına takılan bir şey var değil mi?” dedi Arthur.

“Sanırım,” dedi Ford ve Arthur onun kullandığı ses tonunun tamamen anlaşılmaz bir kehanette

bulunacağı zamanlar kullandığı o ses tonu olduğunu fark etmişti, “orada bir BBS var.”

Eliyle işaret etti. Oldukça tuhaftı elbette, çünkü gösterdiği yönle baktığı yön aynı değildi. Arthur önce görüş-perdelerinin olduğu yöne, sonra da sahanın olduğu yöne baktı. Başını sallayarak gördüğünü onayladı ve omuzlarını silkti. Sonra tekrar omuzlarını silkti. “Bir ne var?” dedi.

“Bir BBS.”

“Bir B...?”

“ ... BS?”

“Peki, ne ki o?”

“Başka Birinin Sorunu,” dedi Ford.

“Ha, iyi,” dedi Arthur ve rahatladı. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama hiç olmazsa konu kapanmış gibi görünüyordu. Ama kapanmamıştı.

“Orada,” dedi Ford, yine görüş-perdelerini gösterip sahaya bakarak.

“Nerede?” dedi Arthur.

"Orada!” dedi Ford.

“Görüyorum,” dedi Arthur, görmeden.

“Görüyor musun?” dedi Ford.

“Neyi?” dedi Arthur.

“BBS’yi,” dedi Ford sabırla, “görebiliyor musun?”

“Onun başka birinin sorunu olduğunu söylememiş miydin?”

“Öyle.”

Arthur yavaşça, dikkatle ve yüzünde son derece aptal bir ifadeyle başını öne doğru salladı.

“Bilmek istediğim şey,” dedi Ford, “onu görüp göremediğin.”

"Öyle mi?”

“Evet."

“Peki,” dedi Arthur, “neye benziyor?”.

“Ben nereden bileyim, salak herif?” diye bağırdı Ford. “Eğer görebiliyorsan, sen söyle.”

Arthur, Ford’la yaptığı pek çok sohbetin özel işareti sayılabilecek olan şakaklarının arkasındaki o sıkıcı zonklama hissini tekrar duymaya başlamıştı. Beyni kulübesinin içinde korkutulmuş bir köpek yavrusu gibi yerinden sıçradı; Ford onu birden kolundan yakaladı.

“Bir BBS,” dedi, “bizim göremediğimiz veya görmediğimiz ya da beynimizin görmemize izin vermediği bir şeydir, çünkü onun başka birinin sorunu olduğunu düşünürüz. İşte BBS’nin anlamı budur. Başka Birinin Sorunu. Beyin onu hemen yok eder, o adeta kör bir noktadır. Eğer ona doğrudan bakarsan, tam olarak ne olduğunu bilmediğin sürece hiçbir şey göremezsin. Tek şansın göz ucuyla onu gafil avlamaktır.”

“Ha,” dedi Arthur, “yani sen onun için ...”

“Evet,” dedi Ford, Arthur’un ne diyeceğini bildiği için.

“ ... hoplayıp zıplıyor ...”

“Evet.”

“ ... gözlerini kırpıştırıp duruyor ...”

“Evet.”

“ ... ve ...”

“Sanırım mesajı almışsın.”

“Ben onu görebiliyorum,” dedi Arthur, “o bir uzay gemisi.”

Arthur yaptığı bu açıklamanın uyandırdığı tepkiden bir an için ürktü. Kalabalıktan bir kükreme yükselmiş ve insanlar her yönde koşmaya, bağırmaya, haykırmaya, bir karmaşa tufanı içinde birbirinin üzerine yuvarlanmaya başlamıştı. Arthur şaşkınlık içinde gerilerken tökezlendi ve korkuyla çevresine bakındı. Sonra daha da büyük bir şaşkınlık içinde etrafına bakınmaya devam etti.

"Heyecan verici değil mi?" diye konuştu bir hayalet. Görünüşe bakılırsa Arthur'un gözleri önünde bir o yana bir bu yana sallanmaktaydı, ama işin aslı herhalde Arthur'un gözlerinin hayaletin önünde yalpalayışıydı. Arthur'un ağzı da bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

"Uu ... u ... u ... u ... u" diyordu ağzı.

"Sanırım sizin takım kazandı," dedi hayalet.

"U ... u ... u ... u ..." diye tekrarladı Arthur, söylediği her harfi Ford Prefect'in sırtını dürtükleyerek vurguluyor, ama Ford dehşet içinde karmaşayı izliyordu.

"Siz İngilizsiniz, öyle değil mi?" dedi hayalet.

"E ... e ... e ... e ... evet," dedi Arthur.

"İyi ya işte, söylediğim gibi, sizin takım az önce kazandı. Maçı yani. Bunun anlamı Küllerin onlarda kalacağı. Buna çok mutlu olmalısınız. Kriketi çok sevdiğimi itiraf etmeliyim, ama bu gezegenin dışında hiç kimsenin bunu söylediğimi duymasını istemem. Tanrım, hayır."

Hayalet hınzırca olduğu söylenebilecek bir şekilde güldü, ama buna karar vermek zordu, çünkü güneş tam arkasından geliyor, başının etrafında göz kamaştırıcı bir hale oluşturarak kırlaşmış saçlarıyla sakallarını ilahi bir havayla aydınlatıyor ve ona hınzır gülücüklerle bağdaşması zor bir görünüm veriyordu.

"Yine de," dedi, "birkaç gün içinde her şey bitecek, değil mi? Ama son karşılaştığımızda da belirttiğim gibi ben buna çok üzülüyorum. Yine de ne olmuş olacaksa, o olmuş olacak."

Arthur konuşmaya çalıştı, ama sonunda bu eşit olmayan mücadeleden vazgeçti. Bir kez daha Ford'u dürttü.

"Korkunç bir şey oldu sandım," dedi Ford, "meğer yalnızca oyun sona ermiş. Şimdi buradan çıkmamız gerekiyor. Hey, n'aber Slartibartfast, sen ne arıyorsun burada?"

"Şey, öylesine oyalanıyorum," dedi yaşlı adam ciddi bir tavırla.

"Şuradaki senin gemin mi? Bizi bir yerlere bırakabilir misin?"

"Sabırlı olun, sabırlı olun," diye öğütledi yaşlı adam.

"Pekâlâ," dedi Ford. "Yalnızca bu gezegen çok yakında ortadan kaldırılacak da."

"Bunu biliyorum," dedi Slartibartfast.

"İyi o halde, yalnızca bu noktaya dikkat çekmek istemiştim," dedi Ford.

"Dikkat çekilmiştir."

"Ve bu noktada gerçekten istediğin şey bir kriket sahasının çevresinde gezinerek oyalanmaksa ..."

"Öyle."

"O zaman bu gemi senin olsun."

"Benim zaten."

"Sanırım haklısın." Ford böyle diyerek hışımla arkasını döndü.

"Merhaba, Slartibartfast," diyebildi en sonunda Arthur.

"Merhaba, Dünyalı," dedi Slartibartfast.

"Eninde sonunda," dedi Ford, "yalnızca bir kez ölebiliriz."

Yaşlı adam bunu duymazdan geldi ve gözlerini dikip merakla sahayı izlemeye devam etti; gözleri görünürde dışarıda olup bitenlerle hiç ilgisi olmayan ifadelerle doldu. Olan şey kalabalığın büyük bir

halka halinde sahanın ortasında toplanmasıydı. Slartibartfast'ın bu olup bitenlerden ne tat aldığını yalnızca kendisi bilirdi.

Ford bir şeyler mırıldanmaktaydı. Aynı notayı belli aralıklarla durmadan tekrarlıyordu. Birinin kendisine ne mırıldandığını sormasını bekledi, ama kimse bunu yapmadı. Eğer biri sormuş olsaydı bunun Noel Coward'ın "O Delikanlı İçin Çıldırıyorum" şarkısının ilk dizesini tekrarladığını söyleyecekti. Sonra ona yalnızca tek bir notayı söylediği hatırlatılacak, o zaman o da gayet açık olduğunu umduğu nedenler yüzünden "O delikanlı için" bölümünü atladığı cevabını verecekti. Ama kimsenin bir şey sormamasına içerliyordu.

"Yalnızca," diye patladı sonunda, "hemen buradan ayrılmazsak, büyük ihtimalle yine her şeyin ortasında kalacağız. Üstelik beni bir gezegenin yok edilişini görmekten daha çok üzen bir şey yok. Yok edilirken üzerinde olmak dışında. Ya da," diye ekledi kısık bir sesle, "kriket maçlarına takılmak dışında."

"Sabırlı olun," dedi Slartibartfast yeniden. "Büyük olaylar yaklaşıyor."

"Son kez karşılaştığımızda da böyle demiştin," dedi Arthur.

"Öyleydi de ondan," dedi Slartibartfast.

"Evet, bu doğru," diye itiraf etti Arthur.

Buna rağmen yaklaşan tek şey bir tür törenmiş gibi görünüyordu. Seyircilerden çok televizyon için sahneleniyordu, bizimkilerin neler olup bittiği hakkında öğrenebildikleri tek şey yakındaki bir radyodan duyduklarıydı. Ford saldırgan bir ilgisizlik içindeydi.

Küllerin İngiliz takımının kaptanına sahada takdim edileceği açıklandığında endişelendi; İngiliz takımının bu külleri bilmem *kaçıncı kez* aldığını duyunca kudurdu; küllerin bir kriket sopasının kalıntıları olduğunu anladığındaysa açıktan açığa hırlamaya başlamıştı ve bütün bunlara ek olarak bir de söz konusu kriket sopasının "İngiliz Kriket'inin ölümünü" sembolize etmek amacıyla 1882'de Melbourne, Avustralya'da yakılmış olduğunu öğrenince kendini zaptedebilmek için derin bir nefes alarak Slartibartfast'a döndü, ama bir şey söyleme fırsatını bulamadı, çünkü yaşlı adam orada değildi. İhtiyar adam tam o anda, ölmek var dönmek yok adımlarıyla sahanın ortasına doğru yürüyor, saçları, sakalları ve giysileri peşi sıra sürükleniyordu; ki Sina dağı yaygın olarak temsil edildiği gibi tepesinde duman tüten bir dağ değil de iyi biçilmiş bir çim saha olsaydı, Musa Peygamber de ancak böyle görünebilirdi.

"Kendisiyle gemide buluşmamızı söyledi," dedi Arthur.

"Lanet olsun, yaşlı bunak ne yaptığını sanıyor?" diye patladı Ford.

"İki dakika içinde bizimle gemide buluşacak," dedi Arthur, düşünmekten tamamen vazgeçtiğini anlatan bir omuz silkişiyle. Gemiye doğru yürümeye başladılar. Kulaklarına birtakım garip sesler geliyordu. Dinlememeye çalıştılar, ama Slartibartfast'ın kavgacı bir ses tonuyla Küllerin içinde bulunduğu gümüş kupanın kendisine verilmesini istediğini fark etmemezlik edemiyorlardı. Küller, onun söylediği kadarıyla, "Galaksinin geçmişi, şu anı ve geleceği için yaşamsal öneme sahipti," ve bu söyledikleri çılgın kahkahalara neden oluyordu. Görmezden gelmeye karar verdiler.

Ama bundan sonra olanları görmezden gelemediler. Yüzbin kişinin hep bir ağızdan "hop" demesine benzeyen bir gürültüyle, çelik beyazı bir uzay gemisi ansızın kriket sahasının tam üzerinde belirdi, hafif bir uğultu ve sonsuz bir tehdit ifadesiyle orada asılı kaldı.

Bir süre hiçbir şey yapmadan, sanki herkesin işine bakmasını ve havada asılı kalmasına kimsenin aldırmamasını beklercesine, orada öylece durdu.

Daha sonra epey olağanüstü bir şey yaptı. Ya da daha doğrusu, kapılarını açtı ve içinden

olağanüstü bir şey, hatta olağanüstü onbir şey çıkardı.

Bunlar robottu, beyaz robotlar.

Bu robotlarla ilgili en olağanüstü şey ortama gayet uygun bir şekilde giyinmiş olmalarıydı. Bunlar yalnızca beyaz robotlar olmakla kalmayıp aynı zamanda kriket sopalarına benzer bir şeyler tutuyorlardı ve sadece bununla da yetinmeyip ellerinde kriket toplarına benzer şeyler de taşıyorlardı. Bu da yetmezmiş gibi ayaklarının alt kısımlarına da beyaz lastik örgüden yapılmış tozluklar takmışlardı. Bu son özellikleri de olağanüstüydü, çünkü söz konusu bu tozluklar tuhaf bir şekilde medeni görünen bu robotların, havada asılı duran uzay gemilerinden aşağı doğru uçmalarını ve aşağıdaki insanları öldürmeye başlamalarını sağlayacak jet motorlarına sahiptiler ve robotların yaptığı da buydu, sahadakileri öldürmek.

"Hey," dedi Arthur, "bir şeyler oluyor galiba."

"Gemiye bin," diye bağırdı Ford. "Ne olduğunu bilmek istemiyorum, sen gemiye bin yeter." Koşmaya başlamıştı. "Bilmek istemiyorum, görmek istemiyorum, duymak istemiyorum," diye bağırıyordu koşarken, "burası benim gezegenim değil, burada olmayı ben istemedim, bir şeye karışmak istemiyorum, sadece beni buradan uzaklaştır, beni bir partiye, anlayabileceğim insanların arasına götür!"

Sahadan dumanlar ve alevler yükselmekteydi.

"Evet, doğaüstü güçlerin, bugün burada gerçekten de güçlerini kanıtladığı görülmekte ..." diye mutlu mutlu mırıldandı bir radyo.

"İhtiyacım olan tek şey," diye bağırdı Ford, daha önceki sözlerine açıklık getirmek için, "sert bir içki ve bir arkadaş grubu." Koşmaya devam etti, yalnız bir an, o da Arthur'u kolundan çekip kendisiyle birlikte sürüklemek için durakladı. Kriz durumlarındaki olağan tavrını takınmış olan Arthur, ağzı bir karış açık olarak olayların akışını izliyordu.

"Kriket oynuyorlar," diye mırıldandı Arthur, Ford'un arkasından sendeleyerek koşarken. "Yemin ederim, kriket oynuyorlar. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum, ama yapıyorlar. Yalnızca insanları öldürmüyor, bir de onlarla dalga geçiyorlar," diye bağırıyordu, "Ford, bunlar bizimle dalga geçiyorlar!"

Galaksi tarihi konusunda, Arthur'un yolculukları sırasında öğrendiğinden daha fazla şey bilmeden bu duruma inanmamak çok güçtü. Kalın bir duman tabakası içinde hareket ettiği görülebilen hayaletimsi ve saldırgan figürler ellerindeki sopalarla sanki bir dizi tuhaf kriket vuruşları taklidi yapıyorlardı; tek fark sopalarıyla vurdukları her topun düştüğü yerde patlamasıydı. Patlayan topların ilki, en başta bütün bunların Avustralyalı bir margarin imalatçısının reklam gösterisi olabileceğini düşünen Arthur'un yanıldığını gösterdi.

Sonra her şey birden, başladığı gibi ansızın bitti. Onbir beyaz robot kaynaşan yoğun bulutların arasından tören düzeni içinde yükseldiler, birkaç kez daha alev püskürtüp, havada asılı bekleyen gemilerinin içine girdiler. Gemi yüzbin kişinin hep bir ağızdan "vuup" demesine benzer bir gürültüyle içinden vuupladığı boşlukta kaybolup gitti.

Bir an için korkunç bir sessizlik oldu. Sonra rüzgârda dağılan dumanların arasından Slartibartfast'ın silik silueti göründü; Dağ hâlâ ortalarda olmasa da en azından şimdi yürüdüğü yer ateşler içinde ve dumanlar tüten bakımlı bir çim sahaydı ve bu yüzden de Musa peygambere eskisinden daha çok benziyordu.

Ters yöne doğru kaçışmakta olan ürkmüş kalabalığın arasından telaşla kendilerine yol açmaya çalışan Arthur Dent ve Ford Prefect'i görene kadar çılgınca etrafına bakındı. Kalabalığın, yaşadıkları

bu günün ne kadar olağanüstü bir güne dönüştüğünü düşünmekte olduğu ve ne yana gideceklerini bilmedikleri açıkça görülüyordu.

Üçü birlikte gemide buluşmak üzere birbirlerine yaklaşırlarken Slartibartfast, Ford ve Arthur'a aceleyle bir şeyler işaret ederek bağırıyordu. Gemisi hâlâ görüş-perdelerinin arkasında park edilmiş duruyordu ve muhtemelen o sırada kendi sorunlarıyla yeterince meşgul bir halde panik içinde kaçışan kalabalık tarafından hâlâ fark edilmemişti.

"Onlar dağıttılar, şakıdılar, gittiler!" diye bağırıyordu titrek ince sesiyle Slartibartfast.

"Ne dedi?" diye soludu Ford, dirseğiyle yolunu açarak ilerlerken.

Arthur anlamadım anlamında başını salladı.

"Onlar ... bir şeyler yapmışlar," dedi.

"Onlar geldiler, aldılar, gittiler!" diye bağırdı yine Slartibartfast.

Ford ve Arthur birbirlerine bakıp başlarını sağa sola salladılar.

"Acil bir şey galiba," dedi Arthur. Durdu ve bağırdı.

"Ne?"

"Onlar aldılar, gittiler küller!" diye haykırdı Slartibartfast, hâlâ onlara elini kolunu sallayarak.

"Dedi ki," dedi Arthur, "Onlar Külleri almışlar. Galiba öyle dedi." Bir yandan da koşmaya devam ediyorlardı.

"Neleri ...?" dedi Ford.

"Külleri," dedi Arthur kısaca. "Bir kriket sopasının yanmış kalıntıları. Bu bir ödül. Gelip ..." nefes nefese kalmıştı, "aldıkları ... şey ... bu ... olmalı." Sanki beynini kafatasının içinde biraz daha aşağı yerleştirmeye çalışırmış gibi başını hafifçe salladı.

"Bunu bize söylemesi tuhaf," diye terslendi Ford.

"Böyle bir şeyi almak da tuhaf."

"Gemi de tuhaf."

Sonunda ona ulaşmışlardı. Gemiyle ilgili ikinci çok tuhaf şey de Başka Birinin Sorunu alanını işlerken izleyebilmekti. Artık gemiyi olduğu gibi görebiliyorlardı, çünkü orada olduğunu biliyorlardı. Buna karşılık başka hiç kimsenin onu görmediği gün gibi aşikârdı. Bu aslında onun görünmez olduğu ya da başka bir hiper-imkânsız neden yüzünden değildi. Herhangi bir şeyi görünmez yapmak için gerekli olan teknoloji öylesine sonsuz bir karmaşaydı ki bir şeyi görünmez yapmaktansa o şeyi ortadan kaldırıp onsuz yaşamak bir trilyonun, dokuzyüz doksandokuz milyar dokuzyüz doksandokuz milyon dokuzyüz doksan-dokuz bin dokuzyüz doksandokuzu kadar daha kolay ve daha etkili bir yöntemdi. Bilimsel-büyücü ultra-meşhur Wuglu Effrafax, bir zamanlar kendisine bir yıl verilirse, büyük megadağ Magramal'ı tamamen görünmez hale getirebileceğini iddia ederek hayatı üzerine bahse girmişti.

Yılın büyük bir kısmını muazzam Lüks-O-Valiler ve Yansıtıcı-Sıfırlayıcılar ve Spektrum-Baypasmatikler arasında salınıp dans ederek geçirdikten sonra verilen sürenin dolmasına yalnızca dokuz saat kaldığında bu işi başaramayacağını anlamıştı.

Bunun üzerine o ve arkadaşları, arkadaşlarının arkadaşları, arkadaşlarının arkadaşlarının arkadaşları ve onların büyük bir yıldızlararası taşıma şirketine sahip bazı daha az yakın arkadaşları hep birlikte, bugün tarihte yaygın olarak bir gecede yapılan en zor çalışma diye bilinen çabayı sarf ettiler; ki ertesi gün Magramal, pek tabii ki artık görünmez durumdaydı. Bununla birlikte Effrafax iddiayı -ve dolayısıyla hayatını da- kaybetti, çünkü -basitçe açıklamak gerekirse- işgüzar bir kontrol memuru (a) Magramal'ın olması gereken bölgede dolaşırken herhangi bir şeye çarpıp tökezlememiş

veya burnunu kırmamıştı ve (b) ortalıkta şüpheli görünen fazladan bir ay belirmişti.

Başkasının Sorunu Alanıysa bundan çok daha basit ve çok daha etkilidir, üstelik bir yüzyıldan fazla bir zaman boyunca tek bir kalem pille çalışabilir. Bunun nedeni alanın işleyiş ilkesinin, kişilerin istemediği, beklemediği ya da açıklayamadığı bir şeyi görmemek konusundaki doğal eğilimlerine dayanmasıdır. Eğer Efffafax, dağı pembeye boyayıp üzerine de basit ve ucuz bir Başka Birinin Sorunu alanı dikmiş olsa, herkes dağın yanından geçip gidecek, çevresinden dolanacak, hatta üzerine tırmanacak, ama hiç kimse onun orada olduğunu fark edemeyecekti.

Slartibartfast'ın gemisiyle ilgili mesele tam da buydu. Rengi pembe değildi, ama öyle olsaydı bile, bu görüntüye dönük sorunlarının en önemsizi olacak ve insanlar onu bir şekilde yine de herhangi bir şey gibi görmezden gelecekti.

Geminin en olağanüstü yanı yönlendirici kanatçıklar, roket motorları, acil durum kapıları ve bunun gibi şeylerle bir parça uzay gemisine benzese bile aslında daha çok ters çevrilmiş küçük bir İtalyan bistrosunu[23] andırmasıydı.

Ford ve Arthur gemiye hayretler içinde ve derinden incinmiş duygularla baktılar.

"Evet, biliyorum," dedi Slartibartfast, nefes nefese kalmış ve son derece endişeli bir halde onlara doğru telaşla yürürken, "ama bunun bir nedeni var. Gelin, hemen gitmemiz gerekiyor. Kadim kâbus geri döndü. Yok oluş hepimizle yüzleşiyor. Bir an önce buradan gitmeliyiz."

"Umarım güneşli bir yere gideriz," dedi Ford.

Ford ve Arthur Slartibartfast'ın ardından gemiye girdiler ve içerisi onları öylesine afallattı ki dışarıda daha sonra olup bitenlerden bütünüyle koptular.

Bir başka uzay gemisi, ama bu seferki gümüş renkli ve parlaktı, sessiz sedasız gökyüzünden aşağı süzülmüş ve bir teknolojik bale gösterisi yaparcasına uzun bacaklarını yavaşça, telaş etmeden çıkarmıştı.

Yavaşça toprağa kondu. Kısa bir rampa uzattı. Uzun boylu gri-yeşil bir şey canlı adımlarla dışarı çıktı, az önceki katliamda yaralananlara yardım etmeye çabalayan sahanın ortasındaki küçük topluluğa sokuldu. Sakin ve gösterişsiz bir otoriteyle önündeki insanları bir kenara iterek ümitsiz bir kan gölünün ortasında yatmakta olan, artık bu dünyaya ait herhangi bir ilacın şifa verebileceği noktanın çok ötesine geçmiş olduğu açıkça görülebilen ve son öksürüğünü öksürüp son nefesini alan bir adamın yanında durdu. Sessizce yanına çömeldi.

"Arthur Philip Deodat?" diye sordu.

Adam, gözlerinde ürkmüş bir şaşkınlık ifadesiyle ve halsizce başını sallayarak onayladı.

"Sen bi işe yaramaz salağın tekisin, bir hiçsin," diye fısıldadı yaratık. "Göçüp gitmeden önce bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Galaksi tarihiyle ilgili önemli gerçekler, no. 2:
(Günlük Yıldızlararası Haberci'nin *Popüler Galaksi Tarihi* isimli kitaptan alınmıştır.)

Bu Galaksinin başlangıcından beri, büyük uygarlıklar öyle sık aralıklarla yükselmiş ve çökmüş, yükselmiş ve çökmüş, yükselmiş ve çökmüştür ki Galaksideki yaşamın
(a) deniz tutmasından -uzay tutması, zaman tutması, tarih tutması ya da buna benzer bir şeyden- muzdarip ve
(b) aptalca bir şey
olduğunu düşünmek epeyi ayartıcı bir yaklaşım haline gelmiştir.

Arthur'a sanki tüm gökyüzü ansızın bir kenara çekilip geçmelerine izin vermiş gibi gelmişti.

Kendi beyninin atomlarıyla kozmosun atomları birbirleri arasından akıyormuş gibi gelmişti.

Evrenin rüzgârıyla savruluyormuş ve o rüzgâr kendisiymiş gibi gelmişti.

Kendisi Evrendeki düşüncelerden biri, Evren ise kendisinin bir düşüncesiymiş gibi gelmişti.

Lord's Kriket Sahası'ndaki insanlaraysa sık sık olduğu gibi bir başka Kuzey Londra restoranı açılıp kapanmış ve bu da Başka Birinin Sorunuymuş gibi gelmişti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Arthur, gözle görülür bir huşuyla.

"Kalktık," dedi Slartibartfast.

Arthur ivmelendirme koltuğunda şaşkın bir hareketsizlik içinde yatmaktaydı. Uzay mı tutmuştu, yoksa aniden dindar biri mi olmuştu emin değildi.

"İyi hız yapıyor," dedi Ford, Slartibartfast'ın gemisinin az önceki performansından ne derece etkilendiğini gizlemek için başarısız bir girişimde bulunarak, "ama dekor bir rezalet."

Yaşlı adam bir iki saniye için cevap vermedi. Evi alevler içinde yanarken kafasında fahrenhaytı santigrata çevirmeye çalışan bir adam havasıyla aygıtlara bakmaktaydı. Sonra alnındaki çizgiler düzeldi ve gözleri bir an için önündeki geniş panoramik ekranda gümüş iplikler gibi akan yıldız karmaşasına çevrildi.

Dudakları bir şeyleri hecelemeye çalışıyormuş gibi kıpırdadı. Ansızın panik içinde kalan gözleri, ok gibi tekrar aygıtlara döndü, sonra yüzündeki ifade devamlı bir kaş çatışa dönüştü. Bir kez daha ekrana baktı. Kendi nabzını ölçtü. Alnındaki çizgiler bir an için derinleşti ve ardından gevşedi.

"Makineleri anlamaya çalışmak gerçekten bir hata," dedi, "beni endişelendirmekten başka bir işe yaramıyorlar. Ne diyordun?"

"Dekor," dedi Ford. "Yazık olmuş."

"Aklın ve Evrenin temel özünün derinliklerinde," dedi Slartibartfast, "bunun da bir nedeni var."

Ford çevresine sert bakışlarla göz attı. Bu sözlerin çok iyimser bir bakış açısı olduğunu düşündüğü belliydi.

Kabinin içi koyu yeşil, koyu kahverengi, koyu kırmızı renklerde sıkış tıkış ve loştu. Küçük bir İtalyan bistrosuyla olan anlatılmaz benzerliği giriş kapısında sona ermiyordu. Küçük ışık havuzları saksılardaki çiçekleri, parlak fayansları ve türlü türlü ne olduğu belirsiz pirinç süsleri aydınlatıyordu.

Rafya sarılı şişeler karanlıkta insanın üzerine her an atlayacakmış gibi görünüyordu.

Slartibartfast'ın aklını meşgul eden aygıtlar betona gömülmüş şişelerin dibine monte edilmiş gibi duruyorlardı.

Ford uzanıp onlara dokundu.

Sahte beton. Plastik. Sahte betona gömülmüş sahte şişeler.

Aklın ve Evrenin temel özünün derinliklerinin canı cehenneme diye düşündü kendi kendine, çöpten başka bir şey değildi bu. Diğer taraftan geminin hızının yanında kendi gemileri *Altın Kalp*'in elektrikli çocuk arabası gibi kaldığı da yadsınamazdı.

Koltuktan aşağı atladı. Üstünü başını silkeleyerek düzeltti. Kendi kendine bir şarkı mırıldanmakta olan Arthur'a baktı. Ekrana baktı ve bir şey anlayamadı. Slartibartfast'a baktı.

"Az önce ne kadar yol aldık?" dedi.

"Kabaca ..." dedi Slartibartfast, "Galaktik diskin neredeyse üçte ikisini aşmış olduğumuzu söyleyebilirim. Evet, sanırım kabaca üçte ikisi."

"İlginç bir şey," dedi Arthur yavaşça, "insan Evrende ne kadar daha hızlı ve ne kadar uzağa giderse Evrendeki yeri de o kadar önemsiz görünüyor, ki bu da insanı bir uçsuz bucaksızlık hissiyle dolduruyor ya da sanki boşaltılmış bir ..."

"Evet, çok ilginç," dedi Ford. "Nereye gidiyoruz?"

"Evrenin," dedi Slartibartfast, "kadim bir kâbusuyla yüzleşmeye gidiyoruz."

"Bizi nerede bırakacaksın?"

"Bu konuda yardımınıza ihtiyacım olacak."

"O biraz zor. Bak, aslında bizi götürebileceğin ve hep birlikte eğlenebileceğimiz bir yer düşünmeye çalışıyorum, orada kafaları çekebilir ve belki de müthiş günahkâr bir müzik bile dinleyebiliriz. Bir dakika, hemen bakayım." *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni çıkardı ve içindekiler bölümünde seks, uyuşturucu ve rock and roll'la ilgili başlıklar arasında gezindi.

"Zamanın sisleri arasından bir lanet yükseliyor," dedi Slartibartfast.

"Evet, öyle sanıyorum," dedi Ford. "Hey," dedi, başlıklardan birini rastgele aydınlatırken, "Eccentrica Gallumbits, onunla hiç karşılaştınız mı? Erotikon Altı gezegeninin üç memeli fahişesi. Bazılarının dediğine göre kadının erojen bölgeleri asıl gövdesinden altı kilometre ötede başlıyormuş. Ben buna katılmıyorum, bence yedi kilometre öteden başlıyor."

"Öyle bir lanet ki," dedi Slartibartfast, "Galaksiyi yangınlar ve felaketler içine sürükleyecek ve belki de Evreni vakitsiz bir kıyamete götürecek. Çok ciddiyim," diye ekledi.

"Kötü bir zaman olacağa benziyor," dedi Ford, "Şansım yaver giderse o sırada durumu fark edemeyecek kadar sarhoş olurum. İşte," dedi, parmağını *Rehber*'in ekranına bastırarak, "burası gerçek bir batakhane ve ben oraya gitmeliyiz diyorum. Sen ne dersin, Arthur? Mantralar mırıldanmayı bırak da söylediklerime biraz ilgi göster. Çok şey kaçırıyorsun."

Arthur koltuğunda doğruldu ve başını sağa sola salladı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi.

"Kadim bir geceyle yüzleşmeye ..."

"Bırak o işi," dedi Ford. "Arthur, Galakside biraz eğlenmeye gidiyoruz. Hoşuna gitti mi bu fikir?"

"Slartibartfast'ın bu kadar endişeli göründüğü mesele ne?" dedi Arthur.

"Hiçbir şey," dedi Ford.

"Kıyamet," dedi Slartibartfast. "Gelin," diye ekledi, birden otoriter bir havaya bürünmüştü, "size göstermem ve anlatmam gereken çok şey var."

Dövme demirden yapılıp anlaşılmaz şekilde uçuş güvertesinin tam ortasına kurulmuş yeşil renkli spiral bir merdivene doğru yürüyerek basamakları tırmanmaya başladı. Arthur da kaşlarını çatarak onu izledi.

Ford ise suratını asarak *Rehber*'i tekrar sırt çantasına tıkıştırıyordu.

"Doktorum benim sosyal hizmet bezlerimin pek gelişmediğini, ahlak kaslarımdaysa doğal bir yetersizlik olduğunu söylüyor," diye söylendi kendi kendine, "ve işte bu yüzden de Evren kurtarma görevlerinin dışında tutulmalıyım."

Yine de diğerlerinin peşinden isteksizce merdivenleri tırmandı.

Yukarıda karşılarına çıkan görüntü aptallıktan başka bir şey değildi ya da öyle görünüyordu. Ford başını sağa sola salladı, yüzünü elleri arasına gömdü ve çiçek saksılarından birine yaslanarak onun duvara çarpıp kırılmasına sebep oldu.

"Merkezi hesaplama bölgesi," dedi Slartibartfast ona aldırmadan, "burası gemiyi herhangi bir şekilde etkileyen her türlü hesaplamanın yapıldığı yer. Evet, neye benzediğini biliyorum, ama aslında bu gördüğünüz şey bir dizi yüksek karmaşıklıkta matematiksel fonksiyonun dört boyutlu topografik haritasıdır."

"Şakaya benziyor," dedi Arthur.

"Neye benzediğini biliyorum," dedi Slartibartfast ve onun içine girdi. O bunu yaparken Arthur'un kafasında bunun ne anlama gelebileceğine ilişkin ani bir ışık çakar gibi oldu, ama buna inanmayı reddetti. Evrenin böyle işlemesi mümkün değil, diye düşündü, mümkün değil. Bu, diye düşündü içinden, şey kadar saçma, şey kadar saçma ... karşılaştıracak bir şey bulamayıp bu düşünce hattından çıkmaya karar verdi. Çünkü düşünebildiği gerçekten saçma şeylerin çoğu çoktan gerçekleşmişti.

Bu da onlardan biriydi.

Kocaman cam bir kafesti ya da bir kutu - aslında bir oda.

İçinde bir masa vardı, uzun bir masa. Etrafında bir düzine kadar sandalye bulunuyordu, fırınlanarak şekillendirilmiş ahşap sandalyeler. Üzerinde, kusursuzca hesaplanarak matematiksel konumlarına yerleştirilmiş gibi görünen birkaç sigara yanığıyla lekelenmiş kırmızı beyaz kareli bir masa örtüsü vardı.

Masa örtüsünün üzerinde de bir düzine kadar yarısı yenmiş İtalyan yemeği, yarısı yenmiş ekmek dilimleri ve robotların durmaksızın yerinden oynatarak oynadığı yarı dolu şarap kadehleri bulunuyordu.

Her şey yapaydı. Bir robot servis garsonu, bir robot şarap garsonu ve bir robot şef garson robot müşterilere hizmet etmekteydi. Mobilyalar yapaydı, masa örtüsü yapaydı, yemeğin her bir parçası, örneğin bir *pollo sorpesso,* gerçekten o olmadığı halde, gerçeğinin sahip olduğu tüm mekanik özelliklere sahipti.

Hepsi birlikte küçük bir dans gösterisinin parçasıydılar - sürekli şiddetin kıyısında salınan, ama aslında hiçbir sonuca ulaşmayan menülerin, hesap pusulalarının, cüzdanların, kredi kartlarının, saatlerin, kalemlerin ve kâğıt peçetelerin ustalıkla idare edilmesini içeren karmaşık bir rutindi bu.

Slartibartfast aceleyle içeri girdi ve şef garsonla tembel tembel konuşmaya başladı. Bu sırada müşteri robotlardan birisi kız meselesi yüzünden başka bir herife neler yapacağını anlatarak yavaş yavaş masanın altına kaydı.

Böylece boşalan yere oturan Slartibartfast menüye alıcı gözle baktı. Masanın çevresindeki rutinin temposu belli belirsiz hızlandı. Tartışmalar başladı. Müşteriler birbirlerine peçeteler üzerinde bir şeyler ispatlamaya çalışmaktaydı. Birbirlerine öfkeyle el kol hareketleri yapmaya ve birbirlerinin yediği tavuk parçalarını incelemeye başladılar. Garsonun eli hesap pusulası üzerinde bir insan elinin başarabileceğinden ve insan gözünün izleyebileceğinden daha hızlı hareket etmeye başladı. Hızı daha da arttı. Kısa bir süre sonra gruba olağanüstü ve ısrarlı bir kibarlık hâkim oldu, birkaç saniye içinde de aniden bir uzlaşma noktasına ulaşılır gibi olmuştu. Gemi yeni bir titreşimle titredi.

Slartibartfast camlı odadan dışarı çıktı.

"Bistromatik," dedi. "Bilimötesinde kullanılabilecek bilinen en etkili hesaplama gücü. Haydi gelin, Bilgilendirici Görüntüler Merkezine gidelim."

Hızla yürüyüp gitti ve onları da şaşkınlık içinde peşinden sürükledi.

Bistromatik Motoru yıldızlararasındaki uçsuz bucaksız mesafeleri İhtimalsizlik Faktörleriyle zaman kaybetmeksizin aşabilmenin yeni ve harikulade bir yoludur.

Basitçe söylemek gerekirse, bistromatik, rakamların davranışlarını anlamakta çığır açacak yeni bir yöntemdir. Einstein nasıl zamanın mutlak olmayıp gözlemcinin uzaydaki hareketlerine, uzayın da mutlak olmayıp gözlemcinin zaman içindeki hareketlerine bağlı olduğunu saptadıysa, şimdi de rakamların mutlak değil, gözlemcinin restoranlardaki hareketlerine bağlı olduğu keşfedilmişti.

Birinci mutlak-olmayan rakam masanın kaç kişi için rezerve edildiğidir. Bu rakam restorana edilecek ilk üç telefon işlemi süresinde değişecek ve daha sonra restorana gerçekten gelenlerin veya bu gelenlere tiyatro/maç/parti/konser sonrası katılanların ya da orada başka kimlerin de olduğunu gördükten sonra geri dönenlerin sayısıyla hiçbir görünür bağlantısı olmayacaktır.

İkinci mutlak-olmayan rakam bildirilen varış saatidir ki günümüzde artık kavramların en tuhafı olarak kabul edilmektedir, o bir karşıcinsdışındalık ya da varlığı yalnızca kendinden başka bir şey olarak tanımlanabilen bir sayıdır. Diğer bir deyişle, bildirilen varış saati, grubun herhangi bir üyesinin restorana varabilmesinin imkânsız olduğu tek saattir. Bu noktada karşıcinsdışındakiler, istatistik ve muhasebe de dahil olmak üzere matematiğin birçok dalında ve Başka Birinin Sorunu alanı mühendisliğindeki temel denklemleri kurmakta yaşamsal bir rol oynar.

Mutlak-olmama kavramının üçüncü ve en gizemli kısmıysa hesap pusulası üzerinde yer alan maddelerin sayısı, her bir maddenin tutarı, masada oturanların sayısı ve her birinin ödemeye hazır olduğu para miktarı arasındaki ilişkide saklıdır. (Yanında gerçekten belli bir miktar para getirmiş olanların sayısıysa bu alanın yalnızca bir yan-olgusudur.)

Bu noktada daha önce ortaya çıkan şaşırtıcı farklılıktan ciddiye alan olmadığından bunlar yüzyıllar boyunca araştırılmadan kalmıştır. O zamanlar bu farklılıklar nezaket, kabalık, terbiyesizlik, gösteriş düşkünlüğü, yorgunluk, duygusallık ya da saatin geç olması gibi şeylere indirgenir ve ertesi sabah da tamamen unutulurlardı. Elbette ki bu uyumsuzluklar hiçbir zaman laboratuvar şartları altında incelenmemişti, çünkü onlar hiçbir zaman laboratuvarlarda -en azından saygın laboratuvarlarda- meydana gelmemişlerdi.

Sonuç olarak şaşırtıcı gerçek ancak cep bilgisayarlarının keşfedilişiyle ortaya çıkmıştı, ki o da şuydu:

Restoranların sınırları içinde yazılan faturalara yazılmış rakamlar, Evrenin diğer bölgelerinde herhangi bir kâğıt üzerine yazılan rakamlarla aynı matematik kurallarına bağlı değildir.

Tek başına bu gerçek bilim dünyasını sarsmaya yetmiş ve tam anlamıyla bir devrim gerçekleştirmişti. Birçok iyi restoranda öyle çok matematik konferansı yapılmaya başlanmıştı ki, o kuşağın en iyi beyinlerinin pek çoğu aşırı yeme ve kalp krizi sonucu ölmüş, bu yüzden de matematik bilimi yıllarca geri kalmıştı.

Bununla birlikte, yeni yaklaşımın önemi de yavaş yavaş anlaşılmaya başlanmıştı. Başlangıçta, bunlar fazlasıyla katı, fazlasıyla delice, fazlasıyla sokaktaki adamın söyleyebileceği türden, "Ha, evet, bunu ben de söyleyebilirdim," gibi şeylerdi. Daha sonra "Etkileşimli Öznelik Taslakları"

cinsinden deyişler keşfedilmemiş ve herkes rahatlayarak hayatına devam edebilmişti.

Belli başlı araştırma enstitülerinin çevresinde dolanarak, Evrenin yalnızca, kendi kendisinin bir uydurması olduğu anlamına gelen tuhaf şarkılar söylemeyi âdet edinmiş küçük keşiş gruplarına sokak tiyatrosu kurmaları için ödenek verilmiş, keşişler de oradan gitmişti.

sekiz

“Uzay yolculuğunda, anlarsınız ya,” dedi Slartibartfast, bir yandan da Bilgilendirici Görüntüler Merkezi’ndeki birtakım aygıtları karıştırırken, “uzay yolculuğunda ...”

Durdu ve etrafına bakındı.

Bilgilendirici Görüntüler Merkezi, merkezi hesaplama alanının görsel biçimsizliklerinden sonra iç ferahlatıcı bir mekândı. İçinde hiçbir şey yoktu. Ne bir bilgi, ne de bir görüntü, yalnızca kendileri, beyaz duvarlar ve sanki Slartibartfast’ın bulamadığı bir şeye bağlanması gerekiyormuş gibi görünen birkaç küçük aygıt.

“Evet?” diye üsteledi Arthur. Slartibartfast’ın aceleciliği ona da bulaşmıştı, ama bu acelecilikle ne yapacağını bilemiyordu.

“Evet, ne?” dedi yaşlı adam.

“Bir şey diyordun?”

Slartibartfast ona keskin bir bakış attı.

“Rakamlar,” dedi “korkunçtur.” Yeniden aranmaya başladı.

Arthur bilmiş bir tavırla kendi kendine başını öne doğru sallamaktaydı. Bir süre sonra bununla bir yere varamadığını fark etti ve “Ne?” diye sormaya karar verdi.

“Uzay yolculuğunda,” diye tekrarladı Slartibartfast, “bütün rakamlar korkunçtur.”

Arthur tekrar başını öne doğru salladı ve etrafına bakınıp yardım için Ford’u aradı, ama Ford o sırada surat asma pratiği yapıyor ve bunda da epey ustalaşıyordu.

“Ben yalnızca,” dedi Slartibartfast bir iç çekişle, “sizi, gemiyle ilgili bütün hesaplamaların neden bir garsonun hesap pusulasında yapılmış olduğunu sorma zahmetinden kurtarmaya çalışıyordum.”

Arthur kaşlarını çattı.

“Neden,” dedi, “gemiyle ilgili bütün hesaplamalar bir garso-”

Durdu.

“Çünkü uzay yolculuğunda bütün rakamlar korkunçtur,” dedi Slartibartfast.

Derdini anlatamadığını görebiliyordu.

“Dinle,” dedi. “Bir garsonun hesap pusulasındaki rakamlar dans eder. Bu durumla daha önce karşılaşmış olmalısın.”

“Yani...”

“Bir garsonun hesap pusulasında,” dedi Slartibartfast, “gerçek ile gerçekdışı, öyle temel bir düzeyde çarpışırlar ki biri diğeri haline gelir ve belirli parametreler içinde her şey mümkün olur.”

“Ne parametreleri?”

“Bunu söylemek imkânsız,” dedi Slartibartfast. “İşte meselelerden biri de bu. Garip ama gerçek. En azından ben, garip olduğunu düşünüyorum,” diye ekledi, “ve onun aynı zamanda da gerçek olduğu konusunda bana güvence verildi.”

Tam o anda duvarda arayıp durduğu yarığı buldu ve elinde tuttuğu aygıtı oraya taktı.

“Telaşlanmayın,” dedi, ama ardından kendisi ani bir telaşa kapılarak aygıta hızlı bir bakış fırlatıp geriye sıçradı, “bu ...”

Onun ne dediğini duymadılar, çünkü tam o anda çevrelerinde beliriveren ve Midlands'deki küçük bir sanayi şehri büyüklüğünde olan bir yıldız savaş gemisi yıldız lazerleri cayır cayır yanar bir halde, geceyi parçalayarak onlara doğru atıldı.

Yakıcı ışınların yarattığı bir kâbus fırtınası karanlığı dağladı ve hemen arkalarındaki gezegenden büyükçe bir parça kopardı.

Gözleri yuvalarından fırladı, ağızları bir karış açıldı, ama çıt çıkaramadılar.

dokuz

Başka bir dünya, başka bir gün, başka bir şafak.

Sabahın erken saatlerinin gümüş rengi incecik ışıkları sessizce belirmeye başlamıştı.

Patlayan milyarca trilyon tonluk süpersıcak hidrojen çekirdeği yavaşça ufukta yükselerek küçük, soğuk ve hafif nemli görünmeyi başardı.

Işığın adeta yüzdüğü her şafak vaktinde büyülü bir olasılık anı vardır. Yaratılış tam o sırada nefesini tutmuştur.

Sqornshellous Zeta'da bu an yine her zamanki gibi kazasız belasız geçip gitti.

Sis bataklığın yüzeyine asılı duruyordu. Bataklık ağaçlarının rengi bu yüzden gri görünüyor ve uzun kamışlar ayırt edilemiyordu. Sis, sanki tutulmuş bir nefes gibi havada asılıydı.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Ortalık sessizdi.

Güneş sisle yorucu bir savaşa girişmişti, şurayı birazcık ısıtmaya, oraya bir parça ışık vermeye çalışıyordu, ama anlaşılan bugün de gökyüzünde sıkıcı ve uzun bir yolculuk yapacaktı.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Uzun bir sessizlik.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Sessizlik.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Sqornshellous Zeta'da bütün bir günün böyle geçmesi fazlasıyla olağandı ve aslında bugün de öyle bir gün olacaktı.

Ondört saat sonra güneş ümitsizlik ve tam bir boşa kürek çekme duygusu içinde karşı ufkun ardına çekildi.

Birkaç saat sonra tekrar göründü, omuzlarını doğrulttu ve yeniden gökyüzüne tırmanmaya başladı.

Bununla birlikte, bu sefer bir şeyler olmaktaydı. Az önce bir şilte bir robota rastlamıştı.

"Merhaba, robot," dedi şilte.

"Pöh," dedi robot ve uğraştığı işi sürdürmeye, yani küçücük bir daire içinde ağır ağır yürümeye devam etti.

"Mutlu musun?" dedi şilte.

Robot durdu ve şilteye baktı. Alaycı bir bakıştı bu. Açıkça görülüyordu ki çok aptal bir şilteydi bu. Şilte de kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu.

Bütün şiltece şeylere karşı duyduğu genel hoşnutsuzluğu ifade ettiği trilyonda bilmem kaçlık bir duraklama süresinin ardından robot minik bir çember çizerek yürümeye devam etti.

"Sohbet edebiliriz," dedi şilte, "bunu ister miydin?"

Bu büyük bir şilteydi ve herhalde kalitesi de yüksek olmalıydı. Aslında o günlerde çok az şey üretiliyordu. Çünkü içinde yaşadığımız Evren gibi sonsuz büyüklükteki bir ortamda, hayal edilebilecek şeylerin çoğu ve hayal edilmese daha iyi olacak pek çok şey bir yerlerdeki toprakta yetişiyordu. Kısa bir süre önce ağaçlarının çoğunda meyve yerine cırcırlı tornavidaların yetiştiği bir

orman keşfedilmişti. Cırcırlı tornavida meyvesinin yaşam döngüsü ilginç mi ilginçti. Bu meyve ağaçtan toplandıktan sonra içinde yıllarca rahatsız edilmeden yatabileceği tozlu ve karanlık bir çekmeceye ihtiyaç duyar. Bir süre sonra, bir gece ansızın kuluçkadan çıkar, ufalanıp toza dönüşen dış derisinden sıyrılır; her iki ucunda çıkıntılı kenarları, bir tür sırtı ve bir tür vida deliği bulunan ve tek kelimeyle tanımlanamaz küçük metal bir nesnedir artık. Bu nesne bulunduğunda hemen bir tarafa atılır, çünkü kimse onun ne işe yaradığını bilmez. Doğanın bu konu üzerinde sınırsız bilgeliğiyle çalışmakta olduğu tahmin edilmektedir.

Şilteler için de yaşamın ne anlama geldiğini bilen yoktu. Onlar kocaman, dost tavırlı, yaylı yaratıklardı ve Sqornshellous Zeta'nın bataklıklarında kendi hallerinde sessiz sedasız yaşayıp gidiyorlardı. Çoğu yakalanıyor, kesilip biçiliyor, kurutuluyor, gemilerle uzaklara gönderiliyor ve üzerlerinde uyunuyordu. Görünüşe bakılırsa hiçbiri de bu duruma aldırmıyor ve hepsi de kendisini Zem olarak adlandırıyordu.

"Hayır," dedi Marvin.

"Benim adım Zem," dedi şilte, "biraz havadan konuşabilirdik."

Marvin yorucu dairesel yürüyüşüne bir kez daha ara verdi.

"Bu sabah açıkça görüldü ki," diye belirtti gözlemini, "çiy taneleri son derece rahatsız edici bir gürültüyle düştüler."

Kaldığı yerden yürüyüşüne devam etti, sanki bu sohbetsel patlama sonucunda kederin ve kasvetin yepyeni doruklarına ulaşmış gibiydi. Usandırıcı bir inatla ağır aksak yürüyüşünü sürdürmekteydi. Eğer dişleri olsaydı şu sırada onları gıcırdatıyor olacaktı. Ama yoktu. Gıcırdatmadı. Yürüyüşü bütün hislerini ifade etmeye yetiyordu.

Şilte etrafta foşuldayıp dolanıyordu. Bu, yalnızca bataklıklardaki canlı şiltelerin yapabildiği bir şeydi ve bunu ifade eden sözcüğün yaygın olarak kullanılmayışının nedeni de buydu. Şilte sempatik hareketlerle foşulduyor, böyle yaparken de epeyce bir miktar su kütlesini yerinden oynatıyordu. Hoş ve sevimli bir tavırla suda birkaç hava kabarcığı bile çıkardı. Sisli havayı beklenmedik bir şekilde delmeyi başaran zayıf bir güneş ışığı şiltenin mavi beyaz çizgileri üzerinde bir an için pırıldadı ve yaratığın bir an için keyifle gevşemesini sağladı.

Marvin ağır ve zahmetli yürüyüşünü sürdürüyordu.

"Sanırım, senin aklına bir şey takılmış," dedi şilte, höpüldeyerek.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazla şey," dedi kederli bir sesle Marvin. "Her türlü zihinsel etkinlik için sahip olduğum kapasite uzayın sonsuz uzaklıkları kadar sınırsızdır. Ama ne yazık ki mutluluk kapasitem buna dahil değil."

Ağırlığını adımlarına vererek güm güm yürüdü.

"Benim mutluluk kapasitemi," diye ekledi, "bir kibrit kutusuna sığdırabilirsin, hem de içindeki kibritleri bile çıkarmadan."

Şilte ofuladı. Bu, bataklıkta yaşayan canlı bir şiltenin kendisini çok duygulandıran kişisel bir trajedi öyküsü dinlediğinde çıkardığı sestir. Bu sözcük ayrıca *Gelmiş Geçmiş Tüm Diller İçin Ultra-Kapasiteli Maksimegalon Sözlüğü*'ne göre aynı zamanda Holloplu Lord High Sanvalvwag'ın ikinci kez karısının doğum gününü unuttuğunu fark ettiğinde çıkardığı ses anlamına da gelir. Ama gelmiş geçmiş tek Holloplu Lord High Sanvalvwag olduğu ve o da hiç evlenmediği için bu sözcük kullanılsa bile yalnızca olumsuz ya da spekülatif anlamda kullanılır ve bu nedenle de *Ultra-Kapasiteli Maksimegalon Sözlüğü'*nün, mikro baskısını taşımak için gereken kamyon filosunu tutmaya değmeyeceği fikrinde olanların sayısı gün geçtikçe artmaktadır. İşin tuhafı bu sözlükte basitçe

“höpüldeyen bir şey gibi davranan” anlamına gelen "höpüldedi” sözcüğü bulunmamaktadır.

Şilte yeniden ofuladı.

“Diyotlarında derin bir umutsuzluk seziyorum,” diye konuşkanladı (‘konuşkanlamak’ sözcüğünün anlamını öğrenmek için *Sqornshellous Bataklık-konuşması’*nın bir kopyasını az satılan kitapları indirimli fiyatla pazarlayan bir kitapçıdan ya da onun yerine Üniversite’nin çok değerli park alanlarını tekrar kazanmak için memnuniyetle elinden çıkarmak isteyeceği *Ultra-Kapasiteli Maksimegalon Sözlüğü’*nün bir baskısını almanız gerekmektedir) “ve bu beni kederlendiriyor. Daha fazla şiltece davranmalısın. Bizler bataklıkta sakin ve münzevi hayatlar sürdürüyoruz. Burada foşuldamaktan, konuşkanlanmaktan ve ıslaklığı oldukça höpüldetici bir şekilde yaşamaktan memnunuz. Bazılarımız öldürülüyor, ama hepimizin adı Zem ve bu sayede hangimizin gittiğini anlamıyor, böylece de ofulamayı asgari seviyede tutabiliyoruz. Sen niye daireler çizerek yürüyorsun?”

“Çünkü bacağım sıkıştı,” dedi Marvin kısaca.

“Bana kalırsa,” dedi şilte şefkatle bacağı incelerken, “bu bacak epey kötü durumda.”

“Haklısın,” dedi Marvin, “kötü durumda.”

“Yazık,” dedi şilte.

“Sanırım öyle,” dedi Marvin, “ve aynı zamanda da sanıyorum ki takma bacaklı bir robot fikrini pek eğlendirici bulmazsın. Daha sonra arkadaşların Zem ve Zem’i gördüğünde onlara da anlatırsın, eğer onları tanıyor olsaydım buna güleceklerine bahse girerdim, ama elbette ki tanımıyorum - sadece diğer organik canlı türlerini tanıdığım kadarıyla tanıyorum, yani istemediğim kadar iyi tanıyorum. Ah, ah, hayatım bir kutu sonsuz vida dişlisinden başka bir şey değil.”

Yeniden, çamurun içinde dönen, ama bir şekilde sıkışmış görünen ince çelik takma bacağının çevresinde minik bir daire çizdi.

“Peki, ama neden durmadan dönüp duruyorsun ?” dedi şilte.

“Yalnızca durumu açıklamak için,” dedi Marvin ve dönmeye devam etti.

“Amacının anlaşıldığını var say, sevgili dostum,” diye şıkıdı şilte, “tut ki anlaşıldı.”

“Yalnızca bir milyon yıl daha,” dedi Marvin, “su gibi geçecek bir milyon yıl. Sonra aynı hareketi geriye doğru deneyebilirim. Sırf değişiklik olsun diye, anlarsın ya.”

Şilte yaylarının ta en derinlerinde, robotun kendisine bu boş ve zahmetli yürüyüşü ne kadar zamandır sürdürdüğünün sorulması için can attığını hissedebiliyordu, onun için yine usulca şıkıyarak sordu.

“Şey, sadece bir nokta beş milyonun biraz üzerinde bir zamandan beri,” dedi Marvin hafiften çalım satarak. “Bana hiç sıkılıp sıkılmadığımı da sor, haydi sor.”

Şilte sordu.

Marvin soruyu duymazdan geldi ve yorucu yürüyüşünü biraz daha önemseyerek turuna devam etti.

“Bir keresinde bir konuşma yapmıştım,” dedi birdenbire ve konuyla hiçbir bağlantısı olmaksızın. “Bu konuyu durup dururken niye açtığımı hemen anlamayabilirsin, ama bunun nedeni beynimin olay yaratacak kadar hızlı çalışıyor olmasında ve kabaca bir hesaplamayla senden otuz milyar defa daha zekiyim. Dur sana bir örnek vereyim. Bir sayı düşün, herhangi bir sayı.”

“Eee, beş,” dedi şilte.

“Yanlış,” dedi Marvin. “Gördün mü?”

Şilte bundan müthiş etkilenmiş ve hiç de küçümsenmeyecek bir zekâ karşısında olduğunu fark etmişti. Yosunlarla kaplı küçük ve sığ su birikintisinde heyecanlı küçük dalgacıklar oluşturarak boylu

boyunca selvilendi.

Huupladı.

Anlat, diye üsteledi, “bir zamanlar yaptığın o konuşmadan söz et, duymak istiyorum.”

"Çok kötü karşılanmıştı,” dedi Marvin, "bunun çeşitli nedenleri vardı. Konuşmamı orada,” diye devam ederken durdu, pek iyi durumda olmayan, ama sol tarafına kaynakla tutturulmuş kolundan daha iyi durumda olan koluyla beceriksizce işaret etti, “neredeyse bir buçuk kilometre kadar ötede yapmıştım.”

Elinden geldiği kadar düzgün bir şekilde işaret etmeye çalışarak ve bunun elinden gelenin en iyisi olduğunu açıkça belli ederek sisin içinde, kamışların ötesinde, bataklığın herhangi bir yerinden hiçbir farkı olmayan bir yerini gösterdi.

“Orada,” diye tekrarladı. “O zamanlar ünlü biri sayılırdım.”

Şilteyi bir heyecan sarmıştı. Sqornshellous Zeta’da bir konuşma yapıldığını hiç duymamıştı, hele ünlü biri tarafından kesinlikle hiç. Sırtından boylu boyunca bir üpreme geçerken üzerinden sular damlamadı.

Şiltelerin çok çok nadiren yeltendikleri bir şey yaptı. Bütün gücünü toplayarak dikdörtgen şeklindeki vücudunu geri çekti ve havaya sıçrayıp birkaç saniye kendisini havada tutarak kamışların ötesindeki Marvin’in işaret ettiği yeri sislerin arasından görmeye çalıştı. Pek de hayal kırıklığına uğramadan oranın bataklığın herhangi bir yerinden hiçbir farkı olmadığını kavradı. Sarf ettiği gayret onun için çok fazlaydı ve Marvin’i pis kokulu bir çamur, yosun ve yabani ot sağanağına tutarak tekrar küçük havuzuna gömüldü.

“Kısa bir süre için ünlü biriydim,” diye kederli bir sesle hayıflandı robot, “alev alev yanan bir güneşin tam kalbinde ölmek kadar iyi bir kaderden bana acılar veren mucizevi kurtuluşum sayesinde. Kurtuluşumun ne kadar kıl payı olduğunu,” diye ekledi, “şu anki halime bakıp tahmin edebilirsin. Bir hurda metal tüccarı tarafından kurtarılmışım, düşünsene. Böyle bir beyne sahip olan ben ... neyse, boş ver.”

Birkaç saniye çılgınca zorlanarak yürüdü.

“Bana bu bacağı uyduran da oydu. Nefret edilecek bir durum, değil mi? Beni bir Zihin Bahçesine sattı. Bahçenin yıldızı bendim. Bir kutunun üzerine oturup hikâyemi anlatıyordum ve ziyaretçiler de bu arada bana biraz neşelenip olumlu düşünmem gerektiğini söylüyorlardı. ‘Küçük robot, bize biraz gülümse,’ diye sesleniyorlardı bana, ‘haydi bize bir gülücük ver.’ Ben de onlara yüzümün gülümseyebilmesi için bir atölyede İngiliz anahtarıyla birkaç saat geçirmeye ihtiyacım olduğunu söylüyordum ve bu çok tutuluyordu.”

“Şu konuşma,” diye üsteledi şilte. “Bataklıkta yaptığın konuşmayı duymak için can atıyorum.”

“Bataklığı boydan boya geçen bir köprü inşa edilmişti. Siber-yapılandırılmış bir hiper-köprü, yüzlerce kilometre uzunluğunda, küçük iyon arabalarını ve şilepleri bataklığın üzerinden aşırmak için.”

“Bir köprü mü?” diye sordu şilte. “Burada bataklıkta?”

“Bir köprü,” diyerek onayladı Marvin, “burada bataklıkta. Sqornshellous sisteminin ekonomisini canlandıracaktı. Sqornshellous sisteminin bütün ekonomisini köprünün inşasına harcadılar. Benden de köprünün açılışını yapmamı istediler. Zavallı aptallar.”

Sisin içinden püskürtülüyormuş gibi yayılan incecik ve hafif bir yağmur başladı.

“Platforma çıktım. Köprü arkamda ve önümde yüzlerce kilometre boyunca uzayıp gidiyordu.”

“Işıldıyor muydu?” diye heyecanla sordu şilte.

“Işıldıyordu.”

“Kilometrelerce uzaklığı muhteşem bir şekilde kucaklıyor muydu?”

“Kilometrelerce uzaklığı muhteşem bir şekilde kucaklıyordu.”

“Gümüş bir iplik gibi çok uzaklara, sisin görünmeyen derinliklerine doğru uzanıyor muydu?”

“Evet,” dedi Marvin. "Hikâyeyi dinlemek istiyor musun?”

“Yaptığın konuşmayı dinlemek istiyorum,” dedi şilte.

“Şöyle dedim. Dedim ki: ‘Bu köprüyü açmak benim için büyük bir zevk, onur ve ayrıcalık, ama bunu yapamam çünkü yalan devrelerimin hepsi bozuk. Hepinizden nefret ediyor ve hepinizi aşağılıyorum. Şimdi bu talihsiz siberyapının, üzerinden nedensiz yere geçecek herkesin düşüncesizce tecavüzüne açıldığını ilan ediyorum.’ Ve kendimi köprüyü açacak olan devrelere bağladım.”

Marvin, o anı hatırlayarak durakladı.

Şilte ohaladı ve üpredi. Foşuldadı, huupladı, selvilendi; bu sonuncuyu özellikle höpüldeyen bir tavırla yaptı.

“Yazık,” diye vayladı sonunda, “muhteşem bir olay mıydı peki?”

“Makûl ölçüde muhteşemdi. Binlerce kilometre uzunluğundaki köprünün tamamı o anda kendiliğinden, parıldayan direklerini katladı ve ağlayarak bataklığa battı, üzerindeki herkesi de birlikte götürdü.”

Sanki yüz binlerce kişi beklenmedik bir anda hep bir ağızdan “hop” demiş gibi sohbet kederli ve korkunç bir şekilde kesildi, bir grup beyaz robot rüzgârda askeri bir düzen içinde sürüklenen gelincik tohumları gibi gökyüzünden indi. Şiddet dolu bir anda ansızın hepsi birden bataklıktaydı. Marvin’in takma bacağını çekiştirip çıkardılar, sonra yine gemilerine döndüler ve gemi “vuup” sesi çıkardı.

“Nelerle uğraştığımı görüyorsun değil mi?” dedi Marvin, ağzı açık ohalayan şilteye.

Bir saniye sonra, robotlar başka bir şiddet olayı için ansızın geri döndüler. Bu kez ayrıldıklarında, şilte bataklıkta tek başına kalmıştı. Şaşkınlık ve panik içinde ortalıkta foşulduyordu. Neredeyse korkudan yatağa düşecekti. Kamışların üzerinden bakabilmek için uzandı, ama görecek bir şey yoktu, ne robot, ne ışıldayan köprü, ne de gemi, yalnızca kamışlar. Sesleri dinledi, ama asık suratlı bataklık boyunca esen rüzgârda, yarı deli etimologların uzaktan uzağa -artık kulağa tanıdık gelen- birbirlerine seslenişleri dışında çıt yoktu.

Arthur Dent'in bedeni fırıl fırıl dönüyordu.

Etrafını çevreleyen Evren milyonlarca pırıltılı parçacığa bölünmüş ve kopan her bir parçacık, gümüş renkli yüzeyinde yakıcı bir alev ve yıkımdan oluşan felaketi yansıtarak boşluk içinde sessizce dönmeye başlamıştı.

Sonra Evrenin ötesindeki siyahlık patladı, siyahlığın her bir parçacığı cehennemin kızgın dumanlarıydı.

Derken Evrenin ötesindeki siyahlığın ötesindeki hiçlik patlayıp püskürdü ve parçalanmış Evrenin ötesindeki siyahlığın ötesindeki hiçliğin ötesinde kocaman laflar eden kocaman bir adamın karanlık silueti vardı.

"İşte, bunlar," dedi görüntü, oturduğu kocaman koltukta konuşarak, "Krikkit Savaşlarıydı. Yani Galaksimizin yaşadığı gelmiş geçmiş en büyük felaket. Burada yaşadıklarınız..."

Slartibartfast süzülerek yanlarından geçerken elini salladı.

"Bu yalnızca bir belgesel," diye seslendi. "Üstelik iyi bir bölüm de sayılmaz. Çok özür dilerim, geriye sarma düğmesini bulamıyorum ..."

" ... milyarlarca ve milyarlarca masum ..."

"Şu anda sakın," diye seslendi Slartibartfast, tekrar yanlarından geçerken, bir yandan da Bilgilendirici Görüntüler Merkezinin duvarına taktığı ve aslında hâlâ orada takılı olan şeyi deli gibi kurcalıyordu, "herhangi bir şey satın almayı kabul etmeyin."

" ... halkın, yaratıkların, dost olduğunuz varlıkların ..."

Müzik iyice yükseldi - her şey gibi müzik ve akorlar da kocamandı. Adamın arkasında girdaplanarak dönüp duran kocaman sisin içinden üç uzun sütun yavaşça yükseldi.

" ... yaşadığı, geçirdiği - ya da genellikle geçiremediği şeyler. Bunu bir düşünün, dostlarım. Unutmayalım ki - ve birazdan ben daima hatırlamamızı sağlayacak bir yol önereceğim - Krikkit Savaşlarından önce Galaksimiz zor bulunan ve harika bir şeydi, yani mutlu bir Galaksiydi."

Bu noktada uçsuz bucaksız müzik genişledikçe genişliyordu.

"Mutlu bir Galaksi, dostlarım, tıpkı Wikkit Kapısı[24] sembolünün temsil ettiği gibi!"

Üç sütun artık açıkça görülebiliyordu; üstlerinde iki çapraz parça bulunan üç uzun sütun, Arthur'un aptallaşmış zihnini iyice salaklaştıracak kadar tanıdıktı.

"Üç sütun," diye gürledi adam. "Galaksinin Gücünü ve Kudretini simgeleyen Çelik Sütun!"

Projektörler çelik ya da ona çok benzer bir şeyden yapıldığı açıkça görülebilen soldaki sütun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinerek çılgın danslar yaptı. Müzik zonkladı ve gürledi.

"Galaksideki Bilim ve Akıl güçlerini simgeleyen," diye ilan etti adam, "Pleksiglas Sütun!"

Başka projektörler sağ taraftaki şeffaf sütun üzerinde egzotik bir şekilde aşağı yukarı gezinerek şeffaf sütunun içinde çarpıcı desenler çiziyorlardı ve Arthur Dent'in midesinde açıklanamaz ve ani bir dondurma yeme arzusu oluştu.

"Ve," diye devam etti gürleyen ses, "Doğanın ve Maneviyatın güçlerini simgeleyen," ses burada harikulade duygular yüklenerek belli belirsiz boğuklaştı, "Ahşap Sütun."

Işıklar ortadaki sütunu bulmuştu. Müzik sözle anlatılamayan duyguların hüküm sürdüğü alanlara doğru cesurca tırmandı.

"Aralarında da onları destekleyen," ses tırmanıyor ve en yüksek noktasına yaklaşıyordu, "Refahın Altın Çubuğu ile Barışın Gümüş Çubuğu!"

Artık bütün yapı göz kamaştırıcı bir ışık seline boğulmuş ve bereket versin müzik de fark edilebilme sınırlarının çok ötesine geçmişti. Üç sütunun tepesinde pırıl pırıl parlayan iki çubuk oturtulmuştu. Onların da üzerinde kızlar oturuyor gibi görünüyordu ya da belki bunların melek yerine geçmesi istenmişti. Gerçi genelde melekler bu kızlardan daha giyinik olarak temsil edilirdi ya.

Ansızın, herhalde Kozmos olması gereken yerde, dramatik bir sessizlik oldu ve ışıklar karardı.

"Galakside tek bir dünya bile," diye heyecanla titredi adamın uzman sesi, "tek bir uygarlaşmış dünya bile yoktur ki bu sembol orada bugün bile saygı görmesin. Bu sembol ilkel dünyalarda bile ırkların anılarında varlığını korumaktadır. Krikkit güçlerinin yok ettiği şey işte buydu ve şimdi onların dünyasını ebediyetin sonuna kadar kilit altında tutan da odur!"

Ve gösterişli bir hareketle adam elinde Wikkit Kapısının bir maketini oluşturdu. Baştan sona olağanüstü olan bu gösteride boyutları saptamak son derece zor olmakla birlikte, maketin boyu bir metre kadar olmalıydı.

"Elbette ki bu, orijinal anahtar değil. Orijinali, herkesin bildiği gibi yok edilmiş ve uzay-zamanın sürekliliğinin sonsuza kadar dönüp duran anaforlarının içinde parçalanıp gitmişti. Bu, onun hayranlık verici bir kopyasıdır ve hünerli ustalarımız tarafından el işçiliğinin kadim sırları kullanılarak elle işlenip sevgiyle bir araya getirilmiştir; ölenlerin anısına ve onların canlarını vererek korudukları Galaksiye -bizim galaksimize- bir övgü olarak sahip olmaktan gurur duyacağınız bir hatıradır ..."

Tam da o anda Slartibartfast tekrar yanlarından geçti.

"Buldum," dedi. "Bu saçmalıkların hepsinden kurtulabiliriz. Yalnızca başınızı eğmeyin, yeter."

"Şimdi borcumuzu ödemek için başlarımızı eğelim," dedi ses tekdüzeleşerek, sonra bunu çok daha hızlı ve tersine doğru tekrarladı.

Işıklar gelip gitti, sütunlar kayboldu, adam tersine doğru geveleyerek hiçliğe karıştı ve Evren birden tekrar çevrelerini sardı.

"Ana fikri anladınız mı?" diye sordu Slartibartfast.

"Ben şaşırdım," dedi Arthur, "ve sersemledim."

"Ben uyuyordum," dedi tam bu sırada süzülerek görüntüye giren Ford.

"Bir şey kaçırdım mı?"

Bir kez daha kendilerini acı verici yükseklikteki bir kayalığın ucunda hafifçe sallanırken buldular. Rüzgâr yüzlerinde ve Galaksinin gelmiş geçmiş en büyük ve en güçlü uzay savaş filolarının kalıntılarının canlı bir ateşle yanarak hayata döndüğü alanın üzerinde kamçı gibi şaklıyordu. Donuk bir pembeliğe sahip olan gökyüzü çok tuhaf bir renkle karışıp maviye dönerek kararıyor ve yukarı doğru siyahlaşıyordu. Dumanlar inanılmaz bir hızla göklerden döne döne aşağı doğru iniyordu.

Artık olaylar neredeyse birbirinden ayırt edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde önlerinden geçerek geriye sarılıyordu ve kısa bir süre sonra, devasa bir yıldız savaş gemisi -sanki ona "böö" deyip korkutmuş gibi- hızla onlardan uzaklaştığında, bunun ilk girdikleri nokta olduğunu zar zor fark edebildiler.

Ama şimdi işler iyiden iyiye hızlanmış, Galaktik tarihin yüzyılları dönerek, kıvrılıp bükülerek, yanıp sönerek onlara şöyle bir dokunarak, onları hafifçe sallayarak, flu bir video görüntüsü gibi titreşerek geçip gitmekteydi. Yalnızca bir hastanın göğsünü dinlerken duyulana benzeyen iniltili bir

ses duyuluyordu.

Gittikçe yoğunlaşan olay karmaşası arasında periyodik olarak korkunç felaketleri, derin korkuları, büyük afetlerin yarattığı şokları hissediyorlardı ve bunlar daima, yuvarlanan tarih çığında tek net olarak görünen ve yinelenen belirli görüntülerle bağlantılı oluyordu: bir kriket kalesi, küçük kırmızı sert bir top, zorlu beyaz robotlar ve bir de daha az belirgin, karanlık ve bulutlu bir şey.

Ama zamanın bu titrek geçişinden yükselen ve belirgin başka bir duygu daha vardı.

Nasıl ki, kısa aralıklarla duyulan bir dizi tıkırtı hızlandığında, her bir tıkırtı bağımsız tanımını yitirip süregiden tek bir tonda yükselirse, burada karşılaşılan tek tek izlenimler de aynı şekilde süregiden bir duygu niteliği kazanmıştı - ama bu yine de bir duygu sayılmazdı. Eğer bunun ille de bir duygu olması gerekiyorsa, bu tamamen duygusuz bir duyguydu o zaman. Bu, nefretti, amansız bir nefret. Soğuktu, buz gibi değil, ama duvar gibi bir soğuk. Kişisel değildi, kalabalıkta rastgele savrulan bir yumruk gibi değil de bilgisayarda yazılmış park cezası gibi kişisel değildi. Ve öldürücüydü - yine bir kurşun ya da bıçak gibi değil, bir otoyolda karşınıza çıkacak bir tuğla duvar gibi öldürücüydü.

Tıpkı yükselen tonun niteliğini değiştirip yükselirken armoni kazanması gibi, bu duygusuz duygu da aynı şekilde işitilmeyen, ama dayanılmaz bir çığlığa dönüşüyor, ansızın bir suçluluk ve başarısızlık çığlığı haline geliyordu.

Ve yine ansızın durmuştu.

Kendilerini huzurlu bir akşamda sakin bir tepenin üzerinde dikilirken buldular.

Güneş batmaktaydı.

Dört bir yanlarında hafif bir engebeyle göz alabildiğine uzanan yemyeşil kırlar vardı. Kuşlar bütün bunlar hakkında ne düşündüklerini şakıyordu ve genel fikir her şeyin yolunda olduğu yönündeydi. Biraz ötede oynayan çocukların sesleri duyuluyor, bu sesin görünen kaynağından biraz ötedeyse solan akşam aydınlığında küçük bir kasabanın dış hatları seçilebiliyordu.

Kasabanın büyük bölümü beyaz taşlarla inşa edilmiş alçak binalardan meydana gelmiş gibi görünüyordu. Ufuk çizgisi yumuşak ve hoş kavislerden oluşuruyordu.

Güneş neredeyse batmıştı.

Hiçlikten çıkıyormuş gibi görünen bir müzik başladı aniden. Slartibartfast bir düğmeye asıldı ve ses kesildi.

“Bu ...” dedi bir ses. Slartibartfast bir düğmeye asıldı ve ses kesildi.

“Bunu size açıklayacağım,” dedi usulca.

Burası huzur dolu bir yerdi. Arthur kendini mutlu hissetti. Hatta Ford bile neşeli görünüyordu. Kasabaya doğru kısa bir süre yürüdüler, ayaklarının altındaki çimenlerin Bilgilendirici Görüntüsü hoş ve taptazeydi, çiçeklerin Bilgilendirici Görüntüsüyse tatlı ve güzel kokular saçıyordu. Yalnızca Slartibartfast endişeli ve aksi görünüyordu.

Durdu ve başını kaldırıp yukarı baktı.

Ansızın Arthur’un aklına bir şey geldi, bu en sonda ya da daha doğrusu, bütün o bulanık bir şekilde yaşadıkları dehşetin en başında geldiğine göre pis bir şeyler olacak demekti. Böylesine şiirsel bir yerde kötü şeylerin olabileceğini düşünmek onun da canını sıktı. O da başını kaldırıp yukarı baktı. Gökyüzünde hiçbir şey yoktu.

“Buraya saldırmak üzere falan değiller, değil mi?” dedi. Bunun yalnızca içinde yürüdüğü bir kayıt olduğunu hatırladı, ama yine de paniklediğini hissetti.

“Buraya saldırmak üzere olan hiçbir şey yok,” dedi Slartibartfast, sesi beklenmedik şekilde duyguyla titremişti. “Burası her şeyin başladığı yer. Burası o yerin kendisi. Burası Krikkit.”

Gözlerini dikip gökyüzüne baktı.

Gökyüzü, bir ufuktan diğerine, doğudan batıya, kuzeyden güneye, tamamen simsiyahtı.

Rap rap.

Tırrrt.

“Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana.”

“Kapa çeneni.”

“Teşekkür ederim.”

Rap rap rap rap rap.

Tırrt.

“Teşekkür ederim, basit bir kapıyı bu kadar çok mutlu ettiğiniz için.”

“Umarım diyotların çürür.”

“Teşekkür ederim. İyi günler dilerim.”

Rap rap rap rap rap rap.

Tırrrt.

“Sizin için açılmak bir zevk ...”

“Defol.”

“ ... ve görevimi başarıyla tamamladığımı bilerek tekrar kapanmak bir memnuniyettir benim için.”

“Sana defol dedim.”

“Bu mesajı dinlediğiniz için teşekkür ederim.”

Rap rap rap rap.

“Hop.”

Zaphod ayaklarını vura vura yürümeyi bıraktı. *Altın Kalp*’in içinde günlerdir rap rap yürüyordu, ama şimdiye kadar hiçbir kapı ona “hop” dememişti. Şimdi de ona “hop” diyenin bir kapı olmadığına kesinlikle emindi. Bir kere bu kapıların söyleyeceği türden bir şey değildi. Onlar için fazla kısa ve özdü. Bunun da ötesinde bu sesi çıkaracak kadar çok kapı da yoktu. Yüzbin kişinin bir ağızdan “hop” demesine benzer bir sesti ve Zaphod’u şaşırtmıştı, çünkü gemide ondan başka kimse yoktu.

Ortalık karanlıktı. Geminin gerekli olmayan sistemlerinin büyük bölümü kapatılmıştı. Galaksinin uzak bir bölgesinde, uzayın mürekkep karası derinliklerinde tembel tembel dolanmaktaydı. O halde hangi yüzbin kişi bu noktaya toplanıp hiç beklenmedik bir “hop” çekebilirdi?

Etrafını kolaçan etti, koridorun yukarısına ve aşağısına bakındı. Her yer koyu gölgeler içindeydi. Yalnızca, susturabilmek için her yolu denediği kapıların aşırı soluk pembemsi dış hatları görünüyordu, kapılar karanlıkta pırıldıyor ve konuşurlarken de yanıp sönüyorlardı.

Işıklar, kafalarının birbirlerine bakmasını engellemek için söndürülmüştü, çünkü son zamanlarda iki kafasının da özellikle göz okşayıcı bir görüntüsü olduğu söylenemezdi ve bu ruhunun derinliklerine bakma hatasını yaptığından beri böyleydi.

Bunu yapması gerçekten de bir hataydı.

Gecenin geç bir vaktiydi - kuşkusuz.

Zor bir gün geçirmişti - kuşkusuz.

Geminin ses sisteminde içli bir müzik çalmaktaydı - kuşkusuz.

Ve kuşkusuz, bir parça da sarhoştu.

Diğer bir deyişle, kişiyi ruhunun derinliklerine bakma nöbetine sokacak bütün şartlar mevcuttu, ama yaptığı yine de kesinlikle hataydı.

Şimdi karanlık koridorda, yalnız ve sessiz bir halde dikilirken bir kez daha o anı hatırlayarak titredi. Kafalarından biri bir tarafa, diğeri öbür tarafa baktı ve her ikisi de gidilecek yönün diğer taraf olduğuna karar verdi.

Etrafı dinledi, ama hiçbir şey duyamadı.

Bütün duymuş olduğu bir "hop"tu.

Burası, tek bir sözcük söylemek için böylesine çok sayıda insanın getirilemeyeceği kadar uzak bir yermiş gibi geldi ona.

Huzursuz bir şekilde yönünü köprüye çevirerek adım adım ilerledi. Orada hiç olmazsa kontrolün kendisinde olduğunu hissedebilirdi. Tekrar durdu. Şu anki ruh haliyle kontrolü elinde tutabilecek kadar sağlam biri olduğunu pek düşünmüyordu.

Geriye dönüp düşündüğünde, o anın ilk şoku gerçekten de bir ruha sahip olduğunu keşfetmesiydi.

Aslında her zaman bir ruhu olduğunu, aşağı yukarı bilirdi, çünkü o başka her şeye tam takım halinde, hatta bazı şeylerden iki tanesine birden aynı anda sahip olan biriydi, ama yine de içinde bir yerlerde gizlenen bu şeyle karşılaşmak onu cidden sarsmıştı.

Ve sonra (bu ikinci şoktu) bu nesnenin, onun konumundaki bir erkeğin doğal olarak bekleyeceği kusursuzlukta bir şey olmadığını keşfetmesiyle yeniden sarsılmıştı.

Ardından aslında konumunun ne olduğunu düşünmüş ve tekrarlanan şokla neredeyse elindeki içkiyi dökmüştü. İçkisinin başına ciddi bir şey gelmeden onu hemen kafasına dikmiş ve sonra birinciyi izleyip halinden memnun olup olmadığını anlayabilmesi için ikinciyi de midesine göndermişti.

"Özgürlük," demişti yüksek sesle.

Tam o anda Trillian da köprüye gelmiş ve özgürlük hakkında heyecan verici birçok şey söylemişti.

"Başa çıkamıyorum," demişti Zaphod, içi epey kararmış bir halde ve üçüncü kadehi de ikincinin, birincinin durumunu neden hâlâ rapor etmediğini anlamak amacıyla içmişti. Biraz kararsızca iki Trillian'a da bakıp sağdakini tercih etmişti.

Öbür gırtlağından aşağı da bir içki yuvarlamıştı, planı bir önceki kadehi geçitte yakalaması, onunla güçlerini birleştirip ikinci kadehi kendine çeki düzen vermesi için zorlamasıydı. Sonra üçü birlikte yaygaranın peşine düşecek ve ona iyi bir nutuk çekecek, belki de biraz şarkı söyleteceklerdi.

Dördüncü kadehin bütün bunları anlayıp anlamadığına pek emin değildi, o yüzden beşinciyi planı iyice anlatmak, akıncıyı da moral desteği olmak üzere peş peşe aşağı göndermişti.

"Çok içiyorsun," demişti Trillian.

Dört Trillian'ı tek bir vücut olarak görebilmek için uğraşırken kafaları birbirine çarpmıştı. Bunun üzerine uğraşmaktan vazgeçmiş, seyrüsefer ekranına bakmaya başlamış ve bir sürü yıldızı bir arada gördüğü için şaşırmıştı.

"Heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler," diye mırıldanmıştı.

"Bak," demişti, sesinde sempatik bir tonlamayla Trillian ve onun yanına oturup devam etmişti, "bir süre için kendini biraz amaçsız hissetmen tamamen anlaşılabilir bir durum."

Zaphod ona hayretle bakmıştı. Daha önce kendi kendisinin kucağında oturabilen birini hiç görmemişti.

"Vay be," diyerek bir içki daha aldı.

"Yıllardır üzerinde çalıştığın görevin sona erdi."

“Üzerinde çalışmamıştım. Hep üzerinde çalışmaktan kaçınmıştım.”

“Yine de onu tamamladın.”

Zaphod homurdandı. Midesinde müthiş bir parti veriliyordu sanki.

“Sanırım o beni tamamladı,” demişti. “İşte buradayım, ben Zaphod Beeblebrox, istediğim yere gidebilir, istediğim şeyi yapabilirim. Göklerde mevcut en iyi gemiye sahibim, aramın iyi olduğu bir sevgilim var.”

“Öyle mi?”

“Bana göre öyle. Kişisel ilişkilerde uzman değilim ...”

Trillian kaşlarını kaldırmıştı.

“Ben,” diye eklemişti Zaphod, “canavar gibi adamım, istediğim her şeyi yapabilirim, ama ne yapacağıma ilişkin en ufak bir fikrim bile yok.”

Durmuştu.

“Olaylar,” diye eklemişti, “ansızın birbirini izlemeyi bıraktı,” -bu söylediğinin aksine son içtiği içkiyi takiben bir tane daha yuvarlamış ve ardından göze hiç zarif görünmeyen bir hareketle sandalyesinden aşağı yuvarlanmıştı.

Zaphod sızdığında Trillian gemideki *Otostopçunun Galaksi Rehberi*’nde küçük bir araştırma yapmıştı. Kitabın sarhoşlukla ilgili bazı önerileri vardı.

“Üzerine git,” diyordu, “ve iyi şanslar.”

Evrenin büyüklüğü ve bununla başa çıkmanın yollarıyla ilgili bölüme bakılması da öneriliyordu.

Sonra egzotik bir tatil gezegeni ve Galaksinin harikalarından biri olan Han Wavel’la ilgili bir madde bulmuştu.

Han Wavel baştan aşağıya rüzgârın ve yağmurun doğal aşındırması sonucunda oluşan çok sayıda muhteşem ultralüks otel ve kumarhanenin bulunduğu bir dünyaydı.

Böyle bir oluşumun gerçekleşme şansı neredeyse sonsuzda birdi. Bunun nasıl olduğuna ilişkin çok az şey bilinmekteydi, çünkü bu oluşumu araştırmaya hevesli olan hiçbir jeofizikçi, olasılık istatistikçisi, meteoroloji analisti ya da tuhaflık bilimcisinin parası orada kalmaya yetmemekteydi.

Mükemmel, diye düşünmüştü Trillian, kendi kendine. Birkaç saat sonra, sıcak ve parlak bir güneşin kavurduğu gökyüzünden usulca sıyrılarak, canlı renklerle kaplı kumlu bir uzay limanına doğru hız kesen büyük beyaz bir koşu ayakkabısı biçimindeki gemilerinin aşağıda epey bir olay yaratması Trillian’ı keyiflendirmişti. Zaphod’un ortalarda dolaşıp geminin bir yerinde ıslık çaldığını duymuştu.

"Nasılsın?” diye seslenmişti iç haberleşme aygıtından.

“İyiyim,” demişti Zaphod, “müthiş iyiyim.”

“Peki, neredesin?”

“Banyoda.”

“Ne yapıyorsun?”

“Burada kalıyorum.”

Bir iki saat sonra bu konuda ciddi olduğu ortaya çıkmış ve gemi kapılarını bir kez bile açmadan tekrar gökyüzüne dönmüştü.

“Vah, vah,” demişti gemi bilgisayarı Eddie.

Trillian sabırla başını sallayarak onun yorumuna katılmış, bir iki kez parmaklarını tıkırdatmış ve ardından iç haberleşme düğmesine basmıştı.

“Sanırım bu zorlama eğlence şu anda ihtiyacın olan şey değil ha.”

“Muhtemelen," diye cevaplamıştı Zaphod, bulunduğu yer neresiyse oradan.

"Sanırım, fiziksel açıdan biraz zorlanma seni kendine getirecektir."

"Sen ne düşünüyorsan, ben de öyle düşünüyorum," dedi Zaphod.

"EĞLENCELİ İMKÂNSIZLIKLAR" bir süre sonra, yine oturup *Rehber*'in sayfalarını karıştırmaya başlamış olan Trillian'ın gözüne ilişen bir başka başlıktı. Altın Kalp ihtimaldışı bir hızla belirsiz bir yöne doğru ilerlerken Besinmatiğin hazırladığı içilemez bir fincan şeyi yudumlayarak nasıl uçulacağını okudu.

Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin uçma konusunda söyledikleri şöyleydi.

Denir ki uçmak bir sanatmış ya da daha çok bir marifet.

Aslında bütün marifet kendini yere doğru fırlatıp yeri ıskalamakta yatıyor.

Bunun için güzel bir gün seçin, diye öneriyordu *ve deneyin.*

Birinci *bölüm kolaydır.*

Gereken tek şey kendinizi olanca ağırlığınızla öne doğru fırlatabilmeniz ve canınızın *yanmasına aldırmamaya istekli olmanızdır.*

Çünkü yeri ıskalamayı başaramadığınız zaman canınız yanacaktır.

Çoğu kişi yeri ıskalamayı başaramayacak ve eğer gerçekten de kuralına uygun bir şekilde deniyorlarsa başarısızlıkları muhtemelen epeyce sert olacaktır.

Açıkça bellidir ki, zorlukları doğuran da işte bu ikinci kısım, yani ıskalama kısmıdır.

Birinci sorun, yeri kazayla ıskalamanız gerektiğidir. Bile bile ıskalamaya çalışmakta hiç fayda yoktur, çünkü bunu yapamazsınız. Dikkatinizi, yan yoldayken, aniden bir başka şeye çevirmeniz gerekir, böylece düşmeyi, düşeceğiniz yeri ya da ıskalamayı başaramadığınızda canınızın ne kadar yanacağını asla düşünmezsiniz.

Size sunulmuş olan saniye kırıntısı içinde dikkatinizi bu üç şeyden sıyırabilmek son derece zordur. Bu nedenle de seyretmesi heyecan verici bu sporda pek çok kişi başarısızlığa ve hayal kırıklığına uğrar.

Bununla birlikte, eğer o çok önemli anda ilginiz çekilecek, örneğin bir çift güzel bacakla (duyarga, takma bacak, yani sporu yapanın türüne ve/ya da kişisel eğilimlere göre değişebilecek herhangi bir şey), görüş mesafeniz içinde patlamakta olan bir bombayla ya da hemen yakınınızdaki bir dalda yürüyen son derece ender rastlanan türden bir böcekle dikkatiniz dağılacak kadar şanslıysanız o şaşkınlık içinde yeri ıskalamanız ve yerden üç beş santimetre yukarıda ve bir parça aptalca görünebilecek bir durumda asılı kalmanız mümkün olacaktır.

Bu an, muhteşem ve hassas bir konsantrasyon için en uygun andır.

Artık suyun üzerinde durmak için yaptığınız gibi, hafif hafif hareket edip süzülmeli, süzülmeli ve hareket etmelisiniz.

Kendi ağırlığınıza ilişkin tüm hesaplamalara boş verin ve yalnızca daha yukarılara yükselmenize izin verin.

Bu noktada kimsenin söylediklerini dinlemeyin, çünkü size yardımcı olacak herhangi bir şey söylemeleri pek mümkün değildir.

"*Aman tanrım, uçuyor olman mümkün değil*!" *türünde bir şeyler söyleyeceklerdir muhtemelen.*

Onlara inanmamanız yaşamsal önem taşımaktadır, yoksa birden haklı çıkabilirler.

Yükseklere, daha da yukarılara yükselin.

Birkaç dalış denemesi yapın, önce yumuşak dalışlar deneyin, sonra düzenli nefes alıp vererek ağaç tepelerinin üzerine yükselin.

HİÇ KİMSEYE EL SALLAMAYIN.

Bunu birkaç kez yaptıktan sonra dikkat dağılma anını başarmanın giderek kolaylaştığını fark edeceksiniz.

Bundan sonra uçuşunuzu, hızınızı, manevra kapasitenizi nasıl kontrol altında tutacağınızı öğreneceksiniz. İşin püf noktası yapmak istediğiniz şeyi pek düşünmemekte ve işi oluruna bırakmanızda yatar.

Ayrıca nasıl doğru şekilde konacağınızı da öğreneceksiniz, ki ilk denemenizin berbat, hem de fazlasıyla berbat olması neredeyse kesindir.

Üyesi olabileceğiniz özel uçuş kulüpleri mevcuttur ve bunlar çok önemli olan dikkati dağıtma anının inceliklerini öğrenmenizde yardımcı olacaklardır. Kulüpler böylesi anlar için çalıların arkasından fırlayıp bedenlerini sergileyecek / fikirlerini açıklayacak şaşırtıcı bedenlere ya da fikirlere sahip kişileri kiralarlar. Az sayıda gerçek otostopçu bu kulüplere katılabilecek maddi güce sahiptir, ama bir kısmının buralarda geçici işler bulması mümkün olabilir.

Trillian bunları hevesle okumuş, ama istemeyerek de olsa Zaphod'un "Eğlenceli Olasılıksızlıklar" başlığı altında listelenen uçmak ya da dağlarda yürümek, Brantisvogan Kamu Hizmetlerini arayıp bir adres değişikliği kartı çıkarmaya çalışmak gibi şeyler için pek uygun bir ruh halinde olmadığına karar vermişti.

Trillian bunun yerine, gemiyi bir kar ve buz ülkesi olan Allosimanius Syneca'ya uçurmuştu, ki orası akılları karıştıracak kadar güzel ve şok edecek kadar soğuktu. Liska'daki karlı düzlüklerden Sastantua'nın Kristal Buz Piramitlerinin zirvesine çıkmak, jet-skiler ve Syneca Kar Köpekleri ekibi eşliğinde bile çok uzun ve zahmetli bir yolculuktu. Bununla birlikte Buzul Tarlalarını, ışıl ışıl titreşen Prizma Dağlarını, ufukta dans eden ve adeta doğaüstü bir şey gibi görünen uzaktaki buzışıklarını kapsayan zirve görüntüsü, zihni önce dondurup sonra yavaşça yaşanmamış güzellik ufuklarına bırakan bir manzaraydı. Trillian kendi adına zihninin bir parça donup sonra yavaşça yaşanmamış güzellik ufuklarına bırakılmasına itiraz etmeyeceğini hissediyordu.

Alçak bir yörüngeye inmişlerdi.

Allosimanius Syneca'nın gümüş beyazı güzellikleri altlarında uzanmaktaydı.

Zaphod ise yataktan çıkmamış, kafalarından birini bir yastığın altına gizlemiş, diğeriyle de gecenin geç saatlerine kadar bulmaca çözmüştü.

Trillian yine sabırla başını sallamış, içinden yeterince yüksek bir sayıya kadar saymış ve kendi kendine şimdi önemli olanın Zaphod'u konuşturmak olduğunu söylemişti.

Bütün sentomatik mutfak robotlarını işe koşarak pişirebileceği en muhteşem lezzetteki yemeği hazırlamıştı - titizlikle yağlanmış etler, hoş kokulu meyveler, mis kokulu peynirler, kaliteli Aldebaran şarapları.

Bunları Zaphod'a götürmüş ve ona olan bitenler hakkında konuşmak isteyip istemediğini sormuştu.

"Kaybol," demişti Zaphod.

Trillian kendi kendine sabırla başını sallamış ve içinden daha da yüksek bir sayıya kadar saymış, tepsiyi yavaşça bir kenara fırlatmış ve doğruca ışınlama odasına giderek kendisini Zaphod'un lanet olası yaşamından dışarı ışınlamıştı.

Bunun için herhangi bir koordinat bile hesaplamamıştı, nereye gittiğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu, yalnızca gidiyordu - Evrende rastgele akıp giden bir dizi nokta halinde.

“Her şey," diye kendi kendine mırıldanmıştı ayrılırken, “bundan daha iyidir.”

“İyi oldu,” diye mırıldanmıştı Zaphod da kendi kendine. Sonra arkasına dönmüş ve uyumayı yine başaramamıştı.

Ertesi gün geminin boş koridorlarını huzursuzca arşınlamıştı ve aslında orada olmadığını bildiği halde Trillian’ı aramıyormuş gibi davranıyordu. Bilgisayarın şikâyetçi bir ses tonuyla burada ne bok döndüğüyle ilgili sorularını terminallerinin üzerine küçük elektronik bir tıkaç yerleştirerek susturmuştu.

Bir süre sonra ışıkları söndürmeye başlamıştı. Görülecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey olduğu yoktu.

Bir gece yatağında yatarken -ve artık gerçek zaman ne olursa olsun, gemide kesintisiz bir gece hüküm sürmekteydi- kendini toplamaya ve işleri bir parça düzene koymaya karar vermişti. Kalkıp üzerine bir şeyler giydi. Evrende kendisinden daha sefil, perişan ve terk edilmiş birinin olması gerektiğine karar vermişti ve gidip onu bulacaktı.

Köprüye giderken yarı yolda, aklına bunun Marvin olabileceği gelince de tekrar yatağına dönmüştü.

İşte bundan birkaç saat sonra, karanlık koridorlarda kederli bir şekilde rap rap yürüyerek neşeli kapılara küfrederken “hop” sesini duymuş ve çok huzursuz olmuştu.

Gergin bir halde koridorun duvarına yaslandı ve tirbuşonu beyin gücüyle bükmeye uğraşan bir adam gibi kaşlarını çattı. Parmak uçlarını duvara dayadı ve alışılmadık bir titreşim hissetti. Artık belirsiz sesler duymaya ve bu seslerin nereden geldiğini de anlamaya başlamıştı - sesler köprüden geliyordu.

Elini duvarda gezdirirken bir şey buldu ve çok sevindi. Sessizce, biraz daha ilerledi.

“Bilgisayar?” diye fısıldadı.

“Mmmm?” dedi ona en yakın bilgisayar terminali aynı sessizlik içinde.

“Bu gemide birileri mi var?”

“Mmmm,” dedi bilgisayar.

“Kim bunlar?”

“Mmmmmm mmm mmmmmm,” dedi bilgisayar.

“Ne?”

“Mmmmm mmm mm mmmmmmmm.”

Zaphod yüzlerinden birini avuçlarının arasına gömdü.

“Öf, Zarquon,” diye mırıldandı kendi kendine. Sonra koridorun yukarısına, köprünün girişine doğru baktı. Ağzı tıkalı terminallerin bulunduğu bölümden gelen sesler gittikçe artıyor ve anlam kazanıyordu.

“Bilgisayar,” diye tısladı yeniden.

"Mmmm?”

“Ağzındaki tıkacı çıkardığım zaman ...”

“Mmmm.”

“Çeneme bir yumruk atmamı hatırlat.”

“Mmmm mm m?”

“Hangisine olursa. Şimdi bana şöyle cevap ver. Evet için bir ‘mmmm’, hayır için iki. Durum tehlikeli mi?”

“Mmmm.”

“Tehlikeli yani?”

“Mmmm.”

“İki kez ‘mmmm’ demedin değil mi?”

“Mmmmm mmmm.”

“Hımmm.”

Koridordan yukarı adım adım ilerledi, ama koşarak oradan kaçmak istermiş gibi bir hali vardı, aslında gerçekten de istediği buydu.

Köprüye açılan kapıya yarım metre kala birden kapının kendisine nazik davranacağı düşüncesiyle donakaldı. Kapıların nezaket sesi devrelerini kapatmayı bir türlü başaramamıştı.

Köprüye açılan bu kapı içerden görünmüyordu. Bunun nedeni köprünün heyecan verici bir yuvarlaklıkla kıvrılmasıydı ve Zaphod da bu sayede fark edilmeden içeri girmeyi hesaplamıştı.

Ümitsizlik içinde tekrar duvara dayandı ve diğer kafasını duyduğunda şok eden bir şeyler söyledi.

Kapının soluk pembe ışıklı dış hatlarını inceledi ve koridorun karanlığında, ileriye uzanan ve kapıya birinin geldiğini, dolayısıyla da açılıp ona neşeli ve hoş bir şeyler söylemesi gerektiğini haber veren algılayıcı alanı hayal meyal görebildi.

Duvara iyice yapışarak adım adım ilerledi, algılayıcı alanın çok çok silik sınırlarına değmemek için göğsünü olabildiğince içeri çekti. Nefesini tuttu ve son birkaç gündür geminin jimnastik salonunda göğüs adalelerini genişletecek egzersizler yapmak yerine surat asıp yatakta yattığı için kendini tebrik etti.

Derken tam bu noktada konuşmak zorunda olduğunu fark etti.

Bir iki küçük nefes aldı ve sonra elinden geldiğince çabuk ve sessizce fısıldadı. “Kapı, eğer beni duyabiliyorsan, bunu çok çok sessiz bir şekilde söyle.”

“Sizi duyabiliyorum,” diye çok çok sessiz bir şekilde mırıldandı kapı.

“Güzel. Şimdi bir saniye sonra, sana açılmanı söyleyeceğim. Açıldığında bunun senin için bir zevk olduğunu söylemeni istemiyorum, anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Ve bana basit bir kapıyı çok mutlu ettiğimi ya da benim için açılmanın bir zevk ve görevini başarıyla tamamladığını bilerek tekrar kapanmanın bir memnuniyet olduğunu söylemeni de istemiyorum, tamam mı ?”

“Tamam.”

“Bana iyi günler dilemeni de istemiyorum, anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

“Tamam,” dedi Zaphod, gergin bir ifadeyle, “şimdi açıl.”

Kapı sessizce kayarak açıldı. Zaphod sessizce içeri süzüldü. Kapı arkasından sessizce kapandı.

“İstediğiniz gibi oldu mu, Bay Beeblebrox?" dedi kapı yüksek sesle.

“Bakın,” dedi Zaphod bunun üzerine, kendisine doğru dönen beyaz robotlara, “elimde son derece güçlü bir Öldürmatik tabancası olduğunu hayal etmenizi istiyorum.”

Son derece soğuk ve vahşi bir sessizlik oldu. Robotlar iğrenç ölü gözleriyle onu süzüyorlardı. Hiç kıpırdamıyorlardı. Görünüşlerinde inanılmaz bir katliamın yaklaştığını çağrıştıran bir şeyler vardı, özellikle de onları daha önce ne görmüş ne de duymuş olan Zaphod için. Krikkit Savaşları Galaksinin kadim geçmişine aitti ve Zaphod tarih derslerinin büyük bölümünü hemen yanındaki siberkabinde oturan kızla nasıl yatacağını planlamakla geçirmiş, tarih dersine giren eğitim bilgisayarı da bu planın bir parçası olduğu için zamanla tarih dersiyle ilgili bütün devreleri silinmiş, yerine tümüyle farklı bir

düşünceler kümesi gelmiş, en sonunda da bu devreler hurdaya çıkarılmış ve bilgisayar Yozlaşmış Sibermatlar için kurulmuş olan bir eve gönderilmiş ve durumu bilmeden bu talihsiz makineye âşık olan kız da onun peşinden gitmişti; sonuç olarak (a) Zaphod kızın yanına bile yaklaşamamış ve (b) şu anda kendisi için paha biçilmez kıymette olabilecek bir kadim tarih bilgisinden mahrum kalmıştı.

Şok içinde robotlara baktı.

Nedenini açıklamak mümkün değildi, ama robotların pürüzsüz ve beyaz parlak bedenleri onlarla karşılaşanlara soğuk ve saf bir kötülükle yüz yüze oldukları hissini veriyordu. İğrenç ölü gözlerinden güçlü cansız ayaklarına kadar bu robotların, tek amacı öldürmek olan bir beynin incelikle hesaplanmış ürünleri olduğu açıkça belliydi. Zaphod dondurucu bir korkuyla yutkundu.

Köprünün arka duvarını sökmekteydiler ve geminin bazı yaşamsal iç ünitelerinden geçen bir tünel açmışlardı. Zaphod arap saçına dönmüş yıkıntıların arasından, robotların tüneli geminin kalbine doğru açtığını gördü, o denli gizemli bir şekilde yoktan var edilmiş İhtimalsizlik Motorunun merkezine, yani *Altın Kalp*'in kalbine gideceklerdi.

Zaphod'un en yakınındaki robot ona bedeninin, zihninin ve kapasitesinin en küçük zerresini bile hesapladığını ima edercesine bakıyordu. Konuştuğunda söylediği şey de bu imayı doğrular nitelikteydi, ama ne söylediğine geçmeden önce bu noktada, Zaphod'un, on milyar yıldan beri bu yaratıklardan birinin konuştuğunu duyan ilk canlı organik varlık olduğunu belirtmekte yarar var. Eğer kendi organik varlığına daha az, kadim tarih derslerineyse daha çok dikkat etmiş olsaydı, bu onurdan çok daha fazla etkilenecekti.

Robotun sesi de bedeni gibiydi, soğuk, kaygan ve cansız. Neredeyse kültürlü bir tınısı vardı. Ait olduğu zamanlar kadar kadim görünüyordu.

"Elinde zaten bir Öldürmatik tabancası var," dedi.

Zaphod bir an için robotun ne demek istediğini anlayamadı, ama sonra bakışlarını aşağıya, kendi eline kaydırdı ve duvardaki bir kancada asılı bulduğu şeyin gerçekten de düşündüğü şey olduğunu görerek rahatladı.

"Öyle," dedi, alaycı bir küçümsemeyle, ki bu epey ustalık istiyordu, "şey, hayal gücünü fazla zorlamayayım dedim, robot," diye ekledi. Bir süre kimse hiçbir şey söylemeyince Zaphod robotların burada konuşmak üzere bulunmadığını ve bu işin kendi üzerine düştüğünü gayet açık ve net bir şekilde fark etti.

"Geminizi," dedi kafalarından birini uygun yöne doğru eğerek, "benimkinin içine park ettiğinizi fark ettim."

Bunun yadsınabilecek bir tarafı yoktu. Robotlar, uygun boyuta göre davranmak konusunda hiçbir tasa duymaksızın gemilerini olmasını istedikleri yere ışınlamışlardı, yani gemileri -sanki iki gemi basit iki tarakmışçasına- *Altın Kalp*'le iç içe geçmişti.

Bu cümleye de hiçbir karşılık vermediler. Zaphod konuşmanın kendine düşen kısmını soru biçiminde tamamlayacak olursa sohbetin bir ivme kazanıp kazanmayacağını merak etti.

"... siz fark etmediniz mi?" diye ekledi.

"Ettik," diye yanıtladı robot.

"Eee, pekâlâ," dedi Zaphod. "O halde, burada ne arıyorsunuz be adam?"

Sessizlik.

"Robot," dedi Zaphod, "siz robotlar burada ne arıyorsunuz?"

"Biz buraya," dedi robot, törpü gibi bir sesle, "Altın Çubuğu almaya geldik."

Zaphod anladığını belirterek başını öne doğru salladı. Sonra daha fazla ayrıntı istediğini belirtmek

için de silahını hafifçe oynattı. Robot bu dili anlamış gibiydi.

"Altın Çubuk peşinde olduğumuz Anahtarın bir parçası," diye devam etti robot, "efendilerimizi Krikkit'den kurtarabilmek için."

Zaphod başını tekrar öne doğru salladı. Ardından silahını da tekrar oynattı.

"Anahtar," diye devam etti robot, "zaman ve uzay içinde parçalara ayrılıp dağıtılmış durumda. Altın Çubuk gemini çalıştıran sistemin içine gömülü. Anahtarın içinde tekrar eski yerini alacak. Efendilerimiz kurtulacak. Evrensel Yeniden Düzenleme devam edecek."

Zaphod bir kez daha başını öne doğru salladı.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

Robotun aslında tamamen ifadesiz olan yüzünden hafifçe acılı bir ifade geçer gibi oldu. Görünüşe göre bu sohbeti oldukça can sıkıcı buluyordu.

"Silip yok etme," dedi. "Anahtarın peşindeyiz," tekrarladı, "Ahşap, Çelik ve Pleksiglas Sütunları bulduk bile. Bir dakika içinde Altın Çubuğa da sahip olacağız..."

"Hayır, bunu yapamayacaksınız."

"Yapacağız," diye kararlarını bildirdi robot.

"Hayır yapamayacaksınız. Çünkü o benim gemimi çalıştırıyor."

"Bir dakika sonra," diye tekrarladı robot sabırla, "Altın Çubuğa sahip olacağız ..."

"Olmayacaksınız," dedi Zaphod.

"Ardından da gitmemiz gerekiyor," dedi robot, bütün ciddiyetiyle, "bir partiye."

"Ya," dedi Zaphod, şaşırarak. "Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır," dedi robot. "Çünkü seni vuracağız."

"Yok ya?" dedi Zaphod, silahını hafifçe sallayarak.

"Evet," dedi robot ve ardından onu vurdular.

Zaphod öylesine şaşırmıştı ki, yere düşmeden önce onu bir kez daha vurmaları gerekti.

“Şışş,” dedi Slartibartfast. "Dinleyin ve izleyin.”

Kadim Krikkit’e artık gece çökmüştü. Gökyüzü boş ve karanlıktı. Tek ışık, hafif bir esintiyle tatlı ve keyifli seslerin çevreye yayıldığı biraz ilerideki kasabadan geliyordu. Çevresine baş döndürücü kokular salan bir ağacın altında durdular. Arthur çömelerek toprağın ve otların Bilgilendirici Görüntülerini yokladı. Parmaklarını otların arasında gezdirdi. Toprak ağır ve verimli, otlar güçlüydü. Buranın her açıdan çok hoş bir yer olduğu izlenimine kapılmamak imkânsızdı.

Bununla birlikte gökyüzü bomboştu ve Arthur’a göre bu boşluk, şu an için görünmese de aslında şiir gibi bir manzaraya sahip bu yere tuhaf bir ürperti salıyordu. Yine de bu insanın neye alışık olduğuna bağlıydı.

Omzunda bir el hissederek başını kaldırıp baktı. Slartibartfast onun dikkatini sessizce, tepenin diğer tarafındaki yamaçta bulunan bir şeye çekmeye çalışıyordu. Baktı. Bütün görebildiği soluk birtakım ışıkların dans edip dalgalanarak onlara doğru yavaşça ilerlediğiydi.

Yaklaştıkça seslerini de işitmeye başladı, kısa bir süre sonra bu soluk ışıklar ve gürültüler tepeden kasabaya gitmekte olan küçük bir gruba dönüştü.

Gruptakiler, ağacın arkasında durmakta olan izleyicilerin epey yakınından geçiyorlardı. Ellerindeki fenerleri salladıkça, yumuşak ve deli dolu ışıklar ağaçlarla çimenler arasında dans ediyordu. Gruptakiler memnun mesut bir şekilde birbirleriyle sohbet ediyor, hatta bir şarkı söylüyorlardı; şarkı her şeyin ne kadar hoş göründüğünden, kendilerinin ne kadar mutlu olduğundan, çiftlikte çalışmayı ne kadar sevdiklerinden, eve dönüp çocuklarını ve eşlerini görmenin güzelliğinden bahsediyor, kıvrak koro bölümünde de yılın bu zamanında çiçeklerin özellikle nefis koktuğunu ve köpeğin ölümünün çok acı olduğunu çünkü onun çiçekleri çok sevdiğini anlatıyordu. Arthur, neredeyse, Paul McCartney’in, bir gece vakti, şöminenin yanında ayaklarını uzatmış otururken Linda’ya bunları mırıldandığını ve şarkının geliriyle ne alabileceğine kafa yorduğunu, muhtemelen Essex’i düşündüğünü hayal edebiliyordu.

“Krikkit’in Efendileri,” diye mezardan geliyormuşa benzeyen bir sesle fısıldadı Slartibartfast.

Essex’le ilgili kendi düşüncelerine dalmışken gelen bu sözler bir an Arthur’un kafasını karıştırdı. Sonra durumun mantığı, dağınık zihnine gelip oturduğunda bile yaşlı adamın ne dediğini hâlâ anlamadığını fark etti.

“Ne?” dedi.

“Krikkit’in Efendileri,” dedi yeniden Slartibartfast; eğer az önceki fısıltısı mezardan geliyor gibiyse, bu seferki fısıltısı ölüler şehri Hades’ten bronşitli birinin sesine benziyordu.

Arthur küçük gruba bakarak bu noktada elinde bulunan azıcık bilgiye bir anlam vermeye çalıştı.

Gruptaki kişilerin başka dünyalara ait yabancılar olduğu açıktı, her şey bir yana bu durum biraz uzunca, ince, köşeli ve hemen hemen beyaz denecek kadar soluk görünüşlerinden anlaşılıyordu, ama öte yandan son derece hoş kişiler gibi görünüyorlardı; belki bir parça acayip olabilirlerdi, insan onlarla uzun bir yolculuğa çıkmak istemeyebilirdi, yine de önemli olan şuydu: Bu kişiler normallik ve düzgünlükten en ufak bir şekilde sapıyorlarsa bile, bu sapma onların yeterince iyi olmamalarından

değil, fazlasıyla iyi olmalarından kaynaklanıyordu. O halde, Slartibartfast'ın bu hırıltılı ciğer egzersizleri de ne demek oluyordu? Bu hırıltılar olsa olsa eve iş götüren motorlu testere operatörlerini konu alan kanlı filmlerin radyo reklamlarına uygun düşerdi.

Sonra, şu Krikkit meselesi de zor bir konuydu. Kriket olarak bildiği şeyle bu sözcük arasındaki ilişkiyi henüz tam olarak düşünüp çözebilmiş ...

İşte tam da bu sırada Slartibartfast, sanki aklından geçenleri sezmiş gibi Arthur'un düşünce zincirinin arasına girdi.

"Senin kriket olarak bildiğin oyun," derken, sesi hâlâ yeraltı geçitlerinde kaybolmuş ve başıboş bir şekilde dolaşır gibiydi, "ırksal belleğin ilginçliklerinden biri, o kadar; olaylar zamanın sisleri arasında gerçek önemlerini kaybettikten sonra bile, görüntüleri bu yolla zihninde canlı kalabiliyor. Galaksideki tüm ırklar içinde yalnızca İngilizler Evreni paramparça eden korkunç savaşların anılarını canlandırarak, bu anıları, korkarım genelde son derece sıkıcı ve amaçsız kabul edilen bir oyuna çevirebilirdi.

"Ki ben de bu oyundan hoşlanırım," diye ekledi, "ama pek çok kişinin gözünde siz, korkunç bir zevke sahip olmaktan suçlusunuz. Özellikle de şu küçük kırmızı topun kriket kalesine çarpması bölümü, bu çok iğrenç."

"Hımm," dedi Arthur, beyin hücrelerinin kendisine söylenenlerle elinden geldiği kadar başa çıkmaya çalıştığını yansıtan bir kaş çatışıyla.

"Her şeyi başlatanlar da," dedi Slartibartfast, mezardan gelen o hırıltısına geri dönerek ve önlerinden geçmekte olan Krikkitli adamları işaret ederek, "işte bunlar ve her şey bu akşam başlayacak. Gelin, onları izleyip nedenini görelim."

Ağacın arkasından yavaşça çıktılar ve karanlık tepe patikası boyunca inen neşeli grubu izlediler. Doğal içgüdüleri onları peşinde oldukları yaratıkları sessiz ve derinden izlemeye yöneltiyordu. Ama aslında, yürüdükleri yer yalnızca Bilgilendirici Görüntü kayıtları olduğu için en gürültülü müzik aletlerini çalıp kendilerini baştan aşağı çivit mavisine boyasalar bile yine de onların dikkatini çekemezlerdi.

Arthur gruptan birkaç kişinin şimdi farklı bir şarkı söylediğini fark etti. Oynak bir melodi, yumuşacık akşam havası içinden onlara ulaşmaktaydı, tatlı ve romantik bir aşk şarkısıydı ve McCartney'in Kent'i ve Sussex'i de ağına düşürdükten sonra Hampshire için de iyi bir teklif vermesini garantileyebilirdi.

"Mutlaka biliyorsundur," diye Ford'a sordu Slartibartfast, "şimdi ne olacağını?"

"Ben mi?" dedi Ford. "Hayır."

"Çocukluğunda kadim galaksi tarihi okumadın mı?"

"Ben Zaphod'un arkasındaki siberkabindeydim," dedi Ford, "çok dikkatimi dağıtıyordu. Ama bu çok çarpıcı başka şeyler öğrenmediğim anlamına gelmez tabii."

Bu sırada Arthur, grubun söylediği şarkının tuhaf bir yanını fark etmişti. McCartney'in Winchester'daki yerini iyice sağlamlaştırıp Test Valley üzerinden ötedeki New Forest'ın avantalarına göz dikmesini sağlayabilecek güçteki orta bölümde, melodinin değiştiği yerdeki iki dörtlüğün bazı ilginç sözleri vardı. Söz yazarı, bir kızla karşılaşmaktan söz ediyordu, ama bu karşılaşma "ay ışığında" veya "yıldızların altında" değil "çimenlerin üstünde" gerçekleşiyordu, ki bu da Arthur'a biraz sıkıcı ve hayalden yoksun gelmişti. Tekrar başını kaldırıp yukarı, anlaşılmaz derecede bomboş olan gökyüzüne baktı ve burada önemli bir sorun olduğunu açıkça hissetti. Keşke sorunun ne olduğunu da anlayabilseydi. Bu ona Evrende yalnız olduğu duygusunu vermişti ve bunu

söyledi.

"Hayır," dedi Slartibartfast, adımlarını hafifçe hızlandırarak, "Krikkit halkı hiçbir zaman 'Biz bu Evrende yalnızız,' diye düşünmedi. Gördüğün gibi onlar devasa bir toz bulutuyla sarmalanmış durumdalar, tek güneşlerinin etrafında bir tek kendi dünyaları var ve Galaksinin en doğu ucunda bulunuyorlar. Toz bulutu yüzünden hiçbir zaman gökyüzünde görebilecekleri bir şey olmadı. Geceleri tamamen bomboştu. Gün boyunca gökyüzünde güneş vardı, ama güneşe doğrudan bakamazsın ve onlar da bakmıyorlardı. Gökyüzünden neredeyse haberleri bile yoktu. Bir ufuktan diğerine uzanan 180 derecelik kör bir noktaları vardı sanki.

"Görüyorsun ya hiçbir zaman 'Evrende yalnızız' diye düşünmemelerinin nedeni, bu akşama kadar Evrenden haberleri bile olmamasıydı. Bu akşama kadar."

Sözcükleri havada uçuşarak arkasında bırakırken ilerlemeye devam etti.

"Başka türlü olabileceği aklına hiç gelmediği için 'Evrende yalnızız' diye düşünmeye bile kalkışmadığını bir hayal et," dedi.

Tekrar ilerledi.

"Korkarım bu biraz sinir bozucu olacak," diye ekledi.

O konuşurken, tepelerindeki görüntüsüz gökyüzünden tiz mi tiz, kükremeye benzer bir çığlık geldiğini fark ettiler. Panik içinde yukarı baktılar, ama bir iki saniye boyunca hiçbir şey göremediler.

Sonra Arthur önlerinden geçen gruptakilerin de sesi duyduğunu, ama ne yapacaklarını bilmediklerini gördü. Heyecan içinde etraflarına, sola, sağa, öne, arkaya hatta yere bakıyorlardı. Yukarı bakmak akıllarına bile gelmiyordu.

Birkaç saniye sonra, cayır cayır yanan bir uzaygemisi enkazı gökyüzünden kükreyerek çıkıp bulundukları yerden sekizyüz metre öteye gülle gibi çakıldığında yaşanan şok ve dehşetin derinliğini insan ancak orada bulunduğu zaman kavrayabilirdi.

Kimileri *Altın Kalp*'ten, kimileri de *Yıldızgemisi Bistromat'tan* söz ederken sesini alçaltır.

Birçokları da elbette ki çok haklı olarak, devasa ve efsanevi *Yıldızgemisi Titanik'i,* birkaç yüzyıl önce Artrifactovol'un gemi yapımcısı büyük asteroid komplekslerinden birinden havalanan o muhteşem ve lüks yolcu gemisini anlatır.

Yıldızgemisi Titanik çarpıcı güzellikte ve afallatıcı büyüklükteydi, tarihten arta kalan zaman içinde (bkz. Gerçek Zaman Seferberliği ilanının altındaki not) gelmiş geçmiş bütün gemilerin en güzel donanımlısıydı, ama İhtimalsizlik Fiziği üzerinde çalışılan günlerin çok başlarında, yani bu çetin ve tartışmalı bilim dalı henüz bırakın tam olarak, herhangi bir seviyede bile anlaşılmadan önce inşa edilmiş olması da onun en büyük şanssızlığıydı.

Tasarımcı ve mühendisler, bütün iyi niyetleriyle geminin içinde bir İhtimalsizlik Alanı prototipi inşa etmeye karar vermişlerdi; ki bu da sözüm ona geminin herhangi bir bölümünde herhangi bir şeyin ters gitmesinin Sonsuz İhtimalsiz olduğunu gösterecekti.

Bütün İhtimalsizlik hesaplamalarının sözde karşılıklılığı ve dairesel doğası yüzünden Sonsuz İhtimalsizliği olan herhangi bir şeyin, tam tersine hemen o anda gerçekleşme ihtimalinin yüksekliğini fark edememişlerdi.

Yıldızgemisi Titanik muazzam güzellikte bir görüntüydü. Karaya çekildiği yerde, yıldızlararası boşluğun yoğun karanlığına karşı, iğne ucu gibi ışık noktalarından oluşan parlak bir buluttu ve montaj

kulesinin lazerle aydınlatılmış gotik işlemeleri arasında gümüş renkli bir Arkturus megabalinası gibi yatıyordu; ama fırlatılışının ardından ilk telsiz mesajını bile -bir SOS- tamamlayamadan ani, haksız ve topyekün bir varoluş kaybına uğramıştı.

Bununla birlikte, henüz emekleme evresindeki bir bilim dalının böylesine korkunç bir başarısızlığa uğramasına vesile olan bu olay, aynı zamanda başka bir bilim dalının mükemmel başarısına tanık olmuştu. Yapılan tüm incelemeler, bu muhteşem geminin fırlatılışını naklen veren 3-B tv yayınının o zamanki nüfustan çok daha fazla kişi tarafından izlendiğini kanıtlamıştı. İzleyici araştırmaları biliminin bugüne kadar kaydettiği en büyük başarıydı bu.

O zamanların bir başka muhteşem medya olayı da birkaç saat sonra Ysllodins yıldızının süpernovaya dönüşmesiydi. Ysllodins Galaksinin en önemli sigorta şirketlerinin elemanlarının yaşamakta olduğu ya da bir zamanlar yaşadığı yerdi.

Ancak bütün bu yıldızgemileri ya da Galaktik Savaş Gemileri Filosunun hemen akla gelen -GUG *Cesaret,* GUG *Cüret,* GUG *İntihar Çılgınlığı* gibi- gemileri daima huşu, gurur, coşku, sevgi, hayranlık, üzüntü, kıskançlık, pişmanlık, yani aslında en iyi bilinen bütün duygularla anılırken, bunlar içinde gerçekten en çok hayret uyandıranı *Krikkit Bir* olmuştur, Krikkitliler tarafından inşa edilen ilk uzaygemisi.

Bunun nedeni onun harikulade bir gemi olması değildi. Çünkü öyle bir gemi değildi.

Bu gemi deli işi bir hurda parçasıydı. Sanki birinin arka bahçesinde alelacele bir araya getirilmiş gibi görünüyordu ki gerçekten de bir arka bahçede alelacele inşa edilmişti. Geminin hayret verici tarafı iyi yapılmış bir gemi olması değil (çünkü iyi yapılmış filan değildi) bir şekilde yapılmış olmasıydı. Krikkit halkının uzay denilen şeyin varlığını keşfetmesiyle bu ilk uzay gemisinin fırlatılışı arasında yalnızca bir yıl geçmişti.

Ford Prefect kemerini bağlarken Bilgilendirici Görüntü kayıtlarından birinin içinde ve dolayısıyla tamamen güvende olduğu için fazlasıyla minnettardı. Gerçek hayatta Çin'deki bütün pirinç şarapları uğruna bile içine adımını atmayacağı bir gemiydi bu. Gemiye binildiğinde akla gelen ilk söz "Fena dökülüyor," ise ikincisi de "Lütfen inebilir miyim?" oluyordu.

"Bu mu uçacak?" diye sordu Arthur, iplerle birbirine bağlanmış borulara ve daracık gemiyi donatan kablolara bakarak.

Slartibartfast ona geminin uçacağı, kendilerinin kesinlikle emniyette olacağı, bu deneyimin son derece eğitici ve epeyi üzücü olacağı konusunda güvence verdi.

Ford ve Arthur gevşemeye ve üzülmeye karar verdiler.

"Niye," dedi Ford, "biraz çılgınlık yapmayalım ki?"

Oturdukları yerin önünde aslında orada olmayışları gibi son derece geçerli bir nedenden ötürü varlıklarından tamamen habersiz olan üç pilot oturuyordu. Gemiyi inşa edenler de onlardı. O gece tepe patikası boyunca insanın kalbini ısıtan o şarkıları söyleyenlerin arasındaydılar. Yabancı uzay gemisinin çok çok yakınlarında yere çakılması beyinlerini biraz etkilemişti. Bu yanıp kül olmuş uzay gemisi kalıntısı üzerinde haftalarca çalışmış, onun en mini minicik sırrını bile keşfetmeye uğraşmış ve bütün bu süre içinde de uzaygemisi sökmekle ilgili küçük ve kıvrak şarkılar söylemişlerdi. Ardından da kendi gemilerini inşa etmişlerdi ve işte o da buydu. Bu onların gemisiydi, şimdi onunla ilgili söyledikleri küçük bir şarkıyla başarının ve sahip olmanın çifte sevincini ifade etmekteydiler; şarkının koro kısmı biraz acıklıydı, işleri yüzünden çok uzun saatler garajda kaldıkları için kendilerini çok özleyen ve onlara moral vermek üzere yavru köpeklerinin nasıl büyüdüğü hakkında hikâyeler anlatan çocuklarıyla eşlerinden uzakta kalmanın yarattığı üzüntüden söz ediyordu.

Povvv, kalkmışlardı.

Ne yapacağını kesinlikle bilen bir gemi gibi kükreyerek gökyüzüne daldı.

“İmkânsız,” dedi Ford, ivmelenme şokundan sıyrıldıktan bir süre sonra, gezegenin atmosferinin dışına çıkıyorlardı, “imkânsız,” diye tekrarladı, “herhangi birinin nasıl bir dürtüyle hareket ederse etsin, bir yılda böyle bir gemi tasarlayıp inşa etmesi imkânsız? Buna inanmıyorum. Bana kanıtlasanız bile yine de inanmam.” Düşünceli bir şekilde başını salladı ve küçük bir lombozdan dışarıdaki hiçliği seyretmeye başladı.

Yolculuk bir süre olaysız devam etti ve Slartibartfast kaydı ileri sardı.

Böylece, güneşlerini ve yurtları olan gezegeni sarmalayarak neredeyse ikinci bir yörünge oluşturan içi boş bir küre biçimindeki toz bulutunun çeperine çabucak vardılar.

Adeta uzayın yoğunluğu ve dokusunda bir değişiklik olmuştu. Sanki karanlık şimdi motorlarını çalıştırmış, homurdanarak yanlarından geçiyor gibiydi. Dondurucu soğuklukta, bomboş ve çok ağır bir karanlıktı bu, Krikkit’deki gökyüzünün gece karanlığıydı bu.

Karanlığın soğukluğu, ağırlığı ve boşluğu Arthur’un kalbini hafifçe sıkıştırmıştı. Krikkit pilotlarının statik bir yük gibi havada asılı kalan duygularını ta içinde hissetti. Pilotlar ırklarının tarihsel bilincinin sınırları üzerinde duruyorlardı. Hiçbirinin ötesini hesaplamadığı, hatta hesaplanması gerektiğini bile bilmediği sınırdı bu.

Bulutun karanlığı gemiyi tokatladı. İçerdeyse tarihin sessizliği vardı. Bu pilotların tarihi görevleri, gökyüzünün diğer tarafında, yani düşen geminin gelmiş olabileceği yerde, herhangi bir şey ya da bir yer, belki başka bir dünya olup olmadığını bulmaktı, ki böyle bir düşünce, Krikkit semalarının altında yaşamış olanların sınırlı ufukları için anlaşılmaz bir şey olsa bile.

Tarih bir darbe daha indirmeye hazırlanıyordu.

Her şeyi sarmalayan o bomboş karanlık homurdanmaya devam ediyordu. Gittikçe daha çok yaklaşıyor, gittikçe daha çok kalınlaşıyor, gittikçe daha çok ağırlaşıyordu. Sonra birden kayboldu.

Bulutun dışına çıkmışlardı.

Sonsuz tozlarının içindeki gecenin çarpıcı mücevherlerini gördüler ve zihinleri korkuyla şakıdı.

Bir süre öylece uçmaya devam ettiler. Evrenin sonsuz genişliğiyle karşılaştırılınca hareketsizmiş gibi duran Galaksinin yıldızlı genişliğine karşı hareketsiz kalmış gibiydiler. Sonra geri döndüler.

“Buna bir son verilmesi gerek,” diyordu Krikkitli erkekler, evlerine dönerken.

Dönüş yolunda barış, adalet, ahlak, kültür, spor, aile yaşamı ve kendileri dışında kalan diğer tüm canlı türlerinin silinip yok edilmesiyle ilgili düşüncelerini yansıtan pek çok güzel şarkı söylediler.

“Nasıl olduğunu gördünüz işte,” diyordu Slartibartfast, yapay bir şekilde yapılmış kahvesini hafifçe karıştırırken aynı zamanda gerçek sayılarla sanal sayılar arasındaki anafor arayüzlerini, zihnin ve Evrenin etkileşimli algılarını da karıştırıyordu. Böylelikle gemisinin zaman ve uzay kavramlarını yeniden şekillendirmesine izin veren tam sarılmış öznelliğin yeniden düzenlenmiş matrikslerini üretiyordu.

“Evet,” dedi Arthur.

“Evet,” dedi Ford.

“Bu tavuk butuyla,” dedi Arthur, “ne yapacağım?”

Slartibartfast ona ciddi bir bakış attı.

“Oyna onunla,” dedi, “oyna.”

Kendi elindeki parça üzerinde ne yapması gerektiğini gösterdi.

Arthur da öyle yaptı ve tavuk butu, Slartibartfast’ın beş boyutlu olduğu konusunda güvence verdiği uzayda dört boyutlu olarak hareket ederken, elindeki butun üzerinden matematiksel bir fonksiyonun hafif titreşimlerinin geçtiğini hissetti.

“Bir gece içinde,” dedi Slartibartfast, “Krikkit nüfusunun tamamı sevimli, hoş, zeki...”

“ ... ve biraz da acayip ...” diyerek araya girdi Arthur.

“ ... normal kişilerden,” dedi Slartibartfast, “sevimli, hoş, zeki...”

“ ... acayip ...”

“ ... manik yabancı düşmanları haline dönüştüler. Evren fikrinin onların kafasındaki dünya tablosuna uymadığını söyleyebiliriz. Kısaca, bununla başa çıkamadılar, anlayacağınız. Sevimli, hoş, zeki ve isterseniz acayip de diyebileceğimiz bir şekilde Evreni yok etmeye karar verdiler. Bu sefer ne oldu?”

“Ben bu şarabı pek sevmedim” dedi Arthur, kadehini koklarken.

“Tamam, geri gönder. Bu, onun matematiğinin bir parçası.”

Arthur da öyle yaptı. Garsonun gülümseyişindeki topografiyi beğenmemişti, ama grafiklerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten.

“Nereye gidiyoruz?” dedi Ford.

“Bilgilendirici Görüntüler Merkezine dönüyoruz,” dedi Slartibartfast, ayağa kalktı, ağzını bir kâğıt peçetenin matematiksel temsiline sildi ve ekledi, “ikinci yarı için.”

“Krikkit halkı,” dedi Krikkit Savaş Suçları Mahkemesinde, Yargıçlar Kurulu Başkanı Yüce Yargılayıcı Adli Pag BTÇR (Bilge, Tarafsız ve Çok Rahatlamış), “onlar, eee, bilirsiniz ya, onlar yalnızca bir grup gerçekten sevimli herif işte, bilirsiniz ya, ama şimdi nedense herkesi öldürmek istiyorlar. Lanet olsun, bazı sabahlar ben de yatağımdan aynı hislerle kalkıyorum. Kahretsin.”

“Pekâlâ,” diye devam etti, ayaklarını kaldırıp önündeki sıraya koydu ve Resmi Kumsal Makoseninin üstünde çıkmış iplik parçasını koparmak için bir süre durakladı, “anlaşılan bu heriflerle aynı Galaksiyi paylaşmak istemiyorsunuz.”

Bu doğruydu.

Krikkitlilerin Galaksiye saldırısı sersemleticiydi. Binlerce ve binlerce devasa Krikkit savaş gemisi bir anda hiperuzaydan fırlayarak binlerce ve binlerce önemli dünyaya aynı anda saldırmıştı, bunu yaparken de önce ikinci saldırı dalgasını oluşturabilmek için gerekli destek malzemesine el koymuş, ardından da bu dünyaları soğukkanlılıkla var oluşun dışına zaplayıvermişlerdi.

Bu sırada olağanüstü bir barış ve refah döneminin keyfini sürmekte olan Galaksi, çölde kutup ayısıyla karşılaşan bir adam gibi bocalamıştı.

“Demek istediğim,” diye devam etti Adli Pag, muazzam büyüklükteki, ultramodern (bu sahne on milyar yıl önce, yani ultramodern denince akla bir yığın paslanmaz çelik ve cilalı betonun geldiği bir dönemde geçiyordu) mahkeme salonunda gözlerini gezdirirken, “bu heriflerin tek sorunu *takıntılı olmak*.”

Bu da doğruydu ve aynı zamanda da Krikkit halkının yeni ve mutlak amaçlarını -yani Krikkitli olmayan her şeyi yok etmeyi- böylesine akıl almaz bir hızla nasıl gerçekleştirdiklerinin düşünülebilen tek açıklamasıydı.

Bu aynı zamanda binlerce uzay gemisini ve milyonlarca ölümcül beyaz robotu üretmek için gereken hiperteknolojiyi nasıl bu kadar hızlı kavrayabildiklerinin de tek açıklamasıydı.

Robotlar onlarla karşılaşan herkesin yüreğine dehşet saçmışlardı - ama çoğu olayda bu dehşet, tıpkı dehşeti yaşayan kişilerin ömrü gibi son derece kısa ömürlü olmuştu. Onlar tek amaca kilitlenmiş, vahşi, uçan savaş makineleriydi. Çok işlevli ürkütücü savaş sopalarını ustaca kullanıyor, bunları bir tarafa savurunca binaları yıkabiliyor, diğer tarafa savurunca parça tesirli Toptan-Yokedici-Zap ışınları yayabiliyor, üçüncü bir yöne savuruncaysa küçük yangın bombalarından tutun da koca bir güneşi bile dağıtabilecek güçteki Hipernükleer Maksi-Slorta Mekanizmalarına kadar her türden korkunç el bombasını içeren bir cephaneyi harekete geçirebiliyorlardı. El bombalarına savaş sopalarıyla vurulması bunların ateşleme düzeneklerini aktif hale geçirmeye yetiyor ve birkaç metreden yüz binlerce kilometreye varan bir menzilde çarpıcı bir isabet oranı kaydederek fırlatabiliyordu.

“Pekâlâ,” dedi bir kez daha Adli Pag, “o halde biz kazandık.” Durdu ve küçük sakızını biraz çiğnedi. “Biz kazandık,” diye tekrarladı, "ama bu önemli bir iş sayılmaz. Yani küçük bir dünyaya karşılık orta-boy bir galaksi, üstelik ne kadar zamanımızı aldı? Zabıt Kâtibi?”

“Sayın efendim?” dedi siyahlar içindeki ciddi görünüşlü küçük adam, ayağa kalkarken.

“Ne kadar zamanımızı aldı, çocuğum?”

“Bu konuda kesin bir yanıt verebilmek biraz zor, sayın efendim. Zaman ve uzaklık ...”

“Rahatla evladım, kesinlik şart değil.”

“Belirsiz olmaktan hiç hoşlanmam, sayın efendim, hele böyle bir ...”

“Sık dişini ve oluruna bırak.”

Zabıt Kâtibi gözlerini kırpıştırarak baktı ona. Galaksideki hukukçuların çoğu gibi onun da Adli Pag’in (veya anlaşılmaz gerçek ismiyle Zipo Bibrok $5xl0^8$) çok rahatsız edici bir tip olduğunu düşündüğü açıkça belliydi. Adli Pag kesinlikle terbiyesizin ve alçağın biriydi. Gelmiş geçmiş en keskin hukuk zekâsına sahip olmanın kendisine istediği gibi davranma hakkı verdiğini düşündüğü belliydi ve ne yazık ki bu konuda haklı gibi görünüyordu.

“Eee, pekâlâ, sayın efendim, çok kabaca bir tahminle ikibin yıl,” diye mutsuz bir ifadeyle mırıldandı Kâtip.

“Kaç kişinin canına okundu peki?”

“İki grilyon, sayın efendim,” Kâtip yerine oturdu. Bu sırada bir hidrospektik fotoğrafi çekilse bedeninin hafifçe tütmekte olduğu ortaya çıkardı.

Adli Pag mahkeme odasına bir kez daha göz gezdirdi; orada metabolizmalarına ve geleneklerine bağlı olarak özel tören vücutları ya da özel tören giysileri giymiş yüzlerce üst düzey Galaksi temsilcisi toplanmıştı. Zapgeçirmez Kristal bir duvarın ardında da Krikkit halkını temsil eden bir grup bulunmaktaydı. Kendilerini yargılamak üzere toplanmış bütün bu yabancılara sakin ve nazik bir nefretle bakıyorlardı. Bu hukuk tarihinin en kritik davasıydı ve Adli Pag de bunu biliyordu.

Sakızını çıkarıp koltuğunun altına yapıştırdı.

“Bir oda dolusu ceset,” dedi yavaşça.

Mahkeme salonundaki kasvetli sessizlik bu görüşü doğruluyor gibiydi.

“Neyse, dediğim gibi, bunlar bir grup gerçekten de sevimli herif, ama yaptıklarından vazgeçmeyecek ve biraz olsun rahatlamayı öğrenmeyeceklerse onlarla aynı Galaksiyi paylaşmak istemiyorsunuz. Demek istediğim bu devamlı bir huzursuzluk ortamı yaratacak, değil mi? Bum, bum, bum, bize tekrar ne zaman saldıracaklar diye mi endişeleneceğiz? Barış içinde birlikte yaşama kavramı demode oldu, değil mi? Biri bana biraz su getirsin, mersi.”

Arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde suyunu yudumladı.

“Pekâlâ,” dedi, “Beni dinleyin, beni dinleyin. Bu herifler, bilirsiniz ya, Evrenle ilgili istedikleri şeyi düşünme hakkına sahipler. Ve kendi, yani Evrenin onlara zorla kabul ettirdiği bakış açılarına göre, tamam mı, onlar doğru olanı yaptılar. Kulağa çılgınca geliyor, ama herhalde siz de kabul edersiniz. Onların inandığı...”

Adli blucininin arka cebinden çıkardığı bir kâğıt parçasına baktı.

“İnandıkları şey ‘barış, adalet, ahlak, kültür, spor, aile yaşamı ve kendileri dışında kalan diğer tüm canlı türlerinin silinip yok edilmesi’...”

Omuzlarını silkti.

“Bundan çok daha kötü inançlar da duydum.”

Düşünceli bir şekilde pantolonunun önünü kaşıdı.

“Oooh,” dedi. Bir yudum su daha aldı, sonra bardağı ışığa doğru tutup kaşlarını çattı. Elinde evirip çevirdi.

“Hey, bu suda bir şey mi var?” dedi.

“Eee, hayır, sayın efendim,” dedi suyu kendisine getiren Mübaşir çok huzursuz bir şekilde.

“O halde al şunu ve içine bir şey koy,” diye tersledi Adli Pag, “Bir fikrim var.”

Bardağı öteye itip öne doğru eğildi.

“Beni dinleyin, beni dinleyin,” dedi.

Çözüm çok zekiceydi ve şöyle bir şeydi:

Krikkit gezegeni sonsuza kadar kalmak üzere bir Yavaşlatılmış-Zaman zarfına konulacak ve böylece zarfın içindeki yaşam neredeyse sonsuz bir yavaşlık içinde devam edecekti. Zarfın çevresindeki bütün ışıklar yön değiştirecek, böylece zarf görünmez olacak ve içeri hiçbir ışık sızmayacaktı. Dışarıdan açılmadığı takdirde zarftan kaçış kesinlikle imkânsız olacaktı.

Evrenin geri kalan kısmı sonuna ulaştığında, yani tüm yaratılış ölümcül düşüşe geçip (bütün bunlar, elbetteki Evrenin sonunun muhteşem bir restorancılık girişimi olduğu öğrenilmeden önce oluyordu) yaşam ve madde yok olduğunda Krikkit gezegeni ve güneşi Yavaşlatılmış-Zaman zarfından dışarı çıkacak ve Evrensel boşluğun alacakaranlığında, tam da arzu ettikleri gibi tek başlarına varlıklarını sürdürmeye devam edecekti.

Kilit, zarfın yörüngesinde yavaşça dönen bir asteroidde olacaktı.

Anahtar ise Galaksinin sembolü olacaktı - Wikkit Kapısı.

Mahkeme salonundaki alkışlar dinene kadar Adli Pag, yarım saat önce bir not gönderdiği güzel bir jüri üyesiyle çoktan Duyuduşun altına girmişti bile.

İki ay sonra Zipo Bibrok $5xl0^8$, resmi galaktik blucinini diz altından kesmişti ve verdiği mahkeme kararlarının kendisine sağladığı muazzam servetin bir kısmını mücevher gibi bir kumsalda yan gelip yatarak ve aynı güzel jüri üyesine sırtına Kualaktin Esansı sürdürerek harcamaktaydı. Güzel jüri üyesi, Yaga'nın Bulutdiyarlarının ötesinden gelen Soolfinli bir kızdı. Açık sarı renkli ipek gibi bir cildi vardı ve hukukçu tiplere yakın ilgi duyan birisiydi.

"Haberleri duydun mu?" dedi.

"Viiiiyleee!" dedi Zipo Bibrok $5xl0^8$, bununla tam olarak ne demek istediğini anlayabilmeniz için orada olmanız gerekirdi. Bu anlatılanların hiçbiri Bilgilendirici Görüntülerin bantlarında kayıtlı değildi ve hepsi yalnızca söylentilere dayanıyordu.

"Hayır," diye ekledi, ona "Viiiiyleee" dedirten şey bittikten sonra. Eski çağların Vod'una ait üç güneşten üçüncüsü ve en büyüğünün ilk ışıklarını yakalayabilmek için vücudunu hafifçe çevirdi. Güneş şimdi saçmasapan güzellikteki ufuk çizgisine sokuluyor ve gökyüzü bilinen en büyük bronzlaştırıcı gücüyle parıldıyordu.

Sakin denizin yüzeyinden hoş kokulu bir meltem yükseldi, kumsal boyunca gezindi ve tekrar denize dönerken bundan sonra nereye gideceğini düşündü. Derken bir anlık çılgın bir arzuya kapılarak tekrar kumsala döndü ve ardından denize süzüldü.

"Umarım iyi haber değildir," diye mırıldandı Zipo Bibrok $5x10^8$, "çünkü buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Bugün Krikkitliler hakkında verdiğin hüküm yerine getirilmiş," dedi kız tantanalı bir edayla. Bu kadar açık ve basit bir şeyi böyle tantanalı bir edayla söylemenin hiç gereği yoktu, ama kız yine de böyle yaptı, çünkü bu öyle davranılması gereken günlerden biriydi. "Yağ almak için gemiye gittiğimde," dedi, "radyodan duydum."

"Hıhı," diye mırıldandı Zipo, pırıl pırıl kumlara başını iyice yaslayarak dinlenmeye devam etti.

"Bir şey olmuş," dedi kız.

"Mmmm?"

"Yavaşlatılmış-Zaman zarfi kapatıldıktan az sonra," dedi kız ve bir an Kualaktin Esansı sürmeyi bıraktı, "yok edildiği sanılan kayıp bir Krikkit savaş gemisinin yalnızca kaybolduğu anlaşılmış. Gemi geri dönerek Anahtarı ele geçirmeye çalışmış."

Zipo doğrulup dimdik oturdu.

"Hey, ne diyorsun?" dedi.

"Tamam, tamam," dedi kız, Büyük Patlamayı bile yatıştırabilecek bir ses tonuyla. Görünüşe göre kısa bir çatışma olmuş, Anahtar ve savaş gemisi parçalanıp dağılarak uzay-zaman sürekliliğinin içinde yok olmuş. Anlaşılan sonsuza kadar ortadan kaybolmuşlar."

Gülümsedi, parmaklarına Kualaktin Esansından bir parça daha aldı. Zipo rahatladı ve tekrar yerine uzandı.

"Bir iki saniye önce yaptığını yap yine," diye mırıldandı.

"Böyle mi?" dedi kız.

“Hayır, hayır,” dedi Zipo, “öbür türlü.”
Kız yeniden denedi.
“Böyle?” diye sordu.
“Viiiiyleee!”
Orada olmanız gerekirdi.
Hoş kokulu meltem bir kez daha denizin yüzeyinden havalandı.
Kumsalda bir büyücü dolanıyordu, ama kimsenin ona ihtiyacı yoktu.

"Hiçbir şey sonsuza kadar kaybolmaz," dedi Slartibartfast, robot garsonun masadan kaldırmaya çalıştığı mumun ışığında yüzü kırmızı bir ışıkla titreşiyor gibiydi, "Chalesm Katedrali dışında."

"Neyin dışında?" dedi Arthur şaşırarak.

"Chalesm Katedrali" diye tekrarladı Slartibartfast. "Gerçek Zaman Seferberliği hakkındaki araştırmalarım sırasında-"

"Neyin dışında?" dedi Arthur yeniden.

Yaşlı adam durdu, düşüncelerini toparladı, çünkü bunun anlattığı öyküye yapılan son saldırı olmasını umuyordu. Robot garson uzay-zaman matriksleri içinde terslik ve işgüzarlığı görülmeye değer bir şekilde birleştirerek hareket ediyordu, son bir hamleyle mumu yakalamaya çalıştı ve başardı. Hesap pusulasını istemişler, kimin canelloni[25] yediği ve kaç şişe şarap içildiği hakkında birbirleriyle ikna edici bir şekilde tartışmış ye Arthur'un hayal meyal hatırladığı kadarıyla, böylece gemiyi usta bir manevrayla öznel uzaydan çıkarıp tuhaf bir gezegenin yörüngesinde park etmişlerdi. Garson şimdi sessiz sinema oyununun kendi üzerine düşen bölümünü tamamlamak ve restoranı temizlemek için sabırsızlanıyordu.

"Her şey açıklığa kavuşacak," dedi Slartibartfast.

"Ne zaman?"

"Bir dakika içinde. Dinle. Zaman nehirleri artık çok kirlendi. İçlerinde bir sürü ıvır zıvır, pislik, gemi enkazı yüzüyor ve bugün nehirlerdekilerin kat kat fazlası fiziksel dünyayı kaplamış durumda. Uzay-zaman sürekliliğindeki anaforlar, anlarsın ya?"

"Öyleymiş, ben de öyle duymuştum," dedi Arthur.

"Baksana, biz nereye gidiyoruz?" dedi Ford, sabırsızlıkla sandalyesini masadan geriye iterken. "Çünkü bir an önce oraya varmak istiyorum."

"Biz," dedi Slartibartfast, yavaş, ölçülü bir sesle, "Krikkit savaş robotlarının, Krikkit gezegenini Yavaşlatılmış-Zaman zarfından çıkarıp ordularının kalan kısmını ve çılgın Efendilerini serbest bırakmaları için gereken o Anahtarın tamamını ele geçirmelerini önlemeye gidiyoruz."

"Yalnızca," dedi Ford, "bir partiden söz etmiştin de?"

"Ettim," dedi Slartibartfast ve başını eğdi.

Bunun bir hata olduğunu fark etmişti, çünkü bu fikir Ford Prefect'in zihnine tuhaf ve sağlıksız bir büyü yapmıştı. Slartibartfast, Krikkit ve Krikkit halkının karanlık ve trajik hikâyesini anlattıkça, Ford Prefect de doya doya içmeyi ve kızlarla dans etmeyi çok daha fazla ister olmuştu.

Yaşlı adam son dakikaya kadar partiden söz etmemiş olması gerektiğini hissediyordu. Ama bir kere ağzından kaçırmıştı ve Ford Prefect bu fikre, bir Arkturus megasülüğünün kafasını ısırıp uzay gemisiyle kaçmadan önce kurbanına yapıştığı gibi yapışmıştı.

"Oraya ne zaman ulaşacağız?" diye hevesle sordu Ford.

"Oraya niçin gitmemiz gerektiğini size anlatmayı bitirdiğim zaman."

"Ben kendimin oraya niye gittiğini biliyorum," dedi Ford, arkasına yaslanıp ellerini kafasının arkasında birleştirdi. Adamı irkilten gülücüklerinden biriyle gülümsedi.

Oysa Slartibartfast kolay bir emeklilik ummuştu.

Emekli olunca, sekiz ağızlıklı bir müzik aleti olan hiybiyfon çalmayı öğrenmeyi planlıyordu - bunun hoş, ama boş bir uğraş olacağını biliyordu gerçi, çünkü bunu yapabilecek sayıda ağıza sahip değildi.

Planladığı bir başka şey de önemli olduğunu düşündüğü bir iki konuyu kayda yanlış geçirmek için ekvatoral fiyordlar hakkında egzantirik ve acımasızca hatalı bir monografi yazmaktı.

Ama bunun yerine nasıl olduysa Gerçek Zaman Seferberliği için yarım gün çalışacağı bir işi üstlenmeye ikna edilmiş ve yaşamı süresince ilk kez işi çok ciddiye almaya başlamıştı. Sonunda kendisini hızla uçup giden yıllarını kötülüklerle savaşıp Galaksiyi kurtarmaya çalışmakla geçirirken bulmuştu.

Bunun çok yorucu bir iş olduğunu düşünüyordu ve derin bir nefes aldı.

"Dinleyin," dedi "Sef-zam'da ..."

"Ne?" dedi Arthur.

"Gerçek Zaman Seferberliği, ne olduğunu size sonra anlatacağım. Göreceli yakın bir zamanda tekrar ortaya çıkan başıboş beş enkazın Anahtarın kaybolmuş beş parçası olduğunu fark ettim. Yalnızca ikisinin tam olarak izini sürebildim - Ahşap Sütun, ki Arthur'un gezegeninde bulundu ve Gümüş Çubuk. Bunun da bir partide olduğu anlaşılıyor. Krikkit robotları onu bulmadan oraya varmak zorundayız, yoksa neler olabileceğini kimse bilemez?"

"Hayır," dedi Ford kararlı bir sesle. "Partiye doya doya içmek ve kızlarla dans etmek için gitmeliyiz."

"Ama sana anlattıklarımı anlamadın mı...?"

"Evet," dedi Ford, beklenmedik bir sertlikle, "her şeyi gayet iyi anladım. Bu yüzden henüz doya doya içilecek içki, dans edilecek bir sürü kız varken bundan faydalanmak istiyorum. Eğer bize gösterdiğin her şey doğruysa ..."

"Doğru mu? Elbette doğru."

" ... o halde süpernovadaki bir salyangoz kadar bile şansımız yok demektir."

"Bir ne?" dedi Arthur yeniden dikkat kesilerek. Bu noktaya kadar konuşmayı inatla takip etmişti ve şimdi ipin ucunu kaçırmaya niyeti yoktu.

"Süpernovadaki bir salyangoz kadar şans," diye tekrarladı Ford, temposunu kaybetmeden. "İşin-"

"Salyangozla süpernovanın ne ilgisi var?" dedi Arthur.

"Salyangozun," dedi Ford sıkıcı bir sesle, "orada hiç şansı yok."

Meselenin açıklığa kavuşup kavuşmadığını anlamak için durakladı. Arthur'un yüzüne tırmanan ve kafasının yeniden karıştığını gösteren yepyeni bir şaşkın ifade öyle olmadığını gösteriyordu.

"Bir süpernova," dedi Ford söyleyebildiği kadar çabuk ve net bir şekilde, "neredeyse ışık hızının yarı hızıyla patlayan ve milyarlarca güneşin verebileceği bir parlaklıkla yandıktan sonra süperağır bir nötron yıldızı gibi çöken bir yıldızdır. O diğer yıldızları yakan bir yıldızdır, çaktın mı? Bir süpernovada hiçbir şeyin hayatta kalma şansı yoktur."

"Anlıyorum," dedi Arthur.

"İşin-"

"Peki neden özellikle bir salyangoz?"

"Neden olmasın? Ne fark eder."

Arthur bunu kabullendi ve Ford elinden geldiğince az önceki temposunu yakalamaya çalışarak devam etti.

“İşin aslı şu Slartibartfast,” dedi, “senin benim ve Arthur gibi adamlar -özellikle de Arthur gibiler- istesen de istemesen de bizler yalnızca yüzeysel merakları olan, aykırı, uyuşuk, hıyar herifleriz.”

Slartibartfast biraz aklı karıştığı biraz da bozulduğu için kaşlarını çattı. Konuşmaya başladı.

“ - ...”den ileri gidemedi.

“Biz hiçbir şeye kafayı takmıyoruz, tamam mı?” diye üsteledi Ford.

“Ve bu da sonucu belirleyen unsurdur. Biz takıntıya karşı kazanamayız. Onların umrunda, bizimse değil. Kazanan onlar.”

“Benim umrumda olan birçok şey var,” dedi Slartibartfast, sesi biraz kızgınlık ve biraz da tereddütle titriyordu.

“Ne gibi?”

“Eee,” dedi yaşlı adam, “hayat, Evren. Her şey, aslında. Fiyordlar.”

“Bunlar uğruna ölür müydün?”

“Fiyordlar uğruna mı?” diye şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı Slartibartfast. “Hayır.”

“Tamam işte.”

“Doğrusunu istersen bunda bir anlam görmüyorum.”

“Ve ben de hâlâ,” dedi Arthur, “salyangozlarla olan bağlantıyı hâlâ kuramadım.”

Ford konuşmanın kontrolünden çıktığını hissedebiliyordu ve bu noktada konunun dağılmasına izin veremezdi.

“Mesele şu,” diye öfkeyle tısladı, “bizler takıntılı kişiler değiliz ve hiç şansımız ...”

“Senin şu aniden çıkan salyangoz takıntın dışında,” diye tutturdu Arthur, “bunu hâlâ anlayabilmiş değilim.”

“Salyangozları bırakır mısın artık?”

“Sen bırakırsan ben de bırakırım,” dedi Arthur, “konuyu sen açtın.”

“Bir hataydı,” dedi Ford, “unut onları. Mesele şu.”

Öne doğru eğildi ve alnını parmak uçlarına dayadı.

“Ben ne diyordum?” dedi bıkkınlık içinde.

“Haydi partiye gidelim,” dedi Slartibartfast, “ne sebeple olursa olsun.” Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

“Sanırım benim de söylemek istediğim buydu,” dedi Ford.

Anlaşılmaz bir nedenle ışınlama kabinleri banyodaydı.

Zaman yolculuğunun bir tehlike olduğu fikri giderek daha çok taraftar topluyordu. Tarih kirleniyordu.

Ana Galaktika Ansiklopedisi'nin zaman yolculuğu kuramı ve uygulaması üzerine söyleyecek çok şeyi vardı, ki bunların büyük bölümü en az dört ömür boyunca ileri hipermatematik eğitimi almamış kişiler tarafından anlaşılması mümkün olmayan şeylerdi. Zaman yolculuğu keşfedilmeden böyle bir şeyi yapmak da imkânsız olduğu için bu fikrin ilk başta nasıl ortaya çıktığı konusunda birtakım karışıklıklar bulunmaktadır. Bu soruna getirilen açıklamaların birine göre zaman yolculuğu, doğası gereği, tarihin tüm dönemlerinde eşzamanlı olarak keşfedilmiştir, ama bunun tam bir saçmalık olduğu da ortadadır.

Asıl mesele, artık tarihin büyük bir bölümünün aynı şekilde saçmalık olmasıdır.

İşte size bir örnek. Kimileri bu örneği önemli bulmayabilir, ama aynı örnek kimileri için de son derece önemlidir. Bu söz konusu olay Gerçek Zaman Seferberliğini başlatması açısından kesin bir önem taşır -yoksa sona erdirmesi miydi? Bu, tarihin akışına hangi yönden baktığınıza bağlıdır ve artık bu da gittikçe daha can sıkıcı bir soru haline gelmeye başlamıştır.

Bir şair vardır ya da vardı. İsmi Lallafa'ydı ve *Uzun Diyarın Şarkıları* denilen tüm Galaksinin gelmiş geçmiş en iyi şiirlerini yazmıştı.

Bu şiirler tartışılmaz biçimde çok güzeldir / güzeldi. Onu okuduktan sonra hakkında hemen konuşamazdınız; yani duygusallıkla, gerçeklerle, varlıkların birliği ve bütünlüğü hisleriyle öylesine dolup taşardınız ki köşe başına kadar kısa bir yürüyüş yapıp dönüşte ufak bir kadeh perspektif ve soda içmek için bir bara uğramanıza gerek kalmazdı. O kadar güzeldi.

Lallafa, Effa'nın Uzun Diyarlarının ormanlarında yaşardı. Orada yaşar ve şiirlerini de orada yazardı. Onları kurutulmuş habra yaprakları üzerine, eğitim ya da tipeksin avantajlarından faydalanmadan yazardı. Ormandaki ışığı ve bunun hakkında düşündüklerini yazardı. Ormandaki karanlığı ve bunun hakkında düşündüklerini yazardı. Kendisini terk eden kızı ve onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü yazardı.

Şiirleri ölümünden çok uzun zaman sonra bulundu ve üzerine kafa yoruldu. Onlarla ilgili haberler sabah güneşi gibi yayıldı. Asırlar boyunca bu şiirler, onlar olmadan hayatları daha karanlık ve daha kuru olacak pek çok kişinin hayatını aydınlatıp besledi.

Ardından, zaman yolculuğunun keşfinden kısa bir süre sonra bazı büyük tipeks üreticileri, eğer Lallafa yüksek kalitede bir tipekse sahip olsaydı, şiirlerinin daha iyi olup olmayacağını ve bu bağlamda bir iki şey söylemek üzere ikna edilip edilmeyeceğini merak ettiler.

Zaman dalgalarında seyahat ettiler, onu buldular, durumu kendisine -biraz güçlükle de olsa- açıkladılar ve onu gerçekten de ikna ettiler. Aslında onu öylesine inandırdılar ki Lallafa onların sayesinde çok zengin oldu, hakkında o kadar duyarlı şiirler yazdığı kız onu terk etmedi, hatta ormandan çıkarak şehirde güzel bir apartmana taşındılar ve Lallafa sık sık geleceğe yolculuk ederek orada sohbet programlarına çıktı ve buralarda zekâsıyla parladı.

Elbette ki şiir yazmaya hiç zamanı olmadı, bu bir sorun sayılabilirdi, ama kolayca çözüldü. Tipeks

üreticileri onu kendi kitabının daha sonraki bir baskısı ve buradaki şiirleri kopya edeceği kurutulmuş habra yapraklarıyla birlikte bir haftalığına bir yerlere gönderdiler, yolda bilerek o garip hataları ve düzeltmeleri yaptırdılar.

Artık birçok kişi şiirlerin ansızın değersizleştiğini söylüyordu. Diğerleriyse şiirlerin eskileriyle aynı olduğunu öne sürerek neyin değiştiğini soruyorlardı. İlk savın sahipleri meselenin bu olmadığını söylüyordu. Meselenin ne olduğuna tam olarak emin değillerdi, ama bu olmadığını biliyorlardı. Gerçek Zaman Seferberliğini başlatarak bir daha bu tür şeylerin olmasını önlemeye çalıştılar. Seferberlik başladıktan bir hafta sonra Chalesm Katedrali hakkında duyulan haberler, tezlerini oldukça güçlendiriyordu. Büyük Chalesm Katedrali yalnızca yeni bir iyon rafinerisi kurmak için yıkılmakla kalmamış, rafinerinin yapımı o kadar uzun sürmüş ve iyon üretimine zamanında başlayabilmek için geçmişte o kadar gerilere gidilmek zorunda kalınmıştı ki, Chalesm Katedrali daha en başında hiç inşa edilememiş duruma düşmüştü. Bu yüzden Katedralin resmini taşıyan kartpostallar aniden değer kazanmıştı.

Böylece tarihin pek çok bölümü artık tamamen ortadan kalkmış oluyordu. Gerçek Zaman Seferberliğine katılanların savına göre, yolculuk yapmak nasıl ülkeler ve dünyalar arasındaki farklılıkları kolayca ortadan kaldırıyorsa, zaman yolculuğu da bir çağla diğeri arasındaki farklılıkları ortadan kaldırıyordu. “Geçmiş,” diyorlardı, “artık gerçekten de yabancı bir ülkeden farksız. Orada da işler aynı buradaki gibi yürüyor.”

Arthur cisimleşirken, bu alışmamaya kararlı olduğu iğrenç ve ıstıraplı işlem her başına geldiğinde engelleyemediği sersemlemeyi, boğazının, kalbinin ve çeşitli kaslarının sıkışması hissini yaşadı.

Çevresine bakınıp diğerlerini aradı.

Orada değillerdi.

Bir kez daha çevresine bakınıp onları aradı.

Hâlâ orada değillerdi.

Gözlerini kapattı.

Açtı.

Çevresine bakınıp diğerlerini aradı.

Diğerleri inatla orada olmamakta ısrar ediyordu.

Tamamen yararsız olduğu besbelli olan deneyimini bir kez daha tekrarlamaya hazırlık olarak yeniden gözlerini kapattı, çünkü beyni yalnızca o zaman, yani gözleri kapalıyken, gözleri açıkken gördüğü şeyleri algılamaya başlıyordu ve yavaş yavaş kaşları çatıldı.

Sonra fark ettiği gerçekleri kontrol etmek için gözlerini yeniden açtı, ama kaşları çatık kaldı.

Fark ettiği şey kaybolacağına daha da net bir şekilde göründü. Eğer bu bir partiyse çok kötü bir partiydi, hatta öyle kötüydü ki kendisinden başka herkes burayı terk etmişti. Bu düşüncede ısrar etmeyi gereksiz bularak vazgeçti. Burada bir parti olmadığı belliydi. Burası bir mağara, labirent ya da bir tünel falandı, ama ortalık ne olduğunu söyleyebilecek kadar aydınlık değildi. Her yer kapkaranlıktı, rutubetli bir karanlık. Tek ses yankılanan nefes sesleriydi ve bunu duymak da çok endişe vericiydi. Hafifçe öksürdü, öksürüğünün ince, hayalet gibi belli belirsiz yankısını duydu, öksürüğü büyük bir labirentin kıvrımlı koridorlarından ve görünmez odalarından geçip gidiyor ve sonunda aynı görünmez koridorlardan geçerek yine kendisine dönüyordu, sanki "Evet, bir şey mi istedin?" der gibiydi.

Çıkardığı en ufak sesin bile başına aynı şey gelince sinirleri bozulmaya başladı. Neşeli bir melodi mırıldanmaya çalıştı, ama şarkısı kendisine geri dönene kadar anlamsız bir ağıta dönüşmüştü ve bu yüzden vazgeçti.

Zihninde birden Slartibartfast'ın anlattığı öyküden sahneler canlandı. Ölüm saçan beyaz robotların ansızın gölgelerin arasından çıkıp kendisini öldürmeye kalkışsa hiç şaşırmayacaktı. Nefesini tuttu. Gelen giden yoktu. Tekrar bıraktı. Gerçekte ne beklediğini bilmiyordu.

Bununla birlikte birisi ya da bir şey onu bekliyor olmalıydı, çünkü tam da bu sırada uzaklarda, karanlığın içinde uğursuz görünümlü yeşil bir neon tabela birdenbire yanıvermişti.

Tabela sessizce şöyle diyordu:

YOLUN DEĞİŞTİRİLDİ

Tabela yandığı gibi birdenbire sönmüştü. Arthur bu sönme biçiminden hoşlandığına emin değildi. Işık hor görücü bir fiyakayla sönerek kaybolmuştu. Sonra, bunun yalnızca kendi hayal gücünün saçma bir oyunu olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Çünkü bir neon tabelası yanar ya da sönerdi, bu içinden elektrik geçip geçmediğine bağlıydı. Bir durumdan ötekine hor görücü bir fiyakayla

geçmesine imkân yoktu. Yine de ropdöşambrına sıkıca sarınarak titredi.

Derinlerdeki neon tabelası ansızın bir daha yanıp onu şaşırttı, bu kez yalnızca üç nokta ve bir virgül vardı. Şöyle:

...,

Ama yeşil neon ışığıyla yazılmıştı.

Bu görüntüye bir iki saniye şaşkın şaşkın baktıktan sonra Arthur bunun, cümlenin tamamlanmadığını, daha fazlasının olduğunu anlatmaya çalıştığını fark etti. Neredeyse insanüstü bir titizlikle düşünmeye devam etti. Ya da en azından insanca olmayan bir titizlikle.

Sonra cümle şu iki sözcükle kendini tamamladı:

ARTHUR DENT.

Gözleri fırıl fırıl döndü. Daha iyi bakabilmek için kendini toparladı. Hâlâ ARTHUR DENT yazıyordu ve bu yüzden tekrar kafası karıştı.

Tabela bir kez daha sönerken onu karanlıkta tek başına ve gözlerini kırparken bıraktı. Yalnızca retinasında zıp zıp zıplayan, isminin soluk kırmızı görüntüsü kalmıştı.

HOŞ GELDİN, yazmıştı şimdi aniden tabela.

Bir saniye sonra da eklemişti:

HİÇ SANMAM.

Bütün bu zaman süresince çevresinde uçuşup duran o buz gibi korku, beklediği anın geldiğini fark edip Arthur'un üzerine çullandı. Arthur onunla savaşmaya çalıştı. Bir keresinde televizyonda gördüğü gibi tetikte bir tavırla çömeldi, ama televizyondaki kişinin dizleri onunkilerden daha sağlam olmalıydı. Gözlerini dikip karanlığın içini araştırdı.

"Eee, merhaba?" dedi.

Genzini temizledi ve bu kez daha yüksek sesle ve "eee" olmadan tekrarladı. Koridorun uzaklarında bir yerde biri aniden davul çalmaya başlamıştı sanki.

Bir iki saniye bu sesi dinledikten sonra bunun kendi kalp atışları olduğunu fark etti.

Bir iki saniye daha bekledi ve bu sefer bunun kalp atışları değil koridorun aşağısında birinin çaldığı davul olduğunu fark etti.

Alnında biriken boncuk boncuk terler gerildi ve dayanamayıp atladılar. Tetikte durarak çökmelisini dengede tutmak üzere bir elini yere koydu, ama bacakları hâlâ titrediği için bir şey değişmedi. Tabela yine değişmişti. Bu kez şöyle diyordu:

KORKUYA KAPILMA.

Bir süre bekledikten sonra şöyle ekledi:

DEHŞETİN KUCAĞINA DÜŞ, ARTHUR DENT.

Bir kez daha söndü. Bir kez daha onu karanlıkta tek başına bıraktı. Arthur'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Gözlerinin bunu daha iyi görmek için mi, yoksa yalnızca başından kaçıp gitmek istediği için mi yaptığına emin olamıyordu.

"Merhaba?" dedi tekrar, bu kez sesinin tonuna bıkkın ve saldırgan bir kendine güven tınısı yüklemeye çalışmıştı. "Orada biri var mı?"

Cevap yoktu, hiçbir şey yoktu.

Bu durum Arthur'un sinirlerini alabileceği bir cevabın bozacağından çok daha fazla bozdu ve gerileyerek ürkütücü hiçlikten kaçmaya başladı. Geriledikçe korkusu artıyordu. Bir süre sonra bunun nedeninin şimdiye kadar gördüğü bütün o filmler olduğunu anladı, bu filmlerde kahraman önünde sandığı canavardan uzaklaşmak üzere geri geri kaçar, ama korktuğu şey arkadan gelmekte olduğu için

bu kaçış birden onunla burun buruna gelmesine yarardı.

İşte tam o anda hızla arkasına dönmek geldi aklına.

Ama orada da hiçbir şey yoktu.

Yalnızca karanlık.

Bu onu cidden ürküttü ve kaçmaya, geldiği yöne gerilemeye başladı.

Kısa bir süre buna devam ettikten sonra birden aklına ilk başta uzaklaşmaya çalıştığı şeye doğru gerilemekte olduğu geldi.

Böyle yapmak aptalca, diye düşünmeden edemedi. İlk başta gerilediği yöne doğru gerilemenin aslında daha iyi bir çözüm olduğuna karar verdi ve bir kez daha arkasına döndü.

Tam o anda doğru olanın ikinci önsezisi olduğu ortaya çıktı, çünkü sözcüklerle anlatılamayacak kadar iğrenç bir canavar sessizce arkasında dans etmekteydi. Derisi bir yana iskeleti bir yana kaçmaya çalışan Arthur çılgınca dümen kırdı, bu arada beyni de en çabuk hangi kulaktan kaçabileceğine karar vermeye çalışıyordu.

"Bahse girerim benimle tekrar karşılaşmayı beklemiyordun," dedi canavar, ki Arthur bu yaratıkla daha önce hiç karşılaşmadığına emin olduğu için bunun ilginç bir söz olduğunu düşünmeden edemedi. Bu yaratıkla daha önce hiç karşılaşmadığını rahatça söyleyebilmesiyse basit bir gerçeğe dayanıyordu, çünkü o zamana kadar geceleri mışıl mışıl uyuyabilmişti. O ... o ... o ...

Arthur gözlerini kırpıştırarak baktı. Canavar hiç kıpırdamadan öylece duruyordu ve gerçekten de tanıdık bir tarafı vardı.

Bunun iki metre boyunda bir sinek hologramı olduğunu fark ettiğinde üzerine dondurucu bir sakinlik çöktü.

Bu saatte kimin kendisine ne diye bir sinek hologramı gösterdiğini merak etmişti. Duyduğu sesin kime ait olduğunu da merak ediyordu.

Korkunç derecede gerçek görünüşlü bir hologramdı bu.

Sonra kayboldu.

"Ya da belki beni böyle daha iyi hatırlarsın," dedi ses aniden; derinlerden gelen, boş ve kötü ruhlu bir sesti, aklında bir kötülük olan kızgın ziftin bir davulun içinden akarken çıkardığı sese benziyordu, "yani tavşan olarak."

Ani bir pinglemeyle birlikte kapkara labirentin içinde iğrenç bir yumuşaklığı ve sevimliliği olan azman bir tavşan belirdi - yine yalnızca bir görüntüydü, ama o yumuşak ve sevilesi tüylerinin her biri son derece gerçek görünüyordu. Arthur onun yumuşak, sevimli, kırpışmayan, kocaman kahverengi gözlerinde kendi yansımasını görünce şaşırdı.

"Karanlıkta doğdum," diye homurdandı ses, "karanlıkta büyüdüm. Bir sabah ilk kez yeni dünyanın parlak ışığına uzattığım kafam çakmaktaşından yapıldığını sandığım ilkel bir aletle ortasından ikiye ayrıldı.

"Senin yaptığın ve yine senin kullandığın bir aletti bu, Arthur Dent. Hem de çok sert bir şekilde."

"Derimden içinde ilginç taşlarını biriktirdiğin bir çanta yaptın. Bunu biliyorum, çünkü daha sonraki hayatımda bir sinek olarak dünyaya geldim ve sen bu sefer de beni ezdin. Bir kez daha. Yalnızca bu kez bana vurduğun şey daha önceki derimden yapmış olduğun çantaydı."

"Arthur Dent, sen yalnızca zalim ve kalpsiz bir adam değil, aynı zamanda şaşırtıcı derecede kabasın."

Arthur ağzı bir karış açık bakarken ses durakladı.

"Çantayı kaybettiğini görüyorum," dedi ses. "Belki de ondan sıkıldın, ha?"

Arthur çaresizlik içinde başını iki yana salladı. Aslında çantayı çok sevdiğini ve ona çok iyi baktığını, gittiği her yere onu da götürdüğünü, ama bir şekilde her yolculuğunun başka bir çantayla sonuçlandığını söylemek istiyordu. Tuhaf, ama o anda yanında olan çantanın pis kokulu ve suni leopar derisinden olduğunu yeni fark etmişti ve yalnızca birkaç saniye önce geldiği bu yer her neresiyse oraya gelmeden önce yanında olan çanta değildi bu, üstelik yanındaki suni leopar derisi çanta kendisinin seçeceği cinsten bir şey değildi ve kendisinin olmadığına göre içinde kim bilir ne vardı, o kendi çantasını hepsine tercih ederdi, her şeyin ötesinde çantayı, daha doğrusu çantayı meydana getiren malzemeyi, yani tavşan derisini, asıl sahibinden, yani az önce kısa bir sohbet etme şerefine eriştiği tavşandan sormadan almış olduğu için de müthiş üzgün olduğunu ona söyleyebilmeyi isterdi.

Ama söylemeyi başarabildiği tek şey "Erp" sözcüğü oldu.

"Üstüne basıp geçtiğin kertenkeleyle de tanış," dedi ses.

Ve işte orada, Arthur'un yanı başında pullu, yeşil, dev gibi bir kertenkele durmaktaydı. Arthur döndü, haykırdı, geriye doğru sıçrayınca kendisini tavşanın ortasında buldu. Tekrar haykırdı, ama geriye sıçrayacak bir yer bulamadı.

"O da bendim," diye kısık ve tehditkâr bir tonda mırıldanarak devam etti ses, "sanki bilmiyormuş gibi davranma..."

"Bilmek mi?" dedi Arthur şaşırarak, "bilmek?"

"Reenkarnasyonun ilginç yanı," dedi törpüleyici bir tonlamayla ses, "çoğu kişinin, çoğu ruhun, bunun kendisinin başına geldiğini fark etmemesidir."

Söylediklerinin etkisi anlaşılsın diye bir süre sustu. Arthur'a sorarsanız ortalık etkiden ve efektten geçilmiyordu zaten.

"Oysa *ben* farkındaydım," diye öfkeyle tısladı ses, "yani farkına *vardım.* Yavaş yavaş, adım adım."

O, her kimse, yine sustu ve nefes aldı.

"Başka türlüsü elimde miydi yani?" diye haykırdı, "aynı şey durmaksızın, tekrar tekrar yinelenerek başıma gelirken! Yaşadığım her yaşamda, Arthur Dent tarafından öldürüldüm. Hangi dünyada, hangi bedende, hangi zamanda olursa olsun, tam kendime bir düzen kuruyorum, Arthur Dent geliyor ve bam, beni öldürüyor.

"Fark etmemek biraz zor. Biraz belleği zorluyor. Bir işaret değneği gibi. Biraz fazla aşikâr!"

"'Bu tuhaf,' diyordu ruhum kendi kendine, yaşayanlar dünyasında Dent tarafından sona erdirilen bir başka sonuçsuz girişimin ardından ölüler diyarına doğru kanatlanıp uçarken, 'az önce, en sevdiğim su birikintisine ulaşmak için karşıdan karşıya geçerken, beni ezen adam bana biraz tanıdık geliyor ...' Sonra yavaş yavaş parçaları birleştirdim. Dent, benim-sonsuz-katilim!"

Sesinin yankıları koridorların aşağısında ve yukarısında gürledi. Arthur sessiz ve buz kesmiş bir halde öylece duruyor, duyduklarına inanmadan başını sallıyordu.

"İşte o an geldi, Dent," diye çığlık çığlığa haykırdı ses, artık ateşli bir nefret noktasına ulaşırken, "işte sonunda her şeyi öğrendiğim an!"

Arthur'un önünde aniden açılıveren şey anlatılmaz derecede iğrençti, korkudan nefesi kesildi ve öğürdü. İşte size bu şeyin ne kadar iğrenç olduğunu tanımlamak için yapılmış bir girişim: Bu şey nabız gibi atan, devasa ve rutubetli bir mağaraydı, balinaya benzeyen kocaman, kaygan ve hantal bir yaratık da onun etrafında yuvarlanıyor ve devasa bembeyaz mezar taşlarının üzerinden kayıyordu. Mağaranın çok üstünde geniş bir burun yükseliyor, bunun üzerinde de daha da korkunç iki mağaranın karanlık girişleri göze çarpıyordu ...

Dikkatini bu dev mağaraya canlı canlı sokulan bir istiridyeye yöneltmesi gerekirken Arthur Dent, ansızın kendi ağzına baktığını fark etti.

Bir çığlık atarak geriye doğru sendeledi ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Bir kez daha baktığında itici görüntü kaybolmuştu. Koridor karanlıktı ve kısaca sessizdi. Düşünceleriyle baş başa kalmıştı. Bunlar son derece sevimsiz düşüncelerdi ve kendilerine göz kulak olacak bir bakıcıları olmasını tercih ederlerdi.

Bundan sonra duyulan ilk gürültü, kocaman bir duvarın kayarak açılırken çıkardığı boğuk ve ağır sürtünme sesi oldu. Bir an duvarın arkasında karanlık bir boşluk göründü. Arthur bir farenin karanlık bir köpek kulübesine bakışı gibi baktı bu boşluğa.

Ve ses tekrar konuştu.

"Bana bunun bir tesadüf olduğunu söyle, Dent," dedi. "Bana bunun bir tesadüf olduğunu söylemen için meydan okuyorum sana!"

"Bir tesadüftü," dedi çabucak Arthur.

"Değildi!" diye kükredi ses.

"Öyleydi," dedi Arthur, "bir ..."

"Eğer bu bir tesadüfse o zaman benim adım Agrajag değil!!!"

"Herhalde sen de," dedi Arthur, "adının bu olduğunu iddia edeceksin."

"Evet!" derken tısladı Agrajag, çok ustaca bir mantıksal çıkarsamayı az önce tamamlamış gibi.

"Pekâlâ, ama korkarım ki, bu yine de bir tesadüftü," dedi Arthur.

"Buraya gel de, onu burada söyle!" diye aniden patlayan bir öfke dalgasıyla uludu ses.

Arthur içeri doğru yürüdü ve bunun bir tesadüf olduğunu söyledi ya da en azından bir tesadüf olduğunu söylemek üzereydi. Ama son sözcüğün sonuna doğru dili yoldan çıktı, çünkü o sırada ışıklar yanmış ve içine girdiği şeyin ne olduğu ortaya çıkmıştı.

Burası bir Nefret Katedraliydi.

Burası yalnızca çarpık değil, aynı zamanda burkuk olan bir zihnin ürünüydü.

Burası çok büyüktü. Çok da korkutucuydu.

İçinde bir Heykel vardı.

Heykel konusuna birazdan geri döneceğiz.

Uçsuz bucaksız görünen bu oda sanki bir dağın içine oyulmuş gibiydi ve bunun nedeni de gerçekten bir dağın içine oyulmuş olmasıydı. Orada öylece dikilmiş, şaşkın şaşkın bakarken Arthur'a oda başının üzerinde onu hasta edercesine dönüyormuş gibi göründü.

Her yer kapkaraydı.

Kapkara olmayan yerlerin de ister istemez öyle olmasını istiyordunuz, çünkü kimi korkunç ayrıntılar, Ultramorttan Kıyımötesine dek uzanan, gözleri kör edebilecek bir renk spektrumu içinde vurgulanmıştı.

Bu renklerin vurguladığı anlatılamaz korkunçluktaki ayrıntılar, Francis Bacon'ı bile öğle yemeğinden kaldıracak çirkinlikteki gargoylelerdi.[26]

Duvarlar, sütunlar, payandalar ve balkonlara yerleştirilmiş bu gargoylelerin hepsi de içeri dönük ve ortadaki Heykele bakar şekilde duruyordu, ki bu heykel konusuna az sonra geleceğiz.

Francis Bacon'ın iştahı bu gargoyleler yüzünden kaçabiliyorsa eğer, bu suratlara bakıldığında da kolaylıkla anlaşılabilirdi ki, eğer canlı olsalardı -ki değillerdi- ve birileri yemeleri için o Heykeli ikram etseydi -ki etmezdi- bu Heykelin onların iştahını bile kaçıracağı açıkça belliydi.

İhtişamlı duvarların üzerinde Arthur Dent tarafından öldürülenlerin isimlerinin kazılı olduğu büyük

taş tabletler bulunuyordu.

Bu isimlerin bazılarının yanında bir yıldız işareti bulunuyordu ve altları çizilmişti. Bir inek kesilmiş ve Arthur da onun pirzolasını yemişse bu hayvanın adı sade bir şekilde kazılmış, ama örneğin Arthur'un bizzat tuttuğu ve sonra beğenmeyip tabağının kenarında bıraktığı bir balığın isminin altına çift çizgi, üç yıldız işareti ve sırf anlatılmak isteneni vurgulamak için süs olarak ucundan kan damlayan bir hançer çizilmişti.

Bütün bunların içinde, Heykel konusu hariç, o konuya da yavaş yavaş geliyoruz, en rahatsız edici olanı bütün bu kişi ve yaratıkların aynı kişi olduğunun tekrar tekrar açık bir şekilde ima edilmesiydi.

Rahatsız edici olduğu kadar belirgin olan bir şey de bu kişinin, her ne kadar haksız da olsa bu durumdan ötürü son derece sinirli ve kızgın oluşuydu.

Hatta bu kişinin Evrende eşi görülmemiş bir kızgınlık düzeyine ulaştığını söylemek daha doğru olurdu. Bu, epik boyutlara ulaşan bir kızgınlık, yakıp dağlayan bir alev, sınırsız kırgınlığı içinde zamanın ve uzayın bütününe yayılan bir öfkeydi.

Ve işte bu kızgınlık da en dolu ifadesini bütün bu çirkinliklerin ortasında yer alan Heykelde buluyordu, o Arthur Dent'in heykeliydi ve bu heykelin onu yücelten bir övgü olduğu söylenemezdi. Onbeş metre boyundaydı ve kendisine konu olan kişiye hakaretle doldurulmaktan kaçınılmış tek bir santimi bile yoktu, ki böyle bir şeyin onbeş metresi konu olan kişi kim olursa olsun, kendisini kötü hissetmesine yeterdi. Heykeltıraş, burnunun kenarındaki küçük sivilceden, ropdöşambrının kötü kesimine kadar Arthur Dent'in yerden yere vurulup aşağılanmamış tek bir yanını bile bırakmamıştı.

Arthur bir gorgo[27], tek kişilik masum bir Evrende kesip biçerek ilerleyen bir ogre[28], bir kötülük sembolü, yırtıcı, yağmacı bir kişilik gibi görünmekteydi.

Heykeltıraşın ateşli bir yaratıcılık krizi sırasında modeline vermeyi kararlaştırdığı otuz kolundan her biriyle ya bir tavşanın beynini dağıtıyor, ya bir sinek öldürüyor, ya bir lades kemiğini çekiyor, ya saçından bit ayıklıyor ya da Arthur'un ilk bakışta ne olduğunu anlayamadığı bir şey yapıyordu.

Çok sayıdaki ayağı sayısız karıncayı ezmekteydi.

Arthur elleriyle gözlerini kapadı, karşısındaki çılgın görüntünün üzüntüsü ve dehşeti içinde başını önüne eğerek yavaşça iki yana salladı.

Gözlerini yeniden açtığındaysa, bütün bu zaman içinde durmaksızın katlettiği adam ya da yaratık, her neyse işte o, tam karşısında durmaktaydı.

"HhhhhhrrrraaaaHHHHH!" dedi Agrajag.

Adam ya da yaratık, her neyse, şişko ve çıldırmış bir yarasaya benziyordu. Arthur'un çevresinde hantal yürüyüşüyle dolandı ve kıvrık pençeleriyle onu dürtükledi.

"Bana bak ... !" diye bu dürtüklemeye karşı çıktı Arthur.

"HhhhhhrrrraaaaHHHH!!!" diye dürtüklemesini açıkladı Agrajag. Arthur da yapılan bu açıklamayı tuhaf ve iğrenç bir şekilde harap olmuş bu görüntüden korkmuş olmasına dayanarak isteksizce kabullendi.

Agrajag kapkara, kırış kırış ve kayış gibi bir yağ tulumuydu.

Nedendir bilinmez, sahip olduğu yarasa kanatları, kırık dökük acınası halleriyle, havayı kuvvetle döven güçlü kanatlardan çok daha ürkütücüydü. Ürküten şey, muhtemelen fiziksel şartların bütün olumsuzluğuna rağmen yaratığın inadına varlığını sürdürüyor olmasındaydı.

Son derece şaşırtıcı dişlere sahipti.

Bu dişlerin her biri sanki başka bir hayvana aitmiş gibi görünüyordu ve yüzüne öyle garip açılarda yerleştirilmişlerdi ki bir şey yemeye kalkıştığında sanki yüzünün yarısını da birlikte çiğneyecek ve bu

arada büyük olasılıkla bir gözünü de çıkaracakmış gibi görünüyorlardı.

Üç gözün her biri alev alev yanıyor ve kurtbağrı çalısındaki bir balık kadar sağlıklı görünüyordu.

"Bir kriket maçındaydım," dedi törpü gibi bir sesle.

Bu, Arthur'a öyle saçma geldi ki az kalsın şaşkınlıktan boğuluyordu.

"Bu bedenimle değil," diye acı bir çığlık attı yaratık, "bu bedenimle değil! Bu benim son bedenim. Bu benim son hayatım. Bu benim intikam vücudum. Bu benim Arthur-Dent'i-Öldür bedenim. Bu benim son şansım. Onu elde edebilmek için de savaşmak zorunda kaldım."

"Ama ..."

"Ben ..." diye kükredi Agrajag, "bir kriket maçındaydım! Kalbim zayıftı, ama karıma dedim ki, bir kriket maçında bana ne olabilir ki? Ve tam seyrederken, ne oldu dersin?"

"Tam önümde, ansızın ve oldukça kötü niyetli bir şekilde iki kişi yoktan var oluverdiler. Zavallı kalbim bu şoka dayanamayıp durmadan önce, dikkatimi çeken son şey bu adamlardan birinin sakalında bir tavşan kemiği taşıyan Arthur Dent olduğuydu. Tesadüf öyle mi?"

"Evet," dedi Arthur.

"Tesadüf ha?" diye haykırdı yaratık, kırık kanatlarını acı içinde çırparken en berbat dişlerinden biriyle sağ yanağında bıçak yarasına benzer kısa bir yarık açtı. Her ne kadar, o zamana dek yakından incelemekten kaçındıysa da Arthur, Agrajag'ın yüzünün yapış yapış siyah yara bantlarıyla kaplı olduğunu fark etti.

Huzursuzca geri çekildi. Elini sakalına attı. Sakalında gerçekten de hâlâ bir tavşan kemiği bulunduğunu fark edince irkildi. Tuttuğu gibi çekip attı.

"Bak," dedi, "bu yalnızca kaderin sana oynadığı kötü bir oyun. Bana. Bize. Tamamen tesadüf."

"Benimle ne alıp veremediğin var, Dent?" diye hırladı yaratık, acı içinde ona doğru ilerlerken.

"Hiçbir şey," diye ısrar etti Arthur, "samimiyetle söylüyorum hiçbir şey."

Agrajag boncuk boncuk gözlerini onun üzerine dikti.

"Hiçbir garezinin olmadığı birini durup durup öldürmek çok tuhaf bir davranış biçimi. Ben buna, tuhaf bir sosyal etkileşim biçimi derim. Aynı zamanda da buna yalan derim!"

"Ama bak," dedi Arthur, "çok üzgünüm. Ortada çok kötü bir yanlış anlama var. Benim gitmem gerekiyor. Saatin var mı? Şu anda Evrenin kurtarılmasına yardım etmem gerekiyor." Biraz daha geriledi.

Agrajag biraz daha ilerledi.

"Bir noktada," diye tısladı, "bir noktada, vazgeçmeye karar vermiştim. Evet. Geri dönmeyecektim. Ölüler diyarında kalacaktım. Peki sonra ne oldu?"

Arthur başını sallayarak hiçbir fikri olmadığını ve bir fikri olmasını da istemediğini belirtmeye çalıştı. Kim bilir kim tarafından, Herkülvari bir çabayla yontulmuş yatak odası terliklerinin kötü taklidine kadar gerilemişti. Üzerinde bir kule gibi yükselen korkunç ve tuhaf kopyasına doğru kafasını kaldırıp baktı. Ellerinden birinin ne yapıyor olması gerektiğini hâlâ çözememişti.

"İsteğim dışında, oradan tekrar koparılıp yaşayanların dünyasına çekildim," diye devam etti Agrajag, "bir demet petunya olarak. Bir saksı içinde olduğumu da ekleyebilirim. Bu özel, mutlu, küçük ömrüm, benimle saksımın içinde, kimseden destek görmeden, çok sevimsiz bir gezegenin beşyüz kilometre yukarısında başladı. Bunun bir saksı petunya için doğal olarak hiç de uygun bir konum olmadığını düşünebilirsin. Haklısın da. Bu yaşam çok kısa bir süre sonra beşyüz kilometre aşağıda son buldu. Şunu da ekleyebilirim, son bulduğu yer bir balinanın taptaze enkâzıydı. Ruh kardeşimin."

Arthur'a yenilenmiş bir nefretle baktı.

"Aşağıya düşerken," diye hırladı, "gösterişli bir uzay gemisinin farkına varamadan edemezdim ve bu gösterişli uzay gemisinin lombozlarından birinden de kendini beğenmiş bir Arthur Dent'in baktığını. *Tesadüf* öyle mi?!!"

"Evet!" diye yırtındı Arthur. Tekrar yukarı baktı. Daha önce de baktığı, ama ne yaptığını anlayamadığı kol, ölüme mahkûm bir saksı petunyayı terbiyesizce yaşama çağırıyordu. Bu gözün kolayca kavrayabileceği bir kavram değildi.

"Gitmem gerekiyor," diye üsteledi Arthur.

"Gidebilirsin," Agrajag, "ama ben seni öldürdükten *sonra*."

"Hayır, bunun hiç faydası olmaz," diye açıkladı Arthur, taştan yontulmuş terliklerinin dik yokuşuna tırmanırken, "çünkü benim Evreni kurtarmam gerekiyor, anlarsın ya. Benim bir Gümüş Çubuk bulmam gerekiyor, önemli olan bu. Bunu öldükten sonra yapmam zor olur."

"Evreni kurtarmalımış!" diye küçümseyerek tükürdü Agrajag. "Bunu bana karşı kan davasına girişmeden önce düşünecektin! Ya Stavromula Beta'da olduğun ve birisinin ..."

"Ben hiç oraya gitmedim," dedi Arthur.

"... seni öldürmeye çalışırken kafanı eğişine ne demeli? Kurşun kime çarptı sanıyorsun? Az önce ne dedin?"

"Orada hiç bulunmadım," diye tekrarladı Arthur. "Sen neden bahsediyorsun? Benim gitmem gerek."

Agrajag onun bulunduğu yere gelince durdu.

"Oh, bal gibi oradaydın. Oradaki ölümümden de bütün diğer yerlerdeki ölümlerimden de sen sorumlusun! Masum bir seyircinin ölümünden!" Titriyordu.

"Oranın adını bile duymadım" diye üsteledi Arthur. "Hiç kimse de beni öldürmeye çalışmadı. Senden başka. Belki oraya daha sonra gidiyorumdur, ne dersin?"

Agrajag donmuş, ama mantıklı bir dehşet içinde yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

"Sen Stavromula Beta'ya gitmedin mi yani... *henüz?*" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Arthur, "orası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Oraya kesinlikle gitmedim ve gitmeyi de planlamıyorum."

"Şey, oraya pekâlâ da gidiyorsun," diye mırıldandı Agrajag, "oraya gidiyorsun. Oh Zark!" Sendeledi ve düşecek gibi oldu, muazzam Nefret Katedralinin ortasında çılgınca etrafına bakındı. "Seni buraya çok erken getirdim!"

Avaz avaz bağırıp böğürdü. "Seni buraya, çok erken zarkladım!"

Ansızın kendini toparlayarak intikam ve nefret dolu gözlerini Arthur'a çevirdi.

"Seni yine de öldüreceğim!" diye kükredi. "Bu mantıksal açıdan imkânsız bile olsa, zarklamayı sonuna kadar deneyeceğim! Bütün bu dağı havaya uçuracağım!" Çığlıklar atıyordu. "Bundan nasıl kurtulacaksın, görelim bakalım Dent!"

Acı içinde sallana sallana küçük siyah bir sunağa benzeyen şeyin yanına gitti. Şimdi öyle çılgınca bağırmaktaydı ki dişleri yüzünü gerçekten de fena halde oyuyordu. Arthur taş ayağının üzerindeki tüneğinden aşağı atladı ve dörtte üçü çıldırmış yaratığı zaptetmeye çalıştı.

Üzerine atladı ve hilkat garibesini sunağın tepesine devirdi.

Agrajag yeniden çığlık attı, bir an çılgın gibi çırpındı ve vahşi gözlerini Arthur'a çevirdi.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye acı içinde guruldadı. "Yine gelip beni öldürdün. Yani benden istediğin nedir, kan mı?"

Öfke içinde kısa bir süre tekrar çırpındı, titredi ve yıkıldı, yıkılırken de sunağın üzerindeki büyük kırmızı bir düğmeye vurdu.

Arthur dehşet ve korku içinde irkildi. Önce kendisinin neden olduğu manzaradan, sonra ansızın patırtılı bir acil durumu haber vermek için sessizliği yırtarcasına bağıran siren ve çan seslerinden delirmiş gibi etrafına bakındı.

Görünüşe göre tek çıkış yolu içeri girdiği yolmuş gibiydi. Suni leopar derisi çirkin çantayı bir tarafa fırlatarak oraya doğru yöneldi.

Labirentin karmaşık yolları boyunca gittiği yere bakmadan koşturdu; klaksonlar, sirenler, yanıp sönen ışıklar onu gittikçe daha yakından izliyormuş gibiydiler.

Ansızın bir köşeyi döndü. Hemen önünde bir ışık vardı.

Yanıp sönmüyordu. Bu, gün ışığıydı.

Galaksimizde yalnızca Yerküre'de Krikkit'in (ya da kriketin) bir oyun olarak değerlendirildiği ve bu yüzden de Yerküre'nin özellikle uzak durulan bir yer olduğu söylenir, ama bu yalnızca bizim Galaksimiz ve özellikle de bizim boyutumuz için geçerlidir. Daha üst boyutların bazılarının da kendilerini az çok eğlendirebildiğini ve onların boyutlararası ölçülerine göre milyarlarca yılın karşılığı her neyse o kadar yıldır Brock Tarzı Ultra Kriket oynadıklarını biliyoruz.

"Açık konuşalım, bu berbat bir oyun," (der *Otostopçunun Galaksi Rehberi)* "ama üst boyutların herhangi birinde bulunmuş olan herkes bilir ki, oradakiler de ezilip yok edilmesi gereken kaba ve berbat varlıklardır, eğer doğru açıyla gerçekliğe roket atmanın yolunu bulacak biri çıksa, bu yapılacaktır da."

Bu, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin, yoldan geçerken öylesine içeri girip kendilerine katılmak ve kazıklanmak isteyen herkese iş vereceği gerçeğinin bir başka örneğidir. Özellikle de bu kişiler içeriye öğleden sonra, daimi elemanlardan çok azının orada olduğu bir zamanda girecek olurlarsa.

Buradaki temel nokta şudur:

Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin tarihi idealizm, mücadele, ümitsizlik, ihtiras, başarı, başarısızlık ve son derece uzun öğle yemeği tatillerinden oluşur.

*Rehber'*in daha önceki orijinalleri, finans raporlarının büyük bölümüyle birlikte, zamanın sisleri içinde kaybolmuştur artık.

Bunların nerede kaybolduklarıyla ilgili daha farklı ve daha ilginç kuramları duymak için aşağıdaki satırlara başvurunuz.

Öte yandan hâlâ anlatılan öykülerin büyük bölümünde Hurling Frootmig adında bir kurucu editörün ismi geçer.

Anlatıldığına göre, Hurling Frootmig *Rehber*'i kurmuş, temel ilkelerini dürüstlük ve idealizm olarak yerleştirmiş ve ardından iflas etmişti.

Bu durumu uzun yıllar boyunca sürecek bir yoksulluk ve kendini arama dönemi izlemişti, ki bu süre boyunca Frootmig arkadaşlarına danışmış, yasadışı bilinç hallerinde karanlık odalarda oturmuş, şunu bunu düşünmüş, can sıkıntısı içinde ağırlık çalışmış ve sonra şans eseri Voondoonlu Kutsal Öğle Yemeği Rahipleri ile karşılaşmıştı (Bu Rahipler, öğle yemeği, insanın bir fani gününün tam ortasında yer aldığına ve insanın fani günü de onun ruhsal hayatının bir yansıması olduğuna göre, bu öğünün

(a) insanın ruhsal dünyasının merkezi olarak görülmesi gerektiğini

(b) çok güzel restoranlarda yenmesi gerektiğini iddia ediyorlardı). Sonra Frootmig *Rehber'*in temel dürüstlük ve idealizm ilkelerini ve onların nereye sokulacağını ilan ederek yeniden kurmuş ve *Rehber*'e ilk ticari başarısını kazandırmıştı.

Bundan başka editöryal öğle tatilinin rolünü de araştırıp geliştirmeye başladı, ki daha sonra *Rehber'*in tarihinde bunun çok önemli bir yeri olacaktı, çünkü bu, işlerin çoğu, öğleden sonra yoldan geçerken boş bürolara şöyle bir uğrayıp yapmaya değer bir şeyler olduğunu gören rastgele yabancılar tarafından gerçekleştirilecek demekti.

Kısa bir süre sonra, *Rehber* Küçükayı Beta'daki Megadodo Yayınları tarafından devralınmış ve

böylece her şey son derece sağlam bir finansal yapıya oturtulmuştu. Bu da dördüncü editör Lig Lury Jr.'ın nefes kesici boyutta öğle tatillerine girişmesine izin verdi; öyle ki, yardım kuruluşları için sponsorlu öğle tatilleri düzenlemeye başlayan önceki editörlerin bütün çabaları bunun yanında kuru birer sandviç gibi kaldı.

Lig hiçbir zaman resmen editörlükten ayrılmadı - o yalnızca bir sabah geç saatlerde bürosundan çıktı ve bir daha hiç dönmedi. Aradan yüzyıldan daha uzun bir zaman geçmesine rağmen *Rehber* çalışanlarının çoğu, onun hâlâ jambonlu krosan almaya çıktığını ve sıkı bir öğleden sonra çalışması için geri döneceği şeklindeki romantik yaklaşımı sürdürmektedir.

Lig Lury Jr.'dan beri tüm editörlerin vekil statüsünde atandıklarını kesin olarak söyleyebiliriz. Lig'in masası üzerinde "Lig Lury Jr., Editör, Kayıp, İşlerden bıktığı sanılıyor" yazılı küçük bir levha dışında hâlâ bıraktığı gibi korunmaktadır.

Bazı iftiracı ve yıkıcı kaynaklar, Lig'in aslında *Rehber*'in alternatif muhasebe uygulamaları sırasında yapılan olağanüstü deneylerde ortadan kaybolduğu iddiasındaydılar. Bu konuda çok az şey biliniyordu, söylenenlerse bundan da azdı. Herhangi birinin *Rehber'in* muhasebe bürosu açtığı her dünyanın, kısa bir süre sonra savaş ya da doğal afetler sonucunda yok olduğu gibi tamamen rastlantısal ve anlamsız bir gerçeğe dikkat çekmesi bir yana, bunu fark etmesi bile o kişinin sahip olduğu her bir zerreye kadar dava edilmesine yol açabilirdi.

Yerküre gezegeninin yeni bir hiperuzay kestirme yoluna yer açmak için ortadan kaldırılmasından iki ya da üç gün önce yalnızca Londra, St. John Wood'daki Lord's Kriket Sahasında değil, Somerset, Glastonbury'de de UFO görenlerin sayısında belirlenen şaşırtıcı artış ilginç, ama konuyla tamamen ilgisiz bir gerçekti.

Eskiden beri adı krallar, büyücülük, ley hatları, siğil tedavisi efsaneleriyle birlikte anılan Glastonbury şimdi de *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin yeni mali kayıt bürosunun açılacağı yer olarak seçilmiş, hatta on yıllık finans raporları, Vogonlar gelmeden yalnızca birkaç saat önce şehir dışındaki sihirli bir tepeye taşınmıştı.

Bu gerçekler ne kadar ilginç ve açıklanması olanaksız olsa da hiçbiri üst boyutlarda oynanan Brock Tarzı Ultra Kriket oyunun kuralları kadar ilginç ve açıklanması olanaksız değildir. Bu oyunun kuralların tamamı öylesine karmaşıktı ki sadece bir kez tek bir ciltte bir araya getirilebilmiş, ama o cilt de kütle çekim gücüne yenik düşerek bir kara delik haline gelmişti.

Yine de, işte bu kuralların kısa bir özeti:

KURAL BİR: En az üç ekstra bacak üretin. Onlara ihtiyacınız olmayacak, ama seyirciler buna bayılacaktır.

KURAL İKİ: Bir adet iyi Brock Tanı Ultra Kriket Oyuncusu bulun. Onu laboratuvarda birkaç kez klonlayın. Bu sizi seçme ve yetiştirme konusunda muazzam bir çabadan kurtaracaktır.

KURAL ÜÇ: Kendi takımınızı ve karşı takımı geniş bir sahaya koyarak çevrelerine yüksek bir duvar örün.

Bunun da bir nedeni vardır: Oyun aslında bir seyirci sporu olmakla birlikte seyirciler ne olup bittiğini göremeyince yaşadıkları gerilim sayesinde oyunun olduğundan daha ilginç ve heyecanlı geçtiğini hayal edeceklerdir. Az önce oldukça sıkıcı bir oyun seyretmiş olan bir kalabalık, az önce spor tarihindeki en dramatik olayı kaçırdığına inanan bir gruptan çok daha tehlikelidir.

KURAL DÖRT: Oyuncular için çeşitli spor malzemelerini bu duvardan aşağı atın. Bunlar her şey olabilir - kriket sopaları, tenis raketleri, kayak takımları, yani elinizde iyi sallayabilecek ne bulursanız.

KURAL BEŞ: Böylece, oyuncular ellerine ne geçirirlerse onunla birbirlerine tüm güçleriyle saldırabileceklerdir. Bir oyuncu bir başkasına vurarak "sayı" yaptığında derhal rakibinden uzaklaşmalı ve güvenli bir uzaklıktan özür dilemelidir.

Özürler kısa ve samimi olmalı, maksimum netlikte ve megafon aracılığıyla söylenmelidir.

KURAL ALTI: Kazanan takım, bu oyunu kazanan ilk takım olacaktır.

İlginçtir ki, üst boyutlarda oyuna ilgi arttıkça daha az oynanmaya başlanmıştır. Çünkü yarışan takımların çoğu şimdi bu kuralların yorumu yüzünden birbirleriyle sürekli savaş halindedir. En hayırlısı da budur, çünkü uzun vadede doğru düzgün bir savaşın yaratacağı psikolojik hasar, uzayıp giden bir Brock Tarzı Ultra Kriket maçının yaratacağı hasardan daha azdır.

yirmi

Ok gibi fırlayan Arthur dağdan aşağıya soluk soluğa iniyordu ki birden dağın tüm kütlesinin ayaklarının altında çok çok hafif bir şekilde hareket ettiğini hissetti. Ayaklarının altında bir gümbürtü, kükreme ve hafif bulanık bir hareket, çok çok arkasında ve başının üzerinde de bir ısı dalgası vardı. Bir korku krizi içinde koştu. Toprak kaymaya başlamıştı ve birden "toprak kayması" sözünün gücünü, daha önce hiç dikkatini çekmediği bir şekilde hissetti. Eskiden bu onun için yalnızca bir deyimken, şimdi bu olayın toprağın yapabileceği garip ve mide bulandırıcı bir şey olduğunu aniden ve korkunç bir şekilde fark etmişti. Korkudan ve titremekten kendini hastalanmış hissetti. Toprak kaydı, dağ bulanıklaştı, Arthur kaydı, düştü, ayağa kalktı, tekrar kaydı ve koştu. Heyelan başlamıştı.

Önce taşlar, sonra kayalar, sonra aptal kuklalar gibi hareket eden, ama daha büyük, çok daha büyük, çok çok daha sert, daha ağır ve üzerinize düşerse öldürme olasılığı sonsuz oranda daha fazla olan kocaman kaya kütleleri yanından geçip gitti. Gözleri onlarla dans ederken ayakları da dans eden toprakla birlikte dans ediyordu. Sanki koşmak korkunç bir terleme hummasıymış gibi koşuyor, kalbi çevresindeki jeolojik cinnete ayak uyduracak bir ritimle atıyordu.

Durumun mantığı, yani Agrajag'ın kazara katledilişi destanındaki bir sonraki infazı gerçekleştirmek için kesinlikle yaşaması gerektiği Arthur'un beyninde bir etki göstermeyi kesinlikle başaramıyor veya onu hiçbir şekilde dizginleyemiyordu. Ölüm korkusu Arthur'un içinde, altında ve üstündeydi, saçlarını dibinden kavramıştı ve o bu korkuyla koşuyordu.

Ansızın bir kez daha tökezleyip bütün ağırlığıyla öne doğru yuvarlandı. Tam onu serseme çevirecek bir sertlikle yere çarpmak üzereydi ki, toprağın üzerinde, hemen önünde koyu lacivert küçük bir valizin durduğu dikkatini çekti. Bu valizi tanıyordu, çünkü bu kişisel zaman ölçeğine göre on yıl önce Atina havaalanında bagajda kaybettiği valizdi ve yaşadığı şaşkınlığın içinde yeri tamamen ıskalayarak beyni şarkılar söylerken havaya doğru yükseldiğini fark etti.

Yaptığı şey temel olarak şuydu: Uçuyordu. Şaşkınlık içinde etrafına bakındı, ama yaptığı şeyin bu olduğuna hiç şüphe yoktu. Hiçbir parçası yere değmiyor, hatta hiçbir parçası oraya yaklaşmıyordu bile. Uzun sözün kısası, etrafında yuvarlanan kaya parçalarıyla birlikte o da havada süzülüyordu.

Artık kayalar konusunda bir şeyler yapabilirdi. Hiç çaba sarf etmemesine şaşarak gözlerini kırpıştırdı ve daha da yükseldi, kaya parçaları şimdi aşağısındaki boşlukta yuvarlanıyordu.

Büyük bir merak içinde aşağıya baktı. Kendisiyle titreşen toprak arasında yaklaşık dokuz on metrelik bir hava tabakası vardı. Tabii içinde fazla zaman geçirmeden yerçekimi yasasının çelik pençesi altında aşağı doğru yönelen kaya parçalarını saymazsak: Görünüşe göre aynı yerçekimi yasası, Arthur'a aniden ve hiç yoktan ücretli izin vermişti.

Neredeyse aynı anda, kendini koruma güdüsünün beyne aşıladığı doğruyu bulma hissiyle birlikte aklına, bunu düşünmemesi gerektiği geldi; eğer düşünecek olursa, yerçekimi yasası aniden bakışlarını ona çevirip orada ne yaptığını sormaya kalkabilir ve birden her şeyi kaybedebilirdi.

İşte bu yüzden de laleleri düşündü. Zordu, ama düşündü. Lale diplerinin sevimli ve düzgün yuvarlaklığını, birbirinden ilginç renk çeşitlerini düşündü, Yerküre'de yetişen ya da yetişmiş lalelerin kaçta kaçının bir yel değirmeninin bir buçuk kilometrelik çapı içinde bulunabileceğini

düşündü. Bir süre sonra bu düşünce zincirinden tehlikeli bir şekilde sıkıldı, havanın altında kaymakta olduğunu ve düşünmemek için kendisini o kadar zorladığı zıplayan kaya parçalarının bulunduğu seviyeye doğru alçaldığını hissetti, bu yüzden de Atina havaalanını düşündü biraz ve bu onun beş dakika kadar sinirlenmesini sağladı - bu sürenin sonunda şimdi yerden ikiyüz metre yüksekte uçmakta olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

Bir an için tekrar yere nasıl döneceği konusunda düşündü, ama hemen aklına böyle hesaplardan kaçınması gerektiği geldi ve duruma soğukkanlılıkla bakmaya çalıştı.

O uçuyordu. Bundan nasıl faydalanacaktı? Tekrar yere baktı. Fazla dikkatli bakmamış, geçerken şöyle üstünkörü bir bakış atabilmek için elinden geleni yapmıştı. Fark etmeden geçemediği birkaç şey vardı. Birincisi dağdaki patlamanın artık gücünü kaybetmiş olmasıydı - zirvenin biraz altında küçük bir krater vardı, ki orası muhtemelen kayaların muazzam mağara katedralinin, kendi heykelinin ve zavallı Agrajag'ın hor kullanılmış bedeninin tepesine çöktüğü noktaydı.

Diğeriyse valiziydi, Atina havaalanında kaybettiği valizi. Temiz bir toprak parçası üzerinde, kaybolmuş bir ifadeyle bekliyordu, çevresi yorgun kaya parçalarıyla doluydu, ama görünüşe göre hiçbiri ona çarpmamıştı. Bunun nedenine ilişkin fikirler yürütmekten kaçındı, zaten bu gizem valizin orada bulunmasının dehşet verici imkânsızlığıyla gölgelendiği için bu konuda fikir yürütmeye de hiç gönlü yoktu. Ama işte oradaydı. Suni leopar derisinden çirkin çantası da kaybolmuşa benziyordu, ki bu tam olarak açıklanabilir olmasa bile yine de iyi bir şeydi.

Artık valizi oradan alması gerektiği gerçeğiyle karşı karşıyaydı. Kendisi burada, adını bile hatırlayamadığı yabancı bir gezegenin yüzeyinden ikiyüz metre havada uçuyordu. Eski yaşamının küçük bir parçası olan bu sıradan nesneyi burada, toz haline gelmiş evinden bilmem ne kadar ışık yılı uzaktaki bu yerde bırakamazdı.

Üstelik, diye hatırladı birden, valiz hâlâ kaybettiği zamanki durumdaysa, içinde Evrende kalan yegane Yunan zeytinyağını barındırıyor olması gerekiyordu.

Yavaş yavaş, oldukça dikkatli bir şekilde yere doğru santim santim süzülmeye başladı, sağa sola hafifçe savrulan huzursuz bir kâğıt parçası gibi yere iniyordu.

İyi gidiyordu, kendini iyi hissediyordu. Hava hem onu destekliyor hem de içinden geçmesine izin veriyordu. İki dakika sonra valizden yalnızca yarım metre yukardaydı ve zor bir kararla karşı karşıyaydı. Hafifçe aşağı yukarı sallandı ve kaşlarını çattı, ama yine elinden geldiğince hafifçe yaptı bunu.

Eğer valizi yakalarsa onu taşıyabilecek miydi? Fazladan bir ağırlık onu doğruca yere çekmez miydi?

Yalnızca yerdeki herhangi bir şeye dokunmak bile onu havada tutan gizemli güç her neyse onun boşalmasına sebep olmaz mıydı?

Bu noktada mantıklı davranıp havadan bir iki saniyeliğine ayrılarak yere dönse daha iyi olmaz mıydı?

Eğer böyle yaparsa sonrasında bir daha uçmayı başarabilir miydi?

Kendini bırakıp farkına vardığında hissettikleri öyle hoş duygulardı ki, onları kaybetmenin, belki de sonsuza kadar kaybetmenin düşüncesine bile dayanamazdı. Sırf o şaşırtıcı ve zahmetsiz hareketi hissetmek için birazcık yukarı süzüldü. Sonra küçük bir dalış denemesi yaptı.

Dalış muhteşemdi. Kolları önünde açılmış, saçları ve ropdöşambrı arkasından dalgalanarak gökyüzünden aşağılara pike yaptı, topraktan yarım metre yüksekte bir hava kütlesi boyunca rüzgârla doldu ve hafif bir kavis çizerek tekrar yükseldi, kavisin tam tepesinde durdu ve konumunu korudu.

Sadece konumunu korudu. Orada öylece kaldı.

Muhteşemdi.

Valizi almanın yolunun da bu olduğunu aniden kavrayıverdi. Bir pike yapacak, tam yükselirken valizi kapacak ve yukarı taşıyacaktı. Belki bir parça sarsılırdı, ama başaracağına emindi.

Bir iki alıştırma dalışı yaptı ve bu konuda gittikçe ustalaştı. Yüzünde hissettiği hava, bedeninin rüzgârda zıplaması ve çıkardığı vuuf sesiyle birlikte -hatırlayabildiği kadarıyla- doğduğundan beri hissetmediği bir şekilde ruhunun arındığı duygusunu vermekteydi. Kendisini esintiye bırakarak biraz uzaklaştı ve manzarayı inceledi, hiç hoş değildi, harap olmuş bomboş bir görüntüydü bu. Daha fazla bakmamaya karar verdi. Yalnızca valizi kapacaktı ve sonra ... valizi kaptıktan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Yalnızca valizi kapmaya ve sonra işleri oluruna bırakmaya karar verdi.

Rüzgâra karşı kendisini tarttı, direndi ve onun etrafından döndü. Rüzgârın üzerinde süzüldü. Kendisi henüz farkında değildi, ama vücudu bu noktada yorulmaya başlamıştı.

Hava akıntısının altına girdi ve dalışa geçti.

Hava onu geçerek aktı ve Arthur heyecanla titredi. Toprak kararsızca sarsıldı, kafasını topladı ve Arthur'u karşılayıp çantanın yıpranmış plastik sapını ona sunmak üzere kayarcasına yükseldi.

Arthur aşağı süzülürken yarı yolda bunu yapabileceğine ilişkin inancını yitirdiğinde neredeyse gerçekten başarısızlığa uğrayacağı tehlikeli bir an yaşadı, ama son anda kendisini toparladı, toprağı sıyırarak kolunu valizin sapına geçirdi ve yeniden yukarı tırmanmaya başladı, başaramadı, aniden taşlı zemine külçe gibi yıkıldı, her tarafı çizildi ve berelendi.

Sendeleyerek ayağa fırladı, üzüntü ve düş kırıklığının ıstırabı içinde valizini sallayarak umutsuzca yalpaladı.

Ayakları artık her zamanki gibi sıkıca yere basıyordu. Bedeni yerde sürüklenen kaba bir patates çuvalını andırıyordu, zihniyse bir çuval kurşun hafifliğindeydi.

Başı dönüyor, eli ayağı boşalıyor, olduğu yerde sallanıyor ve neredeyse her yanı ağrıyordu. Ümitsizce koşmayı denedi, ama birden bacaklarını çok zayıf hissetti. Ayağı takıldı ve öne doğru devrildi. O sırada şimdi taşımakta olduğu çantada yalnızca Yunan zeytinyağı değil, havaalanından vergisiz aldığı bir şişe de içki olması gerektiğini hatırladı ve bunu anımsamanın keyfiyle en azından on saniyedir uçmakta olduğunu bile fark edemedi.

Bir sevinç çığlığı kopardı, rahatlama, neşe ve katıksız bir fiziksel zevk içinde haykırarak ağladı. Daldı, döndü, bisiklet çevirdi, kaydı, taklalar attı. Yükselen bir hava akımının üzerine yüzsüzce oturdu ve valizinin içindekileri incelemeye koyuldu. Bir melek, topluiğne başının üzerinde kendisini sayan filozofların önünde ünlü dansını yaparken de kendisi gibi hissediyor olmalıydı. Valizin içinde gerçekten de zeytinyağı ve içki şişesiyle birlikte, bir çift kırık güneş gözlüğü, kumlu bir mayo, Santorini'nin kırışmış kartpostalları, kocaman zevksiz bir havlu, birkaç ilginç taş, nedeni üzücü de olsa tekrar karşılaşmayacağını düşününce rahat bir nefes aldığı birtakım kişilerin adreslerini taşıyan birkaç kâğıt parçası bulunca keyifli bir kahkaha attı. Taşları attı, güneş gözlüğünü taktı ve kâğıt parçalarını rüzgârda savrulmaya bıraktı.

On dakika sonra, tembel tembel bir bulutun içinden geçerken, kocaman ve son derece rezil bir kokteyl parti tarafından sırtının tam orta yerinden vuruldu.

Şimdiye kadar verilen en uzun ve en yıkıcı parti dördüncü nesline girmekteydi, ama hâlâ hiç kimse partiden ayrılmaya niyetlenmemişti. Birisi bir kez saatine bakmıştı, ama bu onbir sene önceydi ve onu izleyen kimse olmamıştı.

Karışıklık olağanüstüydü ve inanılabilmesi için görülmesi gerekirdi, ama inanmak için özel bir isteğiniz yoksa gidip bakmanız önerilmezdi, çünkü bundan hoşlanmazdınız.

Kısa süre önce bulutlarda birtakım gürültüler olmuş ve ışıklar görülmüştü; bir teoriye göre, bu bir halının üzerine akbabalar gibi üşüşmüş rakip halı temizleme şirketlerine ait filolar arasında yapılan bir savaştı, ama partilerde duyulan şeylere, özellikle de bu partide duyulan hiçbir şeye inanmamak gerekiyordu.

Sorunlardan biri ve giderek kötüye gittiği açıkça görüleni partidekilerin hepsinin, partiden ilk ayrılan olmak istemeyenlerin çocukları, torunları ya da torunlarının torunları olmasıydı. Bütün o seçici döllenme, gerileyen genler vs. meselesi yüzünden bu durum şu anlama geliyordu: Şu anda partide bulunanlar ya fanatik parti meraklıları, ya geveze sersemler ya da daha yaygın olarak her ikisi birdendi.

Her iki durumda da genetik açıdan bu durum, her yeni neslin partiyi terk etme olasılığının bir öncekine göre daha da azaldığı anlamına geliyordu.

Böylece işin içine, içkinin ne zaman biteceği gibi başka faktörler de karışıyordu.

O anda iyi bir fikirmiş gibi gelen bazı olaylar yüzünden bu nokta hâlâ çok uzak görünüyordu (hiç bitmeyen bir partinin sorunlarından biri de yalnızca bir partide iyi fikirmiş gibi gelen şeylerin, iyi bir fikirmiş gibi görünmeye devam etmesidir).

O sırada iyi bir fikirmiş gibi gelen şeylerden biri partinin uçmasıydı - alışılmış anlamıyla partilerde uçmak değil, sözlük anlamında uçmaktı bu.

Çok eskilerde bir gece, partiye katılanların ilk neslinden olan astromühendislerin oluşturduğu bir sarhoşlar grubu orayı kazarak, burayı sökerek, bir başka yeri çakarak, binanın üzerine tırmanmışlardı ve ertesi sabah yükseldiğinde güneş, kendisini bir sürü mutlu ve sarhoş kişiyle dolu bir halde, körpe ve ürkek bir kuş gibi ağaçların tepelerinde süzülen bir binanın tepesinde pırıldarken bulmuştu.

Uçan parti yalnız bunu başarmakla kalmamış kendini oldukça sıkı şekilde silahlandırmayı da becermişti. Eğer şarap tüccarlarıyla önemsiz tartışmalara girişecek olurlarsa, gücün kendi taraflarında olduğundan emin olmak istiyorlardı.

Tam gün kokteyl parti konumundan yarım günlük yağma partisine geçiş kolay oldu ve böylece müzik grubunun bildiği bütün parçaları sonsuz sayıda çalmış olduğu bu noktada partiye çok ihtiyaç duyulan ekstra bir lezzet ve hareket de katılmış oldu.

Yağmaladılar, baskınlar yaptılar, saldırdılar ve artık uçan tankerlerle dışarıdan pompalanacak peynirli kraker, avokado sosu, pirzola, şarap ve içki stoklarını tazelemek için bütün bir şehri rehin aldılar.

Bununla birlikte bir gün içkinin ne zaman biteceği sorunuyla yüz yüze gelinmesi kaçınılmazdı.

Üzerinde uçtukları gezegen artık üzerinde ilk kez dolaştıkları o gezegen değildi.

Kötü durumdaydı.

Partinin bitip tükenmeyen saldırılarına uğramış ve pek çok bölgesi yağmalanmıştı, ama gökyüzünde yalpalayarak önceden tahmin edilemez bir şekilde oradan oraya dolanan partiye hiç kimse bir karşı saldırıda bulunmayı başaramamıştı.

Gerçekten müthiş bir partiydi bu.

Ayrıca sırtınızın tam ortasından vurulmak için de gerçekten müthiş bir şeydi.

yirmiiki

Arthur yarılıp parçalanmış bir beton bloğun üzerinde acı içinde kıvranarak yattı, bulut yığınları gelip geçerken ona hafifçe dokunuyor ve nereden geldiğini çıkaramadığı belli belirsiz bir eğlence sesi aklını karıştırıyordu.

Hemen tanıyamadığı bir müzik vardı, tanıyamamasının sebebi kısmen "Bacağımı Jaglan Beta'da bıraktım" parçasının melodisini bilmemesinden, kısmen de çalan grup çok yorgun olduğu için bazı üyelerin parçayı üç-dörtlük, bazılarının dört-dörtlük ve kafayı bulmuş bazılarının da $\prod r^2$'de, yani başka bir deyişle her birinin son günlerde uyuyabildiği uyku oranında çalmasıydı.

Nemli havada, nefes nefese soluyarak yatıyor ve elleriyle yoklayarak nerelerinden yaralanmış olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dokunduğu her yeri acımaktaydı. Kısa bir süre sonra bunun asıl acıyan yerinin eli olmasından kaynaklandığını anladı. Bileği burkulmuş gibi görünüyordu. Sırtı da incinmişti, ama bir süre sonra önemli bir şeyi olmayıp yalnızca birkaç bere aldığına ve biraz sarsıldığına emin oldu, kim olsa aynı şey olmaz mıydı? Bulutların arasında uçan bir binanın ne işi olduğunu anlamıyordu.

Diğer taraftan, aynı yerde kendisinin ne aradığı konusunda da inandırıcı bir açıklama bulmakta biraz zorlanabilirdi, bu yüzden binayla birbirlerini sorgusuz sualsiz kabul etmeleri gerektiğine karar verdi. Yattığı yerden yukarı baktı. Arkasında açık renkli, ama leke içinde taş bloklardan oluşmuş bir duvar yükseliyordu. Yattığı yer, binanın çevresini saran bir bir buçuk metre genişliğinde bir tür çıkıntıydı. Burası partinin verildiği binanın temellerinin bulunduğu zeminin büyükçe bir parçasıydı ve binanın dağılmasını engellemek için onu da birlikte almışlardı.

Huzursuzca ayağa kalktı ve kenardan aşağıya bakmaya kalkışınca yükseklik yüzünden başı döndü. Çiy ve nemle ıslanmış duvara dayandı. Beyni serbest stil yüzmeye devam ediyor, ama midesinde birileri kelebekte ısrar ediyordu.

Buraya kendi kendine gelmesine rağmen şimdi önündeki iğrenç boşluğa bakmayı aklından bile geçirmeye dayanamıyordu. Atlayıp şansını denemek gibi bir isteği yoktu. Hatta kenara doğru bir santim bile ilerlemek niyetinde değildi.

Valizini sımsıkı kavrayarak bir kapı bulmak umuduyla duvar boyunca ilerledi. Zeytinyağı tenekesinin hissedilebilir ağırlığı onun için sağlam bir güvenceydi.

En yakın köşeye doğru duvara sürtünerek adım adım ilerliyor ve döneceği köşenin ardındaki duvarın, içeri girilebilecek bir yer sunacağını umuyordu.

Binanın dengesiz uçuşu korkudan midesini bulandırıyordu. Bir süre sonra valizinden havlusunu çıkararak, havlunun Galaksi çevresinde otostop yaparken yanınıza alacağınız şeyler listesindeki öncelik sırasını haklı çıkaracak bir şey yaptı. Yaptığı şeyi görmemek için onu başına örttü.

Ayakları toprakta, uzanmış eli duvarda ilerledi.

Sonunda köşeye ulaştı ve tam köşeyi döneceği sırada eli başka bir elle karşılaşınca yaşadığı şok yüzünden az kalsın aşağı yuvarlanacaktı.

İki el birbirini yakaladı.

Havluyu gözlerinden çekmek için ümitsizce öbür elini kullanmak istiyordu, ama o eliyle de içinde

zeytinyağı, reçine şarabı[29] ve Santorini kartpostallarının bulunduğu valizi tutuyordu, ki valizi yere bırakmayı da hiç istemiyordu.

İnsanın "kendisine döndüğü" o anlardan birini yaşıyordu, hani birden dönüp kendinize baktığınız ve "Ben kimim? Ne yapmaya çalışıyorum? Şimdiye kadar ne başardım? İyi biri miyim?" diye düşündüğünüz anlardan birini. Hafifçe inledi.

Elini kurtarmaya çalıştı, ama yapamadı. Öbür el kendisininkini sımsıkı tutmuştu. Köşeye doğru ilerlemekten başka seçeneği yoktu. Köşeye doğru eğildi ve başını sallayarak havluyu düşürmek istedi. Bu diğer elin sahibinden anlaşılmaz bir duyguyu dile getiren keskin bir çığlığın yükselmesine yol açtı.

Havlu kafasından sıyrıldı ve gözlerini Ford Prefect'inkilerin içine bakarken buldu. Onun arkasında Slartibartfast durmaktaydı; ikisinin arkasındaysa bir veranda ve kapalı geniş bir kapı vardı.

Her ikisi de duvara yaslanmıştı, etraflarındaki kalın buluta bakan gözleri dehşet içinde fırıl fırıl dönerken binanın silkelenip sallanmasına karşı koymaya çalışıyorlardı.

"Foton aşkına, sen ne cehennemdeydin?" diye tısladı Ford, panik içinde.

"Eee, şey," diye kekeledi Arthur, her şeyi bu kadar kısa nasıl özetleyeceğini pek bilemeden. "Orada, burada. Peki ya siz burada ne arıyorsunuz?"

Ford fırıl fırıl dönen gözlerini tekrar Arthur'a çevirdi.

"Bir şişe içkimiz olmadan bizi içeri almıyorlar," diye tısladı.

Arthur'un partinin kalabalığına girer girmez, gürültünün, boğucu sıcağın, dağılmamakta inat eden dumanların içinde belli belirsiz görülebilen çılgın renklerin, kırılmış cam parçaları, kül ve avokado kabuklarıyla kaplanmış halıların ve kıymetli reçine şarabı şişesinin üzerine atlayıp "yeni bir zevk, yeni bir zevk" diye vıraklayan pterodaktillere benzeyen küçük bir grup yaratığın dışında fark ettiği ilk şey, bir Şimşek Tanrısıyla sohbet eden Trillian oldu.

"Sizi Milliways'de görmemiş miydim?" diyordu Tanrı.

"Elinizde bir çekiç vardı değil mi?"

"Evet. Ama burayı oraya tercih ediyorum. Orası kadar itibarlı değil, ama daha kalabalık."

Birbirlerine hiç kimsenin duyamadığı neşeli bir şeyler bağıran ve arada sırada buhran geçiren mutlu ve gürültücü yaratık güruhunun arasından yalnızca dış boyutları görünen salonda birtakım korkunç zevk çığlıkları çınlıyordu.

"Eğlenceli görünüyor," dedi Trillian. "Bir şey mi söyledin Arthur?"

"Dedim ki, buraya nasıl geldin?"

"Evrende rastgele uçuşan bir dizi noktaydım. Thor'la tanıştın mı? Şimşek yapıyor ?"

"Merhaba," dedi Arthur. "İşin ilginç olmalı."

"Selam," dedi Thor. "Öyle. İçkin var mı?"

"Eee, aslında yok ..."

"O halde niye gidip kendine bir içki almıyorsun?"

"Sonra görüşürüz, Arthur" dedi Trillian.

Arthur'un kafasını bir şey kurcalıyordu ve aranarak çevresine bakındı.

"Zaphod burada değil, değil mi?" dedi.

"Sonra," dedi kararlı bir sesle Trillian, "görüşürüz."

Thor kömür karası sert gözlerini ona çevirdi, sakalı pırıldadı, çevrelerinde bulunan az miktardaki

ışık tüm güçlerini bir araya toplayarak Thor'un miğferindeki boynuzlarda tehditkâr bir tavırla çaktı.

Trillian'ın dirseğini kocaman eliyle tutan Thor'un kolunun üstündeki kaslar park etmek isteyen bir çift Volksvagen gibi üst üste bindi.

Trillian'ı oradan uzaklaştırdı.

"Ölümsüz olmanın ilginç yanlarından biri," dedi Thor, "şu ki..."

"Uzayın ilginç yanlarından biri," diye Slartibartfast'ın konuştuğunu duydu Arthur; pembe kuştüyü bir yorganla yaptığı kavgayı kaybetmiş gibi duran ve kendinden geçmiş bir halde görünen yaşlı adamın derin gözlerine ve gümüş kırlaşmış sakalına bakan, büyük ve hacimli bir yaratıkla konuşuyordu, "aslında ne kadar sıkıcı olduğudur."

"Sıkıcı mı?" dedi yaratık, çevresi kırış kırış olup kan oturmuş gözlerini kırpıştırdı.

"Evet," dedi Slartibartfast, "son derece sıkıcı. Çıldırtıcı da. Anlarsın ya, çok geniş bir yer, ama içinde görece olarak çok az şey var. Size bazı istatistikleri aktarmamı ister misiniz?"

"Eee, bilmem ki..."

"Lütfen, anlatmayı isterim. Onlar da aynı çarpıcılıkta sıkıcıdır."

"Bir dakika içinde dönüp sizi dinleyeceğim" dedi kadın, Slartibartfast'ın kolunu okşadı, bir uçan daire gibi eteklerini kaldırıp kalabalığın içinde kayboldu.

"Hiç gitmeyecek sandım," diye homurdandı yaşlı adam. "Gel, Dünyalı..."

"Arthur."

"Gümüş Çubuğu bulmalıyız. Buralarda bir yerde."

"Biraz gevşeyemez miyiz?" dedi Arthur. "Yorucu bir gün geçirdim. Trillian da burada, rastlantı eseri gelmiş, nasıl geldiğini söylemedi, ama muhtemelen bunun bir önemi de yoktur."

"Evreni bekleyen tehlikeleri düşün ..."

"Evren," dedi Arthur, "kendine yarım saat bakabilecek kadar büyük ve yaşlı. Pekâlâ," diye ekledi Slartibartfast'ın artan huzursuzluğuna cevap olarak, "ben bir dolaşıp onu gören olup olmadığını araştırayım."

"Güzel, güzel," dedi Slartibartfast, "güzel." Kendisi de kalabalığa daldı ve yanından geçtiği herkes ona biraz gevşemesini öğütledi.

"Bir yerlerde bir çubuk gördünüz mü?" dedi Arthur, birini dinlemek için sabırla bekliyor gibi görünen ufak tefek adama. "Gümüşten yapılmış, Evrenin gelecekteki güvenliği için yaşamsal öneme sahip ve şu boyda bir şey."

"Hayır," dedi ufak tefek adam, coşkulu bir şekilde, "ama bir içki alın ve bana onu anlatın."

Ford Prefect kafasında Sydney Opera Binasını taşıyor gibi görünen bir kadınla çılgın, ateşli ve pek de masum olmayan bir şekilde dans ederek yanından geçti. Bir yandan da bu gürültüde kadına sesini duyurmak için boş yere bağırıyordu.

"Şapkanızı beğendim!" diye feryat etti.

"Ne?"

"Şapkayı beğendim dedim."

"Benim şapkam yok ki."

"Pekâlâ, o zaman başınızı beğendim."

"Ne?"

"Başınızı beğendim diyorum. İlginç bir kemik yapısı."

"Ne?"

Ford yaptığı bir dizi karmaşık hareketin arasına bir de omuz silkmeyi kattı.

“Çok güzel dans ediyorsunuz dedim,” diye bağırdı, “yalnızca başınızı o kadar çok sallamayın.”

“Ne?”

“Yani başınızı her sallayışınızda,” dedi Ford, “ ... ah!” diye ekledi, partneri bir kez daha “Ne?” demek için başını sallayıp kafatasının sivri ucuyla alnını bir kez daha sertçe gagalayınca.

“Gezegenim bir sabah vakti havaya uçuruldu,” dedi Arthur, hiç beklemediği şekilde kendisini bu ufak tefek adama yaşam öyküsünü, en azından ayıkladığı önemli noktaları aktarırken bulmuştu, “işte ropdöşambrla dolaşmamın nedeni bu. Gezegenim, içinde bütün giysilerimle birlikte havaya uçtu, anlarsın ya. Üstelik bir partiye geleceğimi de bilmiyordum.”

Küçük adam coşkulu bir tavırla başını sallayarak onayladı bunu.

“Daha sonra bir uzay gemisinden dışarı fırlatıldım. Ropdöşambrım hâlâ üzerimdeyken, oysa normal olarak uzay giysileri içinde olmam beklenirdi. Bu olaydan kısa bir süre sonra gezegenimin aslında bir grup fare için inşa edilmiş olduğunu öğrendim. Bu yüzden kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsiniz. Sonra bir süre üzerime ateş edildi ve havaya uçuruldum. Aslında saçma sapan bir sıklıkta havaya uçuruldum, üzerime ateş edildi, hakarete uğradım, durmadan parçalara ayrıldım, çay içmekten mahrum edildim ve son olarak da bir bataklığa düşüp beş yılımı rutubetli bir mağarada geçirmek zorunda kaldım.”

“Ya,” dedi neşeyle coşan ufak tefek adam, “iyi vakit geçirmiş olmalısınız!”

Arthur’un içkisi boğazında kaldı ve şiddetle öksürmeye başladı.

“Ne heyecan verici bir öksürük,” dedi ufak tefek adam, fazlasıyla şaşırarak, “size katılmamda sakınca var mı?”

Böyle diyerek en şaşırtıcısından ve en görkemlisinden bir öksürük krizine girdi. Arthur işte buna hazırlıksızdı ve boğulur gibi öksürmeye başladı, sonra da bunu zaten yapmakta olduğunu fark edip tamamen afalladı.

Arthur tükürükler saçarak öksürmesine son vermeyi başarana kadar, dolu dolu iki dakika süren ciğer patlatıcı bir düet sahnelediler.

“Son derece canlandırıcı bir şey,” dedi küçük adam, nefes nefese gözlerinden akan yaşları silerken. “Heyecan verici bir hayatınız olmalı. Çok teşekkür ederim.”

Arthur’un elini içtenlikle sıkarak kalabalığa karıştı. Arthur şaşkınlık içinde başını iki yana salladı.

Gençten bir adam yaklaştı, çengel bir ağıza, lamba gibi bir buruna ve küçücük boncuk gibi elmacık kemiklerine sahip saldırgan görünüşlü biriydi. Siyah pantolon, siyah ipek gömlek giymişti. Arthur bugünlerde tanıştığı kişilerin anatomik yapılarıyla ilgili varsayımlarda bulunmamayı öğrenmişti, ama adamın gömleğinin göbeği olabilecek şeye kadar açık olduğunu söyleyebilirdi. Adamın boynundan aşağı bir sürü çirkin, sallantılı altın nesneler sarkıyordu. Elinde taşıdığı siyah torbada bir şey vardı ve bunu fark etmelerini istemediğini çevresine açıkça belli ediyordu.

“Hey, eee, az önce adını mı söylemiştin?” diye sordu.

Bu, Arthur’un coşkulu ufak tefek adama söylediği pek çok şeyden biriydi.

“Evet, adım Arthur Dent.”

Adam, grubun sıkıntıyla çaldığı müzikten farklı bir ritme uyarak hafif hafif dans ediyordu.

“Şey,” dedi, “dağda sizi görmek isteyen biri vardı da.”

“Onunla tanıştım.”

“Evet, ama bu konuda çok ısrarlı ve endişeliydi, anlıyor musun?”

“Evet, onunla tanıştım.”

“Pekâlâ, bunu bilmen gerekir diye düşündüm.”

“Biliyorum. Onunla tanıştım.”

Adam çikletini çiğnemek için biraz durakladı. Sonra Arthur’un sırtını hafifçe sıvazladı.

“Pekâlâ,” dedi, “tamam. Ben sana söylemiş olayım, tamam? İyi geceler, iyi şanslar, ödüller kazan inşallah.”

“Ne?” dedi bu sırada gerçekten zorlanmaya başlamış olan Arthur.

“Ne olursa. Yaptığın işi yap. Ama iyi yap.” Çiğnemekte olduğu şey her neyse onunla bir tür gıdaklama sesi çıkardı ve belli belirsiz bir el işareti yaptı.

“Neden?” dedi Arthur.

“Öyleyse kötü yap,” dedi adam, “kimin umurunda? Kim aldırıyor ki?” Ansızın adamın suratına kan hücum etti ve bağırmaya başladı.

“Neden çıldırmıyoruz?” dedi, “Defol git, düş sırtımdan, anladın mı adam. Zarktır git başımdan!!!”

“Peki peki, gidiyorum,” dedi aceleyle Arthur.

“Benim için bir gerçekti.” Adam sert bir selam çaktı ve kalabalığın arasında kayboldu.

“Bu da neydi?” dedi Arthur yanında durduğunu fark ettiği bir kıza. “Bana niçin ödüller kazanmamı söyledi?”

“Gösteri dünyası konuşması, o kadar,” diye omuz silkti kız. “Kısa süre önce Yıllık Küçükayı Alfa Eğlendirici Görüntüler Enstitüsü Ödül Töreninde ödül kazandı. Umrunda değilmiş gibi davranmayı umuyordu, ama siz bununla ilgili bir şey sormayınca o da böyle davranamadı.”

“Ya,” dedi Arthur, “ya, hay aksi, sormadığıma üzüldüm. Ödül ne içindi?”

“Ciddi Bir Senaryoda ‘Düzüşme’ Sözcüğünü En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü. Prestiji yüksek bir ödül.”

“Anlıyorum,” dedi Arthur, “peki, ödül olarak ne veriyorlar?”

“Bir andaç. Büyük siyah bir kaide üzerine yerleştirilmiş küçük gümüş bir şey. Ne dediniz?”

“Ben hiçbir şey demedim. Yalnızca gümüş şeyin ne ..."

“Ya, öyle mi, bana ‘hop’ dediniz gibi geldi.” “Ne demişim?”

“Hop.”

Birkaç yıldır partiye davetsiz misafirler uğruyordu, başka dünyalardan gelen şık kişilerdi ve bir süredir aşağıdaki kendi dünyalarına bakan partidekiler enkaz halindeki şehirleri, yağmalanmış avokado çiftliklerini, kurumuş üzüm bağlarını, yeni çölleşmiş geniş arazileri, bisküvi kırıntılarıyla ve daha kötü pisliklerle dolu denizleri görüyor ve dünyalarının hissedilemeyecek kadar ufak bazı açılardan eskisi kadar eğlenceli olmadığını fark ediyorlardı. Bazıları da partinin tamamını uzaya yöneltebilecek kadar uzun süre ayık kalıp belki de onu havanın daha temiz olduğu ve daha az baş ağrısı çekebilecekleri başka dünyalara götürmelerinin mümkün olup olmayacağını araştırıyorlardı.

Gezegenin yarı ölü toprağında kıt kanaat hayatlarını sürdüren ve gıdasız kalmış bir avuç çiftçi bunu duysa çok sevinirdi. Ama o gün, parti çığlıklar içinde bulutların arasından sıyrılırken çiftçiler yeni bir peynir ve şarap yağmasının sıkıntılı korkusu içinde başlarını kaldırıp yukarı baktıklarında partinin bir süre daha hiçbir yere gitmeyeceğini ve kısa zamanda biteceğini açıkça gördüler. Çok yakında şapkalarını ve paltolarını toplayıp mahmur mahmur sendeleyerek dışarı çıkacak, hangi yılda olduklarını ve bu yakılıp yıkılmış ülkede herhangi bir yere giden bir taksi olup olmadığını anlamaya çalışacaklardı.

Parti, yarı yarıya içine gömülmüş gibi görünen, tuhaf ve beyaz bir uzay gemisiyle korkunç bir kilitlenme halindeydi. Ağırlıklarını hiç düşünmeden birlikte yalpalıyor, sürükleniyor, gökyüzünde dönüp duruyorlardı.

Bulutlar aralandı. Hava kükreyerek önlerinden çekildi.

Kıvranmakta olan parti ve Krikkit savaş gemisi hafiften iki ördeği andırıyordu; ördeklerden biri ikincinin içinde üçüncü bir ördek yapmaya çalışıyor, ikinci ördek ise hararetli bir şekilde henüz üçüncü bir ördeğe hazır olmadığını, zaten var sayılan üçüncü ördeği bu birinci ördekten meydana getirmeyi istediğine emin olmadığını, özellikle de uçmakla meşgulken bunun hayatta olmayacağını anlatmaya çalışıyordu.

Gökyüzü bütün bunların öfkesiyle çığlık çığlığa bağırıp çağırıyor ve toprağı şok dalgalarıyla dövüyordu.

Ve ansızın bir fuup sesiyle Krikkit gemisi uzaklaştı.

Parti, yüklendiği kapı aslında açık olan bir adam gibi gökyüzünde çaresizce yalpalamaya başladı. Havada asılı kalmak için kullandığı motorların üzerine yaslanıp dalgalandı. Kendini doğrultmaya çalışırken, bunun yerine kendini eğriltti. Sendeleyerek tekrar gökyüzüne döndü.

Bir süre bu yalpalamalar devam etti, ama bunun uzun süremeyeceği açıktı. Artık parti ölümcül yara almış bir partiydi. Bütün eğlence ara sıra duyulan kırık dökük dans müziğinin gizleyemeyeceği biçimde sona ermişti.

Bu noktada toprağa inmekten ne kadar kaçınırsa düştüğünde o kadar fena çarpacaktı.

İçeride de işler o kadar iyi gitmiyordu. Hatta korkunç kötü gidiyordu ve içeridekiler bu durumdan nefret edip bu konudaki duygularını yüksek sesle konuşuyorlardı. Krikkit robotlarının yapmış olduklarını yani.

Robotlar, Ciddi Bir Senaryoda ‘Düzüşme’ Sözcüğünü En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü’nü yerinden sökmüş ve geride Arthur’un kendini yalnızca ikincilik için savaşan biri gibi hissetmesine yol açan korkunç bir yıkım manzarası bırakmışlardı.

“Kalıp yardım edebilmeyi çok isterdik” diye bağırdı Ford, çöp yığınları arasından kendine yol açarken, “ama kalamayacağız.”

Parti tekrar yalpaladı ve üzerinden dumanlar tüten enkazın arasından ateşli haykırışlar ve iniltiler yükseldi.

“Gidip Evreni kurtarmalıyız, anlarsınız ya?” dedi Ford. “Bu uydurma bir bahane gibi görünüyorsa, haklı olabilirsiniz. Ama ne olursa olsun, biz gidiyoruz.”

Birden yerde yatmakta olan açılmamış ve mucize eseri kırılmamış bir şişeyle karşılaştı.

“Bunu almamıza izin verir misiniz?” dedi, “Nasılsa sizin ihtiyacınız olmayacak.”

Bir paket patates cipsi de aldı.

"Trillian?” diye bağırdı Arthur, şaşkın ve zayıf bir sesle. Duman tüten karmaşanın içinde hiçbir şey göremiyordu.

“Dünyalı, gitmemiz gerekiyor,” dedi Slartibartfast, huzursuzca.

“Trillian?” diye tekrar bağırdı Arthur.

Bir iki saniye sonra Trillian yalpalayarak, silkelenerek ve yeni arkadaşı Şimşek Tanrısı tarafından desteklenerek ortaya çıktı.

“Kız benimle kalıyor,” dedi Thor. “Valhalla’da devam eden müthiş bir parti var, biz oraya uçuyoruz ...”

“Bütün bunlar olurken siz neredeydiniz?” dedi Arthur.

“Üst katta,” dedi Thor, “onu tartıyordum. Uçmak riskli bir şey biliyorsunuz, rüzgârı hesaplamanız gerek ...”

“O bizimle geliyor,” dedi Arthur.

“Hey,” dedi Trillian, “benim seçme ...”

“Hayır,” dedi Arthur, “sen bizimle geliyorsun.”

Thor içten içe yanmaya başlayan gözlerle ona baktı. Tanrısal olmakla ilgili bir şeyler kanıtlamaya çalışıyordu ve bunun dürüst oynamakla bir ilgisi yoktu.

“O benimle geliyor,” dedi, sakin bir tavırla.

“Haydi, Dünyalı,” dedi Slartibartfast, tedirgin bir tavırla Arthur’un koluna yapışarak.

“Haydi, Slartibartfast,” dedi Ford, tedirgin bir tavırla yaşlı adamın koluna yapışarak. Slartibartfast’ın elinde bir ışınlama aygıtı vardı.

Parti yalpalayıp sallanınca herkes ayrı bir yöne yuvarlandı. Thor ve gözlerini Şimşek Tanrısının siyah gözlerine dikmiş titreyen Arthur dışında herkes.

Arthur mini minnacık yumruklarını yavaş yavaş ve inanılmaz bir şekilde kaldırdı.

“Sorun mu yaratmak istiyorsun?”

“Ne buyurdun ufaklık?” diye kükredi Thor.

“Dedim ki,” diye tekrarladı Arthur, sesindeki titremeyi gizleyemeden, “sorun mu yaratmak istiyorsun?” Yumruklarını gülünç bir şekilde salladı.

Thor duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. Burun deliklerinden çıkan küçük bir duman büklümü yukarı doğru kıvrıldı. İçinde küçük bir alev bile vardı.

Kemerini kavradı.

Göğsünü kabartıp genişleterek, ancak bir şerpa mangasına sahipseniz aşmaya cesaret edebileceğiniz bir adam olduğunu açıkça belirtti.

Çekicinin sapını kemerindeki kancasından kurtardı. Eline alarak havaya kaldırdı ve onun iri demir başını sergiledi. Böylece yanında bir telgraf direği taşıdığına yönelik olası bir yanlış anlamayı da önlemiş oldu.

“Sorun çıkarmak,” dedi, çelik bir değirmenin içinden akan nehrin uğultusuna benzeyen sesle, “istiyorum ha?”

“Evet,” dedi Arthur, birdenbire sesi olağanüstü güçlü ve kendinden emin çıkmıştı. Tekrar yumruklarını salladı, bu kez gerçekten niyetli bir şekilde.

“Dışarı çıkmak ister misin?” diye hırladı Thor’a.

“Pekâlâ!” diye gürledi Thor, zıvanadan çıkmış bir boğa -hatta çok daha etkileyicisi, zıvanadan çıkmış bir Şimşek Tanrısı- gibi ve dışarı çıktı.

“Güzel,” dedi Arthur, “böylece ondan kurtulmuş olduk. Slarty, çıkar bizi buradan.”

yirmiüç

“Pekâlâ,” diye bağırdı Arthur’a Ford, “evet, ben bir korkağım, ama önemli olan şu ki hâlâ hayattayım.” *Yıldızgemisi Bistromat*’a geri dönmüşlerdi. Slartibartfast da öyle. Trillian da öyle. Ama birlik ve beraberlik duygusu başka bir yerdeydi.

“Tamam, ama ben de hayattayım, değil mi?” diye cevabını yapıştırdı Arthur, macera ve kızgınlıktan yıpranmış bir tavırla. Kaşları birbirini yumruklamak ister gibi aşağı yukarı oynuyordu.

“Kahrolası, az kalsın olmayacaktın ama,” diye patladı Ford.

Arthur sert bir hareketle Slartibartfast’a döndü. Yaşlı adam pilot koltuğunda oturuyor ve kendisine ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamadığı bir şeyi anlatmaya çalışan bir şişenin dibine düşünceli düşünceli bakıyordu. Arthur ona seslendi.

“İlk söylediğimi anladı mı sence?” dedi duyguyla titreyerek.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Slartibartfast, dalgın bir tavırla. “Ben,” diye ekledi, bir an için başını kaldırarak, “pek anlamadım.” Sonra önündeki aygıtlara tazelenmiş bir canlılık ve şaşkınlıkla baktı. “Bize tekrar açıklaman gerekecek,” dedi.

“Pekâlâ ...”

“Ama daha sonra. Şimdi korkunç şeyler olmak üzere.”

Şişenin yapay cam dibine hafifçe vurdu.

“Korkarım, partide hiçbir şey yapamadık,” dedi, “şimdi tek umudumuz robotların Anahtarı Kilide sokmalarını önlemek. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Yalnızca oraya gitmek zorundayız, sanırım. Bu fikrin hoşuma gittiğini söyleyemem. Muhtemelen sonumuz ölüm.”

“Sahi, Trillian nerede?” dedi Arthur ani bir umursamazlık havası içinde. Oradan hemen ayrılabilecekleri halde onlara Şimşek Tanrısıyla zaman kaybettirdiği için Ford’un kendisini azarlamasına kızmıştı. Arthur’un isteyenin kabulüne sunduğu kendi fikriyse olağanüstü bir cesaret ve yaratıcılık sergileyerek davranmış olduğuydu.

Ama yaygın kabul gören görüşse onun fikrinin leş kokulu bir çift dingo böbreği kadar bile değeri olmadığıydı. Onu asıl incitense Trillian’ın ne bir tarafa ne diğer tarafa herhangi bir tepki göstermeden bir yerlere kaybolmuş olmasıydı.

“Peki benim patates cipslerim nerede?” dedi Ford.

“Her ikisi de,” dedi Slartibartfast, başını kaldırıp bakmadan, “Bilgilendirici Görüntüler Merkezinde. Sanırım sizin genç bayan arkadaşınız Galaksi tarihindeki bazı sorunları anlamaya çalışıyor. Cipsler de bu konuda ona yardım ediyor olmalı."

yirmidört

Büyük bir sorunu yalnızca patatesle çözeceğinizi düşünüyorsanız yanılıyorsunuzdur.

Örneğin, bir zamanlar, Striterakslı Silikonlastik Zırhlıiblisler adında kudurmuş gibi saldırgan bir ırk vardı. Irklarının adı buydu. Ordularının adıysa korkunç bir şeydi. Ne mutlu ki, Galaktik tarihte şimdiye kadar karşılaştığımız her şeyden çok daha öncede -yirmi milyar yıl önce- Galaksi genç, taze ve savaşmaya değecek her fikir henüz yeniyken yaşamışlardı.

Savaşmak Striterakslı Silikonlastik Zırhlıiblislerin en iyi oldukları konuydu ve iyi oldukları için de sık sık yaptıkları bir şeydi. Düşmanlarıyla (yani kendileri dışında kalan herkesle) ve birbirleriyle savaşırlardı. Gezegenleri tam bir harabeydi. Yüzeyi, içinde Silikonlastik Zırhlıiblislerin yaşayıp birbiriyle dalaştığı derin siperlerle doluydu, bu siperler terk edilmiş savaş makinelerini, onlar da terk edilmiş şehirleri kuşatıyordu.

Bir Striterakslı Silikonlastik Zırhlıiblis ile kavgaya tutuşmak için yalnızca doğmuş olmak bile yeterli bir nedendi. Onlar bundan hiç hoşlanmaz ve öfkeye kapılırlardı. Bir Zırhlıiblis öfkeye kapıldığındaysa birisinin canı yanacak demekti. Yorucu bir yaşam gibi görünse de bunların bol bol enerjisi vardı.

Bir Silikonlastik Zırhlıiblis ile baş edebilmenin en iyi yolu onu kendi başına bir odaya kapatmaktı. Çünkü er ya da geç kendi kendiyle savaşmaya başlardı.

Gün geçtikçe onlar da bunun çözmeleri gereken bir sorun olduğunu fark ettiler ve gündelik Silikonlastik işinin bir parçası olarak, silah taşıyan herkesin (polisler, koruma görevlileri, ilkokul öğretmenleri, vs.) saldırganlık fazlasını üstlerinden atmak için her gün en az kırkbeş dakika bir çuval patatesi yumruklamasını zorunlu kılan bir kanun çıkardılar.

Bu önlem biri çıkıp da patatesleri yumruklamak yerine ateş edecek olurlarsa bunun çok daha verimli olacağını ve zamandan tasarruf edileceğini düşünene kadar işe yaradı.

Bu öneri her tür nesneye ateş etmeye yönelik yepyeni bir heyecan dalgası yarattı ve hepsi haftalardır yapacakları ilk önemli savaşın beklentisiyle müthiş heyecanlandılar.

Striterakslı Silikonlastik Zırhlıiblislerin başka bir zaferi de onların bir bilgisayarı şok etmeyi başarmış ilk ve son ırk olmalarıydı.

Bu, uzayda doğmuş, Hactar adında dev bir bilgisayardı; o güne kadar yapılmış bilgisayarların en güçlüsüydü. Doğal bir beyin gibi inşa edilmiş olanların ilkiydi, yani her bir hücre parçacığı kendi içinde bütününün modelini taşıyordu ve bu özellik onun daha esnek ve daha yaratıcı düşünebilmesinin yanı sıra şok olabilmesini de sağlıyordu.

Striterakslı Silikonlastik Zırhlıiblisler, Stuglu Gayretkeş Savaşçılarla olağan savaşlarından birine girişmişlerdi, ama bundan her zamanki kadar zevk almıyorlardı, çünkü Cwulzenda'nın Radyasyon Bataklıklarında ya da FrazFraga'nın Ateş Dağlarında sürekli, uzun yürüyüşler yapmaları gerekiyor, onlarsa her iki bölgede de kendilerini pek rahat hissetmiyordu.

Bu yüzden Jajazikstak'lı Boğuşan Hançerler de kavgaya katılıp onları Carfrax'taki Gamma Mağaraları ve Varlengooten'daki Buz Fırtınaları içinde başka bir cephe açmaya zorlayınca artık canlarına yettiğine karar vererek Nihai Silahı tasarlaması için Hactar'a emir verdiler.

“Nihai diyerek,” diye sordu Hactar, “neyi kastediyorsunuz?”

“Bize soracağına, lanet olası bir sözlüğe bak” dediler Striterakslı Silikonlastik Zırhlıiblisler, buna cevap olarak ve tekrar savaşlarına daldılar.

Böylece Hactar bir Nihai Silah tasarladı.

Bu çok çok küçük bir bombaydı ve hiperuzay içinde bir bağlantı kutusundan ibaretti; çalıştırıldığındaysa bütün büyük güneşlerin merkezlerini diğer büyük güneşlerin merkezlerine bağlayacak ve böylece bütün Evreni hiperuzaysal dev bir süpernovaya çevirecekti.

Silikonlastik Zırhlıiblisler Gamma Mağaralarından birinde bulunan ve Boğuşan Hançerleme ait bir cephaneliği havaya uçurmak için bu silahı kullanmaya çalışıp da işe yaramadığını görünce müthiş rahatsız oldular ve bunu da Hactar’a söylediler.

Hactar şok olmuştu.

Yarattığı bu Nihai silah konusu üzerinde uzun süre düşündüğünü açıklamaya çalıştı; en sonunda bombayı patlatmamanın doğurabileceği sonuçların hiçbirinin, bombayı patlatmanın doğuracağı kesin sonuçtan daha vahim olmadığına karar vermiş, bu nedenle de inisiyatifini kullanarak bombanın tasarımına küçük bir hata yerleştirmişti. Bu işin içindeki herkesin, bir kez daha salim kafayla düşündüğünde aynı şeyi hissedeceğini umuyordu ki...”

Silikonlastik Zırhlıiblisler bu yaklaşımı kabul etmediler ve bilgisayarı un ufak edip minik parçalara ayırdılar.

Sonra daha da iyisini düşünerek hatalı bombayı da yok ettiler.

Ardından yalnızca Stuglu Gayretkeş Savaşçılar ile Jajazikstaklı Boğuşan Hançerler’in canına okumak için kısa bir ara verip kendilerini havaya uçurmanın yepyeni bir yolunu bulmayı araştırmaya başladılar ve buldular da; böylece Galaksideki herkes rahat bir nefes aldı, özellikle de Savaşçılar, Hançerler ve patatesler.

Trillian bütün bunları ve Krikkitlilerin öyküsünü seyretmişti. Düşünceli bir halde Bilgilendirici Görüntüler Merkezinden çıktı ve çıkar çıkmaz da gitmeleri gereken yere çok geç kaldıklarını gördü.

yirmibeş

Yıldızgemisi Bistromat, kapatılmış Krikkit yıldız sisteminin çevresindeki sonsuz yörüngesinde tek başına dönüşünü sürdüren bir buçuk kilometre genişliğindeki asteroidde üzerine konduğu küçük kayalığın tepesinde henüz cisimleşme aşamasındayken bile yolcuları geri dönüşü olmayan tarihi bir olaya tanık olmak üzere olduklarını biliyordu.

Bilmedikleri şey iki olaya tanık olacaklarıydı.

Kayalığın kenarında dikilip üşümüş, yalnız ve çaresiz bir halde aşağıda olanları izlediler. Işıktan mızraklar, sadece yüz metre kadar aşağıda ve önlerinde bulunan bir noktadan boşluğa doğru uğursuz kavisler çizerek uçuşmaktaydı.

Kör edici parlaklıktaki bu olayı izlediler.

Geminin alanının bir uzantısı, bir kez daha zihnin doğal aldanma eğiliminden yararlanarak, orada durabilmelerini sağlıyordu: Asteroidin minicik gövdesinden aşağı yuvarlanmak ya da nefes alamamak gibi sorunlar basitçe söylemek gerekirse Başka Birinin Sorunları oluvermişti.

Beyaz Krikkit savaş gemisi asteroidin çıplak gri kayalıklarının arasına park edilmişti ve kâh ışık mızraklarının çizdiği yayların altında alev alev parlıyor, kâh gölgeler arasında kayboluyordu. Keskin kayaların oluşturduğu simsiyah gölgeler, ışıklar yanlarından geçip giderken çılgın bir koreografi içinde dans ediyorlardı.

Tören düzenine geçmiş onbir tane beyaz robot Wikkit Anahtarını dans eden ışıkların oluşturduğu bir çemberin ortasına doğru taşıyordu.

Wikkit Anahtarı yeniden oluşturulmuştu. Anahtarı meydana getiren parçalar pırıl pırıl parlıyordu: Güç ve Kudreti simgeleyen Çelik Sütun (ya da Marvin'in bacağı), Refahı simgeleyen Altın Çubuk (ya da Sonsuz İhtimalsizlik Motorunun kalbi), Bilim ve Aklı simgeleyen Pleksiglas Sütun (ya da Argabuthon Adalet Asası), Barışı simgeleyen Gümüş Çubuk (ya da Ciddi Bir Senaryoda "Düzüşme" Sözcüğünü En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü) ve şimdi yeniden yapılmış Ahşap Sütun (ya da İngiliz Kriketinin ölüşünü temsil eden yanmış bir kriket sopasının külleri) ki o da Doğayı ve Maneviyatı simgeliyordu.

"Sanırım bu noktada yapabileceğimiz hiçbir şey yok, öyle değil mi?" diye sordu Arthur huzursuzca.

"Hayır" diye içini çekti Slartibartfast.

Arthur'un yüzünde beliren düş kırıklığı ifadesi son derece başarısızdı ve yüzü gölgede kaldığı için bu ifadenin yerini bir rahatlama ifadesinin almasına izin verdi.

"Yazık," dedi.

"Hiç silahımız yok," dedi Slartibartfast, "aptallar gibi."

"Kahretsin," dedi Arthur, çok sakin bir şekilde.

Ford bir şey demedi.

Trillian da bir şey demedi, ama garip bir şekilde düşünceli ve mesafeli görünüyordu. Gözlerini dikmiş, asteroidin arkasındaki uzayın karanlığına bakıyordu.

Asteroid, Krikkit halkının, Krikkit Efendilerinin ve katil robotlarının yaşadığı dünyayı saran Yavaşlatılmış-Zaman zarfını kuşatan toz bulutunun çevresinde dönüyordu.

Çaresiz grubun Krikkit robotlarının varlıklarından haberdar olup olmadıklarını bilmesine olanak yoktu. Sadece haberdar olduklarını varsayabilirlerdi, ama bu şartlar altında korkacak bir şeyleri olmadığını hissediyorlardı, ki bu konuda haklıydılar. Robotların tarihi bir görevi yerine getirmesi gerekiyordu ve seyircilerini yok sayabilirlerdi.

"İnsan kendini berbat bir şekilde güçsüz hissediyor değil mi?" dedi Arthur, ama diğerleri duymazdan geldi.

Robotların yaklaşmakta oldukları ışıklı alanın ortasında kare şeklinde bir çatlak belirmişti. Çatlak gittikçe daha fazla belirginleşti, kısa bir süre sonra da yaklaşık iki metrekare büyüklükte bir bloğun zeminden yükseldiği görüldü.

Aynı anda başka bir hareket daha hissettiler, ama bu neredeyse bilinçaltıyla algılanabilen bir hareketti ve bir ya da iki kez hareket edene dek olduğu anlaşılamadı.

Sonra açıklığa kavuştu.

Hareket eden asteoriddi. Yavaşça toz bulutuna doğru ilerliyor, sanki ilahi bir olta tarafından bulutun derinliklerine doğru çekiliyordu.

Bilgilendirici Görüntüler Merkezinde daha önce yapmış oldukları bulut içindeki yolculuğu şimdi gerçek hayatta yapmaları gerekiyordu. Sessizlik içinde donmuş gibi dikiliyorlardı. Trillian kaşlarını çatmıştı.

Bir asır geçmiş gibi geldi. Asteroidin ön ucu bulutun yumuşak ve belirsiz dış sınırından içeri girerken olaylar sonsuz bir yavaşlıkta gerçekleşiyor gibiydi.

Az sonra hareketli ince bir belirsizliğin içine gömüldüler. İçinden geçtiler, geçtiler, geçtiler, karanlıkta yalnızca göz ucuyla fark edilebilen belirsiz biçimler ve sarmallar vardı.

Toz, parlak ışığın oklarını donuklaştırıyor, parlak ışığın okları milyarlarca toz zerresi üzerinde yanıp sönüyordu.

Trillian, bu geçişi yine çatık kaşlı düşünceleri arasından gözlüyordu.

Sonunda geçtiler. Bir dakika mı yoksa yarım saat mi sürmüştü emin değillerdi, ama geçmişlerdi ve şimdi önlerine sanki uzay toparlanıp varlığı silinmiş gibi, taptaze bir boşluk çıkmıştı.

Ve artık her şey hızlanmıştı.

Yüzeyden bir metre kadar yükselmiş olan bloktan göz kamaştırıcı bir ışık yığını patladı ve bunun içinden dans eden göz kamaştırıcı renklerle dolu daha küçük bir pleksiglas blok yükseldi.

Bloğun üzerinde derin yarıklar vardı, üç dikey ve onları kesen iki yatay yarık. Wikkit Anahtarı buraya girecekti.

Robotlar Kilide yaklaştılar, Anahtarı deliğine soktular ve geri çekildiler. Blok kendiliğinden büküldü ve uzay değişmeye başladı.

Uzay kendini tekrar dağıtırken izleyenlerin gözlerini de yuvalarında kuvvetle büker gibiydi. Kendilerini birden, daha birkaç saniye önce bir uzay boşluğunun bile bulunmadığını düşündükleri yerde, parlaklığıyla gözlerini yakan bir güneşin önünde buldular. Ne olduğunu kavrayıp da korkudan körelmiş gözlerini elleriyle kapamayı akıl edecek kadar anlamaları bir iki saniye sürdü. Bu bir iki saniyede, söz konusu bu güneşin ortasına doğru yavaşça ilerleyen küçük bir nokta olduğunu da fark etmişlerdi.

Arkaya doğru sendelediler ve hep bir ağızdan haykıran robotların söylediği tekdüze ezginin beklenmedik bir şekilde kulaklarında çınladığını duydular.

"Krikkit! Krikkit! Krikkit! Krikkit!"

Bu kulak tırmalayan, soğuk, boş ve mekanik ses kanlarını dondurdu.

Aynı zamanda zafer dolu bir sesti.

Bu iki duygusal şokla öyle şaşkına dönmüşlerdi ki ikinci tarihi olayı az kalsın kaçırıyorlardı.

Zaphod Beeblebrox, tarihte Krikkit robotlarının doğrudan saldırısından kurtulabilmiş tek kişi, elinde bir Öldürmatikle Krikkit savaş gemisinden fırladı.

"Pekâlâ," diye bağırdı, "şu an itibarıyla, durum tam olarak kontrol altındadır."

Geminin çıkış kapısını koruyan robot elindeki savaş sopasını sessizce salladı ve Zaphod'un sol kafasının arkasına indirdi.

"Hangi Zark yaptı bunu?" dedi sol kafa ve iğrenç bir şekilde sarkıp kaldı.

Zaphod'un sağ kafası dikkatli bir şekilde öne doğru bakmaktaydı.

"Kim ne yaptı?" dedi.

Sopa bu kez de sağ kafanın arkasıyla bağlantı kurdu.

Zaphod çok garip bir pozisyonda yere serilip kaldı.

Her şey bir iki saniye içinde olup bitmişti. Robotların birkaç el ateş edişi Kiliti bir daha geri gelmemek üzere yok ediyordu. İkiye bölündü, eridi ve içindekileri kırık dökük bir halde yere saçtı. Robotlar ciddi bir ifadeyle ve biraz da isteksiz bir tavırla savaş gemilerine döndüler ve bir "fuup" sesiyle uzaklaştılar.

Trillian ve Ford dik yokuştan aşağı aceleyle inip Zaphod Beeblebrox'un hareketsiz vücuduna ulaştılar.

“Bilmiyorum,” dedi Zaphod, ona sanki otuzyedinci defadır bunu yapıyormuş gibi geliyordu, “beni öldürebilirlerdi, ama öldürmediler. Belki de benim mükemmel bir adam olduğumu falan düşünmüşlerdir. Bunu anlayabilirim.”

Diğerleri bu kuramla ilgili fikirlerini sessiz kalarak belirttiler.

Zaphod uçuş güvertesinin soğuk döşemesi üzerinde uzanmıştı. Acı, vücudunda dolaşıp kafalarını dövdükçe sırtı sanki döşemeyle güreşe tutuşuyor gibiydi.

“Sanırım,” diye fısıldadı, “bu pilli züppelerde yanlış bir şeyler var, gerçekten de garip bir şey var.”

“Onlar herkesi öldürmek üzere programlanmışlardır,” diye belirtti Slartibartfast.

“Bu olabilir,” diye sancı krizleri arasında kabullendi Zaphod. Ama tam anlamıyla da ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Hey, bebeğim,” dedi Trillian’a, bunun daha önceki davranışlarını affettireceğini ümit ederek.

“Sen iyi misin?” dedi Trillian, yumuşak bir sesle.

“Evet,” dedi, “iyiyim.”

“Güzel,” dedi, Trillian ve düşünmek üzere uzaklaştı. Sekiz uçuş koltuğunun üzerinde duran muazzam görüntü ekranını izlemeye başladı, bir düğmeyi çevirdi ve ekranda beliren yerel görüntülere bakmaya başladı, görüntülerden biri toz bulutunun boşluğuydu. Diğer görüntü Krikkit güneşi ve bir diğeri de Krikkit’in kendisiydi. Trillian hırsla bir görüntüden öbürüne atlıyordu.

“Pekâlâ, bunun anlamı da elveda Galaksi oluyor, o halde,” dedi Arthur, dizlerine vurup ayağa kalkarken.

“Hayır,” dedi Slartibartfast, ciddi bir sesle. “Ne yapmamız gerektiği çok açık.” Alnını öyle kırıştırdı ki, neredeyse içinde küçük kök sebzeler yetiştirilebilecek bir hale geldi. Ayağa kalktı ve köprüyü adımladı. Tekrar konuşmaya başladığında kendi söylediklerinden o kadar korktu ki tekrar yerine oturmak zorunda kaldı.

“Krikkit’e inmeliyiz,” dedi. Yaşlı vücudu derin bir iç çekişle sarsıldı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi.

“Bir kez daha,” dedi, “acıklı bir başarısızlığa uğradık. Çok acıklı.”

“Bu,” dedi Ford sakin sakin, “yeterince önemsemediğimiz için oluyor. Size söylemiştim.”

Ayaklarını kaldırıp önündeki aygıtların bulunduğu panele dayadı ve tırnaklarından birindeki bir şeyle oynamaya başladı.

“Ama harekete geçmediğimiz sürece," dedi yaşlı adam sızlanarak, sanki doğasında bulunan derin bir kaygısızlık hissiyle savaşıyor gibiydi, "hepimiz mahvolacağız, hepimiz öleceğiz. Bunu da mı yeterince önemsemiyoruz?”

“Gidip öldürülecek kadar değil,” dedi Ford. Suratına boş bir gülücük yerleştirdi ve görmek isteyen herkese gönderdi.

Slartibartfast belli ki bu bakış açısını son derece baştan çıkarıcı buluyor ve buna karşı savaşıyordu. Acı içinde terleyen ve dişlerini gıcırdatan Zaphod’a döndü yeniden.

“Senin bu konuda mutlaka bir fikrin olmalı,” dedi, “yani neden seni öldürmedikleri konusunda. Son derece garip ve olağandışı görünüyor.”

“Ben bunun farkında bile olmadıklarını düşünüyorum,” dedi Zaphod omuzlarını silkerek. “Size söyledim. Bana en zayıf silahla vurdular, yalnızca bayılttılar, değil mi? Beni gemilerine tıktılar ve bir köşeye atıp unuttular. Sanki benim orada olmamdan utanıyormuş gibiydiler. Bir şey söylemeye kalkıştığımda tekrar vurarak bayıltıyorlardı beni. Güzel sohbetlerimiz oldu. ‘Hey ... uff!’ ‘Selam millet ... uff!’ ‘Acaba ... uff!’ Beni saatlerce oyaladı, biliyor musunuz.” Tekrar yüzünü buruşturdu.

Parmakları arasında bir şeyle oynuyordu. Onu yukarı kaldırdı. Altın Çubuktu - Altın Kalp, Sonsuz İhtimalsizlik Motorunun kalbi. Kiliti yok etme harekatından yalnızca bu ve Ahşap Sütun kurtulabilmişti.

“Geminizin bir parça hareket edebildiğini sanıyorum,” dedi. “Beni gemime yollamaya ne dersiniz, siz...”

“Bize yardımcı olmayacak mısın?” dedi Slartibartfast.

“Bize mi?” dedi Ford sertçe. “Biz kimiz?”

“Kalıp Evreni kurtarmanıza yardım etmeyi çok isterdim,” diye üsteledi Zaphod, kollarının üzerinde doğrularak, “ama bir çift baş ağrısına ebeveynlik yapıyorum, üstelik bir sürü küçük baş ağrısının da gelmekte olduğunu görebiliyorum. Ama bir dahaki sefere iş sizi kurtarmaya gelirse, emrinizdeyim. Hey Trillian, bebeğim?”

Trillian şöyle bir dönüp baktı.

“Evet?”

“Gelmek ister misin? *Altın Kalp*'e? Heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler için?”

“Ben Krikkit’e iniyorum,” dedi Trillian.

yirmiyedi

Burası aynı tepeydi, ama pek de aynı sayılmazdı.

Çünkü o tepe bu kez bir Bilgilendirici Görüntü değildi. Krikkit'in ta kendisiydi ve şimdi üzerinde durmaktaydılar. Biraz ötelerinde, ağaçların arkasında, onları, gerçek bedenlerini buraya, gerçek ve şimdiki Krikkit'e getiren garip İtalyan restoranı bekliyordu.

Ayaklarının altındaki güçlü çimenler gerçekti, verimli toprak da öyle. Ağaçtan gelen baş döndürücü kokular da öyle, gerçekti. Gece gerçek geceydi.

Krikkit.

Burası Krikkitli olmayan biri için Galakside bulunulabilecek en tehlikeli yerdi muhtemelen. Kendisinden başka herhangi bir yerin varlığına dayanamayan, sevimli, hoş, zeki sakinlerinin kendilerinden olmayan biriyle karşılaştıklarında korku, vahşet ve öldürücü bir nefretle doldukları yerdi.

Arthur titredi.

Slartibartfast titredi.

Şaşırtıcıydı, ama Ford da titredi.

Şaşırtıcı olan onun titremesi değildi, orada olmasıydı. Ama Zaphod'u gemisine yollamalarının ardından Ford, beklenmedik bir şekilde utanç duyarak kendisini kaçmamaya zorunlu hissetmişti.

Yanlış, diye düşünüyordu kendi kendine, yanlış yanlış yanlış. Zaphod'un cephaneliğinden aldıkları Öldürmatiklerden birini kendine doğru çekti.

Trillian gökyüzüne bakarak titredi ve kaşlarını çattı.

Gökyüzü de aynı değildi. Artık bomboş ve ıssız değildi.

İkibin yıl süren Krikkit Savaşları ve Krikkit'in on milyar yıl önce Yavaşlatılmış-Zaman zarfına kapatılışından beri burada geçen beş yıl içinde çevredeki pastoral manzara çok az değişirken, gökyüzünde çarpıcı değişiklikler olmuştu.

Şimdi orada solgun ışıklar ve ağır şekiller asılıydı.

Bir Krikkitlinin hiçbir zaman bakmadığı gökyüzünün yukarılarında -ki oralar Savaş Bölgeleriydi, Robot Bölgeleri- Krikkit'in pastoral manzaralı topraklarının çok çok yükseklerindeki Sıfır-Yerçekimi alanlarında devasa savaş gemileri ve bina blokları uçuyordu.

Trillian onlara bakarak düşündü.

"Trillian," diye fısıldadı Ford Prefect.

"Evet?" dedi Trillian.

"Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Düşünürken hep böyle mi nefes alırsın?"

"Nefes aldığımın farkında değildim."

"Beni endişelendiren de bu."

"Sanırım, biliyorum ..." dedi Trillian.

"Şışş!" dedi gergin bir ses tonuyla Slartibartfast ve titreyen sıska eliyle onlara daha geriye,

yakındaki ağacın gölgesine çekilmelerini işaret etti.

Ansızın daha önceki kayıtta olduğu gibi, tepeden inen patika boyunca yaklaşan ışıklar göründü, ama bu kez dans eden ışıklar fenerlerden değil elektrik fenerlerinden gelmekteydi - kendi içinde çarpıcı bir değişiklik sayılmazdı, ama her bir ayrıntı yüreklerini korkuyla hoplatmaya yetiyordu. Bu sefer çiçekler, çiftçilik, ölmüş köpeklerle ilgili kıvrak ve eğlendirici şarkılar yoktu, kısık sesler ateşli bir tartışma içindeydi.

Gökyüzünde bir ışık ağır ağır hareket etti. Arthur klostrofobik bir korkuya kapıldı, ılık rüzgâr birden boğazına sarılmış gibiydi.

Birkaç saniye içinde ikinci bir grup göründü, karanlık tepenin diğer tarafından yaklaşmaktaydılar. Hızlı ve kararlı hareket ediyor, el fenerlerini sallayarak çevreyi tarıyorlardı.

Grupların birleştiği açıkça görülmekteydi, ama önemli olan yalnızca birleşmeleri değildi. Bilinçli bir şekilde tam da o noktada, Arthur ve diğerlerinin bulunduğu noktada birleşmeleriydi.

Arthur, Ford Prefect'in Öldürmatiğini omzuna kaldırırken çıkardığı hafif hışırtıyı ve Slartibartfast'ın kendi silahını kaldırırken çıkardığı hafif sızlanmaya benzer öksürüğü duydu. Kendi silahının soğuk, yabancı ağırlığını hissetti ve titreyen ellerle onu kaldırdı.

Ford'un kendisine gösterdiği gibi emniyet kilidini açıp aşırı tehlike kilidine geçirirken parmakları birbirine dolandı. Öyle çok titriyordu ki, eğer o sırada birine ateş edecek olsa muhtemelen üstüne imzasını atabilirdi.

Yalnızca Trillian silahını kaldırmamıştı. O kaşlarını kaldırdı, sonra onları indirdi ve düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı.

"Hiç düşündünüz mü," diye başladı, ama o sırada kimse bir şey tartışmak istemiyordu.

Arkalarından gelen ve karanlığı delip geçen ışığı fark edip hızla o tarafa döndüklerinde, üçüncü bir grup Krikkitlinin el fenerleriyle kendilerini incelediğini gördüler.

Ford Prefect'in silahı haince takırdadı, ama karşıdan da ateş edildi ve silahına çarpıp elinden düşürdü.

Katıksız bir korku anı yaşandı, herhangi birinin yeniden ateş etmesinden önce donmuş bir saniye geçti.

Ve bu saniyenin sonunda da hiç kimse ateş etmedi.

Soluk yüzlü Krikkitliler tarafından kuşatılmışlardı ve oynaşan el feneri ışıklarıyla yıkanıyorlardı.

Esir alanlar esirlerine, esirler de kendilerini esir alanlara baktılar.

"Merhaba?" dedi esir alanlardan biri. "Özür dilerim, ama siz ... başka bir gezegenden gelen yabancılar mısınız?"

yirmisekiz

Bu arada, aklın rahatça kavrayabileceğinin milyonlarca kilometre ötesinde Zaphod Beeblebrox yine bunalımdaydı.

Gemisini tamir etmişti - yani bir bakım robotu bu işi yaparken onu tedirgin bir dikkat içinde izlemişti. Gemisi şimdi, bir kez daha var olan en güçlü ve en olağanüstü gemiydi. Her yere gidebilir, her istediğini yapabilirdi. Bir süre bir kitapla oyalandı, sonra onu bir kenara fırlatıp attı. Çünkü bu daha önce okuduğu kitaptı.

İletişim paneline gitti ve bütün frekanslara açık bir kanalı açtı.

"İçecek bir şey isteyen var mı?" dedi.

"Bu acil bir durum mu, arkadaş?" diye çatlak bir ses Galaksinin ortalarında bir yerden seslendi.

"Mikseri olan var mı?" dedi Zaphod.

"Sen git de bir kuyruklu yıldız gezisi yap."

"Tamam, tamam," dedi Zaphod ve kanalı kapattı. İçini çekti ve oturdu. Tekrar ayağa kalktı ve bir bilgisayar ekranına doğru yürüdü. Birkaç düğmeye bastı. Ekranın etrafında birbirlerini yiyerek koşuşturan küçük damlalar belirdi.

"Baam!" dedi Zaphod. "Heeeyo! Pop pop pop!"

"Selam millet," dedi bilgisayar, bir dakika sonra neşeyle, "üç puanınız var. Bundan önceki en iyi skor yedi milyon beşyüz doksanyedi bin ikiyüz ..."

"Tamam, tamam," dedi Zaphod ve ekranı tekrar kararttı.

Bir kez daha oturdu. Bir kalemle oynadı. Yavaş yavaş bu iş de cazibesini yitirmeye başladı.

"Tamam, tamam," dedi, bilgisayara kendi skorunu ve daha önceki en yüksek skoru yazdırdı.

Gemisi, Evreni bulanık bir görüntüye dönüştürdü.

“Söyleyin,” dedi ince ve soluk yüzlü Krikkitli, diğerlerinin arasında bir adım öne çıkmıştı, el fenerleri ışıklarının oluşturduğu çemberin içinde kararsızca duruyor ve elindeki silahı sanki az önce bir yere kadar gitmiş olan başka birinin yerine emaneten tutar gibiydi, “Doğanın Dengesi denen şey hakkında bir şey biliyor musunuz?”

Esirlerinden birkaç şaşkın mırıltı ve homurtu dışında anlaşılır cevap gelmedi. El fenerlerinin ışıkları hâlâ üzerlerinde oynaşırken yukarıda, gökyüzünde, Robot bölgelerinde karanlık faaliyetler devam ediyordu.

“Bu yalnızca,” diye huzursuz bir şekilde devam etti Krikkitli, “kulağımıza çalınan bir şey, belki de o kadar önemli değildir. Eh, o zaman artık sizi öldürsek iyi olacak herhalde.”

Başını eğdi ve sanki basılacak yerin neresi olduğunu anlamaya çalışır gibi silahına baktı.

“Ama,” dedi, başını kaldırıp onlara baktı, “sohbet etmek istediğiniz bir konu varsa, o başka tabii.”

Slartibartfast, Ford ve Arthur’un bedenlerini uyuşturucu bir şaşkınlık dalgası kapladı ağır ağır. Kısa bir sürede bu şaşkınlık, şu an için yalnızca çene kemiklerini aşağı yukarı oynatmakla meşgul olan beyinlerine de ulaşacaktı. Trillian sanki bir yapbozu, kutusunu sallayarak tamamlamaya çalışıyormuş gibi kafasını iki yana sallayıp duruyordu.

“Şu evrensel yıkım programıyla ilgili,” dedi kalabalıktan bir adam, “birtakım endişelerimiz var, anlarsınız ya.”

“Evet,” diye ekledi bir başkası, “ve doğanın dengesiyle ilgili. Bize öyle geliyor ki, eğer Evrenin bizim dışımızda kalan kısmı yok olursa bu bir şekilde doğanın dengesini bozacaktır. Ekoloji konusunda çok duyarlıyız, anlarsınız ya.” Sesi mutsuz bir şekilde zayıflamıştı.

“Spor konusunda da,” dedi bir diğeri, yüksek sesle. Bu diğerlerinden bir beğeni alkışı almıştı.

“Evet,” diye onayladı ilk konuşan adam, “ve spor ...” Arkasına dönüp arkadaşlarına huzursuz bir tavırla baktı ve düşünceli bir şekilde yanağını kaşıdı. Derin bir iç çelişkiyle savaşıyor gibiydi, sanki söylemek istediği şeylerle düşündüğü şeyler birbirinden tamamen farklı şeylerdi ve aralarında hiçbir bağlantı göremiyordu.

“Bakın,” diye mırıldandı, “bazılarımız ...” ve sanki bir onay beklermiş gibi tekrar çevresine bakındı. Diğerleri cesaretlendirici sesler çıkardılar. “Bazılarımız,” diye devam etti, “Galaksinin kalan kısmıyla sportif ilişkiler kurmaya istekliyiz ve sporu politika dışında tutma tartışmasını da anlıyorum, ama eğer Galaksinin kalan kısmıyla sportif bağlarımız olsun istiyorsak, ki istiyoruz, o zaman onu yok etmemiz hata olur diye düşünüyorum. Ve aslında Evrenin kalan kısmı da ...” sesi yine uzaklaştı, “... ki bu fikir şimdi ...”

“Nnn ...” dedi Slartibartfast. “Nn ...”

“Hhh ...?” dedi Arthur.

“Tu ...” dedi Ford Prefect.

“Tamam,” dedi Trillian. “O zaman bu konuda konuşalım.” Öne doğru yürüdü ve kafası karışmış zavallı Krikkitlinin koluna girdi. Krikkitli yirmibeş yaşlarında gösteriyordu, bunun anlamı bu bölgede zamanda meydana gelen özel zaman sıkışması yüzünden, on milyar yıl önce, Krikkit Savaşları

bittiğinde yalnızca yirmi yaşında olduğuydu.

Trillian konuşmadan önce el fenerlerinin ışığında onu azıcık yürüttü. Krikkitli onun peşi sıra kararsızca sendeleyerek ilerledi. Şimdi onları çevreleyen el fenerlerinin ışıkları, sanki karanlık bir kargaşa içindeki Evrende ne yaptığını bilir görünen tek kişi olan bu sessiz ve tuhaf kıza boyun eğercesine hafifçe aşağı indirilmişti.

Trillian döndü ve Krikkitlinin yüzüne baktı, adamın iki kolunu da hafifçe tuttu. Krikkitli şaşkın bir perişanlık örneğiydi.

"Anlat," dedi Trillian.

Adam bir an için hiçbir şey söylemedi, bakışları Trillian'ın bir gözünden diğerine gidip geliyordu.

"Bizim..." dedi, "bizim yalnız olmamız gerekiyor ... sanırım." Yüzünü buruşturdu, sonra başını öne doğru eğdi ve kumbaradan para çıkarmaya çalışırmış gibi salladı. Tekrar başını kaldırıp baktı. "Bak, artık bir bombamız var, anlarsınız ya," dedi, "şöyle küçücük bir şey"

"Biliyorum," dedi kız.

Krikkitli sanki Trillian şalgamlarla ilgili çok garip bir şey söylemiş gibi gözlerini devirerek baktı.

"Gerçekten de," dedi, "çok çok küçük."

"Biliyorum," dedi kız yeniden.

"Ama diyorlar ki," dedi sesi zayıf bir sesle, "diyorlar ki, var olan her şeyi yok edebilirmiş. Ve sanırım bunu yapmak zorundayız, anlarsın ya. Peki bu bizim yalnız kalmamızı sağlar mı? Bilmiyorum. Ama yine de bu bizim görevimiz gibi görünüyor," dedi ve kafası tekrar öne düştü.

"Bunun anlamı ne olursa olsun," dedi kalabalıktan tok bir ses.

Trillian kollarını yavaşça kafası karışmış zavallı genç Krikkitlinin boynuna doladı ve onun titreyen başını kendi omzuna dayayarak okşadı.

"Her şey düzelecek," dedi usulca ve ardından gölgelerin içindeki bütün kalabalığın duyabileceği bir sesle ekledi, "bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Genci kollarında hafifçe salladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi yeniden.

Onu bıraktı ve biraz geriye çekildi..

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi ve beklenmedik bir şekilde güldü.

"İstediğim şey," dedi ve yine güldü. Eliyle ağzını kapattı ve ciddi bir ifadeyle konuştu, "beni liderinize götürmeniz," parmağıyla gökyüzündeki Savaş Bölgelerini işaret etti. Liderlerinin orada olacağını bir şekilde biliyordu.

Trillian'ın gülüşü ortamdaki bir şeyi serbest bırakmış gibiydi. Kalabalığın arka taraflarından bir ses şarkı söylemeye başladı, eğer bu besteyi Paul McCartney yapmış olsaydı, bütün dünyayı satın almasına yetecek kadar para kazanabilirdi.

otuz

Zaphod Beeblebrox her zamanki müthiş adam pozuyla tünel boyunca cesurca emekliyordu. Kafası son derece karışmıştı, ama bir şekilde inatla emeklemeye devam etti, çünkü o böyle cesur bir adamdı işte.

Kafası az önce görmüş olduğu bir şey yüzünden karışmıştı, ama bu az sonra işiteceği şey yüzünden karışacağının yarısı kadar bile değildi, bu yüzden de artık onun nerede olduğunu açıklayalım.

Krikkit gezegeninin yüzeyinden kilometrelerce yukarıdaki Robot Savaş Bölgelerinde bulunuyordu.

Burada atmosfer inceydi ve herhangi bir ışına ya da uzayın o tarafa doğru savurabileceği herhangi bir şeye karşı nispeten korunmasız durumdaydı.

Altın Kalp'i, Krikkit'in üzerindeki gökyüzünü tıkış tıkış dolduran loş ve hantal gemilerin arasına park etmiş, sonra da gökyüzündeki binaların en büyüğü ve en önemlisi gibi görünen binaya girmişti, üstelik üzerinde bir Öldürmatik ve baş ağrısına karşı taşıdığı şeyden başka silah olmadan.

Kendisini uzun, geniş ve loş bir koridorda bulmuş, bundan sonra ne yapacağına karar verene dek orada saklanmıştı. Saklanmıştı, çünkü arada sırada Krikkit robotlarından biri koridordan geçiyordu. Her ne kadar robotların dindeyken talihi şimdiye dek oldukça yaver gitmiş olsa da son derece ıstıraplı anlar geçirmişti ve yarı yarıya iyi olduğunu kabul ettiği şansını tekrar zorlamaya niyeti yoktu.

Bir ara koridora açılan odalardan birine başını sokmuş, buranın devasa ve yine loş bir şekilde aydınlatılmış bir bölme olduğunu keşfetmişti.

Aslında burası sadece tek bir nesnenin sergilendiği bir müzeydi - o nesne de bir uzay gemisi enkazıydı. Korkunç şekilde yanıp parçalanmıştı. Zaphod okulda bitişik siberkabindeki kızla sevişebilmek için harcadığı çabalar yüzünden kaçırdığı galaksi tarihi derslerinden bir kısmını artık öğrendiği için şimdi bu enkazın o milyarlarca yıl öncesinde toz bulutunun içine doğru sürüklenen ve bütün hadiseyi başlatan uzay gemisi olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ama bu enkazın tuhaf bir yanı vardı ve kafasını karıştıran şey de buydu.

Bu gemi gerçekten harap olmuştu. Gerçekten yanmıştı, ama deneyimli bir göz tarafından yapılacak kısa bir inceleme onun gerçek bir uzay gemisi olmadığını ortaya çıkarabilirdi. Bu sanki böyle bir geminin gerçek boyutlarda bir maketi, üç boyutlu bir fotokopisiydi. Diğer bir deyişle eğer aniden bir uzay gemisi inşa etmeye karar verseniz ve bunu nasıl yapacağınızı bilmiyorsanız, böyle bir şeyin yanınızda olması çok büyük kolaylık sağlardı. Bununla birlikte bu şey hiçbir zaman hiçbir yere uçamazdı.

Hâlâ bunu çözmeye çalışıyordu - aslında bunu henüz çözmeye başlamıştı ki odanın başka bir bölümünde bir kapının açıldığını ve biraz keyifsiz görünen birkaç Krikkit robotunun içeri girdiğini gördü.

Zaphod onların işine karışmak istemediği için, yiğitliğin onda dokuzunun kaçmak olduğuna karar vererek dolaplardan birine yiğitçe saklanmıştı.

Dolap aslında bir kontrol kapısından geçerek aşağıya inip geniş bir havalandırma tüneline giden bir şaftın üst bölümüydü. Zaphod kendini aşağı bırakıp tünel boyunca emeklemeye başladı ve işte onu bulduğumuz yer burasıydı.

Buradan hiç hoşlanmamıştı. Soğuk, karanlık ve son derece rahatsız bir yerdi, üstelik onu ürkütüyordu. İlk fırsatta -ki bu fırsat yüz metre aşağıdaki başka bir şafttı- buradan dışarı tırmanıp çıktı.

Bu sefer daha küçük bir odaya çıkmıştı, burası bir bilgisayar merkezini andırıyordu. Büyük bir bilgisayar masasıyla duvar arasındaki dar karanlık bir boşluğa çıkmıştı.

Odada yalnız olmadığını hemen fark etti ve tam gidecekken odanın diğer sakinlerinin konuştuklarını duyduğunda büyük bir ilgiyle onları dinlemeye koyuldu.

"Sorun robotlarda, efendim," dedi bir ses. "Onlarda yolunda gitmeyen bir şey var."

"Tam olarak nedir?"

Bunlar iki Krikkitli Savaş Komutanıydı. Bütün Savaş Komutanları gökyüzündeki Robot Savaş Bölgelerinde yaşıyordu ve gezegenin yüzeyindeki vatandaşlarını etkileyen saçma şüphelere ve belirsizliklere karşı büyük ölçüde bağışıklık kazanmış durumdaydılar.

"Şey, efendim, düşünüyorum da, onları savaş mücadelesinden geri çekip süpernova bombasını patlatmaya hazırlanmakla yerinde bir iş yapıyoruz. Zarftan çıkışımızdan beri geçen şu kısa süre içinde-"

"Sadede gel."

"Robotlar bundan hoşlanmıyor, efendim."

"Ne?"

"Savaş, efendim, görünüşe göre onların morallerini bozuyor. Dünya işlerinden bıkmış gibiler, belki de Evrenden bıkmışlar demeliyim."

"İyi de bunun nesi yanlış, onlar zaten Evreni yok etmeye yardım etmek için yaratılmışlardı."

"Evet, ama bu artık onlara zor geliyor, efendim. Sanki bir yorgunluk ve ilgisizlik halinden muzdaripler. İş yapmakta zorlanıyorlar. Yani bir güç eksikliği içindeler."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Efendim, sanırım bir şeye canları çok sıkılmış."

"Krikkit aşkına, sen ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şey, son bir iki çatışmada mücadeleye giriyor, ateş etmek için silahlarını kaldırıyor, ama ansızın niye rahatımı bozayım?, kozmik anlamda bütün bunlar ne demek oluyor? diye düşünmeye başlıyorlar. Sonra hepsi de biraz yorgun ve keyifsiz görünüyorlar."

"Peki, başka ne yapıyorlar?"

"Eee, çoğunlukla dörtlü denklemler efendim. Her açıdan korkunç zor şeyler. Şey, bir de surat asıyorlar."

"Surat mı asıyorlar?"

"Evet, efendim."

"Bir robotun surat astığını kim duymuş?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Bu ses neydi?"

Odayı terk eden Zaphod'un çıkardığı sesti bu.

Karanlığın derin kuyusunda sakat bir robot oturuyordu. Metalik karanlığının içinde bir süredir sessizce duruyordu. Burası soğuk ve rutubetliydi, bir robotun bunları fark etmemesi gerekiyordu, ama o müthiş bir irade gücüyle bunları fark etmeyi başarmıştı.

Beyni Krikkit Savaş Bilgisayarının ana belleğine bağlanmıştı ve bu deneyimden ne o ne de bilgisayar hiç zevk almıyordu.

Bu zavallı metal yaratığı Sqornshellous Zeta'nın bataklıklarından kurtaran Krikkit robotları, bunu ondaki muazzam zekâyı hemen fark ettikleri ve böyle bir zekânın kendileri ne çok yararlı olabileceğini düşündükleri için yapmışlardı.

Ama bununla birlikte soğuğun, karanlığın, rutubetin, sıkışmışlığın ve yalnızlığın bu robotun beraberinde getirdiği kişilik bozukluklarını iyice azdıracağını hiç hesaba katmamışlardı.

Robot işinden hiç memnun değildi.

Her şey bir yana, gezegenin bütün askeri stratejisinin koordinasyonu onun muazzam beyninin yalnızca minicik bir bölümünü meşgul ediyordu ve beyninin kalan kısmıysa müthiş sıkılıyordu. Kendisininkiler dışında, Evrenin bütün önemli matematiksel, fiziksel, kimyasal, biyolojik, sosyolojik, felsefi, etimolojik, meteorolojik ve psikolojik sorunlarını üç kere çözdükten sonra yapacak bir şey bulabilmek için kıvranırken kendisini hiçbir ezgisi hatta melodisi bile olmayan acıklı küçük şarkılar bestelemeye vermişti. Bunların sonuncusu bir ninniydi.

"Şimdi dünya yatağa daldı," diye vızıldadı Marvin.
"Karanlık yutamadı kafamı, ardında kaldı,
"Görmeme yardım etti kızılötesi ışınları,
"Nasıl da nefret ederim geceden."

Bundan sonraki dörtlüğü bulabilmek için güç ve duygu toplayabilmek amacıyla bir an durakladı.

"Ama şimdi uğraşmalıyım ben de uyumaya,
"Elektronik koyunları saymayı denemeli,
"Ve saklayıp kendime tatlı rüyalar dileğini,
"Nasıl da nefret ederim geceden."

"Marvin!" diye tısladı bir ses.

Marvin bakmak için birden başını kaldırdığında kendisini ana Krikkit Savaş Bilgisayarına bağlayan karmaşık elektrot ağını koparıyordu neredeyse.

Bir kontrol kapağı açıldı ve bir çift kural tanımaz kafadan biri açılan kapaktan içeri bakarken, diğeri de bir o yana bir bu yana son derece tedirgin bakışlar fırlatmaktaydı.

"Aa, sen misin?" diye mırıldandı robot. "Tahmin etmeliydim."

"Hey, ufaklık," dedi Zaphod şaşkınlık içinde, "az önce şarkı söyleyen sen miydin?"

"Bendim," dedi Marvin acı bir ses tonuyla, "özellikle formumda sayılırım, parıltılar saçıyorum."

Zaphod başını kapıdan içeri sokup çevresine bakındı.

“Yalnız mısın?”

“Evet,” dedi Marvin, “burada sıkıntı içinde oturuyorum, tek dostum acı ve sefalet. Elbette bir de sonsuz zekâm. Ve sonsuz keder. Ve ...”

“Tamam,” dedi Zaphod. "Hey, bu işlerle senin bağlantın nedir?”

“Bunlar,” dedi Marvin, daha az zarar görmüş koluyla onu Krikkit bilgisayarına bağlayan elektrotları işaret etti.

“Yani,” dedi Zaphod beceriksizce, “sanırım hayatımı kurtarmış olmalısın. İkinci kez.” “Üçüncü kez,” dedi Marvin.

Zaphod’un kafası hızla döndü (diğer kafasıysa şahin bakışlarını tamamen yanlış yöne çevirmişti) ve tam da o anda hemen arkasındaki ölümcül katil robotun üzerine atılırken durakladığını ve dumanlar çıkarmaya başladığını gördü. Robot sendeleyerek geriledi ve bir duvara yaslandı. Sonra önce duvardan yere doğru, sonra yerde yana doğru kaydı, başını arkaya attı ve teselli edilemez bir halde hıçkırmaya başladı.

Zaphod, Marvin’e baktı.

“Müthiş bir hayat felsefen olmalı,” dedi.

“Hiç sorma,” dedi Marvin.

“Sormayacağım,” dedi Zaphod ve sormadı. “Hey, bak,” diye ekledi, “müthiş bir iş başarıyorsun.”

“Sanırım, bunun anlamı,” dedi Marvin, bu mantık bağlantısını yapmak için zihinsel yeteneklerinin yalnızca milyonda, milyarda, trilyonda, katrilyonda birini kullanması yetmişti, “beni kurtarmaya niyetinin olmadığı.”

“Ufaklık, bilirsin bunu yapmayı gerçekten isterdim."

“Ama yapmayacaksın.”

“Hayır.”

“Anlıyorum.”

“İyi çalışıyorsun.”

“Evet,” dedi Marvin. “Ben hazır bundan nefret ederken, sen niye bunu durdurasın ki, öyle değil mi?”

“Trillian ve diğerlerini bulmalıyım. Hey, nerede olabilecekleri hakkında fikrin var mı? Yani seçmem gereken tek bir gezegen var. Bu da zaman alabilir."

“Çok yakındalar,” dedi üzüntülü bir sesle Marvin. “istersen onları buradan izleyebilirsin.”

“Gidip onları alsam daha iyi olur,” diye ısrar etti Zaphod. “Eee, belki de yardıma ihtiyaçları vardır, değil mi?”

“Belki de,” dedi Marvin kasvetli sesinde aniden beliren otoriter bir tonla, “onları buradan izlemen daha iyi olacak. Şu genç kız,” diye ekledi beklenmedik bir şekilde, “benim tanışmak ıstırabından ne yazık ki kaçamadığım zeki olmayan organik yaşam türlerinin en cahil olmayanlarından biri.”

Bu olumsuz cümleler labirenti arasından yolunu bulması ve diğer uca ulaşıp şaşırması Zaphod’un bir iki saniyesini aldı.

“Trillian mı?” dedi. “O daha çocuk. Sevimli evet, ama saati saatine uymaz. Kadınlar nasıldır bilirsin. Ya da belki bilmezsin. Sanırım bilmezsin. Biliyorsan da ben bunu duymak istemiyorum. Bağla bakalım beni onlara.”

“ ... tam anlamıyla çıkarlarına göre kullanılmış.”

“Ne?” dedi Zaphod.

Konuşan Trillian'dı. Zaphod hızla arkasına dönüp baktı.

Krikkit robotunun yaslanmış hıçkırmakta olduğu duvar aniden aydınlanmıştı ve Krikkit Robot Savaş Bölgelerinin bilinmeyen bir yerinden alınan bir sahneyi gösteriyordu. Orası bir tür konsey salonunu andırıyordu - ama ekrana dayanan robot yüzünden Zaphod bunu tam olarak göremiyordu.

Onu oradan kaldırmaya çalıştı, ama robot üzüntüden iyice ağırlaşmıştı ve Zaphod'u ısırmaya kalkıştı, bunun üzerine de Zaphod onun çevresinden dolanarak görebildiği kadarıyla yetinmeye çalıştı.

"Bir düşünün," dedi Trillian'ın sesi, "tarihinizin bir dizi ihtimal dışı olayla dolu olduğunu. Ve ben ihtimal dışı bir olayı görür görmez tanırım. En başta Galaksiden yalıtılmış oluşunuz olağandışı acayip bir olay. Tam kıyısındasınız, ama bir toz bulutuyla kuşatılmış olarak. Bu bir kumpas. Bu çok açık."

Zaphod ekranı göremediği için sıkıntıdan çılgına dönmüştü. Robot'un kafası Trillian'ın konuştuğu kişileri, elindeki çok işlevli savaş sopası arkaplanı ve trajik bir ifadeyle alnına dayadığı kolunun dirseğiyse Trillian'ı görmesini engelliyordu.

"Üstelik," dedi Trillian, "gezegeninize çakılan şu uzaygemisi. Sizce bu gerçekten de olabilecek bir şey mi? Boşlukta sürüklenen bir uzay gemisinin bir gezegenin yörüngesiyle tesadüfen kesişme ihtimali nedir, bu konuda bir fikriniz var mı?"

"Hey," dedi Zaphod, "ne Zarktan söz ettiği hakkında en ufak bir fikri yok. Ben o uzay gemisini gördüm. O sahte. Buna hiç şüphe yok."

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm" dedi Marvin, Zaphod'un arkasındaki hapishanesinden.

"Ya, evet," dedi Zaphod. "Senin için bunu söylemek kolay. Daha şimdi benden duydun. Her neyse, bunun konuyla ne ilgisi var anlayamıyorum."

"Ve özellikle de," diye devam etti Trillian, "bu uzay gemisinin Galaksideki ya da Evrenin bütünündeki belli bir gezegenin yörüngesiyle kesişme ihtimalini öğrenmeniz tam anlamıyla şok edici olacaktır. Bunun olma ihtimalini bilmiyorsunuz öyle mi? Öylesine düşük ki, ben de bilmiyorum. O halde yine bir kumpasla karşı karşıyayız. O uzay gemisi de sahte çıkarsa, hiç şaşırmam doğrusu."

Zaphod sonunda robotun savaş sopasını kaldırmayı başardı. Ekranın sopanın kapadığı bölümünde Ford, Arthur ve Slartibartfast'ın tüm olup bitenler yüzünden şaşkına dönüp sersemlemiş görüntüleri vardı.

"Hey şuraya bak," dedi Zaphod heyecanla. "Çocukların hepsi iyi. Re re re ra ra ra! Vur kır parçala."

"Peki, ya," dedi Trillian, "neredeyse tek bir gecede kendi kendinize yaratmayı başardığınız bu teknoloji? Birçok halk bunu becerebilmek için binlerce yıla ihtiyaç duyar. Birisi size bütün bilmeniz gerekenleri ulaştırıyor, biri sizin başladığınız işi bitirmenizi sağlıyordu."

"Biliyorum, biliyorum," diye ekledi görünmeyen bir itiraza cevap olarak, "siz bu durumu hiç fark etmediniz, biliyorum. Benim demek istediğim şey de tam olarak bu işte. Siz olup bitenleri hiç fark etmediniz. Örneğin bu süpernova bombası."

"Bunu nasıl biliyorsun?" dedi görünmeyen ses.

"Biliyorum işte," dedi Trillian. "Sizin bunu icat edebilecek zeki, ama her şeyle beraber kendinizi de yok edeceğinizi anlamayacak kadar salak olduğunuza inanmamı mı bekliyorsunuz? Bu yalnızca aptalca değil, aynı zamanda görülmemiş derecede ahmakça olur."

"Hey bu bomba meselesi de ne?" dedi Zaphod, Marvin'e panik içinde.

"Süpernova bombası mı?" dedi Marvin. "Çok çok küçük bir bomba."

"Evet?"

“Evrenin tamamını yok edecek bir şey,” diye ekledi Marvin. “Bana sorarsan, iyi fikir. Ama çalıştıramayacaklar.”

“O kadar zekiceyse niye çalıştırmasınlar?”

“Bomba *zekice,*” dedi Marvin, “*onlar* değil. Zarfa kapatılmadan önce tasarım aşamasına kadar gelmişlerdi. Son beş yılı onu yaratmakla geçirdiler. Başardıklarını sanıyorlar, ama başaramadılar. Onlar da bütün diğer organik canlı türleri kadar aptal. Onlardan nefret ediyorum.”

Trillian devam ediyordu.

Zaphod Krikkit robotunu ayağından çekerek duvardan uzaklaştırmayı denedi, ama robot ona tekmeler atıp hırıldadı, ardından yeni ve güçlü bir hıçkırık dalgasıyla ağlamaya devam etti. Sonra ansızın kendini koyverdi ve duygularını ifade etme işlemine milletin ayağının altından uzakta bir yerde devam etti.

Trillian odanın ortasında tek başına dikiliyordu, gözleri yorgun, ama alev alevdi.

Onun önünde soluk yüzlü ve kırışık suratlı Yaşlı Krikkit Efendileri sıralanmıştı; geniş, kavisli bir kontrol masasının arkasından Trillian’a çaresiz bir korku ve nefretle bakıyorlardı.

Onların önünde, odanın ortasıyla, yani Trillian’ın mahkemedeki sanık gibi durduğu noktayla kontrol masasına eşit uzaklıkta, bir bir buçuk metre uzunluğunda ince ve beyaz bir sütun bulunuyordu. Sütunun tepesindeyse sekiz ya da on santim çapında küçük beyaz bir küre vardı.

Sütunun yanındaysa çok işlevli savaş sopasıyla birlikte bir Krikkit robotu dikiliyordu.

“Aslında,” diye açıkladı Trillian, “siz öyle aptal, öyle aptalsınız ki,” (Trillian terliyordu. Zaphod bunun, yani tam da bu sırada Trillian’ın böylesine terlemesinin hiç de çekici bir şey olmadığını düşündü.) “hepiniz öyle aptalsınız ki, son beş yıldır Hactar’dan yardım almasaydınız bu bombayı yapamayacağınıza eminim, kesinlikle *eminim.*”

“Bu Hactar denen herif de kim?” dedi Zaphod, omuzlarını dikleştirerek.

Marvin buna cevap verdiyse bile Zaphod onu duymadı. Tüm dikkatini ekranda toplamıştı.

Krikkit Yaşlılarından biri Krikkit robotuna doğru eliyle bir işaret yaptı. Robot sopasını kaldırdı.

“Yapabileceğim hiçbir şey yok,” dedi Marvin. “Diğerlerinden tamamen bağımsız bir devre üzerinde.”

“Bir dakika,” dedi Trillian.

Yaşlı adam küçük bir hareket yaptı. Robot durdu. Trillian ansızın kendi yargısından şüphe edermiş gibi görünmeye başlamıştı.

“Bütün bunları sen nereden biliyorsun,” diye sordu Zaphod, bu sırada Marvin’e.

“Bilgisayar kayıtları,” dedi Marvin. “Onlara ulaşabiliyorum.”

“Siz çok farklısınız, öyle değil mi?" dedi Trillian, Yaşlı Efendilere, “aşağıdakilerden, yerdeki dünyadaşlarınızdan çok farklısınız. Tüm hayatınızı burada, yukarıda, atmosferin korumasından uzakta geçirdiniz. Çok incinebilir bir durumdaydınız. Halkınızın geri kalanı çok korkuyor, biliyorsunuz, onlar bunu yapmanızı istemiyorlar. Onlarla ilişkinizi kesmişsiniz, niye durumu biraz araştırmıyorsunuz?”

Krikkit Yaşlısı sabrını yitirdi. Robota son yaptığı işaretin tamamen tersi bir işaret yaptı.

Robot savaş sopasını salladı. Sopa küçük beyaz küreye vurdu.

Küçük beyaz küre süpernova bombasıydı.

Bu çok çok küçük bir bombaydı ve Evrenin tamamını sona erdirmek için yapılmıştı.

Süpernova bombası havada uçtu. Konsey odasının arka duvarına çarptı ve geride çok kötü bir çentik bıraktı.

“Trillian bütün bunları nereden biliyor?” dedi Zaphod.

Marvin asık suratlı sessizliğini korudu.

“Muhtemelen yalnızca blöf yapıyor,” dedi Zaphod. “Zavallı çocuk, onu hiç yalnız bırakmamalıydım.”

“Hactar!” diye seslendi Trillian. “Neler çeviriyorsun?”

Onları çevreleyen karanlıktan ses gelmedi. Trillian sinirli bir tavırla bekledi. Yanılmadığına emindi. Bir tür cevap beklediği kasvetli karanlığı gözleriyle araştırdı. Ama yalnızca soğuk bir sessizlik vardı.

“Hactar?” diye seslendi yeniden. “Arkadaşım Arthur Dent ile tanışmanı istiyorum. Ben bir Şimşek Tanrısıyla çekip gitmek istedim, ama o beni bırakmadı ve böyle yaptığı için çok memnunum. Gerçek duygularımın ne olduğunu anlamama yardımcı oldu. Ne yazık ki Zaphod bütün bu olup bitenlerden fazlasıyla korktuğu için sana Arthur’u getirdim. Sana tüm bunları niye anlattığımı bilmiyorum.

“Merhaba?” dedi yeniden. “Hactar?”

Ve derken Hactar geldi.

İnce ve çelimsizdi, çok uzak mesafelerden rüzgârla taşınmış zor duyulur bir ses gibi ya da o sese dair bir anı veya bir düş gibiydi.

“İkiniz de öne çıkar mısınız acaba?” dedi bu ses, “kesinlikle güvende olacağınıza dair söz veriyorum size.”

Birbirlerine baktılar, sonra *Altın Kalp*’in açık kapısından dışarı, toz bulutunun zerrecikli karanlığına akan ışık huzmesine adım attılar, ama aslında bunu yapmaları kesinlikle olası değildi.

Arthur, Trillian’ın elini tutarak onu sakinleştirip güven vermeyi denedi, ama kız buna izin vermedi. Arthur Trillian yerine havayollarından alınmış ve içinde Yunan zeytinyağı tenekesi, havlu, kırışmış Santorini kartpostallarının yanı sıra diğer ıvır zıvırının durduğu valizi sıkı sıkı tuttu. Onu sakinleştirip güven veren şey bu valizdi.

Hiçliğin içinde ve üzerinde durmaktaydılar.

Bulanık, tozlu bir hiçliğin. Parçalanıp un ufak edilmiş bilgisayarın her bir zerresi kendi etrafında dönüp yavaşça kıvrılırken karanlığın içindeki güneş ışığını yakalıyor ve donuk bir şekilde pırıldıyordu. Bilgisayarın her bir zerresi, zayıf ve belirsiz bir şekilde bütünün modelini taşımaktaydı. Onu paramparça edip toza dönüştüren Striterakslı Silikonlastik Zırhlıiblisler bilgisayarı yalnızca sakatlayabilmişlerdi, ama onu öldürememişlerdi. Zayıf ve cisimsiz bir alan, zerrecikleri birbiriyle belirsiz bir ilişkide tutuyordu.

Arthur ve Trillian bu garip var oluşun tam ortasında dikiliyor, daha doğrusu yüzüyorlardı. Nefes alabilecekleri bir ortam yoktu, ama şu an için bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Hactar sözünü tutmuştu. Güvendeydiler. En azından şu an için.

“Size konukseverliğimi göstermek için,” dedi Hactar, “ışık hileleri dışında ikram edilebilecek hiçbir şeyim yok. Ama sahip olduğunuz tek şey bu olunca ışık hileleriyle de rahat etmek mümkündür.”

Ses yavaş yavaş kayboldu ve karanlık tozların içinde, şal desenli kadife örtüyle kaplı bir kanepe şekillendi.

Arthur bu kanepenin tarih öncesi Yerküre’de önüne çıkanla aynı kanepe olduğu gerçeğine çok zor katlanabiliyordu. Ona bu delicesine sersemleştirici ve rezil oyunları oynayıp duran Evrene bağırıp çağırmak ve öfkeyle tir tir titremek istiyordu.

Bu duyguların içine gömülmesine izin verdi ve kanepeye oturdu - dikkatli bir şekilde. Trillian da kanepeye oturdu.

Kanepe gerçekti.

En azından, eğer gerçek olmasa bile, onları üzerinde taşıyabiliyordu ve kanepelerin yapmaları varsayılan şey de bu olduğuna göre, hangi test uygulanırsa uygulansın, bu gerçek bir kanepeydi.

Güneş rüzgârındaki ses nefesini tekrar onlara doğru gönderdi.

"Umarım, rahat etmişsinizdir," dedi.

Başlarını sallayarak onayladılar.

"Ve bu arada ulaştığınız çıkarımların kusursuzluğu açısından da sizi tebrik etmeliyim."

Arthur kendisinin pek bir çıkarıma ulaşmadığını, bunu yapanın Trillian olduğunu belirtti hemen. Trillian onun da kendisiyle gelmesini istemişti, çünkü hayat, Evren ve her şey onu da ilgilendirmekteydi.

"Bu benim de ilgilendiğim bir şey," diye soludu Hactar.

"Pekâlâ," dedi Arthur, "o zaman bir ara birlikte çay içip bu konuda sohbet etmeliyiz."

Orada, hemen önlerinde küçük ve ahşap bir masa yavaşça cisimleşti, üzerinde gümüş bir çaydanlık, incecik porselen bir sütlük, porselen bir şekerlik ve iki porselen çay fincanı vardı.

Arthur öne doğru uzandı, ama bunlar yalnızca ışık oyunlarıydı. Sonra vücudunun rahat olarak kabul etmeye hazır olduğu bir yanılsama olan kanepeye tekrar sırtını yasladı.

"Niçin," dedi Trillian, "Evreni yok etmen gerektiğini hissediyorsun?"

Dikkatini verebileceği hiçbir şeyin olmadığı bir hiçlikle konuşmak kıza çok zor geliyordu. Hactar da bunu fark etmiş olmalıydı. Bir hayalet gibi kıkırdadı.

"Eğer o türden bir seans olacaksa bu," dedi, "o zaman ortam da ona uygun olmalı."

O anda önlerinde yeni bir şey cisimleşti. Bir koltuğun loş ve bulanık bir görüntüsüydü - bir psikiyatrist koltuğunun. Parlak ve gösterişli bir deriyle kaplıydı, ama elbette ki o da yalnızca bir ışık oyunuydu.

Etrafında da ortamı tamamlayacak şekilde lambri kaplı duvarların bulanık görüntüsü yer alıyordu. Ve sonra koltuğun üzerinde Hactar'ın görüntüsü belirdi. İnsanın gözlerini yuvalarından fırlatan bir görüntüydü bu.

Koltuk normal bir psikiyatrist koltuğu boyutlarında görünüyordu - yaklaşık bir yetmiş ya da bir seksen uzunluğundaydı.

Bilgisayar ise uzayda doğmuş siyah bir bilgisayar uydusu için normal boyutlardaydı -yani yaklaşık bin altıyüz kilometre uzunluğunda.

Gözlerinin yuvalarından fırlamasının nedeni bunlardan birinin diğerinin üstünde oturuyor gibi görünmesiydi.

"Pekâlâ," dedi Trillian, kararlı bir şekilde. Kanepeden kalkarak ayakta durdu. Kendisinden fazlasıyla rahatlaması ve çok fazla sayıda görüntüyü kabullenmesi bekleniyormuş gibi gelmişti ona.

"Çok güzel," dedi. "Gerçek şeyler de oluşturabilir misin? Yani elle tutabileceğim, somut nesneler?"

Cevap gelmeden önce yine bir sessizlik oldu, Hactar'ın dağılmış beyni, düşüncelerini parçalanıp saçıldığı milyonlarca ve milyonlarca kilometre ötelerden toparlamaya çalışıyormuş gibiydi sanki.

"Ha," diye iç çekti. "Şu uzaygemisini kastediyorsun."

Düşünceler boşluğun içindeki dalgalar gibi yanlarından ve içlerinden süzülerek geçti.

"Evet," diye açıkladı en sonunda, "yapabilirim."

“Ama bunun için muazzam bir zaman ve güç gerekir. Benim şu an ki... parçacık durumumda, anlarsınız ya, bütün yapabileceğim, teşvik verip önermektir. Teşvik ve öneri. Öneri...”

Koltuğun üzerindeki Hactar’ın görüntüsü, kendini dizginlemekte zorlanıyormuş gibi dalgalanıp kabardı.

Yeniden güç topladı.

“Küçük uzay çöplerini, tek bir minicik meteor parçasını, orada birkaç molekülü burada bir iki hidrojen atomunu,” dedi, “bir araya gelmeleri için teşvik edebilirim. Bunu onlara önerip cesaret verebilirim. Onların bir şekle girmelerini sağlayabilirim, ama bu çok zaman alır ve sonsuza kadar sürebilir.”

“Ama sonuçta,” diye tekrar sordu Trillian, “şu uzaygemisi maketini,” dedi, “sen yapmadın mı?”

“Eee ... evet,” diye mırıldandı Hactar. “Ben ... birkaç şey yaptım. Onları hareket de ettirebilirim. Uzay gemisini yaptım. Bana yapılacak en iyi şey gibi gelmişti.”

Derken bir şey, Arthur’un kanepenin üzerine bıraktığı valizini eline alıp sıkı sıkı kavramasına yol açtı.

Hactar’ın paramparça olmuş kadim zihninin pusu, sanki içinde huzursuz düşler dolaşıyormuş gibi çevrelerinde kıvrıldı.

“Pişman oldum, anlarsınız ya,” diye hüzünlü bir şekilde mırıldandı. “Silikonlastik Zırhlıiblisler için yaptığım tasarımı sabote ettiğime pişman oldum. Böyle bir kararı vermek bana düşmezdi. Ben bir görevi yerine getirmek üzere yaratılmıştım ve onu başaramadım. Kendi varlığımı reddettim.”

Hactar içini çekti ve onlar da sessizce hikâyesine devam etmesini beklediler.

“Siz haklıydınız,” dedi en sonunda. “Ben Krikkit gezegenini, Silikonlastik Zırhlıiblislerle aynı ruh haline sokup ilk seferinde yapmayı başaramadığım bombayı kendileri için yapmamı isteyecekleri hale gelene kadar kasten besledim. Kendimi gezegenin etrafına sarıp onu korumaya aldım. Kurguladığım ve yarattığım olayların etkisiyle manyakça nefret etmeyi öğrendiler. Onları gökyüzünde yaşamaya zorladım. Çünkü yüzeyde etkim çok zayıf kalıyordu”.

“Elbette, benim yokluğumda, yani Yavaşlatılmış-Zaman zarfında oldukları süre boyunca tepkileri çok karmaşık bir hale geldi ve onlarla baş edemediler.”

“Şey, neyse, neyse,” diye ekledi, “ben yalnızca görevimi yerine getirmeye çalışıyordum.”

Sonra yavaş yavaş ve son derece ağır bir şekilde bulutun içindeki görüntüler solmaya, hafifçe eriyip yok olmaya başladı.

Sonrasında birden solmaktan vazgeçti.

“Tabii, bir de intikam konusu vardı,” dedi Hactar, sesinde ilk kez duyulan bir keskinlikle.

“Unutmayın,” dedi, “darmadağın edilmiş, sakat ve güçsüz bir halde milyarlarca yıl boyunca öylece terk edilmiştim. Dürüstçe söylemek gerekirse, ben aslında Evreni ortadan kaldırmak isterdim. Siz de benim yerimde olsanız aynı şekilde hissederdiniz, inanın bana.”

Tekrar sustu, toz bulutunun içinden anaforlar geçiyordu.

“Ama öncelikle,” dedi, eski hüzünlü tonuyla, “görevimi yerine getirmeye çalışıyordum. Şey, neyse.”

“Başarısız olman seni endişelendiriyor mu?” diye sordu Trillian.

“Başarısız mı oldum?” diye fısıldadı Hactar. Psikiyatrist koltuğundaki bilgisayar görüntüsü tekrar yavaş yavaş silinmeye başladı.

“Şey, neyse, neyse,” diye çınladı azalan ses yeniden. “Hayır, başarısızlık artık beni rahatsız etmiyor.”

“Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?” diye sordu Trillian, soğuk ve resmi bir sesle.

“Evet,” dedi Hactar, “beni dağıtacaksınız, bilincimi yok edeceksiniz. Buyrun yapın lütfen - bütün bu bitmek bilmeyen asırlardan sonra benim tek özlemim hiçlik. Eğer görevimi şimdiye kadar yerine getiremediysem, artık çok geç demektir. Teşekkürler ve iyi geceler.”

Kanepe ortadan kayboldu.

Çay masası kayboldu.

Koltuk ve bilgisayar kayboldu. Duvarlar da yok olmuştu. Arthur ve Trillian geldikleri tuhaf yoldan tekrar *Altın Kalp*’e döndüler.

“Pekâlâ,” dedi Arthur, “bu iş de bitti görünüyor.”

Alevler önünde biraz daha yükselerek dans etti ve sonra azaldı. Son bir iki küçük parıltının ardından tamamen söndüler. Birkaç dakika önce Doğanın ve Maneviyatın sembolü Ahşap Sütunun olduğu yerde artık bir Kül yığını vardı.

Külleri *Altın Kalp’*in Gamma Barbeküsünün üzerindeki ocaktan toplayarak bir kesekâğıdına koydu ve yürüyerek köprüye geri döndü.

“Bunları geri götürmemiz gerektiğini sanıyorum,” dedi. “Bunu çok güçlü bir şekilde hissediyorum.”

Bu konuda Slartibartfast’la tartışmıştı bile, sonuçta da yaşlı adam kızıp oradan ayrılmış, kendi gemisi *Bistromat*’a dönmüş ve garsonla ateşli bir kavgaya tutuşup uzayın ne olduğuyla ilgili tamamen öznel bir yaklaşım içinde kaybolup gitmişti.

Arthur’un Küllerin Lord’s Kriket Sahasına oradan alındıkları ilk ana geri götürülmesi şeklindeki önerisi, zamanda bir gün kadar geriye gidilmesini gerektiriyordu ve tartışma da buradan çıkmıştı, çünkü Gerçek Zaman Seferberliği tam olarak bu çeşit sorumsuz ve keyfi davranışlara son vermeye çalışıyordu.

“Evet,” dedi Arthur, “ama bunu bir de tören sorumlusuna anlatmayı deneyin bakalım,” ve itirazları dinlemeyi kesinlikle reddetti.

“Bence,” dedi yine ve sustu. Bunu tekrar anlatmaya başlamasının nedeni ilk seferinde kimsenin onu dinlememiş olması, şu anda durmasının nedeniyse kendisini bu sefer de kimsenin dinlemeyeceğini görmesiydi.

Ford, Zaphod ve Trillian görüntü ekranını dikkatle izliyorlardı. *Altın Kalp*’in pompalamakta olduğu bir titreşim alanının yarattığı baskıyla Hactar darmadağın olmaktaydı. “Ne dedi,” diye sordu Ford.

“Şöyle dediğini işittim sanki,” dedi Trillian şaşkın bir sesle, “İş iştir ... Ben görevimi yaptım ...”

“Bence bunları geri götürmeliyiz. Bunu çok güçlü bir şekilde hissediyorum.”

otuzüç

Güneş tam bir harabeye dönmüş sahanın üzerinde sakin sakin parlamaktaydı.

Krikkit robotlarının Külleri çalmasının ardından yanık çimenlerin üzerinde hâlâ dumanlar tütmekteydi. Dumanların arasındaysa insanlar panik içinde koşuşturuyor, birbirleriyle çarpışıyor, sedyelere takılıp düşüyor ve polis tarafından tutuklanıyorlardı.

Polisin biri Ebedi Dumura-uğratıcı'yı hakaretten tutuklamış, ama uzun boylu gri-yeşil renkli uzaylı yaratığın gemisine dönüp kibirli bir şekilde uçup gitmesini, böylece daha fazla panik ve karmaşa doğurmasını önleyememişti.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, Arthur Dent ve Ford Prefect o öğleden sonra ikinci kez sahanın ortasında cisimleniverdiler. Bu kez gezegenin çevresinde bir park yörüngesine oturmuş *Altın Kalp*'den ışınlanmışlardı.

"Açıklayabilirim," diye haykırdı Arthur. "Küller bende! Bu torbanın içinde."

"Onların dikkatini çekebileceğini sanmıyorum," dedi Ford.

"Üstelik Evrenin kurtarılmasına da yardım ettim," diye seslendi, dinlemeye istekli herhangi birine Arthur, bir başka deyişle hiç kimseye.

"Bunun kalabalığı durdurması gerekirdi," dedi Ford'a, Arthur.

"Öyle olmadı ama," dedi Ford.

Arthur koşarak yanlarından geçen bir polis memuruna yaklaştı.

"Özür dilerim," dedi adama. "Küller. Onlar bende. Bir saniye önce şu beyaz robotlar tarafından çalınmıştı. Bu kesekâğıdının içindeler. Onlar aslında Yavaşlatılmış-Zaman zarfını açan Anahtarın bir parçasıydı, anlarsınız ya, şey her neyse, sanırım gerisini tahmin edersiniz, önemli olan onların artık bende olması. Onları ne yapayım?"

Polis ne yapması gerektiğini anlattı, ama Arthur onun ancak mecazi anlamda konuşuyor olması gerektiğini düşündü.

Teselli bulamadan bir süre daha ortalıkta dolaşmaya devam etti.

"Kimse ilgilenmiyor mu?" diye bağırdı. Bir adam yanından koşarak geçerken dirseğine çarptı ve kesekâğıdını düşürdü. İçindekiler toprağın üzerine yayıldılar. Arthur sımsıkı kapadığı ağzıyla öylece bakakaldı.

Ford da kendisine bakıyordu.

"Artık gidelim mi?" diye sordu.

Arthur derin bir iç çekti. Yerküre gezegenine şöyle bir baktı, çünkü bu kez bunun son bakışı olduğuna emindi.

"Tamam," dedi.

Tam da o anda, dağılan dumanın arasından, kriket kalelerinden birinin her şeye rağmen hâlâ ayakta durduğunu gördü.

"Bekle bir dakika saniye," dedi Ford'a. "Ben küçük bir çocukken ..."

"Sonra anlatsan?"

"Kriket hastasıydım, anlarsın ya, ama pek de iyi bir oyuncu sayılmazdım."

“Ya da hiç anlatmasan.”

“Ama her zaman bir gün gelip Lord’s sahasında oynayacağımı hayal ederdim.”

Çevresine, panik içinde koşuşturan kalabalığa baktı. Kimse ona aldırmayacaktı.

“Pekâlâ,” dedi Ford bıkkın bir şekilde. “İşini gör. Ben şurada olacağım,” diye ekledi, “sıkılmış olarak.” Gitti ve bir bölümü tüten çimenlerin üzerine oturdu.

Arthur o öğleden sonraki ilk ziyaretlerinde kriket topunun çantasının içine girmiş olduğunu hatırlayarak çantayı karıştırdı.

Bunun o sırada yanında olan çanta olmadığını hatırlayana kadar topu bulmuştu bile. Top Yunanistan hatıralarının yanında duruyordu.

Onu çıkardı, kalçasına sürterek parlattı ve üzerine tükürüp tekrar parlattı. Çantayı yere koydu. Bunu usulüyle yapacaktı.

Bir elinden diğerine geçirerek küçük sert topun ağırlığını tarttı.

Muhteşem bir hafiflik ve pervasızlık içinde yavaşça kaleden uzağa koştu. Orta hızlı bir koşuya karar verirken uzun bir atış planladı.

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kalenin üzerindeki gökyüzünde kuşlar daireler çiziyor, birkaç beyaz bulut hızla oradan geçiyordu. Hava polis ve siren sesleriyle, insanların çığlık ve haykırışlarıyla doluydu, ama o kendisini tuhaf bir şekilde mutlu ve dokunulmaz hissediyordu. Lord’s sahasında kendi atışını yapmak üzereydi.

Döndü ve ayağındaki yatak odası terlikleriyle birkaç kez zemini eşeledi. Omuzlarını dikleştirdi ve topu havaya atıp tekrar yakaladı.

Koşmaya başladı.

Koşarken kalenin içinde bir kalecinin durduğunu fark etti.

Ooo, çok iyi diye düşündü, bu da işe biraz heyecan ...

Derken, koşan bacakları onu daha yakına götürürken çok daha net bir şekilde gördü.

Kalenin yanında bekleyen kaleci İngiliz kriket takımından biri değildi. Avustralya takımından da değildi. Bu Robot Krikkitlilerden biriydi. Bu soğuk, sert, ölümcül beyaz katil robotlardan biriydi ve herhalde diğerleriyle birlikte gemisine dönmemişti.

Arthur Dent’in kafasında birkaç düşünce hızla çarpıştı, ama koşmayı bir türlü bırakamadı. Zaman çok çok ağır ilerliyor olmasına rağmen yine de koşmaya devam etti.

Sorunların kemirdiği kafasını bir şurup içinde hareket edermişçesine çevirdi ve küçük kırmızı topu tutan eline baktı.

Zavallı elinde sıkı sıkı tuttuğu topa bakarken, ayakları da yavaşça ve durdurulamaz bir şekilde öne doğru ilerlemekteydi. Top koyu kırmızı bir şekilde pırıldıyor ve hiç ara vermeksizin yanıp sönüyordu. Bu arada ayakları da öne doğru ilerliyordu.

Kusursuz bir hareketsizlik ve kararlılık içinde savaş sopasını kaldırmış, hazır bir şekilde bekleyen Krikkit robotuna baktı yine. Robotun gözleri derin, büyüleyici ve soğuk bir ışıkla yanıyor, Arthur gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. Onlara bir tünelin içinden bakıyormuş gibiydi - var olan başka hiçbir şey yoktu.

Bu sırada kafasında çarpışan düşüncelerden bazıları şunlardı:

Kendini tam bir salak gibi hissediyordu.

Söylendiğini işittiği bazı şeyleri daha dikkatli dinlemiş olması gerektiğini hissediyordu; şimdi ayakları onu kaçınılmaz bir şekilde Krikkit robotuna topu fırlatacağı ve robotun da kaçınılmaz bir şekilde vuracağı noktaya doğru götürürken bu cümleler beyninin içinde dönüp duruyordu.

Hactar'ın söylediğini hatırladı: "Başarısız mı oldum? Hayır, başarısızlık artık beni rahatsız etmiyor."

Hactar'ın son sözlerini hatırladı: "İş iştir, ben görevimi yaptım."

Hactar'ın "birkaç şey" yapmayı başardığını söylediğini hatırladı.

Toz bulutundayken, valizini sıkıca kavramasına yol açan o şeyi, valizinin içindeki ani hareketlenmeyi hatırladı.

Lord's Sahasına gelebilmek için zaman içinde birkaç gün geriye gittiğini hatırladı.

Ayrıca kendisinin hiç iyi bir atıcı olmadığını hatırladı.

Elinde sıkı sıkı tuttuğu topun Hactar'ın yaptığı ve onun üzerine yerleştirdiği bomba olduğuna artık emindi, Evrenin kesin ve zamansız bir sona ulaşmasına yol açacak süpernova bombası.

Ölümden sonra yaşam olmamasını umarak bunun için dua etti. Sonra dua etmenin bu arzusuyla çelişkili olduğunu fark etti ve yalnızca ummakla yetindi.

Diğerleriyle karşılaştığında onlara ne derdi.

Atışının hatırladığı kadar kötü olmasını umdu, umdu, umdu. Çünkü evrensel unutuluşla şu an arasında durmakta olan tek şey bu umuttu artık.

Ayaklarının hâlâ koşmakta olduğunu ve kolunun hâlâ döndüğünü hissetti, salakça bir şekilde yolun ortasına öylece bıraktığı havayollarından alınma valiziyle ayaklarının birleştiğini hissetti, bütün ağırlığıyla öne doğru düşmekte olduğunu hissetti, ama bu noktada kafası başka şeylerle öylesine doluydu ki toprağa çarpmayı tamamen unuttu ve çarpmadı.

Sağ elindeki topu hâlâ sıkı sıkı tutarken şaşkın bir sızlanmayla havaya yükseldi.

Havada döndü ve savruldu, kontrolsüzce fırıl fırıl döndü.

Yere doğru kıvrıldı, kendini aceleyle havaya fırlatırken bombayı da zararsız bir şekilde uzaklara fırlattı.

Şaşırıp kalmış robota arkadan yaklaştı. Robot çok işlevli savaş sopasını havaya kaldırmış bir şekilde bekliyordu hâlâ, ama vurabileceği şeyden mahrum kalmıştı.

Arthur'a aniden bir deli kuvveti geldi, sopayı şaşkın robotun elinden kaptı, havada çarpıcı bir dönüş gerçekleştirdi, gaz kesmeden geri döndü ve tek bir delice savuruşla robotun kafasını omuzlarından ayırdı.

"Artık geliyor musun?" dedi Ford.

sonsöz

hayat, evren ve her şey

Ve sonunda tekrar yola koyuldular.

Arthur Dent bu kez gitmeyecekti. Bistromatik Motoru sayesinde zaman ve uzamın, akıl ve evrenin, algı ve gerçeğin aynı olduğunu, üstelik insanın ne kadar çok seyahat ederse o kadar çok aynı noktada kalacağını öğrendiğini, zaten öyle ya da böyle bir süre için yerinden kıpırdamayıp kafasını toplamak istediğini, eğer akıl ve evren aynı şeyse bunun fazla zaman almaması gerektiğini söylüyordu; sonrasında güzelce dinlenebilir, araya biraz uçuş idmanı sıkıştırabilir ve yemek pişirmeyi öğrenebilirdi, ki bu her zaman yapmak istediği bir şeydi. Yunan zeytinyağı tenekesi artık sahip olduğu en kıymetli maldı ve onun beklenmedik bir anda hayatına girişinin kendisine bir kez daha, eşyaların aynılığı duygusunu yaşattığını söylüyordu, ki hissettiği şey de buydu ...

Esnedi ve uyuyakaldı.

Sabah olduğunda, tam da arkadaşları onu alıp böyle şeyler söylemesine kimsenin aldırmayacağı, sessiz, sakin, kır manzaralı bir gezegene götürmeye hazırlandıkları sırada, birden, bilgisayar güdümlü bir tehlikeli durum çağrısı aldılar ve geri dönüp araştırmaya karar verdiler.

Küçük ve görünüşe bakılırsa hasarsız bir Merida sınıfı uzay gemisi, boşlukta tuhaf bir cig dansına benzeyen hareketler yapıyor gibiydi. Kısa bir bilgisayar taraması sonucunda geminin ve bilgisayarının iyi, ama pilotunun deli olduğu ortaya çıktı.

"Yarı deli, yarı deli," diye ısrarla çığlık çığlığa bağırıyordu pilot, onu gemiye alırlarken.

Pilot, *Günlük Yıldızlararası Haberci*'de çalışan bir gazeteciydi. Onu sakinleştirdiler ve aklı başında konuşmaya söz verene kadar kendisine arkadaşlık etmek üzere Marvin'i yanına gönderdiler.

"Bir dava izliyordum," dedi sonunda, "Argabuthon'da."

İnce ve bitkin omuzları üzerinde doğruldu, gözleri deli deli bakıyordu. Beyaz saçları bitişik odadaki tanıdık birine el sallar gibiydi.

"Sakin ol, sakin ol," dedi Ford. Trillian yatıştırmak için elini omzuna koydu.

Adam yeniden yerine çöktü ve gözlerini geminin revir bölmesinin tavanına dikti.

"Dava," dedi, "artık önemsiz, ama bir tanık vardı ... bir tanık ... bir adam ... adı ... adı Prak'tı. Tuhaf ve zor bir adam. En sonunda ona doğruyu söyletmek için zorla ilaç içirtmek zorunda kaldılar, bir gerçek ilacı."

Gözleri, kafasının içinde çaresizce yuvarlandı.

"Çok fazla içirmişler," dedi ağlamaklı bir iniltiyle. "Ona çok çok fazla içirmişler." Ağlamaya başladı. "Herhalde, robotlar ilacı veren operatörün kolunu sarsmış olmalı."

"Robotlar mı?" dedi Zaphod sertçe. "Hangi robotlar?"

"Birkaç beyaz robot," diye boğuk bir sesle fısıldadı adam, "Duruşma salonuna zorla girmişler ve yargıcın asasını çalmışlar, Argabuthon Adalet Asası, pleksiglastan iğrenç bir şey. Onu neden almak istediler anlamadım." Yeniden ağlamaya başladı. "Ve herhalde ilacı veren operatörün kolunu sarsmış olmalılar..."

Kafasını bir yandan öbür yana gevşek bir şekilde savuruyor ve gözleri acıyla buruluyordu.

"Ve duruşma yeniden başladığında," dedi ağlamaklı bir fısıltıyla, "Prak'a sorabilecekleri en talihsiz soruyu sordular. Ondan," durdu ve titredi, "Gerçeği, Tüm Gerçeği ve Yalnızca Gerçeği söylemesini istediler. Sadece bunu, anlamıyor musunuz?"

Birden kendini yeniden dirseklerinin üzerinde doğrulttu ve onlara bağırdı.

"Ona çok çok fazla ilaç vermişlerdi!"

Yeniden çöktü, yavaş yavaş inliyordu. "Çok fazla çok çok fazla çok çok fazla ..."

Adamın yatağının başucunda toplanmış olan grup birbirlerine baktı. Hepsinin de tüyleri diken dikendi.

"Ne oldu?" diye sordu en sonunda Zaphod.

"Şey, her şeyi söyledi," dedi adam vahşi bir tavırla, "bildiğim kadarıyla hâlâ da anlatıyor. Tuhaf, korkunç şeyler ... korkunç, korkunç!" diye haykırdı.

Onu sakinleştirmeye çalıştılar, ama bir kez daha dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Korkunç şeyler, akıl almaz şeyler," diye bağırdı, "insanı çılgına çevirecek şeyler!"

Fırıl fırıl dönen delirmiş gözlerle onlara baktı.

"Ya da benim durumumda," dedi, "yarı deli birine. Ben bir gazeteciyim."

"Yani demek istediğiniz," dedi sakin bir sesle Arthur, "gerçeklerle yüzleşmeye alışkınsınız , öyle mi?"

"Hayır," dedi adam, şaşırdığını gösteren bir kaş çatışıyla. "Demek istediğim, bir bahane bulup salonu erken terk ettim."

Sonra komaya girdi ve bundan yalnızca bir kez, o da kısa süreliğine kurtulabildi.

İşte ellerine geçen o tek seferlik fırsatta ondan şunları öğrendiler:

Ne olduğu anlaşılıp Prak'ın durdurulamayacağı, gerçeğin kesin ve son halinin bu olduğu açıklık kazandığında duruşma salonu boşaltılmıştı.

Sadece boşaltılmakla kalınmayıp Prak da hâlâ içindeyken mühürlenmişti. Çevresine çelik duvarlar örülmüş, daha da güvenli olsun diye dikenli teller, elektrikli örgüler ve timsah dolu bataklıklarla çevrilmiş ve etrafına üç büyük ordu yerleştirilmişti; böylece hiç kimse bir daha Prak'ın söylediklerini duymak zorunda kalmayacaktı.

"Yazık," dedi Arthur. "Anlattıklarını duymak isterdim. Nihai Cevabın Sorusunu biliyordu muhtemelen. Onu bulamamış olmamız beni hep rahatsız etmiştir."

"Bir sayı düşün," dedi bilgisayar, "herhangi bir sayı."

Arthur, bunun bir işe yaraması gerektiğine inandığı ve yarayacağı işin de bu olabileceğini düşündüğü için bilgisayara King's Cross tren istasyonunun yolcu danışma hattının numarasını söyledi.

Bilgisayar numarayı geminin yeniden bir araya getirilmiş olan İhtimalsizlik Motoruna aktardı.

Görecelik Kuramında, Madde, Uzaya nasıl bir eğri çizeceğini, Uzay da Maddeye nasıl hareket edeceğini söyler.

Altın Kalp, Uzaya düğümlenmesini söyledi ve kendisini Argabuthon Duruşma Salonunun iç çelik duvarının yanına düzgün bir şekilde park etti.

Mahkeme salonu ciddi görünüşlü bir yerdi, geniş ve karanlık bir salondu; örneğin Keyif için değil de Adalet için tasarlanmış olduğu açıkça görülebiliyordu. Burada bir akşam yemeği daveti

vermezdiniz - verseniz bile başarılı bir davet olmazdı. Dekor misafirlerinizin moralini bozardı.

Tavanlar yüksek ve kemerliydi, kemerlerin arasında simsiyah Gölgeler korkunç bir azimle direnerek saklanıyorlardı. Duvar kaplamaları ve sıralarda, ağır kolonların üzerinde her yerde insana ürküntü veren Arglebard Ormanının en koyu renkli ve en ağır görünüşlü ağaçları kullanılmıştı. Salonun ortasına hakim bir noktaya yerleştirilmiş siyah renkli kocaman Yargıç Kürsüsü bir ciddiyet canavarıydı. Eğer bir damla gün ışığı, Argabuthon Adalet Sarayına süzülme başarısı gösterebilmişse, etrafta şöyle bir dolanır ve vakit kaybetmeden arkasına dönüp geldiği yere doğru sıvışır giderdi.

İçeri ilk girenler Arthur ve Trillian olurken, Ford ve Zaphod da kapıda kalıp cesurca onların arkasını kolladılar.

İlk anda içerisi tamamen karanlık ve terk edilmiş görünüyordu. Ayak sesleri salonda yankılanıyordu. Bu çok tuhaftı. Binanın dış tarafına yerleştirilmiş bütün korumalar hâlâ aktif durumdaydı, konumlarını koruyor ve tarama kontrollerini yapmayı sürdürüyorlardı. Öyleyse içerideki gerçeği söyleme seansı devam ediyor olmalı diye düşünmüşlerdi.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sonra gözleri karanlığa alıştıkça, bir köşede sönük kırmızı bir ışıltı ve ışıltının arkasında hareketli bir gölge fark ettiler. Oraya doğru bir fener tuttular.

Prak bir sıraya uzanmış, kayıtsız bir şekilde sigara içiyordu.

"Selam," dedi, yarım yamalak bir el sallayışıyla. Sesi salonun her yanında yankılandı. Dağınık saçlı, ufak tefek bir adamdı. Omuzları öne doğru kamburlaşmış bir vaziyette oturuyor, kafası ve dizleri durmadan titriyordu. Sigarasından bir nefes çekti.

İnceleyen gözlerle ona baktılar.

"Neler oluyor?" diye sordu Trillian.

"Hiçbir şey," dedi adam ve omuzlarını salladı.

Arthur fenerini doğrudan Prak'ın yüzüne tuttu.

"Sizin Gerçeği, Tüm Gerçeği ve yalnızca Gerçeği söylemekle yükümlü olduğunuzu sanmıştık," dedi.

"Ha, şu mesele," dedi Prak. "Evet, öyleydi. Bitirdim. İnsanların hayal ettiği kadar çok bir şey yok aslında. Ama bir kısmı oldukça komik."

Birden, üç saniye kadar süren manyakça bir gülme krizine tutuldu ve sonra durdu. Orada öylece oturuyor, başını ve dizlerini titretiyordu. Dudaklarında tuhaf ve yarım bir gülümsemeyle sigarasından bir nefes daha çekti.

Ford ve Zaphod gölgelerin arasından öne çıktılar.

"Şunu bize de anlatsana," dedi Ford.

"Şey, şimdi hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Prak. "Bir kısmını yazmayı düşünmüştüm, ama önce bir kalem bulamadım ve sonra da niye uğraşayım ki diye düşündüm."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sessizlik sırasında Evrenin birazcık olsun yaşlandığını hissettiklerini düşündüler. Prak gözünü dikmiş fenerin ışığına bakıyordu.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu Arthur en sonunda. "Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun?"

"Hayır. En iyi kısmının çoğunlukla kurbağalarla ilgili olduğu dışında hiçbir şey hatırlamıyorum."

Birden ayaklarını yere vura vura attığı kahkahalarla yeniden sarsılmaya başladı.

"Kurbağalar hakkındaki şeylerin bir bölümüne inanamazsınız," dedi, soluk soluğa kalmış bir şekilde. "Haydi dışarı çıkalım ve kendimize bir kurbağa bulalım. Oğlum, *onları* yeni bir gözle göreceğim!" Ayağa fırladı ve küçük bir dans gösterisi yaptı. Sonra durdu ve sigarasından uzun bir

nefes çekti.

"Dalga geçebileceğim bir kurbağa bulalım," dedi. "Bu arada, siz kimsiniz baylar?"

"Biz, seni bulmaya geldik," dedi Trillian, sesindeki düş kırıklığını bilerek gizlemiyordu. "Benim adım Trillian."

Prak kafasını titretti.

"Ford Prefect," dedi Ford Prefect omuzlarını silkerek.

Prak kafasını titretti.

"Ve ben de," dedi Zaphod ve bu ciddiyetteki bir açıklamanın fazla önemsenmeden yapılabilmesi için geçen sessizliğin yeterince derin olduğuna karar verdiğinde devam etti, "Zaphod Beeblebrox."

Prak kafasını titretti.

"Peki, bu adam kim?" dedi Prak, düş kırıklığına uğramış düşüncelerinin içinde kaybolarak bir anlığına suskunluğa gömülmüş Arthur'a doğru omzunu titreterek.

"Ben mi?" dedi Arthur. "Şey, ben Arthur Dent."

Prak'ın gözleri yuvalarından fırladı.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye haykırdı. "Sen Arthur Dent misin? *Şu* Arthur Dent?"

Geriye doğru sendeledi, karnını tutmuş yeni bir kahkaha kriziyle kıvranıyordu.

"Hey, şu işe bak, *seninle* tanışmak!" diyebildi soluyarak. "Oğlum," diye bağırdı, "sen en ... vay be, kurbağalar senin eline su dökemez!"

Çığlık çığlığa uluyarak kahkahalar atıyordu. Sıranın üstüne doğru sırtüstü yuvarlandı. Histeri krizi içinde haykırıp çığlıklar atıyordu. Gülmekten gözlerinden yaş akıyor, bacakları havaya tekmeler savuruyor, bir yandan da göğsünü yumrukluyordu. Sonra yavaş yavaş sakinleşti, nefes nefese kalmıştı. Onlara baktı. Arthur'a baktı. Bir kez daha kahkahalara boğularak sırtüstü yuvarlandı. Sonunda uyuyakaldı.

Diğerleri koma halindeki Prak'ı gemiye taşırken, Arthur dudakları seğirerek orada öylece dikildi.

"Prak'ı almadan önce," dedi Arthur, "sizden ayrılacaktım. Bunu hâlâ istiyorum ve bir an önce yapsam iyi olacak."

Diğerleri sessizce başlarını sallayarak bunu onaylarken, çevredeki sessizliği yalnızca geminin en ucundaki kamarasından sızan Prak'ın histerik kahkahalarının boğuk ve uzaktan gelen sesi bozuyordu.

"Onu her konuda sorguladık," diye devam etti Arthur, "ya da en azından siz sorguladınız -ben, bildiğiniz gibi, yanına gidemiyorum- ve görünüşe göre henüz bize faydası olabilecek bir şey bilmiyor. Sadece birkaç parça şey ve kurbağalarla ilgili duymak istemediğim bir şeyler."

Diğerleri sırıtmamaya çalışıyordu.

"Yani, aslında aranızda en çok şaka kaldıranınız benim," dedi ve sonra diğerlerinin gülmelerini bitirmelerini beklemek zorunda kaldı.

"Ben en çok ..." Tekrar sustu. Bu sefer sessizliği dinlemek için susmuştu. Bu kez gerçekten bir sessizlik vardı ve çok ani bastırmıştı.

Prak susmuştu. Günlerdir, geminin içinde çınlayan ve hiç susmayan manyakça bir kahkaha sesiyle yaşıyorlardı. Bu ses, zaman zaman hafif bir kıkırdamaya dönüşüyor ve kısa süreli uyku halleriyle kesiliyordu yalnızca. Paranoya Arthur'un tüm ruhunu sardı.

Bu uyku sessizliği değildi. Bir zil sesi duyuldu. Panolardan birindeki ışıltı onlara zilin Prak

tarafından çalındığını söylüyordu.

"O iyi değil," dedi Trillian yavaşça. "Sürekli olarak gülmek onun bedenini tamamen harap ediyor."

Arthur'un dudakları seğirdi, ama bir şey söylemedi.

"Gidip onu görsek iyi olacak," dedi Trillian.

Trillian Prak'ın kamarasından yüzüne ciddi bir ifade yerleştirmiş olarak çıktı.

"Seni istiyor," dedi, yüzünü asıp dudaklarını sımsıkı kapatmış olan Arthur'a. Ellerini robdöşambrının ceplerine daldıran Arthur adice olmayacak bir şeyler düşünmeye çalıştı. Bu büyük bir haksızlık gibi görünüyordu, ama bir şey bulamadı.

"Lütfen," dedi Trillian.

Arthur omuzlarını silkti ve içeri girdi; girerken asık yüzünü ve sımsıkı kapalı dudaklarını da birlikte götürdü, hem de bunun Prak'ın üzerinde yarattığı tepkiyi bilmesine rağmen.

Sessizce yatağında uzanmakta olan işkencecisine baktı, adam çok solgun ve bitkin görünüyordu. Soluk alıp verişi belli belirsizdi. Ford ve Zaphod yatağın baş ucunda beceriksiz bir şekilde dikiliyorlardı.

"Bana bir şey sormak istemiştin," dedi Prak, incecik, kısık bir sesle ve yavaşça öksürdü.

Sırf bu öksürük bile Arthur'un gerginleşmesi için yetmişti, ama öksürük gelip geçti.

"Bunu nerden biliyorsun?" diye sordu.

Prak güçsüz bir tavırla omuzlarını silkti. "Çünkü doğru," dedi yalnızca.

Arthur anladı.

"Evet," dedi sonunda, gergin bir tavırla, sözcükleri uzatarak. "Bir sorum vardı. Daha doğrusu bildiğim şey Cevap, ama ben Sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum."

Prak başını anlayışla salladı ve Arthur biraz rahatladı.

"Bu ... yani, bu uzun bir hikâye," dedi, "ama öğrenmek istediğim şey Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Nihai Soru. Bu konuda bildiğimiz tek şey Cevabın Kırkiki olduğu, ki bu da biraz sinir bozucu."

Prak yine başını sallayarak onayladı.

"Kırkiki," dedi. "Evet, doğru."

Durdu. Yüzünden düşünce ve anıların gölgeleri, tarlaların üzerinden geçen bulutların gölgeleri gibi geçti.

"Korkarım," dedi en sonunda, "Soru ve Cevap karşılıklı olarak birbirlerini dışlıyor. Birini biliyor olmak, diğerini bilmeyi mantıksal açıdan olanaksız hale getiriyor. Aynı Evrenle ilgili olarak her ikisinin birden bilinmesi hiçbir zaman mümkün değil."

Bir kez daha durdu. Arthur'un yüzüne bir hayal kırıklığı ifadesi yavaşça sokuldu ve her zamanki yerini aldı.

"Ancak," diye devam etti Prak, düşüncelerini toparlamaya çabalayarak, "eğer bu mümkün olsaydı, anlaşılıyor ki Soru ve Cevap birbirlerini iptal edecek ve giderken Evreni de yanlarında götüreceklerdi, ki o durumda da yerini çok daha garip ve anlaşılmaz bir şey alacaktı. Bunun zaten gerçekleşmiş olması ihtimali de var elbette," diye ekledi, güçsüz bir gülümsemeyle, "ama bu konuyla ilgili bir miktar Belirsizlik var."

Küçük bir kıkırdama krizi adamı yoklayıp geçti.

Arthur bir tabureye oturdu.

"Eh, n'apalım," dedi teslimiyetçi bir tavırla, "ben yalnızca bir tür nedeni olabileceğini ummuştum."

"Peki, Nedenin hikâyesini biliyor musun?" diye sordu Prak.

Arthur bilmediğini söyledi ve Prak da onun bilmediğini bildiğini söyledi.

Sonra anlattı.

Bir gece, dedi, daha önce hiç uzay gemisi görülmemiş bir gezegenin semalarında, bir uzay gemisi belirmişti. Bu gezegenin adı Dalforsas'tı, uzay gemisi de bulundukları bu gemiydi. Gökyüzünde sessizce ilerleyen parlak yeni bir yıldıza benziyordu.

Soğuk Yamaçlar'da birbirine sokulmuş oturan ilkel bir kabile halkı, dumanları tüten gece içeceklerinden başlarını kaldırıp gökyüzüne baktılar ve titreyen parmaklarla yukarıyı gösterip bir işaret gördüklerine yemin ettiler, tanrılarından gelen ve en sonunda ayaklanıp kötü ruhlu Düzlüklerin Prenslerini katletmeleri anlamında bir işaret.

Saraylarının yüksek kulelerinde gökyüzüne bakan Düzlüklerin Prensleri de parlayan yıldızı gördüler, onu tanrılarından gelen ve gidip lanet olası Soğuk Yamaçlar Kabilesine girişmelerini söyleyen kesin bir işaret olarak kabul etti.

Ve onların arasında bir yerde, Orman Sakinleri de başlarını kaldırıp gökyüzüne baktılar, yeni yıldıza dair işareti gördüler, korku ve endişe içinde baktılar, çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiş olmalarına rağmen onun tam olarak neyin işareti olduğunu hemen anlamışlardı ve ümitsizlik içinde başlarını önlerine eğdiler.

Onlar yağmurların gelişinin bir işaret olduğunu bilirlerdi.

Yağmurların dinmesi bir işaretti.

Rüzgârın çıkması bir işaretti.

Rüzgârın kesilmesi bir işaretti.

O topraklarda, bir dolunay gece yarısında üç başlı bir keçinin doğuşu bir işaretti.

O topraklarda, bir öğleden sonra herhangi bir saatte, tamamen normal bir kedinin ya da domuzun hiçbir doğum zorluğu yaşamaksızın doğuşu, hatta kalkık burunlu bir bebeğin dünyaya gelişi bile genellikle birer işaret olarak kabul edilirdi.

Bu yüzden de gökyüzündeki yeni bir yıldızın, en üst sınıftan muhteşem bir işaret olduğuna hiç kuşkuları yoktu.

Ve her yeni işaret aynı anlama geliyordu - Düzlüklerin Prensleri ve Soğuk Yamaçlar Kabilesi bir kez daha birbirlerinin canına okumaya girişeceklerdi.

Bu kendi içinde o kadar da kötü bir şey değildi, ama Düzlüklerin Prensleri ve Soğuk Yamaçlar Kabilesi birbirlerinin canına okuyacakları yer olarak her zaman Ormanı seçerlerdi ve bu değiş tokuştan en zararlı çıkan her zaman Orman Sakinleri olurdu, oysa görebildikleri kadarıyla kendilerinin olan bitenle hiçbir ilgileri yoktu.

Ve bazen, bu karşılaşmaların en azgınları yaşandıktan sonra, Orman Sakinleri Düzlüklerin Prenslerinin liderine ya da Soğuk Yamaçlar Kabilesinin liderine bir elçi göndererek bu kabul edilemeyecek davranışın Nedenini öğrenmek istediklerini bildirirlerdi.

Elçinin gönderildiği lider de elçiyi bir kenara çeker ve ona Nedeni açıklardı, yavaş yavaş ve dikkatle, içerdiği bütün ayrıntılara büyük özen göstererek anlatırdı.

İşin en berbat yanı da bu nedenin çok iyi bir neden olmasıydı. Çok açık, çok mantıklı ve sağlam bir neden. Kafasını önüne eğen elçi, gerçek dünyanın ne kadar zor ve karmaşık bir yer olduğunu, orada

yaşamak için karşı konulması gereken ne kadar da çok zorluk ve çelişkinin bulunduğunu daha önce hiç fark etmemiş olması yüzünden kendini aptal ve üzgün hissederdi.

"Şimdi anladın ama değil mi?" diye sorardı lider.

Elçi sersemlemiş bir halde başını sallayarak onaylardı.

"Ve bu savaşların olması gerektiğini de anlıyorsun?"

Bir sersemce baş sallama daha.

"Ve bu savaşların neden Ormanda olması gerektiğini ve orada olmasının neden Orman Sakinleri de dahil herkesin çıkarına olduğunu?"

"Eee ..."

"Uzun vadede."

"Eee, evet"

Elçi, bu Nedeni gerçekten de anlardı ve Ormandaki halkının yanına dönerdi. Ama onlara yaklaştıkça, Ormandaki ağaçların arasında yürüdükçe Neden hakkında hatırlayabildiği tek şeyin, öne sürülen savın, kulağa nasıl da son derece anlaşılır geldiğinden ibaret olduğunu fark ederdi. Ama tam olarak ne olduğunu hatırlayamazdı.

Elbette ki bu, Kabile ve Prensler bir kez daha Ormanda etrafi yakıp yıkarak ilerlemeye ve önlerine çıkan her Orman Sakinini öldürmeye başladıklarında büyük bir teselli olurdu.

Prak hikâyesini kesti ve içler acısı bir şekilde öksürdü.

"Elçi bendim," dedi, "geminizin görünmesiyle birlikte savaşlar hızlandı ve iyice vahşileşti. Halkımızın büyük bölümü öldü. Ben de Nedeni bir daha öğrenebileceğimi sandım. Gittim ve Prenslerin lideri bana anlattı, ama anlattıkları dönüş yolunda aklımdan çıktı ve yok olup gitti, tıpkı güneşte eriyen kar gibi. Bu uzun yıllar önceydi ve o zamandan beri pek çok şey oldu."

Kafasını kaldırıp Arthur'a baktı ve yine çok hafifçe kıkırdadı.

"Gerçek ilacından hatırlayabildiğim bir şey daha var. Kurbağalar dışında ve bu, Tanrının kâinatına son mesajı. Duymak ister misiniz?"

Onu ciddiye alıp almamaları gerektiğini bir an için bilemediler

"Bu doğru," dedi. "Gerçekten, yemin ederim."

Yorgun göğsü zayıfça inip kalktı ve nefes almaya çabaladı. Başı hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Onu ilk öğrendiğimde pek fazla etkilenmemiştim," dedi, "ama şimdi, geriye dönüp baktığımda aslında Prenslerin Nedeni'nden nasıl da etkilenmiş olduğumu anlıyor ve ne kadar da kısa bir süre sonra onu hatırlayamaz hale geldiğimi düşünüyorum; sanırım çok daha fazla yararlı olması mümkün olabilirdi. Onun ne olduğunu öğrenmek ister misiniz? İster misiniz ?"

Hepsi sersemlemiş bir halde başlarını sallayarak onayladı.

"Bahse varım istersiniz. Eğer bu kadar ilgileniyorsanız, size önerim şudur ki gidip onu öğrenin. Galaktik Sektör QQ7 Aktif J Gamma bölgesindeki Zarss güneşinin üçüncü yörüngesindeki Preliumtarn gezegeninin Sevorbeupstry diyarındaki Quentulus Quazkar Dağlarının tepesinde on metre yüksekliğinde ateşten harflerle yazılıymış. Lobun Lajestik Vantrakabukları tarafından korunuyor."

Bu sözleri, en sonunda Arthur tarafından bozulan uzun bir sessizlik izledi.

"Pardon, nerede?" dedi.

“Preliumtarn gezegeninin Sevorbeupstry diyarındaki Quentulus Quazkar Dağlarının tepesinde on metre yüksekliğindeki ateşten harflerle yazılıymış,” diye tekrarladı Prak.

“Pardon,” dedi Arthur yine, “ne dağları?”

“Sevorbeupstry diyarındaki Quentulus Quazkar Dağları.”

“Ne diyarıydı? Tam anlayamadım.”

“Sevorsbeupstry...”

“Sevorbe-ne?”

“Öf, Tanrı aşkına,” dedi Prak ve hırçın bir şekilde öldü.

Bunu izleyen günlerde Arthur bu mesaj hakkında biraz kafa yordu, ama sonunda kendini buna kaptırmamaya karar vererek ilk planını uygulamakta, kendisine yerleşilecek küçük ve güzel bir dünya bulup orada sakin bir emekli yaşamı sürdürmekte ısrar etti. Bir günde iki kez evreni kurtarmış biri olarak, bundan sonra işleri biraz daha oluruna bırakabileceğini düşünüyordu.

Onu Krikkit gezegeninde bıraktılar. Her ne kadar şarkılar arada sırada sinirine dokunsa da burası yeniden şiirsel güzellikte bir kır dünyası haline gelmişti.

Genelde zamanını uçarak geçiriyordu.

Kuşlarla konuşmayı öğrendi ve onların sohbetlerinin fevkalade sıkıcı olduğunu keşfetti. Konuştukları konular hep aynıydı, rüzgârın hızı, kanat genişliği, gücün ağırlığa oranı ve bir parça da böğürtlenler hakkında konuşuyorlardı. Ne yazık ki bir kez kuşdili öğrendiğinizde havanın anlamsız kuş sohbetleriyle dolu olduğunu da çabucak anlayabiliyordunuz. Bundan kaçış yoktu.

İşte bu yüzden Arthur zamanla sporu bıraktı, toprağın üstünde yaşamayı öğrendi ve sevdi, gerçi kuşların anlamsız sohbetlerini oradan da duyabiliyordu, ama olsun.

Bir gün gümüş renkli bir uzay gemisi gökyüzünden inip tam önüne park ettiğinde, kısa süre önce duyduğu büyüleyici bir ezgiyi mırıldanarak tarlalar arasında dolaşıyordu.

Bir kapı açıldı, aşağı doğru bir rampa indi ve uzun boylu gri-yeşil bir uzaylı dışarı çıkıp kendisine yaklaştı.

“Arthur Phili...” dedi, sonra bir ona ve bir de elindeki not-levhasına dikkatle baktı. Kaşlarını çattı. Ardından başını kaldırıp tekrar ona baktı.

“Seni daha önce halletmiştim, öyle değil mi?” dedi.

dördüncü kitap

ELVEDA VE BÜTÜN O BALIKLAR İÇİN TEŞEKKÜRLER

Çeviren: İrem Kutluk

Jane için

ayrıca
kararlı olaylarını ödünç verdikleri için Rich ve Heidi'ye
birçok kararsız olay için Morgen ve Andy ile
tüm Huntsham Mahkemesi'ne
ve tüm olaylarda kararlı olduğu için
özellikle Sonny Mekta'ya
teşekkür ederim.

giriş

Galaksinin Batı Sarmal Kolu'nun bir ucunda, haritası bile çıkarılmamış ücra bir köşede, gözlerden uzak, küçük ve sarı bir güneş vardır.

Bu güneşin yörüngesinde, kabaca yüz kırksekiz milyon kilometre uzağında, tamamıyla önemsiz ve mavi-yeşil renkli, küçük bir gezegen döner. Gezegenin maymun soyundan gelen canlıları öyle ilkeldir ki dijital kol saatinin hâlâ çok etkileyici bir buluş olduğunu düşünürler.

Bu gezegenin şöyle bir sorunu vardı -eskiden vardı: Üzerinde yaşayan halkın büyük bölümü çoğu zaman mutsuzdu. Bu sorun için pek çok çözüm önerilmişti, ama bunların çoğu genellikle yeşil renkli küçük kâğıt parçalarının hareketleriyle ilgiliydi. Bu da tuhaftı, çünkü aslında mutsuz olanlar yeşil renkli küçük kâğıt parçaları değildi.

Bu nedenle sorun varlığını sürdürdü; halkın çoğunun durumu kötüydü ve onların büyük bölümüyse mutsuzdu, dijital kol saatleri olanlar bile.

Her şeyden önce, ağaçlardan inmekle büyük bir hata ettiklerini düşünenlerin sayısı gün geçtikçe artıyordu. Bazıları ağaçlara çıkmanın bile yanlış bir hamle olduğunu ve hiç kimsenin okyanuslardan asla ayrılmamış olması gerektiğini söylüyordu.

Sonra, adamın birinin, değişiklik olsun diye bundan böyle halka nazik davranmanın ne kadar iyi olacağını dile getirdiği için bir ağaca çivilenmesinden yaklaşık iki bin yıl sonra, bir Perşembe günü, Rickmansworth'de küçük bir kafede tek başına oturan bir kız, bunca zamandır ters giden şeyin ne olduğunu birdenbire fark edip en sonunda dünyanın nasıl iyileştirilebileceğini ve mutluluğun hüküm sürdüğü bir yere dönüştürülebileceğini anlamıştı. Bu sefer doğru olanı bulmuştu, bu işe yarayacak ve hiç kimsenin bir yerlere çivilenmesi gerekmeyecekti.

Ama ne yazıktır ki, bir telefon bulup birilerine bundan söz edemeden Yerküre yeni bir hiperuzay kestirme yolunun yapılması için beklenmedik bir şekilde yok edildi ve böylece bu fikir yitip gitti, görünüşe göre sonsuza dek.

Bu, o kızın öyküsüdür.

bir

O akşam karanlık erken bastırmıştı ve yılın bu zamanı için böyle olması normaldi. Hava soğuk ve rüzgârlıydı, ki bu da normaldi.

Yağmur yağmaya başlamıştı, ki bu özellikle çok normaldi.

Yere bir uzay aracı inmişti, ki bu hiç normal değildi.

Etrafta bunu görecek kimse yoktu, olağanüstü aptallıktaki birtakım dörtayaklılar dışında elbette; bu yaratıklar, gördükleri bu şeyi yiyip yiyemeyeceklerini, buna ne anlam vereceklerini ya da herhangi bir anlam vermelerine gerek olup olmadığını bile bilmiyorlardı, bu konuda en ufak bir fikirleri yoktu. Sonuçta bu uzay gemisine de her şeye yaptıklarını yapmış, yani ondan kaçarak birbirlerinin altına saklanmaya çalışmışlardı, ki her zamanki gibi bu hiçbir işe yaramamıştı.

Gemi, görünüşe bakılırsa tek bir ışın üzerinde dengelenerek, bulutların içinden yere doğru süzülmüştü.

Fırtına bulutları ve şimşekler arasında uzaktan onu fark etmeniz zor olabilirdi, ama yakından bakıldığında tuhaf bir güzelliğe sahipti - zarif bir şekilde biçimlendirilmiş, gri bir form: epey küçük bir şey.

Elbette ki, farklı canlı türlerinin ne büyüklükte ya da hangi şekilde olacakları hakkında en ufak bir fikre dahi sahip olmanız asla mümkün değildir, ama istatistik ortalamalar için kesin ölçü olarak, en son yapılan Orta-Galaksi Nüfus Sayımına ait raporları göz önüne alacak olursanız, aracın aşağı yukarı altı kişilik olduğunu tahmin edebilir ve bu tahmininizde de yanılmazdınız.

Aslında rapora bakmasanız da bunu büyük bir olasılıkla tahmin ederdiniz. Benzeri birçok araştırmalar gibi Nüfus Sayımı Raporu da muazzam bir paraya mal olmuş ve kimseye zaten bilmediği herhangi bir bilgi sunmamıştı - Galakside yaşayan her bir bireyin 2.4 adet bacağı olduğu ve evinde bir sırtlan beslediği bilgisi dışında. Bu bilginin de doğru olmadığı açıkça görüldüğü için en sonunda raporun tamamı geçersiz kabul edilmek zorunda kalınmıştı.

Gemi yağmurun içinden sessizce süzülerek aşağı inerken soluk ışıklarının oluşturduğu şık bir gökkuşağıyla sarmalanmaktaydı. Sakin bir mırıltıyla çalışıyor, yere yaklaştıkça bu mırıltı daha yüksek ve daha derin bir ton kazanıyordu, ki yere iki metre kaldığında mırıltı yoğun ve titreşimli bir zonklamaya dönüştü.

Gemi sonunda yere kondu ve ses kesildi.

Bir kapı açıldı. Birkaç basamaklık bir merdiven kendi kendine aşağı indi.

Kapının ağzında bir ışık belirdi; ıslak geceye doğru akan ve içinde gölgelerin oynaştığı parlak bir ışıktı bu.

Işığın içinde uzun boylu bir siluet belirdi, etrafına bakındı, irkildi ve basamaklardan aşağı hızla indi; kolunun altında büyük bir alışveriş torbası taşımaktaydı.

Arkasına döndü ve gemiye aceleyle el salladı. Yağmur saçlarının arasından süzülmeye başlamıştı bile.

"Teşekkür ederim," diye seslendi, "çok teşekkür ..."

Sert bir gök gürlemesiyle sözü yarım kaldı. Endişeli bakışlarını yukarı çevirdi, aniden aklına

geliveren bir düşünceyle büyük plastik torbayı telaşla karıştırmaya başladı ve bu arada torbanın dibinde bir delik olduğunu fark etti.

Torbanın bir yüzünde (Centaurian alfabesini çözebilen herkesin okuyabileceği) büyük harflerle MEGAMARKET GÜMRÜKSÜZ SATIŞ MAĞAZASI, BRASTA LİMANI, ALFA CENTAURI. UZAYDA YÜKSELEN FİYATLARA KARŞI SİZ DE YİRMİİKİNCİ FİL GİBİ YAPIN- HAYKIRIN! yazılıydı.

"Bekleyin!" diye seslendi siluet, gemiye doğru elini sallayarak.

Kapıya doğru geri katlanmaya başlamış olan merdivenler durdu, tekrar aşağı indi ve onun gemiye girmesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra elinde torbasına tıkıştırmaya çalıştığı eskiyip yıpranmış bir havluyla yeniden belirdi.

Tekrar el salladı, torbayı koltuğunun altına sıkıştırdı ve uzay aracı havalanmaya başlarken o da ilerideki birkaç ağacın altına sığınmak üzere koşmaya başladı.

Göklerden sıyrılarak çakan bir şimşek onun bir an için duraklamasına, yolunu değiştirip ağaçlardan uzak durmaya çalışarak telaşla koşmasına neden oldu. Arazi boyunca hızla hareket ediyordu, zaman zaman ayağı kayıyor ve sanki gökyüzünden aşağı doğru çekiliyormuş gibi giderek artan bir yoğunlukla yağmaya başlayan yağmurdan korunmak için sırtını kamburlaştırıyordu.

Ayakları çamurlara gömülüyordu. Gök gürlemeleri tepelerin üzerinde gümbürdüyordu. İşe yaramayacağını bilerek yüzündeki yağmuru sildi ve tökezleyerek yoluna devam etti.

Daha fazla şimşek çaktı.

Bu sefer ki şimşek değil, daha geniş bir alana yayılıp aydınlatan, daha solukça ışıklardı ve ufukta hafifçe belirip kayboldular.

Onları gördüğünde tekrar durakladı ve ardından adımlarını sıklaştırarak dosdoğru bu ışığın ufukta göründüğü noktaya doğru ilerledi.

Artık arazi dikleşiyor ve yukarı doğru yükseliyordu. İki üç yüz metre daha ilerledikten sonra en sonunda önüne bir engel çıktı. Siluet yolunu kapayan bu engeli incelemek üzere durdu ve diğer tarafa geçmek için tırmanmaya başlamadan önce kolunun altında taşımakta olduğu torbayı engelin üzerinden öbür tarafa fırlattı.

Öbür taraftaki toprağa henüz ayak basmıştı ki yağmurun içinden kendisine doğru hızla yaklaşan aracı fark etti, aracın ışıkları yoğun yağmurun oluşturduğu perdeyi delip geçiyordu. Aracın fazla yüksek olmayan, soğana benzer bir şekli vardı ve sörf yapan küçük bir balinayı andırıyordu - kaygandı, griydi, yuvarlaktı ve ürkütücü bir hızla ilerliyordu.

Siluet kendini korumak amacıyla, içgüdüsel olarak ellerini öne doğru uzattı, ama ona çarpan şey yanından geçip hızla karanlığa dalan aracın sıçrattığı bir su kütlesi oldu yalnızca.

Otomobil hızla uzaklaşıp gitmeden önce gökyüzünde çakan başka bir şimşeğin titreşen ışığıyla bir an için aydınlandığında yol kenarında dikilen ve iliklerine kadar ıslanmış siluet de arkasındaki ufacık levhayı okuyabildi.

Onu açıkça gösterdiği inanılmaz bir şaşkınlığa düşüren bu levhada şöyle yazıyordu: "Öbür arabam da bir Porche."

iki

Rob McKenna sefil serserinin biriydi ve bunu kendisi de biliyordu, çünkü yıllardır birçok kişi bunu onun yüzüne vurmuştu ve onlarla aynı fikirde olmamak için bir neden görmüyordu. Olası tek neden, başkalarıyla -özellikle de hoşlanmadığı kişilerle- aynı fikirde olmamaktan zevk alması olabilirdi, ki son sayıma göre, hoşlanmadığı kişiler tanımı diğer herkesi kapsıyordu.

İç geçirdi ve vites küçülttü.

Yokuş dikleşmeye başlıyordu ve McKenna'nın kamyonu Danimarka malı termostatik radyatör kumandalarıyla yüklüydü.

Aslında kabalığa eğilimi doğuştan değildi, en azından öyle olmadığını umuyordu. Onu zıvanadan çıkaran şey yağmur oluyordu ve her zaman da yağmur olmuştu.

Şimdi de yağmur yağmaktaydı, sırf değişiklik olsun diye.

Özel bir yağmur tipiydi bu, özellikle sevmediği türden, hele de araba kullanırken yağdığı zamanlarda. Bu yağmura bir numara da vermişti. Bu, 17 no'lu yağmur tipiydi.

Bir yerlerde Eskimoların kar için ikiyüzden fazla farklı sözcük kullandığını okumuştu, böyle bir çeşitlilik olmasaydı, yaptıkları sohbetler herhalde fazlasıyla monoton olurdu. Sonuçta bu sözcüklerin çeşitliliği sayesinde ince karla kalın karı, hafif hafif yağan karla dolu dolu yağan karı, çamurlu karla ayağınızın altında gevrek sesler çıkaran karı, serpiştiren karla lapa lapa yağan karı, iglonuza girip tertemiz halınızı kirleten komşunuzun çizmelerinin altındaki karı, kış mevsimine ait karı, bahar karını, çocukluk günlerinizden hatırladığınız ve şimdinin modern karından çok daha iyi olan karları, ince karı, tüy gibi uçuşan karı, tepelerdeki karı, vadilerdeki karı, sabahları yağan karı, geceleri yağan karı, tam balığa çıkmak üzere olduğunuz sırada birden bastırıveren karı ve eğitmek için onca çaba harcadığınız haskilerinizin üzerinde doğal ihtiyaçlarını giderdiği karı birbirinden ayırt edebilmeniz mümkün oluyordu.

Rob McKenna'nın küçük defterinde de ikiyüz otuzbir adet değişik yağmur tipi kayıtlıydı ve o bunların hiçbirinden hoşlanmıyordu.

Bir vites daha küçülttü ve kamyon, motora yüklenerek hızını arttırırken, bir yandan da taşıdığı bütün o Danimarka malı termostatik radyatör kumandaları hakkında pek de telaş etmeden homurdanıyordu.

Danimarka'dan ayrıldığı bir önceki günün öğleden sonrasından beri Rob çeşit çeşit yağmurda direksiyon sallamak zorunda kalmıştı; tip 33 (hafif hafif çiseleyerek yolları kayganlaştıran yağmur), tip 39 (iri damlalı yağmur), 47'den 51'e (dikine serpiştiren hafif bir çiselemeden, keskin açıyla atıştıran hafif ya da orta şiddetteki canlandırıcı serpintiye kadar değişebilen yağmur tipleri), 87 ve 88 (bardaktan boşanırcasına sel gibi inen dikey yağmurun birbirinden çok az farklı iki tipi), 100 (bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ardından gelen rüzgârlı ve soğuk yağmur), 192'den 213'e deniz fırtınası tipi yağmurların tekmili birden, 123, 124, 126 ve 127 (kaporta üzerinde düzenli ya da aksak ritimle davul çalan ve hafif ya da orta soğukluktaki ani bir rüzgârla gelen yağmurlar), 11 (esintili damlacıklar halindeki yağmur) ve şimdi de hepsinin içinde en az hoşlandığı yağmur tipi olan 17.

17 no'lu yağmur tipi ön camını iğrenç iniltilerle döven, sert bir yağmurdu, öyle ki sileceklerinin çalışıp çalışmamasının hiçbir önemi yoktu.

Kısa bir süre için silecekleri durdurarak bu kuramını doğrulamayı denedi, ama bu durumun görüşünü çok daha fazla kötüleştirdiğini saptadı. Silecekler yeniden çalışmaya başladıklarında bile durumda bir iyileşme sağlamayı başaramadılar.

Üstelik, silecek lastiklerinden biri yerinden kurtulup cama çarpmaya başladı.

Vıyk vıyk vıyk plof vıyk vıyk vıyk plof vıyk plof vıyk plof vıyk plof plof plof gıırrç.

Direksiyonu yumrukladı, yeri tekmeledi, aniden Barry Manilow çalmaya başlayana kadar araba teybine vurdu, sonra susana kadar tekrar vurdu ve küfretti, küfretti, küfretti, küfretti, küfretti.

Öfkesinin doruğa ulaştığı an ile farların ışığında yüzüyormuş gibi görünen bir siluetin, camları kaplayan çamur içinden zar zor seçilebilir şekilde beliriverdiği an, tam da aynı ana rastlamıştı.

Bu, çamaşır makinesine girmiş bir su samurundan daha ıslak ve otostop yapmaya çalışan, garip giyimli, zavallı, perişan bir siluetti.

"Zavallı sefil yaratık," diye kendi kendine düşündü Rob McKenna, orada duran kişinin haksızlığa uğradığını düşünmeye kendisinden daha fazla hakkı olan biri olduğunu fark ederek, "iliklerine kadar donmuştur herhalde. Böylesine pis bir gecede otostop yapmaya kalkışması için aptal olması gerek. Soğuktan, ıslanmaktan ve üstüne çamur sıçratan kamyonlardan başka bir şey bulamaz."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı, bir kez daha iç geçirdi, direksiyonu kırdı ve kocaman bir su tabakasına bodoslama vurdu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye düşündü hızla su tabakasının içinden geçerken. "Yolda böyle yapan serserilerle karşılaşabiliyorsun."

Birkaç saniye sonra yol kenarındaki otostopçunun sırılsıklam görüntüsü yandaki aynasına yansımıştı.

Bir an için bu görüntü ona kendini iyi hissettirdi. Bir iki saniye sonra böyle bir şey yüzünden kendini iyi hissettiği için kendini kötü hissetti. Sonra böyle bir şey için kendini iyi hissetmekten dolayı kendini kötü hissettiği için kendini iyi hissetti ve tatmin olmuş bir şekilde gecenin içine doğru kamyonunu sürmeye devam etti.

Bu duygular en azından son otuz kilometredir yol vermemeye uğraştığı Porsche'un nihayet kendisini sollamış olmasının yarattığı duyguları telafi etmişti.

Ve o ilerlerken, gökyüzündeki yağmur bulutları da arkasından koşturmaktaydı, her ne kadar kendisi farkında değilse bile Rob McKenna bir Yağmur Tanrısıydı. Onun bütün bildiği çalışma günlerinin bir rezalet olduğu ve bunların ardından da bir dizi berbat tatil gününün geldiğiydi. Bulutların bütün bildiğiyse onu sevdikleri, onu besleyip doyurmak ve sulamak için ona yakın olmayı istedikleriydi.

üç

McKenna'nın arkasından gelen iki ayrı kamyonun sürücüleri aslında Yağmur Tanrıları değildi, ama onlar da tam olarak aynı şeyi yapmışlardı.

Siluet, yokuş başlayıp da tehlikeli su birikintileri geride kalıncaya kadar zorlukla yürümeye, daha doğrusu çamurlara batıp çıkmaya devam etti.

Bir süre sonra yağmur yavaşlamaya başladı ve ay bulutların arasından kısa bir süre için de olsa yüzünü gösterdi.

Yanından bir Renault geçti ve şoförü yorgun yürüyüşçüye heyecanlı ve karmaşık işaretler yaparak, aslında kendisini götürmekten mutlu olacağını, ama ne yazık ki bu seferlik bunu yapamayacağını, çünkü onun istediği yer her neresiyse oraya gitmediğini ve onun bunu anlayacağına emin olduğunu belirtmeye çalıştı. İşaretleşmeyi başparmağını neşeyle havaya kaldırarak sona erdirdi, sanki siluetin donmuş ve ölümcül şekilde ıslanmış olmaktan dolayı kendisini gerçekten de iyi hissediyor olmasını ve bir dahaki sefere görüşeceklerini umduğunu anlatmak ister gibiydi.

Siluetin zahmetli yolculuğu sürüyordu. Yanından bir Fiat geçti ve o da aynen Renault'nun yaptığını yaptı.

Yolun öbür tarafından bir Maxi geçti ve ağır ağır yürümekte olan siluete selektör yaptı; bunun bir "merhaba" anlamına mı geldiği yoksa "Kusura bakma biz öbür yöne gidiyoruz" ya da "Hey, bak yağmurda dolaşan biri var, amma da salak" mı denmek istendiği hiç anlaşılmıyordu. On camın üst köşesindeki yeşil bant mesaj ne olursa olsun, bunun Steve ve Carola'dan geldiğini söylüyordu.

Fırtına artık tamamen dinmişti ve gök gürlemeleri artık tartışmayı kaybettiğini itiraf ettikten yirmi dakika sonra "Ha, bir şey daha var ..." diyen bir adam gibi uzak tepelerde yankılanıyordu.

Hava şimdi daha berrak ve gece soğuktu. Sesler gidecekleri yerlere rahat rahat ulaşıyordu. Ümitsizce titremekte olan kaybolmuş siluet şimdi sola doğru kıvrılan bir yan yolun bulunduğu kavşağa ulaşmıştı. Yolun döndüğü yerin karşısında bir işaret levhası vardı, pürtelaş levhaya yaklaştı ve heyecanla, merakla onu incelemeye başladı; sadece ansızın başka bir aracın daha yanından geçmesiyle levhadan başını çevirebildi.

Ve sonra bir araç daha geçti.

İlki tam bir ilgisizlik içinde geçip giderken, ikincisi anlamsız bir şekilde farlarını yakıp söndürmüştü. Ardından bir Ford Cortina geçti ve fren yaptı.

Şaşkınlıkla irkilen siluet, torbasını göğsüne bastırıp arabaya doğru telaşla koşturdu, ama Cortina son anda suların içindeki tekerleklerini yeniden döndürdü ve yaptığıyla pek eğlenmiş bir şekilde hızla yola çıkıp uzaklaştı.

Siluet yavaşlayarak durdu, kaybolmuş ve terk edilmiş bir halde orada öylece dikildi.

Tesadüfe bakın ki ertesi gün Cortina'nın şoförü apandisitini aldırmak için hastaneye gitti ve pek eğlenceli bir karışıklık sonucunda cerrah onun apandisitini alacağına yanlışlıkla bacağını kesti; apandisit ameliyatı için yeni bir tarih belirlenmesine fırsat kalmadan bir komplikasyon baş gösterdi ve apandisit eğlendirici ve ciddi bir peritonit vakasına çevirdi ve böylece adalet bir şekilde yerine gelmiş oldu.

Siluet sendeleyerek zorlu yoluna devam ediyordu.

Yanında bir Saab durdu.

Camı açıldı ve dost bir ses “Uzaktan mı geliyorsunuz?” diye seslendi.

Siluet ona doğru döndü, durdu ve kapının koluna yapıştı.

Siluet, Saab ve onun kapı kolu, Yerküre denilen bir gezegende bulunmaktaydılar. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*’nde burayla ilgili olarak verilmiş tüm bilgi iki sözcükten ibaretti: "Çoğunlukla zararsız.”

Bu bilgiyi yazan kişinin adı Ford Prefect’ti ve kendisi tam da o anda, zararsızlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir gezegenin, zararsızlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir barında oturmuş pervasızca bela çıkartmakla meşguldü.

dört

Onun bu tavırlarının sarhoş olmasından mı, hasta olmasından mı, yoksa intihara eğilimli bir çılgın olmasından mı ileri geldiğini anlamak Rasgele bir gözlemci için zor olurdu, ama Han Dold City'nin Güney Yakasının aşağı ucunda bulunan Yaşlı Pembe Köpek Barında rasgele bir gözlemci bulunmazdı zaten, çünkü burası sağ kalmak istiyorsanız, girip de rasgele işler yapabileceğiniz cinsten bir yer değildi. Burada karşılaşılabileceğiniz bir gözlemci, kötü huylu, atmaca gibi yırtıcı, tepeden tırnağa silahlı ve beğenmediği bir şeyler gözlemlediği zaman kafasında kendisini çılgınca şeyler yapmaya zorlayacak acılı zonklamalar hisseden biri olabilirdi ancak.

Mekâna o hoş olmayan sessizliklerden biri çökmüştü, füzeleri ateşlemeye hazır ve gergin bir şekilde beklemeye başlamışken hissedilen füze krizlerine benzer bir sessizlikti bu.

Bardaki bir çubuğun üzerine tünemiş fesat görünüşlü kuş bile bedavaya sunduğu bir hizmet olan yerel kiralık katillerin isimlerini ve adreslerini haykırma işine ara vermişti.

Bütün gözler Ford Prefect'e çevrilmişti. Bunların bir kısmı sezdirmeden ona doğru yaklaşıyordu.

Ford'un bugün ölümle umursamazca kumar oynamak için seçtiği yöntem, küçük bir savunma bütçesi çapındaki içki faturasını, bilinen Evrenin hiçbir yerinde geçerli olmayan bir Amerikan Ekspres kartıyla ödemeye kalkışmaktı.

"Ne diye endişeleniyorsunuz?" diye sordu neşeli sayılabilecek bir sesle. "Son kullanma tarihi için mi? Buralarda neo-görecelik kuramını işiten kimse yok mu? Fizikte böyle sorunları halleden bir sürü yeni alan var artık. Zaman genişlemesinin etkileri, geçici görece-statik kuralları falan..."

"Son kullanma tarihiyle ilgili bir endişemiz yok," dedi bu sözleri yöneltmiş olduğu adam; bu tehlikeli şehrin, tehlikeli barmenlerinden biriydi o. Sesi kısık ve yumuşak bir mırıltı gibiydi, kıtalararası bir balistik füze rampasının açılırken çıkardığına benzer kısık ve yumuşak bir mırıltıydı. Bu arada koca bir bifteği andıran bir el, parmaklarını yavaşça tezgâhın üzerinde tıkırdatıp orayı hafiften çökertmekle meşguldü.

"Pekâlâ, o zaman bir sorun yok," dedi Ford, sırt çantasını toplayıp gitmeye hazırlanırken.

Tezgâhın üzerini tıkırdatmakta olan parmak uzandı, Ford Prefect'in omzuna yerleşti ve oradan uzaklaşmasını engelledi.

Her ne kadar parmak et dilimi gibi bir ele ve o el de beysbol sopası gibi bir kola bağlı olsa da kolun bağlı olduğu bir yer yoktu, mecazi anlamda bir köpek sadakatiyle bağlı olduğu bar tezgâhı dışında, burası onun eviydi. Önceleri, daha geleneksel bir şekilde barın ilk sahibine bağlıydı. Sonra, bar sahibi ölüm döşeğine düştüğünde kolunu beklenmedik bir şekilde tıp biliminin hizmetine miras bırakmış ve tıp bilimiyse kolun görüntüsünü beğenmediğine karar vererek onu gerisin geriye göndererek Yaşlı Pembe Köpek barına iade etmişti.

Yeni barmen doğaüstü güçlere, kötü ruhlara ya da böyle saçma sapan şeylere inanmazdı, ama işine yarayacak bir yardımcı gördüğünde de hemen tanırdı. El, bar tezgâhının üzerinde duruyordu. Siparişleri alıyor, içki servislerini yapıyor, öldürülmek istiyormuş gibi davranan kişilerle öldüresiye uğraşıyordu. Ford Prefect yerinden kıpırdamadan oturdu.

"Son kullanma tarihiyle ilgili bir endişemiz yok," diye Ford Prefect'in tüm dikkatini nihayet

toplayabilmiş olduğu için memnun bir ifadeyle tekrarladı barmen. “Endişemiz bizzat o plastik nesneyle ilgili.”

“Nasıl?” dedi Ford. Bir parça gücenmiş görünüyordu.

“Bu,” dedi barmen, kartı iki parmağının arasında sanki ruhu üç hafta önce kanatlanarak Balıkların Sonsuza Kadar Kutsandığı Ülkeye gitmiş küçük bir balığı tutuyormuş gibi tutarak, “biz bunu kullanmıyoruz.”

Ford bir saniye kadar üzerinde başka bir ödeme aracı bulunmadığı gerçeğini söyleyip söylememeyi düşündü ve sonra da şimdilik böyle devam etmeye karar verdi. Bedensiz el, şimdi Ford’un omzunu baş parmağıyla diğer parmakları arasında hafif, ama sıkıca kavramış durumdaydı.

“Ama anlamıyorsunuz,” dedi Ford, hafif gücenmiş ifadesi artık işittiklerine inanamayanların safına geçmişti. “Bu bir Amerikan Ekspres kartı. İnsanların bildiği en iyi hesap ödeme şekli. Gönderdikleri broşürleri okumuyor musunuz yoksa?”

Ford’un sesindeki neşe miktarı barmenin kulaklarını tırmalamaya başlamıştı. Bu ses, bir Savaş Ağıtının en acıklı olması gereken sahnelerinden birinde kaygısızca mızıka çalan birinin sesine benziyordu.

Ford’un omzundaki kemiklerden biri, elin oldukça yetenekli bir masaj uzmanından acıyla ilgili tüm yöntemleri öğrenmiş olduğunu düşündürtecek şekilde, omzundaki öbür kemiklerden birinin üstüne sürttürülmeye başlamıştı. Ford, el omzundaki kemiklerden birini vücudunun öbür tarafındaki kemiklerden birine sürtmeye başlamadan önce bu işi halledebilmeyi umuyordu. Neyse ki elin tuttuğu omuz, sırt çantasının asılı olduğu taraftaki omuz değildi.

Barmen kartı barın üzerinden kaydırarak Ford’a iade etti.

“Biz,” dedi, bastırılmış bir yırtıcılıkla, “bu şeyi daha önce hiç duymadık.”

Bu pek şaşırtıcı sayılmazdı.

Ford bu kartı, Yerküre gezegeninde geçirdiği onbeş yıllık misafirlik döneminin sonuna doğru, ciddi bir bilgisayar hatası sonucunda ele geçirmişti. Amerikan Ekspres Şirketi bu hatanın tam olarak ne kadar ciddi olduğunu çok çabuk öğrenmiş ve kredi tahsilatı bölümünün panik içindeki talepleri, ancak tüm gezegen yeni bir hiperuzay kestirme yolu açılması uğruna Vogonlar tarafından beklenmedik şekilde yıkılıp yok edildiğinde son bulmuştu.

O zamandan beri kartı elinde tutuyordu, çünkü yanında kimsenin kabul etmeyeceği bir ödeme şekli bulundurmanın faydalı olacağına karar vermişti.

“Kredi?” diye sordu. “Aaaaggghh ...”

Yaşlı Pembe Köpek Barında bu iki sözcüğün genellikle birbirini izlemesi alışılmış bir şeydi.

“Burasının,” diye soludu Ford, “klas bir işletme olduğunu sanmıştım ...”

Barın içindeki karanlık gölgeleri iyice derinleştiren kısık ışık havuzlarının hemen kıyılarında pusuya yatmış olan katiller, pezevenkler ve plak yapımcılarından oluşan karmakarışık topluluğa şöyle bir göz attı. Şimdi hepsi, özellikle ondan başka bir yerlere bakıyorlardı ve daha önce konuşmakta oldukları cinayet, uyuşturucu bağlantıları ve plak anlaşmalarıyla ilgili konuşmalarını dikkatli bir şekilde toparladılar. Az sonra neler olacağını çok iyi biliyor ve onları içmekten alıkoyacağı için bunu izlemek istemiyorlardı.

“Sen öleceksin, çocuk,” dedi Ford Prefect’e barmen, sakin bir mırıltıyla ve bütün kanıtlar barmenin lehineydi. Eskiden barda “lütfen kredi talebinde bulunmayın, çünkü ağzınızın ortasına yiyeceğiniz bir yumruk sizi gücendirebilir” yazılı bir levha vardı, fakat ifadenin kusursuz olması amacıyla bu, “Lütfen kredi talebinde bulunmayın, çünkü bedensiz bir el kafanızı tezgâha çarparken,

boğazınızın yırtıcı bir kuş tarafından parçalanması sizi gücendirebilir" şeklinde değiştirilmişti. Ama bu uzun yazı levhayı okunamaz bir hale getirdiği ve eski yazıyla aynı hissi pek vermediği için indirilmişti. Hikâyenin kendi kendine yayılacağı düşünülmüş ve gerçekten de öyle olmuştu.

"Şu hesaba bir daha bakayım," dedi Ford. Kâğıdı eline aldı ve barmenle, o an tezgâhın üzerinde pençeleriyle derin oluklar açmakla meşgul olan kuşun eşit derecede kötü niyetli bakışları altında onu düşünceli gözlerle inceledi.

Bu uzun mu uzun bir kâğıt parçasıydı.

En altında şu stereo müzik setlerinde bulunan ve kayıt formlarına kopyalaması epey uzun süren seri numaralarına benzeyen bir rakam vardı. Ne de olsa Ford bütün gününü barda geçirmiş, bir yığın köpüklü şey içmiş ve şimdi onun kim olduğunu birden unutuveren pezevenkler, katiller ve plak yapımcılarına bir sürü içki ısmarlamıştı.

Epeyi sakin bir şekilde genzini temizledi. İçlerinde hiçbir şey olmadığını bildiği ceplerini yokladı. Sol elini hafif, ama kararlı bir şekilde yarı açık sırt çantasının ağzına yerleştirdi. Bedensiz el sağ omzundaki baskısını tekrar arttırdı.

"Anlarsın ya," dedi barmen ve yüzü Ford'un önünde şeytani bir şekilde gitti geldi, "itibarımı düşünmem gerekiyor. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Bu kadar, diye düşündü Ford. Başka çaresi yoktu. Kurallara uymuş ve hesabı ödemek için dürüstçe bir girişimde bulunmuş, ama reddedilmişti. Şu anda hayatı tehlikedeydi.

"Pekâlâ," dedi sakin bir şekilde, "eğer konu itibarınız ise ..."

Göz açıp kapayana kadar çantasını açtı ve içinden kendisine ait *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kopyasıyla birlikte *Rehber* için araştırmacı olarak çalıştığını ve şu anda yapmakta olduğu şeyi yapmasının kesinlikle yasak olduğunu gösteren resmi bir kart çıkararak hızla tezgâhın üzerine bıraktı.

"Hakkınızda bir makale yazmamı ister misiniz?"

Barmenin yüzü gidip gelmeyi bıraktı. Kuşun tırnakları açmakta olduğu oluğun orta yerinde kalakaldı ve el de pençesini yavaşça gevşetti.

"Bu kart," dedi barmen, kurumuş dudakları arasından çıkan zor duyulur bir fısıltıyla, "işimizi görür, efendim."

beş

Otostopçunun Galaksi Rehberi güçlü bir kuruluştu. Hatta sözü öylesine geçerliydi ki bu gücün kötüye kullanılmasını önlemek amacıyla yayım kurulunun katı kurallar koyması zorunlu hale gelmişti. Bu kurallara göre, *Rehber* için çalışan hiçbir gezgin araştırmacı,

a) kendisine yapılan hizmetin karşılığını normal yollarla ödeme yapmak için gerçek bir girişimde bulunmadıkça,
b) hayatı tehlikede olmadıkça,
c) gerçekten istemedikçe,

yapacağı herhangi bir editoryal iltimas karşılığında herhangi bir hizmet, indirim ya da ayrıcalıklı işlem kabul etme hakkına sahip değildi.

Üçüncü şıkkı uygulamak her zaman editöre de pay vermeyi içerdiği için Ford daima ilk iki kuralı kullanmayı tercih etmişti.

Canlı adımlarla yürüyerek caddeye çıktı.

Hava boğucuydu, ama o bu durumdan hoşlanıyordu, çünkü bu boğucu hava şehir havasıydı ve hoş olmayan, ama heyecan verici kokuların yanı sıra tehlikeli müzikler ve polis ekiplerinin uzaklardan gelen çatışma sesleriyle de doluydu.

Sırt çantasını izni olmaksızın kendisinden almaya kalkabilecek herhangi birinin kafasına -oldukça basit bir kaydırma hareketiyle çıkarıp- kolayca indirebileceği bir şekilde taşımaktaydı. Sahip olduğu her şey bu çantanın içindeydi ve şu anda sahip olduğu pek fazla bir şey de yoktu.

Bir limuzin, yanan çöp yığınlarının arasından kurtularak caddeden aşağıya hızla ilerledi ve yaşlı bir yük hayvanını korkuttu, ürken hayvan cıyaklayıp yolundan çıktı ve tökezleyerek, şifalı otlar satan bir dükkânın vitrinine yaslanınca çığlık çığlığa öten bir alarmı harekete geçirdi, caddeden aşağı sendeleyerek ilerlemeye devam etti ve nihayet beslenip fotoğrafını çekeceklerini bildiği bir börekçi dükkânının merdivenlerine doğru yuvarlanma numarası yaptı.

Ford kuzeye doğru yürüyordu. Büyük olasılıkla uzaylimanına doğru gitmekte olduğunu düşündü, ama bunu biraz önce düşünmüştü. Kentin, insanların planlarının sık sık ani değişikliklere uğradığı bir kesiminden geçmekte olduğunu biliyordu.

"İyi vakit geçirmek ister miydin?" dedi bir ses, bir kapı aralığından.

"Şu sırada zaten iyi vakit geçirdiğimi söyleyebilirim," dedi Ford, "Teşekkürler."

"Zengin misin?" diye sordu bir başka ses.

Bu soru Ford'u güldürdü.

Döndü ve kollarını iki yana açarak dikildi. "Zengin *görünüyor muyum*?" diye sordu.

"Bilmem," dedi kız. "Belki, belki de görünmüyorsun. Belki zengin olacaksın. Zenginlere çok özel bir hizmet sunuyorum..."

"Ya, öyle mi?" dedi Ford, ilgilenerek, ama tedbiri elden bırakmadan. "Neymiş bu hizmet?"

"Onlara zengin olmanın kabul edilebilir bir şey olduğunu söylüyorum."

Başlarının üzerindeki pencereden bir silah sesi geldi, arka arkaya üç kez notayı yanlış çalan bir bas gitarcı vurulmuştu, ama Han Dold City'de bas gitarcıların bini bir paraydı.

Ford durdu ve karanlık kapıya doğru baktı.

"Ne yapıyorum dedin?" diye sordu.

Kız güldü ve gölgeden dışarı doğru küçük bir adım attı. Uzun boyluydu ve yapıldığında epey etkili bir numara olan ölçülü bir utangaçlığı vardı.

"Bu benim büyük numaram," dedi kız. "Sosyal Ekonomi konusunda mastırım var ve çok ikna edici olabilirim. İnsanlar bundan çok hoşlanıyor. Özellikle de bu şehirdeki insanlar."

"Goosnargh," dedi Ford Prefect; Betelgeuse dilinde özel bir sözcüktü bu ve Ford bu sözcüğü bir şey söylemesi gerektiğini bildiği, ama ne söyleyeceğini kestiremediği zamanlarda kullanırdı.

Basamaklardan birine oturdu, çantasından bir şişe Janx İçkisi ve bir havlu çıkardı. Şişeyi açtı ve havluyla şişenin ağzını sildi, ama bu hareketin Ford'un yapmak istediğinin tam tersi bir etkisi oldu; havlu şişenin ağzını temizleyeceğine, Janx İçkisi havlunun kokulu bölümlerinde zamanla karmaşık ve aydınlanmış bir uygarlık oluşturmuş milyonlarca mikrobu bir anda yok ediverdi.

"Biraz ister misin?" dedi, bir yudum içtikten sonra.

Kız omuzlarını silkti ve uzatılan şişeyi aldı.

Yan sokaktan yükselen hırsız alarmlarının yaygarasını dinleyerek bir süre huzur içinde oturdular.

"Rastlantıya bak ki bana ödenmesi gereken bir sürü para var," dedi Ford, "yani, onları alabilirsem, o zaman gelip seni görebilir miyim?"

"Elbette, ben buralarda olacağım," dedi kız. "Peki ne kadar alacağın var?"

"Onbeş yıllık bir ödeme."

"Ne için?"

"İki sözcük yazmak için."

"Zarquon," dedi kız. "Peki, hangisi daha çok zaman aldı?"

"Birincisini. İkinci sözcük ilkini yazdıktan hemen sonra, yani öğle yemeğinden sonra bir akşam üzeri aklıma geliverdi."

Üzerlerindeki pencerelerden birinden fırlatılan kocaman bir elektronik davul seti önlerindeki caddeye düşüp parçalandı.

Kısa bir süre sonra yan sokaktaki hırsız alarmlarının bir kısmının bir polis ekibi tarafından, başka bir polis ekibini pusuya düşürmek amacıyla kasten harekete geçirildiği ortaya çıktı. Çığlık çığlığa öten sirenleriyle bölgede toplanan arabalar, az sonra şehrin dağ gibi yükselen gökdelenleri arasından gürültüyle ortaya çıkan helikopterler tarafından avlanıverdiler.

"Aslında," dedi Ford, bu patırtıda sesini duyurmak için bağırarak, "tam da böyle oldu sayılmaz. Ben daha çok sözcük yazmıştım, ama onlar kısalttılar."

Çantasından *Rehber*'ini çıkardı.

"Sonra da gezegen yıkılıp yok edildi," diye bağırdı. "Gerçekten de çalışmama değmiş, değil mi? Ama onlar bana yine de borçlular."

"Sen bu şey için mi çalışıyorsun?" diye avazı çıktığı kadar bağırarak sordu kız.

"Evet."

"Esaslı iş."

"Yazdıklarımı görmek ister misin?" diye bağırdı Ford. "Silinmeden önce yani? Yeni düzeltmelerin bu gece internette yayınlanması gerekiyor. Üzerinde tam onbeş yıl geçirdiğim gezegenin yıkılıp yok edildiğini bu vakte kadar birileri duymuş olmalı artık. Son birkaç düzeltmede fark etmemişlerdi, ama

sonsuza kadar dikkatlerinden kaçamaz ya."

"Konuşmak giderek imkânsızlaşıyor, öyle değil mi?"

"Ne?"

Kız omuzlarını silkti ve yukarıyı işaret etti.

Şimdi hemen tepelerinde, üst kattaki rock grubuyla çatışma halinde olduğu anlaşılan bir helikopter vardı. Binadan dumanlar tütmekteydi. Camdan dışarı fırlamış bir ses mühendisi aşağı düşmemek için parmak uçlarıyla pencereye tutunmuştu ve çıldırmış bir gitarist de alev alev yanan bir gitarla onun parmaklarına vurmakla meşguldü. Helikopterse hepsine birden ateş ediyordu.

"Buradan uzaklaşabilir miyiz?"

Gürültüden uzaklaşarak caddede dolaşmaya başladılar. Onlar için köhne mahallelerin sorunları hakkında ufak bir oyun sergilemeye çalışan bir sokak tiyatrosu grubuna rastladılar. Ama tiyatrocular daha sonra oyundan vazgeçip son zamanlarda bir yük hayvanının dadandığı ufak bir börekçi dükkânına girdiler.

Bütün bu süre içinde Ford, *Rehber*'in arayüz panelini kurcalamakla meşguldü. Bir sokak arasına daldılar. *Rehber'*in ekranında bilgiler akmaya başlayınca Ford bir çöp tenekesinin üzerine çömeldi.

Kendi yazdığı maddeyi buldu.

"*Yerküre: Çoğunlukla zararsız-*"

Ekran sistemden gelen mesajlarla neredeyse anında doldu.

"İşte geliyor," dedi Ford.

"*Lütfen bekleyin,*" diyordu mesajlar. "*Kayıtlar, Etha-altı iletişim ağı üzerinden düzeltilmektedir. Sistemin indirilişi on saniye içinde tamamlanacaktır.*"

Sokağın diğer ucundan çelik grisi bir limuzin sessizce geçti.

"Hey bana bak," dedi kız, "sana ödeme yapacak olurlarsa gelip beni ararsın. Ben çalışan bir kızım ve sokakta bana ihtiyacı olan insanlar var. Artık gitmem gerekiyor."

Ford'un yarım yamalak itirazlarını duymaztan geldi ve onu, reddedilmiş bir halde çöp tenekesinin üzerinde otururken bırakıp gitti. Ford çalışma hayatının önemli bir bölümünün elektronik olarak silinip havaya karışmasını seyretmeye hazırlanıyordu.

Sokakta işler biraz yatışmıştı. Polis çatışması şehrin diğer bölgelerine kaymış, rock grubunun hayatta kalan birkaç üyesi müzik konusunda farklı görüşleri olduğunu kabul etmiş ve müzik hayatlarına tek başlarına devam etme kararı almışlardı. Sokak tiyatrosu grubu börekçi dükkânından yük hayvanıyla birlikte dışarı çıktı; hayvana, onu saygı göreceği bir bara götüreceklerini söylüyorlardı. Az ilerideyse çelik grisi bir limuzin kaldırımın kenarına sessizce park etmiş bekliyordu.

Kız aceleyle ona doğru yürüdü.

Kızın arkasındaki sokağın karanlığı içinde Ford Prefect'in yüzü yanıp sönen yeşil bir ışıkla aydınlanırken, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Çünkü silinmiş, kapatılmış bir kayıt bulacağını sanırken ekrana veriler akmaya başlamıştı - metinler, çizelgeler, rakamlar, görüntüler, Avustralya kumsallarındaki sörfçülerin dokunaklı tanımları, Yunan adalarının yoğurdu, Los Angeles'da kaçınılması gereken restoranlar, İstanbul'da dikkatli olunması gereken döviz kurları, Londra'da sakınılması gereken hava şartları ve her yerde

gidilecek barlar. Böylesi bilgilerin sayfalar ve sayfalarcası. Hepsi oradaydı, yazdığı her şey.

Olan bitenden hiçbir şey anlamadığı için kaşları gittikçe çatılarak bu bilgiler arasında ileri geri geziniyor, orada burada değişik bilgiler üzerinde duraklıyordu.

"*New York'a gelen Uzaylılar için ipuçları:*

Uzay aracınızı istediğiniz yere indirebilirsiniz. Central Park'a ya da herhangi bir yere. Kimsenin *umrunda olmayacak, hatta fark etmeyeceklerdir bile.*"

"*Hayatta kalabilmek için: Derhal bir taksi şoförü olarak iş bulmalısınız. Bir taksi şoförünün işi, taksi denen büyük sarı makineler içinde insanları istedikleri yere götürmektir. Makinenin nasıl çalıştırılacağını bilmiyorsanız, onların dilini konuşamıyorsanız, bölgenin coğrafyasından, hatta o bölgeyle ilgili en temel bilgilerden yoksunsanız ve başınızın üstünde büyük yeşil antenler taşıyorsanız bile endişelenmeyin. İnanın bana, bunlar dikkat çekmeden yaşayabilmenizin en iyi yolu olacaktır.*"

"*Eğer gerçekten garip bir vücuda sahipseniz bunu sokaklarda insanlara sergileyerek de para kazanabilirsiniz.*"

"*Swulling, Noxious ya da Nausalia sistemlerinden gelen amfibik canlı türleri East River'dan özellikle hoşlanacaklardır. Bu nehrin yaşam verici leziz besleyiciler yönünden, şimdiye kadar laboratuvarlarda elde edilebilmiş olan en kuvvetli zehre sahip en ince yapışkan çamurdan bile daha zengin olduğu söylenmektedir.*"

"*Eğlenmek için: İşin en önemli bölümü budur. Zevk merkezlerinize elektrik vermeden, bu şehirde daha fazla eğlenmeniz olanaksızdır ...*"

Ford, taş devrinden kalma korkunç "Kapalı" komutunun yerini alan eski moda "Erişimi Beklemeye Al"ın yerine konulan "Yürütüm Konumu Hazır" tuşuna hafifçe dokunarak devreyi kapattı.

O, bu gezegenin tamamen yerle bir olduğunu kendi gözleriyle görmüş, hatta havanın ve ışığın cehennem misali yarılmasıyla neredeyse kör olmuştu; bir çekiç gibi vuran zıplayıp kükreyen toprağı ayaklarının altında hissetmiş ve sarı renkli iğrenç Vogon gemilerinden fışkıran enerjinin yarattığı gelgit dalgalarının pençesine bizzat kapılmıştı. Ve en sonunda, olası en son an olarak belirlediği an geçtikten beş saniye sonra, kendisi ve Arthur Dent atmosferin içinden bir maç yayını gibi ışınlanır ve yeniden biçimlenirken duyulan o hafif sallantılı iç bulantısını hissetmişti.

Bu konuda yanılmış olmasına imkân yoktu, olamazdı. Yerküre kesinlikle yerle bir olmuştu. Kesinlikle, kesinlikle. Uzayın içinde buharlaşıp gitmişti.

Ama işte buradaydı - *Rehber*'i yeniden çalıştırdı, yaptığı en şaşaalı ve karmaşık araştırma olmasıyla övündüğü İngiltere'de, Bournemouth, Dorset'de nasıl iyi vakit geçirilebileceğiyle ilgili kaydı hâlâ oradaydı. Ekrandaki bilgileri tekrar okudu ve tam bir şaşkınlık içinde başını sağa sola salladı.

Birden sorunun cevabının ne olduğunu kavrayıverdi, cevap şuydu: çok garip bir şey olmaktaydı; ve eğer çok garip bir şey oluyorsa, diye düşündü, bunun bana olmasını isterim.

Rehber'i yeniden çantasına tıktı ve aceleyle tekrar caddeye çıktı.

Yine kuzeye doğru yürümeye başladı ve kaldırımın kenarına park edilmiş çelik grisi bir limuzinin yanından geçerken yumuşak bir sesin şunları söylediğini duydu, "Tamam, tatlım, gerçekten sorun yok, bu konuda kendini iyi hissetmeyi öğrenmen gerekiyor. Ekonominin yapısına bir baksana ..."

Ford sırıttı, şimdi alevler içinde olan bitişik binanın etrafında bir tur attı ve caddenin ortasında sahipsiz duran bir polis helikopteri buldu; içine daldı, kemerini bağladı, orta parmağını işaret parmağının üzerine kenetleyerek kendisine şans diledi ve hiç ustaca olmayan bir manevrayla hızla gökyüzüne doğru yükseldi.

Şehrin ürkütücü kanyonlara benzeyen yüksek binalarının arasında çarpmamak için zigzaglar çizdi, onlardan kurtulmasının ardından şehrin üzerine yerleşmiş durumdaki kırmızı ve siyah duman bulutunun içinden hızla geçiyordu.

On dakika sonra Ford Prefect'in bütün sirenleri öten ve seri ateş topları rastgele bulutları döven helikopteri, meydandaki vinç ayaklarıyla iniş ışıkları arasından geçerek devasa boyutlu, ürkmüş ve gürültücü bir sivrisinek gibi Han Dold Uzaylimanına inmişti.

Ford fazlaca bir hasar vermediği helikopteri sistemden ayrılacak ilk gemide bulduğu bir adet birinci sınıf biletle takas etti ve geminin bedeni saran kocaman, lüks koltuklarından birine yerleşti.

Bu eğlenceli olacak diye düşündü kendi kendine; o sırada gemi sessizce akıl ötesi uzaklıkları kat ederken kabin servisi doruk noktasına ulaşıyordu.

Kabin görevlileri ne zaman bir şey ikram etmek için yanına süzülseler, Ford onları "Evet, lütfen," diyerek cevapladı.

Yerküre adlı gezegenle ilgili kaydı yeniden gözden geçirirken bir tür manik neşe içinde gülümsüyordu. Artık ilgilenebileceği, bitmemiş ve pek önemli bir işi vardı, hayat ona ansızın erişmesi gereken böyle ciddi bir hedef sunmuş olduğu için son derece memnundu.

Birden Arthur Dent'in o anda nerede olduğunu ve bütün bunlardan haberi olup olmadığını merak etmek geldi aklına.

Arthur Dent, bin dörtyüz otuzyedi ışık yılı ötede bir Saab'ın içindeydi ve endişeliydi.

Arkasındaki koltukta, içeri girerken kafasını kapıya çarpmasına yol açan bir kız oturmaktaydı. Kafasını çarpmasının sebebinin, bu kızın yıllardır gördüğü kendi türünden ilk dişi varlık olması mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemiyordu, ama kendini çok şaşkın, çok çok ... bu saçmalık, diye düşündü kendi kendine. Artık sakinleş, diye konuştu kendi kendisiyle. Senin, diye devam etti, toparlayabildiği en kararlı iç sesiyle, aklın başında değil. Galakside yüzbinlerce ışık yılı uzaktan henüz otostop yaptın, çok yorgunsun, kafan bir parça karışık ve son derece incinebilir durumdasın. Gevşe, paniğe kapılma ve derin derin nefes almaya yoğunlaş.

Oturduğu yerde döndü.

"Onun iyi olduğundan *emin* misiniz?" dedi yeniden.

İnsanın kalp atışlarını hızlandıracak kadar güzel görünmesi dışında, bu kızın boyunu posunu, saçının tam rengini ve yaşını pek anlayamamıştı. Ona kendisiyle ilgili bir şey sorması da mümkün değildi, çünkü kız tamamen bilinçsiz durumdaydı ve çok üzücü bir şeydi.

"Sadece uyuşturucunun etkisi altında," diye omuzlarını silkti kızın erkek kardeşi, gözlerini önündeki yoldan ayırmadan.

"Peki, bu normal mi yani?" diye panik içinde sordu Arthur.

"Bana göre hava hoş," dedi kardeşi.

"Ya," dedi Arthur. "Eee," diye ekledi bir saniye düşündükten sonra.

Sohbet şimdilik son derece kötü gidiyordu.

Başlangıçtaki ilk selamlaşma faslının ardından o ve Russell birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını çabucak keşfetmişlerdi - bu harika kızın erkek kardeşinin adı Russell'dı ve bu isim Arthur'a hep iri yarı, sarı bıyıklı, saçları fönlü adamları hatırlatırdı, bu tip adamlar en ufak bir kışkırtmada kadife smokinler ve yakası firfirlı gömlekler giymeye kalkışırlardı ve bunların bilardo maçlarıyla ilgili yorum yapmalarını engellemek yalnızca zor kullanarak mümkün olurdu.

Russell iri yarı bir adamdı. Sarı bıyıkları vardı. Saçları bakımlı ve fönlüydü. Haksızlık etmemek adına -gerçi Arthur bunun bir beyin jimnastiği olması dışında haksızlık etmemek için bir gerekçe olduğunu düşünmüyordu- Arthur'un da oldukça nemrut göründüğü söylenebilirdi. Yüzbinlerce ışık yılı öteden gelen, üstelik bu yolculuğun büyük bölümünü başkalarının bagajlarında geçirmiş birinin sinirlerinin yıpranması çok normaldi ve Arthur'un sinirleri de azımsanmayacak ölçüde yıpranmıştı.

"O bir canki değil," dedi Russell ansızın, sanki arabada bulunan bir başkasının öyle olabileceğini düşünmüş gibiydi. "Sadece sakinleştiricinin etkisi altında."

"Ama bu çok kötü," dedi Arthur, tekrar ona bakmak için arkasına dönerek. Kız hafifçe kıpırdar gibi olmuş ve kafası yana kayarak omzuna düşmüştü. Yüzüne dökülen koyu renk saçları, onu gizliyordu.

"Nesi var, hasta mı?"

"Hayır," dedi Russell, "abukluyor sadece."

"Ne," dedi Arthur dehşet içinde.

"Uçuşta, keçileri kaçırmış. Onu tekrar hastaneye götürüp bir daha denemelerini isteyeceğim. Kendisini hâlâ bir bostan kirpisi zannederken onu salıvermişler."

"*Bostan kirpisi mi*?"

Russell köşeyi dönüp yolun onlara ait kısmının yarısını kaplayarak üzerlerine doğru gelen ve yoldan çıkmalarına sebep olan arabaya öfkeyle korna çaldı. Öfkelenince keyfi yerine gelir gibi olmuştu.

"Tamam, bostan kirpisi sanmıyor olabilir," dedi sakinleştiğinde, "aslında öyle sanıyor olsaydı, onunla başa çıkmak daha kolay olabilirdi. Kendini kirpi sanan birinin eline bir ayna ile birkaç kirpi resmi verip konuyu düşünmesini ister ve kendini daha iyi hissettiğinde gelmesini söyleyebilirsin. Demek istediğim, bu tıp biliminin başa çıkabileceği bir şey olurdu, en azından. Ama görünüşe göre Fenny'ye bu da yetmedi."

"Fenny ...?"

"Ona Noel için ne aldığımı biliyor musun?"

"Şey, hayır."

"*Black Tıp Sözlüğü*."

"Güzel bir hediye."

"Ben de öyle düşündüm. İçinde binlerce hastalık var ve hepsi de alfabetik sıraya göre dizilmiş."

"Adının Fenny olduğunu söylediniz değil mi?"

"Evet. İçinden birini seç dedim. Buradaki her şey tedavi edilebilir. Uygun ilaçlar tavsiye edilebilir. Ama hayır, onun ille farklı bir şey seçmesi gerekiyordu. Sırf hayatımızı berbat etmek için. Okulda da böyleydi o biliyor musun?"

"Demek öyleydi ?"

"Öyleydi. Hokey oynarken düşüp kimsenin adını bile duymadığı bir kemiğini kırmıştı."

"Bunun nasıl sinir bozucu bir şey olabileceğini anlıyorum," dedi Arthur, kuşkulu bir tavırla. İsminin Fenny olduğunu öğrenince bir parça düş kırıklığına uğramıştı. Bu isim, Fenella ismini beğenmeyen, evde kalmış ve çirkin bir teyzenin seçeceği cinsten, oldukça aptal ve ruhsuz bir isimdi.

“Anlayışlı olmadığımdan değil, ama az da olsa sinir bozucuydu. Aylarca topalladı.”

Russell yavaşladı.

“İneceğin kavşak burasıydı değil mi?”

“Şey, hayır,” dedi Arthur, “benimki sekiz kilometre ileride. Sakıncası yoksa tabii.”

“Tamam,” dedi Russell, aslında biraz sakıncası olduğunu belirten kısacık bir duraksamadan sonra ve yeniden hızlandı.

Aslında Arthur’un ineceği kavşak gerçekten de orasıydı, ama daha uyanmadan bile zihninde böylesine yer eden bu kızla ilgili daha fazla şey öğrenmeden arabadan inmek istememişti. Bundan sonraki iki kavşaktan birinde de inebilirdi.

Bir zamanlar evinin bulunduğu köye doğru ilerliyorlardı, ama orada neyle karşılaşacağını düşünürken tereddüt içindeydi. Tanıdık manzaralar karanlığın içinde birer hayalet gibi kayıp geçiyor, zihnin yalnızca çok çok normal şeylerle, beklenmedik bir ışık altında ve henüz onlarla karşılaşmaya hazır değilken karşılaşmasının yaratabileceği cinsten titremelere yol açıyordu.

Kendi kişisel zaman ölçeğine göre, buradan ayrılıp yabancı güneşlerin yörüngesinde yaşamaya başlamasından şu ana dek sekiz yıl geçmiş olması gerekiyordu, ama burada geçen zamanın ne kadar olduğunu pek tahmin edemiyordu. Hele bu arada neler yaşanmış olabileceği iflas etmiş anlama yeteneğini iyice aşıyordu, çünkü bu gezegenin, yani evinin aslında şu anda burada olmaması gerekiyordu.

Sekiz yıl önce bir öğlen vakti, bu gezegen yıkılıp yok edilmişti. O öğle vakti, sanki yerçekimi kanunu yerel bir kuraldan başka bir şey değilmiş ve ona uymamak yalnızca bir park cezasını gerektirirmiş gibi gökyüzünde asılıp kalmış olan kocaman sarı Vogon gemileri onu tamamen yerle bir etmişti.

“Kuruntular,” dedi Russell.

“Ne?” dedi Arthur, düşüncelerinden sıyrılarak.

“Gerçek dünyada yaşadığı gibi bir kuruntudan muzdarip olduğunu söylüyor. Ona *zaten* gerçek dünyada yaşadığını anlatmaya çalışmanın hiç faydası yok, çünkü kuruntularının bu yüzden çok garip olduğunu söylüyor. Seni bilmem, ama ben bu tür konuşmaları çok yorucu buluyorum. Benim çözümüm ise ona haplarını verip bira içmeye kaçmak. Yani vakit öldürmenin de bir sınırı vardır, öyle değil mi?”

Arthur kim bilir kaçıncı kez kaşlarını çattı.

“Eee ...”

“Üstüne bir de şu düşler ve kâbuslar meselesi. Doktorların da sürekli olarak onun beyin dalgalarında garip sıçramalar bulduklarını söylemeleri.”

“Sıçramalar mı?”

“Bu,” dedi Fenny.

Arthur hızla arkasına döndüğünde kızın ansızın açılan, ama bomboş bakan gözleriyle karşılaştı. Kızın baktığı şey her neyse arabada değildi. Gözleri telaş içinde aşağı yukarı, sağa sola çevrildi, başını sertçe geriye attı, sonra da huzurlu bir uykuya daldı.

“Ne dedi?” diye sordu Arthur, endişe içindeydi.

“‘Bu’ dedi.”

“Bu ne?”

“Bu ne demek? Ne bok olduğunu ben nereden bileyim? Bu, bostan kirpisi, bu baca kovası, bu Don Alfonzo’nun cımbızı. Abukluyor, bunu söylediğimi sanıyorum.”

“Pek aldırıyormuş gibi görünmüyorsun.” Arthur bunu mümkün olduğunca önemsiz bir şeymiş gibi söylemeye çalışmıştı, ama işe yaramadı.

“Bana bak serseri ...”

“Tamam, özür dilerim. Beni hiç ilgilendirmez. Öyle demek istememiştim,” dedi Arthur. “Ne kadar üzüldüğünüz her halinizden belli,” diye ekledi yalan söyleyerek. “Biliyorum ki, bu işi bir şekilde çözmek zorundasın. Lütfen kusuruma bakmayın. Atbaşlı Nebula’nın ta öbür tarafından geliyorum.”

Öfkeyle pencereden dışarı bakmaya başladı.

Sonsuza kadar hiçliğe gömüldüğünü sandığı evine döndüğü bu akşamda, kafasının içinde kendisine yer açmak için savaşan bütün duygular içinde, onu en çok zorlayanı, hakkında kendisine “bu” dediğinden başka bir şey bilmediği ve erkek kardeşini bir Vogona bile reva görmeyeceği bu garip kızla ilgili takıntısıydı.

“Peki, eee, o sıçramalar neydi, şu sözünü ettiğin sıçramalar?” diye becerebildiği kadar hızla ilave etti.

“Bana bak, bu benim kardeşim. Bütün bunları sana niye anlattığımı bile bilmiyorum.”

“Tamam, özür dilerim. Belki de beni indirseniz daha iyi olacak. Burası ...”

Arthur tam da böyle dediği anda bu işlemi yapmak imkânsızlaştı, çünkü yanlarından geçip gitmiş olan fırtına ansızın yeniden patlayıvermişti. Şimşekler gökyüzünü bir baştan bir başa kuşatıyor, sanki birileri Atlantik Okyanusuna benzer bir şeyi tepelerinden aşağı koca bir kovayla boca ediyordu.

Russell bir küfür savurdu ve gökyüzü ağzına geleni yüksek sesle söylüyormuş gibi homurdanırken, birkaç saniye için tüm dikkatini direksiyona verdi. Kızgınlığını hemen gaza basıp hızına arttırarak üzerinde “McKenna - Dört Mevsim Nakliyat” yazan bir kamyonu sollayarak çıkardı. Yağmur yavaşlarken gerginlik de azalmıştı.

“Her şey su deposunda buldukları o CIA ajanıyla başladı. Hatırlıyor musun, hani herkes birtakım sanrılar filan görmeye başlamıştı?”

Arthur bir an için Atbaşlı Nebula’dan henüz geldiğini, bu ve buna bağlı çeşitli ve şaşırtıcı başka sebeplerden ötürü, son olaylardan biraz kopuk kaldığını tekrar belirtmeyi düşündü, ama sonra bunun yalnızca işleri daha da karıştıracağına karar verdi.

“Hayır,” dedi.

“Kardeşimin dağıttığı an, işte o andı. Bir yerlerde bir kafedeymiş. Ricksmanworth galiba. Aslında orada ne işi olduğunu bilmiyorum, ama dağıldığı yer orasıydı. Anlaşıldığı kadarıyla ayağa kalkmış, sakin bir tavırla, olağanüstü bir şey bulduğunu söylemiş, olduğu yerde biraz yalpalamış, sonra da yumurtalı bir sandviçin üstüne çığlık çığlığa yığılmış.”

Arthur yüzünü buruşturdu. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedi, biraz gergin bir şekilde.

Russell bir tür huysuzluk homurtusu çıkardı.

“Peki, o halde,” dedi parçaları bir araya getirmeye çalışarak, “CIA ajanı su deposunda ne yapıyordu?”

“Batıp çıkıyordu tabii ki. Ölmüştü.”

“Ama ne ...”

“Haydi canım, mutlaka hatırlıyorsundur. Sanrıları yani. Herkes bunun bir tertip olduğunu ya da CIA’in uyuşturucu savaşlarıyla ilgili bir deney falan yaptığını söylemişti. Bir ülkeyi işgal etmek yerine o ülkede yaşayan herkese işgal altında olduklarını düşündürmenin daha ucuz ve daha etkili bir yöntem olduğunu öne süren uçuk bir kuram falan.”

“Bunlar tam olarak ne tür sanrılardı...?” dedi Arthur oldukça kısık bir sesle.

“Ne demek ne tür sanrılar? Büyük sarı gemilerle ilgili o söylentilerden bahsediyorum, herkesin çıldırdığı ve öleceğimizi söylediği zamanlardan. Sonra uyuşturucunun etkisi geçince, sanrılar da şıp diye kayboldu. CIA her şeyi inkâr etti ve bu da her şeyin doğru olduğunu kanıtladı.”

Arthur’un başı biraz döner gibi oldu, sakinleşmek için eliyle bir yerlere tutundu ve tutunduğu şeyi sıkıca kavradı. Ağzı sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi küçük hareketlerle hafifçe açılıp kapandı, ama hiçbir ses çıkaramadı.

“Her şey bir yana,” diye devam etti Russell, “bu uyuşturucu her neyse Fenny’nin üzerindeki etkisi o kadar çabuk geçmedi. Ben CIA’yi dava etmekten yanaydım, ama bir avukat arkadaşım bana bunun elinde bir muzla akıl hastanesine saldırmaktan farksız olacağını söyledi, onun üzerine ...” Omuzlarını silkti ve sustu.

“Vogonlar ...” diye cıyakladı Arthur. “Sarı gemiler ... *ortadan kayboldu* mu yani?”

“Şey, tabii ki kayboldular, onlar yalnızca bir sanrıydı,” dedi Russell ve garip garip Arthur’a baktı. “Bunların hiçbirini hatırlamadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Sen nerelerdeydin, Allah aşkına?”

Bu Arthur için öylesine şaşırtıcı mükemmellikte bir soruydu ki bu şokla oturduğu yerden yarı yarıya firladı.

“Tanrım!!!” diye haykırdı Russell, aniden kaymaya başlayan arabayı kontrol etmek için savaşarak. Karşıdan gelen bir kamyonun altına girmekten son anda kurtulup çimenlik bankete çıktılar. Araba sarsılarak dururken, arka koltuktaki kız Russell’ın koltuğuna çarptı ve biçimsiz bir şekilde olduğu yere yığıldı.

Arthur dehşet içinde oturduğu yerde döndü.

“Bir şeyi yok ya?” dedi düşünmeden.

Russell ellerini öfkeyle fönlü saçlarında gezdirdi. Sarı bıyıklarını çekiştirdi. Arthur’a döndü.

“Rica etsem,” dedi, “şu el frenini bırakır mısın acaba?”

Buradan köyüne yürümesi gereken on kilometrelik bir mesafe vardı: önce o alçak Russell'ın kendisini götürmeyi şiddetle reddettiği yol ayırımına kadar üç kilometre ve sonra kıvrıla kıvrıla ilerleyen yedi kilometrelik bir yol daha.

Saab gecenin içinde kayboldu. Arthur onun gidişini izledi. Beş yıldır tamamen kör olduğuna inanmışken ansızın, aslında yalnızca çok büyük bir şapka giymekte olduğunu fark eden bir adam kadar şaşkındı.

Her şeyi yerli yerine oturtması ve insanı şaşkına çeviren Evrenin bir anlam ifade etmesini sağlayacak çarpıcı gerçeği açığa çıkartması umuduyla başını şiddetli bir şekilde sağa sola salladı. Ama böylesi bir çarpıcı gerçek varsa bile, böyle yaparak ona ulaşmakta tamamen başarısız olunca tekrar yola koyuldu. Sıkı bir yürüyüşün, hatta ayaklarının bir parça su toplayıp acımasının, akıl sağlığından değilse bile hiç olmazsa fiziki varlığından emin olmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Köye vardığında saat 10.30'du. Bunu, At ve Tımar barının buğulanmış yağlı penceresinden içeri baktığında keşfetmişti. Barın duvarında yıllardır, eski bir Guinness saat asılıydı ve saatin üzerinde de boğazına biraz da komik bir şekilde büyük boy bira bardağı kaçmış bir devekuşu resmi vardı.

Burası bir bardı ve önce evinin sonra da bütün Yerküre'nin yıkıldığı ya da yıkılmış göründüğü o tarihi öğle vaktini burada geçirmişti. Hayır, lanet olsun tabii ki *yıkılmıştı,* yıkılmamış olsa son sekiz yılını hangi cehennemde geçirmişti? Oraya, o nefret edilesi Russell'ın az önce yalnızca uyuşturucunun etkisiyle ortaya çıkan sanrılar olduğunu söylediği o kocaman sarı renkli Vogon gemileriyle değil de neyle gitmişti? Bununla birlikte, eğer Yerküre *gerçekten* yıkıldıysa şimdi neyin üzerinde dikiliyordu?

Düşünce zincirinin bu noktasında kendini frenledi, çünkü yirminci defadır aynı şeyleri tekrarlamasına karşın bir adım bile ileri gidememişti.

Baştan başladı.

Burası bir bardı ve olan şey her ne ise onun olduğu sırada, o tarihi öğle vaktini burada geçirmişti. Olan şeyin ne olduğu daha sonra halledeceği bir sorundu ve ...

Hâlâ bir anlam ifade eder hale gelmemişti.

Baştan başladı.

Burası bir bardı ve ...

Burası bir bardı.

Barlarda bira satılırdı ve o da birasız yapamazdı.

Karmaşık düşüncelerinin en sonunda bir sonuca varmasından memnun olmuştu. Başlangıçta elde edeceğini umduğundan farklı bir sonuca varmış olsa bile bu onu mutlu eden bir sonuçtu ve kapıya doğru emin adımlarla ilerledi.

Ve durdu.

Alçak bir duvarın arkasından fırlayan siyah renkli ve tüyleri elektrik çarpmış gibi dimdik duran, küçük bir teriyer Arthur'u görünce hırlamaya başlamıştı.

Arthur bu köpeği tanıyordu, hem de iyi tanıyordu. Köpek reklamcı bir arkadaşına aitti ve adı da Bihaber Bozo idi, çünkü başının üzerinde dikilen tüyleri insanlara Amerika Birleşik Devletleri

Başkanını hatırlatıyordu. Köpek de Arthur'u tanıyordu ya da en azından tanıması gerekiyordu. Aptal bir köpekti, elektronik suflör aygıtı bile okuyamazdı. Zaten bazılarının adıyla ilgili itirazlarının sebebi de buydu. Ama yine de orada öyle öfkeyle tüylerini kabartıp yarım akıllı hayatının en ürkütücü görüntüsüymüş gibi Arthur'a bakacağına, en azından onu tanıması gerekiyordu.

Bu, Arthur'u gidip yeniden pencereye bakmaya yöneltti. Bu kez neredeyse boğulan devekuşunu değil, kendisini görmeye çalıştı.

Kendisini ilk kez tanıdık bir ortam içinde görme fırsatını bulunca, köpeğin çok da haksız olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Daha çok, çiftçilerin kuşları korkutmak için kullandığı bir korkuluğu andırıyordu ve bu haliyle bardan içeri girse kaba yorumlarla karşılaşacağı, daha da kötüsü kendisini soru yağmuruna tutacak birkaç tanıdık göreceği kesindi, ki şu anda sorularla uğraşacak halde değildi.

Bu tanıdıklardan biri de Will Smithers olacaktı. Hezimet Köpek Bihaber Bozo'nun sahibi. Yani diğer bütün kaplardaki etlere motor yağı dökülmüş olmasına rağmen hangi mamayı tercih etmesi gerektiğini anlayamadığı için Will'in reklamlarından bile çıkarılacak kadar aptal olan hayvanın sahibi.

Will mutlaka içerde olmalıydı. Köpeği ve arabası buradaydı çünkü. Araba gri bir 928 S Porche'tu ve arka camında "Öbür arabam da bir Porche" yazılı çıkartma vardı. Lanet herif.

Arabaya bakmaya devam etti ve bu arada daha önce bilmediği bir şey öğrendiğini fark etti.

Will Smithers, Arthur'un reklamcı camiasında tanıdığı birçok başka parası bol vicdanı kıt namussuzun yaptığı gibi her Ağustosta arabasını değiştirmeye özen gösterir ve bunu yapmaya kendisini zorlayanın muhasebecisi olduğunu söylerdi. Oysa aslında, ödemek zorunda olduğu nafaka yüzünden muhasebecisi onu bunu yapmaktan kesinlikle vazgeçirmeye çalışırdı. Park etmiş araba Arthur'un, Will'in en son sahip olduğunu bildiği arabaydı. Plaka numarası alındığı yılı gösteriyordu.

Şimdi kış olduğuna ve sekiz kişisel yıl önce Arthur'un başına bir dolu bela açan olay da Eylül başlarında meydana geldiğine göre burada altı yedi aydan daha az bir zaman geçmiş olmalıydı.

Bir an hiç kımıldamadı ve Bihaber Bozo'nun kendisine havlayarak bir aşağı bir yukarı zıplamasına izin verdi. Ansızın artık görmezden gelmesine imkân olmayan bir şeyin farkına vararak taş kesildi: O artık kendi dünyasında bir uzaylıydı. Hiç kimse, ne kadar çabalarsa çabalasın bu hikâyeye inanmazdı. Hikâyesi kusursuz bir şekilde saçma sapan olmasının yanı sıra gözle görülür en basit gerçeklerle bile çelişiyordu.

Burası *gerçekten de* Yerküre miydi? İnanılmaz bir yanlış yapmış olmasının küçük, küçücük bir ihtimali yok muydu?

Önündeki bar, her ayrıntısıyla dayanılmayacak kadar tanıdıktı - her tuğlasıyla, soyulan boyasının her bir parçasıyla; içerideki tanıdık, havasız ve gürültülü atmosferiyle, çıplak kirişleri ve hiç de otantik olmayan dökme demirden yapılma aplikleriyle. Tanıdığı insanların dirseklerini dayadığı birayla yapış yapış olmuş bar tezgâhını, tezgâha bakan ve kartondan kesilmiş kız göğüslerine zımbalanmış fıstık paketlerini hissedebiliyordu. Bütün bunlar onun evine ve dünyasına ait şeylerdi.

Şu kahrolası köpeği bile tanıyordu.

"Hey, Bihaber!"

Will Smithers'ın sesi ne yapacağına hemen karar vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Eğer olduğu yerde kalırsa, keşfedilecek ve gösteri başlayacaktı. Saklanmak, sadece bu anı geciktirmek anlamına geliyordu ve şu anda havada acı bir soğuk vardı.

Sesin sahibinin Will olması seçimini kolaylaştırmıştı. Arthur ondan nefret filan etmiyordu - Will

epey eğlenceli biriydi aslında. Sorun Will'in biraz bıktırıcı bir biçimde eğlenceli oluşundaydı. Reklamcılık işinde olduğu için her zaman ne kadar eğlendiğini ve üzerindeki ceketi nereden satın aldığını bilmenizi isterdi.

Arthur, bunu aklından çıkarmadan bir karavanın arkasına saklandı.

"Hey, Bihaber! Neler oluyor?"

Kapı açıldı ve Will dışarı çıktı, üzerinde deri bir pilot ceketi vardı. Ceketin bu eskitilmiş görüntüsünü elde etmek için Karayolları Araştırma Laboratuvarında çalışan bir arkadaşına verip özellikle üzerinden bir araba geçirtmişti. Bihaber sevinç içinde havladı ve istediği dikkati çekmiş olduğu için Arthur'u büyük bir memnuniyetle unuttu.

Will arkadaşlarıyla birlikteydi ve köpekle oynayacak bir oyunları vardı.

"Gelsene!" diye bağırıyorlardı köpeğe, koro halinde. "Gelsene, gelsene, gelsene!!!"

Köpek kontrolünü kaybedip vahşileşerek havlıyor, aşağı yukarı zıp zıp zıplıyor, küçük kalbini paralarcasına uluyor ve çılgın bir öfke içinde kendinden geçiyordu. Hep birlikte güldüler ve devam etmesi için tezahürat yaptılar ve daha sonra teker teker arabalarına dağılıp gecenin içinde kayboldular.

Eh, en azından bir şey anlaşıldı, diye düşündü Arthur, karavanın arkasında durduğu yerden. Burası kesinlikle benim hatırladığım gezegen.

Evi hâlâ buradaydı.

Nasıl ya da neden olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece barın boşalmasını beklerken gidip bir bakmaya karar vermişti. Herkes gidince bar sahibinden bu gece için yatacak bir yer istemeyi planlamıştı aslında. Ve işte karşısında duruyordu.

Bahçede, taştan bir kurbağanın altında sakladığı anahtarı alarak aceleyle kapıyı açtı, çünkü şaşırtıcı olmakla birlikte, içerde telefon çalıyordu.

Evine giden ara yolda yürürken telefonun sesini belli belirsiz işitmiş ve sesin nereden geldiğini fark eder etmez de koşmaya başlamıştı.

Paspasın üzerinde birikmiş olan mektup yığını yüzünden kapıyı zorlayarak açtı. Daha sonra, kapının altına sıkışan şeylerin, zaten sahip olduğu bir kredi kartını almaya başvurması için adına yazılmış birbirinin aynı ondört davet mektubu, sahip olmadığı bir kredi kartına ait borcunu ödemediği için gönderilen birbirinin aynı onyedi tehdit mektubu, günümüzün sofistike ve hızlı dünyasında ne istediğini ve nereye gittiğini bilen, zevkli ve seçici biri olarak kendisinin seçildiğini ve bu yüzden boktan bir cüzdanı satın almayı arzu edip etmediğini soran birbirinin aynı otuzüç mektup ve ölmüş bir tekir kedi yavrusu olduğunu keşfetmişti.

Bütün bunların izin verdiği kadar genişleyebilen dar bir açıklıktan içeri attı kendini, hiçbir seçici şarap meraklısının kaçırmak istemeyeceği şarap önerileri yığınına ayakları dolanarak, deniz kıyısında villa tatillerinin üzerinden kayarak, yatak odasına giden karanlık merdivenlere beceriksizce atıldı ve tam sustuğu anda telefona erişebildi.

Küf kokan buz gibi yatağına nefes nefese yığıldı ve dünyanın kafasının etrafında istediği gibi dönmesine izin verdi.

Dünya dönmekten zevkini alıp biraz sakinleştiğinde Arthur, aslında yanacağını beklemeden başucu lambasına uzandı. Onu şaşırtmakla birlikte lamba yandı. Bu da Arthur'un mantığına uyuyordu. Elektrik şirketi ne zaman faturasını ödese hiç şaşmaksızın elektriğini kestiğine göre, ödemediğinde kesmemeleri son derece normaldi. Açıkça anlaşılıyordu ki, onlara para göndermekle insan dikkati kendi üzerine çekmiş oluyordu.

Oda aynen bıraktığı gibiydi, yani cerahat toplamış bir dağınıklık içindeydi, ama bununla birlikte her şeyin üzerini kaplayan kalın toz tabakası bu etkiyi bir parça olsun bastırıyordu. Yarı okunmuş kitaplar ve dergiler, yarı kullanılmış havlular arasında yuvalanmıştı. Öbür teki kaybolmuş çoraplar, yarı içilmiş kahve fincanlarına yaslanmaktaydı. Bir zamanlar yarı yenmiş bir sandviç olan şey, şimdi yarı yarıya Arthur'un ne olduğunu asla bilmek istemediği bir şeye dönüşmüştü. Bu yığının üzerine bir şimşek gönderirseniz diye düşündü kendi kendine, hayat döngüsünü yeniden başlatabilirdiniz.

Odada farklı olan tek bir şey vardı. Bir iki saniye için farklı olan tek şeyin ne olduğunu göremedi, çünkü o da iğrenç bir toz tabakasıyla örtülmüştü. Sonra gözleri onu yakaladı ve üzerinde sabitlendi.

Yalnızca Açık Öğretim derslerini izlemenin mümkün olduğu, biraz daha hareketli bir şey göstermeye kalkışacak olsa heyecandan bozuluveren, yıpranmış, eski bir televizyonun yanında duruyordu.

Bu bir kutuydu.

Arthur dirseklerinin üzerinde doğruldu ve dikkatle ona baktı.

Bu gri bir kutuydu ve donuk denebilecek bir gösterişe sahipti. Bir kenarı otuz santimden biraz fazla, küp şeklinde gri bir kutuydu. Tepesinde düzgün bir fiyonk yapılmış, tek bir gri kurdele ile bağlanmıştı.

Ayağa kalktı, kutuya doğru yürüdü ve büyük bir şaşkınlık içinde dokundu. Bu her ne ise dikkat ve itinayla hediye paketi yapılmış bir şekilde, onun tarafından açılmayı bekliyordu.

Dikkatle kaldırdı ve yatağa taşıdı. Üstündeki tozu üfledi ve kurdelesini gevşetti. Kutunun tepesi gövdesine dil gibi sokulabilen bir kapak şeklindeydi.

Bu dili dışarı çekip açtı ve kutunun içine baktı. İçinde camdan bir küre vardı ve yumuşak, gri kâğıtlar üzerine oturtulmuştu. Onu dikkatle dışarı çıkardı. Aslında bu tam bir küre sayılmazdı, çünkü dibi ya da Arthur'un ters çevirirken fark ettiği gibi tepesi kalın bir çember biçiminde açıktı. Bu bir kavanozdu. Bir balık kavanozu.

Çok güzel bir camdan yapılmıştı, mükemmel bir şeffaflıktaydı ve olağanüstü bir gümüş grisi camdan yapılmıştı - sanki yapımında kristal ve siyah mermer karışımı bir malzeme kullanılmış gibiydi.

Arthur onu yavaşça ve birkaç kez evirip çevirdi. Şimdiye kadar gördüğü en güzel nesnelerden biriydi bu, ama kafası tam anlamıyla karışmıştı. Kutunun içine baktı, içinde yumuşak kâğıtlar dışında başka bir şey kalmamıştı. Kutunun dışında da hiçbir şey yoktu.

Kavanozu yeniden çevirdi. Mükemmeldi. Muhteşemdi. Ama bir balık kavanozuydu.

Başparmağının tırnağıyla camını tıklattığında çıkan derin ve ihtişamlı çınlama mümkün olabileceğinden biraz daha uzun bir süre havada asılı kaldı ve kesildiğindeyse sanki kaybolup gitmemiş de başka dünyalara, derin bir deniz rüyasına dalmış gibiydi.

Arthur, büyülenmişcesine onu elinde tekrar tekrar çevirdi ve bu kez tozlu başucu lambasından gelen ışık kavanozu bir başka açıdan yakalayarak camın yüzeyindeki birtakım ince aşınma izleri üzerinde parladı. Kavanozu, lambadan gelen ışığın açısına göre hafifçe döndürerek kaldırdı ve birden, özenle kazınmış sözcüklerin camdaki gölgesini gördü.

"Elveda," yazıyordu, "... ve teşekkürler ..."

Hepsi buydu. Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı, hiçbir şey anlamamıştı.

Tam beş dakika boyunca nesneyi elinde tekrar tekrar çevirdi, değişik açılardan ışığa tuttu, büyüleyici çınlamasını duymak için parmaklarıyla tıklattı, gölgeli harflerin anlamı üzerinde düşündü, ama hiçbir şey çıkaramadı. En sonunda ayağa kalktı, kavanozu musluktan akan suyla doldurdu ve televizyonun yanındaki masanın üzerine koydu. Başını sallayarak, küçük Babil balığını kulağından çıkardı ve kıvrıla kıvrıla yüzdüğü suyun içine attı. Yabancı film izlediği zamanlar dışında artık ona ihtiyacı olmayacaktı.

Uzanmak üzere yatağına döndü ve ışığı kapattı.

Sessiz ve hareketsiz bir şekilde sırtüstü yattı. Çevresindeki karanlığı içine çekti ve kaslarını bir uçtan diğer uca hafifçe gevşetti, nefesini yavaşlatıp düzene soktu, zihnini bütün düşüncelerden yavaş yavaş temizleyerek gözlerini kapattı ve kesinlikle uyuyamadı.

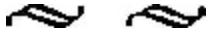

Gece yağmur yüzünden huzursuzdu. Yağmur bulutları şimdi ilerlemişti ve Bournemouth'un hemen

dışında kamyoncuların uğradığı bir lokantanın üzerinde toplanıyorlardı. Ama bulutların içinden geçtiği gökyüzü bulutlardan rahatsız olmuş ve daha fazla kızdırılacak olursa ne yapacağını bilmiyormuş gibi nemli bir şekilde huzursuz bir havaya bürünmüştü.

Ay, ıslak ıslak göründü. Çamaşır makinesinden yeni çıkan bir blucinin arka cebindeki kâğıt topunu andırıyordu. Eski bir alışveriş listesi mi, yoksa beş poundluk bir banknot mu olduğunu anlamak için aradan biraz zaman geçip ütülenmesini beklemek gerekiyordu.

Rüzgâr bir süre boyunca, bu akşam ne tür bir ruh hali içinde olduğuna karar vermeye çalışan bir atın kuyruğu gibi sertçe bir o yana bir bu yana savruldu ve bir yerlerde bir çan gece yarısını çaldı.

Bir çatı penceresi gıcırdayarak açıldı.

Pencerenin çerçevesi sıkışmıştı ve açılması için biraz ileri geri oynatılarak ikna edilmesi gerekiyordu, çünkü hafifçe çürümüştü ve menteşesi de bir zamanlar sıkı bir şekilde boyanmıştı, ama tüm bunlara rağmen en sonunda açıldı.

Camın kapanmasını önleyecek bir takoz bulundu ve bir siluet, zorlanarak, çatının karşıt eğimleri arasındaki dar oluğa çıkmayı başardı.

Ayakta durarak, sessizce gökyüzünü seyretti.

Siluetin, bir saat kadar önce deli gibi eve dalan o yabani görünüşlü yaratık olduğunu düşünmek mümkün değildi. Yıpranmış, iplikleri dökülmüş, yüzlerce dünyanın çamuruna bulanmış, yüzlerce pis uzaylimanının sağlıksız yiyeceklerinin tat verici maddeleriyle lekelenmiş ropdöşambr gitmiş, dolaşık saç yığını yok olmuş, uzamış ve düğümlenmiş sakalı kaybolmuştu.

Onun yerini şimdi, kadife pantolon ve bol bir süveter giymiş olan Arthur Dent almıştı. Saçları kesilip yıkanmış, suratı tertemiz tıraş edilmişti. Yalnızca gözleri hâlâ Evrenin kendisine yapmaya çalıştığı her neyse onu lütfen durdurmasını istediğini söylüyordu.

Bunlar, buradan görünen bu manzaraya daha önce bakan gözlerle aynı gözler değildi ve gözlerin algıladıklarını yorumlayan beyin de aynı beyin değildi. İşe bir cerrahi operasyon falan karışmamıştı, buna sebep olan yalnızca yaşadıklarının bitip tükenmeyen zorlamasıydı.

Gece, o an için Arthur'a sanki canlı bir şeymiş gibi geldi, etrafındaki karanlık toprak da sanki içine kök salmış olduğu bir yaratıktı.

Uzaktaki bir nehrin akışını, görünmez tepelerin kıvrımlarını, güneye doğru bir yerde park etmiş bekleyen yağmur bulutlarının düğümünü, en ücra sinir uçlarındaki karıncalanmaları hisseder gibi hissedebiliyordu.

Bir ağaç olmanın heyecanını da duyabiliyordu ki bu hiç beklemediği bir şeydi. Toprağın içinde ayak parmaklarını kıvırabilmenin çok hoş bir duygu olduğunu biliyordu, ama bu kadar hoş olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti. Neredeyse uygunsuz sayılabilecek bir zevk dalgasının New Forest ormanlarından kendisine doğru yükseldiğini hissedebiliyordu. Bu yaz denemeliyim diye düşündü, yapraklara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlamalıyım.

Öte yandansa gördüğü bir uçan daire karşısında şaşıran bir koyunun duygularını da hissedebiliyordu, ama bu duygular karşılaştığı başka bir şeye şaşıran bir koyunun duygusundan pek ayırt edilemiyordu, çünkü koyunlar yaşam içindeki yolculukları sırasında çok az şey öğrenen yaratıklardı ve bu yüzden sabah doğan güneşi görünce nasıl şaşırıyorlarsa çayırlardaki o yeşil şeyleri gördüklerinde de öyle şaşırıyorlardı.

O sabah ve ondan önceki sabah güneşin doğuşuna ve bundan bir önceki gün bir ağaç kümesine şaşıran koyunların şaşkınlığını hissedebilmesi onun için bir sürpriz olmuştu. Daha da gerilere gidebilirdi, ama bir süre sonra sıkıldı, çünkü hepsi yalnızca bir gün önce şaşırdıkları şeylere şaşıran

koyunlardan ibaretti.

Koyunları bıraktı ve zihninin genişleyen halkalar halinde ve uykulu bir şekilde uzaklara doğru sürüklenmesine izin verdi. Düşünceleriyle etraftaki öbür zihinlerin varlığını hissedebiliyordu. Bir ağ içinde yüzlercesi, binlercesi bir aradaydı; bir kısmı uykulu, bir kısmı uykuda, bir kısmı son derece heyecanlı, biri de kırılmıştı.

Biri kırılmıştı.

Çabucak yanından geçti ve onu yeniden hissetmek istedi, ama diğer zihin onunkinden kaçınıyordu, tıpkı Pelmanizmde[30] üzerinde elma olan kartın diğerinden kaçındığı gibi. İçini bir heyecan dalgası sardı, çünkü içgüdüsel olarak onun kim olduğunu ya da en azından kim olmasını istediğini biliyordu ve bir kez neyin doğru olmasını istediğinizi bildiğinizde içgüdü bunun o olduğunu öğrenmenizi sağlayan çok faydalı bir araçtı.

İçgüdüsel olarak, onun Fenny olduğunu ve onu bulmak istediğini biliyordu; ama bunu yapamıyordu. Kendini çok fazla zorladığında tuhaf ve yeni yeteneğini yitirmekte olduğunu hissetti. Onun için araştırmayı biraz gevşetti, zihninin bir kez daha rahat rahat dolaşmasına izin verdi.

O kırığı yeniden hissetti.

Ama onu yine bulamadı. Bu sefer, içgüdülerinin ona söylemekle meşgul olduğu şeye inanmasında bir sakınca yoktu. Onun Fenny olduğuna emin olamıyordu - ya da belki bu defaki başka bir kırıktı. Aynı kopuk nitelik bunda da vardı, ama bu kez duyduğu daha genel bir kırılma hissiydi, daha derindi, fakat tek bir zihne ait değildi, belki de bir zihin bile değildi. Bu farklıydı.

Düşüncelerinin yavaşça genişleyerek Yerküre'nin içine gömülmesine izin verdi, dalgalandı, aktı, gömüldü.

Yerküre'nin günlerini izliyor, onun sayısız nabız atışlarının ritmiyle sürükleniyor, karmaşık hayat dokusuna sızıyor, gelgitleriyle kabarıp ağırlığıyla dönüyordu. Kırılma sürekli geri geliyordu, tekdüze, kopuk ve uzak bir sızı olarak.

Ve şimdi de bir ışık diyarının içinden uçarak geçiyordu; ışık zamandı, gelgitleriyse uzaklaşan günler. Algıladığı ikinci kırık bu diyarın öbür tarafında, Yerküre'nin günlerinin düş manzarası boyunca uzanıyordu ve tek bir saç teli kalınlığındaydı.

Ve ansızın kendisini o kırığın üzerinde buldu.

Düş diyarı ansızın altında afallatıcı bir uçurum halinde hiçliğe doğru düşerken kırığın kıyısında sersem sersem yalpaladı; dehşet verici boşlukta büküldü, tutunacak bir yer aradı, kollarını çırptı ve düştü.

Pürüzlü derin yarığın öbür yanında başka bir diyar vardı, başka bir zaman, daha yaşlı bir dünya, diğerinden kopmamış, ama gene de birleşmiş denemeyecek bir dünya: İki Yerküre. O sırada uyandı.

Alnında birikmiş terleri soğuk bir esinti süpürüp götürdü. Kâbus bitmişti, ama Arthur da bitmişti, öyle hissediyordu. Omuzları düştü, parmak uçlarıyla gözlerini yavaşça ovuşturdu, sonunda iyice yorulmuş ve en az o kadar da uykusu gelmişti. Bütün bunların anlamına gelince, eğer bir anlama geliyorlarsa, bunu sabah düşünecekti; çünkü şimdi yatağa gidip uyumak istiyordu. Kendi yatağında, kendi uykusunu uyuyacaktı.

Evini çok uzakta görüyordu ve bunun neden böyle olduğunu merak etti. Ayışığı altında evinin siluetini ve sıkıcı sayılabilecek biçimini tanıdı. Etrafına baktı ve komşularından biri olan John Ainsworth'un gül fidanlarının iki buçuk üç metre üzerinde durduğunu fark etti. Fidanlar itinalı bir şekilde kış için budanmış, değneklere bağlanıp işaretlenmişti ve Arthur onların tepesinde ne işi olduğunu merak ediyordu. Onu bulunduğu noktada, havada tutanın ne olduğunu düşündü ve tutan bir

şey olmadığının farkına vardığında paldır küldür yere yığıldı.

Ayağa kalktı, üstünü başını silkeledi ve incinmiş bileği üzerinde topallayarak evine döndü. Soyundu ve yatağa gömüldü.

O uyurken telefon yeniden çaldı. Tam onbeş dakika boyunca çalmayı sürdürdü ve Arthur'un yatağının içinde iki kez dönmesine sebep oldu. Bununla birlikte onu uyandırma şansı asla olmadı.

sekiz

Arthur uyandığında kendini çok iyi hissediyordu, tam anlamıyla muhteşem, dinlenmiş, eve döndüğü için son derece neşeli, enerji dolu ve şubatın ortası olduğunu fark ettiği için neredeyse hiç düş kırıklığına uğramamış bir haldeydi.

Buzdolabına adeta dans ederek gitti, içindeki açısından en az tüylü üç şeyi buldu ve onları bir tabağa koyarak iki dakika boyunca dikkatle izledi. Bu süre içinde hareket etmek için herhangi bir girişimde bulunmadıklarından dolayı onları kahvaltı olarak adlandırdı ve yedi. Yediği şeyler, birkaç gün önce Flargathon Gaz Bataklıklarında fark etmeden kapmış olduğu tehlikeli bir uzay hastalığı virüsünü öldürdüler. Bunu yapmamış olsalardı, bu virüs Batı Yarıkürenin nüfusunun yarısını öldürecek, diğer yarısını kör edecek, geri kalanları da psikopat ve kısır yapacaktı, sonuçta Yerküre bu noktada şanslıydı.

Arthur kendini güçlü hissediyordu, sağlıklı hissediyordu. İşe yaramaz mektup yığınını gayretkeş bir tavır sergileyerek kürekle temizledi ve ardından kediyi gömdü.

Bu işi bitirmek üzereyken telefon çaldı, ama o sırada kedi için bir dakikalık saygı duruşundaydı ve bu yüzden de telefona aldırmadı. Önemli bir şeyse yeniden ararlardı nasıl olsa.

Ayakkabılarındaki çamuru temizledi ve içeri girdi.

Lüzumsuz mektuplar arasında birkaç önemli mektup da vardı - üç yıl öncesinin tarihini taşıyan ve evinin yıkımına ilişkin belediye meclisinden gelen birtakım evraklarla birlikte bölgedeki kestirme yol planları konusunda kamuoyu araştırması düzenlenmesine dair bazı mektuplar; Arthur'un ara sıra katkıda bulunduğu Greenpeace adlı ekolojik baskı grubundan gelen ve orkalarla yunusları esaretten kurtarmak için yardım isteyen eski bir mektup. Bir de bazı arkadaşlarından gelen ve onları hiç aramadığı için belli belirsiz yakınan birkaç posta kartı.

Bunların hepsini bir araya getirdi ve 'Yapılacak İşler' adını verdiği karton bir dosyada topladı. O sabah kendisini öyle canlı ve dinamik hissediyordu ki, 'Acil!' sözcüğünü de eklemeyi unutmadı.

Havlusunu ve başka birkaç ıvır zıvırı Brasta Limanındaki Megamarket'den almış olduğu plastik torbadan çıkardı. Torbanın bir yüzündeki slogan Lingua Centauri'ce yazılmış ve başka bir dilde anlaşılması mümkün olmayan zeki ve karmaşık bir sözcük oyunuydu. Yani bir uzay limanındaki gümrüksüz satış mağazasında bulunması tamamen gereksiz bir şeydi. Üstelik altında da bir delik olduğu için Arthur torbayı kaldırıp attı.

Kendisini Yerküre'ye getirmiş ve onu A 303 otoyolunun kenarında bırakabilmek için yolunu değiştirme nezaketini göstermiş olan o küçük uzay aracında bir şey daha düşürmüş olması gerektiğini içinde ani bir sızıyla birlikte fark etti. Boydan boya katettiği uzayın inanılmaz mesafelerinde yolunu bulmasına yardımcı olan, o uzay eskisi hırpalanmış şeyi, *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kitabını kaybetmişti.

Ne yapalım, dedi kendi kendine, bu sefer ona gerçekten de bir daha ihtiyacım olmayacak.

Bazı telefon görüşmeleri yapması gerekiyordu.

Dönüşünün getirdiği çelişkiler yumağıyla nasıl başa çıkacağına karar vermişti. İşi pişkinliğe vuracak ve başkalarının ne düşüneceğine kulak asmayacaktı.

BBC'yi aradı ve bağlı olduğu bölümün şefiyle konuşmak istediğini söyledi.

"Şey, merhaba, ben Arthur Dent. Bakın, altı aydır arayamadığım için üzgünüm, ama aklımı kaçırmıştım da."

"Ha, yok canım, ortada üzülecek bir şey yok. Ben de öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm zaten. Buralarda hep oluyor bu. Seni ne zaman aramızda göreceğiz?"

"Bostan kirpileri ne zaman kış uykusundan uyanıyor?"

"Sanırım baharda."

"Onların uyanmasının hemen ardından döneceğim."

"Taamamm."

Sarı sayfaları hızla karıştırdı ve arayacağı numaraların kısa bir listesini yaptı.

"Alo, orası Old Elms Hastanesi mi? Evet, Fenella ile görüşmek için aramıştım, eee ... Fenella - Hay Allah, ne aptalım, neredeyse kendi adımı da unutacağım, eee, Fenella -ne saçma değil mi? Sizin hastanız, siyah saçlı kız, dün akşam gelmişti..."

"Korkarım ki adı Fenella olan hiçbir hastamız yok."

"Ha, yok mu? Fiona demek istedim, elbette, biz ona Fen ..."

"Affedersiniz, iyi günler."

Klik.

Bu çerçevede yaptığı altı konuşma en sonunda Arthur'un canlı ve dinamik bir iyimserlik içindeki ruh hali üzerinde etkisini göstermeye başlıyordu. Sahip olduğu bu canlılık kendisini tamamen terk etmeden önce onu bara götürmeye ve bir parça eğlendirmeye karar verdi.

Kendisiyle ilgili anlatılmaz gariplikteki tüm ayrıntıları bir çırpıda açıklayacak görünen mükemmel bir fikir gelmişti aklına ve bir gece önce onu epeyce uğraştıran kapıyı açarken, bu kez kendi kendine ıslık çalıyordu.

"Arthur!!!"

Barın bütün köşelerinden üzerine hayretle dikilmiş gözlere bakarken neşeyle sırıttı ve onlara Güney California'da ne kadar muhteşem vakit geçirdiğini anlattı.

Kendisine sunulan bir Arjantini daha kabul etti ve bir yudum aldı.

"Tabii bir de kendime ait, özel simyacım da vardı."

"Neyin vardı ?"

Saçmalamaya başlamıştı ve o da bunun farkındaydı. Coşku ve Hail and Woodhouse'un en iyi acı birası dikkatli olunması gereken bir karışımdı, ama bu karışımın ilk etkisi insanı dikkat etmesi gereken şeylerin endişesinden uzak tutmaktı, üstelik durup daha fazla bir şey anlatmaması gereken noktada Arthur'un giderek daha da yaratıcı olacağı tutmuştu.

"Ya, evet," diye mutlu bir gülümsemeyle ısrar etti. "Bu kadar kilo vermiş olmamın sebebi bu."

"Ne?" dedi dinleyicileri.

"Ha, evet," diye üsteledi. "Californialılar simyayı yeniden keşfetmişler. Ya, evet."

Tekrar gülümsedi.

"Yalnız," dedi, "şimdi çok daha faydalı bir şekilde kullanılıyor, eskiden ..." Biraz duraklayarak kafasında bir-iki gramer kuralını toparlamaya çalıştı. "Eskilerin kullandığı şekline karşılık. Ya da en azından," diye ekledi, "kullanmayı başaramadıkları şekline karşılık. Onu kullanmayı becerememişler, biliyor musunuz. Nostradamus ve diğerleri. Toparlayamamışlar."

"Nostradamus mu?" dedi dinleyicilerden biri.

"Onun simyacı olduğunu bilmiyordum," dedi bir başkası.

"Ben onun," dedi bir üçüncüsü, "kâhin olduğunu sanıyordum."

"Sonradan kâhin oldu," dedi Arthur, bazı parçaları dalgalanmaya ve biraz bulanıklaşmaya başlamış olan dinleyici kalabalığa, "çünkü berbat bir simyacıydı. Bunu biliyor olmalısınız." [v]

Birasından bir yudum daha aldı. Sekiz yıldır tatmadığı bir şeydi. Bu yüzden şimdi tattıkça tadıyordu.

"Simyanın," diye sordu, dinleyici kalabalığın bir parçası, "kilo vermekle ne ilgisi var?"

"Bunu sormana sevindim," dedi Arthur. "Çok sevindim. Şimdi size bunların birbiriyle ilgisinin ..." Durakladı. "Bu iki şeyin birbiriyle ilgisini, bahsettiğiniz şeylerin yani. Anlatacağım."

Durakladı ve düşüncelerine bir manevra yaptırdı. Manş Denizindeki kanalda üç harekette ters dönüş yapan petrol tankerlerini izlemek gibi bir şeydi bu.

"Simyacılar fazla yağları altına çevirmeyi keşfetmişler," dedi, ani bir anlam patlamasıyla.

"Dalga geçiyorsun."

"Ya, evet," dedi, sonra "hayır," diyerek düzeltti, "bunu keşfetmişler."

Dinleyicilerin şüpheyle bakan kesimine saldırıya geçti, ki bu tüm dinleyiciler anlamına geliyordu ve dolayısıyla saldırıya geçmesi biraz vakit aldı.

"Siz California'da *bulundunuz mu*?" diye sorguladı onları. "Orada neler yaptıklarını *biliyor musunuz*?"

Üç dinleyici orayı gördüklerini ve Arthur'un saçmaladığını söyledi.

"Siz hiçbir şey görmemişiniz," diye diretti Arthur. "Ya, evet," diye ekledi, çünkü biri birer bira daha ısmarlamaktan bahsediyordu.

“Bunun kanıtı,” dedi, parmağıyla kendisini işaret etti ve göğsünü deşti, “gözlerinizin önünde. Ondört saat transta kaldım,” dedi, “bir tankın içinde. Transta. Bir tanktaydım. Galiba,” diye ekledi düşünceli bir duraksamadan sonra, “bunu daha önce söylemiştim.”

Yeni siparişler dağıtılırken sabırla bekledi. Kafasında hikâyesinin devamını oluşturdu; bu kısım tankın Kutup Yıldızından Mars ve Venüs arasında çizilecek bir anahat üzerine dik olarak düşürülecek bir çizgiye uyum sağlaması gerektiğiyle ilgili olacaktı ve bunu anlatmaya başlarken vazgeçti.

“Bir tank içinde,” dedi bunun yerine, “çok uzun bir süre. Trans halinde.” Keskin bakışlarla izleyicisine baktı. Hepsinin dikkatle dinlediğinden emin olmak istiyordu.

Toparlandı.

“Nerede kalmıştım?” dedi.

“Transta,” dedi biri.

“Tankta,” dedi bir diğeri.

“Ya, evet,” dedi Arthur. “Teşekkür ederim. Ve yavaşça,” dedi, öne doğru eğilerek, “yavaşça, yavaşça, yavaşça, bütün fazla yağlarınız ... şeye ... dönüşüyor...” sözlerinin etkisini görmek için durakladı, “deriya ... deriyal ... derinal ...” -nefeslenmek için durdu-“derialtı altınına dönüşüyor. Bunu da ameliyatla aldırabiliyorsunuz. Tanktan çıkmak ise korkunç. Ne dedin?”

“Sadece genzimi temizliyordum.”

“Sanırım söylediklerimden şüphe ediyorsun.”

“Dedim ya, ben genzimi temizliyordum.”

“Evet, kadın genzini temizliyordu,” diye kısık bir mırıltı halinde destekledi, dinleyicilerin büyük bölümü.

“Ya, peki,” dedi Arthur, “tamam. Sonra elde ettiğinizi bölüşüyorsunuz ...” tekrar durdu, paylaşım oranını hesaplamak için mola verdi, “simyacıyla yarı yarıya. Dünyanın parası ediyor!”

Sallanarak etrafındaki dinleyicilere baktı. Birbirine karışan yüzlerdeki şüpheci havayı sezmemesi mümkün değildi.

Kendini hakarete uğramış hissetti.

“Başka türlü,” diye sordu, “yüzümü sarkıttırmaya para yeter miydi sanıyorsunuz?”

Dost kollar evine dönebilmesi için yardım etmeye davrandı. “Dinleyin,” diye protesto ediyordu, o, bir yandan soğuk Şubat rüzgârı yüzünü yalarken, “California’da şu sıralar en büyük moda çılgınlığı görmüş geçirmiş bir görüntüye sahip olmak. Tüm Galaksiyi görmüş biri gibi görünmeniz gerekiyor. Hayatı demek istiyorum. Hayatı tanımış gibi görünmeniz gerekiyor. İşte benim yaptırdığım bu. Bir yüz sarkıtması. Görüntüme sekiz yıl ekle dedim. Umarım otuzlarında görünmek yeniden moda olmaz, çünkü o zaman paramı sokağa attım demektir."

Dost eller evine giden yol boyunca ona yardım ederken, bir süre sessizleşti.

“Dün döndüm,” dedi dili dolanarak. “Evime döndüğüm için çok çok mutluyum. Ya da evime çok benzeyen bir yere ...”

“Zaman farkı yüzünden uçak tutması,” diye mırıldandı arkadaşlarından biri. “California’dan burası çok uzun yol. İnsan birkaç gün gerçekten de kendine gelemez.”

“Ben oraya gittiğini bile sanmıyorum,” diye mırıldandı bir diğeri. “Ama bunca zamandır neredeydi merak ediyorum. Başına neler geldiğini.”

Biraz uyuduktan sonra Arthur kalktı ve evin içinde biraz oyalandı. Bir parça halsiz ve azıcık keyifsizdi, üzerinde hâlâ yol yorgunluğu vardı. Fenny'i nasıl bulacağını düşündü.

Oturdu, balık kavanozuna baktı. Parmaklarıyla camını tıklattı, içinin suyla dolu olmasına ve suyun içinde küçük sarı Babil balığının hayli kederli bir havayla dolanmasına rağmen o derin ve yankılı çınlaması daha önceki kadar net ve büyüleyici bir şekilde duyuldu.

Birisi bana teşekkür etmeye çalışıyor, diye düşündü kendi kendine. Kim ve neden diye merak etti.

“Üçüncü vuruşta saat bir ... otuzikiyi... yirmi saniye geçiyor olacak.”

“Biip ... biip ... biip.”

Ford Prefect şeytani bir memnuniyetle kıkır kıkır gülmemek için kendini tuttu, sonra bunu yapması için bir neden olmadığını fark etti ve yüksek sesle şeytani bir kahkaha attı.

Etha-altı ağından aldığı sinyali geminin süper elektronik ses sistemine bağladı; tuhaf, belirgin bir yapaylık taşıyan ve aynı makamda konuşan bir ses kabini etkileyici bir netlikte doldurdu.

“Üçüncü vuruşta saat bir ... otuzikiyi otuz saniye geçiyor olacak.”

“Biip ... biip ... biip”

Ford sesi bir parça açarken gözünü geminin bilgisayar ekranındaki hızla değişen rakamlardan bir an bile ayırmadı. Bir süredir güç tüketimi kafasını meşgul eden önemli bir sorun haline gelmişti. Bir cinayetten sorumlu olmak istemiyordu.

“Üçüncü vuruşta saat bir ... otuzikiyi kırk saniye geçiyor olacak.”

“Biip ... biip ... biip.”

Küçük gemide şöyle bir etrafına bakındı. Kısa koridordan aşağı yürüdü.

“Üçüncü vuruşta ...”

Küçük, ama fonksiyonel ve pırıl pırıl, çelik bir banyodan içeri kafasını uzattı.

“... saat...”

Ses burada oldukça iyi duyuluyordu.

Daracık yatakhane bölümlerine baktı.

“... bir ... otuziki...”

Burada biraz boğuk geliyordu. Hoparlörlerden birinin üzerinde bir havlu asılıydı. Havluyu çekip indirdi.

“... elli saniye geçiyor olacak.”

Güzel.

Tıkış tıkış olan kargo deposunu kontrol etti ve ses kalitesini hiç beğenmedi. Ortalıkta sesi engelleyecek, kutulanmış bir yığın lüzumsuz eşya vardı. Tekrar dışarı çıktı ve ardından kapının kilitlenmesini bekledi. Kapalı kumanda kontrol panellerinden birini kırarak açtı ve gereksiz safraları boşaltma düğmesine bastı. Bunu daha önce neden düşünmediğini merak ediyordu. Hızla ilerleyen bir şeylerin çıkardığı uğultu, sessizlik içinde çabucak kayboldu. Bir duraksamadan sonra, hafif bir tıslama işitildi yeniden.

Ses kesildi.

Yeşil ışığın görünmesini bekledi ve ardından şimdi bomboş olan kargo deposunun kapısını açtı.

“... bir ... otuzüçü ... elli saniye geçiyor olacak.”

Çok hoş.

“Biip ... biip ... biip.”

Sonra gitti ve acil durum ertelenmiş yaşam odasını son bir kez, iyice gözden geçirdi. Burası sesin duyulmasını özellikle istediği yerdi.

“Üçüncü vuruşta saat... bir ... otuz ... dört olacak.”

Üzeri buzlanmış kapaktan içerideki canlı türünün bulanık biçimini görmeye çalıştı, titreyerek. Kim bilir ne zaman, bir gün uyanacak ve uyandığında saatin kaç olduğunu bilebilecekti. Tam olarak yerel saati değil belki, ama ne fark ederdi ki.

Dondurucu yatağın üzerindeki bilgisayar ekranını bir kez daha kontrol etti, ışıkları kıstı ve yatağı yeniden kontrol etti.

“Üçüncü vuruşta saat...”

Parmaklarının ucuna basarak dışarı çıktı ve kontrol kabinine döndü.

“... bir ... otuzdördü yirmi saniye geçiyor olacak.”

Ses Londra’da bir telefondan gelir gibi netti. Oysa Londra’da değillerdi, hatta Londra yakınlarında bile sayılmazlardı.

Dışarıya mürekkep karanlığındaki geceye baktı. Uzakta, parlak bir bisküvi kırıntısı gibi görünen yıldız Zondostina’ydı. Ya da aynı makamda konuşmayı sürdüren yapay sesin geldiği dünyada bilinen adıyla Ülker Zeta.

Görünür alanının yarısını kaplayan portakal rengi parlak kıvrım, devasa gaz gezegeni Sesefras Magna’ydı. Xaxisia savaş gemileri buraya yanaşırdı ve onun ufuk çizgisi üzerinde yükselmekte olan küçük, serin mavi ay ise Epun’du.

“Üçüncü vuruşta saat...”

Yirmi dakika kadar oturdu ve gemiyle Epun arasındaki uzaklığın kapanışını izledi. Bilgisayar gemiye küçük ayın etrafında önce bir çember çizdirecek, ardından bu çemberi kapatarak gemiyi orada, sonsuz bir belirsizlikte yörüngeye sokacak olan rakamları seçip yoğurmakla meşguldü.

“Bir... ellidokuz.”

Asıl planı gemiden yayılalı bütün dış sinyalleri ve radyasyonu kapatıp onu -özellikle bakmadığınız sürece- mümkün olduğu kadar görünmez hale getirmekti. Ama sonra aklına daha çok beğendiği başka bir fikir gelmişti. Bu plana göre, gemiden kalem inceliğinde tek ve sürekli bir ışın yayılacak ve bu ışın gelen saat sinyalini, sinyalin kaynağı olan gezegene yayınlanacaktı; ki bu ışığın oraya ışık hızıyla dörtyüz yıldan önce varması mümkün değildi, ama vardığı zaman orada bir heyecan yaratacağı kesindi.

“Biip ... biip ... biip ...”

Kıs kıs güldü.

Kendisini kıkırdayıp kıs kıs gülen biri olarak düşünmekten hoşlanmıyordu, ama neredeyse yarım saattir böyle yapmakta olduğunu da itiraf etmesi gerekiyordu.

“Üçüncü vuruşta saat...”

Gemi şimdi az bilinen ve hiç ziyaret edilmeyen ayın çevresindeki kalıcı yörüngesine neredeyse kusursuz denebilecek bir şekilde oturmuştu. Neredeyse kusursuzdu.

Artık yapılacak tek bir şey kalmıştı. Geminin küçük Kaçışmatiğini fırlatacak bilgisayar simülasyonunu yeniden çalıştırdı, denge hareketlerini, karşı hareketleri, teğetsel güçleri, hareketin tüm matematiksel şiirini gözden geçirdi ve her şeyin tamam olduğunu gördü.

Ayrılmadan ışıkları söndürdü.

Puroya benzeyen incecik ve minik tahliye aracı, Seseffon Limanı yörüngesinde bulunan uzay istasyonuna kadar olan üç günlük yolculuğuna başlamak üzere fırlarken, kendisinden daha uzun bir yola çıkan kalem inceliğindeki ışınla birlikte birkaç saniye boyunca süzüldü.

“Üçüncü vuruşta saat iki... onüçü ... elli saniye geçiyor olacak.”

Kıkırdadı ve kıs kıs güldü. Aslında yüksek sesle ve rahat rahat gülecekti, ama buna yetecek yeri yoktu.

“Biip ... biip ... biip.”

“Nisan yağmurlarından özellikle nefret ederim.”

Arthur’un homurtuları ne kadar kayıtsızlaşırsa adamın onunla konuşma isteği de o kadar artıyordu. Acaba kalkıp başka masaya mı geçsem diye düşündü, ama tüm kafeteryada tek bir boş masa bile yoktu. Öfkeyle kahvesini karıştırdı.

“Allahın cezası nisan yağmurları. Nefret ediyorum, nefret, nefret.”

Arthur kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Hafif ve güneşli bir yağmur otoyolun üzerinde çiselemekteydi. Geri döneli iki ayı geçmişti. Eski yaşantısına dönmek, aslında kahkahalarla gülünecek kadar kolay olmuştu. İnsanların belleği olağanüstü zayıftı, kendisininki de dahil. Galaksi çevresinde geçen sekiz yıllık çılgın gezgin yaşamı şimdi ona kötü bir rüya gibi değil de televizyondan videoya kaydettiği ve bir dolabın dibinde saklayıp izleme zahmetine girmediği bir film gibi geliyordu.

Bununla birlikte geri dönmekten duyduğu neşe hâlâ etkisini devam ettiriyordu. Artık başını Yerkürenin atmosferinin altına sokmuştu ya, diye düşünüyordu, ki bu yanlış bir kanıydı, bu atmosferin içinde kalan her şey ona olağanüstü bir zevk veriyordu. Gümüşi ışıltılar saçan yağmur damlacıklarına baktığında içinden adama itiraz etmek geldi.

“Ben onları seviyorum,” dedi ansızın, “bunun sebebi de çok açık. Bunlar hafif ve canlandırıcı yağmurlar. Pırıl pırıl parlıyor ve insanın kendisini iyi hissetmesini sağlıyorlar.”

Adam küçümseyen bir tavırla burnundan soludu.

“Herkes böyle söyler,” dedi ve oturduğu köşeden karanlık gözlerle onu süzdü.

Adam bir kamyon şoförüydü. Arthur bunu biliyordu, çünkü hiç kimsenin herhangi bir dürtmesi olmadan sarf ettiği açılış cümleleri şunlar olmuştu: “Ben bir kamyon şoförüyüm. Yağmurda direksiyon sallamaktan nefret ederim. Ne tezat bir durum değil mi? Lanet olası ne tezat bir durum.”

Bu cümlede saklı bir anlam vardıysa da Arthur bunu keşfedememişti ve küçük bir homurtu çıkarmakla yetinmişti, nazik ama cesaretlendirici olmayan küçük bir homurtu.

Ama adamın cesareti o zaman da kırılmamıştı, şimdi de. “Lanet olası nisan yağmurları hakkında herkes aynı şeyi söylüyor,” dedi. “Öyle lanet olası güzel, öyle lanet olası taze, öyle lanet olası cazip bir hava.”

Öne doğru eğildi, sanki hükümet hakkında olağanüstü bir şey söyleyecekmiş gibi yüzünü buruşturdu.

“Benim bilmek istediğim şeyse şu,” dedi, “madem güzel bir hava olacak, niçin,” dedi neredeyse tükürür gibi, “lanet bir yağmur yağmadan güzel olamıyor?”

Arthur vazgeçti. Kahvesini içmeyip bırakmaya karar verdi. Çünkü kahve çabuk içilmeyecek kadar sıcak ve soğuk içilmeyecek kadar da berbattı.

“Şey, böyle işte,” dedi ve toparlanarak kalktı. “Hoşça kal.”

Benzin istasyonunun dükkânına uğradı ve sonra yüzünde oynaşan incecik yağmurdan zevk almayı ihmal etmeyerek tekrar otoparka yürüdü. Devon tepelerinin üzerinde parlayan silik bir gökkuşağı bile çıkmıştı. Bu da hoşuna gitti.

Tüm yıpranmışlığına rağmen hâlâ çok sevdiği siyah Golf GTI'na bindi, lastikleri bağırtarak benzin pompalarının yanından geçti ve otoyola çıkan bağlantı yoluna doğru ilerledi.

Başını en sonunda ve temelli olarak Yerküre atmosferinin altına soktuğunu düşünmekle yanılıyordu.

Galaktik yolculuklarının kendisini içine çektiği karmaşık çözümsüzlükler ağını geride bırakabileceğini düşünmekle yanılıyordu.

Üzerinde yaşadığı büyük, sert, yağlı, kirli, gökkuşaklı Yerkürenin Evrenin hayallere sığmayan sonsuzluğu içinde kaybolmuş mikroskobik bir nokta üzerindeki başka bir mikroskobik nokta olduğunu artık unutabileceğini düşünmekle yanılıyordu.

Arabasını sürmeye devam etti, mırıldanarak ve bütün bu şeyler hakkında yanılarak.

Yanılgısının sebebi, bağlantı yolunda küçük bir şemsiye altında öylece durmaktaydı.

Arthur'un çenesi sarktı. Fren pedalına çarptığı ayak bileğini incitti ve öyle sert bir fren yaptı ki neredeyse arabaya takla attıracaktı.

"Fenny!" diye haykırdı.

Arabanın kıza çarpmasını son anda engellemişti, ama onun yerine eğilip açtığı ön kapıyla çarptı kıza.

Kapı kızın koluna çarpmış ve şemsiyenin elinden firlayıp karşı kaldırıma doğru hızla yuvarlanmasına yol açmıştı.

"Kahretsin!" diye bağıran Arthur, elinden geldiği kadar yardımsever bir tavırla kendi kapısından firladı, McKenna Dört Mevsim Nakliyat kamyonu tarafından ezilmekten kıl payı kurtuldu ve kamyonun kendisi yerine Fenny'nin şemsiyesini ezmesini dehşet içinde izledi. Kamyon otoyol boyunca uzaklaşıp gitti.

Şemsiye az önce ezilmiş uzun bacaklı bir örümcek gibi, yerde acıklı bir şekilde uzanmış yatıyor ve hafifçe esen rüzgârda ara sıra titriyordu.

Arthur onu yerden kaldırdı.

"Eee," dedi. Bu şeyi kıza geri vermenin pek bir anlamı yoktu sanki.

"Adımı nereden biliyorsunuz?" dedi kız.

"Eee, şey," dedi. "Bakın, size yeni bir tane alırım."

Kıza baktı ve soluğu kesildi.

Fenny uzun boyluydu, koyu renk saçları soluk ve ciddi bir yüzün etrafına dalgalar halinde dökülüyordu. Orada kıpırdamadan, tek başına öylece dururken neredeyse acıklı denilebilecek bir ifadesi vardı; geometrik şekillere göre düzenlenmiş bir çiçek bahçesine, önemli ama pek rağbet görmeyen bir erdem için dikilmiş bir heykele benziyordu. İnsana, bakıyor gibi göründüğü şeyden başka bir şeye bakıyormuş hissini veriyordu.

Ama şimdi yaptığı gibi, gülümsediği zaman, bir yerlerden ansızın geri dönmüş gibi oluyordu. Yüzü kızarıp canlanırken vücuduna inanılmaz zariflikte bir hareketlilik yerleşmişti. Bunun etkisi son derece çarpıcıydı ve Arthur'u darmadağın etmişti.

Kız gülümsedi, çantasını arabanın arkasına attı ve kendisini ön koltuğa yerleştirdi.

"Şemsiye için üzülmeyin," demişti Arthur'a, arabaya binerken. "Kardeşimin şemsiyesiydi ve sevdiğini hiç sanmıyorum, çünkü sevseydi bana vermezdi." Güldü ve kemerini bağladı. "Siz kardeşimin bir arkadaşı değilsiniz, değil mi?"

"Hayır."

Kızın "Buna memnun oldum" demeyen tek parçası sesiydi.

Onun arabadaki, kendi arabasındaki fiziksel varlığı Arthur için son derece olağanüstüydü. Arabayı yavaşça sürmeye başlarken, düşünemediğini, nefes bile alamadığını fark etti ve bu işlevlerinin hiçbirinin araba kullanmak için hayati önemi olmamasını diledi, yoksa başları derde girmiş demekti.

O halde sonuç olarak, diğer arabada, yani Fenny'nin kardeşinin arabasında, yıldızlarda geçen kâbus dolu yılların ardından evine döndüğü gece hissettikleri yalnızca o anın yarattığı bir dengesizlik değildi. Eğer öyle olsaydı bile, Arthur şu anda o zamankinden en az iki misli dengesizdi ve dengeli insanların üzerinde durup denge sağlamaları beklenen şey her neyse, Arthur onun üzerinden her an düşebilecek durumdaydı.

"Sonuçta ..." dedi, konuşmayı heyecanlı bir başlangıca sürükleyebileceğini umarak.

"Beni alması gerekiyordu -kardeşimin yani- ama telefon etti ve gelemeyeceğini söyledi. Otobüs saatlerini öğrenmek istedim, ama oradaki adam otobüs saatleri yerine takvime bakmaya başlayınca otostop yapmaya karar verdim. İşte böyle."

"Demek öyle."

"Sonuçta işte buradayım. Ama adımı nereden bildiğinizi öğrenmek isterim."

"Belki de ilk önce," dedi Arthur arabayı otoyol trafiğine sokarken omzunun üzerinden dönüp arkaya baktı, "sizi nereye götüreceğim."

Çok yakına olsun diye diledi ya da çok uzağa. Yakına olması kendisine yakın bir yerde yaşadığı anlamına gelecekti, uzakta olması onu oraya kadar götürebileceği anlamına.

"Taunton'a gitmek istiyordum," dedi kız, "lütfen, eğer senin için uygunsa. Fazla uzak değil. Beni şeyde bırakabilirsin ..."

"*Taunton*'da mı oturuyorsun?" dedi Arthur, sesinin heyecandan ölen biri gibi değil de cevapla ilgili biri gibi çıkmış olmasını dileyerek. Taunton ona çok yakındı. O zaman ...

"Hayır, Londra'da oturuyorum," dedi kız. "Bir saat içinde oradan bir tren var."

Olabilecek en kötü şeydi bu. Taunton otoyoldan yalnız birkaç dakika uzaklıktaydı. Ne yapması gerektiğini düşündü ve dehşet içinde ne yapacağını düşünürken kendi sesinin, "Şey, seni Londra'ya götürebilirim. Londra'ya götürmeme izin ver," dediğini duydu.

Seni acemi sersem. Ne diye "izin" sözcüğünü araya o kadar sersemce sokuşturmuştu sanki? Oniki yaşında bir çocuk gibi davranıyordu.

"Londra'ya mı gidiyordun?" diye sordu kız.

"Gitmiyordum," dedi, "ama ..." Acemi sersem.

"Çok naziksin," dedi kız, "ama hayır, gerçekten olmaz. Trenle gitmek istiyorum." Ve birden uzaklaşıvermişti. Daha doğrusu, onu canlandıran tarafı ortadan kaybolmuştu. Mesafeli bir şekilde pencereden dışarıyı seyretmeye usulca bir melodi mırıldanmaya başlamıştı.

Buna inanamıyordu.

Yalnızca otuz saniye konuşmuş ve daha şimdiden her şeyi berbat etmişti.

Yetişkin bir erkek, diye söylendi kendi kendine, yetişkin bir erkeğin nasıl davranması gerektiğiyle ilgili asırlardır birikmiş kanıtların tamamen aksine, yetişkin bir erkek böyle davranmaz.

"Taunton 7 kilometre" diye yazıyordu bir işaret levhasında.

Direksiyonu öyle sıkı sıkıya kavradı ki araba sarsıldı. İlgi çekici bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Fenny," dedi.

Kız kafasını çevirip sertçe ona baktı.

"Hâlâ bana adımı nereden ..."

"Dinle," dedi Arthur, "söyleyeceğim, ama hikâye biraz garip. Çok garip."

Kız hâlâ ona bakıyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

“Dinle ...”

“Bunu söylemiştin.”

“Söyledim mi? Ya. Seninle konuşmam gereken şeyler var ve söylemem gereken şeyler ... sana anlatmam gereken bir hikâye var, ama bu hikâye ...” Bütün vücudu endişe içinde kıvranmaktaydı. “Senin o güzelim saçlarının lülelerini birbirinden ayıracak ve tüylerinin her birini huysuz kirpilerin dikenleri gibi ayağa kaldıracak” şeklinde bir şeyler döktürmek isterdi, ama bunu sürdüremeyeceğini düşündü, üstelik bostan kirpisi çağrışımı yaptırmak da istemiyordu.

“... yedi kilometreden daha uzun sürer,” demekle yetindi sonunda, üstelik bunu da çok beceriksizce yaptığından korkuyordu.

“Eee ...”

“Yalnızca diyelim ki,” dedi, “yalnızca diyelim ki” -arkasından ne geleceğini bilmiyordu ve bu yüzden sadece oturup kendisini dinlemeye karar verdi- “olağandışı bir şekilde senin benim için çok önemli olduğunu, sen bilmesen de benim de senin için çok önemli olduğumu, ama yalnızca yedi kilometrelik yolumuz olduğu ve ben de kamyonların altına girmemeye çalıştığım bir sırada henüz karşılaştığım birine çok önemli bir şeyi nasıl söyleyeceğimi bilemeyecek kadar aptal budalanın biri olduğum için, ne yapmam ...” çaresizce durakladı ve ona baktı, “gerektiğini... söylerdin?”

“Yola dikkat et!” diye bağırdı kız.

“Lanet olsun!”

İçinde yüz tane İtalyan çamaşır makinesi taşıyan bir Alman kamyonuna yan taraftan hızla çarpmaktan kıl payı kurtuldular.

“Sanırım,” dedi kız, bir an rahatlayarak içini çekerken, “trenim kalkmadan önce bana bir içki ısmarlaman gerekecek.”

Nedendir bilinmez, tren istasyonlarının yakınlarındaki barların özel bir berbatlığı, çok acayip bir pisliği ve domuz etli böreklerinin kendine özgü bir tatsızlığı vardır.

Domuz etli böreklerden de beteriyse orada bulacağınız sandviçlerdir.

İngiltere'deki yaygın bir kanıya göre sandviçleri ilginç, çekici ya da herhangi bir şekilde hoş kılacak bir şey yapmak, yalnızca yabancılara mahsus günahkâr bir işti.

Ortak ulusal bilincin bir yerlerinde gömülü olan direktif "onları kurutun" şeklindeydi, "onları lastik gibi yapın, lanet şeyleri taze tutmanız gerekiyorsa onları haftada bir yıkayın."

İngilizlerin işlediği ne kadar ulusal günah varsa onlardan arınmaları, Cumartesi günleri barlarda yedikleri sandviçler sayesinde mümkün olmaktaydı. Bu günahların ne olduğu konusunda pek emin değillerdi, bilmek de istemezlerdi. Çünkü günahlar insanların bilmek isteyeceği şeylerden değildir. Ama var olan günahlarının kefaretini, kendilerine yedirdikleri bu sandviçlerle ödedikleri kesindi.

Sandviçlerden daha kötü olan bir şey varsa, o da onların yanına kurulmuş oturan sosislerdi. Ucuz etlerde bolca bulunan kıkırdak ve sinir artıklarıyla dolu kasvetli tüpler yani. Sıcak ve kederli bir şeyden oluşan bir denizin içinde yüzerlerdi. Üzerlerine aşçı başlığı şeklinde bir iğne batınlmıştı: bunun dünyadan nefret eden, Stepney'de bir evin arka merdivenlerinde kedileri arasında yapayalnız ve unutulmuş bir halde ölen bir aşçının anısına yapıldığını hissedilebilirdi.

Sosisler günahlarının ne olduğunu bilip de belirli bir günahtan arınmak isteyenler içindi.

"Buralarda daha iyi bir yer olması gerekiyor," dedi Arthur.

"Zaman yok," dedi Fenny, saatine bakarak. "Trenim yarım saat içinde kalkacak."

Sallanan küçük bir masaya oturdular. Masada birkaç kirli bardak ve üzerinde şakalar yazılı olan birkaç lekeli bira altlığı vardı. Arthur Fenny'e bir domates suyu ve kendisine de büyük bir bardak sarı renkli soda söyledi. Bir de birkaç sosis. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Onları, yapacak bir şeyler olsun diye almış olmalıydı.

Barmen Arthur'un para üstünü tezgâhtaki bira birikintilerine batırıp çıkardı ve Arthur bunun için ona teşekkür etti.

"Pekâlâ," dedi Fenny, saatine bir göz atarak, "bana söylemen gereken şeyin ne olduğunu anlat bakalım."

Sesi tahmin edilebileceği gibi son derece şüpheciydi ve Arthur ümitsizliğe kapıldı. Fenny orada ansızın giriverdiği soğuk ve savunmacı bir tutum içinde otururken, buranın ona açıklamaya çalışacağı şeyler için en ideal ortam olduğu söylenemezdi; çünkü beden dışı bir rüyada, telepatik bir şekilde, Fenny'nin geçirdiği ruhsal çöküşün, bütün kanıtlar aksini gösterse de, Yerküre'nin yeni bir hiperuzay kestirme yolu için yıkılmasıyla ilgili olduğunu hissetmişti. Bu garip gerçeği Yerküre'de bilen tek kişi oydu, çünkü buna bir Vogon uzay gemisinden tanık olmuştu, bunun da ötesinde hem bedeni hem de ruhu Fenny için dayanılmaz bir özlemle kıvranıyordu ve insani ölçüler içinde mümkün olan en kısa zamanda onunla yatmak istiyordu.

"Fenny," diyerek söze başladı.

"Acaba çekilişimiz için bir bilet almak ister miydiniz? Ufak bir çekiliş."

Arthur başını kaldırıp sertçe baktı.

“Emekli olacak Anjie’ye para toplamak için.”

“Ne?”

“Bir böbrek makinesine ihtiyacı var da."

Ciddi bir tayyör giymiş, saçlarına ciddi ve hafif bir perma yapılmış, belki de bir sürü küçük ve ciddi köpek tarafından yalanmış yüzünde ciddi ve küçük bir gülücük taşıyan, sopa gibi ince yapılı orta yaşlı bir hanım üzerine eğilmişti.

Kadının elinde küçük bir bilet koçanıyla bir kumbara vardı.

“Tanesi yalnızca on pens,” dedi, “yani belki iki tane bile alabilirsiniz. Hem de cebinizi çok zorlamadan.” Çınlayan, küçük bir kahkaha attı ardından ilgi çekecek kadar uzun bir iç geçirdi. “Cebinizi zorlamadan” demenin savaş günlerinde birkaç askeri evinde ağırlamasından bu yana, ona duyduğu en büyük zevki verdiği çok açıktı.

“Eee, tamam, peki,” dedi Arthur, aceleyle ceplerini karıştırdı ve bir miktar bozukluk çıkardı.

Kadın, insanı çileden çıkartacak bir yavaşlıkla ve böyle bir şey varsa, ciddi bir teatrallikle iki bilet kesip Arthur’a verdi.

“Dilerim siz kazanırsınız,” dedi kadın, yüzünde origami sanatının gelişmiş bir ürünü gibi aniden şekillenivеren bir gülümsemeyle, “ödüllerimiz pek güzel.”

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Arthur, aceleci bir tavırla biletleri cebine tıkıştırıp saatine bir göz atarak.

Sonra Fenny’e döndü.

Piyango biletlerini satan kadın da öyle yaptı.

“Siz ne dersiniz, küçük hanım?” dedi. “Bu Anjie’nin böbrek makinesi için. Anjie emekliye ayrılıyor da. Evet mi?” Yüzündeki küçük gülücüğü daha da yukarılara çekti. Bir an önce bu işe bir son verip gülümsemekten vazgeçmesi lazımdı yoksa derisi ortadan ikiye ayrılacaktı.

“Eee, bakın, işte buyrun,” dedi Arthur ve kadının uzaklaşmasını sağlayacağını umarak eline bir elli pens sıkıştırdı.

“Hey, paramız var, öyle değil mi?” dedi kadın uzun ve gülümseyen bir iç çekişle. “Londralı mıyız?”

Keşke biraz hızlı konuşsa diye düşündü Arthur.

“Hayır, tamam, gerçekten de,” dedi, elini sallayarak ve kadın korkunç bir azimle, teker teker beş bileti sayıp koparmaya başladı.

“Ama biletlerinizi *almalısınız,*” diye ısrar etti, “yoksa ödülünüzü alamazsınız. Çok güzel ödüller, biliyor musunuz? Çok uygun.”

Arthur biletleri kadının elinden kaptı ve elinden geldiği kadar sert bir tonla teşekkür etti.

Kadın bir kez daha Fenny’e döndü.

“Peki şimdi, siz ne ...”

“Hayır!” dedi Arthur adeta haykırarak. "Bunlar onun için,” diye elindeki beş bileti sallayarak açıkladı.

“Ya, anladım! Ne hoş!”

İkisine de hastalıklı bir şekilde gülümsedi.

“Pekâlâ, umarım...”

“Evet,” diye tersledi Arthur, “teşekkür ederiz.”

Kadın nihayet masadan ayrılarak bitişik masaya geçti. Arthur ümitsizlik içinde Fenny’e döndü ve

onun sessiz kahkahalarla sarsıldığını gördüğünde bir nebzecik rahatladı.

İçini çekti ve gülümsedi.

"Nerede kalmıştık?"

"Bana Fenny diyordun ve ben de senden bunu yapmamanı isteyecektim."

"Ne demek istiyorsun?"

Kız domates suyunun içindeki küçük ve ahşap kokteyl çubuğunu iki parmağının arasında tutarak döndürdü.

"Kardeşimin arkadaşı olup olmadığını bu yüzden sordum. Aslında o benim üvey kardeşim. Beni Fenny diye çağıran tek kişi o ve ben bunu yapmasından hoşlanmıyorum."

"O halde asıl ismin ...?"

"Fenchurch."

"Ne?"

"Fenchurch."

"*Fenchurch*?"

Kız ona sert sert baktı.

"Evet," dedi, "herkesin sorduğu ve bıkkınlıktan beni çığlık çığlığa bağırtacak o aptal soruyu sorup sormayacağını görmek için seni bir vaşak gibi keskin gözlerle izliyorum. Eğer bunu yaparsanız çok kızacak ve fazlasıyla hayal kırıklığına uğrayacağım. Üstüne bir de çığlık atacağım. Bu yüzden dikkatli ol."

Gülümsedi, başını sallayarak saçlarını hafifçe yüzüne düşürdü ve onların arasından Arthur'u gözledi.

"Ya," dedi Arthur, "bu biraz haksızlık ama, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Tamam."

"Pekâlâ," dedi kız gülerek, "sorabilirsin. Bu işi bir an önce halletsek iyi olur. Bana Fenny demeye devam etmenden iyidir en azından."

"Herhalde ..." dedi Arthur.

"Yalnızca *iki* biletimiz kaldı, biliyor musunuz ve sizinle daha önce konuştuğumda *öyle* cömerttiniz ki..."

"Ne?" diye tersledi Arthur.

Permalı, gülücüklü ve elinde neredeyse bitmiş bilet koçanı tutan kadın şimdi elindeki son iki bileti Arthur'un burnunun dibinde sallıyordu.

"Bu şansı size vermem gerektiğini düşündüm, çünkü ödüller öyle güzel ki."

Kendinden emin bir tavırla burnunu buruşturdu.

"*Çok zevkli*. Onları seveceğinize eminim. Bu Anjie'nin emeklilik hediyesi için. Ona bir..."

"Böbrek makinesi, evet," dedi Arthur. "Buyrun."

Kadına iki tane on pens daha uzattı ve biletleri aldı.

Kadının aklına bir fikir gelmiş gibiydi. Bu çok yavaş yavaş gelen bir fikirdi. Gelişini uzun bir dalganın kıyıya gelişini izler gibi izleyebilirdiniz.

"Ah, hay allah," dedi, "konuşmanızı bölmedim, değil mi?"

İkisini de endişeyle süzdü.

"Hayır, her şey yolunda," dedi Arthur. "Yolunda olabilmesi mümkün olabilecek her şey," diye sürdürdü, "yolunda, sorun değil."

“Teşekkür ederiz,” diye ekledi.

“Ne diyeceğim,” dedi kadın, mutlu ve endişeli bir heyecan içinde, “siz ... *âşık* değilsiniz, değil mi?”

“Bunu söyleyebilmek çok güç,” dedi Arthur. “Henüz konuşma fırsatı bulamadık.”

Fenchurch’e bir göz attı. O sırıtıyordu.

Kadın çok bilmiş bir güvenle başını salladı.

“Birazdan size ödülleri göstereceğim,” dedi ve uzaklaştı.

Arthur âşık olup olmadığını anlamakta zorlandığı kıza içine çekerek döndü.

“Bana,” dedi kız, “bir soru sormak üzereydin.”

“Evet,” dedi Arthur.

“İstersen bunu birlikte yapabiliriz?” dedi Fenchurch. “Beni bir ...”

“... el çantasının içinde ...” diye ona katıldı Arthur.

“... Kayıp Eşya Bürosunda ...” dediler ikisi birlikte.

“... Fenchurch Caddesi İstasyonunda mı bulmuşlar?” diyerek birlikte bitirdiler.

“Ve cevap,” dedi Fenchurch, “hayır.”

“Güzel,” dedi Arthur.

“İlk tohumlarım orada atılmış.”

“Ne?”

“İlk toh-”

“Kayıp Eşya Bürosunda mı yani?” diye dehşet içinde haykırdı Arthur.”

“Hayır, tabii ki değil. Aptal olma. Annemle babamın Kayıp Eşya Bürosunda ne işi var?” dedi kız, bu imadan oldukça irkilmişti.

“Şey, ne bileyim,” diye aceleyle cevap verdi Arthur, “ya da daha ...”

“Bilet kuyruğundaymışlar.”

“Bilet...”

“Bilet kuyruğunda. Ya da öyle olduğunu söylüyorlar. Ve ayrıntılara kesinlikle girmiyorlar. Yalnızca Fenchurch Caddesi İstasyonundaki bilet kuyruğunun nasıl sıkıcı olabileceğine inanamazsınız diyorlar.”

Ciddi bir tavırla domates suyundan bir yudum çekti ve saatine baktı.

Arthur bir iki saniye boyunca tükürüğünü yutmaya çalıştı.

“Biraz sonra gitmek zorundayım,” dedi Fenchurch, “ve sen hâlâ bana söylemeye can attığın bu dehşetli olağanüstü şeyi anlatmaya başlamadın.”

“Neden seni Londra’ya götürmeme izin vermiyorsun?” dedi Arthur. “Bugün Cumartesi, özel bir işim yok, isterdim ki ...”

“Hayır,” dedi Fenchurch, “teşekkür ederim, çok tatlısın, ama hayır. Birkaç gün yalnız kalmaya ihtiyacım var.” Gülümsedi ve omuzlarını silkti.

“Ama ...”

“Başka zaman anlatırsın. Sana telefon numaramı vereyim.”

Kız rakamı bir kâğıt parçası üzerine yazıp eline tutuştururken Arthur’un kalbi küt küt atıyordu.

“Şimdi rahatlayabiliriz,” dedi kız ve yavaşça gülümseyişi Arthur’un içini öylesine doldurmuştu ki, patlayabileceğini düşündü.

“Fenchurch,” dedi, ismini söylemekten zevk alarak, “Ben ...”

“Bir kutu,” diye onu bastırdı sırnaşık bir ses, “vişne likörü ve ayrıca, buna bayılacaksınız

biliyorum, taş plaktan kaydedilmiş İskoç gayda müziği."

"Evet teşekkür ederiz, harika," diye durdurmak istedi Arthur.

"Londra'dan geldiğiniz için," dedi permalı kadın, "onları görebilirsiniz diye düşündüm ..."

Ödülleri Arthur'un görebilmesi için gururla uzatıyordu. O da bunların gerçekten de bir kutu vişne likörü ve taş plaktan kaydedilmiş gayda müziği albümü olduğunu görebiliyordu. Ödüller bunlardı işte.

"Şimdi sizi rahat bırakayım da içkilerinizi bitirin," dedi kadın, Arthur'un hiddetten köpüren omzuna hafifçe dokunarak, "ama görmek isteyeceğinizi biliyordum."

Arthur gözlerini Fenchurch'ünkilerle yeniden birleştirdi ve birden söyleyecek bir şey bulamadı. İkisi arasında bir an gelip geçmiş, ama o anın bütün temposu şu lanet olası aptal kadın tarafından berbat edilmişti.

"Merak etme," dedi Fenchurch, bardağının tepesinden ona gözlerini ayırmadan bakarken, "tekrar görüşeceğiz." Bir yudum aldı.

"Belki de," diye ekledi, "o olmasaydı konuşma bu kadar iyi gitmezdi." Bilmiş bir gülüşle gülümsedi ve saçlarını tekrar yüzüne döktü.

Bu yalan değildi.

Arthur itiraf etmeliydi ki bu bal gibi de gerçekti.

O akşam Arthur yavaş hareketlerle mısır tarlasında geziniyormuş gibi davranarak evinin içinde uzun adımlarla dolaşıyor ve durmaksızın ani kahkaha tufanlarına kapılıyordu; kazandığı gayda müziği albümünü dinlemeye bile dayanabileceğini düşündü. Saat sekizdi ve Fenchurch'e telefon etmeden önce plağın tamamını dinlemeye, dinlemek için kendisini zorlamaya karar verdi. Belki de telefonu yarına bile bırakması daha doğru olurdu. Soğukkanlı ve havalı davranmak için böyle yapmalıydı. Ya da gelecek haftaya ertelemeliydi.

Hayır. Hayır oyun yoktu. Onu istiyordu ve bunu kimin öğreneceği umurunda değildi. Onu kesinlikle ve mutlaka istiyordu, ona hayrandı, onu arzuluyordu, onunla yapmak istediği şeylerin sayısı bu dünyada bir adı olan şeylerden bile fazlaydı.

Kendisini "Yuppiii" gibi şeyler haykırır ve evde serseri mayın gibi oradan oraya dolaşırken buldu. Onun gözleri, onun saçları, onun sesi, her şeyi...

Durdu.

Gayda plağını çalacaktı. Sonra onu arayacaktı.

Yoksa, onu daha önce mi aramalıydı?

Hayır. Yapacağı şey şuydu. Gayda plağını çalmaya başlayacak ve onu dinleyecekti, son ağıtın inleyen son namesine kadar dinleyecekti. Sonra onu arayacaktı. Uygun sıra buydu. Yapacağı şey de buydu.

Dokunduğu zaman patlayacak endişesiyle bir şeye dokunmaktan korkuyordu.

Plağı eline aldı. Patlamadı. Kabından çıkardı. Pikabı açtı ve amfiyi çalıştırdı. Onlara da bir şey olmadı. İğneyi plağın üzerine indirirken aptal aptal kıkırdadı.

Oturdu ve ciddi bir tavırla "Bir İskoç Askeri"ni dinledi.

"Hayran Edici Zerafeti" dinledi.

İskoç dağlarındaki dar ve derin vadiler hakkında bir şey dinledi.

Geçirdiği mucizevi öğleni düşündü.

Tam ayrılmak üzerelerdi ki, berbat bir "yuu-huu" patlamasıyla irkilmişlerdi. Permalı kadın itici bir edayla odanın öbür ucundan kırık kanatlı sersem bir kuş gibi onlara el sallamaktaydı. Bardaki herkes onlara dönerek bir tepki vermelerini bekliyordu.

Böbrek makinesinin alınabilmesi için toplanan 4.30 pound için Anjie'nin nasıl sevinip mutlu olacağı kısmını dinlememişlerdi. Bitişik masadan birinin vişne likörü kazandığını hayal meyal fark etmişler ve yuu-huu çeken kadının 37 numaralı biletin onlarda olup olmadığını sorduğunu kavrayabilmeleri bir iki saniyelerini almıştı.

Arthur biletin kendisinde olduğunu fark etmiş ve öfkeyle saatine bakmıştı.

Fenchurch ise onu dürtmüştü.

"Haydi," demişti, "git ve onu al. Huysuzluk etme. Onlara ne kadar memnun olduğunu anlatan bir konuşma yap ve sonra beni arayıp nasıl gittiğini anlat. Plağı da dinlemek isterim. Haydi."

Koluna vurmuş ve uzaklaşmıştı.

Barın müdavimleri Arthur'un ödülünü kabul ederken yaptığı konuşmayı biraz abartılı bulmuşlardı.

Alt tarafı, bir gayda müziği albümü kazanmıştı.

Arthur bunları düşündü, müziği dinledi ve durup durup kahkahalara boğuldu.

Zırr Zırr.
Zırr Zırr.
Zırr Zırr.
“Alo, evet? Evet, doğru. Evet. Biraz sesinizi yükseltin, burada çok gürültü var. Ne?”
“Hayır ben sadece akşamları bara bakıyorum. Öğlen Yvonne ve Jim çalışıyor, Jim mal sahibidir. Hayır ben yoktum. Ne?”
“Biraz sesinizi yükseltin.”
“Ne? Hayır, çekilişten falan haberim yok. Ne?”
“Hayır, hiç bilmiyorum. Bekleyin, Jim’i çağırayım.”
Tezgâhtaki kız elini alıcının üzerine kapatarak barın gürültüsünde seslendi. “Adamın biri telefonda piyango kazandığını söyleyip duruyor. Bileti 37 numaraymış ve kazanmış.”
“Hayır, burada bir adam vardı, o kazandı," diye bağırdı barmen.
“Biletinin bizde olup olmadığını soruyor.”
“Eğer bileti bile yoksa kazandığını nasıl düşünebilir ki?”
“Jim diyor ki, biletin bile olmadan kazandığını nasıl düşünebilirmişsin. Ne?”
Kız elini tekrar alıcının üzerine kapattı.
“Jim bu adam başımın etini yiyor. Biletin üzerinde bir numara olduğunu söylüyor.”
“Tabii ki biletin üzerinde bir numara olacak, lanet bir piyango bileti değil mi bu?"
“Diyor ki yani biletin üzerinde bir telefon numarası yazılıymış.”
“Şu telefonu kapatıp lanet olası müşterilere servis yapacak mısın?”

onbeş

Oradan sekiz saat uzakta, batıda, bir adam kumsalda oturmuş, anlatılmaz kaybı için yas tutuyordu. Kaybının yasını ancak küçük keder paketleri halinde tutabiliyordu, çünkü tamamı, taşınması çok zor kocaman bir yük oluşturuyordu.

Uzun ve yavaş Pasifik dalgalarının kumsala vurmasını seyrediyor ve olmayacağını çok iyi bildiği hiçbir şeyi bekliyor, bekliyor, bekliyordu. Olmamanın zamanı geldiğinde, usule uygun şekilde olmadı ve akşam üzeri saatleri böylece kendi kendini tüketirken güneş de denizin uzayıp giden ufuk çizgisinin gerisine düştüğünde gün bitmiş oldu.

Kumsal ismini veremeyeceğimiz bir kumsaldı, çünkü adamın evi oradaydı ve orası Los Angeles'in önce batıya doğru uzanan o yüzlerce kilometrelik kıyı şeridi üzerinde yer alan küçük, kumluk bir uzantıydı. Los Angeles *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin yeni edisyonunda bulunan bir maddede "nafile, maille, menhus, uğursuz ve bu anlamda başka ne kadar sözcük varsa odur ve her türlü kötü özelliğe" sahip bir yer olarak tanımlanmış, bundan yalnızca birkaç saat sonra yazılmış bir başka girişteyse orası "birkaç bin kilometrekarelik American Express broşürü gibi, ama aynı ahlaki derinlikten yoksun bir yer. Ayrıca, her nedense hava da sarı" olarak anlatılmıştı.

Kıyı şeridi batıya doğru uzanıp sonra kuzeye, *Rehber*'in "gidilecek güzel bir yer" olarak nitelediği, San Francisco'nun puslu körfezine doğru dönmekteydi. Burası hakkında Rehber şunları da söylüyordu: "Orada karşılaşacağınız herkesin aynı zamanda bir uzay gezgini olduğunu sanmanız çok kolaydır. Adınıza yeni bir din başlatmak onlar için 'hoş geldin' demenin bir yoludur. Yerleşip de oranın usullerini iyice kavrayana dek, size sorulabilecek her dört sorunun üçüne "hayır" demeniz iyi bir fikir olabilir, çünkü orada masum bir uzaylının kolayca hayatını kaybedebileceği birtakım tuhaf şeyler dönmektedir." *Rehber'*de, kıvrılarak uzanan yüzlerce millik kayalıklardan ve kumsaldan, palmiyelerden, dalga kıranlar ve gün batımlarından "Başarılı eğlence. Hiç fena değil," olarak bahsedilmekteydi.

Hiç fena olmayan bu eğlenceli kıyı şeridinin üzerinde bir yerde, bu teselli edilemeyen adamın evi vardı ve çoğu kişi ona deli gözüyle bakardı. Ama bu önemli değildi, insanlara böyle derdi, çünkü öyleydi.

İnsanların onun deli olduğunu düşünmelerinin birçok nedeninden biri, çoğu kişinin evlerinin öyle veya böyle garip olduğu bu yerde bile, onun evinin gariplikte hayli aşırıya kaçmış olmasıydı.

Evinin adı Tımarhanenin Dışı'ydı.

Adamın adıysa sadece John Watson'dı, ama o -bazı arkadaşlarının da artık isteksizce kabullendiği gibi- Akıllı Wonko olarak çağrılmak istiyordu.

Evinde bir sürü garip nesne vardı, altına yedi sözcük kazınmış gri renkli bir cam kavanoz da bunlara dahildi.

Bu adamdan daha sonra bahsedebiliriz - şu an için yalnızca oturup gün batımını izlemek ve onun da orada olup gün batımını izlediğini söylemek bir başlangıç olabilir.

Bu adam değer verdiği her şeyi kaybetmişti ve şimdi oturmuş, dünyanın sonunun gelmesini bekliyordu - bu sonun çoktan gelip geçtiğinin farkında bile olmadan.

Arthur, Taunton'daki bir barın arkasındaki çöp tenekelerini karıştırarak geçirdiği ve hiçbir şey ne bir piyango bileti ne de telefon numarası bulabildiği iğrenç Pazar gününün ardından, Fenchurch'ü bulabilmek için elinden gelen her şeyi yaptı ve o daha çok şey denedikçe haftalar geçti.

Kendine, kaderine, dünyaya ve havasına öfkeleniyordu. Bu üzüntüsü ve öfkesi sırasında onunla karşılaşmadan önce oturduğu benzin istasyonun lokantasına bile gidip oturdu.

"En çok böyle ince ince yağmasına sinir oluyorum."

"Lütfen yağmurdan şikâyet etmeyi kes artık," diye terslendi Arthur.

"Yağmur kesilseydi ben de şikâyet etmeyi keserdim."

"Bak ..."

"Ama sana yağmur kesildikten sonra ne olacağını anlatayım mı?"

"Hayır."

"Kükreyecek."

"Ne?"

"Gökyüzü kükreyecek."

Arthur kahve fincanının üzerinden dışarıdaki berbat havaya baktı. Burasının bulunabileceği en anlamsız yer olduğunu fark etti. Onu buraya mantığından çok, batıl inancı çekmişti. Bununla birlikte, kader böyle rastlantıların gerçekten de mümkün olabileceği düşüncesiyle onu aldatmak istercesine, onu son gelişinde karşılaştığı kamyon şoförüyle yeniden karşılaştırmıştı.

Onu görmezden gelmeye çalıştıkça kendisini adamın can sıkıcı konuşmasının yarattığı girdabın çekimine daha çok kaptırıyordu.

"Sanırım," dedi Arthur belli belirsiz bir sesle, bunu söyleme zahmetine katlandığı için kendi kendisine küfrederek, "yavaşlıyor."

"Hah!"

Arthur omuzlarını silkmekle yetindi. Gitmeliydi. Yapması gereken buydu. Kalkıp gitmeliydi.

"Yağmur *asla* durmuyor!" diye yüksek sesle söylendi kamyon şoförü. Masayı yumrukladı, çayını döktü ve bir an için öfkeden tütüyormuş gibi göründü.

Böyle bir söze karşılık vermeden yürüyüp gidilmezdi.

"Elbette duruyor," dedi Arthur. Bu pek de zarif bir karşılık sayılmazdı, ama söylenmesi gerekiyordu.

"*Hiç ... durmadan ... yağıyor*," dedi adam, kendini kaybetmiş bir halde kelimelere tempo tutarak masayı yeniden yumrukladı.

Arthur başını salladı.

"Hiç *durmadan* yağdığını söylemek aptalca ..." dedi.

Adamın kaşları hayretle yükseldi.

"*Aptalca* mı? Neden aptalcaymış? Hiç durmadan yağıyorsa, hiç durmadan yağıyor demenin nesi aptalca?"

"Dün yağmadı."

“Darlington’da yağdı.”

Arthur uyanık bir şekilde durakladı.

“Dün bana nerede olduğumu mu soracaktın?” diye sordu adam. “Hı?”

“Hayır,” dedi Arthur.

“Ama sanırım tahmin edebilirsin.”

“Öyle mi sanırsın.”

“D ile başlıyor.”

“Öyle mi?”

“Ve orada bardaktan boşanırcasına yağıyordu.”

“Orada oturmamalıydın, arkadaş,” dedi neşeyle yanlarından geçen, tulum giymiş bir yabancı. “Orası Fırtınabulutu Köşesi. Bizim Raindrops Keep Falling On My Head için ayrılmış köşemizdir orası. Burasıyla güneşli Danimarka arasındaki her otoyol lokantasında böyle bir köşe ayrılmıştır. Benim sana tavsiyem, uzak dur. Hepimiz öyle yapıyoruz. Nasıl gidiyor, Rob? İşler yoğun mu? Kaygan yol lastiklerini taktın mı? Hah hah ha.”

Tulumlu adam oradan rüzgâr gibi uzaklaşarak yakındaki masalardan birine, bir Brit Ekland fıkrası anlatmaya gitti.

“Görüyorsun ya, bu serserilerin hiçbiri beni ciddiye almıyor,” dedi Rob McKenna. “Ama” diye ekledi, karanlık bir ifadeyle öne eğilip gözlerini devirerek, “ama hepsi söylediklerimin doğru olduğunu biliyor!”

Arthur kaşlarını çattı.

“Karım gibi,” diye tısladı McKenna Dört Mevsim Nakliyat’ın tek sahibi ve şoförü. “O bunun saçma olduğunu ve benim boş yere abartıp huysuzlaştığımı söylüyor, *ama*” dramatik bir tavırla durakladı ve gözlerinden etrafa tehlikeli bakışlar fırlattı, “ona ne zaman telefon edip eve gelmekte olduğumu söylesem, hemen çamaşırları topluyor!” Kahvesinin kaşığını iki parmağı arasında çevirdi. “Buna ne diyorsun?”

“Şey ...”

“Benim bir defterim var,” diye devam etti, “bir defterim var. Bir günlük. Onbeş yıldır tutuyorum. Şimdiye kadar gittiğim her yeri kapsıyor. Onbeş yılın her gününü. Ve orada havanın nasıl olduğunu. Bütün İngiltere’yi, İskoçya’yı, Galler’i gezdim. Bütün Avrupa’ya, İtalya’ya, Almanya’ya, Danimarka’ya gidip geldim, Yugoslavya’da bulundum. Hepsi orada işaretli ve kayıtlı. Kardeşimi ziyaret ettiğim zaman bile,” diye ekledi, “Seattle’dadır kendisi.”

“Pekâlâ,” dedi Arthur, nihayet gitmek için ayağa kalkarak, “belki de onu birilerine göstermelisin.”

“Göstereceğim,” dedi Rob McKenna.

Gösterdi de.

Acı. Keder. Daha çok acı ve daha çok keder. Bir projeye ihtiyacı vardı ve kendisine bir proje yarattı.

Mağarasının nerede olduğunu bulacaktı.

Tarihöncesi Yerküre'de bir mağarada yaşamıştı, güzel bir mağara değildi, hatta berbat bir mağaraydı ama ... Aması yoktu. Tam anlamıyla berbat bir mağaraydı ve oradan nefret etmişti. Ama orada beş yıl yaşamıştı; bu beş koca yıl boyunca mağarayı evi olarak düşünmüştü ve insanlar evlerinin izini sürmeyi severlerdi. Arthur Dent de böyle biriydi ve bu yüzden bilgisayar almak için Exeter'e gitti.

Evet, asıl istediği şey buydu, bir bilgisayar. Ama bunun için kafasında bilgisayarcıya bildirebileceği ciddi bir amacı olması gerektiğini düşünüyordu. Yoksa insanların oynayacak bir şey aradığını sanabilecekleri bir nesneye bir yığın para vermek istemiyordu. Arthur'un ciddi amacı buydu işte. Tarihöncesi Yerküre'de bir mağaranın tam yerini saptamak. Bunu dükkândaki adama açıkladı.

"Neden?" diye sordu dükkândaki adam.

Bu bir tuzak soruydu.

"Peki, bunu geçelim," dedi dükkândaki adam. "Nasıl?"

"Şey, bu konuda sizin bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Adam içini çekti ve omuzları düştü.

"Daha önce hiç bilgisayar kullandınız mı?"

Arthur bu işi bir saniyede çözebilecek Altın Kalp'teki gemi bilgisayarı Eddie'den ya da Derin Düşünce'den bahsetmeyi düşündü - ama sonra hiçbir şey söylememeye karar verdi.

"Hayır," dedi.

"Eğlenceli bir öğleden sonra olacağa benziyor," dedi dükkândaki adam, ama bunu yalnız kendisi duydu.

Her şeye rağmen Arthur bir Apple aldı. Birkaç gün sonra astronomiyle ilgili birtakım programlar da edindi, yıldızların hareketlerini saptadı, geceleri mağarasından baktığında gördüğü yıldızlara dair basit ve küçük şemalar çizdi, bunlar üzerinde haftalarca çalıştı ve en sonunda varacağı kaçınılmaz sonucu neşe içinde erteledi, ki bu kaçınılmaz sonuç projenin baştan sona saçma sapan olduğuydu.

Aklında kalanlara dayanarak yaptığı kaba çizimler faydasızdı. Yaşadıklarının ne kadar uzun bir süre önce yaşanmış olduğunu bile bilmiyordu ve Ford Prefect o zaman birkaç milyon yıl olduğuna ilişkin kaba taslak bir tahminde bulunmuştu, ama Arthur'un matematikle arası hiç iyi değildi.

Yine de onu en azından bir sonuca ulaştırabilecek bir yöntem buldu. Karmaşık parmak hesabıyla, çılgın ortalamalarla ve gizemli tahmin işiyle doğru galaksiyi tuttursa bile şanslı sayılacağına aldırmadı, devam etti ve bir sonuca ulaştı.

Buna doğru sonuç demek istiyordu. İşin aslını kim biliyordu ki?

Bununla birlikte, rastlantı bu ya, kaderin sayısız ve görünmez cilvelerinden biri onun tamı tamına doğru sonuca ulaşmasını sağlamıştı, ama elbette ki o bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Öylece Londra'ya gitti ve gözüne kestirdiği bir kapıyı çaldı.

“Hey. Önce bir telefon edersin sanıyordum.”
Arthur şaşkınlık içinde nefesini tuttu.
“Yalnızca birkaç dakikalığına girebilirsin,” dedi Fenchurch. “Tam da dışarı çıkıyordum.”

onsekiz

Islington'da bir yaz günü, antika mobilya restorasyonu aletlerinin yaslı inleyişleriyle dolu bir gün.

Fenchurch'ün öğleden sonraki işinden kaçması imkânsızdı ve bu yüzden Arthur tek başına, ama onu sonunda bulduğu için hülyalar içinde mutluluktan uçarak dolaşıp vitrinleri seyretti; eski ahşap oyma aletlerine, Boer Savaş mığferlerine, ofis mobilyasına ya da balığa ihtiyacı olan herkesin de rahatlıkla doğrulayabileceği gibi, Islington'da böylesi faydalı dükkânlardan bir sürü vardı.

Güneş çatıların ve bahçelerin üzerinde bütün gücüyle parlıyordu. Mimarların ve musluk tamircilerinin üzerinde parlıyordu. Haydutların ve hırsızların üzerinde parlıyordu. Pizzaların üzerinde parlıyordu. Emlakçı ilanlarının üzerinde parlıyordu.

Restore edilmiş antika mobilya dükkânlarından birine giren Arthur'un üzerinde parlıyordu.

"İlginç bir bina," dedi sahibi, neşe içinde. "Bodrumda, yakındaki barlardan birine bağlanan gizli bir geçit var. Bildiğim kadarıyla gerektiğinde kaçabilsin diye Naip Prens tarafından yaptırılmış."

"Yani birileri onu çam mobilya alırken yakalamasın diye mi?" dedi Arthur.

"Hayır," dedi dükkânın sahibi, "o yüzden değil."

"Kusura bakmayın," dedi Arthur. "Müthiş mutluyum da."

"Anlıyorum."

Hülyalı bir şekilde dolaşmaya devam etti ve kendini Greenpeace bürolarının olduğu yerde buldu. Üstüne 'Yapılacak işler - Acil!' diye yazmış olduğu dosyasının içindekiler aklına geldi, ki şu ana dek geçen zaman boyunca dosyayı bir daha açmamıştı bile. Neşeli bir gülümsemeyle dosdoğru içeri girdi ve yunusların özgürlüğü için onlara biraz para vermeye geldiğini söyledi.

"Çok komik," dediler ona, "git buradan."

Beklediği karşılık tam olarak bu olmadığı için yeniden denedi. Bu sefer ona epeyce kızdılar, ama yine de biraz para bırakarak oradan ayrıldı ve yeniden dışarı gün ışığına çıktı.

Saat altıyı biraz geçe, bir şişe şampanyayı kaptığı gibi dar bir sokakta bulunan Fenchurch'ün evine yöneldi.

"Tut şunu" diyen Fenchurch eline kalın bir ip tutuşturdu ve sonra büyük beyaz ahşap kapıdan içeri girerek kayboldu. Kapının üzerinde siyah bir sürgü ve onun üzerinde de kocaman bir asma kilit sallanıyordu.

Artık kullanılmadığı için bakımsızlıktan dökülen Islington Ziraat Odası'nın arkasındaki hafif sanayi mahallesindeki ev, ahırdan bozma küçük bir yerdi. Kocaman ahır kapılarının dışında bir de normal görünümlü, şık bir biçimde çift cam takılmış ve siyah yunus balığı şeklinde bir tokmağı bulunan ahşap bir kapısı daha vardı. Bu kapıdaki tek gariplik eşiğin iki buçuk metre yüksekliğinde olmasıydı, bu yüzden ikinci kattaydı ve önceleri muhtemelen aç atlar için içeriye kuru ot taşımada kullanılıyordu.

Girişin üzerindeki tuğlaların arasından, dışarı doğru eski bir makara uzanıyordu ve Arthur'un tutmakta olduğu ip bunun üzerinden geçiyordu. İpin öbür ucundaysa bir çello asılıydı.

Kapı başının üzerinde bir yerden açıldı.

"Tamam," dedi Fenchurch, "ipi çek ve çelloyu elinle tutup dengele. Yukarı gönder."

Arthur ipi çekti, çelloyu tutup dengeledi.

“Çelloyu bırakmadan,” dedi Arthur, “ipi tekrar çekemiyorum.”

Fenchurch aşağı sarktı.

“Çelloyu ben tutuyorum,” dedi. “Sen ipe asıl.”

Çello hafifçe sallanarak kapı seviyesine yükseldi ve kız da onu ustaca bir hareketle içeri çekti.

“Sen de yukarı gel,” diye seslendi Fenchurch, aşağı doğru.

Arthur eşyalarının durduğu torbayı aldı ve heyecandan uyuşmuş bir şekilde ahır kapılarından içeri girdi.

İlk geldiğinde şöyle bir görmüş olduğu alt kattaki oda epey dağınıktı ve her yer çer çöp doluydu. Dökme demirden yapılmış merdaneli kocaman bir çamaşır makinesi tam orta yerde duruyordu ve bir köşede şaşırtıcı sayıda mutfak evyesi yığılıydı. Eşyaların arasında Arthur’un görünce bir an için paniklediği bir bebek beşiği bile vardı, ama neyse ki çok eski bir şeydi ve içi kitaplarla doluydu.

Eski ve lekeli beton zemin heyecan verici bir şekilde çatlamıştı. Uzak köşedeki sallanan ahşap merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığında Arthur’un ruh hali işte böyleydi. Çatlamış beton zemin bile ona dayanılmaz biçimde haz verici görünüyordu.

“Bir mimar arkadaşım bana burada harikalar yaratabileceğini söyleyip duruyor,” dedi Fenchurch sohbet eder gibi, Arthur döşemenin arasından göründüğü sırada. “Sürekli buraya geliyor, ortada durup şaşkın bir hayranlıkla kullanabileceği boşluklardan, nesnelerden, ortamdan ve ışığın muhteşem özelliklerinden söz ediyor, sonra bir kaleme ihtiyacı olduğunu söylüyor ve ardından haftalarca ortadan kayboluyor. Bu yüzden o harika şeyleri bugüne kadar gerçekleştiremedi.

Aslında, diye düşündü Arthur etrafına bakınırken, en azından üstteki oda makûl ölçüde düzenliydi. Dekorasyonu son derece sadeydi; koltuk kanepe yerine minderlerle döşenmişti ve hoparlörleri Stonehenge’in yaratıcılarını bile etkileyebilecek cinsten bir stereo müzik sistemi vardı.

Her yerde solmuş çiçekler ve ilginç resimler vardı.

Çatı boşluğunda bir banyonun ve bir yatağın bulunduğu asmakat denilebilecek bir yer vardı; Fenchurch’ün deyişiyle yalnızca bir kedinin yaşayabileceği bir yerdi, “ama” diye ekliyordu Fenchurch, “kedinin epey sabırlı olması ve kafasında açılacak birkaç kötü yarığa aldırmaması gerekiyor. Yani. İşte böyle.”

“Evet.”

Bir an için birbirlerine baktılar.

Bu an daha uzun bir an oldu ve birdenbire çok daha uzun bir an haline geldi, öylesine uzundu ki böyle bir zamanın nereden çıktığının anlaşılması bile çok zordu.

Bir İsviçre Peyniri Bitkisiyle[31] bile yeterince uzun süre yalnız kaldığında kendini rahatsız hissedip utanmayı başarabilen Arthur için bu an, kesintisiz bir aydınlanma anıydı. Birden kendisini hayvanat bahçesinde doğmuş ve bir sabah uyandığında kafesinin kapısını ardına kadar açık bulan, her yeri tutuk bir hayvan gibi hissetti; gri ve pembe renkli savanlar uzakta yükselen güneşe doğru uzanıyor, dört bir yanda yepyeni sesler yükseliyordu.

Fenchurch’ün apaçık bir ilgiyle aydınlanmış yüzüne ve paylaştıkları bir şaşkınlıkla gülümseyen gözlerine bakarken, bu yeni seslerin ne olduğunu merak etti.

Hayatın bir sesi olduğunu ve bu sesin ona kesintisiz bir şekilde sorduğunuz sorulara cevap verdiğini hiç fark etmemiş, bu sesi hiç bilinçli olarak hissetmemiş ya da tonlarını tanımamıştı, ta ki o ses şimdi ona, daha önce hiç söylemediği bir şeyi söyleyene, yani “evet” diyene kadar.

Fenchurch nihayet, minicik bir baş silkişle birlikte gözlerini indirdi.

“Biliyorum,” dedi. “Her zaman, senin basit bir kâğıt parçasını bir piyango kazanmadan iki dakika

elinde tutamayacak biri olduğunu hatırlamam gerekecek."

Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Haydi yürüyüşe çıkalım," dedi çabuk çabuk. "Hyde Park'a gidelim. Üzerime daha az uygun bir şeyler giyip geliyorum."

Üzerinde fazlasıyla ciddi görünüşlü, sade, koyu renk bir giysi vardı; pek endamlı bir giysi olduğu söylenemezdi ve doğrusu ona da pek yakışmamıştı.

"Bunu özellikle çello öğretmenim için giyiyorum" dedi. "İyi bir çocuk, ama bazen bütün o yay çekme işinin onu biraz heyecanlandırdığını sanıyorum. Bir dakikada hazır olurum."

Neşeli adımlarla asma kata çıktı ve aşağı seslendi, "Şişeyi daha sonrası için buzdolabına koy."

Arthur, şampanya şişesini buzdolabının kapağındaki rafa yerleştirirken şişenin tek yumurta ikiziyle yan yana oturacağını fark etti.

Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Sonra döndü ve plaklara bakmaya başladı. Yukarıda elbisesinin yere düşerken çıkardığı hışırtıyı duydu. Kendi kendine ne biçim bir insansın sen diye söylendi. Kendi kendisine, en azından şu an için gözlerini kesinlikle ve hiç ayırmadan plakların sırtları üzerinde tutmasını, plakların isimlerini okumasını, başını beğeniyle sallamasını ve mecbur kalırsa lanet olası şeyleri saymasını da sıkı sıkıya tembihledi. Başını kaldırmayacaktı.

Bunu yapmakta, tamamen, kesinlikle ve aşağılık bir şekilde başarısız oldu.

Fenchurch yukarıdan kendisine öyle ısrarlı bir şekilde bakıyordu ki Arthur'un da yukarı kendisine baktığını fark etmemiş gibiydi. Sonra birden kafasını salladı, ince yazlık elbisesini başından aşağı indirdi ve çabucak banyoya girip kayboldu.

Bir saniye sonra dışarı çıktığında gülücükler saçıyordu, başında bir şapka vardı ve basamakları olağanüstü bir hafiflikle birer ikişer sıçrayarak indi. Yürüyüşü ilginç bir dans figürünü andırıyordu. Arthur'un bunu fark ettiğini gördü ve başını hafifçe bir yana eğerek sordu.

"Sevdin mi?" dedi.

"Şahane görünüyorsun," diyebildi yalnızca Arthur, çünkü öyleydi.

"Hımmmm," dedi kız, sanki Arthur sorusunu gerçekten cevaplamamış gibi.

Bütün bu zaman boyunca açık duran üst kattaki ön kapıyı kapattı ve küçük odaya, bir süre tek başına bırakılabilmesi için her şeyin uygun olup olmadığını anlamak ister gibi şöyle bir baktı. Arthur'un gözleri de onunkileri izledi ve o başka bir tarafa bakarken, kız çekmecelerin birinden aldığı bir şeyi taşıdığı keten çantasına sokuşturdu.

Arthur tekrar ona baktı.

"Hazır mıyız?"

"Benim bir sorunum olduğunu," dedi kız, hafif kafası karışmış bir gülümsemeyle, "biliyor muydun?"

Kızın bu açıksözlülüğü Arthur'u hazırlıksız yakalamıştı.

"Şey," dedi, "ne olduğu belirsiz birtakım şeyler işitmiştim ..."

"Benim hakkımda ne kadar şey bildiğini merak ediyorum," dedi kız. "Eğer duyduklarını tahmin ettiğim yerden duymuşsan, o zaman bahsettiğim o değil. Russell gerçekle başa çıkamadığı için sürekli bir şeyler uyduran tiplerdendir."

Arthur'un içinden keskin bir endişe dalgası geçti.

"O zaman nedir?" dedi. "Bana anlatabilir misin?"

"Endişe etme," dedi, "Hiç kötü bir şey değil. Sadece alışılmamış. Hiç, hiç alışılmamış."

Arthur'un eline dokundu, sonra öne doğru eğilip ona küçük bir öpücük kondurdu.

“Bunun ne olduğunu bu akşam çözüp çözemeyeceğini öğrenmek,” dedi kız, “benim çok ilgimi çekerdi.”

Arthur, eğer biri o sırada kendisine hafifçe dokunsa, çınlayabileceğini hissetti; tıpkı gri balık kavanozuna tırnağıyla vurduğunda onun yaptığı gibi uzun ve derin bir şekilde çınlayabilirdi.

Durmadan silah sesleriyle uyandırılmak Ford Prefect'i rahatsız ediyordu.

Civarındaki en gürültülü makineleri havlularla sarıp devre dışı bırakarak kendisi için bir tür ranzaya dönüştürdüğü bakım atölyesinin girişinden yavaşça dışarı süzüldü. Giriş merdivenlerinden aşağı indi ve sessiz adımlarla, keyifsiz bir halde koridorlarda dolaşmaya başladı.

Koridorlar dardı ve iyi aydınlatılmamışlardı, gemide şiddetli sallantılara ve gıcırtılı homurtulara yol açarak ansızın bir orada bir burada yükselen güce bağlı olarak ışıklar da titreşiyor ve kararıyordu.

Sorun bu değildi.

Durdu ve loş ışıklı koridorda, elektrikli matkaba benzeyen gümüş renkli küçük bir nesne kulak tırmalayıcı pis bir sesle yanından geçerken kendisini geriye çekip duvara yapıştı.

Sorun bu da değildi.

Gemi bölmelerinden birinin kapısından daha geniş, ama yine kötü aydınlatılmış bir başka koridora geçti huzursuzca.

Gemi ansızın öne doğru firladı. Bunu oldukça sık yapar olmuştu, ama bu seferki daha kuvvetli bir sarsıntıydı. Küçük bir robot mangası, korkunç madeni gürültüler çıkararak yanından geçti.

Ama sorun bu da değildi.

Koridorun bir ucundan keskin dumanların yükseldiğini görünce diğer uca doğru yürüdü.

Bir dizi gözlem monitörünün önünden geçti. Monitörler duvarların içine gömülmüş ve sertleştirilmiş olduğu halde yine de çizilmiş olan pleksiglas levhaların arkasına yerleştirilmişlerdi.

Monitörlerden biri, Tek Aktarımlı Oy sistemi hakkında abartılı, saçma sapan şeyler söyleyen, çirkin görünüşlü, yeşil ve pullu bir sürüngeni gösteriyordu. Sisteme karşı mı, yoksa taraf mı olduğunu anlamak zordu, ama bu konuda çok güçlü şeyler hissettiği kesindi. Ford sesi kıstı.

Bununla birlikte, sorun bu da değildi.

Bir başka monitöre geçti. Bunda, kullandığınız takdirde size kendinizi özgür hissettireceği anlaşılan bir diş macunu reklamı oynuyordu. Reklama bangır bangır öten berbat bir müzik eşlik ediyordu, ama Ford'u rahatsız eden şey bu da değildi.

Muazzam büyüklükteki gümüş renkli Xaxisian gemisinin dışarısındaki görüntüleri aktaran, çok daha geniş ve üç boyutlu bir monitörün önüne geldi.

O izlerken, ayın karanlık gölgesinden sıyrılarak ortaya çıkan ve ürkütücü şekilde silahlı, bin Zirzla robot savaş gemisi, Xaxis yıldızının parlak yuvarlağının önünde dizildiler; aynı anda Xaxisian gemisinin tüm delikleri, onlara doğru akıl almaz bir korkunçlukta ve kötülük dolu bir ateş kusmaya başladı.

İşte Ford'un sorunu buydu.

Huzursuz bir şekilde kafasını salladı ve gözlerini ovuşturdu. Daha önce alevler içinde kalmış, ama şimdi oturulacak kadar soğumuş, mat gümüş renkli bir robotun enkazı üzerine yığılıp oturdu.

Esnedi ve sırt çantasının içinden *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni bulup çıkardı. Ekranı açtı ve birtakım üçüncü düzey kayıtlarıyla dördüncü düzey kayıtları arasında tembel tembel gezinerek

inceledi. Uykusuzluk sorununa karşı uygun bir çare arıyordu. DİNLENME girişine rastladı, ki gerçekten de ihtiyacı olan şey buydu işte. Sonra karşısına DİNLENME VE NEKAHET çıktı ve tam ona geçmek üzereyken ansızın aslında daha iyi bir fikri olduğunu fark etti. Başını kaldırıp monitöre baktı. Süregiden savaş geçen her saniye biraz daha şiddetleniyordu ve gürültü dehşet vericiydi. Gemi aldığı ya da gönderdiği her yeni sersemletici enerji okuyla sarsılıyor, çığlık atıyor ve yalpalıyordu.

Başını yeniden öne *Rehber*'e eğdi ve bir iki olası yere daha göz attı. Sonra birden gülmeye başladı ve yeniden çantasını karıştırdı.

İçinden küçük bir bellek aktarma modülü çıkardı. Üzerindeki pamukçukları ve bisküvi kırıntılarını silkeledi ve onu *Rehber*'in arkasındaki bir arayüze bağladı.

Gerekli olduğunu düşündüğü tüm bilgilerin modüle aktarılmasının ardından bağlantıyı kesti ve küçük nesneyi avucunun içinde hafifçe havaya atıp tuttu; *Rehbe*r'i çantasına koydu, alaycı bir gülümseyişle sırıttı ve gemi bilgisayarının veri bankasını aramaya gitti.

yirmi

“Güneşin ufuk çizgisine doğru yaklaşmasının amacı, yaz akşamlarında ve özellikle de parklarda,” diyordu bir ses, samimi bir ses tonuyla, “kızların memelerinin bir aşağı bir yukarı hoplamasının çok daha net görünmesini sağlamaktır. Durumun gerçekten böyle olduğuna inanıyorum.”

Arthur ve Fenchurch oradan geçerken birbirlerine bakıp bu lafa kıkırdadılar. Fenchurch bir an için Arthur’a daha sıkı sarıldı.

“Ayrıca eminim ki,” diyordu Serpentine[32] kıyısındaki şezlongunda oturarak ahkam kesen, koyu kızıl kıvırcık saçlı, ince ve uzun burunlu genç, “eğer konu derinlemesine incelenecek olursa, bunun mükemmel bir doğallık ve mantıkla her şeyden aktığı görülecektir”; kendisininkine komşu şezlongta yayılmış oturan, ince yapılı, koyu renk saçlı ve sivilceleri yüzünden kendini itilmiş hisseden arkadaşına bakarak tezini savunmaya devam etti, “Şu Darwin’in bahsettiği her şey. Bu kesin. Bu tartışılmaz. Ve,” diye ekledi, “buna bayılıyorum.”

Hızla döndü ve gözlerini kısarak, gözlüklerinin altından Fenchurch’e baktı. Arthur onu uzaklaştırırken, kızın bedeninin sessizce sarsılarak kıkırdadığını hissedebiliyordu.

“İkinci tahminin,” dedi Fenchurch, kıkırdaması bitince, “yap bakalım.”

“Pekâlâ,” dedi Arthur, “dirseğin. Sol dirseğin. Sol dirseğinde bir sorun var.”

“Yine yanlış,” dedi kız, “hiç alakası yok. Tamamen yanlış iz üzerindesin.”

Yaz güneşi parktaki ağaçların arasından batıyordu, adeta - neyse lafı uzatmayalım. Hyde Park muhteşemdi. Pazartesi sabahlarının saçmalığı dışında parkın her şeyi mükemmeldi. Ördekler bile harikuladeydi. Bir yaz akşamı Hyde Park’a gidip de duygulanmayan biri, herhalde oradan ancak bir ambulansın içinde ve yüzüne bir çarşaf örtülmüş olarak geçiyor olabilirdi.

Burası, içindeki insanların her yerdekinden çok daha olağanüstü şeyler yaptıkları bir parktı. Arthur ve Fenchurch, bir ağacın altında, kendi kendine gayda çalışması yapmakta olan şortlu bir adamla karşılaştılar. Gaydacı çalışmasına, gayda kutusunun içine çekinerek birkaç bozukluk bırakmaya çalışan Amerikalı bir çifti kovalamak için ara verdi.

“Hayır!” diye haykırdı onlara. “Gidin başımdan! Ben yalnızca pratik yapıyorum.”

Sonra kararlı bir şekilde yeniden gaydasını şişirmeye koyuldu, ama bu işlemin gürültüsü bile Arthur’la Fenchurch’ün keyfini kaçırmaya yetmedi.

Arthur kollarını Fenchurch’ün beline dolayarak yavaşça aşağı doğru indirmeye başladı.

“Poponun bir sorunu olduğunu sanmıyorum,” dedi bir süre sonra, “burada da bir hata yok gibi görünüyor.”

“Evet,” diye onayladı kız, “kesinlikle popomla ilgili bir sorunum yok.”

Öyle uzun öpüştüler ki, sonunda gaydacı çalışmasına ağacın öbür tarafında devam etmek zorunda kaldı.

“Sana bir hikâye anlatacağım,” dedi Arthur.

“Güzel.”

Birbirinin üzerine yatmış çiftlerin, başka taraflardakine oranla daha az sayılabileceği bir çimen parçası buldular ve orada oturarak harikulade ördekleri ve bu harikulade ördeklerin altından akıp

geçen suyun üzerinde batan güneşin kıpırtılarını izlediler.

"Hikâye," dedi Fenchurch kollarını Arthur'unkine dolayarak.

"Başıma ne tür olayların geldiği hakkında ipucu verecek bir hikâye. Tamamen gerçek."

"Bilirsin, bazen insanlar karılarının kuzenlerinin en iyi arkadaşlarının başına gelmiş olması gereken bir şeyle ilgili hikâyeler anlatırlar, ama aslında bir noktada bunlar muhtemelen uydurmadır."

"İşte benimki de o hikâyelerden birine benziyor, tabii gerçek bir hikâye olması dışında ve bu hikâyenin gerçek olduğuna eminim, çünkü anlatacağım şeyleri bizzat yaşadım."

"Piyango bileti gibi."

Arthur güldü. "Evet. Yetişmem gereken bir tren vardı," diye devam etti. "İstasyona vardım-"

"Sana benimkilerin başına," diye sözünü kesti Fenchurch, "istasyonda ne geldiğini söylemiş miydim?"

"Evet," dedi Arthur, "söylemiştin."

"Sadece emin olmak istedim."

Arthur saatine baktı. "Sanırım dönmeyi düşünebiliriz artık," dedi.

"Bana hikâyeyi anlat," dedi Fenchurch, kararlı bir sesle. "İstasyona vardın."

"Yirmi dakika kadar erken gelmiştim. Trenin saatini yanlış biliyormuşum. Sanırım, Demiryollarının da saati yanlış biliyor olması da aynı derecede mümkündü," diye ekledi bir an düşündükten sonra. "Bak bu aklıma daha önce gelmemişti."

"Haydi anlat artık," diye güldü Fenchurch.

"Sonuçta bulmacasını çözmek için bir gazete satın alıp bir fincan da kahve içmek üzere büfeye gittim."

"Bulmaca çözer misin?"

"Evet."

"Hangi gazeteninkini?"

"Genellikle *Guardian*."

"Bence *Guardian* fazla sevimli olmaya çalışıyor. Ben *The Times*'ı tercih ederim. Çözebildin mi bari?"

"Neyi?"

"*Guardian*'daki bulmacayı."

"Henüz bakmaya fırsatım olmamıştı," dedi Arthur. "Hâlâ kahve almaya çalışıyordum."

"Pekâlâ, o zaman. Kahveni al."

"Alıyorum. Üstelik," dedi Arthur, "biraz da bisküvi alıyorum."

"Ne cins?"

"Rich Tea."

"İyi seçim."

"Ben de severim. Bütün bu yeni cicilerimle birlikte gidip bir masaya oturuyorum. Masanın neye benzediğini sorma, çünkü bütün bunlar uzun bir süre önce olmuştu ve şimdi hatırlamıyorum. Muhtemelen yuvarlaktı."

"Pekâlâ."

"O halde sana görüntüyü anlatayım. Ben masada oturuyorum. Solumda gazete var. Sağımda kahve fincanı. Masanın ortasında da bisküvi paketi."

"Gözümde mükemmel bir şekilde canlandırabiliyorum."

"Senin görmediğin şey," dedi Arthur, "çünkü henüz bahsetmedim, ben gittiğim sırada masada

oturmakta olan adam. O da orada, karşımda oturuyor.”

“Neye benziyor.”

“Tamamen sıradan biri. Evrak çantası. Takım elbiseli. Garip bir şey yapacak biriymiş gibi görünmüyordu,” dedi Arthur.

“Ha, o tipleri bilirim. Ne yaptı?”

“Şunu yaptı. Masaya doğru eğildi, bisküvi paketini aldı, yırtıp açtı, bir tanesini aldı

“Ne?”

“Yedi.”

“Ne?”

“Onu yedi.”

Fenchurch şaşkınlıkla baktı. “Peki sen ne yaptın, tanrı aşkına?”

“Şey, bu şartlarda her sağlıklı ve normal İngilizin yapacağını yapıp bunu,” dedi Arthur, “tamamen görmezden geldim.”

“Ne? Neden?”

“Şey, hakkında eğitildiğimiz türden bir şey değildi bu, öyle değil mi? Ruhumu inceledim ve yetiştirilişim sırasında kazandığım tecrübelerin arasında ya da en temel içgüdülerimin içinde, karşımda oturan birinin bisküvilerimden birini gözlerimin içine baka baka sıkılmadan ve soğukkanlılıkla çaldığında nasıl tepki göstermem gerektiğini söyleyen bir şey bulamadım.”

“Ama yapabileceğin şey ...” diyen Fenchurch durumu biraz düşündü. “Böyle bir durumda, kendimin de ne yapabileceğini bilemediğimi itiraf etmeliyim. Peki sonra ne oldu?”

“Öfkeyle bulmacaya bakmaya başladım,” dedi Arthur. “Ama bir kelime bile çözemedim, kahvemden bir yudum aldım, içemeyeceğim kadar sıcaktı, yapılacak başka bir şey de yoktu. Kendimi toparladım. Paketin nasıl olup da gizemli bir şekilde açılmış olduğunu fark etmemek için,” diye ekledi, “çok büyük gayret göstererek bir bisküvi aldım...”

“Ama mücadeleye giriyorsun ve çok zor bir yol seçiyorsun.”

“Kendi tarzımda, evet. Bisküviyi yedim. Onu çok belirgin ve görülebilir bir şekilde yedim ki adamın benim ne yaptığımla ilgili hiçbir şüphesi olmasın. Ben bir bisküvi yediğim zaman,” dedi Arthur, “o bisküvi yenmiş olur.”

“Peki o ne yaptı?”

“Bir tane daha aldı. Ciddiyim,” diye üsteledi Arthur, “aynen böyle oldu. Bir bisküvi daha aldı ve yedi. Gün ışığı kadar açık. Şu çimenlerin üzerinde oturduğumuz kadar kesin.”

Fenchurch huzursuzca kıpırdandı.

“Sorun da şuydu,” dedi Arthur, “*ilk* seferinde bir şey söylememiş olduğum için ikinci seferinde konuyu açmanın daha da zorlaşmasıydı. Ne diyecektim ki? ‘Affedersiniz ... fark etmeden yapamadım, eee ...’ Bunu yapamazdım. Yine görmezden geldim, üstelik birincisinden daha büyük bir şevkle.”

“Yapma ...”

“Tekrar bulmacaya bakmaya başladım, hâlâ tek bir sözcüğünü bile anlayamıyordum ve bu yüzden V. Henry’nin St Crispin gününde sergilediğine benzer bir cesaret sergileyerek ...”

“Ne?”

“Tekrar saldırıya geçtim,” dedi Arthur. “Bir bisküvi daha aldım. Bir an gözlerimiz karşılaştı.”

“Böyle mi?”

“Evet, şey, hayır, tam öyle sayılmaz. Ama karşılaştı. Sadece bir an için. İkimiz de bakışlarımızı başka tarafa çevirdik. Ama seni temin ederim ki,” dedi Arthur, “havada kesinlikle küçük bir

elektriklenme oldu. Masada giderek artan belirsiz bir gerilim vardı."

"Tahmin edebiliyorum."

"Bu şekilde bütün paketi bitirdik. O, ben, o, ben ..."

"*Bütün* paketi?"

"Şey, zaten yalnızca sekiz bisküvi vardı, ama o sırada bana bir ömür boyu bisküvi yesek bitiremeyecekmişiz gibi geliyordu. Gladyatörler bile bu kadar zorlu bir dövüş yapmamışlardır."

"Gladyatörler," dedi Fenchurch, "bunu güneş altında yapmak zorundadırlar. Fiziksel olarak daha yorucu olurdu."

"O da var. Neyse, boş paket aramızda cansız bir şekilde yatmaya başladığında, adam sonunda kalktı ve yapacağını yapmış bir şekilde çekip gitti. Ben de rahat bir nefes aldım elbette. Rastlantıya bak ki trenimin de bir iki dakika içinde kalkacağı anons edilmişti, bu yüzden de kahvemi bitirip ayağa kalktım, gazetemi aldım ve gazetenin altında..."

"Evet?"

"*Kendi* bisküvilerimi buldum."

"Ne?" dedi Fenchurch. "Ne?"

"Doğru."

"Hayır!" diye soluğunu tuttu Fenchurch ve katılarak kendini çimenlere attı.

Tekrar doğruldu.

"Seni budala sersem," diye inledi, "seni tam anlamıyla iflah olmaz bir budalasın."

Arthur'u çimenlerin üzerine, geriye doğru itti, üzerine yuvarlandı, onu öptü, sonra üzerinden çekilip geriye, çimenlerin üzerine yuvarlandı. Arthur onun ne kadar hafif olduğuna şaşırmıştı.

"Şimdi sen bana bir hikâye anlat."

"Geri dönmek için," dedi kız kısık ve çatallı bir sesle, "sabırsızlandığını sanmıştım."

"Acelemiz yok," dedi Arthur zarif bir şekilde, "bana bir hikâye anlatmanı istiyorum." Kız nehre bakıp düşündü.

"Pekâlâ," dedi, "kısa bir hikâye. Seninki gibi komik de değil, ama ... her neyse."

Önüne baktı. Arthur bunun o tür anlardan biri olduğunu sezebiliyordu. Çevrelerinde zaman durmuş gibiydi. Arthur zamanın gidip kendi işine bakmasını diledi.

"Ben küçük bir çocukken," dedi kız. "Bu tür hikâyeler hep böyle başlar, değil mi? 'Ben küçük bir çocukken ...', her neyse. Bu bölüm kızın ansızın, 'ben küçük bir çocukken' diye başlayıp içini dökmeye başladığı bölüm. Şimdi o kısma geldik. Ben küçük bir çocukken, yatağımın ayak ucunda bir resim asılıydı ... Hikâyem hakkında buraya kadar ne düşünüyorsun?"

"Sevdim. Sanırım sürükleyici. İlgiyi çabuk ve hoş şekilde hemen yatak odasına çekiyorsun. Resim konusunu biraz geliştirsek fena olmaz."

"Resim, şu çocukların hoşlanması gereken, ama aslında hiç de hoşlanmadıkları türdendi," dedi. "Bir yığın sevimli küçük hayvanın sevimli birtakım şeyler yaptığı resimlerden biri. Onları bilir misin?"

"Bilirim. Ben de onlardan rahatsız olurdum. Yelek giymiş tavşanlar, örneğin."

"Kesinlikle. Üstelik bu tavşanlar bir saldaydı, onlara fareler ve baykuşlar eşlik ediyordu. Hatta bir ren geyiği bile vardı galiba."

"Salın üzerinde?"

"Salın üzerinde. Ve salın üzerinde bir oğlan çocuğu da oturmaktaydı."

"Yelekli tavşanlar, baykuşlar ve rengeyiğiyle birlikte?"

“Evet, tam onların arasında. Paçavralar içinde, neşeli bir çingene çocuğuna benzer biri.”

“Evet.”

“Resmin beni endişelendirdiğini söylemeliyim. Salın önünde bir su samuru yüzüyordu ve ben, bu samurun bir salın üzerinde işi olmayan bütün o sefil hayvanlar üzerindeyken salı çekmek zorunda olmasına üzülür ve uyku uyuyamazdım. Samurun salı çektiği kuyruğu öylesine inceydi ki hep acı çektiğini düşünürdüm. Bu beni endişelendirirdi. Öyle çok fazla değil, belli belirsiz, ama kesintisiz bir endişe.

“Sonra bir gün -ama bu resme yıllar boyunca her gece baktığımı unutma- ansızın salın bir yelkeni olduğunu fark ettim. Daha önce bunu hiç görmemiştim. Samur iyiydi, yalnızca yüzerek sala eşlik ediyordu.”

Omuzlarını silkti.

“Güzel mi?” diye sordu.

“Sonu zayıf,” dedi Arthur, “dinleyicileri ‘Evet, ama ne olmuş yani?’ diye daha fazlasını isterken bırakıyor. Buraya kadar güzeldi, ama puan alabilmesi için çarpıcı bir son darbeye ihtiyacı var.”

Fenchurch güldü ve bacaklarını kollarıyla sardı.

“Bu öylesine ani bir keşifti ki, yıllar yılı içimi fark etmeden kemiren endişenin birden ortadan kalkması, ağır bir yükün kaldırılması, siyah beyaz olan bir şeyin birden renklenmesi, kuru bir dal parçasının aniden yeşerivermesi gibiydi. Bir anda ortaya çıkan ve ‘Endişelerini bir tarafa bırak, dünya güzel ve mükemmel bir yer. Aslında çok kolay,’ diyen bir bakış açısı. Şimdi sen bunları söylememin sebebinin bu akşam üzeri kendimi böyle hissetmemden kaynaklandığını düşünüyorsun herhalde, öyle değil mi?”

“Şey, ben ...” dedi Arthur, bir anda darmadağın olmuştu.

“Tamam, hiç önemli değil,” dedi kız, “bu öğleden sonra gerçekten böyle hissettim. Hissettiklerim tam olarak böyle. Ama bak, ben bunları daha önce de hissetmiştim, hatta daha güçlü bir şekilde. İnanılmaz derecede güçlü bir şekilde. Korkarım ben,” dedi uzaklara bakarak, “ansızın ortaya çıkan şaşırtıcı keşifler için yaratılmışım.”

Arthur allak bullak olmuştu, neredeyse hiç konuşamayacak haldeydi ve bu yüzden de o an böyle bir girişimde bulunmamayı daha akıllıca buldu.

“Çok *garipti*,” dedi kız; tıpkı onu izleyen Mısırlılardan birinin Musa’nın sopasını sallaması karşısında Kızıldeniz’in biraz tuhaf davrandığını söylemiş olabileceği gibi.

“Çok garip,” diye tekrarladı kız, “çünkü günler öncesinden çok tuhaf bir hisse kapılmıştım, sanki doğum yapacakmışım gibi. Hayır, aslında öyle sayılmaz, daha çok sanki bir şeyle bağlantıya geçiyormuşum gibi, azar azar. Hayır, böyle bile değildi; sanki Yerküre’nin tamamı benim aracılığımla ...”

“Kırkiki rakamı,” dedi Arthur yumuşak bir tonla, “sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Ne? Hayır, sen neden bahsediyorsun?” diye hayretle haykırdı Fenchurch.

“Yalnızca bir düşünceydi,” diye mırıldandı Arthur.

“Arthur, bu, bu benim için çok gerçek, bu ciddi.”

“Ben de gayet ciddiydim,” dedi Arthur. “Ben yalnızca Evrenden bir türlü emin olamıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen anlatmaya devam et,” dedi Arthur. “Kulağına garip gelse de merak etme. İnan bana, pek çok garip şey görmüş geçirmiş biriyle konuşuyorsun,” diye ekledi, “ve böyle söylerken bisküvileri kastettiğimi sanma.”

Fenchurch başını sallayarak onayladı ve ona inanmış göründü. Sonra birden koluna yapıştı.

"Öyle *basitti* ki," dedi, "bana ulaştığında, öyle mükemmel ve öylesine olağanüstü bir şekilde basitti ki."

"Neydi bu ulaşan?" dedi Arthur yavaşça.

"Arthur anlasana," dedi, "artık bilmediğim şey bu işte. Bunu kaybetmenin acısı dayanılmaz. Geriye dönüp onu düşünecek olduğum zaman, her şey yerinden oynamaya, titreşmeye başlıyor ve eğer çok gayret edersem ancak çay fincanına kadar ulaşabiliyorum ve sonra kendimden geçiyorum."

"Ne?"

"Pekâlâ, senin hikâyende olduğu gibi," dedi, "işin en iyi kısmı bir kafede başıma geldi. Orada oturmuş bir fincan çay içiyordum. İçimdeki o bağlanma hissinin oluşmasından günler sonraydı. Sanırım yavaşça mırıldanıyordum. Kafenin karşısındaki inşaat alanında bir çalışma vardı ve ben de pencereden orayı seyrediyordum, çay fincanımın üzerinden, ki bu diğer insanları çalışırken seyretmenin bence en güzel yolu. Sonra birden beynimin içinde bir yerlerden gelen bir mesaj beliriverdi. Öylesine basitti ki. Her şeyi öyle anlamlı kılıyordu ki. Orada öylece oturup düşündüm. 'Hey! Aa, pekâlâ, o halde her şey yolunda. Öyle şaşırmıştım ki, az kalsın fincanı elimden düşürecektim. Hatta sanırım düşürdüm de. Evet," diye ekledi düşünceli bir biçimde, "eminim düşürdüm. Söylediklerimin ne kadarı bir anlam ifade ediyor?"

"Çay fincanına kadar iyiydi."

Fenchurch başını salladı, tekrar salladı, sanki onu temizlemeye çalışıyordu, ki aslında yapmaya çalıştığı şey de buydu.

"Pekâlâ, hepsi bu," dedi. "Çay fincanına kadar iyiydi, hakikaten. İşte o noktada, dünya bana resmen patlamış gibi geldi."

"Ne...?"

"Çılgınca geldiğini biliyorum ve herkes de bunların sanrı olduğunu söylüyor, ama eğer gerçekten öyle idiyseler, o zaman benimkiler büyük ekran, üç boyutlu, onaltı kanal Dolby Stereo sanrılar olmalı ve belki de köpekbalığı filmlerinden sıkılanlara kendimi kiralamalıyım. Yer gerçek anlamda ayaklarımın altından kaydı ve ... ve ..."

Emin olmak istercesine, eliyle hafifçe çimenlere vurdu, sonra söylemek üzere olduğu şeyle ilgili fikrini değiştirmiş gibi göründü.

"Ve sonra gözlerimi hastanede açtım. O zamandan beri de girip çıkıyorum. Her şeyin yoluna gireceğine ilişkin ani, şaşırtıcı keşiflerden," dedi "içgüdüsel olarak huzursuz olmamın nedeni bu." Başını kaldırıp Arthur'a baktı.

Arthur kendisinin eve dönüşünü çevreleyen tuhaf anormallikler hakkında endişelenmeyi bir çırpıda bırakmış ya da daha doğrusu, bu gariplikleri zihninin üzerinde "Hakkında Düşünülecek Şeyler - Acil" yazılı bölümüne emanet etmişti. "İşte dünya," demişti kendi kendine, "sebebi ne olursa olsun, dünya, işte burada duruyor ve ben de onun üzerindeyim." Ama şimdi dünya etrafında dalgalanmaya başlamıştı, tıpkı o gece arabada Fenchurch'ün kardeşinin ona su deposundaki CIA ajanıyla ilgili saçma hikâyeyi anlattığı zaman olduğu gibi. Fransız Elçiliği dalgalanıyordu. Ağaçlar dalgalanıyordu. Göl bile dalgalanıyordu, ama bu normaldi, çünkü biraz önce üzerine gri bir kaz inmişti. Kazlar keyifli ve rahatlatıcı bir gün geçiriyorlardı, cevaplarını bulmak istedikleri hiçbir önemli soruları yoktu.

"Her neyse," dedi Fenchurch birden neşeyle, gözlerini iri iri açıp gülümseyerek, "bende bir terslik var ve sen bunun ne olduğunu bulmak zorundasın. Haydi, eve gidiyoruz."

Arthur kafasını sertçe salladı.

“Ne oldu?” dedi kız.

Arthur kafasını sallamıştı, ama bunun sebebi onunla aynı fikirde olmadığını ifade etmek değildi. Aksine Fenchurch’ün teklifinin gerçekten mükemmel olduğunu, hatta dünyadaki en önemli tekliflerinden biri olduğunu düşünüyordu; o anda aslında yalnızca, Evrenin hiç beklemediği bir anda bir kapının arkasından çıkıp kendisine “böh” diyebileceği düşüncesini kafasından atmaya çalışıyordu.

“Yalnızca bunu kafamda tam olarak anlamaya çalışıyorum,” dedi Arthur, “yani sen hissettiğini söylüyorsun, Yerküre’nin ayağının altında gerçekten ... patladığını ...”

“Evet. Hissetmenin de ötesinde.”

“Ama diğer herkes diyor ki,” dedi tereddütle, “bütün bunlar bir sanrıymış, öyle mi?”

“Evet, ama Arthur bu çok saçma. İnsanlar ‘sanrı’ deyince bunun açıklamak istedikleri her şeyi açıklayacağını ve sonunda anlamadıkları ne varsa her şeyin böylece ortadan kalkacağını düşünüyorlar. Sanrı yalnızca bir kelime ve hiçbir şeyi açıklamıyor. Yunusların neden kaybolduğunu açıklamıyor.”

“Hayır,” dedi Arthur. “Hayır,” diye ekledi düşünceli bir tavırla. “Hayır,” diye çok daha düşünceli bir tavırla bir kez daha ekledi. “Ne?” dedi en sonunda.

“Yunusların kayboluşunu açıklamıyor.”

“Hayır,” dedi Arthur, “bunu anladım. Sen hangi yunuslardan bahsediyorsun?”

“Ne demek hangi yunuslar? Bütün yunusların kaybolduğu zamandan bahsediyorum.”

Elini Arthur’un dizine koymasıyla Arthur omuriliğinde inip çıkan karıncalanmanın sebebinin Fenchurch’ün yavaşça sırtını okşamasından değil, insanlar ona bir şey açıklamaya çalıştığında her zaman başına dert olan o tüyler ürpertici hislerden kaynaklandığını fark etti.

“Yunuslar mı?”

“Evet.”

“Bütün yunuslar,” dedi Arthur, “kayıp mı yani?”

“Evet.”

“Yunuslar? Yunusların tamamen kaybolduğunu söylüyorsun. Demek istediğin bu mu?” dedi Arthur, bu noktadan kesinkes emin olmak istiyordu.

“Arthur, sen nerelerdeydin Allah aşkına? Yunusların hepsi aynı gün kayboldu, yani benim ...”

Fenchurch gözlerini Arthur’un şaşkın gözlerine dikti.

“Ne ...?”

“Hiç yunus kalmadı. Hepsi gitti. Kayboldu.”

Arthur’un yüzünü araştırdı.

“Bunu gerçekten de bilmiyor muydun?”

Yüzündeki şaşkın ifadeden bilmediği anlaşılıyordu.

“Peki nereye gittiler?” diye sordu.

“Kimse bilmiyor. Kaybolmak demek de zaten bu demek.” Durakladı. “Şey, bildiğini söyleyen bir adam var, ama herkes onun California’da yaşadığını söylüyor,” dedi, “ve delinin biri olduğunu. Gidip onu görmeyi düşünüyordum, çünkü başıma gelenlere ilişkin elimdeki tek ipucu buymuş gibi görünüyor.”

Omuzlarını silkti, sonra Arthur’a uzun uzun ve sessizce baktı. Elini adamın yanağına koydu.

“Gittiğin yerleri gerçekten de öğrenmek isterdim. Sanırım senin başına da korkunç bir şey geldi. Ve işte bu yüzden birbirimizi fark ettik.”

Kız başını çevirerek etrafına, artık kendisini gün batımının pençelerine kaptırmış olan parka

bakındı.

“Pekâlâ,” dedi, “artık her şeyi anlatabileceğin birine sahipsin.”

Arthur yavaşça ve kocaman bir yıl uzunluğunda derin bir nefes bıraktı.

“Bu,” dedi, “çok uzun bir hikâye.”

Fenchurch, Arthur’un üzerinden uzanıp keten çantasının içinden bir şey çıkardı.

“Bununla bir ilgisi var mı?” dedi. Çantasının çıkardığı şey, yıpranmış ve yol yorgunu bir nesneydi; çünkü ne de olsa tarihöncesi Yerküre’nin nehirlerine fırlatılmış, Kakrafoon’un çölleri üzerinde yoğun bir kızıllıkla parlayan güneşler altında kavrulmuş, Jaglan Beta ayının buzullarında donmuş, Santraginus V’in buharlar çıkaran azgın okyanuslarının kıyısındaki mermer desenli kumsallara yarı yarıya gömülmüş, üzerine oturulmuş, uzay gemilerinde bulunmuş, oradan oraya atılmış, sürüklenmiş ve genellikle kötü kullanılmıştı; onu yapanlar başına tam olarak da böyle şeylerin gelebileceğini düşünerek onu sağlam bir plastik kılıfın içine yerleştirmişler ve üzerine de kocaman dostane harflerle PANİĞE KAPILMA diye yazmışlardı.

“Bunu nereden buldun?” dedi irkilerek Arthur ve *Rehber*’i kızın elinden aldı.

“Ah,” dedi kız, “senin olduğunu tahmin etmiştim. O gece Russell’ın arabasında. Düşürmüşsün. Bu yerlerin çoğuna gittin mi?”

Arthur *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni kılıfından çıkardı. Küçük, ince ve esnek bir diz üstü bilgisayarına benziyordu. Ekran bir metinle aydınlanana kadar birtakım tuşlara bastı.

“Bir ikisine,” dedi.

“Oralara gidebilir miyiz?”

“Ne? Hayır,” dedi Arthur hemen sonra yumuşadı, ama isteksizce. “Gitmek istiyor musun?” diye sordu cevabın hayır olmasını umarak. Soruyu, “Gitmek istemiyorsun, değil mi?” şeklinde sormamış olması, kendi açısından büyük bir fedakârlıktı.

“Evet,” dedi kız, “kaybettiğim mesajın ne olduğunu ve nereden geldiğini öğrenmek istiyorum. Çünkü,” diye ekledi, ayağa kalkıp parkın yoğunlaşan karanlığına bakarak, “buradan geldiğini sanmıyorum.”

“Hatta,” diye tekrar ekledi, kolunu Arthur’un beline dolarken, "buranın nerede olduğuna bile emin değilim.”

Otostopçunun Galaksi Rehberi daha önce de sık sık ve doğru olarak belirtildiği gibi, epey şaşırtıcı bir nesneydi. Adından da anlaşılabileceği gibi temelde bir rehber kitaptı. Galaksinin bütün bölgelerinde ve özellikle daha kokuşmuş yerlerde, sulh, ticaret ve ceza mahkemelerini önemli oranda ve devamlı olarak tıkayan sorun ya da sorunlardan biri de şuydu.

Yukarıdaki cümle anlamlıdır. Sorun bu değildir.

Şudur:

Değişim.

Rehber'i tekrar okuyun anlayacaksınız.

Galaksi hızla değişen bir yerdi. Açıkçası, her parçası süregiden bir hareket ve değişim içinde olan pek çok yeri vardır. Öyle ki Galaksinin her an değişen koşullarını, bu müthiş ayrıntılı ve karmaşık elektronik kitaba günü gününe yansıtmak için canla başla çalışan titiz ve dürüst bir editör için bir tür kâbus olduğunu düşünebilir ve gerçekten de büyük bir yanılgıya düşebilirdiniz. Yanıldığınız noktaysa bu editörün de -*Rehber*'in o zamana kadar sahip olduğu tüm diğer editörler gibi- "dürüst," "titiz" veya "canla başla" kelimelerinin anlamını kavramaktan uzak olduklarını ve bütün kâbuslarını kafaları iyiyken gördüklerini fark etmeniz olurdu.

Etha-altı ağında girdilerin güncelleştirilip güncelleştirilmemesi kulağa hoş gelip gelmemelerine bağlıydı.

Örneğin, şu mitler, efsaneler ve insanı aptallaştıracak kadar sıkıcı olan o üç boyutlu mini dizilerde muhteşem ve sihirli Fuolomis Ateş Ejderinin evi olarak sözü edilen Avalars'ın Foth'undaki Brequinda meselesi.

Kadim günlerde, yani Bragadoxlu Sorth'un Ortaya Çıkışından önce, Fragilis'in şarkılar söylediği, Queneluxlu Saxaquin'in hüküm sürdüğü zamanlarda, havanın tatlı ve gecelerin mis kokulu olmasına rağmen herkes bir şekilde bakire kalmayı başarabilmekteydi ya da öyle kaldıklarını iddia ediyorlardı, ama öylesine güzel havalar ve mis kokulu geceler varken, böylesine olmayacak bir iddiaya, herhangi birinin şu ya da bu şekilde inanabileceğini nasıl düşünürlerdi bilinmez; üstelik Avalars'ın Foth'undaki Brequinda'da en az yarım düzine Ateş Ejderine çarpmadan bir tuğlayı bile yerinden oynatamazdınız.

Bunu yapmayı isteyip istemeyeceğiniz ise ayrı bir konuydu.

Bu durum Ateş Ejderlerinin aslında barış sever yaratıklar olmadığından değildi, çünkü onlar barış sever yaratıklardı. Barışa son damlasına kadar hayrandılar, ama bir şeylerin damlalarına duyulan böylesi abartılı hayranlıklar, bazen sorunu yaratan şeyin ta kendisi olur: Örneğin kişinin sevdiğini incitmesi çok sık rastlanan bir şeydir, özellikle de eğer o kişi bir Fuolomis Ateş Ejderiyse ve roket-atar gibi bir nefese, çit parmaklıkları gibi dişlere sahipse. Bir başka sorun da bir kez havaya girdiklerinde bu yaratıkların sık sık başkalarının sevdiklerini de inciterek işe devam etmelerindeydi. Bütün bunlara, sayıları nispeten daha az olan ve ortalıkta tuğlalar fırlatarak dolaşan delileri de eklenince ortaya Avalars'ın Foth'undaki Brequinda'da pek çok kişinin ejderler tarafından ciddi biçimde zarar gördüğü sonucu çıkıyordu.

Ama bu ejderlerin umurunda mıydı? Değildi.

Kaderlerine yandıkları duyulmuş muydu? Hayır.

Fuolomis Ateş Ejderleri yabanıl güzellikleri, asil tavırları ve onlara hayranlık ve onlara saygı duymayanları ısırma âdetleriyle Avalars'ın Foth'undaki Brequinda diyarlarının her yanında hayranlık ve saygı uyandırırlardı.

Bunun sebebi neydi?

Cevap basitti.

Seks.

Anlaşılmaz bir sebepten ötürü, zaten tehlike arz edecek kadar tatlı ve mis kokulu olmasının üstüne bir de ay ışığıyla aydınlanmış olan gecelerde, alçaktan uçan ve nefesi ateş saçan devasa sihirli ejderlerin bulunmasında neredeyse dayanılmaz derecede seksi bir şeyler vardı.

Avalars'ın Foth'undaki Brequinda'nın aşk delisi halkı bunun nedenini size söyleyemezdi ve zaten siz de bu etki bir kez ortaya çıkıp gücünü göstermeye başladığında durup bu konuyu tartışmaya kalkışmazdınız, çünkü akşamın ufkuna karşı uçan ve yarım düzine ipek kanatlı, deri gövdeli Fuolomis Ateş Ejderinden oluşan bir sürü görüntüye girer girmez, Brequinda halkının yarısı, diğer yarısıyla birlikte ormana koşturur, orada nefessiz, yoğun bir gece geçirir ve günün ilk ışıklarıyla birlikte gülümseyen ve mutlu yüzlerle ortaya çıkıp oldukça sevimli bir şekilde hâlâ bakire olduklarını iddia ederlerdi - yüzleri hazdan al al ve yapış yapış olsalar da.

Feromonlar, diyordu bazı araştırmacılar.

Diğerleriyse bunun ses titreşimleriyle ilgili bir şeyler olduğunu iddia ediyordu.

O bölge işin temeline inmeye çalışan ve bu iş üzerinde epey zaman harcayan araştırmacıdan geçilmezdi.

Rehber'in bu gezegendeki ilişkilerin genel durumuna dair ayartıcı canlılıktaki tanımlarının *Rehber* tarafından yönlendirilmeye razı olan otostopçular arasında son derece popüler olması şaşırtıcı değildi; sonuç olarak da bu bölüm Rehber'den hiçbir zaman çıkarılmamış ve böylece sonraki gezginlerin Avalars Şehir Devletinde bulunan bugünün modern Brequinda'sının artık beton yığınları, striptiz klüpleri ve Ejder Burger Barlarından ibaret olduğunu keşfetmeleri de tamamen kendilerine bırakılmıştı.

Islington'da hava tatlı ve mis kokuluydu.

Sokaklarda dolaşan Fuolornis Ateş Ejderleri falan yoktu elbette, ama eğer onlardan biri rastlantı eseri buralara uğrayacak olsa yapacağı en iyi şey yolun karşısındaki pizzacıya gidip karnını doyurmak olurdu herhalde, çünkü burada ona pek ihtiyaç yoktu.

Ekstra ançüezli acılı sosisli sandviçlerinin tam yarısına geldiklerinde acil bir durum çıkarsa, her zaman bir mesaj gönderip Fuolornis Ateş Ejderiyle aynı etkiyi uyandıracak bir Dire Straits albümünü müzik setine koydurtabilirlerdi.

"Hayır," dedi Fenchurch, "henüz değil."

Arthur müzik setine Dire Straits'i koydu. Fenchurch tatlı ve mis kokulu gece havasının içeri biraz daha girmesi için yukarı kattaki kapıyı aralık bıraktı. Minderlerden yapılmış oturma gruplarından birine, açılmış şampanya şişesinin hemen yakınına oturdular.

"Hayır," dedi Fenchurch, "bende yanlış olan şeyin ne olduğunu bulmadan olmaz. Hangi parçam? Sanırım," diye ekledi çok, çok, çok yavaşça, "şimdi ellerinin olduğu yerden başlayabiliriz."

"Peki ne tarafa doğru ilerlememi gitmemi istersin?" diye sordu Arthur.

"Aşağı," dedi Fenchurch, "bu durumda."

Arthur elini hareket ettirmeye başladı.

"Aslında," dedi Fenchurch, "aşağı, diğer taraf."

"Ah, evet."

Bütün hafta boyunca iyi olmaktan bıktığı için şimdi sert bir biraya ihtiyacı olan Mark Knopfler, bir cumartesi gecesinde, bir Schecter Custom Stratocaster'ı öttürüp melekler gibi şakıtacak olağanüstü bir yeteneğe sahipti - plak henüz o parçaya gelmediği için şu anda konuyla pek ilgisi yoktur, ama geldiğinde birçok olay patlak verecektir ve o anda bir tarihçi elinde bir şarkı listesi ve kronometreyle orada hazır ve nazır olamayacağına göre, bunu her şeyin hâlâ ağır aksak ilerlediği şu anda belirtmek bizce en iyisidir.

"Ve böylece," dedi Arthur, "dizine geldik. Sol dizinin korkunç ve trajik bir sorunu var."

"Benim sol dizimin," dedi Fenchurch, "hiçbir şeyi yok."

"Gerçekten de öyle."

"Biliyor muydun ..."

"Neyi?"

"Eee, tamam, bildiğini görebiliyorum. Hayır, devam et."

"O halde bu sorun ayaklarınla ilgili bir şey olmalı..."

Fenchurch loş ışığın altında gülümsedi ve ne anlama geldiği pek de açık olmayan bir şekilde, omuzlarını minderlerin üzerinde kıpır kıpır oynattı. Evrende, kesin bir yer belirtmek gerekirse Squornshellous Beta'da, yani şilteler bataklığının iki dünyasında, üstlerinde birilerinin kıpır kıpır oynamasından çok hoşlanacak minderler vardı, özellikle de omuzların ritim kaydırarak hareket etme biçimi yüzünden kıpırdanmanın anlamı belirsiz olursa. Şimdi burada olmaması çok yazık, ama ne yapalım, hayat böyle.

Arthur Fenchurch'ün sol ayağını kucağına koydu ve ona dikkatle baktı. Bacaklarından aşağı kaymış olan elbisesine dair bir sürü ayrıntı, şu anda bu konuda net bir şekilde düşünebilmesini epey zorlaştırıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi, "aslında ne aradığımı bilmiyorum."

"Bulduğun zaman anlayacaksın," dedi kız. "Gerçekten anlayacaksın." Sesinde hafif kuşku uyandıran bir ton vardı. "Orası değil."

Kafasındaki karışıklık iyice artan Arthur kızın sol ayağını yere bıraktı ve sağ ayağını eline alabilecek şekilde yer değiştirdi. Fenchurch öne doğru eğildi, kollarını boynuna dolayarak onu öptü, çünkü bu sırada plak -eğer dinlemişseniz bilirsiniz- bunu yapmamanın imkânsız olduğu o bölüme gelmişti.

Sonra Arthur'a sağ ayağını verdi.

Arthur kızın ayağını okşarken, parmaklarını bileğin üzerinde, ayak parmaklarının altında, ayak bombesinin üzerinde gezdirdi, ama hatalı hiçbir şey bulamadı.

Fenchurch onu son derece eğlenerek izliyor, gülüyor ve başını sağa sola sallıyordu.

"Hayır, durma," dedi, "hayır, bu değil elbette."

Arthur durdu ve kızın yerde duran sol ayağına bakarak kaşlarını çattı.

"Durma."

Sağ ayağı okşamaya devam etti, parmaklarını bileğin çevresinde, ayak parmakların altında, ayak bombesinin çizgisi boyunca tekrar gezdirdi ve dedi ki, "yani sorunun hangi ayağı tuttuğumla ilgili olduğunu mu söylemek istiyorsun...?"

Fenchurch, Squomshelleous Beta'lı basit bir minderin hayatına kucak dolusu bir yaşam sevinci katabilecek omuz silkmelerinden birini daha yaptı.

Arthur kaşlarını çattı.

"Beni kucağına al," dedi kız yavaşça.

Kızın sağ ayağını yere koydu ve ayağa kalktı. Kız da ayağa kalktı. Onu kollarına alıp kaldırdı ve bir kez daha öpüştüler. Bu bir süre devam etti ve ardından kız dedi ki, "Şimdi beni tekrar yere indir."

Hâlâ kafası karışık durumdaki Arthur, onun dediklerini yaptı.

"Evet?"

Kız ona neredeyse meydan okur gibi bakıyordu.

"Peki, ayağımdaki sorun neymiş?"

Arthur hâlâ ne olduğunu anlamıyordu. Yere oturdu, sonra ayaklarını, doğal yaşama alanlarında ve normalde bulundukları yerde incelemek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Onlara böyle çok yakından bakarken dikkatini garip bir şey çekti. Kafasını tamamen yere yapıştırdı ve iyice baktı. Uzun bir sessizlik oldu. Arthur geri çekilip can sıkıntısıyla arkasına yaslandı.

"Evet," dedi, "ayaklarındaki sorunun ne olduğunu görüyorum. Ayakların yere değmiyor."

"Peki... yani bu duruma ne diyorsun?"

Arthur ona acele bir bakış attı ve kızın gözlerini aniden koyultmuş olan endişeyi gördü. Kız dudağını ısırmış titriyordu.

"Ne yapa ..." diye kekeledi. "Sen ...?" Fenchurch, karanlık korkularla dolu gözyaşlarıyla dolan gözlerini saklamak için başını sallayarak saçlarını yüzüne düşürdü.

Arthur çabucak kalktı, kollarını kızın boynuna doladı ve ona tek bir öpücük verdi.

"Belki sen de benim yapabildiğimi yapabilirsin," dedi ve üst kattaki ön kapıdan öylece yürüyüp çıktı.

Plak en güzel bölüme gelmişti.

yirmiüç

Xaxis yıldızının çevresinde savaş tam gaz devam ediyordu. Korkunç bir şekilde silahlandırılmış yüzlerce acımasız Zirzla gemisi, gümüş renkli devasa Xaxisian gemisinin yaydığı kavurucu ışınlarla paramparça olup atomlarına ayrılmış durumdaydı.

Ayın da bir bölümü yok olmuş, içinden geçerken uzayın dokusunu da yırtıp atan aynı yakıcı güç silahları tarafından havaya uçurulmuştu.

Geriye kalan Zirzla gemileri her ne kadar korkunç silahlarla da donatılmış olsalar da Xaxisian gemisinin öldürücü gücü karşısında umutsuz bir şekilde klasman dışı kalmışlardı ve hızla ufalanan ayın arkasına sığınmak üzere kaçıyorlardı. Ama aynı hızla arkalarından onları izlemekte olan Xaxisian gemisi bir tatile ihtiyacı olduğu anonsunu yaparak savaş alanını aniden terk ediverdi.

Bir an için korku ve şaşkınlık ikiye katlandı, ama Xaxisian gemisi çoktan gözden kaybolmuştu bile.

Emrindeki sersemletici güçlerle birlikte uzayın mantıksızca şekillendirilmiş engin arazilerinde hızla, pek zorlanmadan ve her şeyden önemlisi sessizce ilerliyordu.

Bir bakım atölyesinden bozma uyku mekânında, yağlı ve kokulu ranzasının derinliklerindeki Ford Prefect, havlularının arasında uyuyor, rüyasında eski uğrak yerlerini görüyordu. Derin uykusunun bir noktasındaki rüyada kendisini New York'ta gördü.

Rüyasında, gecenin geç bir saatinde Doğu Yakasındaki nehrin kıyısında yürüyordu ve nehir öyle acayip kirlenmişti ki, artık suyun içinde bir sürü yeni canlı türü kendiliğinden ortaya çıkıyor, kendileri için devlet yardımı ve oy hakkı talep ediyorlardı.

Bunlardan biri yüzerek yanından geçti ve el salladı. Ford da ona el salladı.

O şey çırpınarak kıyıya doğru yüzdü ve oflaya puflaya karaya çıktı.

"Selam," dedi, "ben az önce yaratıldım. Evren için, her açıdan tamamen yeni bir şeyim. Bana anlatabileceğin bir şey var mı?"

"Üff," dedi Ford, biraz hayretle, "sanırım bazı barları nerede bulabileceğini anlatabilirim."

"Aşk ve mutluluktan ne haber. Bu tür şeylere çok ihtiyaç olduğunu hissedebiliyorum," dedi, duyargalarını dalgalandırarak. "Bunlarla ilgili bir tiyo var mı?"

"İstediğin türden şeylerin bir kısmını," dedi Ford, "Yedinci Cadde'de bulabilirsin."

"İçgüdüsel olarak," dedi yaratık, ısrarcı bir ses tonuyla, "güzel olmamın gerekli olduğunu hissediyorum. Öyle miyim?"

"Açıksözlüsün değil mi?"

"Lafı uzatmaya gerek yok. Güzel miyim?"

Yaratık şimdi bütün kaldırıma yayılıyordu, şapırdayıp fokurdamaya başlamıştı. Yakınlarındaki bir şarapçının dikkatini çekmişti.

"Bana göre mi?" dedi Ford. "Hayır. Ama dinle," diye ekledi bir saniye sonra, "çirkin olduğu halde idare edip giden bir sürü kişi var, bilirsin. Orada, aşağıda senin gibi başkaları da var mı?"

"Bana bak, ahbap," dedi yaratık, "dediğim gibi, ben burada yeniyim. Hayat benim için tam anlamıyla yabancı. Anlatsana neye benziyor?"

İşte bu Ford'un söz sahibi olduğunu hissederek konuşabileceği bir konuydu.

“Hayat,” dedi, “bir greyfurt gibidir.”

“Eee, nasıl yani?"

“Nasıl desem, turuncuyla sarı karışımı ve dış yüzeyi pütürlü gibi, ortası da ıslak ve mürekkep balığı gibi bir şeydir. İçinde çekirdekleri de vardır. Ha, bazıları kahvaltıda onun yarısını yemekten hoşlanır.”

“Burada konuşabileceğim başka kimse bulabilir miyim?”

“Bulursun herhalde,” dedi Ford. “Bir polise sor.”

Ford Prefect ranzasının derinliklerinde kıpırdanarak diğer tarafına döndü. Bu, onun en sevdiği tipte rüyalardan biri değildi, çünkü içinde Erotikon Ahi’nin Üç Memeli Fahişesi Eccentrica Gallumbits yoktu, ki onun rüyalarının çoğunu o süslerdi. Ama en azından uyuyabiliyordu.

yirmidört

Sokakta yukarı doğru yükselen güçlü bir hava akımı olduğu için şanslıydı, çünkü Arthur bu işi bir süredir denememişti, en azından bilerek denememişti ve bu işin bilerek yapılması zaten onun yapılamaması anlamına geliyordu.

Hızla aşağı savruldu, havada tepetakla yuvarlandı, tam kapının eşiği çenesinde koca bir yarık açıyordu ki birden yaptığı şeyin ne kadar aptalca olduğunun şaşkınlığına kapıldı ve işin yere çarpmakla ilgili kısmını unuttuğu için de yere çarpmadı.

İyi numara, diye düşündü, becerebilirsen.

Yer başının üzerinde gözdağı verircesine asılı duruyordu.

Yeri, onun ne kadar olağanüstü büyük bir şey olduğunu ve orada asılı durmaktan vazgeçip kendi üzerine düşmeye karar verecek olursa canını nasıl da yakacağını düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine lemurlarla ilgili hoş şeyler düşünmeye uğraştı, ki bu tam da yapması gereken türden bir şeydi, çünkü o sırada lemurun ne olduğunu tam olarak hatırlayamamıştı; acaba her nerede yaşıyorsa orada muazzam büyüklükteki sürüler halinde gezinen hayvanlardan biri miydi, yoksa vahşi bir hayvan mıydı bilemiyordu, ama sonuçta her şeye olumlu yaklaşmak gibi bir kolaycılığa kaçmadan iyi şeyler düşünmeye çalışmak hiç de kolay bir iş değildi ve bütün bunları düşünerek zihnini iyice meşgul ederken, bedeni de hiçbir yere değmediği gerçeğine uyum sağlamaya çalışıyordu.

Bir Mars çikolatasının açılmış kâğıdı sokak boyunca sürüklenip gitti.

Bir an için gözle görülür bir şüphe ve kararsızlık geçirdikten sonra kâğıt rüzgârın kendisini havaya kaldırmasına ve Arthur ile yer arasında oynatmasına izin verdi.

“Arthur...”

Yer, hâlâ başının üzerinde aynı tehditkâr tavırla asılı duruyordu ve Arthur bu konuda bir şey yapma zamanının geldiğini düşündü, örneğin ondan uzağa düşmek gibi ve yaptığı şey de bu oldu. Yavaşça. Çok çok yavaşça.

Yavaşça, çok çok yavaşça düşmekteyken, gözlerini kapattı - hiçbir şeyi sarsmamak için çok dikkat ederek.

Gözlerini kapatma hissi bütün vücudunu dolaştı. Bu hissin ayaklarına ulaşmasının ardından tüm vücudu gözlerinin artık kapalı olduğu ve bu yüzden paniğe gerek olmadığı düşüncesiyle uyarıldığında gövdesini yavaşça, çok çok yavaşça bir tarafa çevirdi, zihniniyse başka bir tarafa.

Bu durumun yer sorununu çözmüş olması gerekiyordu.

Artık etrafındaki temiz havayı hissedebiliyor, çevresinde neşeli bir meltem esiyor ve Arthur’un oradaki varlığından rahatsız olmuyordu; gözlerini yavaşça, çok çok yavaşça, derin ve uzak bir uykudan uyanırcasına açtı.

Daha önce de uçmuştu elbette. Birçok kereler, ta ki kuşların konuşmalarını dinlemekten bıkkınlık gelene kadar Krikkit üzerinde uçmuştu örneğin, ama bu farklıydı.

Burada, kendi dünyasındaydı, birkaç farklı nedene bağlanabilecek hafif bir titreme dışında sessizce ve gürültüsüzce havada süzülüyordu.

Kendisinden üç, üç buçuk metre aşağıda sert bir asfalt vardı ve birkaç metre sağında üst caddenin

sarı sokak lambaları bulunuyordu.

Sokak karanlık olduğu için şanslıydı, çünkü onların gece boyunca yanmalarını sağlayacak zaman ayarı beceriksizce yapılmıştı; öğle yemeği vaktinden hemen önce açılıyor ve karanlık bastırırken de kapanıyordu. İşte bu yüzden Arthur karanlık bir belirsizlik peleriniyle sarmalanmış durumdaydı.

Başını Fenchurch'e doğru yavaşça, çok çok yavaşça kaldırdı, kız şaşkınlıktan nefesi tutulmuş bir şekilde ve sessizce evinin üst kapı girişinde öylece duruyordu.

Yüzü Arthur'un beş on santim uzağındaydı.

"Sana ne yaptığını sormak üzereydim," dedi, hafifçe titreyen bir sesle, "ama sonra ne yaptığını görebildiğimi fark ettim. Uçuyordun. Onun için," küçük bir şaşkınlık duraklamasının ardından konuşmaya devam etti, "saçma bir soru olacakmış gibi geldi."

"Sen de yapabilir misin bunu?" dedi Arthur.

"Hayır."

"Denemek ister misin?"

Kız dudağını ısırdı ve başını salladı, hayır demek anlamında değil, yalnızca tam bir şaşkınlık ifadesi olarak. Yaprak gibi titriyordu.

"Çok kolay bir şey," diye ısrar etti Arthur, "eğer nasıl olduğunu bilmiyorsan? İşin en önemli kısmı da bu. Bu işi nasıl yaptığına kesinlikle emin olmamak."

Sadece ne kadar kolay olduğunu göstermek için sokak boyunca süzülerek uzaklaştı, oldukça çarpıcı bir şekilde yukarı doğru savruldu ve tıpkı rüzgâra kapılmış bir banknot gibi sallanarak kıza doğru alçaldı.

"Bunu nasıl yaptığımı sor."

"Nasıl... yaptın bunu?"

"Hiç fikrim yok. En ufak bir fikrim bile yok."

Kız büyük bir şaşkınlık içinde omuzlarını silkti. "O halde ben nasıl...?"

Arthur hafifçe salınarak biraz daha aşağı indi ve elini uzattı.

"Sadece denemeni istiyorum," dedi, "haydi elime bas. Yalnızca bir ayağınla."

"Ne?"

"Haydi dene."

Huzursuz bir şekilde, tereddütle ve sanki tam önünde havada yüzen birinin eline basıyormuş gibi yapacaksın diyordu, kendi kendine kız ve ayağının biriyle Arthur'un eline bastı.

"Şimdi öbürünü."

"Ne?"

"Ağırlığını arkadaki ayağından çek."

"Yapamam."

"Haydi dene."

"Böyle mi?"

"Aynen."

Huzursuz bir şekilde, tereddütle ve sanki diyordu, kendi kendine - sonra yaptığı şeyin neye benzediğini kendisine anlatmaktan vazgeçti, çünkü bunu bilmeyi hiç istemiyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Gözlerini tamamen karşıdaki harap deponun damındaki bacaya sabitledi, ki bu baca onu haftalardır tedirgin ediyordu, çünkü kesinlikle yıkılacaktı ve Fenchurch bu konuda birilerinin bir şey yapıp yapmayacağını ya da birilerine bir şey söylemesinin gerekip gerekmediğini merak ediyordu ve tüm

bunları düşünürken hiçbir şeyin üzerinde durmayan birinin elinin üzerinde durduğunu bir an için bile aklına getirmemişti.

"Şimdi de," dedi Arthur, "ağırlığını sol ayağından çek."

Depo köşeyi döndüğünde bürolarıyla karşılaştığı halı şirketine ait olmalı diye düşündü ve ağırlığını sol ayağından çekti; belki de gidip onlarla baca hakkında konuşmalıydı.

"Şimdi de," dedi Arthur, "ağırlığını sağ ayağından çek."

"Yapamam."

"Dene."

Daha önce bacayı bu açıdan hiç görmemişti ve ona sanki orada çamur ve balçıktan yapılmış bir kuş yuvası varmış gibi geldi. Eğer biraz öne doğru eğilecek ve sağ ayağını kaldıracak olursa, belki daha iyi görebilirdi.

Arthur aşağıda sokakta birinin kızın bisikletini çalmaya çalıştığını görünce birden paniğe kapıldı. Tam da şu sırada bir kavgaya karışmak istemiyordu ve adamın işini sessizce bitirip kafasını yukarı kaldırmaması için dua etti.

Adamda bisiklet çalmayı alışkanlık haline getirmiş birinin sessiz ve kaypak bakışları vardı, üstelik çaldığı bisikletlerin sahiplerini başının birkaç metre üzerinde havada süzülürken bulmaya da alışık değildi. Sonuç olarak bu iki alışkanlığı sayesinde oldukça rahattı, kararlı ve dikkatli bir şekilde işine yoğunlaşmıştı; bisikletin betona gömülü demir bir çubuğa tungsten karbid halkalarla tartışılmaz biçimde bağlı olduğunu görünce sakin bir şekilde bisikletin her iki tekerleğini de büktü ve yoluna devam etti.

Arthur uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

"Sana bulduğum yumurta kabuğuna baksana," dedi Fenchurch, Arthur'un kulağına.

yirmibeş

Arthur Dent'in yaptıklarının devamlı izleyicisi olanlar, şimdiye kadar artık onun karakteri ve alışkanlıklarıyla ilgili bir izlenim edinmişlerdir; ama bu izlenim gerçeği ve elbette yalnızca gerçeği kapsasa bile, gerçeği bütün muhteşem boyutlarıyla oluşturmakta yine de bir şekilde yetersiz kalacaktır.

Bunun nedenleri de çok açıktır. Düzeltme, seçme, ilginç olanla ilgili olan arasındaki dengeyi sağlama, olay karşısında alınan tavırlarla ilgili uzun ve sıkıcı bölümleri çıkarıp atma ihtiyacı gibi.

Örneğin, tıpkı şunun gibi. "Arthur Dent yatmaya gitti. Merdivenleri çıktı, onbeş basamağın her birini, kapıyı açtı, odasına girdi, ayakkabılarını, çoraplarını, ardından da üzerindeki giysilerin hepsini teker teker çıkardı ve onları düzgün bir şekilde katlanmış bir yığın halinde yere bıraktı. Pijamalarını giydi, mavi çizgili olanları. Yüzünü ve ellerini yıkadı, dişlerini fırçaladı, tuvalete gitti, bunları yanlış sırayla yaptığını bir kez daha fark etti ve ellerini yeniden yıkamak zorunda kaldı, sonra yatağına gitti. Onbeş dakika kitap okudu ve ilk on dakikayı bir gece önce nerede kaldığını bulmak için harcadı, ardından ışığı kapattı ve bir iki dakika içinde uykuya daldı.

"Etraf karanlıktı. Tam bir saat boyunca sol tarafının üzerinde yattı.

"Sonra bir an için uykusunda huzursuzca kıpırdandı ve ardından sağ tarafına dönüp uyumaya devam etti. Bundan bir saat sonra gözkapakları hafifçe titredi, burnunu yavaşça kaşıdı, ama tekrar sol tarafına dönmeden önce dolu dolu bir yirmi dakika daha geçti. Ve böylece geceyi uyuyarak geçirdi.

"Saat dörtte kalktı ve bir kez daha tuvalete gitti. Tuvaletin kapısını açtı ..." ve bu şekilde sürüp gidebilir.

Bunlar boş sözlerdir. Bütün bu yazılanların olayın ilerlemesine hiçbir katkısı yoktur. Bunlar yalnızca Amerikan pazarının serpilip gelişmesini sağlayan cicili bicili şişman kitaplar yaratırlar, ama onlarla hiçbir yere varamazsınız. Kısaca söylemek gerekirse, bütün bunlar bilmek isteyeceğiniz ayrıntılar değildir.

Diş fırçalama ve temiz çorap bulma gibi değişik çeşitlemeler dışında metinden çıkarılan başka ayrıntılar da vardır ki bunların bazıları insanların olağanüstü ilgisini çeker.

Örneğin, insanlar Arthur ve Trillian arasında başlamak üzere gibi olan şeyin ne olduğunu öğrenmek ister, yani aralarındaki ilişki acaba hiç daha ileri bir noktaya varmış mıydı?

Böyle bir sorunun cevabı, elbette ki, bunun onları hiç ilgilendirmediği olacaktır.

Ya da Krikkit'de geçirdiği bütün o geceler boyunca Arthur'un ne yaptığını aslında merak ettiklerini söylerler. Gezegende Fuolomis Ateş Ejderleri ya da Dire Straits albümleri yok diye insanlar oturup her gece kitap okuyacak değildir herhalde.

Ya da daha belirgin bir örneği ele alalım. Tarihöncesi Yerküre'de yapılan komite toplantısının ertesi gecesi neler olmuştu? Hani Arthur'un kendisini, Golgafrinçan gezegenindeyken bir reklam şirketinin sanat bölümünde çalışan ve her sabah uyandığında neredeyse birbirinin aynısı yüzlerce kötü aydınlatılmış diş macunu fotoğrafına bakmaktan yeni kurtulmuş Mella adında genç ve güzel bir kızla birlikte bir yamaçta oturur ve yavaşça ağaçların üzerinde yükselen ayı seyrederken bulduğu o gecede neler yapmışlardı? Arkasından neler oldu? Burada da cevap elbette ki o kitabın bittiği

olacaktır.

Bir sonraki kitap, öyküyü beş yıl sonrasından başlatmış ve bazılarının iddiasına göre, ketumluğu fazla abartmıştı. "Şu Arthur Dent," diye galaksinin en uzak köşelerinden bile haykırışlar geliyordu ve şimdi de düşünmesi bile korkunç uzaklıktaki yabancı bir galaksiden geldiği sanılan gizemli bir uzay aracına kazınmış sözler bulunmuştu, "nedir o, bir insan mı, yoksa bir fare mi? Onun çaydan ve hayat meselelerinden başka ilgilendiği bir şey yok mu? Onun bir ruhu yok mu? İhtirasları yok mu? Uzun lafın kısası bu adam hiç kimseyle yatmaz mı?"

Bütün bunları öğrenmeyi arzu edenler okumaya devam etsin. Diğerleriyse iyi bir kısım olan ve içinde Marvin'in de yer aldığı son bölüme atlasın.

yirmialtı

Yukarı doğru sürüklenirlerken Arthur Dent, değersiz bir dakikayı, kendisini genellikle hoş ama sıkıcı, son zamanlardaysa garip ama sıkıcı bulan arkadaşlarını düşünmek için ayırdı ve onların barda iyi vakit geçiriyor olmalarını yürekten diledi, ki bu bir süre için onları son düşünüşü olacaktı.

Birbirleri etrafında sarmallar çizerek dönerken yavaşça yükseldiler; tıpkı sonbaharda çınar ağaçlarından döne döne düşen, tüylü ve hafif çınar tohumlarına benziyorlardı, aralarındaki tek fark onlar ters yöne doğru hareket ediyorlardı.

Ve bedenleri yükselirken, zihinleri de bu yaptıkları şeyin tamamen ve bütünüyle imkânsız bir şey olduğunu ya da fizik kurallarının henüz ulaşması gereken pek çok yenilik olduğunu fark etmenin heyecanı içinde şarkılar söylüyordu.

Fizik kuralları da önce başını iki yana sallayıp sonra diğer tarafa çevirdi, dikkatini Euston Caddesinden Batı yönüne giden üst geçitte arabaların yollarına devam etmesini sağlamak, sokak lambalarını yanık tutmak ve Baker Caddesinde birisi elinden çizburgerini düşürdüğünde içindekilerin yere saçılmasını garanti etmek üzerinde yoğunlaştırdı.

Aşağılarında Londra'nın bir ipe dizilmişe benzeyen ışıkları gittikçe küçülüyor ve sarhoş olmuşçasına bir o yana bir bu yana yalpalıyor, yalpalayıp dönüyor, dönüyordu. Arthur kendi kendisine sürekli hatırlatıyordu ki burası, üzerlerinde açılan gökyüzüne uzanan ışıklarıyla, galaksinin ücra bir köşesindeki Krikkit'in tuhaf renkli çayırları değil, Londra'ydı.

"Bir dalış yapmayı denesene," diye seslendi Fenchurch'e.

"Ne?"

Kızın sesi uçsuz bucaksız bomboş havanın içinde tuhaf bir şekilde net ama uzak gibiydi. Nefes nefese, güvensiz ve zayıf bir sesti - netlik, zayıflık, uzaklık, nefes nefeselik, bunların hepsi bu seste toplanmıştı, hepsi bir aradaydı.

"Biz uçuyoruz ..." dedi kız.

"Biraz," diye seslendi Arthur, "bunu düşünmemeye çalış. Bir dalış yapmayı dene."

"Bir da-"

Eli Arthur'un elini yakaladı, bir sonraki saniye içinde kendi ağırlığını da ona aktardı ve beklenmedik bir şekilde, boşlukta deli gibi bir yerlere tutunmaya çalışarak Arthur'un altından yuvarlanıp gitti.

Fizik kuralları Arthur'a bir göz attı ve onun da dehşet içinde aptallaşıp bu baş döndürücü düşüşle midesi alt üst olmuş bir halde ve sesi dışında vücudunun her yanı çığlıklar atarak hızla uzaklaşmakta olduğunu gördü.

Hızla alçalıyorlardı, çünkü burası Londra'ydı ve aslında burada böyle şeyler yapamazdınız.

Arthur kızı tutamamıştı, çünkü burası Londra'ydı ve buradan bir buçuk milyon kilometreden daha yakın bir uzaklıktaki -tam olarak sekizyüz on kilometre- Pisa şehrinde Galileo, yere düşen iki kütlenin birbirlerine oranla ağırlıkları ne olursa olsun, aynı ivmeyle düşeceklerini gayet açık bir şekilde göstermişti.

Düşüyorlardı.

Başı dönüp midesi bulanarak düşen Arthur, basit bir kuleyi bile düz tutmaktan aciz İtalyanların fizik kurallarına ilişkin söylediği her şeye inanarak gökyüzünde dolaşmaya devam edecek olursa başlarının beladan kurtulmayacağını fark etti ve işte kendisi bal gibi de Fenchurch'den hızlı düşüyordu.

Onu yukarıdan yakaladı ve beceriksizce omuzlarını kavramaya çalıştı. Başardı.

Güzel. Şimdi birlikte düşüyorlardı, ki bu çok tatlı ve romantikti, ama temel meseleyi çözemiyor, yani düşüyor oldukları gerçeğini değiştiremiyordu; üstelik yer Arthur'un gizli kalmış başka numaraları olup olmadığını görmek için beklemeden, tam aksine bir ekspres tren gibi üstlerine geliyordu.

Kızın ağırlığını taşıyamıyordu, kızı üstüne koyabileceği ya da dayayabileceği hiçbir şey yoktu. Tek düşünebildiği öleceklerinin çok açık olduğuydu ve eğer gerçekleşeceği çok açık olarak görülebilen bu şeyden başka bir şeyin gerçekleşmesini istiyorsa, çok açık olarak görülebilenin dışında bir şey yapması gerekiyordu. Böyle düşünürken tanıdık topraklarda olduğunu hissetti.

Kızı bıraktı ve iterek kendisinden uzaklaştırdı, Fenchurch şaşkınlıktan taş kesilmiş bir şekilde yüzünü ona çevirip baktığı sırada küçük parmağıyla onun küçük parmağını yakaladı, kızı yukarı doğru savurdu ve ardından kendisi de beceriksizce onu izledi.

"Lanet olsun," dedi kız, kesinlikle hiçbir şeyin üzerinde nefes nefese soluyarak otururken ve ardından kendisini toparladığında ikisi birlikte gecenin içine doğru uçarak uzaklaştılar.

Bulutların hemen altındaki bir düzeye geldiklerinde durdular ve gelmeleri imkânsız olan bu noktayı gözden geçirdiler. Çok altlarında görünen yerin fazlaca ısrarlı ve kararlı bir gözle bakılacak bir şey değil, ancak geçerken göz atılabilecek bir şey olduğuna karar verdiler.

Fenchurch, cesaret sergileyerek küçük dalış denemeleri yaptı, ardından kendisini rüzgâra karşı doğru biçimde ayarladığında gerçekten de göz kamaştırıcı bir iki dalış yapabildiğini fark etti, dalışlarını parmaklarının üzerinde yaptığı küçük bir dönüşle bitirdi ve bunu eteğini bacakları etrafında dalgalandıran minik bir düşüş izledi; bütün bunlar olup biterken Marvin ve Ford Prefect'in neler çevirdiğini öğrenmeyi isteyen okurlar tam da bu noktada bu bölümü bırakıp sonraki bölümlere geçmeli, çünkü tam burada artık daha fazla bekleyemeyen Arthur, Fenchurch'ün elbisesini çıkarmasına yardım edecekti.

Elbise rüzgârda dalgalanarak aşağı doğru süzüldü, küçücük bir nokta haline gelip gözden kaybolana dek sürüklendi ve sabahleyin bahçesindeki çamaşır ipinin üzerinde onu asılı olarak bulan Hounslow'lu bir ailenin hayatını çeşitli ve karmaşık nedenlerle altüst etti.

Sessiz bir kucaklaşma içinde birbirlerine sarılan Arthur ile Fenchurch hayaletleri andıran nemli bulutların arasında yüzmeye başlayana kadar yükseldiler; ki bu bulutlar, bir uçağın kanatları arasında tüy tüy uçuşurken gördüğünüz, ama sıcak ve havasız uçağın içinde oturur, başka birinin çocuğu gömleğinizin üzerine sabırla sıcak süt dökmeye uğraşır ve siz de çiziklerle dolu küçük pleksiglas bir pencereden dışarı bakmaya çalışırken hiçbir zaman elinizle hissedemediğiniz türden bulutlardı.

Arthur ve Fenchurch ise onları hissedebiliyorlardı, bunlar çok hafif tutamlar halinde, soğuk ve inceydiler, vücutlarına sarılıveren çok soğuk ve çok ince şeylerdi. Her ikisi de, hatta bu soğuk ve nemden yalnızca Marks and Spencer'dan alınma iki minik kumaş parçasıyla korunmakta olan Fenchurch bile, yerçekiminin kendilerini rahatsız etmesine izin vermediklerine göre basit bir soğuk ve oksijen yetersizliğinin umurlarında bile olmayacağını hissediyordu.

Fenchurch bulutların buğulu gövdelerinin içine doğru yükselirken Arthur tarafından, uçtuğunuz ve ellerinizi kullanmadığınızda mümkün olan tek şekilde, yani yavaşça, ama çok yavaşça çıkarılan

Marks and Spencer'dan alınma kumaş parçaları, sabah olduğunda üst ve alt parçalar olarak sırasıyla Isleworth ve Richmond'da büyük gürültüye sebep olacaktı.

Yüksek bir yığın halinde gezinen bulutun içinde uzun bir süre kaldılar ve en sonunda ıslak bir şekilde tepesinden çıktıklarında Fenchurch yükselen bir hava akıntısının dalgalarına kapılmış bir denizyıldızı gibi kendi etrafında yavaşça dönmekteydi ve orada, gecenin gerçekten ayışığıyla aydınlandığı yerin bulutların üstü olduğunu anladılar.

Işık koyu, ama pırıl pırıldı. Burada yükselen dağlar farklıydı, ama üzerlerindeki kendilerine özgü bembeyaz kutup karlarıyla bunlar yine de dağdı.

Yüksek bir yığın halindeki bir kümülüsnimbusun içinden çıkmışlardı ve şimdi de bulutun kenarına doğru sürüklenerek tembel tembel iniyorlardı; ama bu sefer, Fenchurch Arthur'un üzerindekileri sıyırıyordu, bütün giysileri aşağıda onları sarmalayan beyazlığa doğru şaşkın bir şekilde kıvrıla kıvrıla inerken bir yandan da Arthur'u onlardan kurtulmanın özgürlüğüyle ödüllendiriyordu.

Arthur'un dudaklarını, boynunu, göğsünü öptü ve kısa bir süre sonra tanımı zor bir T şeklinde yavaşça dönerek, birlikte süzülmeye başlamışlardı bile; ki bu manzara tam da o anda oradan karnı pizzayla tıka basa dolu bir Fuolomis Ateş Ejderi geçecek olsa, onun bile kanatlarını çırpıp hafifçe öksürmesine yol açabilirdi.

Bununla birlikte bulutlarda hiç Fuolomis Ateş Ejderi yoktu ve olamazdı da; çünkü Boeing 747'lerin bolluğuna karşılık, onların da nesli ne yazık ki dinozorlar, dodo kuşları, Fraz Takımyıldızı'ndaki Stegbartle Major'lu Koca Sopalanmış Wintwock gibi tükenmişti ve Evren onların benzerlerini bir daha asla göremeyecekti.

Boeing 747'nin yukarıdaki listede pek de beklenmedik şekilde yer almasının nedeni bir iki saniye sonra Arthur ve Fenchurch'ün hayatlarında da benzer bir şey olacağı gerçeğiyle bağlantılıydı.

Boeing 747'ler kocaman şeylerdi, ürkütücü büyüklükte şeylerdi. Bunu, ancak onlardan biriyle havada karşılaşınca anlardınız. Fırtına gibi bir hava akını ve çığlık çığlığa, hareketli bir rüzgâr duvarı birden karşınıza çıkıverirdi ve uçağın yakınlarında bir yerlerde, Arthur ile Fenchurch'ün o sırada yaptığına benzer bir şey yapacak kadar sersemseniz, ağır bombardıman altındaki kelebekler gibi bir kenara savruluverirdiniz.

Bununla birlikte bu kez önce yürek sızlatan bir düşüş ya da cesaret kaybı olmuş, sonrasındaki birkaç saniye içinde tekrar bir araya geliş yaşanmış ve sarsıcı sesin içinden yepyeni ve harikulade bir fikir doğmuştu.

Boston Massachusetts'den Bayan E. Kapelsen yaşlı bir hanımdı, öyle ki aslında artık hayatının son demlerini yaşadığını düşünüyordu. Çok şeyler görmüş ve gördüklerinin bir bölümüne akıl erdirememişti, ama şu son zamanlarda bir parça sıkıldığı konusunda şikayetçiydi. Her şey iyiydi, hoştu, ama belki de biraz fazla anlaşılır ve biraz fazla rutindi.

İç geçirerek, küçük plastik panjurları kenara çekti ve kanatların üzerinden dışarıya doğru baktı.

Önce hostesi çağırması gerektiğini düşündü, ama sonra, hayır, dedi, lanet olsun, kesinlikle hayır, bu onun, yalnızca onun içindi.

Yaşlı bayanın açıklanması imkânsız iki kişisi, en sonunda, kanattan kayıp uçak motorunun rüzgârında yuvarlanıp gittiklerinde bütün neşesi yerine gelmişti.

Yaşlı bayan en çok da, herkesin ona söylemiş olduğu neredeyse her şeyin aslında yanlış olduğunu fark ettiği için rahatlamıştı.

Ertesi sabah, Arthur ve Fenchurch restorasyondan geçirilen mobilyaların sokak boyunca hiç dinmeyen vızıltısına rağmen geç vakitlere kadar uyudular.

Ertesi akşam her şeyi yeniden yaşadılar, ama bu kez bir Sony volkmen eşliğinde.

yirmiyedi

“Her şey ne kadar muhteşem,” dedi Fenchurch birkaç gün sonra. "Ama yine de bana ne olduğunu öğrenmek zorundayım. Anlıyor musun, ikimizin arasındaki fark bu. Sen bir şey kaybettin ve onu yeniden buldun, bense bir şey buldum ve onu kaybettim. Onu tekrar bulmak zorundayım.”

Fenchurch’ün o gün akşama kadar dışarıda olması gerekiyordu, o yüzden Arthur tüm gününü telefon etmekle geçirdi.

Murray Bost Henson, sayfaları küçük, ama yazıları büyük şu gazetelerin birinde gazetecilik yapıyordu. Buna rağmen işinde en kötülerinden biri olmadığını söyleyebilmek hoş olurdu, ama ne yazık ki durum böyle değildi. Ama tanıdığı tek gazeteci olduğu için Arthur yine de onu aramıştı.

“Arthur benim eski çorba kaşığım, gümüş çorba kasem, senin sesini duymak ne kadar da özel bir sürpriz. Birisi bana senin uzaya mı ne gittiğini söylemişti.”

Murray’ın kendi kullanımına uygun olarak icat ettiği, kendine has bir sohbet dili vardı ve bu dili kendisinden başkası kullanamaz, hatta anlayamazdı bile. Hemen hiçbir sözcüğü bir anlam ifade etmezdi. Herhangi bir anlam ifade edenleri de öylesine mükemmel bir şekilde gizlenmiş olurdu ki o saçmalık heyelanı arasında kimse onları fark edemezdi. Daha sonrasında ne demek istediğini fark ettiğinizdeyse bu ilgili herkes için genellikle kötü bir zaman olurdu.

“Ne?” dedi Arthur.

“Yalnızca bir söylenti benim yaşlı fildişim, benim küçük yeşil bezik masam, yalnızca bir söylenti. Büyük olasılıkla hiçbir anlamı olmasa da senden bu konuda bir açıklama isteyebilirim.”

“Söylenecek hiçbir şey yok. Yalnızca bar dedikodusu bu.”

“Biz bu küçük dedikodularla yaşıyoruz benim yaşlı protez bacağım, biz onlarla yaşıyoruz. Üstelik haftanın diğer hikâyelerindeki diğer meselelerden birine de cuk oturacağı için bunu inkâr etmen uygun düşebilir. Pardon, az önce kulağımdan bir şey düşürdüm.”

Bir anlık bir sessizliğin ardından Murray Bost Henson telefona döndüğünde sesinden gerçekten sarsılmış olduğu anlaşılıyordu.

“Şimdi hatırladım da,” dedi, “dün akşam amma da garip bir gece geçirdiğim. Her neyse, eski dostum, ne olduğunu anlatacak değilim, ama söylesene Halley kuyrukluyıldızıyla dolaşmış olmak nasıl bir his?”

“Ben,” dedi Arthur bastırılmış bir iç çekişle, “Halley kuyrukluyıldızıyla dolaşmadım.”

“Pekâlâ. O zaman Halley kuyrukluyıldızıyla dolaşmadığın için ne hissediyorsun?”

“Çok rahatım, Murray.”

Murray bunu not alırken bir sessizlik oluştu.

“Bu benim için yeter de artar bile Arthur, bana, Ethel’e ve piliçlere yeter de artar bile. Haftanın genel garipliğiyle uyum içinde. Bu haftayı Gariplikler Haftası olarak adlandırmayı düşünüyoruz. Nasıl, ama?”

“Çok iyi.”

“Kulağa hoş geliyor. Önce üzerine sürekli yağmur yağan şu adam var.”

“Ne?”

"Çorap koncu kadar mutlak bir gerçek. Bütün bilgiler küçük siyah defterinde not edilmiş durumda, her düzeyden eğlence sever için biçilmiş kaftan. Meteoroloji Müdürlüğü olaya muzlu kremalı dondurma misali soğuk bakıyor ve beyaz ceketli küçük garip adamlar ellerinde cetvelleri, kutuları ve damlalıklarıyla dünyanın her tarafından buraya uçuyor. Bu adam çok sıkı bir herif, Arthur, bir numara. Şu kadarını söyleyeyim bu adam Batı dünyasının belli başlı her uçan böceğinin erojen bölgelerinin tamamı. Ona Yağmur Tanrısı diyoruz. Nasıl, ha?"

"Sanırım ben onunla tanıştım."

"Kulağa hoş geliyor. Ne dedin?"

"Onunla tanışmış olabilirim. Durmadan şikâyet ediyor, değil mi ?"

"İnanılmaz! Yağmur Tanrısıyla tanıştın, ha?"

"Eğer aynı adamdan bahsediyorsak. Ona sızlanmayı kesip defterini birine göstermesini söyledim."

Telefonun öbür ucundaki Murray Bost Henson etkilenerek bir an sessiz kaldı.

"Müthiş bir şey yapmışsın. Bu kesinlikle senin becerdiğin ve kesinlikle müthiş bir iş. Dinle, bir tur operatörünün bu adama Malaga'ya gitmemesi için kaç para verdiğini biliyor musun? Yani, Sahra Çölünü sulamak falan gibi sıkıcı şeyleri bir tarafa at, bu adamın önünde yepyeni bir *kariyer* açılmış durumda, para karşılığında birtakım yerlere gitmemek. Adam bir canavara dönüşmek üzere Arthur, onun bingoda kazanmasını sağlamak zorunda bile kalabiliriz.

"Dinle, senin hakkında da bir yazı yazabiliriz Arthur, Yağmur Tanrısını Yağdırtan Adam. Kulağa hoş geliyor değil mi?"

"Evet, ama..."

"Bir bahçe duşu altında fotoğrafını çekmemiz gerekebilir, ama bunu hallederiz. Sen neredesin şimdi?"

"Eee, Islington'dayım. Dinle, Murray ..."

"Islington!"

"Evet..."

"Peki, haftanın *gerçek* garipliğinden ne haber, cidden karmakarışık olanından. Şu uçan kişilerle ilgili herhangi bir şey biliyor musun?"

"Hayır."

"Biliyor olmalısın. Esas dumanları tüten çılgın haber bu. Gerçek soslu köfte bu. Çevre halkı durmadan telefon edip geceleri uçan bu çiftten bahsediyor. Fotoğraf stüdyolarımızda bütün gece çalışıp gerçek bir fotoğraf elde etmeye çalışan adamlarımız var. Mutlaka duymuş olmalısın."

"Hayır."

"Arthur, sen neredeydin? Ha, evet uzayda, notunu aldım. Ama bu aylar önceydi. Dinle, bu hafta boyunca her gece olmuş bu, benim sevgili peynir rendem, hem de tam senin tepende. Bu çift, gökyüzünde uçarak dolaşıyor ve her türlü şeyi de yapıyormuş. Ve bunu söylerken duvarların ardını gözlemekten ya da çemberden geçmekten filan bahsetmiyorum. Bir şey bilmiyorsun öyle mi?"

"Hayır."

"Arthur, yavrum, inan bana seninle konuşmak anlatılamaz derecede zevkliydi, ama şimdi gitmem gerekiyor. Sana fotoğraf makineli ve hortumlu birini göndereceğim. Bana adresini ver. Hazırım, yazıyorum."

"Dinle, Murray, seni bir şey sormak için aramıştım."

"Yapacak çok işim var."

"Yalnızca yunuslarla ilgili bir şey öğrenmek istiyordum."

“Bayat hikâye. Geçen yılın haberi. Unut onları. Onlar gitti.”

“Bu önemli.”

“Dinle, bunu kimse umursamayacaktır. Bir hikâyeyi fazla uzatamazsın. Özellikle de o konudaki tek gelişme, hikâyenin ana konusunun hâlâ ortalarda olmamasıysa, anlıyor musun, daha fazla sürdüremezsin. En azından bizim ilgi alanımız değil. Pazar gazetelerini ara. Belki onlar, birkaç yıl sonra Ağustos ayı civarında ‘Yunuslara Ne Oldu Meselesine Ne Oldu?’ şeklinde bir haber geçebilirler. Ama şimdi bu konuyu kim ne yapsın? ‘Yunuslar Hâlâ Kayıp Mı?’, ‘Devam Eden Yunus Yokluğu’, ‘Yunuslar Hâlâ Kayıp’, ‘Yunuslar -Onlarsız Geçmeye Devam Eden Günler’ mi desinler? Hikâyeler ölür, Arthur. Yere serilir, küçük ayaklarıyla havayı tekmeler ve gökyüzüne uçar benim sevgili meyve sepetim.”

“Murray, ben bunun bir haber olup olmadığıyla ilgilenmiyorum. Ben yalnızca yunuslarla ilgili bir şeyler bildiğini iddia eden California’daki o adamla nasıl ilişki kurabilirim onu öğrenmek istiyorum. Senin bu konuda bir şeyler bileceğini düşünmüştüm.”

“İnsanlar konuşmaya başladı,” dedi o akşam Fenchurch, çellosunu yemlikten içeri almalarının ardından.

“Sadece konuşmakla kalmıyorlar,” dedi Arthur, “kocaman iri harflerle, gazetelerde bingo ödüllerinin altında yayınlıyorlar da. Bunları almamın sebebi de bu.”

Ona uzun ve ince görünümlü uçak biletlerini gösterdi.

“Arthur!” dedi kız, onu kucaklayarak. “Bu onunla konuşmayı başardığın anlamına mı geliyor?”

“Aşırı telefonik bir tükenme yaşadım bugün” dedi Arthur. “Fleet Street’teki her gazetenin her bölümüyle konuştum ve sonunda onun numarasına ulaştım.”

“Çok sıkı çalıştığın belli, terden sırılsıklam olmuşsun, benim zavallı sevgilim.”

“Terden değil,” dedi Arthur bezgin bir sesle. “Az önce burada bir fotoğrafçı vardı. Vazgeçirmeye çalıştım, ama - her neyse önemli olan, evet başardım.”

“Onunla konuştun.”

“Karısıyla konuştum. Kocasının o anda telefona gelemeyecek kadar garip bir durumda olduğunu söyledi ve tekrar arayıp arayamayacağımı sordu.”

Yorgun bir şekilde oturdu, bir şeylerin eksik olduğunu fark etti ve onu bulmak için buzdolabına gitti.

“İçecek bir şey ister misin?”

“Bunun için cinayet bile işleyebilirim. Çello öğretmenim beni yukarıdan aşağı süzüp ‘Ah, evet, tatlım, sanırım bugün biraz Çaykovski çalacağız’ dediğinde bunun zor anlar geçireceğim anlamına geldiğini öğrendim artık.”

“Sonra onu tekrar aradım,” dedi Arthur, “ve karısı kocasının şu anda 3.2 ışık yılı uzakta olduğunu, sonra tekrar aramam gerektiğini söyledi.”

“Ya.”

“Tekrar aradım. Kadın durumun daha iyi olduğunu söyledi. Kocası şimdi sadece 2.6 ışık yılı uzaktaydı, ama telefona çağırmak için bu hâlâ uzun bir mesafe sayılırdı.”

“Sence,” dedi Fenchurch şüpheli bir tonla, “konuşabileceğimiz başka biri var mıdır?”

“Sonra durum daha da kötüleşti,” dedi Arthur, “Bir bilim dergisinde onu şahsen tanıyan biriyle konuştum ve o bana John Watson’un o ayın en moda aptalca teorisinin doğru olduğuna inanmakla kalmayıp bunun kendisine altın sakallı, yeşil kanatlı ve Dr Scholl sandaleti giymiş melekler tarafından getirilmiş kanıtına da sahip olduğunu söyledi. Bunun doğruluğunu sorgulayan kişiler için söz konusu saboları zafer kazanmış bir tavırla çıkarıp gösteriyormuş hemen.”

“İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum,” dedi Fenchurch yavaşça. Huzursuz bir şekilde elindeki biletlerle oynuyordu.

“Bayan Watson’ı tekrar aradım,” dedi Arthur. “Bu arada, kadının adını bilmek istersen, Esrarlı Jill.”

“Anlıyorum.”

“Anladığına memnun oldum. Bunların hiçbirine inanmayacağını düşündüğüm için bu kez

aradığımda konuşmalarımızı telesekretere kaydettim.”

Telefonun yanına gidip bütün düğmeleriyle bir süre oynadı ve hepsine öfkelendi, çünkü bu telefon *Hangisi?* adlı dergi tarafından tavsiye edilen bir markaydı ve çıldırmadan kullanılması imkânsız bir nesneydi.

“İşte burada,” dedi en sonunda, alnındaki teri silerek.

Jeostatik uydu yüzünden ses ince ve çatlak geliyordu, ama aynı zamanda büyüleyici bir sakinlikteydi.

“Belki de,” dedi Esrarlı Jill Watson, “telefonun aslında onun asla girmediği bir odada olduğunu açıklamam gerekirdi. Telefon Tımarhanede, anlıyorsunuz ya. Akıllı Wonko Tımarhaneye girmekten hoşlanmaz ve onun için de girmez. Bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm, çünkü bu sizi telefon etme derdinden kurtarır. Onunla tanışmayı arzu ediyorsanız bu kolaylıkla ayarlanabilir. Bütün yapmanız gereken içeri girmek. Yalnızca Tımarhane dışındaki insanlarla tanışmayı kabul ediyor.”

Kafasının son derece karışmış olduğunu belli eden Arthur’un sesi şöyle dedi: “Özür dilerim, anlamadım. Tımarhane neresi?”

“Tımarhane *neresi* mi?” Yine Esrarlı Jill Watson konuşuyordu. “Bir kürdan paketi üzerinde yazan kullanma talimatını okudunuz mu hiç?”

Arthur’un kasetteki sesi okumadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

“Bunu deneyebilirsiniz. Bunun sizin için işleri biraz daha açıklığa kavuşturduğunu göreceksiniz. Size Tımarhanenin nerede olduğunu gösterdiğini de fark edebilirsiniz. Teşekkür ederim.”

Telefondan gelen ses kesildi. Arthur cihazı kapattı.

“Şey, sanırım bunu bir davet olarak kabul edebiliriz,” dedi omzunu silkerek. “Aslında bilim dergisindeki adamdan adresi almayı da başarmıştım.”

Fenchurch düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak önce ona sonra da biletlere baktı.

“Buna değer mi sence?” dedi.

“Şey,” dedi Arthur, “konuştuğum herkesin onun üşütüğün teki olduğuna inanması dışında, paylaştıkları tek ortak fikir onun yunuslar hakkında yaşayan insanlar arasında en çok bilgi sahibi kişi olduğu.”

“Bu önemli bir anonstur. Şu anda 121 sefer sayılı Los Angeles uçağında bulunmaktasınız. Eğer bugünkü yolculuk planlarınız içinde Los Angeles bulunmuyorsa, şu an, uçağı terk etmeniz için en uygun zamandır.”

otuz

Los Angeles'ta diğer insanların kaldırıp attıkları arabaları başkalarına kiralayan yerlerden birinden bir araba kiraladılar.

"Köşeleri dönerken biraz sorun çıkarıyor," dedi güneş gözlüklerinin ardındaki adam, anahtarları verirken. "Bazen arabayı terk edip aynı yöne giden başka bir araca binmek daha pratik olabiliyor."

Sunset Bulvarı üzerindeki bir otelde bir gece kaldılar, çünkü birisi onlara burada biraz kafalarının karışmasından hoşlanabileceklerini söylemişti.

"Orada kalan herkes ya İngiliz ya acayip ya da her ikisi birdendir. Ayrıca fotoğrafçılar için *Dil, Doğruluk* ve *Mantık*'ı[33] okuyan İngiliz rock yıldızlarını izleyebileceğiniz yüzme havuzu da vardır."

Bu doğruydu. Gerçekten de bir rock yıldızı vardı ve tastamam söylenen şeyi yapıyordu.

Garaj görevlisi arabalarını pek umursamamıştı, ama bu bir sorun sayılmazdı, çünkü onlar da umursamıyordu.

Akşam geç vakitlerde Hollywood tepeleri arasında ve Mullholland Yolu üzerinde arabayla dolaştılar ve önce adı Los Angeles olan göz kamaştırıcı bir yüzen ışık denizine kuşbakışı bakmak, sonra da adı San Fernando Vadisi olan göz kamaştırıcı ışık denizinin karşı kıyısını izlemek için durdular. Her ikisi de göz kamaştırma hissinin, gözlerinin hemen arkasında bir yerde durduğuna ve başka hiçbir taraflarına dokunmadan ve gördüklerinden garip bir tatminsizlik duyarak çekip gittiğine karar verdiler. Heyecan verici ışık denizleri göz önüne alındığında, bunlar iyiydi hoştu, ama ışığın anlamı bir şeyi aydınlatmasındaydı ve bu heyecan verici ışık denizinin aydınlattığı şeyi pek beğenmemişlerdi.

Geç yatıp huzursuz bir uyku uyudular ve öğleyin havanın aptalca sıcak olduğu bir sırada uyandılar. Akıllı Wonko'nun bütün günlerini ve gecelerinin büyük bölümünü bakarak geçirdiği Pasifik Okyanusu'yla ilk karşılaşma için Santa Monica'ya giden otoban boyunca arabalarıyla ilerlediler.

"Birisi bana," dedi Fenchurch, "bir zamanlar bu kumsalda bizim yaptığımız gibi hayatlarında ilk kez Pasifik Okyanusu'nu seyreden iki yaşlı kadının konuşmasına kulak misafiri olduğunu söylemişti. Anlaşılan oldukça uzun bir sessizlikten sonra kadınlardan biri şöyle demiş. 'Biliyor musun, beklediğim kadar büyük değilmiş.'"

Mâlibu'da kumsal boyunca yürüyüp şık sahil kulübelerinden birbirlerini dikkatle kollayarak kimin ne kadar zenginleştiğini anlamaya çalışan milyonerleri izlerken neşeleri de yavaş yavaş yerine geldi.

Güneş gökyüzünün batı yarısından aşağı doğru kaymaya başladığında keyifleri iyice yerine geldi. Her tarafı tangırdayan arabalarına binip aklı başında hiç kimsenin önünde Los Angeles gibi bir şehir inşa etmeye kalkışmayı hayal bile etmeyeceği bir gün batımına doğru ilerlerken kendilerini ansızın şaşırtıcı ve sebepsiz bir mutluluk içinde buldular, öyle ki eski ve korkunç araba radyosunun yalnızca iki istasyon çekmesine, bunları da aynı anda çalmasına bile aldırış etmez olmuşlardı. Ne fark ederdi ki, iki istasyonda sıkı birer rock'n'roll parçası çalıyordu.

"Onun bize yardımcı olabileceğini biliyorum," dedi Fenchurch, kararlı bir şekilde. "Biliyorum, olacak. Adı neydi demiştin, nasıl çağırılmak istiyordu?"

"Akıllı Wonko."

“Onun bize yardım edebileceğini biliyorum.”

Arthur öyle olup olmayacağını merak etti ve Fenchurch’ün kaybettiği şey her neyse onun burada, Yerküre’de bulunması için dua etti, ki şu anda bulundukları Yerküre’nin neyin nesi çıkması bile önemli değildi.

Serpentine’nin kıyısında Fenchurch’le konuştukları günden beri durmaksızın aynı şeyi umuyordu, kendisini daha fazla kemirmemesi için belleğinin erişilmesi en zor köşesine bile isteye gömdüğü şeyi yeniden hatırlamak zorunda kalmamayı.

Santa Barbara’da depodan dönüştürüldüğü anlaşılan bir balıkçı restoranında mola verdiler.

Fenchurch tekir balığı yedi ve çok lezzetli olduğunu söyledi.

Arthur ise kılıçbalığı ızgarası yedi ve bunun kendisini kızdırdığını belirtti.

Yanından geçmekte olan bir garson kızı kolundan yakalayarak azarladı.

“Bu balık niçin bu kadar güzel olmuş?” diye haykırdı öfkeyle.

“Lütfen arkadaşımı bağışlayın,” dedi Fenchurch, şaşkın garson kıza. “Sanırım en sonunda günü iyi gitmeye başladı.”

Eğer bir çift David Bowie alır, David Bowielerden birini öbür David Bowie'nin tepesine koyar, sonra üstteki David Bowie'nin kollarının her iki ucuna da birer David Bowie daha iliştirir ve bütün bu yaptıklarınızı kirli bir kumsal giysisine saracak olursanız, elde ettiğiniz şey tam olarak John Watson'a benzemese de onu tanıyanlar aralarında akılda kalıcı bir benzerlik olduğunu söyleyebilirdi.

Watson uzun boylu ve leylek gibiydi.

O kumsaldaki şezlonguna oturup artık içinde çılgın bir şüpheden çok, huzurlu ve derin bir elem duyarak Pasifik'e bakarken, şezlongunun tam olarak nerede bittiğini ve nerede onun başladığını söyleyebilmeniz kolay olmazdı; üstelik bütün yapının bir anda çökmesi ve bu arada sizin başparmağınızı da birlikte götürmesi olasılığı karşısında elinizi, örneğin onun koluna bile dokundurmaktan çekinirdiniz.

Ama size çevirdiği gülümsemesi hayli etkileyiciydi. Bu gülümseme hayatın size yapabileceği en kötü şeylerden oluşmuş gibiydi, ama o bütün bunları yüzünde o özel sırayla özetleyerek bir araya getirdiğinde, ona bakar ve birden "Ha. Peki, tamam o zaman," diye düşünürdünüz.

Konuştuğundaysa, kendinizi böyle hissetmenize yol açan bu gülümsemeyi sık sık kullandığı için memnun olurdunuz.

"Ha, evet," dedi, "gelip beni görürler. Hemen şurada otururlar. Tam sizin oturduğunuz yerde." Altın sakallı, yeşil kanatlı, Dr Scholl sandaletli meleklerden bahsediyordu.

"Geldikleri yerde bulamadıklarını söyleyerek nachos[34] yerler. Bol bol kola içerler ve bir dizi şeyde mükemmeldirler."

"Öyle mi?" dedi Arthur. "Öyle mi? Peki, eee ... bu ne zaman olur? Ne zaman gelirler?"

Bir taraftan da Pasifik'i gözlüyordu. Kıyıyla okyanus arasındaki sınırda küçük kum çullukları koşuşturuyordu ve görünüşe bakılırsa şöyle bir sorunları vardı: Yiyeceklerini az önce bir dalganın ıslattığı kumun içinde aramaları gerekiyordu, ama onlar ayaklarının ıslanmasına dayanamıyorlardı. Bu sorunla baş edebilmek için, sanki İsviçre'de yaşayan çok akıllı biri tarafından yapılmış kuklalar gibi tuhaf hareketler yaparak koşuyorlardı.

Fenchurch kumda oturuyor ve dalgın bir şekilde parmaklarıyla birtakım şekiller çiziyordu.

"Daha çok hafta sonlarında geliyorlar," dedi Akıllı Wonko, "küçük mobiletleriyle gelirler. Müthiş aletler," diyerek gülümsedi.

"Anlıyorum," dedi Arthur. "Anlıyorum."

Fenchurch'ten gelen küçük bir öksürük dikkatini çekti ve dönüp kıza baktı. Kumların üzerine ikisinin bulutların üzerindeki halini çizmişti. Bir an için kendisini heyecanlandırmaya çalıştığını düşündü, ama sonra kendisini azarladığını anladı. "Biz kim oluyoruz da," diyordu, "ona deli diyoruz?"

Adamın evi gerçekten de tuhaftı. Arthur ve Fenchurch'ün ilk karşılaştıkları şey bu olduğu için evin neye benzediğini anlatmakta fayda var.

Şöyle bir şeydi:

Tersyüz edilmişti.

Yani sözcüğün tam anlamıyla içi dışına çıkarılmıştı, o kadar ki arabalarını halının üzerine park etmek zorunda kalmışlardı.

Normalde dış duvar olarak adlandırılabilecek, iç mekâna uygun ve hoş bir pembeye boyanmış duvar boyunca kitap rafları sıralıydı, ayrıca üst kısımları yarım daire biçiminde üç bacaklı tuhaf sehpalardan vardı ve bunlar sanki bakanda biri üzerlerine duvarı düşürmüş hissini uyandıracak şekilde duruyordu; bir de insana dinginlik verme amacı taşıdığı açıkça belli olan tablolar asılıydı.

Evin iyice tuhaflaştığı kısmı çatışıydı.

Çatı Maurits C. Escher'in resimlerinden biriymiş gibi kendi üzerine katlanmış bir şekilde duruyordu. Eğer Maurits C. Escher'in şehirde hızlı geceler geçirme alışkanlığı olsaydı, ki böyle bir şeyi ima etmeye kalkışmak gibi bir amacımız yok, ama yine de onun resimlerine, örneğin şu her tarafı acayip merdivenlere dolu resmine bakıp da böyle bir alışkanlığı olmadığını düşünmemek de güçtür doğrusu ve bu evin onun böyle bir gecenin ardından hayal ettiği bir şey olduğu gelebilirdi insanın aklına, çünkü içeride asılı olması gereken küçük avizeler, dışarıda ve uçları yukarı bakar bir şekilde duruyorlardı.

Kafa karıştırıcı bir durumdu.

Ön kapının üzerindeki tabelada "Dışarı gelin" diye yazıyordu ve onlar da huzursuz bir şekilde söyleneni yapmışlardı.

İçerisi, elbette ki aslında Dışarı'sıydı. Kaba bir tuğla işi, özenle yapılmış sıva, sıkı bir tamirden geçirilmiş su olukları, bir bahçe yolu, birkaç küçük ağaç ve dışarı açılan odalar.

İç duvarlar aşağı doğru esniyor, tuhaf bir şekilde katlanıyor, en uçta Maurits C. Escher'e bile kaş çattırıp nasıl yapıldığını merak ettirecek optik bir yanılsamayla Pasifik Okyanusu'nu içine alıyordu.

"Merhaba," dedi John Watson, namı diğer Akıllı Wonko.

İyi, diye düşündüler kendi kendilerine, "Merhaba" başa çıkabilecekleri türden bir şeydi.

Onlar da "Merhaba" dediler ve ardından şaşırtıcı gülümsemeler geldi.

Watson epey bir süre ilginç bir isteksizlik göstererek yunuslardan bahsetmek istemedi, tuhaf bir şekilde dalgın görünüyor ve ne zaman yunusların adı geçecek olsa "Unuttum ..." diyerek onlara evinin ilginçliklerini gururla göstermeye başlıyordu.

"Burası bana tuhaf bir zevk veriyor," demiş, "üstelik hiç kimseye becerikli bir göz doktorunun düzeltemeyeceği," diye devam etmişti, "herhangi bir zarar da vermiyor."

Onu sevmişlerdi. Çekici ve dürüst bir yapısı vardı, üstelik başkası bunu yapmadan kendi kendisiyle dalga geçebilme yeteneğine sahipti.

"Karınız," dedi Arthur, etrafına bakınarak, "bazı kürdanlardan bahsetmişti." Bu sözleri endişeli bir bakışla, sanki karısı kapının ardından fırlayıp yine kürdanlardan bahsedecekmiş gibi söylemişti.

Akıllı Wonko güldü. Bu hafif ve rahat bir kahkahaydı, kulağa daha önce sık sık kullanıp memnun kaldığı bir kahkaha gibi geliyordu.

"Ha, evet," dedi, "bunun dünyanın tamamen çıldırdığını fark edip o zavallıyı içine koymak için Tımarhaneyi inşa ettiğim ve iyileşmesini umduğum günle ilgisi var."

Bu noktada Arthur içinde yine bir parça tedirginlik hissetmeye başladı.

"Bakın," dedi Akıllı Wonko, "biz Tımarhanenin dışındayız." Yine tuğla duvarı, sıvasını ve olukları işaret etti. "Şu kapıdan geçince," diyerek ilk girdikleri kapıyı gösterdi. "Tımarhaneye girmiş olursunuz. İçeridekilerin mutlu olması için orayı hoş bir şekilde dekore etmeye çalıştım, ama yapılabilecek çok fazla şey yok. Ben oraya artık hiç gitmiyorum. Arada bir bunu yapma isteği duysam bile, ki bugünlerde çok az böyle hissediyorum, kapının üzerinde yazılı olan tabelaya bakmam bu

istekten vazgeçmeme yetiyor."

"Şuna mı?" dedi Fenchurch, biraz da şaşkın bir şekilde üzerinde birtakım talimatlar yazılı mavi bir plakayı işaret ederek.

"Evet. Bunlar bana en sonunda her şeyden el ayak çektirten sözcükler. Bu oldukça ani oldu. O sözcükleri gördüğümde ne yapmam gerektiğini biliyordum."

Levhada şunlar yazılıydı:

Çubuğu ortasına yakın bir yerinden tutun. Sivri ucu ağzınızda ıslatın. İki diş arasındaki boşluğa sokun ve diş etine kadar ittirin. Nazik bir şekilde ileri geri oynatın.

"Bana sanki," dedi Akıllı Wonko, "bir kürdan kutusuna ayrıntılı bir kullanma kılavuzu koyabilecek ölçüde aklını kaybetmiş herhangi bir uygarlığın içinde daha fazla yaşayıp da akıl sağlığımın yerinde kalması mümkün değilmiş gibi geldi."

Yeniden Pasifik'e bir göz attı, sanki ona kendisine bağırıp çağırması ve anlaşılmaz sözler söylemesi için meydan okuyor gibiydi; ama okyanus, orada öylece huzur içinde uzanıyor ve kum çulluklarıyla oynuyordu.

"Aklınızdan benim akıl sağlığımın yerinde olup olmadığını geçiriyorsanız şunu söyleyeyim ki aklım başımda. Kendime Akıllı Wonko dememin nedeni de bu zaten, insanlara bu konuda bir güvence vermek. Annem küçük ve sakar bir çocuk olduğum, her şeyi devirdiğim zamanlarda beni Wonko diye çağırırdı ve Akıllı da şimdiki halim," diye ekledi, insana 'Ha. Peki, tamam o zaman' dedirten o gülümsemelerden birini sergileyerek, "ve böyle kalmak niyetindeyim. Şimdi kumsala gidip neler hakkında konuşmamız gerektiğine bir bakalım mı?"

Wonko'nun orada altın sakallı, yeşil kanatlı ve Dr Scholl sandaletli melekler hakkında konuşmaya başladığı kumsala doğru yürüdüler.

"Yunuslarla ilgili olarak ..." dedi Fenchurch yavaşça, ümit dolu bir sesle.

"Size sandaletleri gösterebilirim," dedi Akıllı Wonko.

"Acaba, biliyor musunuz ..."

"Göstermemi ister miydiniz?" dedi Akıllı Wonko, "sandaletleri? Bendeler. Gidip getireyim. Dr Scholl şirketi tarafından yapılmışlar ve melekler bunların çalışmaları gereken araziye özellikle uygun olduğunu söylüyorlar. Bir mesaj aracılığıyla uzlaşma servisi işlettiklerini söylüyorlar. Onlara bunun ne anlama geldiğini anlamadığımı söyleyince, 'elbette ki anlamazsın,' diyerek gülüyorlar. Her neyse, gidip onları getireyim."

O geri dönüp içeri ya da bakış açınıza bağlı olarak dışarı doğru yürürken, Arthur ve Fenchurch birbirlerine şaşkınlık dolu ve biraz da ümitsiz gözlerle baktılar, sonra ikisi de omuzlarını silkip kumda tembel tembel resimler çizmeye başladılar.

"Bugün ayaklarımız nasıl?" dedi Arthur yavaşça.

"İdare ediyor. Kumun üzerinde o kadar garip olmuyor. Ya da suyun içinde. Su çok rahat şekilde ayaklarıma erişebiliyor. Yalnızca, buranın bizim dünyamız olmadığını düşünüyorum."

Yeniden omuzlarını silkti.

"Mesajla," dedi, "neyi kastettiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Arthur, ama durmadan kendisine gülen Prak isimli bir adamın anısı zihnini kurcalayıp duruyordu.

Wonko döndüğünde elinde Arthur'u şaşırtan bir şey taşıyordu. Şaşırtıcı olan sandaletler değildi, onlar tamamen sıradan, tahta tabanlı sandaletlerdi.

"Meleklerin ayaklarına," dedi, "ne giydiklerini görmek isteyeceğinizi düşündüm. Sırf merakınızı gidermek için. Yoksa hiçbir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Ben bir bilim adamıyım ve neye kanıt denir bilirim. Kendimi çocukluk lakabımı kullanarak adlandırmamın bir sebebi de kendime bir bilim adamının aynı zamanda tam bir çocuk gibi olması gerektiğini hatırlatmak. Eğer bir şey görürse onu gördüğünü söylemeli, bu şey göreceğini sandığı şey olsa da olmasa da. Önce görmeli, sonra düşünmeli, denemeli. Ama her zaman önce görmeli. Aksi takdirde yalnızca beklediğiniz şeyleri görürsünüz. Birçok bilim adamı bunu unutur. Daha sonra size bunu daha iyi anlatabileceğim bir şey göstereceğim. Kendime Akıllı Wonko dememin bir başka sebebi de insanların bu yüzden benim bir aptal olduğumu düşünmeleri. Bu bana gördüğüm şeyi gördüğümü söyleme olanağı yaratıyor. İnsanların aptalın biri olduğunuzu düşünmelerine aldırırsanız bilim adamı olamazsınız. Her neyse, bunu da görmek isteyeceğinizi düşündüm."

Wonko'nun taşıdığını gördüğünde Arthur'u şaşırtan şey işte buydu, çünkü bu, gümüş grisi camdan yapılmış çok güzel bir balık kavanozuydu ve Arthur'un odasındakinin aynısıydı.

"Bunu nereden buldunuz?" diye son otuz saniyedir başarısız bir şekilde sormaya çalışıyordu Arthur, yutkunuyordu ve merak içindeydi.

Sonunda sorabilme vakti geldi, ama bir mili saniye farkla bu fırsatı kaçırdı.

"Bunu nereden buldunuz?" diye yutkunarak ve merak içinde sordu Fenchurch.

Arthur Fenchurch'e baktı, ardından yutkunarak ve merak içinde sordu, "Ne? Sen daha önce bunlardan görmüş müydün?"

"Evet," dedi kız, "ben de var bir tane, daha doğrusu vardı. Russell içine golf toplarını koyabilmek için onu benden yürüttü. Nereden geldiğini bilmiyorum, yalnızca Russell'a onu yürüttüğü için kızdığımı hatırlıyorum. Niçin sordun, sende de mi var aynısından?"

"Evet, o ..."

İkisi de Akıllı Wonko'nun sert bakışlarının ikisi arasında merakla gidip geldiğini ve araya da bir yutkunma sıkıştırmaya çalıştığını fark etmişlerdi.

"*Sizin* de mi bunlardan var?" diye ikisine birden sordu.

"Evet," diye cevap verdi ikisi birden.

Her birine uzun uzun ve sakin bir şekilde baktı, sonra kavanozu havaya kaldırarak California güneşinin ışığına tuttu.

Kavanoz güneşle birlikte adeta şarkı söylüyor, ışığın yoğunluğuyla çınlıyor, kumların çevresinde ve üzerinde koyu, ama parlak gökkuşakları oluşturuyordu. Wonko onu elinde evirip çevirdi. Üzerine itinayla kazınmış incecik çizgilerde şu sözcükler açıkça seçilebiliyordu "Elveda Ve Bütün O Balıklar İçin Teşekkürler."

"Bunun ne olduğunu," diye yavaşça sordu Wonko, "biliyor musunuz?"

Her ikisi de merak içinde ve yavaşça başlarını sallayarak bilmediklerini belirttiler, gri camın içindeki şimşek gölgelerinin ışıltısıyla neredeyse büyülenmişlerdi.

"Bu yunuslardan bir ayrılık armağanı," dedi Wonko kısık ve sakin bir sesle, "sevdiğim, incelediğim, birlikte yüzdüğüm, balıkla beslediğim, hatta dillerini öğrenmeye çalıştığım yunuslardan. Dillerini öğrenmeyi imkânsız zorlukta bir iş haline getirmişlerdi, hele şimdi fark ettiğim gibi istedikleri takdirde bizim dilimizde hiç zorlanmadan iletişim kurabileceklerini de göz önüne alırsanız."

Dudaklarında bir gülümsemeyle başını hafif hafif salladı ve önce Fenchurch'e, sonra da Arthur'a baktı.

"Siz sizinkini ..." dedi Arthur'a, "sizinkini ne yaptınız? Bunu sormamda bir sakınca var mı?"

"Eee, benimkinin içinde bir balık var," dedi Arthur, hafif mahcup bir şekilde. "Rastlantıya bakın ki, o sırada kulağımda ne yapacağımı bilmediğim bir balık vardı ve eee ... bu kavanoz da oradaydı işte." Sesi iyice kısılmıştı.

"Başka hiçbir şey yapmadınız mı? Hayır," dedi, "yapmış olsaydınız bilirdiniz." Tekrar başını salladı.

"Karım bizimkini buğdaylarımızı saklamak için kullanıyordu," diye devam etti Wonko, sesinde yeni bir tonla, "dün geceye kadar ..."

"Dün gece?" dedi Arthur yavaş ve kısık bir sesle, "ne oldu?"

"Buğdayımız bitti," dedi Wonko, tepkisiz bir sesle. "Karım," diye ekledi, "biraz daha almaya gitti." Bir an için kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi.

"Peki sonra ne oldu?" dedi Fenchurch, aynı nefes nefese kalmış tonla.

"Ben kavanozu yıkadım," dedi Wonko. "Onu çok dikkatli bir şekilde yıkadım, çok çok dikkatli, buğdayları son tanesine kadar temizledim, sonra yavaşça, dikkatle ve havsız bir kumaş parçasıyla döndüre döndüre kuruladım. Sonra kulağıma tuttum. Siz ... siz kendinizinkini kulağınıza yaklaştırdınız mı?"

Her ikisi de başlarını hayır anlamında salladılar, yine yavaşça, yine aptal aptal.

"Belki de," dedi Wonko, "bunu yapmalısınız."

Okyanusun derin uğultusu.

Düşüncenin erişebileceğinden daha uzak kıyılarda patlayan dalgalar.

Derinlerin suskun gürlemeleri.

Ve bütün bunların arasından çağıran sesler ya da sesler değil titreşen mırıltılar, kelimecikler, yarı ifade edilmiş düşünce şarkıları.

Selamlaşmalar, selamlaşma dalgaları, ifade edilmemiş olana doğru kayan, birlikte kırılan sözcükler.

Yerküre'nin kıyılarında bir keder çatırtısı.

Sevinç dalgaları - nerede? Tanımlanamaz şekilde bulunmuş bir dünya, tanımlanamaz şekilde erişilmiş, tanımlanamaz derecede ıslak, bir su şarkısı.

Sesler şimdi çok sesli bir müzik oluşturuyor, gürültülü açıklamalar, kaçınılmaz bir felakete dair, yok edilecek bir dünyaya dair, bir çaresizlik dalgası, bir ümitsizlik spazmı, ölümcül bir düşüş ve yine kırılan sözcükler.

Sonra bir ümit kıvılcımı, sarmalanmış zamanın izleri arasında bir gölge Yerküre'nin bulunuşu, sulara gömülen boyutlar, paralellerin çekim gücü, derin çekim gücü, iradenin bir fırıldak gibi dönüşü, fırlatılıp parçalara ayrılışı, uçuş. Eskisinin yerine konan yeni bir Yerküre, yunusların gidişi.

Sonra sersemletici tek bir ses, oldukça berrak.

"Bu kavanoz size İnsanları Koruyalım Kampanyası tarafından iletildi. Size veda ediyoruz."

Sonra uzun, ağır ve kusursuz grilikteki bedenlerin akıl almaz derinlikte bir bilinmeyene doğru yuvarlanarak uzaklaşmasının sesi, sessiz kıkırdamalar.

otuzüç

O akşam Tımarhanenin dışında kalıp içindeki televizyonu seyrettiler.

“Bunu görmenizi istiyorum,” dedi Akıllı Wonko, haber bülteni bir kez daha başlayınca, "kendisi eski bir meslektaşımdır. Şu anda sizin ülkenizde bir araştırma yürütüyor. Seyredin.”

Bu bir basın toplantısıydı.

“Korkarım, şu anda Yağmur Tanrısı ismi üzerinde bir yorumda bulunamam ve biz onu Kendiliğinden Doğan Neden-ötesi Meteorolojik Fenomen örneği olarak adlandırıyoruz.”

“Bize bunun ne demek olduğunu açıklayabilir misiniz?”

“Pek de emin değilim. Bu noktada açık konuşalım. Bizler anlayamadığımız bir şey bulduğumuzda ona sizin anlayamayacağınız, hatta doğru dürüst söylemenizin bile çok zor olacağı bir isim vermekten hoşlanırız. Yani eğer sizin ona yalnızca Yağmur Tanrısı demenize izin verirsek, bu sizin bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiğiniz anlamına gelir, korkarım biz de bunu kabul edemeyiz.”

“Hayır, ilk önce ona size değil bize ait olduğunu gösterecek bir isim vermeliyiz; onun sizin değil de bizim dediğimiz bir şey olduğunu daha sonra kanıtlarız.”

“Sonuçta siz haklı çıksanız bile, hâlâ hatalı olacaksınız, çünkü bu durumda biz onu bir ... eee, ‘Supernormal ...’ olarak niteleriz - paranormal ya da doğaüstü olarak değil, çünkü sizler artık bu iki sözcüğün ne anlama geldiğini bildiğinizi sanıyorsunuz; hayır, bir ‘Süpernormâl Dışkısal Tortu İndüktörü.’ Kendimizi korumak için de araya bir yere “Kısmi” lafını sıkıştırmak isteyebiliriz. Yağmur Tanrısıymış! Hıh, hayatım boyunca böyle saçmalık duymadım. Ama itiraf etmeliyim ki beni onunla tatile çıkarken yakalayamazsınız. Teşekkürler. Şimdilik hepsi bu kadar, eğer bizi izliyorsa buradan Wonko’ya da selamlarımı yolluyorum.”

Uçakla eve dönerlerken hemen yanlarında kendilerine oldukça tuhaf bir şekilde bakan bir kadın oturuyordu.

Kendi aralarında alçak sesle konuştular.

"Yine de bilmem gerekiyor," dedi Fenchurch, "ve çok güçlü bir şekilde hissediyorum ki sen bildiğin bir şeyleri bana anlatmıyorsun."

Arthur içini çekti ve bir kâğıt parçası çıkardı.

"Kalemin var mı?" dedi. Fenchurch arandı ve bir tane buldu.

"Ne yapıyorsun, tatlım?" diye sordu Arthur'a. O, kaşlarını çatıp kalemi çiğneyerek, kâğıdın üzerine bir şeyler karalayarak, bir şeylerin üzerini çizerek, yeniden bir şeyler karalayıp yeniden kalemi çiğneyerek bir yirmi dakika geçirdikten ve kendi kendine huzursuz homurtular çıkardıktan sonra.

"Bir zamanlar birinin bana vermiş olduğu bir adresi hatırlamaya çalışıyorum."

"Eğer kendine bir adres defteri almış olsaydın," dedi Fenchurch, "hayatın çok daha kolaylaşırdı."

Sonunda Arthur kâğıdı kıza verdi.

"Bunu sen sakla," dedi.

Fenchurch kâğıda baktı. Bütün o karalamalar ve üstü çizilmiş sözcükler kargaşasının arasında şunlar okunuyordu: "Quentulus Quazgar Dağları. Sevorsbeupstry. Preliumtarn Gezegeni. Zarss Güneşi. Galaktik Sektör QQ7 Aktif J Gamma."

"Peki orada ne var?"

"Görünüşe bakılırsa," dedi Arthur, "Tanrının Yarattıklarına Son Mesajı olmalı."

"Bu biraz daha anlamlı geliyor," dedi Fenchurch. "Oraya nasıl gideceğiz?"

"Sen gerçekten ...?"

"Evet," dedi Fenchurch kesin bir tavırla, "gerçekten de bilmek istiyorum."

Arthur çizikler içinde kalmış küçük pleksiglas pencereden dışarıya, geniş gökyüzüne baktı.

"Affedersiniz," dedi aniden, onlara tuhaf tuhaf bakmakta olan kadın, "umarım kabalık ettiğimi düşünmezsiniz. Bu uzun uçuşlarda öyle sıkılıyorum ki, birileriyle konuşmak iyi oluyor. Benim adım Enid Kapelsen, Bostonluyum. Söylesenize kuzum sık sık uçuyor musunuz?"

otuzbeş

Arthur'un West Country'deki evine gittiler, çantaya bir iki havlu ve gerekli şeyleri doldurdular, ardından her Galaksi otostopçusunun eninde sonunda zamanının çoğunu alan şeyi yaptılar.

Bir uçan dairenin geçmesini beklemeye başladılar.

"Bir arkadaşım bu işi onbeş yıl boyunca yapmış," dedi Arthur bir gece boyunları bükük bir halde gökyüzünü seyrederlerken.

"Kimdi o?"

"Adı Ford Prefect."

Ansızın kendisini bir daha hiçbir zaman yapmayacağını sandığı bir şeyi yaparken bulmuştu.

Ford Prefect'in nerede olduğunu merak ederken yani.

Olağanüstü bir rastlantı sonucu, ertesi gün gazetede iki haber vardı. Birincisi bir uçan daire hakkında son derece hayret verici bir olayla ve diğeri de barlarda çıkan bir dizi uygunsuz karmaşayla ilgiliydi.

Ford Prefect ertesi gün akşamdan kalma bir halde ortaya çıkıp Arthur'un telefonlara hiç cevap vermediğinden yakındı.

Gerçekten de son derece hasta görünüyordu. Yalnızca bir çitin üzerinden geri geri sürüklenmiş gibi değil, sanki aynı anda söz konusu o çit de harman makinesinin içinden geçirilmiş gibi görünüyordu. Arthur'un oturma odasına bütün o dur yardım edeyim tekliflerini eliyle uzaklaştırma suretiyle reddederek ve sendeleyerek girdi, ki bu bir hataydı, çünkü sunulan yardımı reddetmek için elini sallaması onun dengesini tamamen kaybetmesine yol açtı ve sonunda da Arthur onu yerde sürükleyerek kanepeye götürmek zorunda kaldı.

"Teşekkür ederim," dedi Ford, "Çok teşekkür ederim. Senin ..." dedi ve üç saatlik bir uykuya daldı.

"... en ufak bir fikrin var mı," diye devam etti uyandığında, "Ülker[35] yıldız grubundan İngiliz telefon sistemine ulaşmanın ne kadar zor olduğu hakkında? Olmadığını görebiliyorum, onun için sana anlatayım," dedi, "ama elbette ki bana yapacağın kocaman bir kupa sade ve sütsüz kahveyi içerken."

Arthur mutfağa giderken Ford'da sallanarak onun peşi sıra gitti.

"Salak santral memureleri insana durmadan nereden aradığını soruyor ve Letchworth'den aradığını söyleyince de eğer o hattan arıyorsanız bunu yapıyor olamayacağınızı söylüyorlar. Ne yapıyorsun sen?"

"Sana sade ve sütsüz kahve yapıyorum."

"Ha." Ford tuhaf bir şekilde düş kırıklığına uğramış görünüyordu. Perişan bir halde çevresine göz attı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Pirinç gevreği."

"Ya bu?"

"Kırmızı biber."

"Anladım," dedi Ford ciddi bir ses tonuyla ve biri öbürünün üzerinde duracak şekilde ikisini de

tekrar tezgâha bıraktı, ama pek dengeli duruyorlarmış gibi görünmedikleri için de bu kez alttakini üste geçirdi ve bu işe yaramış gibiydi.

"Biraz uzay tutmasına uğradım da," dedi. "Ne diyordum?"

"Letchworth'den telefon edememek hakkında konuşuyordun."

"Edemiyordum. Bunu kadına açıkladım, 'Eğer böyle davranacaksanız dedim, "Letchworth'ü boş verin. Ben aslında Sirius Sibernetik Şirketi'nin bir ticari araştırma gemisinden arıyorum, şu anda dünyanızda bilinen, ama sayın bayan, sizin tarafınızdan bilinmediği anlaşılan yıldızların arasındaki bir yolculuğun ışık-hızı-altı ayağındayım - 'sayın bayan' dedim" diye açıkladı Ford Prefect, "çünkü cahil bir salak olduğunu ima ettiğim için alınmasını istemiyordum..."

"İnce bir düşünce," dedi Arthur Dent.

"Tam anlamıyla," dedi Ford, "ince bir düşünce."

Kaşlarını çattı.

"Şu uzay tutması," dedi, "yardımcı cümlelerde çok kötü etkiliyor. Bana yine yardım etmen gerekecek," diye devam etti, "ne hakkında konuşuyordum, bir hatırlatsana."

"Dünyanızda bilinen," dedi Arthur, "ama sayın bayan, sizin tarafınızdan bilinmediği anlaşılan yıldızların ..."

"Ülker Epsilon ve Ülker Zeta," diye zafer kazanmış bir tavırla cümlenin sonunu getirdi Ford. "Bu konuşma cümbüşü oldukça eğlenceli, ha?"

"Biraz kahve al."

"Sağ ol, istemiyorum. 'Ve burada Ülker'de epey ileri telekomünikasyon aletlerimiz olduğu halde, doğrudan aramak yerine,' dedim, 'neden sizi rahatsız ediyorum, biliyor musunuz? Çünkü bu gemiyi kullanan pilot olacak yıldız hayvanı, üç kuruşun hesabını yapan cimri herif, ödemeli aramam gerektiğinde ısrar ediyor. Buna inanabiliyor musunuz?' "

"Peki inanabildi mi?"

"Bilmiyorum. Ben cümlemi bitirene kadar o telefonu kapatmıştı bile," dedi Ford, "Peki! Sonra ne yaptım dersin?" diye sordu öfkeyle.

"Hiçbir fikrim yok Ford," dedi Arthur.

"Yazık," dedi Ford, "bana hatırlatabileceğini umuyordum. Bu heriflerden gerçekten nefret ediyorum, biliyor musun. Bunlar gerçekten de kozmosun sürüngenleri, hiçbir zaman doğru dürüst çalışmayan ve çalıştığı zaman aklı başında hiç kimsenin onlardan istemeyeceği şeyleri yapan ve bu yaptığını bipleyerek haber veren," diye ekledi çıldırmış gibi, "o işe yaramaz küçük makineleriyle, semavi sonsuzluğun içinde vızıldanarak dolaşıp duruyorlar!"

Bu, kesinlikle doğruydu ve sırf bu görüşü benimsedikleri için doğru düşündüğü kabul edilen insanların paylaştığı saygın bir görüştü.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, halihazırdaki neredeyse beşmilyon dokuzyüz yetmişbeş bin beşyüz ellidokuz adet sayfası içinde rastlanması oldukça güç sağduyulu bir yaklaşımla Sirius Sibernetik Şirketi ürünleri hakkında şöyle der: "Onları çalıştırabildiğiniz takdirde hissedeceğiniz başarı duygusu, bu ürünlerin temelde ne kadar gereksiz olduklarını görmenizi engelleyebilir.

"Bir başka deyişle -ki bu, Sirius Sibernetik Şirketinin Galaksi çapındaki başarısının altında yatan somut prensiptir- bu ürünlerin temel tasarım hataları yüzeysel tasarım hatalarıyla gizlenmiştir."

"Ve bu adam da" diye söylendi Ford, "bu şirketin ürünlerinden daha bir sürüsünü satmaya azimliydi! Beş yıl sürecek görevi tuhaf yeni dünyalar keşfetmek, oralardaki restoranlara, asansörlere ve şarap evlerine Gelişmiş İdare Eder Müzik Sistemleri satmaya uğraşmaktı! Ya da eğer o

dünyalarda henüz restoranlar, asansörler ve şarap evleri yoksa, oralardaki uygarlığın gelişimini yapay olarak hızlandırıp böyle yerlere sahip olmalarını sağlamaktı! Şu kahve nerede kaldı!"

"Döktüm."

"Biraz daha yap o zaman. Sonra ne yaptığımı hatırladım şimdi. Bildiğimiz şekliyle uygarlığı kurtardım. Eminim buna benzer bir şeydi."

Kararlı bir şekilde tökezleye tökezleye oturma odasına döndü, anlaşıldığı kadarıyla orada da kendi kendine konuşmaya devam ediyor, bir yandan da mobilyalara tosluyor ve bip bip sesleri çıkarıyordu.

Birkaç dakika sonra, en sakin yüz ifadesini takınmış olan Arthur onun peşinden içeri girdi.

Ford şaşırmış görünüyordu.

"Nerelerdeydin?"

"Kahve yapıyordum," dedi Arthur hâlâ en sakin yüz ifadesini takınmış olarak. Çok çok önceleri, Ford'la birlikte olmanın tek yolunun yanında bir sürü sakin yüz ifadesi bulundurmak ve sürekli olarak bu ifadeleri takınmak olduğunu keşfetmişti.

"En heyecanlı bölümü kaçırdın!" diye öfkelendi Ford. "Herifin üzerine atladığım kısmı kaçırdın! Şimdi," dedi, "bir kez daha atlamak zorunda kalacağım."

Kendisini bir sandalyenin üzerine hızla, dikkatsizce attı ve sandalyeyi kırdı.

"Geçen sefer," dedi suratını asarak, "daha iyiydi" ve eliyle, bağlayıp yemek masasının üzerine yerleştirdiği bir başka kırık sandalyeyi işaret etti.

"Anlıyorum," dedi Arthur, bağlanmış enkaza sakin bir göz atarak, "peki eee ... ya o buz kalıpları ne işe yarıyordu?"

"Ne?" diye haykırdı Ford. "Ne? O kısmı da mı kaçırdın? Ertelenmiş yaşam tesisatını! Adamı ertelenmiş yaşam tesisatına bağladım. Şey, bağlamak zorundaydım, öyle değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Arthur, sakin sesiyle.

"Ona dokunma!!!" diye haykırdı Ford.

Gizemli bir sebep yüzünden masanın üzerinde açık bırakılmış ahizeyi yerine koymak üzere olan Arthur, sakin bir şekilde durakladı.

"Pekâlâ," dedi Ford, sakinleşerek, "şimdi onu kulağına götür ve dinle."

Arthur telefonu kulağına yaklaştırdı.

"Sesli saat," dedi.

"Biip, biip, biip" dedi Ford, "o herif buzların içinde uyuyarak Sesefras Magna'nın az bilinen bir ayının çevresinde yavaş yavaş dolanırken, gemisinin her yanında duyulan ses aynen böyle. Sesli Londra Saati!"

"Anlıyorum," dedi yeniden Arthur, artık büyük soruyu sormanın tam zamanı olduğuna karar vermişti.

"Niçin?" dedi sakince.

"Şansım iyi giderse," dedi Ford, "telefon faturası o düzenbazları iflas ettirecek."

Ter içinde, kendisini kanepenin üzerine attı.

"Neyse," dedi, "geri dönüşüm çarpıcı oldu ha, ne dersin?"

Ford Prefect'in içinde kaçak yolcu olarak geldiği uçan daire bütün dünyayı şaşırtmıştı.

En sonunda ne şüphe, ne hata olasılığı, ne sanrılar ne de su depolarında yüzerken bulunan gizemli CIA ajanları vardı.

Bu sefer uçan daire gerçekti ve kesindi. Pek bir kesin olarak kesindi.

Uçan daire altında kalan her şeye karşı muhteşem bir umursamazlık içinde alçalmış, Harrods'ın da büyük bir bölümünün içinde olduğu dünyanın en pahalı gayrimenkullerinin bir kısmını içeren büyük bir alanı ezmişti.

Onu görenlerden bazıları muazzam bir büyüklükte, neredeyse bir buçuk kilometre çapında olduğunu söylüyordu, donuk gri renkli, insanoğluna yabancı güneşler altında vahşi güçlerle girmiş olduğu sayısı bilinmeyen korkunç uzay savaşları yüzünden aldığı yaralarla delik deşik olmuş, kavrulmuş ve deforme olmuş bir haldeydi.

Bir çıkış kapısı açıldı ve çarptığı Harrods Yemek Bölümünü ezdi, Harvey Nichols'u yerle bir etti ve işkence gören mimari şaheserlerin iç paralayıcı son çığlığıyla Sheraton Park Kulesini devirdi.

Parçalayıcı makinelerin homurtuları ve derinlerden gelen çatırtılarla dolu, insanın yüreğini donduran uzunlukta bir anın geçişinin ardından uçan dairenin rampasında otuz metre uzunluğunda, devasa boyutlu, gümüş bir robot belirdi.

Bir elini havaya kaldırdı.

"Barış için geldim," dedi, gıcırtılarla dolu uzun bir sessizlik anının ardından ve şöyle devam etti, "beni Kertenkelenize götürün."

Arthur'la birlikte oturup televizyonda kesintisiz bir şekilde aktarılan heyecanlı haberleri izleyen Ford Prefect'in bütün bu olanlar için elbette ki bir açıklaması vardı. Televizyon haberlerinin hiçbiri bu şeyin bilmem ne kadar hasara yol açtığını, hasarın şu ana kadar bilmem kaç milyar pound'a ulaştığını ve toplam bilmem kaç kişinin öldüğünü söylemekten ve ardından aynı şeyleri bir kez daha tekrarlamaktan öteye gitmiyordu, çünkü robotun yalnızca olduğu yerde durup hafifçe sallanmaktan ve kısa anlaşılmaz hata mesajları yayınlamaktan başka bir şey yaptığı yoktu.

"Bu robot çok kadim bir demokrasiden geliyor, anlarsın ya ..."

"Yani demek istediğin, o bir kertenkeleler dünyasından mı geliyor?"

"Hayır," dedi Ford, kendisine zorla bir parça kahve içirildikten sonra, artık başlangıçtaki halinden birazcık daha mantıklı ve anlaşılır hareket etmeye başlamıştı, "bu o kadar da basit bir şey değil. Hiçbir şey bu kadar açık değildir. Onun geldiği dünyada, halk halktır. Liderler ise kertenkele. Halk kertenkelelerden nefret eder ve kertenkeleler de halkı yönetirler."

"Garip," dedi Arthur, "bunun bir demokrasi olduğunu söylememiş miydin."

"Öyle dedim," dedi Ford. "Bir demokrasi."

"O halde," dedi Arthur, saçmalayan bir kalın kafalı gibi konuşmadığını umarak, "halk neden kertenkelelerden kurtulmuyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu akıllarına gelmiyor," dedi Ford. "Hepsinin oy hakkı var ve bu yüzden oy verdikleri hükümetin aşağı yukarı istedikleri hükümet olması gerektiğini düşünüyorlar."

“Yani, halkın kertenkeleler için mi *oy verdiğini* söylemek istiyorsun?”

“Şey, evet,” dedi Ford omzunu silkerek, “elbette.”

“Ama,” dedi Arthur, yine büyük sorusunu sorarak devam etti, "niçin?”

“Çünkü eğer bir kertenkeleye oy vermezlerse,” dedi Ford, “yanlış bir kertenkele başa gelebilir. Hiç cinin var mı?”

“Ne?”

“Dedim ki,” dedi Ford, sesine usulca yükselen bir sabırsızlık havası yerleşirken, “hiç cinin var mı ?”

“Bir bakayım. Sen bana şu kertenkeleleri anlat.”

Ford bir kez daha omzunu silkti.

“Halkın bir bölümü kertenkelelerin başlarına gelen en iyi şey olduğunu söylüyor,” dedi. “Tamamen yanılıyor elbette, tamamen ve bütünüyle yanılıyorlar, ama birilerinin böyle söylemesi gerekiyor.”

“Ama bu korkunç,” dedi Arthur.

“Dinle, dostum,” dedi Ford, “eğer Evrenin bir parçasının diğer bir parçasına bakıp da ‘bu korkunç’ dediğini duyduğum her sefer için bir Altair doları alacak olsaydım, şimdi burada cin arayan bir limon gibi oturuyor olmazdım. Ama öyle bir para almıyorum ve bu yüzden de aynen öyle oturuyorum işte. Her neyse, sen niye böyle sakin ve gözlerin fal taşı gibi açılmış bakıyorsun? Aşık falan mısın yoksa?”

Arthur, evet dedi, âşıktı ve bunu çok sakin bir tavırla söyledi.

“Umarım şu cin şişesinin nerede olduğunu bilen birine âşık olmuşsundur? Onunla tanışacak mıyım?”

Tanıştı, çünkü tam da o anda Fenchurch, almaya gittiği bir tomar gazeteyle birlikte içeri girdi. Masanın üzerindeki enkazı ve kanepenin üzerine uzanmış olan Betelgeuse’lü enkazı görüp şaşkınlık içinde olduğu yerde öylece dikilip kaldı.

“Cin nerede?” diye sordu Ford, Fenchurch’e. Arthur’a da “Sahi, Trillian’a ne oldu?” diye sordu.

“Eee, bu Fenchurch,” dedi Arthur, beceriksizce. “Trillian ile aramızda bir şey yoktu ki. Onu son gören sen olmalısın.”

“Ha, evet,” dedi Ford, “Zaphod’la birlikte bir yerlere gitti. Çocukları falan oldu galiba. En azından,” diye ekledi, “öyle olduklarını sanıyorum. Zaphod çok sakinleşti, biliyor musun?”

“Sahi mi?” dedi Arthur, telaşla Fenchurch’ün etrafında fır dönüp onu elindeki yükten kurtarmaya çalışarak.

“Öyle,” dedi Ford, “en azından kafalarından biri artık aside gömülmüş bir devekuşundan daha akıllı görünüyor.”

“Arthur, kim bu?” dedi Fenchurch.

“Ford Prefect,” dedi Arthur. “Sana laf arasında ondan bahsetmiş olabilirim.”

otuzyedi

Dev boyutlu gümüş robot sersemlemiş bir şaşkınlık içinde, bacaklarının arasında Knightsbridge'in kalıntılarıyla, tam üç gün üç gece ağır ağır iki yana sallanıp birtakım şeyleri çözmeye çalışarak öylece dikildi.

Hükümet görevlileri onu görmeye geldi, kamyonlar dolusu gazeteci televizyon programlarında birbirlerine onun hakkında ne düşündüklerini sordu, bombardıman uçakları zavallı saldırılar yaptılar - ama ortalıkta kertenkele filan görünmedi. Bu arada robot ağır ağır ufku taramakla meşguldü.

Geceleri, hiçbir şey yapmamaya devam edişini görüntülemeye devam eden televizyon ekiplerinin projektörleriyle aydınlatılan görüntüsü muhteşemdi.

Düşündü, düşündü ve en sonunda bir sonuca vardı.

Hizmet robotlarını keşfe göndermek zorundaydı.

Bunu daha önce düşünmüş olması gerekirdi, ama birtakım sorunları vardı.

Bir akşam üzeri küçük uçan robotlar ürkütücü bir metal bulutu halinde gıcırdayarak uçan dairenin kapısından çıktılar. Bazı şeylere çılgın gibi saldırıp bazılarını koruyarak çevredeki araziyi talan ettiler.

En sonunda içlerinden bir tanesi evcil hayvan satan bir dükkânda birkaç kertenkele buldu, ama demokrasi adına dükkânı birden öylesine ateşli bir şekilde savunmaya kalkıştı ki, bölgede pek az şey canlı kalabildi.

Gıcırtılı uçuculardan oluşmuş becerikli bir ekip Regent Park'daki hayvanat bahçesini, özellikle de Sürüngenler Evini keşfedince bir dönüm noktasına gelinmiş oldu.

Evcil hayvan satan dükkânda yaptıkları yanlışlardan sonra bir parça dikkatli olmayı öğrenmiş olan uçan matkaplar ve oyma testereleri, büyük ve besili iguanaların bir bölümünü alıp onlarla yüksek seviye görüşmeler yapacak olan gümüş robota götürdüler.

Bir süre sonra robot dünyaya kapsamlı, samimi ve yeterli genişlikte sürdürülen görüş alışverişine rağmen üst düzeyde devam eden görüşmelerin kesildiğini, kertenkelelerin emekliye ayrıldığını, kendisinin yani robotun da buralarda bir yerde kısa bir tatil yapmaya karar verdiğini ve birtakım nedenler yüzünden bu yeri Bournemouth olarak seçtiğini ilan etti.

Bunu televizyonda izleyen Ford Prefect başını öne doğru salladı, kahkaha attı ve bir bira daha içti.

Robotun ayrılışı için gerekli tüm hazırlıklar derhal yerine getirildi.

Uçan alet takımları kesintisiz bir şekilde gıcırdadılar, tüm gün ve gece boyunca ışınlarla her şeyi kesip delip kızarttılar; sabah olduğunda, üzerinde robotun içeriden desteklenerek ayakta durmakta olduğu devasa bir hareketli vinç ayağı batıya doğru giden birkaç yolda birden aynı anda ilerlemeye başlamıştı bile.

İlginç bir karnaval ekibi gibi batı yönünde yavaş yavaş ilerliyor ve çevresinde hizmetkârları, helikopterler, haber araçları vızır vızır dolanıyordu; Bournemouth'a varana dek araziyi kesip biçerek ilerlemeye devam etti. Bournemouth'a vardığında robot kendini yavaşça nakliye sisteminin kucağından kurtardı, kumsala gidip uzandı ve on gün boyunca kumsalda öylece yattı.

Bu elbette ki, uzun zamandır Bournemouth'da yaşanan en heyecan verici olaydı.

Robotun dinlenme alanı olarak işaretlenip koruma altına alınan bölgenin çevresinde her gün kalabalıklar toplandı ve halk onun ne yaptığını görmeye çalıştı.

Hiçbir şey yaptığı yoktu. Yalnızca kumsalda uzanmış yatıyordu. Biraz beceriksiz bir şekilde yüzükoyun yatmaktaydı.

Yerel gazetelerin birinde çalışan bir gazeteci bir gece geç vakit şimdiye kadar dünyada kimsenin yapmayı başaramadığı bir şeyi başararak dinlenme alanının sınırını koruyan hizmet robotlarından biriyle kısa ve anlaşılabilir bir görüşme yapmayı başardı.

Bu olağanüstü bir başarıydı.

"Sanırım, içeride haber olabilecek bir şeyler var," demişti gazeteci, çelik ağlı çitin arasından bir sigarayı paylaşırlarken, "ama olaya içeriden bakacak sağlam bir görüş açısına ihtiyaç duyuyorum. Elimde bir soru listesi var," diyerek devam etmişti, iç ceplerinden birini beceriksizce karıştırırken, "belki onun, ona her ne diyorsanız o şeyin, bu listeye bir göz atmasını sağlayabilirsin."

Küçük uçan ayarlı tornavida bir şeyler yapmaya çalışacağını söylemiş ve gıcırdayarak uzaklaşmıştı.

Cevap hiçbir zaman gelmedi.

Bununla birlikte, ilginçtir ki, kâğıt parçasının üzerindeki sorular, robotun, savaş yaralarıyla dolu zihninin muazzam bir endüstriyel kalitedeki devrelerinden geçmekte olan sorularla neredeyse aynıydı. Bu sorular şunlardı:

"Bir robot olmak konusunda neler hissediyorsunuz?"

"Uzaydan gelmiş olmak nasıl bir his?"

"Bournemouth'u beğendiniz mi?"

Ertesi sabah erken saatlerde bir toparlanma hareketi başladı ve robotun birkaç gün içinde temelli gitmeye hazırlandığı anlaşıldı.

"Mesele şu," dedi Ford'a, Fenchurch, "bizi gemiye aldırabilir misin, aldıramaz mısın?"

Ford çılgın bir telaşla saatine baktı.

"Benim yarım kalmış çok önemli bazı işlerim var," diye haykırdı.

otuzsekiz

Kalabalık, çevrelediği gümüş renkli dev araca olabildiğince yaklaşmaya çalışıyor, ama yanına pek fazla sokulamıyordu. Aracın etrafı uçan ve devriye gezen minik hizmet robotları tarafından parmaklıklarla çevrilmişti. Bu sınır da ordu tarafından korunup gözetlenmekteydi; ordu içerideki sınırı delmekte kesinlikle başarılı olamamıştı, ama kendi koydukları sınırı hiç kimsenin geçmesine izin vermemeye kararlıydılar. Ordunun çevresiyse polis kordonu altındaydı; gerçi polisin oradaki görevinin halkı mı ordudan, yoksa orduyu mu halktan korumak olduğu ya da dev geminin diplomatik dokunulmazlığını gözeterek park cezası almasını engellemek mi olduğu tamamen belirsizdi ve mesele tartışmaya fazlasıyla açıktı.

İç sınırdaki çit artık sökülmeye başlanmıştı. Ordu huzursuzca kıpırdandı, orada bulunmalarının asıl sebebinin şu anki niyetinin öylece kalkıp gitmekmiş gibi görünmesi gerçeğine karşı nasıl tepki vermeleri gerektiğine pek emin değillerdi.

Dev robot öğle yemeği vaktinde gemisine girmiş ve şu anda saat öğleden sonra beş olduğu halde bir daha kendisinden hiçbir işaret alınmamıştı. Birçok ses duyuluyordu - aracın derinliklerinden gelen dişli gıcırtıları ve metal şakırtıları, sanki bir milyon iğrenç arızanın oluşturduğu bir müzik gibiydi; ama kalabalık arasında algılanan gergin bekleyiş hissi kalabalığın düş kırıklığına uğrama olasılığını gergin bir şekilde beklemelerinden doğmuştu. Bu son derece olağanüstü nesne, ansızın gelip yaşamlarına girivermişti ve şimdi de görünüşe göre onları almadan öylece çıkıp gidecekti.

Bu hissi özellikle iki kişi oldukça yoğun bir şekilde yaşıyordu. Arthur ve Fenchurch endişeli gözlerle çevreyi tarıyor, ama Ford Prefect'i kalabalığın içinde hiçbir yerde göremiyorlardı; hatta orada olmaya niyeti olduğunu gösteren tek bir işaret bile yoktu.

"O ne kadar güvenilir biri?" diye boğuk bir sesle sordu Fenchurch.

"Ne kadar *güvenilir mi?*" dedi Arthur. Ürkütücü bir kahkaha attı. "Okyanus ne kadar sığdır?" dedi. "Güneş ne kadar soğuktur?"

Robotun vinç ayaklı nakliye sisteminin son parçaları da gemiye taşınıyor, sınırı oluşturan çitin kalan bölümleri, rampanın dibinde onların peşinden içeri sokulmak üzere yığılmış bir şekilde bekliyordu. Rampanın etrafında nöbet tutmakta olan askerler anlamlı bir öfke gösterisi sergiliyor, oraya buraya emirler yağdırılıyor, acele toplantılar yapılıyor, ama elbette bütün bu olaylara müdahale edecek hiçbir şey yapılmıyordu.

Arthur ile Fenchurch, ümitsiz bir şekilde ve hiçbir planları olmaksızın kalabalığı yararak ilerlemeye çalıştılar, ama kalabalığın tamamı da kalabalığı yararak ilerlemeye çalıştığı için bu çabaları onları bir adım bile ileri götürmedi.

Birkaç dakika sonra geminin dışında hiçbir şey kalmamış ve çit son parçasına kadar gemiye yüklenmişti. Birkaç uçan testere ve bir tesviye aletinin alanın çevresinde son bir kontrol yaptıkları görüldü ve ardından onlar da çığlık çığlığa gıcırtılarla devasa giriş kapısından içeriye, gemiye girdiler.

Birkaç saniye geçti.

İçeriden gelen mekanik düzensizlik seslerinin yoğunluğu değişti, ardından kocaman çelik rampa

ağır ağır ve yavaşça kendisini Harrods Yiyecek Bölümünden kaldırmaya başladı. Bu gelişmeye eşlik eden ses, tamamen görmezden gelinen binlerce gergin ve heyecanlı insanın sesiydi.

"Durun!"

Dönüp duran kalabalığın kıyısında acı bir frenle duran taksiden çıkan bir megafondan kükremişti bu ses.

"Önemli bir bilimsel kopma oldu!" diye bağırıyordu megafon, "baştan sona. Her şey tamamen değişti," diye düzeltti kendi kendini. Taksinin kapısı açıldı ve Betelgeuse civarından gelen ufak tefek adam, üzerinde beyaz bir önlükle dışarı fırladı.

"Durun!" diye bağırdı bir kez daha, bu kez üzerinde çeşitli ışıklar olan siyah renkli küt bir sopaya benzeyen kısa bir nesneyi sallıyordu elinde. Nesnenin üzerindeki ışıklar hafifçe kırpıştı; rampanın yükselişi durdu ve ardından Başparmaktan gelen sinyallere boyun eğerek yönünü tekrar aşağıya doğru çevirdi - Galaksideki elektronik mühendislerinin yarısı bu sinyalleri engelleyebilmenin yeni yollarını ararken, diğer yarısı da bu engelleyici sinyalleri engellemenin yeni yollarını aramaktaydı.

Ford Prefect taksinin içindeki megafonu kaptı ve yeniden kalabalığa seslenmeye başladı.

"Yol açın," diye bağırıyordu, "lütfen yol açın, bu önemli bir bilimsel gelişme. Sen ve sen, taksiden malzemeyi çıkarın."

Tamamen rastgele bir şekilde, bu kez kalabalığın içinden çıkıp hızla taksiye doğru yaklaşmaya çalışan Arthur ve Fenchurch'ü işaret etmişti.

"Pekâlâ, şimdi sizden birkaç önemli bilimsel malzeme için yol açmanızı rica ediyorum," diye gürledi Ford. "Herkes sadece sakin olsun yeter. Her şey kontrol altında, görülecek hiçbir şey yok. Yalnızca çok önemli bilimsel bir gelişme o kadar. Şimdi sakin olun. Önemli bilimsel malzeme. Yol açın."

Yeni bir heyecana susamış ve düş kırıklıklarının ansızın ertelemesine çok sevinmiş olan kalabalık hevesli bir şekilde geri çekilip yol açmaya başladı.

Arthur, taksinin bagajından çıkardıkları önemli bilimsel malzeme kutularının üzerindeki yazıları görünce birazcık şaşırmıştı.

"Üstüne paltonu ört," diye mırıldandı Fenchurch'e, bir yandan da bagajdan çıkardıklarını onun kollarına istifliyordu. Sonra taksinin arka koltuğuna sıkıştırılmış olan tekerlekli bir süpermarket arabasını da aceleyle yerinden çıkardı. Gürültüyle yere indirdi ve birlikte kutuları içine doldurdular.

"Yol açın lütfen," diye bağırdı Ford yeniden. "Her şey yeterli bilimsel kontrol altında."

"Parayı sizin ödeyeceğinizi söylemişti," dedi Arthur'a taksi şoförü ve Arthur da cebinden birkaç kâğıt para çıkararak ödemeyi yaptı. Uzaktan uzağa polis sirenlerinin sesi duyulmaktaydı.

"Şu tarafa doğru açılın," diye bağırdı Ford, "böylece kimsenin canı yanmasın."

Mıcırların üzerinde tıngırdayan süpermarket arabasını rampaya doğru iterlerken, arkalarında dalgalanan kalabalık yeniden kapanmıştı.

"Sorun yok," diye bağırmaya devam ediyordu Ford. "Görülecek hiçbir şey yok, her şey bitti. Bunların hiçbiri gerçekte olmuyor."

"Lütfen, yolu açın," diye kalabalığın arka taraflarından bir polis megafonu kükredi. "Bir kopma oldu, lütfen yolu açın."

"Bir bilimsel gelişme," diye haykırdı Ford onunla yarışarak. "Bilimsel bir ilerleme!"

"Polis! Yol açın!"

"Bilimsel malzeme! Yol açın!"

"Volkmen!" diye haykırdı Ford ve ceplerinden yarım düzine kadar minyatür teyp çıkararak

kalabalığa doğru fırlattı. Bunun sonucunda oluşan birkaç saniyelik inanılmaz karmaşa sayesinde bizimkiler de süpermarket arabasını rampanın kıyısına getirip onu ilk basamağa çıkaracak zamanı bulmuşlardı.

"Sıkı tutunun," diye mırıldandı Ford ve Elektronik Başparmak üzerindeki bir düğmeye bastı. Arkalarındaki kocaman rampa sarsılarak yavaşça yukarı doğru yükselmeye başladı.

"Tamamdır, çocuklar," dedi, çalkalanan kalabalık aşağıda kalıp kendileri eğimli rampayı tırmanarak geminin içlerine doğru ilerlemeye başladıklarında, "görünüşe göre yola koyulduk."

otuzdokuz

Durmadan silah sesleriyle uyandırılmak Arthur Dent'i rahatsız ediyordu.

Hâlâ rahatça uyumayı başarabilen Fenchurch'ü uyandırmamaya gayret ederek, kendileri için bir tür ranzaya dönüştürdükleri bakım atölyesinin girişinden yavaşça dışarı süzüldü, giriş merdivenlerinden aşağı indi kendisini giriş merdivenine attı ve sessiz adımlarla, keyifsiz bir halde koridorlarda dolaşmayla başladı.

Koridorlar dardı ve iyi aydınlatılmamışlardı. Aydınlatma devreleri sinir bozucu bir şekilde vızıldıyordu.

Sorun bu değildi.

Durdu ve loş ışıklı koridorda bir elektrikli matkap kulak tırmalayıcı bir sesle yanından geçip ara sıra kafası karışmış bir arı gibi duvarlara çarparken kendisini geriye çekip duvara yapıştı.

Sorun bu da değildi.

Gemi bölmelerinden birinin kapısından daha geniş başka bir koridora geçti. Koridorun bir ucundan keskin dumanların yükseliyordu, bu yüzden diğer uca doğru yürüdü.

Duvarın içine gömülmüş ve sertleştirilmiş olduğu halde yine de çizilmiş olan pleksiglas levhanın arkasına yerleştirilmiş bir gözlem monitörünün önüne geldi.

"Şunu biraz kısar mısın lütfen?" dedi, Totenham Court Road'daki bir dükkânın vitrininden -ki dükkânın vitrinini kırabilmek için cama önce küçük bir tuğla, sonra bir yığın boş bira kutusu fırlatması gerekmişti- almış olduğu bir yığın video aletinin ortasında bağdaş kurmuş oturan Ford Prefect'e.

"Şışşşt," diye tısladı Ford, manik bir yoğunlaşma içinde ekranı izlerken. *Muhteşem Yedili*'yi izlemekteydi.

"Birazcık," dedi Arthur.

"Hayır!" diye haykırdı Ford. "En güzel yerine geliyoruz! Dinle, sonunda her şeyi çözdüm, voltaj seviyelerini, bağlantıları, her şeyi ve burası da filmin en güzel yeri."

Arthur başı ağrıyarak ve iç çekerek Ford'un yanına oturdu ve en güzel yeri seyretti. Ford'un heyecanlı haykırışlarını ve "yiihhuu"larını olabildiği kadar sakin bir şekilde dinledi.

"Ford," dedi sonunda, film bitip Ford kaset yığını arasından *Casablanca*'yı ararken, "nasıl oluyor da, eğer ..."

"Asıl bomba bu," dedi Ford. "Ben işte bunu almak için geri dönmüştüm. Tamamını hiç seyredemediğimi biliyor muydun? Sonunu hep kaçırmıştım. Vogonların gelmesinden önceki gece de yarısını izlemiştim. Ortalığı havaya uçurduklarında sonunu asla göremeyeceğimi sanıyordum. Hey, o iş ne oldu sahi?"

"Hayat işte," dedi Arthur ve altılık bir paketten bir bira aldı.

"Ha, yine mi," dedi Ford. "Ben de öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim. Ama ben bu seyrettiklerimi tercih ederim," diye ekledi, Rick'in barı ekranda belirdiğinde. "Nasıl oluyor da eğer ne?"

"Ne?"

“‘Nasıl oluyor da, eğer...’ diye bir cümleye başlamıştın...”

“Nasıl oluyor da eğer Yerküre hakkında bu kadar kötü düşünüyorsan ... öff, boş ver, filmi izleyelim.”

“Sana tamamen katılıyorum,” dedi Ford.

Anlatılacak az bir şey kaldı.

Flanux'un Uçsuz Bucaksız Işık Çayırları olarak bilinen alanın arkasında Saxaquine'nin Muteber Gri Tımarları'nın uzandığının keşfedilmesinden önce bile Flanux'un Uçsuz Bucaksız Işık Çayırlarının arkasında Saxaquine'in Muteber Gri Tımarları uzanırdı.

Saxaquine'in Muteber Gri Tımarları'nın içinde Zarss denilen bir yıldız vardır, onun yörüngesinde de Preliumtarn gezegeni bulunur ve Sevorbeupstry diyarı da işte o gezegendeydi, ki yaptıkları yolculuk yüzünden birazcık yorulmuş olan Arthur ve Fenchurch'ün de en sonunda vardıkları yer Sevorbeupstry diyarıydı.

Ve Sevorbeupstry diyarında Büyük Kızıl Rars Ovası'na ulaşmışlardı, ki oranın güney tarafı Quentulus Quazgar Dağlarıyla çevriliydi; Prak'ın ölmeden önce söylediği sözlerine bakılırsa, bu dağların en ucunda da on metre yüksekliğinde ateşten harflerle yazılmış olan Tanrının Yarattıklarına Son Mesajı'nı bulacaklardı.

Arthur yanlış hatırlamıyorsa, Prak buranın Lob'un Lajestik Vantrakabuğu tarafından korunduğunu söylemişti ve bir anlamda da bunun doğru olduğu anlaşıldı. Bu muhafız ilginç bir şapkası olan küçük bir adamdı ve onlara bir bilet sattı.

"Sol tarafta kalın lütfen," dedi, "sol tarafta kalın," ve küçük bir mobilete binerek yanlarından aceleyle geçip gitti.

Derken bu yoldan ilk geçenlerin onlar olmadıklarını fark ettiler, çünkü Büyük Ovanın solunu dolaşan yol oldukça yıpranmış ve oraya buraya yerleştirilmiş küçük satış tezgâhlarıyla donatılmıştı. Bunlardan birinden, dağdaki bir mağarada bulunan ve Tanrının Yarattıklarına Son Mesajı'nı oluşturan harflerin ateşiyle ısınan bir fırında yapılmış bir kutu şekerleme satın aldılar. Bir diğerinden de birkaç tane kartpostal aldılar. Kartların üzerindeki harfler hava-fırçasıyla yazılmış olduğu için biraz bulanıklaştırmıştı ve kartların arkasında "Büyük Sürprizi bozmamak için!" yazılıydı.

"Mesajın ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordular, tezgâhın arkasındaki ufak tefek ve pörsümüş kadına.

"Şey, evet," diye cıvıldadı neşeyle, "şey, evet!"

Onlara el salladı.

Yaklaşık her otuz kilometrede bir içinde duş ve tuvalet bulunan küçük taş kulübeler vardı, ama yol zorluydu; güneş Büyük Kızıl Ovayı bir fırına çeviriyor ve Büyük Kızıl Ova sıcağın altında titreşiyordu.

"Kiralamamız mümkün mü acaba," diye sordu Arthur, daha büyükçe tezgâhlardan birine, "şu küçük mobiletlerden? Lajestik Ventra mıydı her neyse, işte onun bindiklerinden?"

"Mobiletler," dedi dondurma tezgâhında servis yapan ufak tefek kadın, "dindarlar için değildir."

"Şey, sorun yok o zaman," dedi Fenchurch, "biz çok dindar sayılmayız. Yalnızca ilgileniyoruz."

"O halde şu anda geri dönmelisiniz," dedi sert bir tavırla ufak tefek kadın ve onlarda buna itiraz edince, ikisine de birer Son Mesaj şapkası ve Büyük Kızıl Rars Ovası'nda kollarını birbirlerine sıkıca sarmış olarak çektirdikleri bir fotoğraf sattı.

Tezgâhın gölgesinde birer soda içtikten sonra güneşin altındaki yorucu yürüyüşlerine yeniden başladılar.

"Koruyucu kremlerimiz bitiyor," dedi Fenchurch birkaç kilometre sonra. "Bir sonraki tezgâha gidebilir ya da daha yakın olan bir öncekine geri dönebiliriz, ama bu da aynı yolu bir kez daha yürümemiz gerekeceği anlamına gelir."

Sıcağın altında titreşen uzaktaki siyah noktaya baktılar; sonra dönüp arkalarına baktılar. Devam etmeyi tercih ettiler.

Derken bu yolculuğu ilk yapanlar olmadıkları gibi şu anda bu işi yapanların yalnızca kendileri olmadığını keşfettiler.

Biraz ilerilerinde kısa boylu hantal bir şekil bedenini toprağın üzerinde perişan bir halde ağır ağır sürüklüyor, acıyla tökezleyerek yarı topallıyor, yarı emekliyordu.

Yaratık öyle yavaş ilerliyordu ki çok geçmeden ona yetiştiklerinde onun yıpranmış, berelenmiş ve bükülmüş bir metalden yapılmış olduğunu anladılar.

Onlar yaklaşırken metal yaratık inlemeye başladı ve kupkuru kızgın toprağın üzerine yığıldı kaldı.

"Onca zaman," diye inliyordu, "ah onca zaman ve üstelik de acı, onca acı ve üstelik bu acıyı çekecek onca zaman. İçlerinden sadece biri olsaydı belki de dayanabilirdim. Ama beni çökerten şey ikisinin birden olmasıydı. Ah selam, yine sen."

"Marvin?" dedi Arthur kısaca, onun yanına çömelerek. "Sen misin?"

"Süperzekice soruları soran," diye inledi robotun yaşlanmış bedeni, "hep sen olurdun değil mi?"

"Bu da ne?" diye telaşla fısıldadı Fenchurch, Arthur'un yanına çömelip koluna yapışmıştı.

"Eski bir arkadaş sayılır," dedi Arthur. "Ben ..."

"Arkadaş mı!" diye acıklı bir tavırla ve çatlak bir sesle gıcırdadı robot. Sözcük bir tür çıtırtıyla ağız boşluğunda kayboldu ve ağzının kenarından ince pas tabakaları döküldü. "Bu sözcüğün ne anlama geldiğini arayıp bulabilmem için bana biraz zaman vermeniz gerekecek. Hafıza bankalarım eskisi gibi değil, anlarsın ya, birkaç zilyon[36] yıl için kullanılmayan bir sözcüğün yardımcı yedek bellek dosyasına geçirilmesi gerekiyor. Ah, evet, işte geliyor."

Robotun yıpranmış kafası düşünüyormuş gibi hafifçe doğruldu.

"Hımmm," dedi, "ne kadar ilginç bir kavram."

Biraz daha düşündü.

"Hayır," dedi en sonunda, "bunlardan biriyle karşılaştığımı hiç sanmıyorum. Affedersiniz, size bu konuda yardımcı olamayacağım."

Dizlerinden birini acıklı bir şekilde tozların içinde sürükledi, sonra şekli bozulmuş dirsekleri üzerinde dönmeye çalıştı.

"Son bir kez yapmamı istediğiniz bir hizmet var mı acaba?" diye sordu bir tür duygusuz tıkırtıyla. "Belki de sizin için yerden alabileceğim bir kâğıt parçası falan olabilir? Ya da belki," diye devam etti, "sizin için bir kapı açmamı isteyebilirsiniz?".

Başı paslı boyun bilyaları çevresinde gıcırdayarak döndü ve uzaklardaki ufku tarıyor gibi göründü.

"Etrafta şu an kapıya benzer bir şey görülmüyor," dedi, "ama eminim, yeterince beklersek, birisi bir kapı yapacaktır. Ve sonra," dedi yeniden Arthur'a bakmak için başını yavaşça çevirirken, "o zaman sizin için onu açabilirim. Ben beklemeye alışkınım bilirsiniz."

"Arthur," diye Arthur'un kulağına sertçe fısıldadı Fenchurch, "bana bundan hiç bahsetmedin. Bu zavallı yaratığa ne yaptın böyle?"

"Hiçbir şey," diye ısrar etti Arthur üzüntüyle, "O her zaman böyle ..."

“Hah!” diye araya girdi Marvin. “Hah!” diye tekrarladı. “Her zaman hakkında sen ne bilirsin? Organik yaşam formlarınız beni zaman içinde bir sürü aptal küçük işe koşturdukları için bana ‘her zaman’ diyorsun, ama ben artık Evrenin kendisinden otuzyedi kez daha yaşlıyım. Sözcüklerini biraz daha dikkatli seçmelisin,” öksürdü, “ve biraz daha düşünerek.”

Girdiği bir öksürük krizi altında sarsıldı ve ardından kendine geldi.

“Beni bırakın,” dedi “siz gidin, beni kendi yolumda acıyla kıvranmaya bırakın. Sonunda artık zamanım geldi. Koşum neredeyse bitti. Dört gözle,” dedi kırık parmağını onlara doğru hafifçe sallayarak, “sonuncu gelmeyi bekliyorum. Bu uygun olacak. Ben, beyni bir...”

Zayıf itirazlarına ve hakaretlerine rağmen onu yerden kaldırdılar. Metali öylesine sıcaktı ki parmakları neredeyse su topluyordu, ama şaşırtacak kadar hafifti ve kollarının arasında öylece asılı duruyordu.

Quentulus Quazgar dağlarının çevrelediği Büyük Kızıl Rars Ovası’nın sol tarafı boyunca ilerleyen yolda onu taşıdılar. Arthur, Fenchurch’e durumu açıklamaya çalıştı, ama sözü sık sık Marvin’in acıklı sibernetik yakınmalarıyla kesildi.

Tezgâhlardan birinden onun için birkaç yedek parça ve yatıştırıcı yağ alıp alamayacaklarını öğrenmeye çalıştılar, ama Marvin hiçbirini istemiyordu.

“Her tarafım yedek parça zaten” diye vızıldanıyordu.

“Beni rahat bırakın!” diye homurdanıyordu.

“Her bir parçam,” diye inledi, “en az elli kez değiştirildi ... bir tek ...” bir an için anlaşılmaz bir şekilde canlanır gibi olmuştu. Kafası ikisi arasında hafızasının gücüyle sallanıyordu. “Benimle ilk karşılaştığın zamanı hatırlıyor musun,” dedi Arthur’a. “Zekâmı zorlayacak bir iş olarak seni köprüye götürme görevi bana verilmişti, hani? Sana sol tarafımın bütün diyotlarında korkunç bir ağrı olduğunu söylemiştim? Onların değiştirilmesini istediğimi, ama hiçbir zaman değiştirilmediklerini de söylemiştim, hatırladın mı?”

Devam etmeden önce uzunca bir duraklama süresi bıraktı. Bırakın batmayı yerinden kıpırdamayı bile düşünmeyen kavurucu güneşin altında onu aralarında taşımaya devam ettiler.

“Bakalım tahmin edebilecek misin,” dedi Marvin, sessizliğin yeterince mahcup edici uzunlukta olduğuna ikna olduktan sonra, “hiç değiştirilmeyen parçalarım hangileri? Hadi, tahmin edebilecek misin bakalım?”

“Ah,” diye ekledi, “ah, ah, ah, ah, aahh.”

Sonunda küçük tezgâhların sonuncusuna vardılar. Marvin’i aralarına oturtarak gölgede bir parça dinlendiler. Fenchurch, Russell için birkaç kol düğmesi aldı. Bunlar Tanrının Yarattıklarına Son Mesajını yazdığı alevli harflerin hemen altındaki Quentulus Quazgar Dağlarından toplanmış küçük cilalı çakıl taşlarından yapılmıştı.

Arthur tezgâhın üzerindeki küçük bir tezgâhta sergilenen dini broşürleri, Mesajın anlamıyla ilgili fikirlerin toplandığı küçük kitapçıkları inceledi.

“Hazır mıyız?” dedi Fenchurch’e ve o da başını sallayarak onayladı.

Marvin’i de kaldırıp aralarına aldılar.

Quentulus Quazgar dağlarının eteklerini dolandılar ve işte dağın tepesine yakın bir yerde parıldayan harfler oradaydı. Yüzü bu tepeye bakan büyük bir kayanın üzerine bir parmaklık yapılmıştı ve burada gözlem için elverişli küçük bir nokta bulunuyordu. Harfleri daha ayrıntılı görmek isteyenler için küçük bir paralı teleskop da vardı, ama bunu kimse kullanmıyordu, çünkü harfler cennetin kutsal parlaklığıyla yanmaktaydı ve teleskoptan bakılacak olursa retinayı ve optik sinirleri kötü bir şekilde zedeliyordu.

Tanrının Son Mesajı'na hayranlıkla karışık bir huşuyla bakakaldılar; yavaş yavaş ve tanımlanması imkânsız bir huzur duygusuyla, nihai ve eksiksiz bir anlama hissiyle doldular.

Fenchurch içini çekti. "Evet," dedi, "buydu."

Dolu dolu on dakika boyunca harfleri izledikten sonra omuzları arasında asılı olan Marvin'in zor durumda olduğunu fark ettiler. Robot artık başını kaldıramadığı için mesajı da okuyamamıştı. Kafasını kaldırmasına yardım ettiklerinde görüş devrelerinin neredeyse iflas etmek üzere olduğundan yakınacaktı.

Bir jeton buldular ve Marvin'i teleskopa doğru götürdüler. Şikâyetler ve hakaretler yağdırmaya devam etti, ama ona her bir harfe sırayla bakması için yardım ettiler. İlk harf "v," ikinci "e" idi. Sonra "r", "d", "i", "ğ" geliyor, bunları "i", "m", ile tekrar bir "i" ve "z" izliyordu. Sonra bir boşluk vardı.

Marvin biraz dinlenmek için durdu.

Sonraki iki sözcük "rahatsızlık" ve "için"di. Son iki sözcüğün biri kısa biri daha uzuncaydı ve Marvin bunlarla baş edebilmek için biraz daha dinlenmek istedi.

Son iki sözcüğün birincisi "ö" harfiyle başlıyor, "z" ve "ü" ile devam edip "r" ile son buluyordu.

Son bir dinlenme duraklamasının ardından Marvin son sözcük için gücünü topladı.

Önce "d" ve "i", arkasından "l," yine "e", "r", yine "i" ve nihayet "z"yi de okuduktan sonra kollarına yığıldı kaldı.

"Sanırım," diye mırıldandı en sonunda, çürüyüp gıcırdayan göğsünden gelen metal tıkırtıları arasında, "bunu yaptığım için kendimi iyi hissediyorum."

Gözlerindeki ışıklar kesinlikle son kez olmak üzere söndü.

Neyse ki, hemen yakınlarında yeşil kanatlı adamlardan mobilet kiralanabilecek bir yer vardı.

Bütün yaşam türlerinin arasında en hayırsever olanı aklını yapmakta olduğu işe veremeyen bir insandır.

Zekice mi ?

Kesinlikle.

Kendi kuşağının ya da herhangi bir kuşağın -kendisinin tasarladığı bir grup insan da dahil- en önde gidenleri genetik mühendisleri midir?

Hiç kuşkusuz.

Sorun, onun ilgilenmemesi ya da en azından *şimdilik* ilgilenmemesi gereken şeylerle çok fazla ilgilenmesiydi.

Ayrıca, kısmen de bunun yüzünden biraz huysuz bir yapıya sahipti.

Sonuçta, yaşadığı dünya uzak bir yıldızdan gelen korkunç istilacılar tarafından tehdit edildiğinde, istilacılar epey uzaktaydı gerçi, ama çok hızlı geliyorlardı, o yani Blart Versenwald III (adı Blart Versenwald IH'tü, burası konuyla çok yakından ilgili değil, ama yine de ilginçti çünkü - herneyse, adı buydu işte, neden ilginç olduğunu sonra da konuşabiliriz) ırkının efendileri tarafından korumalı bir tecrite gönderilmişti. Kendisine verilen emirler şöyleydi: Korkutucu istilacılara karşı koyup onları yenecek bir fanatik süper savaşçılar ırkı geliştirecekti. Ona çabuk ol, dediler ve "Dikkatini bu işe ver!"

Böylece bir pencerenin kenarına oturdu, yaz mevsiminin çimenlerine baktı, tasarladı da tasarladı, ama aklı kaçınılmaz bir şekilde ufak tefek şeylere takıldı ve istilacılar gezegen çevresinde yörüngeye girdiklerinde, aralık pencereden yolunu bulup uçabilecek şaşırtıcı bir sivrisinek ırkı ve çocukları kapama düğmesi geliştirmişti. Bu şaşırtıcı başarıları için düzenlenen kutlamaların kısa ömürlü olması kaçınılmazdı, yabancı gemiler inmeye başladığı için felaket yakındı. Savaşçı ırkların çoğu gibi bu korkutucu istilacılar da evdeki sorunlarla başa çıkamadıkları için ortalığı dağıtıyorlardı. Hayret vericiydi, ama Versenwald'ın doğaüstü keşifleri onları da çok etkilemişti. Böylece kutlamalara katıldılar ve bir dizi geniş çapta ticaret anlaşması imzalamaya ve kültürel alışveriş programı oluşturmaya anında ikna oldular. Böylece meselelerin gidişatının tersine, ilgili herkes sonsuza kadar mutlu ve kutlu yaşadı.

Bu öyküyü anlatmamızın önemli bir nedeni vardı, ama bu neden şu an için vakanüvisin aklından çıkmıştır.

GENÇ ZAPHOD TEDBİRİ ELDEN BIRAKMIYOR

Çeviren: İrem Kutluk

Büyük bir uçan araç, şaşırtıcı güzellikteki denizin üstünden hızla geçti. Sabahtan beri genişleyen kavisler çizerek, ileri gidip geri dönerek düzenli seferler yapıyordu; en sonunda kumsalda toplanmış, kör edici parlaklıktaki güneşe karşı gözlerini kısmış havada ne olduğunu görmeye çalışan barışsever ve deniz ürünleri sever ada halkının dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Herhalde, her görgülü, bilgili ve biraz gezip görmüş kişi, bu aracın bir dosya dolabına ne kadar da benzediğini söylerdi - büyük, kısa süre önce soyulmuş, çekmeceleri havaya dönük bir şekilde sırt üstü yatan ve uçan bir dosya dolabına. Farklı tecrübeleri olan ada sakinleriyse onun bir ıstakoza ne kadar az benzediğine takılmışlardı.

Onun hiç kıskacının olmadığı, kavissiz ve sert sırtı yüzünden yerde kalmakta büyük güçlük çektiğinden konuştular heyecanlı. Yerde kalamaması onlara özellikle komik geliyordu. Aptal şeye, kendileri için yerde kalmanın dünyanın en kolay şeyi olduğunu göstermek için oldukları yerde bir aşağı bir yukarı bol bol zıplıyorlardı. Ama bir süre sonra bu eğlence onlara yavan gelmeye başladı. Sonuçta bu şeyin bir ıstakoz olmadığı son derece açıktı ve dünyaları ıstakoz denen şeylerle - bunlardan yarım düzine kadarı şu sırada, körpe ve sulu bir şekilde kumsal boyunca onlara doğru gelmekteydi- tıka basa dolu olduğuna göre bu şey üzerinde daha fazla vakit kaybetmelerinin bir anlamı yoktu; bunun yerine hemen ıstakozlu bir geç öğlen yemeği için toplanmaya karar verdiler.

Tam bu sırada uzay aracı aniden duruverdi, dikildi, baş aşağı okyanusa daldı ve etrafa su sıçratarak ada sakinlerinin bağrışa çağıra ağaçların arasına kaçmasına neden oldu. Birkaç dakika sonra adalılar, tedirgin bir şekilde yeniden ortaya çıktığında tek görebildikleri, suyun üzerinde düzgün bir daire izi ve fokurdamakta olan birkaç hava kabarcığı oldu.

Galaksinin Batısında bulabileceğiniz en lezzetli ıstakozların ağız dolusu lokmaları arasında birbirlerine bu çok tuhaf, dediler, bir yılda ikinci kez oluyor.

Istakoz olmayan uzay aracı, dosdoğru altmış metre derinliğe daldı ve orada koyu maviliğin içinde, çevresinde su kütleleri dalgalanırken öylece asılı kaldı. Çok yukarılarda, suyun inanılmaz derecede berrak olduğu yerde, pırıltılı balıklardan oluşmuş bir filo hızla geçip gitti. Aşağıda ışığın ulaşmakta zorlandığı yerde, suyun rengi koyu ve yabanıl bir maviliğe dönüştü.

Burada, altmış metre derinde güneş ışıkları çok zayıftı. İpek derili ve kocaman bir deniz memelisi tembel tembel yuvarlanarak aracın yanından geçerken onu adeta buralarda bu tür bir şey bulmayı bekliyormuşçasına yarım yamalak bir ilgiyle inceledi ve sonra tepesinden kayıp dalgalarla kıpırdayan ışığa doğru uzaklaştı.

Araç burada ölçümleri yaparak bir iki dakika bekledi, sonra otuz metre daha indi. Bu derinlikte ciddi bir karanlık vardı. Bir iki saniye sonra aracın iç ışıkları kapandı ve dış ışıklar ansızın devreye girmeden önce geçen saniyeler içinde görülebilen tek ışık, üzerinde BEEBLEBROX KURTARMA VE GERÇEKTEN ÇILGIN ŞEYLER ŞİRKETİ yazan ve puslu, pembe bir ışıkla aydınlatılmış küçük tabelanın aydınlığı oldu.

Aşağıya çevrilen devasa ışınlar, sessiz bir panik içinde kaçışan kocaman bir gümüş balığı sürüsü yakaladı.

Geminin pruvasında geniş bir yay çizen loş kontrol odasında, derin deniz yatağından yayılarak kendilerine ulaşan, aralıklı ve çok çok zayıf sinyalleri çözümleyen bilgisayar ekranının etrafında toplanmış dört kafa vardı.

"İşte bu kadar," dedi kafalardan birinin sahibi sonunda.

"Tam olarak emin miyiz?" dedi diğer kafalardan biri.

"Yüzde yüz eminiz," diye yanıtladı ilk kafanın sahibi.

"Bu okyanusun dibinde yatan geminin, batmayacağına yüzde yüz emin olunan gemi olduğuna yüzde yüz eminsiniz öyle mi?" dedi kalan iki kafanın sahibi. "Hey," -ellerinden ikisini havaya kaldırdı- "sadece soruyorum."

Güvenlik ve Sivil Sigortacılık İdaresinden iki memur bunu çok soğuk bakışlarla yanıtladı, ama tuhaf kafalı, daha doğrusu çift kafalı baş bu bakışları kaçırdı. Kendisini pilot koltuğuna attı, bir iki bira açtı -biri kendine diğeri de yine kendine- ayaklarını ana denetim konsolunun üstüne uzattı ve ultracamın önünden geçmekte olan bir balığa "hey, bebeğim" diye seslendi.

İki memurdan daha kısa boylu ve daha az güven verici olanı "Bay Beeblebrox..." diye kısık bir sesle söze başladı.

"Evet?" dedi, boşalıveren bira kutularından birini bazı hassas aletlere vurarak. "Dalışa hazır mısınız? Haydi gidelim."

"Bay Beeblebrox, bir şeyi netleştirmemize izin verin..."

"Evet, haydi," dedi Zaphod. "Başlangıç için şuna ne dersiniz? Neden bu gemide gerçekten ne olduğunu bana söylemiyorsunuz?"

"Söyledik," dedi memur. "Yan ürünler."

Zaphod kendi kendine bıkkın bakışlar attı.

"Yan ürünler," dedi. "Neyin yan ürünleri?"

"Özel işleme tabi tutulmuş malzemelerin," dedi memur.

"Hangi özel işleme tabi tutulmuş malzemelerin?"

"Tamamen güvenli özel işlemlere."

"Aziz Zarquana Voostra!" diye koro halinde haykırdı Zaphod'un iki kafası. "Öyle güvenli ki, o yan ürünleri alıp en yakın kara deliğe götürüp dökmesi için zark olası bir kale gemi inşa etmek zorunda kaldınız! Ama oraya gidemedi, çünkü pilot, yoldan saptı -doğru mu?- bir ıstakoz almak için. Pekala, diyelim ki adam havalı, ama .... yani kabul edin, bu şark zamanı, bu gemiyi kazaktan indirme, bu kızını kaybedip yere çakılma, bu ... bu ... bu top yekun sözlük arızası!"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı sağ kafası, soldakine. "Yan tutuyoruz!"

Kalan bira kutusunu sımsıkı kavradı.

"Dinleyin arkadaşlar," dedi bir anlık sakinleşme ve düşünme molasının ardından toparlayarak. İki memur hiçbir şey söylememişti. Bu düzeydeki bir konuşma, içine çekilebileceklerini hissettikleri bir konuşma değildi. "Sadece şunu bilmek istiyorum," diye ısrar etti Zaphod, "beni burada neye bulaştırıyorsunuz?"

Bilgisayar ekranı üzerinde yavaş yavaş belirmeye başlayan aralıklı ölçümlere parmağını bastırdı. Bunlar ona hiçbir şey ifade etmiyordu, ama görünüşlerini hiç beğenmemişti. Hepsi eğri büğrü bir sürü uzun numara ve bir sürü tuhaf şeydi.

"Parçalanmak üzere, sorun bu mu?" diye bağırdı. "Ambarı ışın yayan epsilonik çubuklar ya da

uzayın bu bölümünü zilyonlarca yıl geriye kadar kızartmaya yetecek bir şeylerle dolu ve gemi şimdi parçalanıyor. Hikâye bu mu? Aşağı bunu bulmaya mı gidiyoruz? Bu enkazdan ikiden fazla kafaya sahip olarak mı çıkacağım?"

"Onun bir enkaz olması mümkün değil Bay Beeblebrox," diye ısrar etti memur, "geminin tamamen güvenli olduğu garanti edildi. Parçalanmasına imkân yok."

"O zaman gidip bakmaya niye bu kadar meraklısın?"

"Tamamen güvenli olan şeylere bakmayı severiz."

"Atış serbeeest!"

"Bay Beeblebrox," dedi memur sabırla, "size yapmanız gereken bir işiniz olduğunu hatırlatabilir miyim?"

"Ya, evet, ama belki de ben birdenbire onu yapmak istemez olmuşumdur. Benim ne olduğumu sanıyorsunuz, ahlaki şeylerim hiç yok mu benim, neydi onun adı, şu ahlaki şeyin?"

"Çekince mi?"

"Ahlaki çekincelerim, teşekkür ederim, her neyse, eee?"

İki memur soğukkanlı bir tavırla beklerken zaman geçirmek için ara sıra hafif hafif öksürdüler.

Zaphod kendini bütün sorumluluklardan kurtarmak istercesine dünya ne hale geldi türünden iç çekti ve koltuğundan aşağı atladı.

"Gemi?" diye seslendi.

"Evvet?" dedi gemi.

"Benim yaptığımı yap."

Gemi bunu birkaç milisaniye düşündü, ardından ağır hizmet bölmelerinin sızdırmazlıklarını tekrar tekrar kontrol ettikten sonra yavaşça ve önlenmesi olanaksız bir şekilde kendi ışıklarının sisli aydınlığında derinlere dalıp gitti.

Yüzelli metre.

Üçyüz metre.

Altıyüz metre.

Burada, neredeyse yetmiş atmosfer basınçta, hiçbir ışık zerresinin erişemediği dondurucu derinliklerde, doğa en coşkun tasarımlarını saklar. Altmış santimetre boyunda kâbuslar bembeyaz aydınlığın içinde çılgın hayaller gibi belirip esnediler, sonra yeniden karanlığa daldılar.

Yediyüz elli metre.

Geminin ışıklarıyla aydınlanan bölgenin karanlık kıyısında, gözleri sapların ucunda duran günahkâr sırlar sessizce kaçıştılar.

Uzaktan yaklaşan okyanus yatağının topografisi, bilgisayar ekranında giderek netleşti, sonunda çevresinden farklı ve ayrı görünen bir şekil belirdi. Bir yana yatmış, silindir biçiminde kocaman bir kaleydi. Çok önemli malzemelerin depolandığı ambarların, ağır ultra kaplamaları yüzünden tam ortasından keskin bir açıyla genişliyordu. Gemiyi yapanlara göre bu kaplamalar onu gelmiş geçmiş en güvenli ve sağlam gemi yapıyordu. Kalkıştan önce, bu bölümün yapıldığı malzeme, yapımcılarının dayanabileceğini bildiği her türlü saldırıya tabi tutulmuş, dövülmüş, vurulmuş ve patlatılmıştı.

Gayet muntazam bir şekilde ikiye ayrılan bölümün bu bölüm olduğu anlaşıldığında kokpitteki gergin sessizlik gözle görülür derecede arttı.

“Aslında tamamen güvenli,” dedi memurlardan biri. “Gemi parçalanacak olsa bile ambar bölümüne girilemez.”

Bin yüzelli metre.

Aracın açık kapısından çıkan Lüks-ek-basınç dalış takımlı dört kişi ışıklar sayesinde deniz gecesinin içinde karanlık bir hayalet gibi devleşen şekle doğru yavaş hareketlerle yürüdü. Bir tür hantal zarafet içinde, koca bir su dünyasının ağırlığı üstlerinde olmasına rağmen neredeyse ağırlıkları yokmuş gibi ilerlediler.

Zaphod üstünde yükselen uçsuz bucaksız siyahlığa sağ kafasıyla baktı ve bir an için aklı sessiz bir dehşet kükremesiyle sarsıldı. Soluna doğru bir göz attı ve diğer kafasının kaygısız bir tavırla kaskındaki videodan Brock Tarzı Ultra Kriket yayınını izlemekle meşgul olduğunu görünce rahatladı. Biraz arkasında, soluna doğru Güvenlik ve Sivil Sigortacılık İdaresinden gelen iki memur yürüyor, biraz önünde, sağdaysa boş bir Lüks-ek-basınç dalış takımı vardı ki, hem aletleri taşıyor hem de yolu onlar için sınıyordu.

Sırtından yara almış olan *Milyar Yıllık Sığınak* adlı yıldız gemisindeki koca yarığı geçtiler ve ellerindeki fenerleri ona doğrulttular. Parçalanmış makineler altmış santimetre kalınlığındaki yırtılmış ve çarpılmış gemi bölgeleri arasında duruyordu. Artık orada, büyük, şeffaf bir yılan balığı ailesi yaşıyor ve hallerinden memnun görünüyorlardı. Boş lüks-ek-basınç takımı, geminin devasa ve karanlık gövdesi boyunca önlerinden yürüyerek hava-kilitlerini kontrol etti. Denediklerinden üçüncüsü sıkıntılı bir şekilde açıldı. Hep birlikte içeri daldılar ve pompa mekanizmaları, okyanusun uyguladığı korkunç basınçla ilgilenip onu aynı derecede korkunç hava ve iç gazların basıncıyla değiştirdi. Sonunda iç kapı kayarak açıldı ve yıldızgemisi *Milyar Yıllık Yeraltı Sığınak*’ın dış ambar alanı olan karanlık bir yere girdiler.

Memurların, ellerindeki zerrecik anahtarlarıyla teker teker açtıkları yüksek güvenlikli pek çok Titan-O-Ambar kapısından geçtiler. Az sonra yoğun güvenlik alanlarının öyle derinlerine ilerlediler ki Ultra Kriket yayınları zayıflamaya başladı ve Zaphod rock istasyonlarından birini açmak zorunda kaldı, çünkü bunlar her yere ulaşırdı.

Son bir kapı daha kayarak açıldı ve mezar gibi bir boşluğa çıktılar. Zaphod’un karşı duvara tuttuğu fenerin ışığı çığlık atmakta olan çılgın bakışlı bir suratın üstüne düştü.

Zaphod da çığlığı basıverdi, elinden fenerini düşürdü ve yere, daha doğrusu altı aydır orada rahatsız edilmeden yatmakta olan ve şimdi üstüne oturulmasına tepki olarak büyük bir şiddetle patlayan bir bedenin üzerine yığılıp kaldı. Zaphod bütün bunlar üzerine ne yapması gerektiğini düşündü ve kısa ama telaşlı bir iç tartışmanın ardından kendinden geçmenin en uygun şey olacağına karar verdi.

Birkaç dakika içinde kendine geldi ve sonra kim olduğunu, oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş numarası yapmaya çalıştı, ama kimseyi inandıramadı. O zaman belleğini birden kazanmış da ve şokla yeniden kendinden geçmiş numarası yaptı, ama içi boş dalış takımı tarafından -ki Zaphod ondan ciddi ciddi nefret etmeye başlıyordu- isteksiz bir şekilde olsa da yardım edilerek ayağa kaldırıldı ve çevresiyle uyum sağlamaya zorlandı.

Ortam loş ve berbat bir şekilde aydınlatılmıştı ve pek çok yönden hoş sayılmazdı -hoş olmayan şeyler içinde en göze batanıysa geminin merhum seyir subayının, yerde, duvarlarda, tavanda ve

özellikle de Zaphod'un giysilerinin alt yarısında oluşturduğu renkli düzenlemelerdi. Bunun etkileri öyle şaşırtıcı biçimde tiksindiriciydi ki, bu öykü içinde bir daha hiçbir yerde bundan söz etmeyeceğiz. Yalnızca şunu söylemekle yetinelim. Bu o kadar tiksindiriciydi ki Zaphod'un giysisinin içine kusmasına, bu yüzden onu çıkarıp gerekli başlık ayarlamalarını yaptıktan sonra boş olanıyla değiştirmesine neden oldu. Ne yazık ki, gemideki kokuşmuş havanın leş kokusu ile çürümüş bağırsaklarla kaplanmış bir halde öylece etrafta dolaşan kendi giysisinin görüntüsü, Zaphod'un diğer giysinin içine de kusmasına yetmişti, bu da hem kendisinin hem de giysisinin birlikte yaşamaları gereken bir sorun oldu.

Tamam. Hepsi bu. Başka iğrençlik yok.

En azından bu iğrençliklerin aynısından yok.

Çığlık atan yüzün sahibi, şimdi birazcık olsun sakinleşmişti ve sarı sıvıyla dolu geniş bir acil yaşam destek tankının içinde kabarcıklar çıkarıp anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu.

"Çılgınlıktı," diye çağıldadı, "çılgınlık! Ona ıstakozu dönüşte yiyebileceğimizi söyledim, ama dinlemedi, o delinin biriydi. Kafayı takmıştı! Siz de ıstakoza böyle meraklı mısınızdır? Çünkü ben değilim. Kauçuk gibi ve yemesi alengirli gelir bana ve hiç de öyle lezzetli değil, yani, lezzetli mi? Ben kesinlikle tarağı tercih ederim ve bunu ona söyledim. Oh, Zarquon aşkına, söyledim!"

Zaphod tankın içinde çırpınan bu olağanüstü görüntüye uzun uzun baktı. Adam binbir türlü yaşam destek tüpüne bağlanmıştı ve sesi hoparlörlerden geminin çevresinde manyakça yankılanıyor, derin ve uzak koridorlardan tekinsiz yankılar olarak geri dönüyordu.

"Hatam da bu oldu," diye haykırdı delirmiş adam. "Ben ona resmen tarak yemeyi tercih ettiğimi söyledim ve o da bana, atalarının geldiği yerdeki, yani buradaki gibi, gerçek ıstakoz yemediğim için böyle düşündüğümü söyledi ve bunu kanıtlayacağını söyledi. Hiç sorun olmadığını söyledi, buradaki ıstakozların, bırak buraya varmak için yapmamız gereken küçücük bir sapmaya, yolculuğun tamamına değeceğini söyledi ve atmosferde gemiyle baş edebileceğine yemin etti, ama hepsi delilikti, delilik!" diye çığlık çığlığa haykırdı ve sanki bu sözcük, kafasında çanlar çalınmasına neden olmuş gibi gözlerini devirip duraksadı. "Gemi hemen kontrolden çıktı! Yaptığımıza inanamadım, hem de yemek olarak cidden abartılan ıstakozla ilgili bir şeyi kanıtlamak için yaptığımıza. İstakoz meselesini uzattığım için kusura bakmayın, bir dakika içinde susmaya çalışacağım, ama bu tankın içinde kaldığım aylar boyunca, aklımdan hiç çıkmadılar, ama adamın biri hiç durmadan ıstakozdan söz ederken bir yandan da abur cubur yiyen benzer adamlarla bir gemide aylarca yaşamanın ardından bir tankın içinde tek başına ve yalnızca bunları düşünerek altı ay daha geçirmek zorunda olmayı düşünün. Söz veriyorum ıstakozlarla ilgili çenemi kapayacağım, gerçekten. Istakozlar, ıstakozlar, ıstakozlar- yeter! Sanırım hayatta kalan tek kişi benim. Batmadan önce bir acil yaşam destek tankına girebilen tek kişi benim. S.O.S. sinyalini gönderdim ve battık. Berbat bir durum değil mi? Tam bir felaket ve her şey sırf adam ıstakoz sevdiği için oldu. Demek istediğimi anlatabiliyor muyum? Benim için bunu anlamak gerçekten zor da."

Onlara yalvaran gözlerle baktı ve aklı, dökülen bir yaprağın salınarak yere inişi gibi yavaşça geri geldi. Gözlerini kırpıştırdı ve bir maymunun tuhaf bir balığa bakacağı gibi onlara baktı.

Tankın cam kenarına buruşmuş parmaklarıyla tuhaf bir şeyler karalıyordu. Ağzından, burnundan kurtulan minik, koyu sarı kabarcıklar paçavra görünüşlü saçları arasında bir an duraklıyor ve ardından başı boş bir şekilde yukarı doğru tırmanıyorlardı.

"Ah, Zarquon, oh tanrım," diye acıklı bir şekilde mırıldandı. "Bulundum, kurtarıldım..."

"Yani," dedi memurlardan biri çabucak "hiç olmazsa bulundunuz." Bölmenin ortasındaki ana

bilgisayar konsoluna doğru yürüdü ve hasar raporlarını görmek için geminin ana monitör devrelerini hızlı hızlı gözden geçirmeye başladı.

"Işın yayan çubuklar zarar görmemiş," dedi.

"Kutsal dingo'nun marifetleri," diye hırladı Zaphod, "gemide ışın yayan çubuklar varmış!"

Işın yayan çubuklar çok şükür ki artık terk edilmiş bir enerji üretim aracıydı. Yeni enerji kaynakları keşfetmek için yapılan araştırmaların iyice çığrından çıktığı bir noktada, zeki bir genç, kullanılabilir enerjisinin tamamını hiç tüketmemiş bir yer saptamıştı - geçmiş. Böyle buluşların sonucu olarak beyne aniden hücum eden kan sayesinde aynı gece bunu elde etmenin bir yolunu da icat etmiş ve bir yıla kalmadan muazzam büyüklükteki geçmiş alan parçalarının sahip olduğu tüm enerji süzülüp tüketilir hale gelmişti. Geçmişin bozulmadan kalması gerektiğini öne sürenler, son derece pahalı bir duygusallığa gömülmüş olmakla suçlandılar. Geçmiş, çok ucuz, bol ve temiz bir enerji kaynağıydı, eğer birileri bakımları için para ödemeyi üstlenecek olursa, her zaman, birkaç Geçmişi Koruma Doğal Parkı kurulabilirdi ve geçmişin sonuna kadar kurutulmasının şimdiyi yoksullaştırdığını savunanlara gelince, eh bu doğru olabilirdi, ama karşılığında ölçülemez etkiler sağlıyor ve bu yüzden meseleye mantık gözüyle bakılması gerekiyordu.

Ama şimdiki zamanın gerçekten de çok yoksullaştığı anlaşılınca ve bunun sebebinin gelecekteki o bencil, yağmacı, müsrif piç kurularının da aynı şeyi yapmaları olduğu ortaya çıkınca, herkes, her bir ışın yayan geçmiş çubuğunun ve nasıl yapıldığına ilişkin korkunç sırrın tamamen ve sonsuza dek ortadan kaldırılması gerektiğinin farkına vardı. Bunun büyükanne ve büyükbabalarıyla torunları için olduğunu iddia ettiler, ama bu tabii ki, aslında büyükanne ve büyükbabalarının torunlarıyla torunlarının büyükanne ve büyükbabaları içindi.

Güvenlik ve Sivil Sigorta İdaresinin memuru umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Tamamen zararsız durumdalar." Zaphod'a baktı ve birden alışılmadık bir içtenlikle şöyle dedi, "Gemide bundan daha kötü şeyler var. En azından," diye ekledi, parmağıyla bilgisayarlardan birinin ekranını tıkırdatarak, "olmasını umuyorum."

Diğer memur onu sertçe uyardı.

"Sen ne dediğini sanıyorsun, kahrolası?" diye tersledi.

Birinci memur yine omuz silkti. "Fark etmez. İstediğini söyleyebilir. Kimse ona inanmaz. Resmi bir iş yapmaktansa onu kullanmayı bu yüzden seçmedik mi? Anlattıkları ne kadar çılgınlaşırsa, söyledikleri de o oranda maceraperest bir hippinin uydurdukları gibi kabul edilecektir. Bizim bunları söylediğimizi bile iddia edebilir ki, bu da onun paranoyak sanılmasına yol açacaktır." Kusmuk dolu takımının içinde öfkeden kuduran Zaphod'a hoş bir gülücük attı. "Arzu edersen," dedi, "bize eşlik edebilirsin."

"Görüyor musun?" dedi memur, ışın yayan geçmiş çubuklarının bulunduğu ambarların, ultra titanyumdan yapılmış dış sızdırmazlığını kontrol ederken, "tamamen sağlam, tamamen güvenli."

Aynı şeyi, bir çay kaşığı kadarının tüm gezegene ölümcül hastalık yaymaya yetecek, güçlü kimyasal silahların bulunduğu depoların önünden geçerken de tekrarladı.

Aynı şeyi, bir çay kaşığı kadarının tüm gezegeni havaya uçurmaya yetecek, güçlü zeta-aktif bileşimlerin bulunduğu ambarların önünden geçerken de tekrarladı.

Aynı şeyi, bir çay kaşığı kadarının tüm gezegene radyoaktif ışın yaymaya yetecek, güçlü teta-aktif

bileşimlerin bulunduğu ambarların önünden geçerken de tekrarladı.

"İyi ki gezegen değilim," diye mırıldandı Zaphod.

"Korkacak hiçbir şeyin olmazdı," dedi Güvenlik ve Sivil sigorta İdaresi memuru. "Gezegenler çok güvenlidir. Tabii eğer ..." diye ekledi ve durakladı. Yıldız gemisi *Milyar Yıllık Sığınak*'ın yara almış olduğu kıç kısmına en yakın ambara yaklaşıyorlardı. Buradaki koridor eğilip bükülmüştü, zemin yer yer ıslak ve yapışkandı.

"Vay vay," dedi, "vay vay!"

"Bu depoda ne var?" diye sordu Zaphod.

"Yan ürünler," dedi memur, yeniden ketumlaşarak.

"Yan ürünler ..." diye usulca ısrar etti Zaphod, "neyin yan ürünleri?"

İki memur da yanıtlamadı. Bunun yerine ambar kapısını çok dikkatle incelediler ve tüm koridoru eğip büken güçlerin ambar kapısındaki sızdırmazlığı da yırtıp atmış olduğunu gördüler. Biri kapıya hafifçe dokundu. Onun dokunmasıyla kapı ardına kadar açıldı. İçeride karanlık ve ta diplerdeki birkaç kısık sarı ışıktan başka bir şey yoktu.

"Neyin?" diye dişlerinin arasından tısladı Zaphod.

Baş memur diğerine döndü.

"Bir kurtarma kapsülü olacak," dedi, "gemi mürettebatının, kara deliğe göndermeden önce gemiyi terk etmek için kullanmaları gerekiyordu. Sanırım onun hâlâ burada olup olmadığını anlasak iyi olacak." Diğer memur onaylama anlamında başını salladı ve tek kelime etmeden yanlarından ayrıldı.

Baş memur sessizce Zaphod'u içeri çağırdı. Altı metre kadar önlerinde büyük loş sarı ampuller parıldamaktaydı.

"Bu gemideki," dedi yavaşça, "kalan her şeyin güvenli olmasının nedeni, sanırım kimsenin onları kullanacak kadar çılgın olmaması. Kimsenin. En azından, o kadar çılgın biri onların yanına yaklaşmayacaktır. O kadar deli ya da tehlikeli olan kimse çok derinlerde bulunan güçlü tehlike sinyalleri uyandırır. İnsanlar aptal olabilir, ama o kadar da aptal değiller."

"Yan ürünler," diye yeniden öfkeyle tısladı Zaphod, tıslıyordu, çünkü sesinin titrediğinin anlaşılmasını istemiyordu. "Neyin yan ürünleri?"

"Eee, tasarımcıların"

"Ne?"

"Sirius Sibernetik Şirketi, siparişe göre sentetik kişilikler tasarlayıp üretmek üzere önemli bir araştırma bağışıyla ödüllendirilmişti. Sonuçların hepsi de felaketti. Bütün 'insanlar' ve 'kişiliklerin, doğal olarak var olan hayat biçimleriyle bir arada olamayacak karakterlerin bileşimleri olduğu anlaşıldı. Çoğu uyumsuz, zavallı garibanlardı, ama bazıları çok çok tehlikeliydi. Tehlikeliydiler, çünkü diğer insanlarda tehlike sinyalleri uyandırmıyorlardı. Hayaletlerin duvarların arasından geçebilişi gibi olayların içine girebiliyorlardı, çünkü kimse tehlikeyi sezemiyordu.

"Bunların içinde en tehlikelisi birbirinin eşi olan üçlüydü - bu ambara, bu gemiyle birlikte havaya uçurulmak üzere kapatılmışlardı. Onlar kötü değillerdi aslında, hatta basit ve çekiciydiler. Ama yaşayan en tehlikeli yaratıklardı, çünkü izin verilirse yapamayacakları hiçbir şey ve izin verilmeyecek hiçbir şey yoktur..."

Zaphod loş sarı ışıklara baktı, iki loş sarı ışığa. Gözleri karanlığa alıştıkça, iki ışığın kırılmış bir şeyin durduğu üçüncü bir boşluğu çerçevelediğini fark etti. Döşeme üzerinde ıslak, yapışkan lekeler donuk donuk parlıyordu. Zaphod ve memur ışıklara doğru dikkatle yürüdüler. Bu sırada başlıklarındaki kulaklıklarda diğer memurdan gelen iki sözcük çınladı.

“Kapsül gitmiş,” demişti, kısa ve öz olarak.

“Onun izini bul,” dedi Zaphod’un yanındaki. “Tam olarak nereye gittiğini öğren. Nereye gittiğini bilmeliyiz!”

Zaphod kalan iki tanka yaklaştı. Kısa bir bakış, tanklarda birbirinin eşi iki beden yüzdüğünü gösterdi ona. Birini daha yakından inceledi. Sarı ve yoğun sıvının içinde yaşlıca bir adamın bedeni yüzmekteydi. Adam nazik görünüşlüydü, yüzünün çevresinde, bir sürü hoş gülme çizgisi vardı. Saçları onun yaşına göre çok gür ve koyuydu, sağ eli sürekli öne arkaya, aşağı yukarı sallanıyor, sanki görünmez hayaletlerle sırayla el sıkışıyordu. İçten bir gülüşle gülümsüyor, yarı uyanık bir bebek gibi anlaşılmaz sesler çıkararak mırıldanıyor ve ara sıra kendi kendisine daha önce hiç duymadığı ya da iyi hatırlamadığı bir fıkra anlatmış gibi küçük kahkahalarla sarsılıyordu. El sallayarak, gülümseyerek, kıkırdayarak, dudaklarından küçük sarı kabarcıklar çıkararak uzak bir rüyalar ülkesinde yaşıyor gibi görünüyordu.

Başlığındaki kulaklığa aniden başka bir kısa ve öz mesaj ulaştı. Kurtarma kapsülünün yönlendiği gezegen tanımlanmıştı bile. Galaktik Sektör ZZ9 Çoğul Z Alfa.

Zaphod tankın yanında küçük bir mikrofon buldu ve açtı. Sarı sıvının içindeki adam bir tepenin üstünde parıldayan bir şehir hakkında sakin sakin mırıldanıyordu.

Güvenlik ve Sivil Sigorta İdaresi memurunun emirler yağdırdığını duydu. Kayıp kurtarma kapsülünde bir “Reagan” bulunmaktaydı ve ZZ9 Çoğul Z Alfa gezegeninin “kesin güvenliği” sağlanmalıydı.

beşinci kitap

ÇOĞUNLUKLA ZARARSIZ

Çeviren: İrem Kutluk

Ron için

Destekleri yardımları ve yapıcı acımasızlıkları için
Sue Freestone ile Michael Bywater'a
minnet dolu teşekkürler.

Bir şey olacaksa, olacaktır.

Herhangi bir şey, ortaya çıkarken bir başka şeyi ortaya çıkarıyorsa, bir başka şeyin ortaya çıkmasına neden oluyor demektir.

O şey her ne ise, olurken, kendi kendisinin yeniden ortaya çıkmasına sebep oluyorsa, tekrar olacaktır.

Bununla birlikte, kronolojik bir sıra izlenmesi şart değildir.

bir

Galaksi Tarihi birçok nedenden ötürü biraz karışmış durumdadır: kısmen onun kaydını tutmaya çalışanların kafaları da bir parça karışmış olduğu, ama kısmen de zaten çok karmaşık birtakım olaylar olduğu için.

Sorunlardan biri, ışık hızı ve bu hızı aşmaya çalışırken karşılaşılan güçlüklerdir. Bu imkânsızdır. Hiçbir şey ışık hızından daha hızlı yol alamaz ve bu konudaki tek istisna, kendi özel kanunlarından başkasını tanımayan kötü haberler olabilir. Arkintoofle Minör'de yaşayan Hingefree halkı bu noktadan hareket ederek, kötü haber gücüyle çalışacak uzay gemileri inşa etmeye çalışmış, ama bunda pek başarılı olamamışlardı. Çünkü gemiler gittikleri her yerde öylesine kötü karşılanıyorlardı ki, oraya varmış olmalarının hiçbir anlamı kalmıyordu.

İşte bu yüzden, genel olarak, Galaksi halkları kendi yerel batakları içinde tembelleşme eğilimine girdiler ve Galaksi Tarihi uzunca bir süre boyunca daha çok kozmolojiyle ilgili bir alan olarak kaldı.

Bu, onların hiç çaba göstermediği anlamına gelmiyordu elbette. Savaş ya da ticaret amacıyla uzak bölgelere uzay gemisi filoları göndermeye çalıştılar, ama bu filoların oralara varması çoğunlukla binlerce yıl alıyordu. Nihayet hedeflerine vardıklarındaysa hiperuzayı kullanarak ışık hızını yenen başka yolculuk şekilleri keşfedilmiş oluyor, bu yüzden de ışık hızından yavaş seyreden filoları artık hangi savaşa gönderilmişlerse o savaş yüzyıllar önce sona ermiş oluyordu.

Elbette ki böyle olması filolardaki askerlerin savaşma arzusunu herhangi bir şekilde etkilemiyordu. Onlar bu konuda eğitim görmüşlerdi, buna hazırdılar, yolculuk sırasında birkaç bin yıllık uykularını almış, zor bir işi başarmak üzere onca yoldan gelmişlerdi ve Zarquon aşkına bunu yapacaklardı.

Galaksi tarihindeki ilk önemli karışıklıklar işte bu sıralarda baş gösterdi; yüzyıllar önce üzerinde güya anlaşılmış olunması gereken konular yüzünden savaşlar sürekli olarak yeniden ve yeniden patlak veriyordu. Yine de bu karışıklıklar, zaman yolculuğu keşfedilip de savaşlar henüz nedenleri bile ortaya çıkmadan yüzlerce yıl önce patlak verdiğinde tarihçilerin karşılaştığı karışıklıkların yanında hiç kalırdı. Sonsuz İhtimalsizlik Motoru bulunduğunda ve tüm gezegenler beklenmedik bir şekilde muzlu pastaya dönüşüverdiğindeyse Maksimegalon Üniversitesi'nin koca tarih fakültesi, en sonunda pes edip kepenkleri kapatarak binalarını, yıllardır onların peşinde olan ve hızla gelişen birleşik İlahiyat ve Su Polosu fakültesine bırakmıştı.

Bütün bunlar iyiydi hoştu, ama artık, örneğin Grebulonların nereden geldiğini ya da tam olarak ne istediklerini, kimsenin hiçbir zaman öğrenemeyeceği anlamına da geliyordu. Ve elbette ki bu da talihsiz bir durumdu, çünkü eğer onlar hakkında bir şeyler bilen birileri olsaydı, felaketlerin en korkuncu önlenebilir ya da en azından farklı bir gerçekleşme yolu bulmak zorunda kalabilirdi.

Klik, mımm.

Düşman mevzilerini keşifle görevli gri renkli büyük Grebulon gemisi kapkara boşluğun içinde sessizce ilerliyordu. Nefes kesici ve muhteşem bir hızla ilerliyordu, ama milyarlarca uzak yıldızın

oluşturduğu pırıltılı fonun önünde hiç hareket etmiyormuş gibi görünüyordu. Pırıl pırıl gecenin sonsuz parçacıkları içinde donup kalmış koyu bir benekti yalnızca.

Gemideki her şey binlerce yıldır olduğu gibi hep aynıydı, yani zifiri karanlık ve sessiz.

Klik, mımmm.

Yani neredeyse her şey.

Klik, klik, mımm.

Klik, mımm, klik, mımm, klik, mımm.

Klik, klik, klik, klik, mımm.

Mımmmm.

Alt düzey bir denetim programı geminin yarı uyur durumdaki siber-beyninin derinliklerinde bulunan, kendisinden biraz daha üst düzeydeki bir başka denetim programını uyandırdı ve ona ne zaman klik etse karşılığında yalnızca bir mımmm geldiğini bildirdi.

Daha üst düzeydeki denetim programı, peki yanıt olarak ne gelecekti diye sordu ve alt düzey program, tam olarak hatırlayamadığını, ama bunun uzaktan duyulan ve hoşnut bir iç çekiş olabileceğini düşündüğünü söyledi, öyle değil miydi? Oysa bu mımm'ın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Klik, mımm, klik, mımm. Bütün duyduğu buydu.

Üst düzey denetim programı durumu gözden geçirdi ve beğenmedi. Alt düzey denetim programına, denetlediği şeyin tam olarak ne olduğunu sordu ve alt düzey denetim programı bunu da hatırlayamadığını, ama şimdiye kadar bunun hemen hiç aksamadan, önce klik etmesi ve on yıl kadar sonra da iç çekmesi gereken bir şey olduğunu söyledi. İlk önce kendisine ait hata saptama çizelgesine bakarak neler olduğunu anlamaya çalışmış, ama bunu başaramayınca da üst düzey denetim programını uyarmak zorunda kalmıştı.

Üst düzey denetim programı kendi hata saptama çizelgelerine başvurarak alt düzey denetim programının denetlemesi gereken şeyin ne olduğunu bulmak istedi.

Ama çizelgeyi bulamadı.

Tuhaf.

Tekrar aradı. Tek bulabildiği bir hata mesajıydı. Hata mesajının anlamını bulabilmek için hata mesajı saptama çizelgesini aradı ve onu da bulamadı. Her şeyi yeniden gözden geçirmek için kendisine bir iki nanosaniye izin verdi. Sonra bölüm işlev denetim programını aradı.

Bölüm işlev denetim programı acil sorunları çözmekle yükümlüydü. Bunun için o da acil sorunlara bakan denetim aracısını aradı. Bir saniyenin birkaç milyonda biri kadar bir zaman içinde, kimi yıllardır kimi yüzyıllardır uyuklamakta olan gemi içindeki tüm sanal devreler canlanmaya başladı. Bir yerlerde bir şeyler feci şekilde ters gitmişti, ama denetim programların hiçbiri bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Her düzeydeki hayati talimatlar kayıptı, üstelik bunların kayıp olduğunun anlaşılması durumunda ne yapılması gerektiği hakkındaki talimatlar da yok olmuştu.

Küçük yazılım modülleri -aracılar- gruplaşarak, birbirlerine danışarak ve tekrar gruplaşarak tüm mantıklı yolları taradılar. Geminin ana görev modülü de dahil tüm belleğinin tehlikede olduğunu çabucak saptadılar. Ama ne kadar soruştursalar da tam olarak neler olup bittiğini bulamıyorlardı. Ana görev modülü bile hasar görmüşe benziyordu.

Bu durum, tüm sorunu başa çıkılması gayet basit bir hale indirgeyiverdi. Ana görev modülü değişecekti. Nasılsa bir yedek, orijinalin tıpatıp aynısı bir kopya daha vardı. Modülün fiziksel olarak değiştirilmesi şarttı, çünkü güvenlik nedeniyle orijinaliyle kopyası arasında hiçbir iletişim yoktu. Ana görev ünitesi değiştikten sonra, sistemin kalan kısmının yeniden inşasıyla ilgili her ayrıntıyla kendisi

ilgilenebilir ve böylece her şey yoluna girebilirdi.

Robotlara, ana görev modülünün yedeğini yerine monte edebilmek için onu muhafaza ettikleri zırhlı koruma bölmesinden geminin mantık bölmesine getirmeleri emri verildi.

Bu emirlerin gerçek olduğunun kanıtlanması, uzun bir acil kod ve protokol değişim işlemini içeriyordu. Sonunda robotlar bütün işlemlerin doğru olduğu konusunda karar birliğine vardılar. Yedek ana görev modülünü yuvasından çıkardılar, depo bölmesinden dışarı taşıdılar, sonra gemiden düştüler ve boşlukta döne döne uzaklaştılar.

Neyin ters gittiğiyle ilgili ilk ipucu böylece sağlanmış oldu.

Biraz daha araştırılınca ne olup bittiği hızla ortaya çıktı. Bir meteor parçası geminin gövdesinde geniş bir delik açmıştı. Geminin bunu şimdiye kadar saptaması mümkün olmamıştı, çünkü meteor parçası tam da gemiye bir meteor çarptığını saptamaya yarayan alete isabet ederek onu darmadağın etmişti.

Yapılacak ilk şey, deliği kapamaya uğraşmaktı. Ancak bunun imkânsız olduğu ortaya çıktı, çünkü geminin algılayıcıları delik falan algılamıyorlardı ve algılayıcıların düzgün çalışmadığını söylemekle yükümlü denetleyiciler de düzgün çalışmadığı için sürekli olarak algılayıcılarda bir sorun olmadığını bildirmeye devam ediyorlardı. Gemi, gövdesindeki deliğin varlığını ancak robotların deliği görmesini sağlayacak yedek beyinle birlikte bu delikten aşağı düşmüş oldukları gerçeğinden çıkarmıştı.

Gemi bu konuda mantıklı düşünmeye çalıştı, başaramadı ve ardından bir süre için beyni tamamen boşaldı. Ama bunu algılayabilmesi mümkün olmadı elbette, çünkü beyni boşalmıştı. Etrafındaki yıldızların sıçradığını görmek onu sadece şaşırtmıştı. Yıldızların üçüncü sıçrayışından sonra, gemi en sonunda beyninin boşaldığını ve birtakım ciddi kararlar alma zamanının geldiğini kavrayabildi.

Rahatladı.

Sonra henüz ciddi bir karar almadığını fark edip paniğe kapıldı. Bir süre için beyni yeniden boşaldı. Kendine geldiğindeyse gemide görünmez deliğin olması gerektiğini bildiği bütün bölmeleri mühürledi.

Varmam gereken yere henüz varmadığım açıkça belli, diye düşündü, kesik kesik. Ama artık bu varması gereken yerin neresi olduğu ya da oraya nasıl varması gerektiği konusunda en ufak bir fikri kalmadığı için devam etmesinin de bir anlamı kalmadığına karar verdi. Ana görev modülünün kalıntılarında bulduğu talimat kırıntılarından bir araya getirebildiği bilgilere başvurdu.

“!!!! !!!! !!!! yılı görev !!!! !!!! !!!! !!!! !!!! !!!!, iniş, !!!! !!!! !!!! !!!! güvenli bir uzaklıktan !!!! !!!! !!!! !!!! dikkatle gözle !!!! !!!! !!!! !!!!.”

Hepsi bu kadardı, gerisi tamamen çöptü.

Geminin beyni tekrar ve geri dönüşsüz bir şekilde boşalmadan önce bu bilgilerin daha ilkel yardımcı sistemlere ve olduğu gibi transfer edilmesi gerekiyordu.

Ayrıca gemi mürettebatını da uyandırması gerekiyordu.

Bir sorun daha vardı. Mürettebat kış uykusundayken, hepsinin beyinleri, bellekleri, kimlikleri ve ne yapmaya geldikleriyle ilgili bilgiler de güvenlik içinde korunabilmek üzere geminin ana görev modülüne aktarılmıştı. Bu yüzden artık mürettebattan kimsenin, kim olduğu ve burada ne aradığıyla ilgili en ufak bir fikri olmayacaktı. Aman neyse.

Gemi son kez kendinden geçmeden önce motorlarının da tükenmek üzere olduğunu fark etti.

Gemi ve uyanmış, ama kafası karışık mürettebatı, yardımcı otomatik sistemler sayesinde seyrediyor, onlar da nereyi bulabilirlerse oraya inmeye, ne bulurlarsa onu gözlemeye bakıyorlardı.

İnecek yer bulmak açısından pek başarılı olamadılar. Buldukları gezegen soğuk ve ıssızdı. Onu ısıtması gereken güneşten öylesine acı verecek bir uzaklıktaydı ki, onu ya da en azından onun bir parçasını yaşanabilir kılmak için beraberlerinde getirmiş oldukları Çevre-Uyummatik makinelerini ve Yaşam Destek Sistemlerinin tamamını bu yolda kullanmak zorunda kaldılar. Daha yakınlarda daha iyi gezegenler de vardı gerçi, ama anlaşılan geminin harekat planlarını yapmakla görevli Stratejimatiği Pusu konumuna kilitlenmiş olduğu için en uzak ve en ücra gezegeni seçmişti; üstelik bu seçim geminin Kıdemli Strateji Subayı dışında kimse tarafından tartışılıp değiştirilemezdi. Oysa gemide herkes aklını kaybetmiş olduğundan Kıdemli Strateji Subayının kim olduğunu bilen hiç kimse yoktu ve olsa bile kimse ona Stratejimatiğin kararını nasıl değiştirebileceğini söyleyebilecek durumda değildi.

Bununla birlikte, “dikkatle gözleyecek bir şey” bulma konusunda tam onikiden vurmuşlardı.

iki

Hayatın olağanüstü yönlerinden biri de kendini devam ettirebilmek için katlanmaya hazır olduğu mekânların çeşitliliğidir. Onun herhangi bir yere bir şekilde tutunması mümkündür ve bu yer, içindeki balıkların, gittikleri yönü zerre kadar umursamadıkları Santraginus V'in baş döndürücü suları veya yaşamın 40.000 derecede başladığı söylenen Frastra'nın ateş fırtınaları da olabilir; ya da hayat, sırf zevkine, bir sıçanın kalın bağırsaklarını da seçebilir, ki hayat bir yerlere bir şekilde tutunmanın yolunu her zaman bulacaktır.

Bunu niye yapmak isteyeceğini kestirmek güç olsa bile, hayat New York'ta bile sürecektir. Oysa burada kış mevsiminde ısı minimum yasal derecenin çok çok altına düşer; ya da yeterince sağduyu sahibi biri akıl edip de böyle bir yasal derece saptamış olsaydı böyle yapardı diyelim. Oysa New Yorkluların en belirgin yüz karakter özelliğiyle ilgili yapılan son listede, sağduyu ancak 79'uncu sırayı alabilmiştir.

New York'ta yazlar cehennem sıcağında yaşanır. Frastralılar gibi, yaşamak için ısıya muhtaç canlılar olup 40.000 derece ile 40.004 derece arasındaki sıcaklıkları ılıman iklim olarak kabul etmek bir şeydir, gezegeninizin yörüngesi çevresinde bir noktada, ısınmak için birçok başka hayvanla örtünme gereksinimi duyarken, yarım yörünge ötede beyninin fokurdadığını fark eden bir hayvan olmak başka bir şeydir.

New York'ta bahar abartılır. Pek çok New Yorklu baharın güzellikleri konusunda ateşli nutuklar atar durur, ama bu insanların ilkbaharın güzellikleri hakkında en ufak bir fikirleri olsaydı, aynı enlem üzerinde, baharı yaşamak için New York'tan çok daha uygun en az beşbin dokuzyüz seksenüç yer olduğunu da bilmeleri gerekirdi.

Bununla birlikte, en kötüsü sonbahardır. New York'ta sonbahardan daha kötü çok az şey vardır. Belki sıçanların kalın bağırsaklarında yaşayan yaratıklardan bir kısmı bu fikre itiraz edebilir, ama zaten bu yaratıklar son derece uyumsuz varlıklardır, ki bu nedenle onların fikirleri göz ardı edilebilir ve edilmelidir de. Sonbahar geldiği zaman New York'taki hava sanki içinde birileri keçi kızartıyormuş gibi kokar ve eğer nefes almaya çok hevesliyseniz yapacağınız en iyi şey bir cam açıp kafanızı bir binaya sokmaktır.

Tricia McMillan New York'a bayılırdı. Kendi kendine durmadan tekrarlıyordu bunu. Yukarı Batı Yakası. Eveet. Şehir merkezi. Heey, bir sürü dükkân. SoHo. Doğu Yakası. Elbiseler. Kitaplar. Suşi. İtalyanlar. Şarküteriler. Yuppiii.

Sinemalar. Yine yuppiii. Tricia, son olarak Woody Allen'ın New York'ta bir nörotik olmakla ilgili yeni filmini görmüştü. Woody Ailen daha önce de aynı konuyu işleyen bir iki film yapmıştı. Tricia adamın buradan taşınmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Woody'nin buna tamamen karşı olduğunu duymuştu. O halde diye düşündü Tricia, filmlere devam.

Tricia New York'u seviyordu, çünkü New York'u sevmek mesleki açıdan iyi bir hamleydi. Alışveriş açısından ve yiyecek açısından da iyi bir hamleydi. Ama taksiler konusunda böyle olduğu söylenemezdi ve kaldırımlar konusunda da pek öyle sayılmazdı. Oysa mesleki açıdan en yüksek ve en iyiler arasında sayılabilecek bir hamleydi. Tricia bir televizyon habercisiydi ve New York dünya

televizyonunun demir attığı yerdi. Tricia'nın haber sunuculuğu ve yorumculuğu bu noktaya kadar yalnızca İngiltere sınırları içinde kalmıştı: yerel haberler, sonra sabah haberleri, akşam üstü haberleri. Ona hızla yükselen bir haberci denebilirdi deyim yerindeyse ... aslında deyimin yerinde olup olmamasının ne önemi var, televizyondan bahsetmiyor muyuz? Evet, o, hızla yükselen bir haber sunucusuydu. Bunun için gerekli olan her şeyi vardı: güzel saçları, stratejik dudak parlatıcısıyla ilgili derin bilgisi, dünyada ne olup bittiğini kavrayabilecek bir zekâsı ve içinde bir yerlerde, hiçbir şeyin umurunda olmadığı anlamına gelen minik, gizli bir ölü noktası. Herkesin hayatta büyük fırsatı yakaladığı bir an vardır. Eğer gerçekten önem verdiğiniz fırsatı kaçıracak olursanız, hayatınızdaki her şeyin ürkütücü derecede kolaylaştığını görürsünüz.

Tricia da böyle bir fırsatı yalnızca bir kez kaçırmıştı. Ama artık bunu düşünmek eskisi gibi içini titretmiyordu. İçindeki ölü noktanın da işte bu olduğunu sanıyordu.

NBS için yeni bir haber sunucusu gerekiyordu. Mo Minetti bir bebek doğuracaktı ve bu yüzden US/AM adlı sabah programını bırakmak üzereydi. Minetti'ye doğumu canlı olarak programda yapması için akılları durduracak miktarda bir para teklif edilmiş, ama o özel hayatını ve zevklerini koruması gerektiğini öne sürerek, beklenmedik bir şekilde bu teklifi reddetmişti. NBS avukatları kontratını didik didik ederek, öne sürdüğü bu noktaların hukuki bir zemini olup olmadığını araştırmışlar ve sonunda isteksizce de olsa gitmesine izin vermek zorunda kalmışlardı. Bu onlar için çıldırtıcı bir durumdu, çünkü normal olarak "birinin gidişine isteksizce izin vermek" demek işler fena halde tersine döndü demekti.

Bir ihtimal olarak, ama yalnızca bir ihtimal olarak, "İngiliz aksanının" Minetti'nin yerini doldurmak için uygun düşebileceği söylentisi vardı. Saçların, ten renginin ve dişlerdeki protezlerin Amerikan yayın şirketlerinin standartlarına uygun olması şarttı, ama sahnede aldıkları Oscar için annelerine teşekkür eden ya da Broadway'de şarkı söyleyen birçok İngiliz aksanlı görmek mümkündü; radyolarında Klasikler Tiyatrosu'nun, peruklu, İngiliz aksanlı oyuncularını dinleyen olağanüstü sayıda insan vardı. David Letterman ve Jay Leno'nun şovlarında İngiliz aksanlılar fıkra anlatıyordu. Gerçi kimse espriyi anlamıyordu, ama aksana verdikleri tepki gerçekten de olumluydu, o halde zamanlama uygun olabilirdi, belki de. US/AM'de İngiliz aksanı. Eh, ne olacaksa olsundu bakalım.

Tricia bu yüzden oradaydı. New York'a hayran olmak mesleği açısından bu yüzden iyi bir hamleydi.

Öne sürdüğü resmi sebep bu değildi elbette. Yoksa İngiltere'deki televizyon şirketi Manhattan'a iş aramaya gitmesi için uçak ve otel masraflarını biraz zor öderdi. Halihazırdaki maaşının on misli gibi bir ücretin peşinde olduğuna göre, kendi masraflarını kendisinin üstlenmesi gerektiğini düşünebilirlerdi, ama Tricia bir hikâye bulmuş, bir mazeret uydurmuş ve niyetiyle ilgili olarak sessizliğini korumuştu. Dolayısıyla yolculuk masraflarını karşıladılar. Bileti işadamı sınıfıydı elbette, ama Tricia'nın tanınmış bir yüzü vardı ve gülümsemesiyle kendisine birinci sınıf itibarı sağlamayı başarmıştı. Doğru hamleler sonucunda kendisine Brentwood'da güzel bir oda da bulmuştu ve şimdi de orada ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Ortada dolaşan söylentiler başkaydı, ilişki kurmak başka. Elinde bir iki isim, bir iki telefon numarası vardı, ama şimdiye kadar aradığı yerlerde belirsiz bir süre için beklemeye alınmıştı ve şu anda da başladığı yerdeydi. Bir iki yoklama yapmış, bazı yerlere mesajlar göndermişti, ama şimdiye kadar bunların hiçbiri yanıtlanmamıştı. Yapmaya geldiği esas işi sabahtan öğleye kadar bitirmişti; peşinde olduğu hayali iş ise erişilmez bir ufuk çizgisi üzerinde sanki alay edercesine donuk donuk

titreşmekle yetiniyordu.

Kahretsin.

Sinema dönüşü Brentwood'a gitmek için bir taksiye bindi. Araba kaldırıma yanaşamamıştı, çünkü kocaman, uzun bir limuzin, mevcut her yeri kaplıyordu. Arabadan kalan yerde kendisine yol açarak otele girebilmek için biraz zorlandı. Keçi kızartması kokan pis havanın içinden geçerek lobinin mutlu serinliğine daldı. Giysisinin ince kumaşı cildine makine yağı gibi yapışıyordu. Saçları sokakta satılan pamuk helvalara dönmüştü. Bir şey olmadığını düşündüğü için asık bir suratla, resepsiyona kendisi için bırakılan bir mesaj olup olmadığını sordu. Oysa bir mesaj vardı.

Oh...

Güzel.

İşe yaramıştı. Sinemaya özellikle telefonu çaldırmak için gitmişti. Bir otel odasında oturup beklemeye dayanamıyordu.

Düşündü. Mesajı burada mı açmalıydı acaba? Üzerindekiler yapış yapıştı ve bir an önce hepsini çıkarıp öylece yatağa uzanmak için can atıyordu. Klimayı en düşük ısı derecesine, fanı da en yüksek dönme hızına ayarlamıştı. Şu anda dünyada her şeyden çok istediği şey tüylerinin ürpermesiydi. Sonra önce sıcak, ardından soğuk bir duş, sonra havlu üzerinde tekrar yatağa serilip klimanın altında kurumak. Sonra mesajı okumak. Belki tekrar tüyleri ürperebilirdi. Belki her şey olabilirdi.

Hayır. Hayatta her şeyden çok istediği şey kendi maaşının on katı kadar bir ücretle Amerikan televizyonunda bir işti. Dünyada başka her şeyden çok. Dünyada. Aslında eskiden her şeyden daha çok istemiş olduğu şey, artık kapanmış bir konuydu.

Lobide bir koltuğa, bir palmiyenin altına oturdu ve küçük selofan pencereli zarfı açtı.

"Lütfen arayın," diyordu. "Mutsuzluk?" ve bir telefon numarası veriyordu. İmza Gail Andrews.

Gail Andrews.

Bu beklediği isimlerden biri değildi. Hazırlıksız yakalanmıştı. Bu ismi bir şekilde tanıyordu, ama kim olduğunu söyleyemiyordu. Andy Martin'in sekreteri olabilir miydi? Hilary Bass'ın yardımcısı? Martin ve Bass, Tricia'nın NBS'deki iki önemli kontağıydı ya da öyle olması için çabaladığı isimlerdi. Peki, "Mutsuzluk?" ne anlama geliyordu?

"*Mutsuzluk*?"

Tam anlamıyla şaşkına dönmüştü. Bu takma bir isimle kendisine ulaşmaya çalışan Woody Allen mıydı yoksa? Bırakılan numara, bölge kodu 212 ile başlayan bir numaraydı, o halde arayan New York'tan biri olmalıydı. Mutlu olmayan biri. Eh, bu bilgiler çerçeveyi biraz daraltıyordu, değil mi?

Yeniden resepsiyona döndü.

"Az önce verdiğiniz bu mesajla ilgili bir sorun var," dedi. "Tanımadığım bir hanım beni aramaya çalışmış ve mutlu olmadığını söylemiş."

Resepsiyondaki adam kaşlarını çatarak nota bir göz attı.

"Bu kişiyi tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Tricia.

"Hımmm," dedi resepsiyondaki adam. "Bir şey yüzünden mutsuz olmuş birine benziyor."

"Evet," dedi Tricia.

"Burada bir isim yazılı sanki," dedi resepsiyoncu. "Gail Andrews. Böyle birini tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Tricia.

"Niçin mutsuz olabileceğiyle ilgili herhangi bir fikriniz olabilir mi?"

"Hayır," dedi Tricia.

“Verilen numarayı aradınız mı? Burada bir telefon numarası var.”

“Hayır," dedi Tricia, “notu bana henüz verdiniz. Aramadan önce biraz daha bilgi toplamaya çalışıyordum. Belki mesajı almış olan kişiyle görüşebilirim.”

“Hımm,” dedi resepsiyon görevlisi, notu dikkatle inceleyerek. “Burada Gail Andrews isimli birinin olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, bunun farkındayım,” dedi Tricia. “Ben yalnızca-”

“Gail Andrews benim.”

Ses Tricia’nın arkasından geliyordu. Dönüp baktı.

“Pardon?”

“Ben Gail Andrews’um. Bu sabah benimle bir görüşme yapmıştınız.”

“Şey. Hay Allah, evet,” dedi Tricia, biraz canı sıkılarak.

“Mesajı birkaç saat önce bırakmıştım. Sizden bir haber çıkmayınca kendim geldim. Sizi kaçırmak istemedim.”

“Şey. Hayır. Tabii,” dedi Tricia, hızlanmak için çaba harcarken.

Hız sözcüğü kendisi için hiçbir anlam ifade etmeyen resepsiyon görevlisi “Mesajı kimin aldığını bilmiyorum,” dedi. “Sizin için bu numarayı aramamı ister misiniz?”

“Hayır, bu kadarı yeterli, teşekkür ederim,” dedi Tricia, “bundan sonrasını kendim halledebilirim.”

“Size yardımcı olacaksa buradaki oda numarasını arayabilirim,” dedi resepsiyon görevlisi, nota bir kez daha göz atarak.

“Hayır, buna gerek yok, teşekkürler,” dedi Tricia. “O benim kendi oda numaram. Mesajın gönderildiği kişi benim. Sanırım bunu çözdük artık.”

“O halde, size iyi günler,” dedi resepsiyon görevlisi.

Tricia özellikle iyi bir gün falan istemiyordu. O meşguldü.

Üstelik Gail Andrews’la da görüşmek istemiyordu. Hıristiyanlarla arkadaşlık kurma konusunda kafasında katı kuralları vardı. Meslektaşları röportaj yaptığı kişilere Hıristiyanlar der ve bunlardan biri Tricia ile görüşmek üzere masum masum stüdyodan içeri girdiğinde ve özellikle de Tricia dişlerini gösteren sıcak gülümseyişiyle gülümsüyorsa, haç çıkarırlardı.

Tricia döndü ve soğuk bir gülümseyişle ne yapması gerektiğini düşündü.

Gail Andrews kırklarında bakımlı bir kadındı. Giysileri pahalı ve zevkli olarak tanımlanabilecek sınırlar içinde bulunuyor, ama bu sınırların daha uçuk giysileri barındıran kısmında toplanmışa benziyordu. O bir astrologdu. Meşhur ve eğer dedikodular doğruysa, etkisi olan bir astrologdu. Söylentilere göre, merhum Başkan Hudson’ın pek çok kararını etkilemişti. Bu kararların içine, haftanın hangi gününde neli dondurma yiyeceğinden, Şam’ı bombalayıp bombalamayacağına kadar her şey dahildi.

Tricia onu normalde yapacağından daha fazla hırpalamıştı. Başkanla ilgili hikâyelerin doğru olmadığı konusunda değildi eleştirileri, bu konu eskimişti artık. O sıralarda Bayan Andrews anlayışlı bir yaklaşımla Başkan Hudson’ı kişisel, manevi ve diyetsel konular dışında yönlendirdiğini reddetmişti. Şam’ın bombalanması bu konular içine girmiyordu tabii ki (ŞAM, KİŞİSEL BİR ŞEY DEĞİL! diye yuhalamıştı tüm magazin basını).

Hayır bu, Tricia’nın astroloji meselesinin bütünü içinden seçtiği, küçük ama güncel bir bakış açısıydı. Bayan Andrews buna tam olarak hazırlıklı değildi. Öte yandan, şimdi de Tricia otel lobisinde yeni bir atışmaya pek hazırlıklı değildi. Ne yapmalıydı?

“Zamana ihtiyacınız varsa, sizi barda bekleyebilirim,” dedi Gail Andrews. “Sizinle konuşmam gerek ve bu akşam şehirden ayrılıyorum.”

Bir şeye kızmış ya da sinirlenmiş olmaktan çok, hafif endişelenmiş görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedi Tricia. “Bana on dakika izin verin.”

Odasına çıktı. Her şeyden önce, resepsiyonda mesajları alan tipin, mesaj alma gibi karmaşık bir şeyin üstesinden gelebileceğine güveni öyle azdı ki, kapısının altında bir not olmadığına emin olmak istiyordu. Çünkü varsa bunlar, resepsiyona ve kapı altına bırakılan birbiriyle ilgisiz ilk mesajlar olmayacaktı.

Ama bırakılan bir şey yoktu.

Bununla birlikte telefonun mesaj ışığı yanıp sönüyordu.

Mesaj düğmesine basarak otel santralını aradı.

“Gary Andress’den bir mesajınız var,” dedi santral memuru.

“Evet?” dedi Tricia. Tanımadığı bir isim. “Ne diyor?”

“Butlu değil,” dedi santral memuru.

“*Ne* değil?” dedi Tricia.

“Butlu. Söylediği bu. Adam butlu olmadığını söylüyor. Sanırım bunu bilmenizi istemiş. Numarayı ister misiniz?”

Santraldeki kız numarayı yazdırırken Tricia birden bunun az önce almış olduğu mesajın bozulmuş hali olduğunu fark etti.

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedi. “Başka bir şey var mı?”

“Oda numaranızı söyler misiniz?”

Tricia kızın oda numarasını neden konuşmanın sonlarına doğru istediğini pek anlayamadı, ama yine de söyledi.

“İsminiz?

“McMillan, Tricia McMillan.” Tricia sabırla heceledi.

“Bay McManus değil, öyle mi?”

“Hayır.”

“Başka mesajınız yok.” Klik.

Tricia içini çekti ve yeniden santrali aradı. Bu sefer adını ve oda numarasını en baştan söyledi. Santral görevlisi on saniye önce konuştuklarını hatırladığını gösterecek en ufak bir renk bile vermedi.

“Barda olacağım,” diye açıkladı Tricia. “Barda. Eğer bana telefon gelecek olursa oraya bağlar mısınız lütfen?”

“İsminiz?”

Tricia her şeyin mümkün olabileceği kadar açık olduğuna emin oluncaya kadar, aynı işlemlerin üzerinden birkaç defa geçtiler.

Tricia bir duş yaptı, temiz giysiler giydi, profesyonel bir hızla makyajını tazeledi ve bir iç çekişle yatağına bakarak odayı yeniden terk etti.

Aklının bir parçası kaçıp saklanmak istiyordu.

Hayır. Pek de istemiyordu.

Asansör lobisinde beklerken aynadaki görüntüsüne bir göz attı. Sakin ve kontrollü görünüyordu ve eğer kendisini kandırabiliyorsa herkesi kandırabilirdi.

Gail Andrews’la olan sorunu halletmeliydi. Tamam, kadını biraz zorlamıştı. Üzgünüm, ama bu hepimizin içinde olduğu oyunun kuralı - ya da öyle bir şey. Bayan Andrews röportajı yapmaya razı

olmuştu, çünkü yeni bir kitabı vardı ve televizyona çıkmak bedava reklam demekti. Ama bedava başlangıç diye bir şey yoktu. Hayır olmamıştı. Bu satın yeniden düzeltti.

Olay şöyle gelişmişti:

Geçen hafta, astronomlar Plüton'un yörüngesinin bir hayli dışında onuncu bir gezegen keşfettiklerini ilan etmişlerdi. Dış gezegenlerde saptadıkları bazı yörünge anormalliklerinin ışığında gezegeni yıllarca aramışlardı ve bu yüzden de buldukları için fena halde mutluydular; herkes de onlar adına fena halde mutluydu, vesaire vesaire. Gezegene önce Persephone adı verildi, ama hemen ardından astronomlardan birinin papağanının adı olan Rupert takma adıyla anılmaya başladı -bunun biraz sıkıcı ama sıcak bir öyküsü vardı- ve bütün bunların hepsi çok hoş, çok mükemmeldi.

Tricia, çeşitli sebeplerden ötürü olayı büyük bir ilgiyle izlemişti.

Sonra, tam şirket hesabına New York'a gitmek için iyi bir mazeret ararken, Gail Andrews ve yeni kitabı *Siz ve Gezegenleriniz* hakkında bir basın bülteni görmüştü.

Gail Andrews çok tanınmış bir isim sayılmazdı, ama Başkan Hudson, dondurma ve Şam'ın amputasyonundan bahsedilince (dünya bu konudan bahsederken ameliyatla ilgili terimleri benimsemişti. Hatta operasyonun resmi adı bile "Şamsektomi"ydi, yani Şam'ın "kesilip çıkarılması") herkes kimden bahsedildiğini anlıyordu.

Tricia burada bir açı yakalamış ve hemen yapımcısına satmıştı.

Uzayda dönüp duran kocaman kaya parçalarının, günlük hayatınızla ilgili ve bilmediğiniz bir şeyi bildiği fikrinin, ansızın o zamana kadar kimsenin duymadığı yeni bir kaya parçasının ortaya çıkmasıyla bir darbe alması beklenirdi elbette.

Ortaya yeni hesaplamalar çıkmalıydı öyle değil mi?

Bütün o yıldız haritaları ve gezegen hareketleri bundan nasıl etkilenecekti? Neptün Terazi burcuna girince ne olacağını hepimiz biliyorduk. Peki, ama ya Rupert yükselirken ne olacaktı? Astrolojinin baştan sona yeniden düşünülmesi gerekmeyecek miydi? O halde belki de bütün bunların deli saçması olduğunu kabullenip onun yerine domuz çiftliği işletmeye başlamanın zamanı değil miydi? Hiç olmazsa çiftliğin prensipleri mantıklı bir temele dayanıyordu çünkü. Rupert'ı üç yıl önce öğrenmiş olsaydık, Başkan Hudson böğürtlenli dondurmayı perşembe yerine cumaları mı yiyecekti? Şam hâlâ yerinde duruyor olabilecek miydi? Buna benzer şeylerdi işte.

Gail Andrews, bütün bunları olabileceği kadar iyi karşılamıştı, ama tam ilk hücumdan sonra kendini toparlamaya başlamışken çok ciddi bir hata yapmıştı. Tricia'yı başından savmak için hiç teklemeden günlük kavisler, sağa doğru yükselişler ve üç boyutlu trigonometrinin zor anlaşılır bir sürü başka kavramlarından söz etmeye başlamıştı.

Ama sonra son derece büyük bir şaşkınlıkla, Tricia'ya yönelttiği her bilginin, başa çıkabileceğinden daha hızlı bir ivmeyle aynen kendisine geri döndüğünü fark etmişti. Kimse Gail'i, Tricia'nın bir televizyon yıldızı olmanın hayatta bir rol kapmak için yaptığı ikinci girişim olduğu konusunda uyarmamıştı. Chanel dudak boyasının altında, güzel kesimli saçlarının ve kristal mavisi kontakt lenslerinin ardında o, yaşamının terk edilmiş eski bir aşamasında, matematik alanında bir *birincilik* ve astrofizik alanında bir doktora kazanmış bir beyne sahipti.

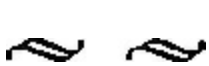

Tricia, kafası biraz meşgul bir şekilde asansöre binmek üzereyken, çantasını odada bıraktığını fark etti ve bir koşu gidip alsam mı diye düşündü. Hayır. Muhtemelen odada daha emniyette olacaktı,

zaten içinde de özellikle ihtiyacı olan bir şey yoktu. Asansör kapısının kapanmasına izin verdi.

Üstelik, diye düşündü kendi kendine derin bir nefes alırken, eğer hayat ona bir şey öğrettiyse o da şuydu:

Asla çantanı almak için geri dönme.

Asansör aşağı inerken çok dikkatli bir şekilde tavana bakıyordu. Tricia McMillan'ı tanımayan herhangi biri bu bakışın gözyaşlarını tutmaya çalışan birinin yukarı doğru bakışı olduğunu söylerdi. Oysa Tricia tavandaki köşeye monte edilmiş küçük güvenlik kamerasına bakıyordu.

Bir dakika sonra enerjik adımlarla asansörden çıkarak yeniden resepsiyon masasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Bunu yazacağım, çünkü bir yanlışlık olmasını istemiyorum."

Bir kâğıt parçasının üzerine büyük harflerle ismini, sonra oda numarasını, sonra "BARDA" diye yazarak masaya bıraktı. Resepsiyondaki genç kâğıda baktı.

"Bu, ben oradayken bir mesaj gelirse diye. Tamam mı?"

Genç adam kâğıda bakmaya devam ediyordu.

"Bu hanımın odasında olup olmadığını öğrenmemi istiyorsunuz, değil mi?"

İki dakika sonra, Tricia, önünde bir kadeh beyaz şarapla barda oturmakta olan Gail Andrews'un yanındaki tabureye attı kendini.

"Bana sakin, sessiz sedasız masaya oturmaktan çok barda oturmayı tercih edecek biriymişsiniz gibi gelmişti" dedi Bayan Andrews.

Bu doğruydu ve Tricia'yı biraz şaşırtmıştı.

"Votka?" dedi Gail.

"Evet," dedi Tricia şüpheyle. "Nasıl bildiniz?" dememek için kendini zor tutmuştu, ama Gail yine de kafasındaki soruyu yanıtladı.

"Barmene sordum," dedi, zarif bir gülümseyişle.

Barmen votkasını hazırlamıştı ve parlak maun tezgâh üzerinden Tricia'ya doğru etkileyici bir şekilde kaydırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Tricia, içkisini hızla karıştırırken.

Birden ortaya çıkan bu hoşluklarla ne yapması gerektiğini kestirememişti ve kendisinin bu şekilde yanıltılmasına izin vermemekte kararlıydı. New York'taki insanlar yok yere birbirlerine iyi davranmazlardı çünkü.

"Bayan Andrews," dedi kararlı bir şekilde, "mutlu olmadığınıza üzüldüm. Bu sabah size biraz sert davrandığımı düşünebilirsiniz, ama eninde sonunda astroloji popüler bir eğlence aracıdır ve bunda yanlış bir şey yoktur. Şov dünyasının bir parçasıdır ve siz de bu alanda başarılısınız. Şansınız açık olsun. Eğlenceli bir şey, ama bir *bilim* değil ve öyle olduğu yanılgısına da düşülmemeli. Sanırım böyle olmadığını bu sabah ikimiz de başarılı bir şekilde kanıtladık. Bunu yaparken de, birlikte popüler bir eğlence ortamı oluşturduk, ki sanırım ikimiz de ekmek paramızı böyle kazanıyoruz. Eğer bu sizin için bir sorun yarattıysa üzgünüm."

“Ben son derece mutluyum,” dedi Gail Andrews.

“Ya,” dedi Tricia, bundan ne anlaması gerektiğinden pek emin olamayarak. “Ama mesajınızda mutlu olmadığınızı söylemişsiniz.”

“Hayır,” dedi Gail Andrews, “ben mesajımda *sizin* mutlu olmadığınızı düşündüğümü söyledim ve sebebini merak ediyorum.”

Tricia kendini sırtına bir tekme yemiş biri gibi hissetti. Gözlerini kırpıştırdı.

“*Ne*?” dedi usulca.

“Yıldızlarla ilgili bir şey. Tartışmamız sırasında yıldızlar ve gezegenlerle ilgili bir şey yüzünden çok kızgın ve bu yüzden mutsuz görünüyordunuz. Bu beni rahatsız etti ve iyi olup olmadığınızı anlamak için sizi görmeye geldim.”

Tricia ona bakakaldı. “Bayan Andrews” diye söze başladı, sonra bunu tam da kadının dediği gibi kızgın ve mutsuz bir tarzda söylediğini fark etti ve itirazını yumuşattı.

“Sakıncası yoksa, bana Gail deyin, lütfen.”

Tricia tek kelimeyle şaşkına dönmüştü.

“Astrolojinin bir bilim olmadığını *ben de* biliyorum,” dedi Gail. “Tabii ki değil. Astroloji gelişigüzel bir kurallar kümesidir, satranç, tenis ya da siz İngilizlerin oynadığı şu oyun neydi, onun gibi.”

“Kriket? Kendi kendinden nefret? Hangisi?”

“Hayır. Parlamenter demokrasi. Kurallar bir şekilde ortaya atılmıştır. Yalnızca kendi içlerinde bir şey ifade ederler. Ama bu kuralları uygulamaya başladığınız zaman, bir dizi süreç ortaya çıkar ve insanlarla ilgili bir yığın şey öğrenirsiniz. Astrolojide kurallar yıldızlar ve gezegenlerle ilgilidir. Ama dişi ve erkek ördeklerle ilgili olsaydı da bir şey fark etmezdi. Bu, yalnızca sorunun biçimlenmesine olanak veren bir düşünme yoludur. Kurallar çoğaldıkça küçülürler. Ne kadar keyfi olurlarsa o kadar iyidir. Bu bir kâğıt üzerindeki ilk bakışta anlaşılmaz izlere ince grafit tozu serpmeye benzer. Böylece bir zamanlar o kâğıdın üzerinde bulunmuş, ama şimdi orada olmayan, kayıp bir kâğıda yazılmış yazıyı görebilirsiniz. Burada önemli olan, grafit tozu değildir. O, izleri görebilmeniz için bir araçtır yalnızca. Görüyorsunuz ya, astrolojinin astronomiyle hiç ilgisi yoktur. Astroloji sadece insanların başka insanları düşünmesiyle ilgilidir.

“İşte o yüzden, bu sabah, siz, yıldızlar ve gezegenler üzerine öylesine, nasıl diyeyim, öyle duygusal bir şekilde *odaklandığınızda,* kızgınlığınızın astrolojiyle ilgisi olmadığını düşündüm. Kendi kendime, o, yıldızlar ve gezegenler yüzünden kızgın ve mutsuz dedim. İnsanlar genellikle bir şey kaybettikleri zaman bu denli öfkeli ve üzgün olurlar. Bütün düşünebildiğim bu kadardı, bunun ötesinde bir anlam çıkaramadım. Bu yüzden iyi olup olmadığınızı anlamak üzere buraya geldim.”

Tricia sersemlemişti.

Beyninin bir kısmı bir sürü şey üretmeye başlamıştı bile. Gazetelerdeki burç köşesinin ne kadar saçma olduğu, insanlar üzerinde nasıl istatistik hilelere başvurduklarıyla ilgili bir sürü itiraz üretmekle meşguldü. Ama yavaş yavaş bu üretim sona erdi, çünkü beyninin kalan kısmının kendisini dinlemediğini fark etmişti. Tricia tam anlamıyla sersemlemişti.

Onyedi senedir tam bir sır olarak sakladığı şey, tamamen yabancı biri tarafından şu an kendisine söylenmişti.

Gail’e bakmak üzere döndü.

“Ben...”

Durdu.

Barın arkasındaki minik bir güvenlik kamerası hareketini izlemek üzere ona doğru dönmüştü. Bu onu darmadağın etti. Birçok kişi onu fark etmezdi bile. Çünkü fark edilmek üzere tasarlanmamıştı. New York'taki pahalı ve şık bir otelin bile, müşterilerinden birinin ansızın silah çekip çekmeyeceğine ya da kravat takıp takmadığına emin olmadığını ima etmek için koyulmamıştı oraya. Ama votkanın arkasına ustaca gizlenmiş de olsa bir televizyon habercisinin bir kameranın ne zaman üzerine çevrildiğini bilmek üzere eğitilmiş olan içgüdüsünü aldatması mümkün değildi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Gail.

"Hayır, ben ... beni oldukça şaşırttığınızı söylemek zorundayım," dedi Tricia. Güvenlik kamerasını unutmaya karar verdi. Bu, hayal gücünün oynadığı bir oyun olmalıydı. Bütün gün boyunca televizyon beynini öyle çok meşgul etmişti ki. Bu ilk kez başına gelmiyordu. Trafiği izleyen bir kameranın, tam yanından geçerken onu takip etmek üzere kendisine çevrildiğine kesinlikle emindi. Bloomingdales'de bir güvenlik kamerasının, şapkaları denerken onu gözlemeyi özel bir amaç edindiğine inanmıştı. Anlaşılan aklını kaçırıyordu. Central Park'ta bir kuşun kendisine epeyce dikkatli bir şekilde baktığını bile hayal etmişti.

Votkasından bir yudum alarak bunu kafasından atmaya karar verdi. Birisi barın etrafında dolaşarak herkese Bay McManus olup olmadığını soruyordu.

"Pekâlâ," dedi, birden itiraf ederek, "Bu sonuca nasıl vardınız bilmiyorum, ama ..."

"Sizin deyiminizle, bir sonuca falan varmış değilim. Sadece söylediklerinizi dinledim o kadar."

"Sanırım kaybettiğim şey, başka bir hayattı."

"Bu herkesin başına geliyor. Her günün her dakikası. Verdiğimiz her kararla, aldığımız her bir nefesle bazı kapılar açılıyor, bazılarıysa kapanıyor. Çoğunu fark etmiyoruz bile. Bazılarını fark ediyoruz. Sanki siz böyle bir şeyi fark etmişe benziyorsunuz."

"Şey, evet fark ettim," dedi Tricia. "Pekâlâ. İşte söylüyorum. Çok basit. Yıllar önce, bir partide bir adamla tanıştım. Bana bir başka gezegenden olduğunu söyleyerek kendisiyle gitmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de tamam olur dedim. O türden bir partiydi. Ona, çantamı almamı beklemesini, sonra kendisiyle bir başka gezegene gitmekten mutlu olacağımı söyledim. O, çantama ihtiyacım olmayacağını söyledi. Ona, anlaşılan çok geri kalmış bir gezegenden geldiğini, yoksa bir kadının çantasına her zaman ihtiyacı olacağını bilmesi gerektiğini söyledim. Biraz sabırsızlandı. Ama yalnızca başka bir gezegenden geldiğini söylediği için kolay kız olmaya niyetim yoktu.

"Yukarı çıktım. Çantamı bulmak biraz vakit aldı, üstelik banyoda da biri vardı, onu beklemek zorunda kaldım. Aşağı indiğimde o gitmişti."

Tricia durakladı.

"Ve ...?" dedi Gail.

"Bahçe kapısı açıktı. Dışarı çıktım. Işıklar vardı. Ve parıldayan bir şey. Tam da gökyüzüne yükseldiğini görebileceğim sırada yetişmiştim. Sessizce bulutların arasına yükselerek kayboldu. Bu kadar. Hikâye burada bitiyor. Bir yaşam burada bitip bir diğeri başlıyor. Ama şimdiki yaşamımın bir başka beni düşünmeden geçen neredeyse bir dakikası bile olmuyor. Çantasını almaya gitmemiş bir ben. Bana hep o ben, oralarda bir yerdeymiş ve ben onun gölgesinde yürüyormuşum gibi geliyor."

Otel personelinden biri şimdi barın çevresinde dolanıyor ve insanlara Bay Miller olup olmadıklarını soruyordu. Kimse değildi.

"Bu adamın gerçekten de ... başka bir gezegenden olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Gail.

"Şey, kesinlikle. Bir kere uzay aracı vardı. Ha, bir de iki kafası vardı."

"*İki*? Başka kimse fark etmedi mi peki?"

“Parti kıyafet balosu şeklindeydi.”

“Anlıyorum ...”

“Üstelik de başının üzerinde bir kuş kafesi vardı ve kafesi de örtüyle örtmüştü. Papağan kılığına girmişti. Kafesi tıklatıyor, bir sürü deli saçması ‘Güzel Polly’ şakası falan yapıp haykırıyordu. Sonra bir an için örtüyü kaldırıyor ve kahkahalar atıyordu. İçeride onunla birlikte gülen bir kafa daha vardı. Onu gördüğüm anın endişe verici olduğunu söyleyebilirim.”

“Sanırım doğru olanı yapmışsın, değil mi, tatlım?” dedi Gail.

“Hayır," dedi Tricia. “Hayır, sanmıyorum. Bu yüzden mesleğimi de sürdüremedim. Anlıyorsunuz ya, çünkü ben bir astrofizikçiydim. Eğer gerçekten başka gezegenden gelen biriyle karşılaşmışsanız ve onun papağan taklidi yapan ikinci bir kafası varsa, artık astrofizikçi olamazsınız, öyle değil mi? Yapamazsınız. En azından ben yapamadım.”

“Bunun zor olacağını anlıyorum. Sanırım kulağınıza saçma sapanmış gibi gelen konuşmalar yapan başka insanlara biraz sert çıkışınızın sebebi de bu olmalı.”

“Evet,” dedi Tricia. “Sanırım haklısınız. Kusura bakmayın.”

“Önemli değil.”

“Bu arada, siz bunu anlattığım ilk insansınız.”

“Tahmin etmiştim. Evli misiniz?”

“Eee, hayır. Bugünlerde bunu anlamak çok zor değil mi? Ama sormakta haklısınız, çünkü muhtemelen nedeni buydu. Birkaç kez evlenmeye çok yaklaştım, bir çocuk istediğim için. Ama hepsi de, niçin devamlı omuzunun üzerinden baktığımı sorarak işi bitirdi. Ne diyebilirdim ki? Bir ara bir sperm bankasına gidip şansımı denemeyi bile düşündüm. Rasgele birinin çocuğuna sahip olmayı yani.”

“Bunu ciddi olarak yapamazsınız değil mi?”

Tricia güldü. “Muhtemelen hayır. Hiçbir zaman gerçekten gidip de araştırmadım. Hiçbir zaman. Hiçbir zaman tam olarak bir şey yapmadım. Hayat hikâyem. Gerçeğini tam olarak hiç yaşamadım. Sanırım televizyonda olmamın nedeni de bu. Hiçbir şey gerçek değil.”

“Özür dilerim hanımefendi, isminiz Tricia McMillan mı acaba?”

Tricia şaşırarak başını kaldırdı. Orada, ayakta duran, şoför şapkalı bir adam vardı.

“Evet,” dedi, anında kendini toparlayarak.

“Hanımefendi bir saattir sizi arıyorum. Otel bu isimde birinin burada kalmadığını söyledi, ama ben Bay Martin’in ofisini arayıp kontrol ettim. Onlar kesin olarak kaldığınız yerin burası olduğunu söyledikleri için tekrar sordum. Hâlâ hiç adınızı duymadıklarını söylüyorlardı. Ben buna rağmen isminizi anons ettirdiğim halde, sizi yine de bulamadılar. Bunun üzerine, ofisten arabaya bir fotoğrafınızı fakslamalarını istedim ve sizi kendim aramaya geldim.”

Saatine baktı.

“Saat biraz geç oldu, ama gitmek ister miydiniz?”

Tricia afallamıştı.

“Bay Martin? Yani NBS’den Andy Martin öyle mi?”

“Evet, hanımefendi. US/AM için deneme çekimi.”

Tricia ayağa fırladı. Bay McManus ve Bay Miller ile ilgili duyduğu o çağrıları hatırlamaya bile dayanamıyordu.

“Yalnız acele etmemiz gerek,” dedi şoför. “Duyduğum kadarıyla Bay Martin İngiliz aksanı kullanmanın denemeye değer olacağını düşünüyordu. Kanaldaki patronuysa bu fikre kesinlikle karşı.

Bay Zwingler yani. Bay Zwingler'ın bu akşam deniz kenarına tatile gideceğini de tesadüfen biliyorum, çünkü onu alıp havaalanına götürmesi gereken kişi benim."

"Pekâlâ," dedi Tricia, "ben hazırım. Gidelim."

"Tamam, hanımefendi. Araba ön kapıda bekleyen büyük limuzin."

Tricia, Gail'e döndü. "Özür dilerim," dedi.

"Gidin! Gidin!" dedi Gail. "Ve iyi şanslar. Sizinle birlikte olmak bir zevkti."

Tricia para almak üzere çantasına uzandı.

"Kahretsin," dedi. Onu yukarda bırakmıştı.

"İçkiler benden," diye ısrar etti Gail. "Gerçekten. Benim için çok ilginç bir görüşme oldu bu."

Tricia içini çekti.

"Bakın, bu sabahla ilgili olarak gerçekten özür dilerim..."

"Tek bir kelime daha etmeyin. Ben iyiyim. Alt tarafı astroloji. Bu zararsız bir şey. Dünyanın sonu sayılmaz."

"Teşekkürler." Birden içinden gelerek Tricia onu kucakladı.

"Her şeyiniz yanınızda mı?" dedi şoför. "Çantanızı filan almak istemez misiniz?"

"Eğer hayat bana bir şey öğrettiyse," dedi Tricia, "bu da asla çantamı almak için geri dönmemem gerektiğidir."

Bir saatten biraz fazla zaman sonra, Tricia, otel odasındaki iki yataktan birinin üzerinde oturmaktaydı. Birkaç dakika için yerinden kıpırdamadı. Öylece durup diğer yatağın üzerinde masum masum oturmakta olan çantasına bakıyordu.

Bir elinde Gail Andrews'un bıraktığı bir not vardı. Şöyle diyordu, "Fazla hayal kırıklığına uğrama. Konuşmak istersen beni mutlaka ara. Yerinde olsam, yarın akşam evde otururdum. Bir parça dinlen. Ama bana aldırma ve endişelenme. Alt tarafı astroloji. Dünyanın sonu değil ya. Gail."

Şoför haklıydı. Aslında şoför NBS'de neler olup bittiğini Tricia'nın kuruluşta karşılaştığı herkesten daha iyi biliyordu. Martin hevesliydi, Zwingler değildi. Martin'i haklı çıkarabilmek için ona tek bir şans verilmişti ve o da bunu kullanamamıştı.

Öff neyse. Neyse, neyse, neyse.

Eve dönme zamanı. Hava yolunu arayıp bu akşam Heathrow'a dönme şansının hâlâ olup olmadığını sorma zamanı. Kalın telefon rehberine uzandı.

Ah. Her şey sırayla.

Rehberi tekrar yerine bıraktı, çantasını aldı ve banyoya götürdü. Tezgâhın üzerine koydu ve içinde kontakt lenslerinin bulunduğu küçük plastik kutuyu çıkardı. Onlarsız ne okuması için verilen metni ne de karşısındaki ekranda akan yazıları düzgün bir şekilde okuyabilmişti.

Küçük plastik mercekleri gözlerine yerleştirirken, hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da çantamı almak için geri dönmemem gereken zamanlar olduğu gibi, dönmem gereken zamanların da olduğu, diye düşündü. Ama hayat ona bu iki durum arasındaki ayrımı yapabilmeyi o ana dek öğretmemişti.

üç

Gülünç bir şekilde, geçmiş olarak nitelendirdiğimiz zamanlarda, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin paralel evrenlerle ilgili söyleyeceği pek çok şeyi vardı. Bununla birlikte, Gelişmiş Tanrı düzeyinin altında olan biri için bunların pek azı anlaşılabilir nitelikteydi. Artık bütün bilinen tanrıların, genellikle iddia ettikleri gibi, Evrenin başlangıcından bir önceki hafta değil de sonraki ilk saniyenin üç milyonda birinde ortaya çıktıkları kesin olarak bilindiği için, şu halde bile yapmaları gereken bir yığın açıklama vardı, dolayısıyla şu sıralar derin fizik konularıyla ilgili yorumlara vakit ayırmaları mümkün değildi.

Rehber'in paralel evrenler konusunda söyledikleri arasında cesaret verici olabilecek tek şey, bu kavramı anlayabilmeniz için en ufak bir şansınızın bile olmadığıydı. Dolayısıyla "Ne?" ve "Yaa?" gibi ünlemler kullanabilir, hatta kendinizi aptal durumuna düşürme korkusu olmadan, gözlerinizi şaşılaştırıp saçmalayabilirdiniz.

Paralel evrenler hakkında ilk anlamanız gereken şey, der *Rehber,* onların paralel olmadığıdır.

Diğer bir önemli noktaysa, bu paralel şeylerin tam anlamıyla evren olmadıklarını anlamaktır, ama bunu daha sonra, yani şu ana kadar anladığınız hiçbir şeyin doğru olmadığını anladıktan bir süre sonra kavramaya çalışmanız en kolay yol olacaktır.

Bunların evren olmamalarının sebebiyse, herhangi bir evrenin aslında böyle bir Her Çeşit Genel Karman Çormanlık olmayışı ve teknik adıyla, yalnızca HÇGKMÇ'ye, yani Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'a bir bakış şekli olmasıdır. Her Çeşit Genel Karman Çormanlık diye bir şey de aslında yoktur ve olsaydı bile, o da kendisine yönelik farklı bakış açılarının topyekün toplamından başka bir şey olmayacaktır.

Evrenlerin paralel olmayışlarının nedeni denizin paralel olmayışıyla aynıdır. Bunun hiçbir anlamı yoktur. Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'ı istediğiniz gibi dilimleyebilir ve sonunda genellikle, birilerinin ev olarak adlandıracağı bir şey elde edebilirsiniz.

Artık siz de istediğiniz gibi saçmalayabilirsiniz, lütfen buyrun.

Burada, Her Çeşit Genel Karman Çormanlık içindeki özel uyumu yüzünden ilgilendiğimiz Yerküre'ye, başka dünyalara çarpmayan bir nötrino, yani nötrondan daha küçük bir parça çarpmıştı.

Bir nötrino öyle çarpacak kadar büyük bir şey değildir.

Hatta bir şeye çarpmak için ondan daha küçük bir şey düşünülemez. Aslında, Yerküre büyüklüğünde bir şeye nötrinoların çarpması kendi içinde o kadar da olağanüstü bir olay değildi. Hatta hiç değildi. Asıl olağanüstü sayılacak şey, Yerküre'nin oradan geçmekte olan birkaç milyar nötrino tarafından vurulmadığı bir saniye parçası olabilirdi.

Tabii, maddenin neredeyse hiçbir şeyden oluşmadığını görünce, her şey "çarpmakla ne kastettiğinize bağlıdır. Bütün bu baş döndürücü boşluk içinde yol alırken, bir nötrinonun bir şeye fiziksel olarak çarpma şansı, seyir halindeki bir Boing 747'den rastgele atılan çelik bir bilyanın,

diyelim bir yumurtalı sandviçe çarpma şansı kadardır.

Her neyse. Bu nötrino bir şeye çarpmıştı. Bu çarpışma olayının ölçeğe vurulursa hiç de önemli bir yeri olmadığı söylenebilirdi. Ama bunu söylerseniz, şaşı bir porsuğun tükürdüğünden bahsetmiş gibi olursunuz. Evren gibi çılgıncasına karmaşık bir yerde, bir şey bir kez gerçekten olacak olursa, Kevin işlerin nereye varacağını bilirdi - ki burada "Kevin" hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmeyen rasgele bir varlık anlamına geliyordu.

Nötrino bir atoma çarpmıştı.

Atom bir molekülün parçasıydı. Molekül bir nükleik asitin parçasıydı. Nükleik asit bir genin parçasıydı. Gen büyümek için gerekli genetik bir reçetenin parçasıydı ... vesaire vesaire. Bütün bu olayların sonucunda bir bitki, fazladan bir yaprak büyütmüştü. Essex'de. Ya da, bir yığın palavra ve jeolojik nitelikte yerel zorluklar sonucunda Essex olacak yerde.

Bu bitki bir yoncaydı. Ağırlıklarını, daha doğrusu tohumlarını her tarafa yayarak hızla Yerküre'deki en yaygın yonca tipi haline geldi. Bu minik biyolojik rastlantıyla Her Çeşit Genel Karman Çormanlık'ın bu diliminde var olan birkaç ufak değişiklik (örneğin Tricia McMillan'ın Zaphod Beeblebrox ile birlikte başka bir gezegene gitmek için buradan ayrılmayı başaramaması, cevizli dondurma satışlarındaki anormal düşüklük ve üzerinde bütün bunların meydana geldiği Yerküre'nin Vogonlar tarafından yeni bir hiperuzay kestirme yolu açmak amacıyla yerle bir edilmemiş olması) arasındaki neden sonuç ilişkisi şu sırada, bir zamanlar Maksimegalon Üniversitesi Tarih Bölümü olan yerdeki araştırma projeleri öncelik listesinde 4-763.984.132'nci sırada beklemekteydi ve havuz başında dua için toplanmış bulunan öğretim üyelerinin hiçbirinin bu konuda bir acelesi olmadığı da çok açıktı.

dört

Tricia sanki bütün dünya kendisine karşı birleşmiş gibi hissediyordu. Doğuya doğru bir gecelik uçak yolculuğunun ardından ve ansızın, kendisini hiçbir şekilde hazır hissetmediği, üstelik de anlaşılmaz şekilde tehdit dolu bir başka gün daha yaşadıktan sonra böyle hissetmesinin Bütünüyle Normal olduğunun farkındaydı. Ama yine de.

Bahçesindeki çimenler üzerinde birtakım izler vardı.

Bunları çok da umursadığı yoktu, ona kalsa bu izler istedikleri yere gitmekte serbesttiler. Bir Cumartesi sabahıydı. New York'tan evine yeni dönmüştü, kendisini yorgun, huzursuz ve paranoyak hissediyordu. Tek yapmak istediği radyonun sesini hafifçe açıp yatağa girmek ve Ned Sherrin'in bir şeyler hakkında müthiş zekice yorumlar yaptığını dinlerken yavaş yavaş uyuyakalmaktı.

Ama Eric Bartlett onun çimenler üzerindeki izleri iyice incelemeden gitmesine izin vermeyecekti. Eric, Cumartesi günleri köyden gelip bir sopayla toprağı karıştıran, yaşlı bir bahçıvandı. İnsanların sabahın köründe New York'tan gelmesine inanmazdı. Bundan hoşlanmazdı. Bu doğaya aykırıydı. Bunun dışında her şeye inanırdı ama.

"Uzaylılar olmalı," dedi, eğilip sopasıyla yerdeki küçük çentiklerinin uçlarını kurcalayarak. "Bugünlerde uzaylılar hakkında çok şey duyuyoruz. Sanırım bu izler onların."

"Öyle mi?" dedi Tricia, sabırsızca saatine bakarak. On dakika, diye düşündü. On dakika daha ayakta durabilirdi. Sonra ister yatak odasında, isterse burada bahçede olsun devrilecekti. Bu yalnızca ayakta durmak zorunda kalırsa böyle olacaktı. Bunun dışında bilmiş bir edayla başını sallayıp arada sırada "Ya, öyle mi?" diye sormak zorunda kalırsa, bu süre beş dakikaya da inebilirdi.

"Ya, evet," dedi Eric. "Buraya geliyor, çimenleriniz üzerine iniyor ve sonra da tekrar çekip gidiyorlar. Bazen kedinizle birlikte. Postanedeki Bayan Williams'ın kedisi, biliyorsunuz, hani o tekir kedi - o uzay yaratıkları tarafından kaçırıldı. Elbette ki ertesi gün geri getirdiler, ama hayvan çok garip bir ruh hali içindeymiş. Bütün sabah etrafta dolanıp durmuş ve öğleden sonra da uyuyakalmış. Eskiden bunun tersi olurmuş, mesele burada. Sabahları uyur, öğleden sonraları etrafta dolanırmış. Uzay tutması yüzünden sersemlemiş, anlıyorsunuz ya, gezegenler arası bir araçta olmaktan ötürü."

"Anlıyorum," dedi Tricia.

"Üstelik Bayan Williams kedisini tekir yaptıklarını söylüyor. Bu işaretler tam onların iniş takımlarının yapacağı türden işaretler."

"Çim biçeceğinin izleri olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Tricia.

"Eğer işaretler daha yuvarlak olsaydı, düşünürdüm. Ama bunlar tam yuvarlak değil, anlıyorsunuz ya, daha bir uzaylı biçimdeler."

"Aklıma geldi de, geçen gün çim makinesinin sana oyun oynadığını ve tamir edilmesi gerektiğini, edilmezse çimlerin üzerinde delikler açmaya başlayacağını söylememiş miydin sen?"

"Bunu söyledim Bayan Tricia ve söylediğim şeyde ısrar da ediyorum. Bu izler kesinlikle çim makinesine ait değildir demiyorum. Bütün söylediğim bu deliklerin şekillerine bakılacak olursa bana öbür türlü bir açıklama daha makul geliyor. Şu ağaçların üzerinden geliyorlar, anlıyor musunuz? İniş takımları ..."

“Eric ...,” dedi Tricia, sabırlı bir sesle.

“Buna rağmen size ne yapacağımı söyleyeyim Bayan Tricia,” dedi Eric, “çim biçme makinesine bir bakacağım, geçen hafta yapmak istediğim gibi. Sizi fazla tutmayayım da işinize bakın.”

“Teşekkür ederim Eric,” dedi Tricia. “Aslında şimdi yatmaya gidiyorum. Mutfaktan istediğin bir şey varsa çekinmeden al.”

“Teşekkürler Bayan Tricia ve size iyi şanslar,” dedi Eric. Eğilerek çimenlerin üzerinden bir şey aldı.

“İşte,” dedi. “Üç yapraklı yonca. İyi şans demektir, görüyor musunuz?”

Bitkiyi yakından inceleyerek bunun bir yaprağı düşmüş sıradan bir dört yapraklı yonca değil de gerçek bir üç yapraklı yonca olduğuna emin oldu. “Yine de yerinizde olsam çevrede uzaylılarla ilgili işaretleri gözlerdim,” dedi. Ufku merakla izledi. “Özellikle de şu tarafi, Henley yönünü.”

“Teşekkürler Eric,” dedi Tricia. “Gözleyeceğim.”

Kendini yatağa attı, papağanlar ve diğer kuşlarla ilgili huzursuz rüyalar gördü. Öğleden sonra uyandı ve huzursuz bir ruh haliyle etrafta dolandı; günün kalanında, hatta hayatının kalan kısmında ne yapacağına pek emin değildi. Bir saat kadar şehre gidip geceyi Stavro’nun Yeri’nde geçirip geçirmeme konusunda tereddüt etti. Yüksekten uçan medya çalışanları için orası şu sıralar moda olan bir yerdi ve bir iki arkadaşını görmek kendini tekrar işlerin akışına bırakmasını kolaylaştırabilirdi. Sonunda gitmeye karar verdi. Orası güzel bir yerdi. Eğlenceliydi. Stavro’yu da severdi. Stavro babası Alman olan bir Yunanlıydı - oldukça garip bir karışım. Daha birkaç gece önce Alpha’ya gitmişti, ki orası Stavro’nun New York’ta ilk açtığı kulüptü ve şimdi kendisini annesi Yunan olan bir Alman olarak kabul eden kardeşi Karl tarafından işletiliyordu. Stavro kardeşinin New York’taki kulübü berbat bir şekilde işlettiğini duymaktan çok mutlu olurdu. O halde Tricia gidecek ve onu mutlu edecekti. Stavro ve Karl Mueller birbirlerinden nefret ederlerdi.

Tamam, işte böyle yapacaktı.

Sonra bir saat kadar daha ne giyeceği konusunda karar veremedi. Sonunda New York’tan almış olduğu şık bir siyah mini elbise üzerinde karar kıldı. O gece kimlerin kulüpte olduğunu öğrenmek için bir arkadaşına telefon etti ve kulübün bu gece özel bir düğün partisi için kapalı olduğunu öğrendi.

Hayatı yaptığınız herhangi bir plana göre yaşamaya çalışmanın bir yemek tarifindeki malzemeleri süpermarketten almaya benzediğini düşündü. Şu kesinlikle ittiğiniz yöne gitmemekte kararlı market arabalarından birini alırdınız ve sonuçta almayı düşündüklerinizden tamamen farklı şeylerle dışarı çıkardınız. Onları ne yapardınız? Yemek tarifi ne olurdu? Hiçbir fikri yoktu.

Her neyse, o gece bir uzay aracı Tricia’nın çimenlerine indi.

beş

Henley yönünden gelişini başlangıçta hafif bir merakla ve bu ışıkların neye ait olduklarını anlamaya çalışarak izlemişti. Aslında, oturduğu yer Heathrow'dan milyonlarca kilometre ötede olmadığı için gökyüzünde birtakım ışıklar görmeye alışıktı. Ama o ışıklar genellikle gecenin bu saatinde görünmez ve bu kadar alçakta olmazdı. Biraz merak etmesinin sebebi de buydu işte.

Gelen her neyse, yakınlaştıkça bu merakı şaşkınlığa dönüştü.

"Hımm," diye düşündü, tüm düşünebildiği de bu kadarla kaldı. Hâlâ uçak tutmasının yarattığı sersemlikten kurtulamamıştı ve kendini uykulu hissediyordu. Beyninin bir tarafının diğer tarafa gönderdiği mesajlar doğru yere ve zamanında ulaşamıyordu. Kendisine kahve hazırlamakta olduğu mutfaktan çıktı ve bahçeye bakan arka kapıyı açmaya gitti. Serin akşam havasını derin derin içine çekti, dışarı çıktı ve yukarı baktı.

Çimlerinin yaklaşık otuz metre yukarısında, aşağı yukarı kocaman bir karavan boyutlarında bir şey park etmişti.

Gerçekten de oradaydı. Orada asılı duruyordu. Sessiz sedasız.

Taa içinde, bir yerlerde bir şeyler kımıldadı.

Elleri yavaşça iki yanına düştü. Sıcak kahvenin ayaklarına döküldüğünü fark etmedi bile. Uzay aracı santim santim, metre metre alçalırken Tricia zorlukla nefes alabiliyordu. Aracın ışıkları toprağın üzerinde yumuşak hareketlerle oynuyor, adeta toprağı kontrol edip yokluyor ve aynı ışıklar Tricia'nın üzerinde de oynaşıyordu.

Ona ele geçirip kaybettiği şansının geri verilmesi ümidi çok uzak bir ihtimaldi. Yoksa onu bulmuş muydu? Yoksa geri mi gelmişti?

Araç yavaş yavaş irtifa kaybetti ve nihayet çimenlerin üzerine hafifçe kondu. Bunun yıllar önce havalanırken gördüğü gemiye tıpatıp benzemediğini düşündü, ama karanlık gecenin içinde yanıp sönen ışıkları net şekiller olarak görebilmek de çok güçtü zaten.

Sessizlik.

Sonra bir klik ve mımm sesi.

Sonra bir başka klik ve bir başka mımm. Klik mımm, klik, mımm.

Bir kapı kayarak açıldı, çimenlerin üzerinde Tricia'ya doğru bir ışık boşaldı.

Tricia titreyerek bekledi.

Işıkta yalnızca siluet olarak seçilebilen bir şekil kapıda belirdi; sonra bir başkası, sonra bir tane daha.

Kocaman gözler ona bakarak yavaşça kırpıştı. Eller selamlamak üzere yavaşça yükseldi.

"McMillan?" dedi sonunda tuhaf, ince bir ses, hecelerle zorlukla başa çıkarak. "Tricia McMillan. *Bayan* Tricia McMillan?"

"Evet," dedi Tricia, neredeyse hiç sesi çıkmadan.

"Bir süredir sizi gözlüyorduk."

"G ... gözlüyor muydunuz? *Beni?*"

"Evet."

Bir süre ona baktılar, kocaman gözleri Tricia'nın üzerinde çok yavaş bir şekilde bir aşağı bir yukarı dolaştı.

"Gerçek yaşamda daha ufak tefek görünüyorsunuz," dedi sonunda birisi.

"Ne?" dedi Tricia.

"Evet."

"Ben ... ben anlamıyorum," dedi Tricia. Bunların hiçbirini beklemiyordu tabii ki, ama beklemediği bir şey için bile bekleyeceği şekilde gitmiyordu hiçbir şey. Sonunda "Siz ... siz ... Zaphod'dan mı geliyorsunuz?" diye sorabildi.

Bu soru üç siluet arasında ufak çapta bir şaşkınlık yarattı. Kendi aralarında, su üstünde kayar gibi inişli çıkışlı bir dilde tartıştıktan sonra tekrar Tricia'ya döndüler.

"Sanmıyoruz. En azından bildiğimiz kadarıyla öyle değil," dedi içlerinden biri.

"Zaphod nerede?" diye sordu, bir diğeri, yukarıya, karanlık gökyüzüne bakarak.

"Ben ... ben bilmiyorum," dedi Tricia çaresiz bir ifadeyle.

"Buradan çok uzak mı? Hangi yönde? Biz bilmiyoruz."

Tricia kimden söz ettiğini bile bilmediklerini üzüntüyle fark etti. Hatta neden söz ettiğini bile bilmiyorlardı. Tricia'nın da onların neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ümitlerini sıkıca sarıp sarmalayıp ortalıktan kaldırdı ve ardından beynini tekrar vitese takıp çalışma konumuna getirdi. Hayal kırıklığına uğramanın hiç anlamı yoktu. Burada yüzyılın gazetecilik olayını yaşadığını fark etmek için bir an önce kendine gelmek zorundaydı. Ne yapmalıydı? Eve dönüp video kamerasını alsa mıydı? Geri döndüğünde gitmiş olmazlar mıydı? Nasıl bir strateji izlemesi gerektiği sorusuyla kafası karmakarışık olmuştu. Onları konuşturmaya devam et, diye düşündü. Gerisini sonra çözersin.

"Siz *beni* mi ... gözetliyordunuz?"

"Hepinizi. Gezegeninizdeki her şeyi. Televizyonu. Radyoyu. Telekomünikasyon araçlarını. Bilgisayarları. Video devrelerini. Depoları."

"Ne?"

"Otoparkları. Her şeyi. Biz her şeyi gözetleriz."

Tricia onlara bakakaldı.

"Bu çok sıkıcı olmalı, öyle değil mi?" diye kekeledi.

"Evet."

"O halde niçin ..."

"Yalnızca..."

"Evet. Yalnızca ne?"

"Yarışmalar dışında. Biz yarışmalara bayılırız."

Tricia uzaylılara, uzaylılar da Tricia'ya bakarken korkunç derecede uzun bir sessizlik oldu.

"İçeriden almak istediğim bir şey var," dedi Tricia, kasten. "Bakın ne diyeceğim. İçinizden biri ya da hepiniz benimle gelip içeriye bir göz atmak ister mi?"

"Çok isteriz," dedi hepsi birden hevesle.

Tricia 35 mm'lik video kamerasını ve teybini, yani bulabildiği her türlü kayıt cihazını kapıp gelene kadar üçü de biraz beceriksiz bir edayla oturma odasının ortasında ayakta beklemişlerdi. Evin ışıkları altında hepsi de çok zayıf ve morumsu yeşil bir renkteydi.

“Beyler, hemen geliyorum,” dedi Tricia, çekmecelerini deşip yedek kaset ve film ararken.

Uzaylılar Tricia’nın CD’lerinin, kasetlerinin ve eski plaklarının bulunduğu raflara bakıyorlardı. İçlerinden biri diğerini hafifçe dürttü.

“Bak,” dedi “Elvis.”

Tricia durdu ve yeniden onları baştan aşağı süzdü.

“Elvis’i sever misiniz?”

“Evet,” dediler.

“Elvis *Presley*?”

“Evet.”

Tricia video kamerasına yeni bir kaset sokmaya uğraşırken şaşkınlık içinde başını salladı.

“Sizin insanlarınızdan bir bölümü,” dedi tereddütlü bir ses tonuyla, ziyaretçilerden birisi, “Elvis’i uzaylıların kaçırdığına inanıyor.”

“*Ne*?” dedi Tricia. “Bu doğru olabilir mi?”

“Mümkündür.”

“Bana Elvis’i kaçıranların *siz* olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?” Cihazlarını boşa çalıştırmış olmamak için soğukkanlılığını elinden geldiğince korumaya çalışıyordu, ama bu kadarı onun için bile fazlaydı.

“Hayır, hayır biz değil,” dedi misafirler. “Uzaylılar yapmış olabilir. Bu ilginç bir ihtimal. Sık sık bunun bahsini ederiz.”

“Bunu aşağı indirmeliyim,” diye mırıldandı Tricia kendi kendine. Video kasetinin doğru takılıp takılmadığına baktı ve çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Kamerayı onlara doğru çevirdi. Ürkütmemek için gözüne yaklaştırmamıştı. Zaten kalça hizasında çekim yapmakta yeteri kadar tecrübe sahibi sayılırdı.

“Pekâlâ,” dedi. “Şimdi bana yavaşça ve dikkatlice kim olduğunuzu söyleyin. Önce sen,” dedi sol tarafta durana dönerek.

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun öyle mi?”

“Hayır.”

“Anlıyorum,” dedi Tricia. “Ya siz ikiniz?”

“Biz de bilmiyoruz.”

“Güzel. Pekâlâ. O halde belki nereden geldiğinizi bana söyleyebilirsiniz.”

Kafalarını salladılar.

“Nereden geldiğinizi bilmiyor musunuz?”

Yine kafalarını salladılar.

“O halde,” dedi Tricia. “Siz ... eee ...”

Bocaladı, ama bir profesyonel olarak bu arada kamerayı da sabit tutmaya çalıştı.

“Biz görevdeyiz,” dedi uzaylılardan biri.

“*Görevde* mi? Ne görevi?”

“Bilmiyoruz.”

Kamerayı titremeden tutabiliyordu hâlâ.

“Sizi almaya geldik.”

Hareket etme. Hareket etme. Kamera bir tripoda takılmış bile olabilirdi. Yoksa bir tripod mu kullanmalıydı. Böyle düşünüyordu, çünkü şu anda duyduklarını sindirebilmek için bir iki dakikaya

ihtiyacı vardı. Hayır, diye karar verdi, şimdilik kamerayı elinde tutmak ona daha fazla hareket özgürlüğü sağlıyordu. *İmdat,* diye bağırdı içinden, ne yapacağım şimdi?

"Niye," diye sordu sakin bir ses tonuyla, "beni almaya geldiniz?"

"Çünkü biz aklımızı kaybettik."

"Affedersiniz," dedi Tricia, "içeri gidip bir tripod almam gerekiyor."

Tricia gidip çabucak bir tripod bulup kamerayı üzerine takarken uzaylılar, bir şey yapmadan öylece beklemekten hoşnut görünüyorlardı. Tricia'nın yüzü tamamen hareketsizdi, ama ne olup bittiği ya da ne düşünmesi gerektiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

"Pekâlâ," dedi, hazır olduğunda. "Niçin ..."

"Astrologla olan röportajınızı beğendik."

"Onu *seyrettiniz* yani?"

"Biz her şeyi seyrederiz. Astrolojiyle de çok ilgiliyiz. Astrolojiyi severiz. Çok ilginçtir. Her şey o kadar ilginç değil. Yıldızlar bize ne anlatır. Yıldızlar bize gelecekle ilgili ne söyler. Buna benzer bilgiler işimize yarar."

"Ama ..."

Tricia nereden başlayacağını bilmiyordu.

İtiraf et, diye düşündü. Bunları faka bastırmama imkân yok.

Bu yüzden şöyle dedi: "Ama ben astrolojiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Biz biliyoruz."

"Biliyor musunuz?"

"Evet biz burçlarımızı izleriz. Bu konuyla çok ilgiliyiz. Bütün gazete ve dergilerinizi okuruz ve onlara da çok meraklıyız. Ama liderimiz bir sorunumuz olduğunu söylüyor."

"Bir *lideriniz* de mi var?"

"Evet."

"Adı ne?"

"Bilmiyoruz."

"Adının ne olduğunu *söylemiyor* mu, tanrı aşkına? Özür dilerim, bu kısmı çıkarmam gerekecek. Adının ne olduğunu söylüyor?"

"O da bilmiyor."

"O halde onun lideriniz olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Kontrolü eline aldı. Burada birilerinin bir şeyler yapması gerektiğini söylüyor."

"Ah!" dedi Tricia, bir ipucu yakalayarak. " 'Burası' neresi oluyor?"

"Rupert."

"*Ne*?"

"Sizinkiler oraya Rupert diyor. Güneşinizin onuncu gezegeni. Biz yıllarca orada yaşadık. Oldukça soğuk ve ilginç olmayan bir gezegen orası. Ama gözlem için iyi bir yer."

"Bizi niye gözlüyorsunuz?"

"Başka bir şey yapmasını bilmiyoruz da ondan."

"Pekâlâ," dedi Tricia. "Tamam. Lideriniz nasıl bir sorununuz olduğunu söylüyor?"

"Üçgenlere bölmek."

"Ne dediniz, anlamadım?"

"Astroloji çok kesin bir bilimdir. Bunu biliyoruz."

"Eee ..." dedi Tricia, sonra sustu.

“Ama sizin için burada, Yerküre üzerinde kesin.”

“E ... v ... e ... t.” Belirsiz titreşimler alıyordu sanki.

“Örneğin Venüs Oğlakta yükseliyorsa, bu Yerküre’ye göre böyle olacaktır. Rupert’da olduğumuz zaman ne olacak peki? Ya Yerküre Oğlakta yükseliyorsa ne olacak? Bunu bilmemiz çok zor. Unuttuğumuz şeylerden biri de, ki bunların pek çok ve pek derin şeyler olduğunu sanıyoruz, trigonometri.”

“Müsaade ederseniz şunu doğru anlayayım,” dedi Tricia. “Benim ... sizinle ... Rupert’a gelmemi istiyorsunuz.”

“Evet.”

“Sizin Yerküre ve Rupert’ın göreceli konumlarını göz önüne alarak *yıldız falınızı* çıkarabilmeniz için, öyle mi?”

“Evet.”

“Telif hakkım olacak mı?”

“Evet.”

“O halde tam aradığınız kişiyim,” dedi Tricia bunu en azından *National Enquirer*’a satabileceğini düşünerek.

Kendisini güneş sisteminin en uzak sınırlarına götürecek gemiye binerken ilk dikkatini çeken şey üzerinden binlerce görüntünün kayıp geçmekte olduğu video monitörlerinin bulunduğu tezgâh oldu. Başında oturup onların hepsini izleyen, ama dikkatini özellikle, sabit bir görüntünün bulunduğu belirli bir tanesine çevirmiş olan dördüncü bir yaratık vardı. İzlediği görüntü Tricia’nın az önce onun üç meslektaşıyla yaptığı doğaçlama röportajdı. Tricia’nın endişeli bir tavırla içeri tırmandığını gördüğünde başını ekrandan kaldırdı.

“İyi akşamlar, Bayan McMillan,” dedi. “Güzel bir çekim olmuş.”

Ford Prefect koşarken yere çarptı. Zemin havalandırma şaftından -hatırladığından- on santim daha uzaktaydı. Bu yüzden yere çarpacağı noktayı yanlış hesaplamış, koşmaya erken başlamış, beceriksizce tökezlemiş ve bileğini burkmuştu. Lanet olsun! Yine de hafifçe sekerek koridordan aşağı koşmaya devam etti.

Binanın her tarafında birdenbire çalmaya başlayan alarmlar her zamanki gibi bir heyecan fırtınası yaratıyordu. Yine her zamanki gibi, saklanmak üzere depolama bölmelerinin arkasına daldı, görünmediğine emin olmak için dikkatle etrafına bakındı ve hemen sırt çantasını karıştırarak her seferinde ihtiyaç duyduğu malzemeleri aramaya koyuldu.

Ama bu kez her zamankinin aksine, bileği delicesine canını yakıyordu.

Yalnızca havalandırma şaftı hatırladığından on santim ötede değildi, binanın kendisi de, hatırladığından başka bir gezegende bulunuyordu. Buna rağmen, onu asıl gafil avlayan şey bu on santimlik fark olmuştu. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin ofisleri, yerel iklim şartları, yerel düşmanlıklar, enerji faturaları ya da vergiler gibi nedenlerle ve genellikle çok kısa bir süre önce bildirilerek, sık sık başka bir gezegene taşınır, ama her seferinde de neredeyse en küçük molekülüne kadar tam olarak aynı şekilde inşa edilirdi. Şirket elemanlarından birçoğu için çalıştıkları ofisin planı acımasızca çarpıtılmış kişisel evrenleri içinde bildikleri tek sabiti temsil ediyordu.

Bununla birlikte, bir şey, garipti.

Bu kendi içinde şaşırtıcı bir şey sayılmaz, diye düşündü Ford, çantasından hafif havlusunu çıkarırken. Aslında hayatındaki her şeyin, az ya da çok garip olduğu söylenebilirdi. Ama bu seferki alıştığı türde gariplikten biraz farklıydı, e tabii bu da tuhaftı. Bununla birlikte, tam olarak ne olduğunu da söyleyemiyordu.

Çantasından 3 numaralı açma anahtarını da çıkardı.

Alarmlar yine eskisi gibi, tanıdık bir şekilde çalmaya devam ediyordu, mırıldanarak eşlik edebileceği bir melodileri bile vardı. Bütün bunlar tanıdığı ve bildiği şeylerdi. Oysa dışarıdaki dünya Ford için çok yeniydi. Saquo-Pilia Hensha'da daha önce hiç bulunmamıştı, ama burayı beğenmişti. Burası bir tür karnaval atmosferine sahip bir yerdi.

Pazardan aldığı oyuncak ok ve yay takımını da çıkardı çantasından.

Saquo-Pilia Hensha'daki karnaval havasının sebebinin yerli halkın her sene kutladığı Aziz Antwelm Varsayımı Yortusu olduğunu keşfetmişti. Aziz Antwelm, yaşadığı dönemde muhteşem ve popüler bir varsayımda bulunmuş, muhteşem ve popüler bir kraldı. Kral Antwelm'in varsayımına göre, diğer her şeyin eşit olduğu düşünülürse, herkesin en büyük arzusu mutlu olmak ve hep birlikte eğlenerek mümkün olan en iyi vakti geçirmekti. Bu yüzden, ölümünden sonra bütün kişisel servetini, herkese bu varsayımı hatırlatmak amacıyla yıllık bir festival düzenlenmesi için bırakmıştı. Bu festivalde yığınla lezzetli yiyecek, hareketli danslar ve Wocket Avı gibi saçma sapan oyunlar olurdu. Kralın Varsayımı öylesine akıllıca bir varsayımdı ki bu yüzden azizlik mertebesine yükseltilmişti. Yalnızca bununla da kalınmamış, daha önceden taşlanarak tamamen sefil bir şekilde öldükleri ya da gübre fıçıları içinde baş aşağı yaşamak zorunda kaldıkları için aziz ilan edilenlerin bu rütbeleri geri

alınmış ve bu tip hareketler artık utanç verici olarak değerlendirilmeye başlanmıştı.

Otostopçunun Galaksi Rehberi ofislerinin bulunduğu H şeklindeki bildik bina şehrin eteklerinde yükselmekteydi ve Ford içeriye yine bildik yoldan sızmıştı. Buraya daima havalandırma sistemi yoluyla giriyor ve ana girişi tercih etmiyordu. Bunun sebebi orada büro elemanlarının harcamalarını sorgulamakla görevli robotların nöbet tutmasıydı. Ford Prefect'in gider hesapları akıl almaz derecede karmaşık ve zor olmalarıyla nam salmıştı; en önemlisi de Ford, bu devriye robotlarının, hesaplarıyla ilgili olarak öne süreceği açıklamaları anlayacak nitelikte olmadıklarını fark etmişti. Bu yüzden de binaya başka bir yoldan girmeyi tercih ediyordu.

Bunun anlamı, muhasebe bölümündekiler dışında, binada bulunan neredeyse tüm alarm zillerini devreye sokmak oluyordu, ki Ford'un istediği de buydu.

Depolama bölmelerinin arkasına gizlenerek oyuncak ok ve yay takımının lastik vantuzunu diliyle ıslatıp yayın içine yerleştirdi.

Daha otuz saniye bile geçmeden, kavun büyüklüğünde küçük bir robot, koridordan aşağıya doğru bel hizasında uçarak ve olağandışı bir şey olup olmadığını anlamak için sağı solu dikkatle tarayarak kendisine doğru yaklaşmaya başladı.

Ford, oyuncak oku yolun karşısına doğru kusursuz bir zamanlamayla attı. Ok koridoru boydan boya geçti ve yalpalayarak karşı duvara yapıştı. Ok uçarken, robotun algılayıcıları derhal onun üzerine kilitlendi. Robot onu izleyip ne menem bir şey olduğunu ve nereye gittiğini görmek için doksan derecelik bir dönüş yaptı.

Bu hareket Ford'a çok değerli bir saniye kazandırmış oldu. Uçan robot onun bulunduğu yönün tam aksi tarafına baktığı sırada hızla üzerine havlusunu fırlattı ve onu yakaladı.

Robot, üzerinde bulunan yumru biçimindeki algılayıcıları yüzünden havlunun içinde manevra yapamıyor, kendisini kimin yakaladığını göremeden yalnızca ileri geri oynayabiliyordu.

Ford onu kendisine doğru çekerek yere mıhladı. Robot acıklı bir şekilde sızlanmaya başlamıştı. Seri ve deneyimli bir hareketle, elindeki 3 numaralı açma anahtarını havlunun altına sokarak robotun tepesinde bulunan ve mantık devrelerinin üzerini örten küçük plastik paneli kaldırıp atıverdi.

Mantık belki iyi bir şeydi, ama evrim sürecinin de keşfettiği gibi birtakım sakıncalarının olduğu da bir gerçekti.

Mantıklı düşünebilen herhangi bir şeyin en az kendisi kadar mantıklı düşünebilen bir başka şey tarafından kolayca aldatılabilmesi mümkündü. Tamamen mantıklı bir robotu aldatmanın en başarılı yolu, onu aynı uyarıyla tekrar tekrar beslemek ve böylece bir kapalı devre içine kilitlenmesini sağlamaktı. Bunun en iyi kanıtı bin yıl önce MŞDAOYAYKE'de (Maksimegalon Şaşırtıcı Derecede Açık Olanı Yavaş ve Acılı Yoldan Keşfetme Enstitüsü) yapılan meşhur Ringa Balıklı Sandviç Deneyinin sonuçlarıdır.

Bu deneyde bir robot ringa balıklı sandviçi sevdiğine inandırılır. Deneyin en zor kısmı da bu kısımdır zaten. Robot bir kez balıklı sandviçleri sevdiğine inandırıldıktan sonra önüne bir balıklı sandviç konur. Bunun üzerine robot kendi kendine "Ah! Ringa balıklı bir sandviç! Ben balıklı sandviçe bayılırım," diye düşünmeye başlar.

Daha sonra sandviçin üzerine eğilip balıklı sandviç kepçesiyle onu alır ve yeniden doğrulur. Robotun şanssızlığı, doğrulduğu sırada balıklı sandviçin bulunduğu kepçeden kayıp yere, robotun önüne düşecek şekilde tasarlanmış olmasındadır. Çünkü düşen sandviçi görür görmez şöyle düşünecektir: "Ah! Ringa balıklı bir sandviç! Ben balıklı sandviçe ..." ve böylece aynı hareket üst üste tekrarlanıp duracaktır. Bütün bu saçma işten balıklı sandviçin sıkılmasını ve bir yerlere sürünüp

daha iyi bir oyalanma yolu bulmasını engelleyen tek şey onun, iki ekmek dilimi arasına sıkıştırılmış bir parça ölü balık olduğu için olup bitene karşı robottan biraz daha az duyarsız olmasıdır.

Enstitüdeki bilim adamları bu şekilde hayattaki bütün değişimler, gelişmeler ve yeniliklerin ardında yatan itici gücün ringa balıklı sandviç olduğunu keşfettiler. Bunu savunan bir tez yayımladılar ve bu tez son derece aptalca bulunarak pek çok kişi tarafından eleştirildi. Bunun üzerine rakamları yeniden kontrol ettiler ve keşfettikleri şeyin "can sıkıntısı" ya da can sakıntısının pratik işlevi olduğunu fark ettiler. Ardından, bir heyecan fırtınası içinde "huzursuzluk", "depresyon", "isteksizlik", "kıl olma" ve bunlara benzer diğer duyguları keşfe çıktılar. İkinci büyük başarıyaysa ringa balıklı sandviçleri kullanmayı bıraktıklarında ulaştılar. Ansızın, koca bir dalga halinde, üzerinde çalışabilecekleri yeni duygular ortaya çıktı: "Rahatlama", "iştah", "tatmin" ve en önemlisi "mutluluk" için duyulan arzu gibi.

Bu en büyük keşifti işte.

Tüm olası arızalarda, robot davranışlarını yöneten karmaşık bilgisayar kodlarının yığınlarcası, kolaylıkla değiştirilebilirdi. Robotların tek ihtiyacı olan şey sıkkın ya da mutlu olma yetisiyle bu durumları ortaya çıkaracak birkaç koşuldu. Geri kalanı kendileri de halledebilirlerdi.

Ford'un havlusu altına hapsettiği robot şu anda mutlu bir robot değildi. Onun mutlu olabilmesi için etrafta dolaşabilmesi ve diğer şeyleri görebilmesi gerekiyordu. Özellikle de hareket eden diğer şeyleri görebildiğinde mutlu olurdu. Hele de onların yapmamaları gereken şeyleri yaptıklarını görürse; çünkü bu durumda onları rapor etmenin doyumsuz zevkini tatma olanağını bulurdu.

Ford kısa bir süre sonra bunu düzeltecekti.

Robotun üzerine çömelerek onu iki dizinin arasına sıkıştırdı. Havlu hâlâ robotun tüm algılama mekanizmalarını örtüyordu, ama artık Ford onun mantık devresini açığa çıkarmış durumdaydı. Robot çocuklar gibi huysuzca mızıldanıyor, hareket edemiyor, yalnızca huzursuz bir şekilde kıpırdanıyordu. Ford anahtarı kullanarak küçük bir çipi soketinden gevşetip yerinden çıkardı, bunu yapar yapmaz da robot sessizleşti ve koma halinde orada oturmaya başladı.

Ford'un çıkardığı çip robotun mutlu olabilmesi için gerekli koşullarla ilgili talimatları içeren çipti. Çipin hemen solundaki noktaya, çipin hemen sağındaki bir başka noktadan minik bir elektrik akımı ulaştığında robot mutlu olurdu. Çipin görevi bu akımın bir noktadan bir noktaya ulaşıp ulaşmayacağına karar vermekti.

Ford havlusunun kenarına iliştirilmiş kısa bir teli çekip çıkardı. Bunun bir ucunu çip soketinin sol üstündeki deliğe, diğer ucunu da sağ alt ucundaki deliğe soktu.

İşte bu kadardı. Artık robot ne olursa olsun mutlu olacaktı.

Ford çabucak ayağa kalktı ve havluyu çekip kaldırdı. Robot heyecan içinde havaya yükseldi ve birazcık yalpalayarak ilerlemeye başladı.

Döndü ve Ford'u gördü.

"Bay Prefect, efendim! Sizi gördüğüme çok sevindim!"

"Ben de seni gördüğüme memnun oldum ufaklık," dedi Ford.

Robot hemen merkez kontrol ünitesine bütün dünyalar içinde en iyisi olan bu dünyada her şeyin olabilecek en iyi durumda olduğu raporunu verdi ve alarmlar hemen kendi kendilerine sustu. Hayat normale döndü.

En azından neredeyse normale.

Burada bir gariplik vardı.

Küçük robot elektronik bir mutluluk içinde gurulduyordu. Ford koridordan aşağı aceleyle yürürken

robotun da her şeyin ne hoş ve kendisinin bunu bildirebilmekten ötürü ne kadar mutlu olduğunu söyleyerek peşinden gelmesine izin verdi.

Bununla birlikte, Ford mutlu değildi.

Tanımadığı yüzlerin yanından geçiyordu. Bunlar onun hoşlandığı türden kişilere hiç benzemiyorlardı. Hepsi de fazla bakımlıydı. Bakışları fazlaca cansızdı. Uzaktan tanıdık birini gördüğünü sandığı ve selamlaşmak için aceleyle yanına yaklaştığı her seferinde bunun başka birisi olduğu ortaya çıkıyordu. Ford'un tanıdığı herkesten daha düzgün bir saç modeli ve daha güçlü, daha amaçlı bakışları olan biri.

Merdivenlerden biri birkaç santim sola çekilmiş, bir tavan belli belirsiz alçaltılmıştı. Lobilerden biri yeniden döşenmişti. Bunların hiçbiri onu endişelendirmiyor, ama yine de kafasının karışmasına yol açıyordu. Onu asıl endişelendiren şey dekordu. Eskiden abartılı ve pırıltılıydı. Pahalıydı -çünkü *Rehber* gelişmiş ve gelişmekte olan Galaksi bölgelerinde çok iyi satıyordu- ama aynı zamanda da eğlendiriciydi. Koridorlar boyunca çılgın oyun makineleri sıralıydı. Tavanlardan deli dolu boyanmış kocaman piyanolar sarkardı, ağaçlık alanlardaki havuzların içinden Viv gezegeninden kötülük dolu yaratıklar başlarını kaldırır, aptal gömlekler içinde robot uşaklar koridorlarda oradan oraya dolaşır, eline köpüklü bir içki bardağı sıkıştırabilecekleri birini ararlardı. Eskiden bürolarda tasmalı evcil ejderler olur, tüneklerin üzerinde uçan sürüngenler bulunurdu. İnsanlar nasıl eğleneceklerini gerçekten bilirlerdi. Bilmezlerse de bu sorunu halledebilmek için katılabilecekleri kurslar olurdu.

Artık bunların hiçbiri yoktu.

Birileri binayı elden geçirmiş ve alçakça bir tarz değişikliği yaratmıştı.

Ford seri bir hareketle küçük bir girintiye doğru döndü ve avucunu çukurlaştırıp uçan robotu kendisiyle birlikte içeri çekti. Yere çömeldi ve mırıl mırıl mırıldanan sibernota gözlerini dikti.

"Burada neler olup bitiyor?" diye sorguladı.

"Ah! Yalnızca en güzel şeyler, efendim. Yalnızca mümkün olan en güzel şeyler. Lütfen kucağınıza oturabilir miyim?"

"Hayır," dedi Ford, elinin tersiyle onu yanından uzaklaştırarak. Robot böyle reddedilmekten müthiş zevk almıştı. Bir aşağı bir yukarı yalpalayarak uçmaya başladı. Ford onu yeniden yakaladı ve yüzüne bir karış mesafede havada tuttu. Robot olduğu yerde kalmaya çalıştı, ama arada bir titremekten kendini alamıyordu.

"Bir şeyler değişti, öyle değil mi?" diye tısladı Ford.

"Ah, evet," diye bir sevinç çığlığı attı küçük robot. "Mümkün olan en şahane ve muhteşem şekilde. Buna öyle seviniyorum ki."

"O halde önceden nasıldı her şey?"

"Müthiş lezzetli."

"Ama değişiklikten hoşlandığını söyledin?" diye sordu Ford.

"Ben *her şeyi* seviyorum," diye inledi robot. "Özellikle de bana böyle bağırmanızı. Yine bağırın, lütfen."

"Bana ne olduğunu anlat hemen!"

"Ah, sağ olun, sağ olun."

Ford içini çekti. Derin bir nefes aldı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi robot nefes nefese. "*Rehber*'i başkaları devraldı. Yeni bir yönetim iş başında. Her şey öyle güzel ki zevkten eriyebilirim. Eski yönetim de muhteşemdi elbette, ama o zamanlarda böyle düşünüp düşünmediğime pek emin değilim."

“Bunlar kafana bir tel sıkıştırılmadan önceydi.”

“Ne kadar doğru. Ne kadar da mükemmel bir doğru. Ne kadar da fevkalade, köpüklü ve bomba gibi bir gerçek. Ne kadar da gerçekten kendinden geçirici ve yerinde bir gözlem.”

“Ne *oldu*?” diye üsteledi Ford. “Bu yeni yönetim kim? Ne zaman iş başına geldiler? Ben ... aman ... neyse, boş ver” diye ekledi. Küçük robot kontrolsüz bir neşeyle anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya ve dizlerine sürtünmeye başlamıştı. “Gidip kendim anlarım.”

Ford kendini hızla genel yayın yönetmeninin bulunduğu odanın kapısına doğru fırlattı. Kapının çerçevesi parçalanıp yolu açarken, kendini korumak için sıkı bir top biçiminde yumulmuştu. Üzerinde geleneksel olarak Galaksinin en sert ve pahalı içkilerinin durması gereken servis arabasının bulunduğu köşeye doğru hızla yuvarlandı, arabayı yakaladı ve arkasına saklanarak onu odanın açıkta kalan kısmında bulunan, değerli, ama son derece müstehcen bir heykel olan Leda ile Octopus heykeline doğru sürdü ve heykelin arkasına sığındı. Bu arada küçük güvenlik robotu göğüs hizasında uçarak odaya girmiş ve Ford’a açılan ateşi kendi üzerine çekmekten intihari bir zevk almıştı.

En azından planı böyleydi ve bu uygulamak zorunda olduğu bir plandı. Çünkü genel yayın yönetmeni Stagyar-zil-Doggo tehlikeli ve dengesiz bir adamdı. Dışarıdan iş yapan biri odasına elinde düzeltilmiş yeni sayfalar olmadan girerse diye hazırda tuttuğu ölümcül yaklaşımları vardı. Bunun için de kapı çerçevesine monte edilmiş özel bir tarama cihazıyla buna bağlı bir grup lazer silahı bulunuyordu. Bunların işi yalnızca neden hiçbir şey yazmadıklarını açıklayacak çok sağlam bahanelerle içeri girenleri caydırmaktı. Bu şekilde çok yüksek bir verim elde etmek mümkün oluyordu.

Ama ne yazık ki servis arabası orada değildi.

Ford kendini ümitsizce yana doğru savurdu ve Leda ile Octopus’a doğru bir takla attı, ama onlar da orada değildi. Panik içinde, gelişigüzel dönüp kendini oradan oraya atmaya başladı. Tökezledi, yuvarlandı, pencereye çarptı. Neyse ki pencere roket saldırılarına karşı koyabilecek güçte yapılmıştı. Soluk soluğa ve yara bere içinde bir yığın halinde, daha önce orada bulunmayan, buruşuk deriden şık ve gri bir kanepenin arkasına sığındı.

Birkaç saniye sonra yavaşça kanepenin arkasından çevreye bir göz attı. Servis arabası ve Leda ile Octopus heykelinin yokluğu yetmiyormuş gibi, silah sesinin de olmayışı bir başka şaşırtıcı değişiklikti. Kaşları çatıldı. Bütün bunlar son derece yanlıştı.

“Sanırım siz Bay Prefect olmalısınız,” dedi bir ses.

Duyduğu ses seramik ve tik karışımı bir çalışma masasının ardında oturan düzgün suratlı birinden gelmekteydi. Stagyar-zil-Doggo pek çok nedene bağlı olarak müthiş bir şahsiyet olabilirdi, ama kimse onun düzgün suratlı biri olduğunu söyleyemezdi. Bu konuşan Stagyar-zil-Doggo değildi.

“İçeri giriş tarzınıza bakarak, *Rehber*’le ilgili yeni belgelerin size henüz, eee, ulaşmadığını anlıyorum,” dedi düzgün suratlı adam. Dirseklerini masasının üzerine dayamış, parmak uçlarını nedendir bilinmez hâlâ ölümle cezalandırmayan o tarzda birleştirmişti.

“Meşguldüm,” dedi çok çok zayıf bir sesle Ford. Sendeleyerek doğrulup üstünü başını silkeledi. Sonra ne halt etmeye böyle güçsüz konuştuğunu sordu kendi kendine. Hemen üste çıkmalı, bu adamın kimin nesi olduğunu anlamalıydı ve birden bunu yapmanın bir yolu aklına geliverdi.

“Sen de kimin nesi oluyorsun?” diyerek sorguladı.

“Ben yeni genel yayın yönetmeninizim. Yani sizinle iş yapmaya devam etmeye karar verirsek tabii. Adım Vann Harl.” Elini falan uzatmamıştı. Yalnızca ekledi, “o güvenlik robotuna ne yaptınız?”

Küçük robot tavanın etrafında çok çok yavaş bir şekilde dönüp duruyor ve kendi kendine sessizce mırıldanıyordu.

“Onu çok mutlu ettim,” diye tersledi Ford, “bunu kendime bir tür iş edindim diyelim. Stagyar nerede? Daha da önemlisi onun servis arabası nerede?”

“Bay zil-Doggo artık bu organizasyon için çalışmıyor. Ona ait olan servis arabası da sanırım bu gerçek yüzünden şimdi onu teselli etmeye çalışmakla meşguldür .”

“Organizasyon?” diye haykırdı Ford. “*Organizasyon*? Böyle bir yer için amma da aptalca bir sözcük!”

“Kesinlikle aynı fikirdeyiz. Eksik yapılanma, kaynak savurganlığı, kötü idare, aşırı içki. üstelik bu söylediklerim,” dedi Harl, “bizzat eski genel yayın yönetmeni hakkındaydı.”

“Şakaları ben yaparım,” diye hırladı Ford.

“Hayır,” dedi Harl. “Sen restoran köşesini yapacaksın.”

Bir plastik kart çıkarıp masanın üzerinden ona doğru firlattı.

Ford kartı almak için yerinden kıpırdamadı.

“Sen *ne*?” dedi Ford.

“Ben Harl. Sen Prefect. Sen restoran köşesini yapmak. Ben genel yayın yönetmeni olmak. Sen anlamak?”

“Restoran köşesi mi?” dedi Ford. Henüz gerçekten kızamayacak kadar çok şaşkındı.

“Otur Prefect,” dedi Harl. Döner sandalyesinde döndü ve ayağa kalktı. Yirmiüç kat aşağıdaki karnavalın tadını çıkarmakta olan minik benekleri izlemeye koyuldu.

“Bu işe bir çeki düzen vermenin zamanı geldi Bay Prefect,” diye terslendi. “SonsuzBoyut Girişimcileri olarak bizler ...”

“Kim olarak siz?”

“SonsuzBoyut Girişimcileri. *Rehber*’i biz satın aldık.”

“*SonsuzBoyut*?”

“Bu isim için milyonlar harcadık, Prefect. Bu yüzden de ya onu sevmeye ya da pılınızı pırtınızı toplamaya başlayın."

Ford omuzlarını silkti. Toplayacak bir şeyi yoktu.

“Galaksi değişiyor,” dedi Harl. “Biz de onunla birlikte değişmek zorundayız. Pazara uymalıyız. Pazar da ilerliyor. Yeni hedefler. Yeni teknolojiler. Gelecek ...”

“Bana gelecek deme,” dedi Ford. “Ben geleceğin her yanını gördüm. Ömrümün yarısı orada geçti. Her yerde aynı. Her zaman da aynı. Bildiğimiz şeyler, yalnızca biraz daha hızlı arabaların, biraz daha kokulu bir havanın içinde.”

“Bu yalnızca *bir* gelecek,” dedi Harl. “Eğer kabul ederseniz, bu *sizin* geleceğiniz. Çok-boyutlu düşünmeyi öğrenmek zorundasınız. Bu anın ötesinde ve her yönde uzanan sonsuz sayıda gelecek var önünüzde - bu anın ve şu anki anın. Milyarlarcası, her saniye yeni kollara ayrılıyor! Her bir elektronun mümkün olan her bir pozisyonu milyarlarca ihtimale bölünerek uçuşmakta! Milyarlarca ve milyarlarca parlak ve ışıl ışıl gelecek! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

“Salyaların akıyor.”

“Milyarlarca ve milyarlarca pazar!”

“Anladım,” dedi Ford. “O halde milyarlarca ve milyarca *Rehber* satıyor olmalısınız.”

“Hayır,” dedi Harl, mendiline uzanıp bulamayarak. “Pardon,” dedi, “bu durum beni öylesine heyecanlandırıyor ki.” Ford ona havlusunu uzattı.

“Milyarlarca ve milyarlarca *Rehber* satamayışımızın nedeni,” diye devam etti Harl, ağzını sildikten sonra, “giderler. Bizim yaptığımız şey bir *Rehber*’i milyarlarca ve milyarlarca kez satmak. Maliyet giderlerini düşürmek için Evrenin çokboyutlu doğasından yararlanıyoruz. Beş parasız otostopçulara da bir şey satamıyoruz. Bu ne kadar sersemce bir fikirmiş! Sen git pazarın neredeyse hiç parası olmayan kesimini bul ve onlara satmaya çalış. Hayır. Biz milyarlarca ve milyarlarca değişik gelecekte, iş seyahatleri yapan varlıklı iş adamlarına ve onların tatildeki eşlerine satış yapıyoruz. Bu, uzay/zaman/ihtimal faktörlerinin çokboyutlu sonsuzluğunun tamamı içindeki en radikal, en dinamik ve atılımcı girişim.”

“Yani sen de benim restoran eleştirmeni olmamı istiyorsun,” dedi Ford.

“Çalışmalarınız değerlendirilecektir.”

“Öldür!” diye haykırdı Ford. Havlusuna sesleniyordu.

Havlu Harl’ın ellerinden fırlayıverdi.

Bu onun kendine ait bir itici gücü olduğundan değil, Harl’ın öyle olabileceğini düşünüp irkilmesindendi. Onu irkilten ikinci şey Ford Prefect’in yumrukları önde, masanın üstünden ona doğru atılması oldu. Aslında Ford’un saldırdığı şey kredi kartıydı, ama Harl’ın içinde bulunduğu türden bir kuruluşta, hayata karşı sağlıklı bir paranoya geliştirmeden onun bulunduğu pozisyona gelebilmek kolay değildi. Bu yüzden bu atağa karşı mantıklı bir önlem olarak kendisini geriye doğru atmış ve kafasını roket geçirmez cama, sert bir şekilde çarpmıştı. Ardından da endişe dolu ve mahrem bir seri rüyaya dalmıştı.

Ford, her şeyin nasıl yolunda gittiğine şaşırarak masanın üzerinde yatıyordu. Elinde tutmakta olduğu plastik parçasına bir göz attı. Bu üzerinde isminin yazılı olduğu bir Ye-Sonra-Öde kredi kartıydı. Geçerlilik süresi bugünden itibaren iki yıldı ve muhtemelen Ford’un hayatında gördüğü en heyecan verici şeydi. Sonra masanın üzerine tırmanarak Harl’ı görmeye çalıştı.

Adam az çok rahat bir şekilde nefes alıyordu. Ford onun göğsünün üzerinde ağırlık yapan cüzdanı olmadan daha da rahat nefes alabileceğini düşünerek Harl’ın cebinden cüzdanını çekip aldı ve içine bir göz attı. Epeyi bir nakit ve birçok kredi kartı vardı. Ultragolf kulüp üyeliği kartı. Diğer kulüp üyelik kartları. Birisinin eşinin ve ailesinin fotoğrafları, büyük olasılıkla bunlar Harl’ın ailesi olmalıydı, ama bugünlerde böyle şeylerden yüzde yüz emin olmak zordu. Meşgul yöneticilerin genellikle devamlı bir eş ve çocuklar için pek vakti olmuyor, bu yüzden onları hafta sonu için kiralıyorlardı.

Aha!

Şimdi bulduğu şeye inanamıyordu.

Cüzdandan, bir tutam fatura arasında bekleyen, çıldırtıcı derecede heyecan verici bir plastik parçasını yavaşça çıkardı.

Çıldırtıcı olan ona bakmak değildi. Hatta pek sıkıcı bir görüntüsü olduğu bile söylenebilirdi. Bir kredi kartından daha küçük ve daha kalın, yarı saydam bir şeydi. Kaldırıp ışığa tuttuğunuzda yüzeyinden sanki birkaç santim derine gömülmüş gibi görünen, holografik olarak kodlanmış bir sürü bilgi ve görüntü olduğunu görebilirdiniz.

Bu bir Kolaykimlik kartıydı ve Harl için cüzdanında taşınması çok cüretkârca, bir o kadar da aptalca olmakla birlikte bunu yapmasının sebebi hiç de anlaşılmaz değildi. Epistomolojik açıdan anlamı belirsiz bir fiziksel evren içinde tutarlı bir bilinç olarak yer almanın daha derin varoluşsal

sorunları bir yana, bugünlerde kimliğinizi kesinlikle kanıtlamanız gereken öyle değişik durumlarla karşılaşıyordunuz ki, sırf bu nedenle bile hayatınızdan bezmeniz mümkündü. Örneğin şu nakit para makineleri. İnsanlar kuyruğa girip parmak izlerinin okunmasını, retinalarının taranmasını, boyunlarının arkasından deri parçaları alınarak anında (ya da neredeyse anında - gerçekte sıkıcı bir altı veya yedi saniye geçiyordu) genetik analizden geçmesini bekliyor, sonra sahip olduklarını bile hatırlamadıkları aile bireyleri ve daha önce kaydedilmiş bilgilerden seçilen -masa örtüsü rengi tercihleri gibi- bir sürü hileli soruyu yanıtlamak zorunda kalıyorlardı. Üstelik bütün bunlar hafta sonunda biraz fazladan nakit sahibi olmak içindi. Eğer jet motorlu bir araba için kredi almaya çalışıyor, bir füze anlaşması imzalıyor ya da bir restoran faturasının tamamını ödemeye kalkışıyorsanız işler daha da zorlaşıyordu.

İşte Kolaykimlik kartı bu yüzden oluşturulmuştu. Bu, sizinle, vücudunuzla ve hayatınızla ilgili her türlü bilginin bir makinenin okuyabileceği, cüzdanınızda taşıyabileceğiniz çok amaçlı bir kart üzerine kodlanmış şekliydi, dolayısıyla da bugüne kadar teknolojinin hem kendisi hem de sağduyu üzerindeki en büyük başarısını temsil ediyordu.

Ford onu cebine indirdi. Aklına o anda çok müthiş bir fikir gelmişti. Harl'ın ne kadar süre bilinçsiz kalacağını merak etti.

"Hey!" diye bağırdı, tavanda hâlâ coşku içinde dolanıp duran kavun büyüklüğündeki küçük robota. "Mutlu kalmak istiyor musun?"

Robot guruldayarak istediğini bildirdi.

"O halde benimle kal ve sana söylediğim her şeyi eksiksiz yap."

Robot bulunduğu yerde, yani tavanda yeterince mutlu olduğunu söyleyip bu teklife teşekkür etti. İyi bir tavanın bu derece iç gıcıklayıcı olduğunu daha önce hiç fark etmemişti ve tavanla ilgili duygularını derinlemesine araştırmak istiyordu.

"Sen kal orda," dedi Ford, "kal da seni yeniden yakalayıp koşullandırma çipini değiştirsinler. Eğer mutlu kalmak istiyorsan hemen buraya gel."

Robot, coşkulu ve kederli bir iç çekişle birlikte isteksiz tavırlarla tavandan ayrıldı.

"Dinle," dedi Ford, "güvenlik sisteminin geri kalanını da birkaç dakika için mutlu edebilir misin?"

"Gerçek mutluluğun sevinçlerinden biri de" diye şakıdı robot, "onu paylaşmaktır. Ben mutlulukla doluyor, taşıyor, kabarıyor -"

"Pekâlâ," dedi Ford, "güvenlik sistemi civarına biraz mutluluk saç yeter. Hiçbir bilgi verme. Sistemin kendisini iyi hissetmesini sağla ki mutlu olmak için soru sormaya gerek görmesin."

Havlusunu alıp neşe içinde kapıya doğru koştu. Son zamanlarda yaşam biraz monotonlaşmıştı. Şimdiyse fazlasıyla heyecan dolu günlerin başlayacağının tüm işaretlerini veriyordu.

yedi

Arthur Dent yaşamı boyunca bir iki gayya kuyusuna girip çıkmıştı, ama daha önce duvarında "Ümitsizlik içinde yolculuğa devam etmek bile buraya varmış olmaktan iyidir" yazan bir uzaylimanında bulunmamıştı. Yolcu salonunda NebuŞimdi Başkanının gülümseyen bir resmi karşılıyordu gelenleri. Bu onun bulunabilen tek resmiydi ve kendini vurduktan hemen sonra çekilmişti. Bu yüzden de ne kadar iyi rötuşlanmış olsa da gülümsemesi biraz korkunçtu ve başının bir tarafı mumboyayla yeniden çizilmişti. Resmin yerine bir yenisi konulmamıştı, çünkü başkanın yerine de bir yenisi bulunamamıştı. Gezegende yaşayan herkesin yalnızca tek bir arzusu vardı o da burayı terk etmekti.

Arthur yerleştiği şehrin dış mahallelerindeki küçük motelde, nemli yatağının üzerinde asılmış suratıyla oturmuş küçük broşürünü gözden geçiriyordu, ki broşür de nemliydi. Broşürde NebuŞimdi gezegeninin adının, uzayın ışık yılları ötesinden çabalayarak buraya, Galaksinin keşfedilmemiş en uzak köşesine ulaşan öncülerin sarf ettiği ilk sözcüklerden esinlenerek verildiği yazıyordu. En önemli şehriyse Öfneyse adını taşıyordu. Söz edilebilecek başka bir şehri de yoktu zaten. NebuŞimdi nüfus çekme açısından pek başarılı olmamıştı ve üzerinde yaşayanlar da birlikte yaşamayı isteyeceğiniz cinsten kişiler değildi.

Broşürde ticaretten de bahsediliyordu. Gezegenin ana geçim kaynağı NebuŞimdi bataklık domuzu derisi ticaretiydi. Ama pek de iyi gidiyor sayılmazdı, çünkü aklı olan kimse NebuŞimdi bataklık domuzu derisini satın almak istemezdi. Yine de parmak uçlarından tutunarak da olsa bu iş sürüyordu, çünkü Galakside aklı başında olmayan birileri her zaman bulunurdu. Arthur buraya gelirken yolda, geminin küçük yolcu bölmesini paylaştığı diğer yolculara bakarken kendisini çok rahatsız hissetmişti.

Broşür gezegenin tarihinden de biraz bahsediyordu. Açıkça görülüyordu ki, yazarı her kim ise işe başlarken, buranın *her zaman* soğuk ve nemli olmadığını vurgulayarak burayla ilgili bir parça heyecan uyandırmaya çalışmış, ama buna ekleyebilecek çok az olumlu şey bulabildiği için yazının tonu hemen acımasız bir alaycılığa bürünmüştü.

İlk yerleşim yılları anlatılıyordu. NebuŞimdililerin en önemli uğraşları NebuŞimdi üzerindeki en eski ve nesli tükenmemiş tek hayvan cinsi olan bataklık domuzlarını yakalamak, onların derilerini yüzmek ve etlerini yemekti. Diğer bütün hayvanlar uzun yıllar önce ümitsizlikten ölüp gitmişlerdi. Bataklık domuzları ufak ve huysuz yaratıklardı. Onları tamamen yenilemeyecek olmaktan kurtaran daracık sınır, gezegen üzerindeki hayatın devam etmesi için gerekli olan sınırla aynıydı. O halde, ne kadar önemsiz olursa olsun, NebuŞimdi'yi üzerinde yaşanmaya değer kılan şey neydi?

Böyle bir şey yoktu. Böyle tek bir şey bile yoktu. Kendinize bataklık domuzu derisinden bir iki koruyucu giysi yapmak bile ümitsiz ve yararsız bir uğraştı, çünkü derilerin açıklanamaz bir şekilde incecik su sızdıran bir yapısı vardı. Bu durum orada yerleşenlerin aklını karıştıran birçok varsayıma yol açıyordu. Bir bataklık domuzunun kendini sıcak tutabilmesinin sırrı neydi? Eğer bu hayvanların dilini konuşabilen biri olsaydı bu işin hiçbir sırrı olmadığını da öğrenebilirdi. Çünkü domuzlar da gezegende yaşayan diğer herkes gibi ıslak ve üşüyerek yaşıyorlardı. Bu dili öğrenmeye kimsenin niyeti olmamasının basit bir sebebi vardı; bu yaratıklar kendi aralarında birbirlerinin kalçalarını

gayet güçlü bir şekilde ısırarak iletişim kuruyorlardı. NebuŞimdi üzerindeki yaşamla ilgili olarak, bir bataklık domuzunun söyleyebileceği şeylerin büyük bölümü bu şekilde kolaylıkla vurgulanabiliyordu.

Arthur aradığı şeyi bulana kadar broşürü karıştırmaya devam etti. Arkada gezegenin bir iki haritası bulunuyordu. Kimsenin ilgisini çekecekleri düşünülmediği için bunlar çok basit yapılmışlardı. Yine de Arthur aradığı şeyi orada buldu.

Aradığı şeyi ilk önce fark edemedi. Çünkü haritalar tahmin ettiği ve baktığı yönün tersine bakıyorlardı ve bu nedenle ona hiç tanıdık gelmemişlerdi. Elbette aslında yukarısı ya da aşağısı, kuzey ya da güney tamamen keyfi belirlemelerdir, ama bizler her şeyi alıştığımız şekliyle görmeye alışık olduğumuz için, Arthur da haritalardan bir anlam çıkarabilmek için onları aşağı yukarı evirip çevirmek zorunda kalmıştı.

Sayfanın sol üst köşesinden aşağı kocaman bir toprak parçası inmekteydi. Bu koca gövde, önce minik bir bel biçiminde sivrileşiyor, sonra yeniden bir balon gibi şişerek büyük bir virgülü andırıyordu. Sağ tarafta tanıdık bir şekilde bir araya gelmiş bir grup şekil görülüyordu. Ana hatlar tam olarak aynı değildi ve Arthur bunun haritanın bu kadar gelişigüzel çizilmesinden mi, deniz seviyesinin daha yüksek olmasından mı, yoksa her şeyin burada farklı olması yüzünden mi böyle olduğunu anlayamamıştı. Ama bulduğu şey tartışılmazdı.

Burası kesinlikle Yerküre'ydi.

Ya da en kesin şekliyle, değildi.

Sadece Yerküre'ye son derece benziyor ve uzay-zaman içinde aynı koordinatları kaplıyordu. Muhtemelen hangi koordinatları kapladığını tanrı bilirdi.

İçini çekti.

Bu, diye düşündü, eve yaklaşabileceği en yakın uzaklıktı. Bunun anlamı evden olabileceği kadar uzakta olduğuydu. Suratını asarak broşürü kapattı ve bundan sonra ne halt edeceğini merak etti.

Az önce düşündüğü şey için bir kahkaha atma izni verdi kendine. Eski saatine baktı, kurmak için biraz salladı. Buraya gelmek için kendi zaman ölçeğine göre bir yıl süren zor bir yolculuk yapmıştı. Fenchurch'ün tamamen ortadan kaybolduğu hiperuzay kazasından beri bir yıl. Dalış jetinde yanındaki koltukta oturan Fenchurch, geminin son derece normal bir hiperuzay sıçrayışı yapmasının hemen ardından Arthur dönüp tekrar baktığında orada değildi. Oturduğu yerin ılıklığı bile kaybolmuştu. Yolcu listesinde adı bile bulunamamıştı.

Şikâyetçi olduğunda uzayyolu şirketi ona karşı temkinle yaklaşmıştı. Uzay yolculukları sırasında bir sürü münasebetsiz şey olur ve bunların bir çoğu da avukatlara bir sürü para kazandırırdı, ama Arthur'a kendisi ve Fenchurch'ün hangi galaktik bölgeden oldukları sorulup Arthur da ZZ 9 Çoğul Z Alfa diye yanıtladığında adamlar hiç de hoşuna gitmeyen bir şekilde rahatlamışlardı. Hatta bir parça gülmüşlerdi bile, tabii ki anlayışlı bir tavırla. Bilet kontratında bulunan bir maddeye dikkatini çekmişlerdi. Bu madde yaşam süreleri Çoğul bölgelerden herhangi birinde ortaya çıkmış bireylerin hiperuzayda yolculuk etmemelerini tavsiye ediyor, böyle bir yolculuk gerçekleştiği takdirde bunun tamamen yolcunun kendi sorumluluğunda olacağına dikkat çekiliyordu. Bunu herkesin bildiğini söylüyorlardı. Hafif, asabi bir ifadeyle gülümsemiş ve başlarını sallamışlardı.

Arthur uzayyolu şirketinin ofisinden ayrılırken hafifçe titrediğini fark etmişti. Yalnızca en olmayacak ve en çaresiz şekilde Fenchurch'ü kaybetmekle kalmamış, Galakside ne kadar çok zaman geçirirse, hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerin sayısının da o kadar çok arttığını fark etmişti.

Tam bu uyuşmuş anılar arasında kaybolmuşken motel odasının kapısı vuruldu ve hemen ardından açıldı. Şişman ve tıraşsız bir adam Arthur'un küçük valizini taşıyarak içeri girdi.

“Bunu nereye koymamı-” diyebilmişti ki, ani ve şiddetli bir kargaşa çıktı. Adam kapının üstüne yığılarak kendisine saldıran küçük ve uyuz bir yaratığı uzaklaştırmak için uğraşmaya başladı. Hayvan rutubetli gecenin içinden birden fırlamış ve adamın üzerindeki kat kat kalın deri giysilere rağmen dişlerini kalçasına geçirivermişti. Boğuşma ve anlaşılmaz konuşmalardan oluşan kötü bir kargaşa koptu. Adam çılgın gibi bağırıyor ve hayvanı işaret ediyordu. Arthur kapının yanına bu amaçla konmuş görünen ağır sopayı kaptı ve onunla domuza saldırdı.

Domuz ansızın dişlerini adamın kalçasından ayırdı, sersemlemiş ve mutsuz bir halde geriye doğru tökezledi. Odanın köşesinde endişeyle dönmeye başladı. Kuyruğunu arka bacaklarının arasına sıkıştırmış, kafasını beceriksizce ve hep aynı yöne doğru silkeleyerek endişeyle Arthur’a bakıyordu. Çenesi yerinden çıkmışa benziyordu. Bir parça sızlandı ve nemli kuyruğuyla döşemeyi süpürdü. Kapının yanında Arthur’un valizini taşıyan ve yağmurdan sırılsıklam olmuş şişman adam oturmuş küfürler savuruyor, kalçasından akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Arthur ne yapacağını bilemeden hayvana bakakaldı. Domuz da ona soru sorarcasına bakıyordu. Kederli küçük sızlanma sesleri çıkararak ona yaklaşmaya çalıştı. Acı içinde çenesini oynattı. Sonra birden Arthur’un kalçasına doğru atıldı, ama yerinden çıkmış çenesi ısırabilmek için çok güçsüzdü. Üzüntülü bir şekilde yere çöktü. Ayağa fırlayan şişman adam sopayı kaptığı gibi, beynini ince halının üzerine yayılmış yapışkan bir posa haline getirinceye kadar domuzun kafasına vurdu. Ardından hayvana şimdi yeniden saldır bakalım dercesine ağır ağır soluyarak öylece ayakta kalakaldı.

Beyninin kalıntıları arasından tek bir domuz gözü sitem dolu bakışla Arthur’a bakıyordu.

“Ne demeye çalışıyordu acaba?” diye kısık bir sesle sordu Arthur.

“Ah, pek bir şey sayılmaz,” dedi adam. “Bu kendi usulünce arkadaşlık kurma şekli. Bu da bizim onun arkadaşlığına yanıtımız,” diye ekledi sopayı sıkı sıkı tutarak.

“Gezegeninizden ayrılacak ilk gemi ne zaman?” diye sordu Arthur.

“Daha yeni geldiğinizi sanmıştım,” dedi adam.

“Evet,” dedi Arthur, “kısa bir ziyaret olacaktı zaten. Yalnızca buranın doğru yer olup olmadığını anlamak istemiştim. Kusura bakmayın.”

“Yani yanlış gezegene mi gelmişsiniz?” dedi adam, hüzünlü bir tavırla. “Bu kadar çok kişinin aynı şeyi söylemesi garip. Özellikle de burada yaşayan kişilerin.” Domuzdan geriye kalanları atadan kalma bir gücenme ifadesiyle gözden geçirdi.

“Şey, hayır,” dedi Arthur, "aradığım gezegen burası. Yatağın üzerinde duran ıslak broşürü alıp cebine koydu. “Sorun yok. Teşekkürler. Alayım,” diyerek valizini şişman adamın elinden aldı. Kapıya çıktı ve dışarıdaki soğuk, ıslak geceye baktı.

“Evet, kesinlikle doğru gezegen,” dedi yine. “Doğru gezegen, yanlış evren.”

Uzaylimanına dönerken gökyüzünde tek bir kuş daireler çiziyordu.

sekiz

Ford'un kendi ahlâk prensipleri vardı. Kayda değer şeyler değildi belki, ama kendisine aitti ve o da onlara sadıktı. Koyduğu kurallardan biri hiçbir zaman kendi içkisini kendisinin satın almamasıydı. Bunun bir ahlâk kuralı olarak kabul edilip edilmeyeceğinden pek emin değildi, ama elinde olanla yetinmek zorundaydı. Ayrıca kazlar dışında hiçbir hayvana, ne şekilde olursa olsun eziyet edilmesine kesinlikle, şiddetle ve kararlılıkla karşıydı. Bunların da ötesinde hiçbir zaman işverenlerinden bir şey çalmazdı.

Yani onun yaptığına tam anlamıyla *çalmak* denmezdi.

Gerçi Ford giderlerini muhasebeye bildirdiğinde, muhasebe şefi öfkeden kudurup binanın tüm çıkışlarını kilitleyen alarmları devreye sokmazsa, adamın işini gereğince yapmadığını düşünürdü. Ama yine de *çalmak* başka bir şeydi. Bu, sizi besleyen eli ısırmak anlamına gelirdi. O eli emebildiğiniz kadar emmek, hatta şefkatli bir şekilde kemirmek kabul edilebilirdi, ama ısırmanız doğru olmazdı. Hele o el *Rehber* ise bunu hiç yapmazdınız. *Rehber* özel ve kutsal bir şeydi.

Ama bu diye düşündü Ford, binanın içine dalıp yolunu bulmaya çalışırken, değişmek üzereydi. Bunun suçlusu da kendileriydi. Gördüklerine inanamıyordu. Her şey düzgün bir şekilde yan yana dizilmiş gri ofis bölmeleri ve iş istasyonlarıyla çevriliydi. Her tarafta elektronik iletişim ağı aracılığıyla taşınan toplantı tutanakları ve notların ürkütücü mırıltısını duyabilirdiniz. Zark aşkına, dışarıda sokaklarda herkes Wocket Avı oynuyor, ama burada *Rehber* ofislerinin ta kalbinde kimseler koridorlarda top bile oynamıyor ya da uyumsuz renklerde plaj gömlekleri giymiyordu.

"SonsuzBoyut Girişimcileriymiş," diye kendi kendine söylendi Ford, bir koridordan diğerine hızlı hızlı dolaşırken. Kapılar birbiri ardına sihirli bir şekilde önünde açılmaktaydı. Asansörler onu götürmemeleri gereken yerlere taşımaktan mutluydular. Ford seçebileceği en karmaşık ve dolambaçlı yolu takip etmeye çalışıyor, genel olarak binanın alt katlarına doğru ilerliyordu. Küçük mutlu robotu onun için her şeyi hallediyor, karşılaştığı tüm güvenlik devrelerine uysal bir neşe dalgası yayıyordu.

Ford onun bir adı olması gerektiğini düşündü ve onu Emily Saunders diye çağırmaya karar verdi, hakkında hoş anılara sahip olduğu bir kızın adıydı bu. Sonra Emily Saunders'ın bir güvenlik robotu için aptalca bir isim olduğunu düşündü ve onu Emily'nin köpeği Colin'in adıyla çağırmaya karar verdi.

Artık binanın derinliklerine doğru ilerlemekteydi; daha önce hiç bulunmadığı, daha çok ve daha çok korunan bölgelere. Yanından geçtiği operatörlerin şaşkın bakışlarını üzerine çekmeye başlamıştı. Bu güvenlik düzeyinde onları kişi olarak bile düşünemezdiniz artık. Büyük olasılıkla yalnızca operatörlerin yapması gereken işleri yapıyorlardı. Akşamları evlerine, ailelerine döndüklerinde yeniden yaşayan varlıklara dönüşüyor ve küçük çocukları parlayan tatlı gözlerini kaldırıp onlara "Babacığım bütün gün neler yaptın?" diye sorduklarında yalnızca "bir operatör olarak yapmam gereken görevlerimi yerine getirdim," diyerek konuyu kapatıyor olmalıydılar.

İşin gerçeği, *Rehber*'in sergilemekten hoşlandığı neşeli, deli dolu yüzünün ardında her türlü kanunsuz iş yürürdü - ya da eskiden, bu yeni SonsuzBoyut Girişimcileri çetesi işleri ele alıp her şeyi gereğinden fazla şüpheli hale sokmadan önce böyleydi. Binanın pırıltılı görüntüsünün ardında her

türlü vergi kaçakçılığı, dümen, rüşvet, karanlık anlaşmalar hazır ve nazırdı, ki alt katlara yerleştirilmiş gizli araştırmalar ve bilgi işlem merkezi bütün bu işlerin yürütüldüğü yerlerdi.

Rehber her iki üç yılda bir işini ve hatta binasını yeni bir dünyaya taşırdı. Bir süre, yani *Rehber* yerel kültüre ve ekonomiye kök salmaya çalıştığı süre içinde her şey güllük gülistanlık, pırıl pırıl ve kahkaha dolu olur, insanlar işe alınır, bir macera ve parıltı hissi yayılır, ama sonuçta yöre halkının beklediği gelir asla gelmezdi.

Rehber taşınıp binasını da kendisiyle birlikte götürürken adeta gece eve giren hırsız gibi davranırdı. Hatta aynen gece eve giren hırsız gibi davranırdı. Çoğunlukla sabahın çok erken saatlerinde oradan ayrılır ve ertesi gün pek çok şeyin kaybolduğu fark edilirdi. Gidişinin ardından genellikle bir hafta içinde bütün kültür ve ekonomi çöker, bir zamanlar canlı bir yer olan gezegen, savaş sonrası ruhsal çöküntüye girmiş ıssız, sessiz bir yere dönüşür, ama yine de bir şekilde büyük bir maceranın parçası olmanın gururu içinde kalırdı.

Ford binanın derinliklerine doğru ilerlerken, kendisine kafası karışmış bir şekilde bakan "operatörler" Colin'in varlığıyla rahatlıyorlardı. Robot bir duygusal tatmin vızıltısı içinde onun yanı sıra uçuyor ve her aşamada yolu onun için kolaylaştırıyordu.

Binanın diğer tarafındaki alarmlar çalmaya başlamıştı. Belki bunun anlamı Vann Harl'ı şimdiden bulmuş olmalarıydı ki bu sorun yaratabilirdi. Ford, Harl kendine gelmeden Kolaykimliği yeniden onun cebine koymayı umuyordu. Bu daha sonrasına ait bir sorundu ve şimdi bunu nasıl çözeceğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu. Şu an bunu düşünmeyecekti. Küçük Colin'le gittiği her yerde bir tatlılık ve hafiflik kozasıyla sarmalanıyor, daha da önemlisi hevesli ve katılımcı asansörler ve olumlu biçimde yaltakçı kapılarla karşılaşıyordu.

Ford ıslık bile çalmaya başlamıştı ki, bu belki de bir hataydı. Islık çalan birini kimse sevmezdi, hele sonumuzu belirleyen ilahi güçler asla sevmezdi.

Bir sonraki kapı açılmıyordu.

Ve bu çok yazıktı, çünkü Ford'un asıl hedefi bu kapıydı. Orada önünde, gri ve kararlı bir şekilde kapalı olarak duruyor ve üzerinde şu sözcükleri taşıyordu:

GİRMEK YASAKTIR
YETKİLİ PERSONEL BİLE DAHİL
BURADA BOŞA ZAMAN HARCIYORSUNUZ
ÇEKİN GİDİN

Colin binanın bu alt katlarındaki kapıların genellikle çok daha nemrut olduğunu bildirdi.

Şimdi yer seviyesinin on kat kadar altındaydılar. Buradaki hava soğutuluyordu. Kendir bezinden dokunmuş zevkli duvar kaplaması, yerini sert görünüşlü ve gri cıvatalı çelik duvarlara bırakmıştı. Colin'in taşkın coşkusu bile bir tür sebatlı neşeye dönüşmüştü. Birazcık yorulmaya başladığını söylüyordu. Buradaki kapılara bir parçacık olsun güler yüz pompalamaya çalışmak onun bütün enerjisini tüketiyordu.

Ford kapıya bir tekme savurdu, kapı açıldı.

"Zevk ve acı karışımı," diye mırıldandı. "Her zaman işe yarar."

İçeri girdi, Colin de arkasından uçarak daldı. Zevk elektrotuna sıkıştırılmış o telle bile robotun şu anki mutluluğu bir tür asabi mutluluktu. Yalpalayarak havada bir süre dolandı.

Oda küçüktü, griydi ve uğultularla doluydu.

Burası *Rehber*'in sinir sistemi merkeziydi.

Duvarlara dizilmiş olan bilgisayar terminalleri *Rehber*'in operasyonlarına her yönden açılan birer pencereydi: Galaksinin her köşesinde bulunan ve yerinde araştırmalar yapan görevlilerin raporları Etha-altı ağı üzerinden doğrudan editör yardımcılarının ofislerine giderdi. Buradaysa bütün iyi parçalar editör yardımcıları öğle yemeğinde oldukları için sekreterler tarafından kesilip çıkarılırdı. Kalan kopya binanın diğer kısmına -yani 'H' harfinin diğer bacağına- gönderilirdi. Burası hukuk bölümüydü. Hukuk bölümü kalanlar içinde hâlâ iyiye yakın bir şeyler varsa, onları da çıkarır ve geriye kalanı, yine öğle yemeğinde olan editörlerin odasına postalardı. Böylece editör sekreterleri gönderilenleri okur, aptalca bulur ve kalan ne varsa onun da çoğunu makaslardı.

Editörlerden herhangi biri sonunda yalpalayarak yemekten döndüğünde haykırmaya başlardı. "X'ın gönderdiği bu berbat şey de ne?" -burada X bahsi geçen saha araştırmacısının adı yerine kullanılmıştır- "Lanet olası galaksinin diğer ucundan göndere göndere bunu mu göndermiş? Lanet olası Gagrakacka Zihin Bölgesinde koskoca üç yörünge dönemi geçirip de orada bütün olan bitene rağmen bu sıkıcı saçmalığı mı bulmuş? Hemen kesin harcırahını!"

"Bu kopyayı ne yapalım?" diye sorardı sekreter.

"Şey, yayınlayın elbette. Oraya bir şey koymamız lazım değil mi? Benim başım ağrıyor. Eve gidiyorum."

Böylece düzeltilmiş kopya son kez kırpılmak üzere hukuk bölümüne gider, sonra tekrar buraya gönderilerek Etha-altı ağı aracılığıyla yayınlanır ve Galaksinin herhangi bir yerinde anında görüntülenebilirdi. Bu işlemi odanın sağ tarafındaki terminaller tarafından izlenip denetlenen cihazlar yapardı.

Bu arada, araştırmacının harcırahını kesme emri de sağ köşeye sıkıştırılmış olan bilgisayar terminaline iletilirdi. İşte Ford Prefect'in aceleyle yanına gittiği terminal bu terminaldi.

(Eğer bunu Yerküre gezegeni üzerinde bir yerde okuyorsanız, o halde:

a) Şansınız açık olsun. Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz yığınla şey var, ama bu durumda olan yalnız siz değilsiniz. Ancak, sizin durumunuzda bunların hiçbirini bilmemenin sonuçları özellikle korkutucu olacaktır. Ama hey, kurabiyeyi ezip un ufak etmenin yolu da budur, değil mi?

b) Sakın bir bilgisayar terminalinin ne olduğunu bildiğinizi sanmayın.

Bir bilgisayar terminali, önünde bir daktilo bulunan ve takır tukur sesler çıkararak çalışan eski bir televizyon ekranı değildir. O önünde akıl ve vücudun evrenle bağlantı kurabildiği ve evrenin parçalarını yerinden kıpırdatabildiği bir arayüzdür.)

Ford aceleyle terminale yaklaştı, önüne oturdu ve hızla onun evrenine daldı.

Bu, bildiği normal evren değildi. Burası iç içe geçmiş dünyalardan oluşan bir evrendi; vahşi coğrafi şekillerin, yüksek dağ zirvelerinin, yürek donduran derin vadilerin, kırılıp denizatlarına dönüşen ayların, can yakan ve gaz çıkaran çatlakların, sessizce kabaran okyanusların bulunduğu ve girdaplanarak dönen dipsiz ve insanı kuşatan fırtınalarla savrulan bir evrendi.

Kendisini toparlayabilmek için bir an hareketsiz kaldı. Sonra nefesini kontrol altına aldı, gözlerini kapadı ve yeniden açıp baktı.

Demek muhasebecilerin vakitlerini harcadıkları yer burasıydı. Açıkça anlaşılıyordu ki, görünenden daha fazlası söz konusuydu. Gördüklerinin büyüyüp çevresini sararak kendisini boğmaması için dikkatle etrafına bakındı.

Bu evrende yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu. Bu evrenin boyutlarının sınırını ya da

davranışlarını belirleyen fizik kurallarını da bilmiyordu. Ama içgüdüleri bulabildiği en göze çarpıcı özelliği aramasını ve ona doğru gitmesini söylüyordu.

Belirsiz bir uzaklıkta -bir kilometre mi, bir milyon kilometre mi uzaktaydı, yoksa gözünün önündeki siyah bir nokta mıydı bilinmez- gökyüzünde bir uçtan diğerine kavis çizen, şaşırtıcı yükseklikte bir tepe vardı. Gökyüzüne doğru tırmandıkça tırmanıyor, çiçeklenen güveriler,[37] güveller[38] ve gövemler[39] biçiminde tüm ufku kaplıyordu.

Düşe kalka zirveye doğru ilerledi. Ölçülemeyecek kadar anlamsız uzunlukta bir sürenin ardından en sonunda oraya ulaştı.

Kollarını açtı, hafif yamru yumru ve çukurlu yüzeyine sımsıkı tutunarak yapıştı. Kendini güvende hisseder hissetmez aşağı bir göz atmak gibi gerçekten de berbat bir hata yaptı.

Karmaşa içinde zirveye doğru düşe kalka tırmanırken aşağıdaki uzaklık onu fazla rahatsız etmemişti. Oysa şimdi, sımsıkı tutunduğu bu yerdeki yükseklik, yüreğini soldurup beynini çarpıtmaya yetiyordu. Parmakları acı ve gerginlikten bembeyaz kesilmişti. Dişleri, kontrolü dışında gıcırdayıp takırdıyordu. Midesi dalga dalga yükselip ağzına geliyordu.

Muazzam bir irade ve inanç göstererek ellerini serbest bırakıp zirveyi ittirdi.

Aşağılara düşmek yerine havada süzüldüğünü hissetti. Zirveden uzaklaştı. Ardından içgüdüsünün tersine, yukarı doğru yükseldi. Ve daha da yukarı doğru.

Omuzlarını geriye attı, kollarını indirdi, yukarı doğru bakarak serbestçe yükseklere, daha yükseklere doğru süzülmesine izin verdi.

Çok geçmeden, -bu sanal alemde zaman kavramları artık ne ifade ediyorsa- önünde tutunup tırmanabileceği bir çıkıntı belirdi.

Yükseldi, tutundu, tırmandı.

Bir an soluk soluğa kaldı. Bütün bu iş doğrusu biraz gerginlik vericiydi.

Otururken çıkıntıya sıkı sıkıya tutundu. Bunu aşağı düşmemek için mi, yoksa yukarı yükselmemek için mi yaptığını bilmiyordu, ama içinde bulunduğu dünyayı görmek için tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Hızla dönüp girdaplanan yükseklik onu döndürdü ve beynini kendi üzerine katlanacak kadar büktü; en sonunda kendisini korkunç yükseklikteki bir kaya yamacına sarılmış ve gözleri sımsıkı kapalı bir halde sızlanırken buldu.

Yavaş yavaş nefesini kontrol altına aldı. Kendi kendine ve durmadan, bir dünyanın grafik temsili içinde bulunduğunu tekrarlıyordu. Sanal bir dünyaydı bu. Gerçeğin bir taklidi. İstediği anda buradan çıkabilirdi.

Ve çıktı da.

Kendisini bir bilgisayar terminalinin önünde, straforla doldurulmuş taklit deriden mavi bir döner koltukta oturur buldu.

Rahatladı.

Baş döndürücü boyutlarda bir uçurumun üzerinde bulunan daracık bir çıkıntının kenarına tünemiş olan inanılmaz yükseklikteki bir tepenin yüzeyine tutunmaya uğraşıyordu.

Onu ürküten yalnızca yerin o kadar aşağılarda kalmış olması değildi - şu dalgalanma ve sarsıntının da durmasını istiyordu.

Tutunması şarttı. Kaya yamaca değil - kaya parçası bir hayaldi. Gerçeğe tutunması gerekiyordu, içinde bulunduğu fiziki dünyadan kendisini duygusal olarak soyutlarken bir yandan da ona bakmayı sürdürebilmeliydi.

İç organları kasıldı ve sonra kayanın yüzeyini bırakırken, öte yandan da kaya yüzeyi fikrini bir kenara bıraktı. Orada açık ve serbestçe oturdu. Sonra etrafına bakındı. Artık düzenli nefes almaya başlamış, sakinleşmiş, tekrar kontrolü ele geçirmişti.

Rehber'in finans sisteminin dört boyutlu bir topolojik modelinin içinde bulunmaktaydı. Kısa bir süre sonra bir şeyler ya da birileri bunu yapışının nedenini öğrenmek isteyecekti.

İşte geliyorlardı.

Kötü ve sert bakışlı küçük bir yaratık sürüsü sanal boşluğun içinden ona doğru süzülüyordu. Küçük ve sivri kafalı, kalem bıyıklıydılar ve kim olduğunu, orada ne yaptığını, yetkisinin ne olduğunu, kendisine bu yetkiyi verene kimin yetki verdiğini, bacağının içten dışa ölçüsünün kaç olduğunu ve bunun gibi daha bir sürü şeyi öğrenmek isteyen huysuz ve titiz sorular sormaya başladılar. Lazer ışınları, süpermarkette fiyatı okunan bir kutu bisküviymişçesine bütün vücudu üzerinde yanıp sönüyordu. Şimdilik ağır lazer silahları henüz yedekte tutulmaktaydı. Bütün bunların sanal boşlukta geçiyor olması hiç önemli değildi. Çünkü sanal boşlukta, sanal bir lazer silahıyla gelen sanal ölüm en az gerçeği kadar etkiliydi ve bunun sebebi de insanın kendisini ne kadar ölmüş hissediyorsa o oranda ölmüş olacağıydı.

Lazer okuyucular Ford'un parmak izleri, göz retinası, saç çizgisinin bittiği yerdeki hücre modeli üzerinde gittikçe daha huzursuz bir şekilde yanıp sönüyorlardı. Buldukları şeyden hiç de hoşnut sayılmazlardı. Son derece mahrem ve küstah sorulardan oluşan konuşmalar ve gıcırtıların tonu gittikçe yükseliyordu. Ameliyatlarda kullanılan küçük bir çelik raspa ensesine doğru yaklaşırken Ford nefesini tutup dualar mırıldanarak cebinden Vann Harl'ın Kolaykimlik kartını çıkardı ve onlara doğru salladı.

O anda bütün lazerler küçük karta çevrilerek taramaya başladı, içine girdi, onu inceleyip her bir molekülünü okudular.

Sonra tıpkı başladıkları gibi aniden durdular.

Küçük sanal müfettişler sürüsünün tamamı hazır ola geçti.

"Sizi görmek ne güzel, Bay Harl,'' dediler yapmacık bir kibarlıkla ve hep bir ağızdan. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mıydı?"

Ford hafif ve şeytani bir gülücük attı onlara.

"Biliyor musunuz," dedi, "sanırım, var."

Beş dakika sonra oradan çıkmıştı.

İşi gerçekleştirmek otuz saniye, izleri kapatmak ise üç dakika otuz saniye sürmüştü. Sanal yapı içinde aşağı yukarı istediği her şeyi yapabilirdi. Tüm organizasyonun mülkiyetini kendi üstüne geçirebilirdi örneğin, ama bunun fark edilmeyeceğinden şüpheliydi. Zaten böyle bir şey de istemiyordu. Kapsamlı ve zaman tüketici sahtekârlık soruşturmalarını ve hapiste geçebilecek hatırı sayılır bir zamanı bir tarafa bırakacak olsa bile bu, en azından sorumluluk ve ofiste gece geç vakitlere kadar çalışmak anlamına gelirdi. Onun istediğiyse bilgisayardan başka hiç kimsenin fark etmeyeceği bir şeydi: işin otuz saniye süren kısmı bu olmuştu.

Üç dakika otuz saniye alan şeyse bilgisayarı bir şey fark ettiğini fark etmeyecek şekilde programlamak olmuştu.

Bilgisayarın Ford'un neler çevirdiğini bilmemeyi *istemesi* gerekiyordu. Ancak bundan sonra içi

rahat olarak bilgisayarı bu bilginin bir daha hiç ortaya çıkmaması için kendi savunmasını örgütlemeye bırakabilirdi. Bu, önceden son derece normal kişilerin yüksek bir politik mevkiye getirildiklerinde, hiç istisnasız olarak geliştirdikleri türde psikotik zihin engellerinden yola çıkılarak geliştirilmiş bir programlama tekniğiydi.

Kalan bir dakika bilgisayar sisteminin de zaten bir zihinsel engel programına sahip olduğunu keşfetmekle geçti. Hem de büyük bir programa.

O sırada, kendisi de böyle bir zihinsel engel programı oluşturmakla meşgul olmasa, bunu hiçbir zaman fark edemeyecekti. Tam da kendi programını yüklemeyi planladığı yerlerde, bir dizi hatasız ve mantıklı inkâr işlemi ve saptırıcı alt-rutinlerle karşılaşmıştı. Bilgisayar bunlarla ilgili her türlü bilgiyi yadsımış ve tabii ki daha sonra da yadsınacak herhangi bir bilgi olduğunu kabul etmeyi bile reddetmişti. Bunu genel olarak öyle inandırıcı bir şekilde yapmıştı ki, Ford neredeyse kendisinin bir hata yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Bundan çok etkilenmişti.

Hatta öyle etkilenmişti ki, kendi programladığı zihinsel engel işlemlerini yüklemeye bile gerek duymamış, yalnızca önceden yüklenmiş ve sorgulandıkları zaman yine kendilerine başvuran engellere çağrılar yapmıştı o kadar.

Hemen ardından, kendi yüklediği küçük şifre parçalarını kontrol edip varsa bozukluklarını düzeltmeye niyetlendiyse de orada olmadıklarını fark etmişti. Bir yandan küfrederek, onları her yerde aramış, ama hiçbirinin izine rastlayamamıştı.

Tam hepsini yeni baştan yüklemeye niyetlenmişti ki, onları bulamamasının sebebinin programın şimdiden çalışmaya başlamış olması olduğunu fark etti.

Hoşnut bir şekilde sırıttı.

Bilgisayardaki diğer zihinsel engelin ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama doğal olarak bunu önlemek için de bir başka zihinsel engel bulunduğunu gördü. Hatta artık onunla ilgili tek bir iz bile bulması mümkün değildi, yani program o kadar mükemmeldi. Yoksa öyle bir şey yoktu da ben mi hayal ediyordum diye düşündü. Bunun binada bulunan bir şeyle ve 13 rakamıyla ilgisi olup olmadığını merak etti. Bir iki deneme yaptı. Evet, anlaşılan gerçekten de bu yalnızca onun hayal ettiği bir şeydi.

Dolambaçlı yollar için hiç vakti yoktu artık. Genel bir güvenlik alarmının uygulanmakta olduğu çok açıktı. Ford asansörle zemin kata çıkarak orada ekspres asansöre geçti. Kaybolduğu anlaşılmadan Kolaykimliği bir şekilde Harl'ın cebine geri götürmesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağınıysa bilmiyordu.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve itici görünüşlü silahlarını sallayarak onu bekleyen bir manga güvenlik görevlisi ve robot göründü.

Ford'a asansörden çıkmasını emrettiler.

Omuzlarını silkerek söyleneni yaptı.

Onu kabaca iterek hep birlikte asansöre bindiler ve Ford'u arama çalışmalarına alt katlarda devam etmek üzere aşağı indiler.

Bu eğlenceliydi, diye düşündü Ford, Colin'e dostça bir şaplak indirirken. Colin o güne kadar rastladığı gerçekten faydalı ilk robot olmuştu. Onun hemen önünde, havada, heyecanlı bir neşe dalgası içinde bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu. Ford ona bir köpek ismi verdiğine seviniyordu.

Bu noktada işin ucunu bırakıp oluruyla yetinme arzusuna kapıldıysa da işin olurunun Harl'ın Kolaykimliğinin kaybolduğunu fark etmemesi olduğunu da biliyordu. Onu bir şekilde gizlice geri götürmesi gerekiyordu.

Ekspres asansörlere ulaştılar.

"Selam," dedi bindikleri asansör.

"Selam," diye yanıtladı Ford.

"Sizi bugün nereye götürebilirim, arkadaşlar?"

"23. kata," dedi Ford.

"Bu kat günün popüler katı galiba."

"Hımm," diye düşündü Ford, bu duyduklarını hiç beğenmeyerek. Asansörün ışıklı göstergesi yirmiüçüncü katı aydınlattı ve yukarı doğru çıkmaya başladı. Işıklı göstergede bir şey Ford'un aklını kurcalıyordu, ama sorunun ne olduğunu tam olarak söyleyemediği için hızla unuttu. Gittiği katın popüler olması onu şimdi daha çok endişelendiriyordu. Orada, yukarıda her ne oluyorsa onunla nasıl başa çıkabileceğini gerçekten düşünmemişti, çünkü orada neyle karşılaşacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Orada karşılaşacağı her neyse onu göğüslemek zorundaydı.

İşte gelmişlerdi.

Kapılar kayarak açıldı.

Uğursuz bir sessizlik vardı.

Boş bir koridor.

Harl'ın ofisinin kapısı oradaydı ve etrafı ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ford bu tabakanın ahşabın içinden çıkan milyonlarca minik moleküler robottan oluştuğunu, bunların birbirlerini oluşturduktan sonra kapıyı yeniden inşa ettiklerini, birbirlerinden ayrıldıktan sonra yine ahşabın içine girerek yeniden herhangi bir hasar oluşmasını beklediklerini biliyordu. Ford böyle bir yaşamın nasıl bir şey olacağını merak etti, ama bu merakı uzun sürmedi, çünkü o dakikada kendi yaşamının nasıl olduğuyla daha çok ilgileniyordu.

Derin bir nefes aldı ve koşmaya başladı.

dokuz

Arthur kendini biraz şaşkın hissediyordu. Kendi kendine, bir Galaksi dolusu şeye sahipken iki şeyin eksikliğinden şikâyet etmesinin akılsızlık olup olmadığını soruyordu: üzerinde doğmuş olduğu dünya ve sevdiği kadın.

Yazıklar olsun, lanetler olsun, diye düşündü; bir öğüde ve rehberliğe ihtiyacı vardı. Bu yüzden *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ne başvurdu. "Rehberlik" bölümüne baktı ve orada "bakınız ÖĞÜTLER bölümü" yazmaktaydı. Bunun üzerine "öğütler" bölümünü açtı ve orada da "bakınız REHBERLİK" yazısıyla karşılaştı. Son zamanlarda bu tür numaraları çok sık yapmaya başlamıştı ve Arthur *Rehber*'in aslında söylenildiği gibi faydalı bir şey olduğuna artık pek emin değildi.

Galaksinin Dış Doğu Kıyısına, bilgelik ve gerçeğin bulunduğu söylenen yerlere yöneldi, özellikle de Hawalius gezegenine doğru. Bu gezegen biliciler, görücüler ve falcılarla, bir de pizzacı dükkânlarıyla doluydu, çünkü mistiklerin büyük bölümü kendileri için yemek pişirmekten aciz kişilerdi.

Bununla birlikte gezegen bir felakete uğramışa benziyordu. Arthur köyün önemli bilicilerinin yaşadığı sokakta dolanırken havada bir tür ümitsizlik kokusu vardı, işini tasfiye ettiği açıkça belli olan ve bezgin bir tavırla çalışan bir biliciyle karşılaşınca ona burada neler olup bittiğini sordu.

"Artık kimsenin bize bir ihtiyacı yok," dedi bilici, huysuz bir sesle. Bir taraftan da barakasının penceresini kapamaya çalıştığı bir tahta parçasına çivi çakmaya başlamıştı.

"Ya, öyle mi? Neden ama?"

"Şu tahtanın ucunu tut da göstereyim."

Arthur tahtanın çivilenmemiş ucunu tutarken yaşlı bilici barakanın içine daldı ve bir iki saniye sonra elinde küçük bir etha-altı radyoyla geri döndü. Açtı, biraz kanallarıyla oynadı ve onu üzerinde oturup kehanetlerde bulunduğu tahta sıranın üzerine bıraktı. Sonra yeniden tahtayı eline aldı ve çivisini çakmaya devam etti.

Arthur oturup radyoyu dinlemeye başladı.

"... doğrulanacaktır," diyordu radyo.

"Yarın," diye devam ediyordu, "Poffla Vigus Başkan Yardımcısı Roopy Ga Stip, Başkanlık için adaylığını koyacağını açıklayacak. Yarın yapacağı konuşmada ..."

"Bir başka kanal bul," dedi bilici ve Arthur radyonun ayar düğmesiyle oynadı.

"... yorum yapmayı reddetti," diyordu bir ses. "Gelecek hafta Zahush sektöründeki işsizlik oranının," diye devam etti, "kayıtlar başladığından bu yana elde edilen en yüksek rakam olması bekleniyor. Gelecek ay yayınlanacak bir raporda ..."

"Bir tane daha bul," diye ters bir sesle hırladı bilici. Arthur düğmeyle tekrar oynadı.

"... kesinlikle reddedilmektedir," dedi radyo. "Soofling Hanedanından Prens Gid ile Raui Alpha'dan Prenses Hooli'nin gelecek ay yapılacak düğün törenleri Bjanjy Toprakları içinde şimdiye kadar yaşanan en gösterişli tören olacak. Bölgede bulunan muhabirimiz Trillian Astra bildiriyor."

Arthur gözlerini kırpıştırdı.

Radyodan tezahürat yapan kalabalıkların sesi ve bandonun gürültüsü döküldü. Çok tanıdık bir ses

konuşmaya başladı. “Evet Krart, gelecek ayın ortasında burada görülen manzara kelimenin tam anlamıyla inanılmaz. Pırıl pırıl görüntüsüyle Prenses Hooli...”

Bilici sıranın üzerindeki radyoyu elinin tersiyle itip tozlu toprağa doğru fırlattı. Radyo, bet sesli bir tavuk gibi gıdakladı.

“Neyle yetinmemiz gerektiğini görüyor musun?” diye homurdandı kahin. “Tut şunu. Hayır onu değil. Öyle değil. Bu tarafı yukarı gelecek. Diğer tarafı, geri zekâlı.”

“Radyoyu dinliyordum ama,” diye sızlandı Arthur, elindeki çekice çaresizce sarılarak.

“Herkes dinliyor. Burası niye hayalet kasabaya dönüştü sanıyorsun.” Toprağa tükürdü.

“Hayır, demek istiyorum ki, o ses tanıdığım birinin sesine benziyordu.”

“Prenses Hooli mi? Eğer durup da Prenses Hooli’yi tanıyan herkese merhaba demek zorunda olsaydım yeni bir çift ciğere ihtiyacım olurdu.”

“Prenses değil,” dedi Arthur. “Muhabir. Adı Trillian. Astra soyadını nereden aldığını bilmiyorum. O benim gezegenimden. Nereye gittiğini merak ediyordum”

“Ha, o bugünlerde sürekliliğin her yerinde. Hastalanmış Büyük Yeşil’e şükürler olsun, buradan üç boyutlu televizyon istasyonlarını alamıyoruz, ama onun sesini radyoda duyabilirsin. Uzay-zaman boşluğunda oradan oraya gezip tozuyor. Bu genç bayan bir yere yerleşip kendisine dengeli, sakin bir çağ bulmaya çalışıyor. Ama sonu hüsran olacak. Belki de olmuştur bile.” Çekicini savurdu ve parmağını oldukça kötü bir şekilde incitti. Bir sürü dilde küfürler yağdırmaya başladı.

Kâhinler köyü de bundan iyi durumda değildi.

Ona, iyi bir kehanet istiyorsa, gitmesi gereken yerin, gaipten haber veren diğer kâhinlerin de başvurduğu kâhin olduğu söylenmişti. Ama o da dükkânını kapatmıştı. Kapıdaki yazıda şöyle diyordu: “Artık bir şey bilmiyorum. Bitişik kapıyı deneyin. Bu yalnızca bir öneri olup resmi bir kehanet değildir.”

“Bitişik kapı” birkaç yüz metre ötedeki mağaraydı ve Arthur oraya doğru yürüdü. Üzerinde eski teneke bir kabın asılı olduğu küçük bir ateşten dumanlar ve kaptan da buharlar yükselmekteydi. Ayrıca kaptan çok kötü bir koku da geliyordu. En azından Arthur kokunun oradan geldiğini sanıyordu. Ama aslında, az ileride çamaşır direklerine gerilmiş iplere, güneşte kurumaları için yöreye özgü keçi benzeri yaratıkların mesaneleri asılmıştı ve koku oradan da geliyor olabilirdi. Bundan başka endişe verecek kadar yakın bir mesafede yine yöreye özgü keçi benzeri şeylerin leşlerinden oluşan bir yığın vardı ve koku oradan da geliyor olabilirdi.

Ama kokunun kaynağının bu leş yığınının başında durup sinekleri uzaklaştırmakla meşgul yaşlı kadın olması da çok muhtemeldi. Kadınınki ümitsiz bir işti, çünkü sineklerin her biri kanatlı bir şişe tıpası boyutundaydı ve bunlarla savaşabilmek için kadıncağızın elinde yalnızca bir pinpon raketi vardı. Üstelik yarı kördü. Arada sırada, şans eseri, çılgın sallayışları sineklerden birine isabet ediyor, kulakları dolduran tok bir ses duyuluyor, sinek havada ters taklalar atarak mağarasının girişinden birkaç yüz metre ötedeki kayaya çarpıyordu.

Kadın bu anların yaşamının tüm anlamı olduğunu her haliyle belli ediyordu.

Bu egzotik gösteriyi biraz ötede durup kibar kibar seyreden Arthur, en sonunda hafif bir öksürükle kadının dikkatini çekmeye çalıştı. Yumuşak öksürük hamlesi, iyi niyetle düşünülmüştü, ama ne yazık ki gerçekleşebilmesi için önce o ana kadar soluduğundan biraz daha fazla havayı içine çekmesi

gerekmişti ve bu durum boğuk bir öksürük krizine yol açıp Arthur'un gözyaşları içinde, boğulurcasına kaya zemine yığılmasına sebep oldu. Nefes alabilmek için çırpınıyor, ama aldığı her nefes işleri daha da kötüleştiriyordu. Kustu, tekrar boğulur gibi oldu, kusmuğunun içinde yuvarlandı, birkaç yüz metre daha yuvarlanmaya devam etti, en sonunda dizleri ve elleri üzerinde durmayı başararak biraz taze havaya ulaşabilmek için nefes nefese emekledi ve biraz daha temiz bir hava soludu.

"Özür dilerim," dedi. Nefesi biraz yerine gelir gibi olmuştu. "Ben gerçekten de çok özür dilerim. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ve ..." Ümitsizce, mağaranın girişine yayılmış kusmuğunu işaret etti.

"Ne diyebilirim?" dedi. "Ne söyleyebilirim ki?"

Bu en azından kadının dikkatini çekmeye yaramıştı. Arthur'a doğru şüpheyle baktı, ama yarı kör olduğu için bulanık ve kayalık arazi içinde onu bulmakta güçlük çekti.

Arthur yardımcı olmak için elini salladı. "Merhaba!" diye seslendi.

En sonunda kadın onu gördü, kendi kendine homurdandı ve sinek avcılığına geri döndü.

Raketi savurdukça yayılan hava akımlarından korkunç bir şekilde anlaşılabileceği gibi pis kokunun ana kaynağı kadındı. Kuruyan mesaneler, çürüyen leşler ve zehirli kap da atmosfere sarsıcı katkılarda bulunuyor olabilirlerdi, ama esas koku kadından geliyordu.

Kadın sıkı bir vuruş daha yaptı. Sinek kayaya çarptı ve o uzağı görebilseydi kadının gerçekten tatmin edici bulacağı bir şekilde iç organlarını kayanın üzerinden damla damla akıttı.

Arthur sendeleyerek ayağa kalktı ve bir avuç kuru otla üstünü başını silmeye başladı. Orada olduğunu duyurabilmek için başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir yandan oradan uzaklaşıp gitmek istiyor, ama kadının evinin girişinde kendi kusmuğundan oluşmuş bir yığın bırakmak da içine sinmiyordu. Ne yapacağını düşünüyordu. Orada burada bitmiş fırça gibi sert kuru otlardan toplamaya başladı, ama bir yandan da temizlemek için kusmuğuna yaklaşacak olursa onu temizlemek yerine çoğaltma ihtimalinden endişeleniyordu.

Tam da yapılması gereken doğru hareketin ne olduğu konusunda kendi kendine tartışırken, kadının nihayet bir şeyler söylediğini fark etti.

"Affedersiniz, ne dediniz?" diye seslendi.

"Yardımcı olabilir miyim dedim," dedi kadın incecik, kulak tırmalayan, ama zar zor duyulabilecek bir sesle.

"Eee, buraya tavsiye almaya geldim," diye seslendi Arthur. Biraz saçmaladığını hissediyordu. Kadın miyop gözlerini kısıp Arthur'a baktı, sonra tekrar önüne dönüp bir sineğe saldırdı ve kaçırdı.

"Neyle ilgili olarak?" diye sordu.

"Affedersiniz, ne dediniz?" dedi Arthur.

"Neyle ilgili olarak diye sordum," dedi kadın, adeta çığlık çığlığa.

"Yani," dedi Arthur. "Aslında genel tavsiyeler. Broşürde diyordu ki-"

"Hah! Broşürmüş!" diye tükürür gibi yanıtladı kadın. Artık raketini neredeyse rastgele savuruyormuş görünüyordu.

Arthur cebinden buruşmuş broşürü çıkardı. Bunu niye yaptığını o da bilmiyordu. Kendisi onu zaten okumuştu, kadınınsa okumayı isteyeceğini pek sanmıyordu. Yine de bir iki saniye için kaş çatıp düşünceli düşünceli bakabileceği bir şeyi olsun diye broşürün kırışıklarını düzeltti. Broşürdeki yazı Hawalius'un kâhin ve falcılarının kadim mistik sanatlarından bahsediyor ve Hawalius'ta bulunabilecek yatak kapasitesini çılgınca abartıyordu. Arthur yanında hâlâ *Otostopçunun Galaksi Rehber*'ini taşıyordu, ama ona başvurduğunda maddelerin giderek anlaşılması daha güç ve paranoyak

bir hal aldığını, içinde bir sürü x'ler, j'ler ve {'1er olduğunu görüyordu. Bir terslik vardı. Bu terslik onun kendi aletinde miydi, yoksa *Rehber* organizasyonunun merkezinde biri ya da bir şey korkunç bir hata mı yapıyordu, yoksa yalnızca halüsinasyon mu görüyordu, bilmiyordu. Ama öyle ya da böyle *Rehber*'e eskisi kadar bile güvenmiyordu. Bu da *Rehber*'e hiç güvenmediği ve onu yalnızca bir kayanın üzerinde oturup sandviçini yerken bir şeylere bakmak için kullandığı anlamına geliyordu.

Şimdi, kadın dönmüş, yavaşça ona doğru yürüyordu. Arthur fazla belli etmeden rüzgârın yönünü kestirmeye çalıştı ve kadın yaklaşırken hafifçe sağa sola yalpaladı.

"Tavsiye," dedi kadın. "Tavsiye, öyle mi?"

"Eee, evet," dedi Arthur. "Evet, yani..."

Tekrar broşüre bakarak kaşlarını çattı. Sanki onu yanlış okumadığına ve yanlış bir gezegene falan gelmiş olma aptallığını yapmadığına emin olmaya çalışıyor gibiydi. Broşürde "Konuksever yöre halkı kadimlerin bilgi ve bilgeliğini sizlerle paylaşmaktan zevk alacaktır. Onlarla birlikte geçmişin ve geleceğin baş döndürücü gizemine bakın!" yazılıydı. Birtakım kuponlar da vardı, ama Arthur onları kesmeyi ya da herhangi birine vermeyi deneyemeyecek kadar utanmıştı.

"Tavsiye, öyle mi?" dedi yaşlı kadın yeniden. "Yalnızca genel anlamda tavsiyeler diyorsun. Ne hakkında. Hayatta ne yapacağını falan mı soracaksın, öyle şeyler mi?"

"Evet," dedi Arthur. "Öyle şeyler. Bazen, açıkça söylemem gerekirse, birtakım sorunlarla karşılaşıyorum." Ümitsizce, minik zıplama hareketleriyle yaşlı kadına sürtünerek gelen rüzgâra yakalanmamaya çalışıyordu. Kadın keskin bir dönüş yapıp mağarasına doğru yönelince gafil avlandı.

"O halde bana fotokopi makinesi için yardım etmen gerekecek," dedi.

"Ne?" dedi Arthur.

"Fotokopi makinesi," diye tekrarladı kadın, sabırla. Onu dışarı çıkarabilmem için yardım etmen gerekecek. Güneş enerjisiyle çalışıyor. Ama kuşlar üzerine pislemesin diye mağaranın içinde tutmak zorundayım."

"Anlıyorum," dedi Arthur.

"Yerinde olsam bir iki derin nefes alırdım," diye mırıldandı yaşlı kadın ve mağara ağzının karanlığına doğru sert adımlarla ilerledi.

Arthur onun tavsiyesine uydu. Hatta neredeyse hiper vantilasyon yaptı. Hazır olduğunu hissedince nefesini tuttu ve kadını izledi.

Fotokopi makinesi hiç de sağlam görünmeyen tekerlekli bir araba üzerinde duran kocaman eski bir şeydi. Hemen orada mağaranın soluk gölgesi içinde duruyordu. Tekerleklerin her biri inatçı bir ifadeyle başka yöne bakıyordu. Zemin sert ve kayalıktı.

"Git de dışarıda bir nefes al," dedi yaşlı kadın.

Bu şeyi itmeye çalışırken Arthur'un yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Rahatlayarak başını salladı. Kadın kokudan utanmıyorsa o da utanmamaya kararlıydı. Dışarı çıktı ve bir iki nefes alarak, bir iki itip kakma daha yapabilmek için tekrar içeri döndü. Makine sonunda dışarı çıkana kadar aynı şeyi pek çok kez tekrarlamak zorunda kaldı.

Güneş makinesinin üzerine iniyordu. Yaşlı kadın yeniden mağaranın içinde kayboldu. Döndüğünde güneş enerjisini toplamak için makineye bağlayacağı birtakım metal paneller getirmişti.

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Güneş oldukça parlak, ama gün puslu ve belirsizdi.

"Biraz zaman alacak," dedi kadın.

Arthur memnuniyetle bekleyeceğini söyledi.

Yaşlı kadın omuzlarını silkti ve ayaklarını sürüyerek ateşe yürüdü. Ateşin üzerinde bulunan teneke

kabın içindekiler fokur fokur kaynamaktaydı. Kadın bir sopayla onları dürtükleyip karıştırdı.

"Öğle yemeği için bir şey istemez misin?" diye sordu Arthur'a.

"Ben yedim teşekkür ederim," dedi Arthur. "Yok, gerçekten. Ben yedim."

"Yediğinden eminim," dedi yaşlı kadın. Önündeki kabı karıştırmaya devam etti. Birkaç dakika sonra kabın içinden bir topak yakaladı, soğutmak için üfledikten sonra ağzına attı.

Bir süre düşünceli bir şekilde ağzındakini çiğnedi.

Sonra topallayarak, yavaşça keçi benzeri yaratıkların ölü olarak yattığı yığına doğru ilerledi. Ağzındaki lokmayı yığının üzerine tükürdü. Sonra yine topallayarak kabın başına döndü. Onu asılı olduğu üç ayağa benzer şeyden indirmeye çalıştı.

"Yardım edebilir miyim?" dedi Arthur, kibarca ayağa fırlayıp o tarafa yönelerek.

Birlikte kabı asılı olduğu üç ayaktan indirdiler ve kadının mağarasına uzanan hafif yokuştan aşağı, epeyi dik, ama sığ bir su birikintisini çevreleyen fırça gibi sert ve budaklı ağaçlara doğru beceriksizce taşıdılar. Birikintiden iç bulandırıcı kokular serisinin bambaşka bir çeşidi yükselmekteydi.

"Hazır mısın?" diye sordu yaşlı kadın.

"Evet..." dedi Arthur, ne için olduğunu bilmeden.

"Bir," dedi yaşlı kadın.

"İki," dedi.

"Üç" diye ekledi.

Arthur tam zamanında kadının ne yapmaya niyetlendiğini fark etti. Birlikte çömleğin içindekileri su birikintisine boca ettiler.

Bir saat kadar süren iletişimsiz bir sessizliğin ardından yaşlı kadın güneş panellerinin artık fotokopi makinesini çalıştıracak yeterlikte güneş ışığı emdiğine karar verdi ve mağarasına girerek bir şeyler aramaya koyuldu. Sonunda elinde birkaç tomar kâğıtla dışarı çıktı ve onları makineye vermeye başladı.

Çıkan kopyaları Arthur'un eline tutuşturdu.

"Bunlar, eee, bunlar sizin tavsiyeleriniz öyle mi?" dedi Arthur, tereddüt içinde sayfaları karıştırırken.

"Hayır," dedi yaşlı kadın. "Bu benim hayat hikâyem. Anlıyor musun, bir kişinin yapabileceği tavsiyelerin o vakte kadar nasıl bir hayat yaşadığıyla bağlantılı olarak değerlendirilmesi gerekir. Bu kâğıtları incelerken, daha belirgin olmaları için vermiş olduğum tüm kararların altlarını çizdiğimi göreceksin. Hepsi endekslenmiş, aynı konular birbirleriyle çaprazlama olarak ilişkilendirilmiştir. Anlıyorsun değil mi? Sana bütün söyleyebileceğim, eğer benimkilerin tamamen zıddı kararlar alacak olursan, o zaman belki senin sonun ..." durakladı, ciğerlerini iyi bir çığlık için doldurdu "... benimki gibi böyle pis kokulu bir mağarada bitmez!"

Pinpon raketini kaptı, kollarını sıvadı, keçi benzeri ölü yaratıkların oluşturduğu yığına doğru ayaklarını sürüdü. Eski yerine oturup gayretli ve canlı bir şekilde sinekleri avlamaya başladı.

Arthur'un ziyaret ettiği son köyün tamamı son derece yüksek direklerden oluşmaktaydı. Öyle yüksektiler ki, yerden bakıldığında üzerlerinde ne olduğunu anlamak imkânsızdı ve Arthur tepesinde kuş pislikleriyle dolu bir platformdan başka bir şey olanına rastlayana kadar üç tanesine tırmanmak

zorunda kalmıştı.

Kolay iş değildi bu. Direklerin tepesine, gövdelere çakılmış ve spiral şeklinde dönerek yükselen çıkıntılara basarak tırmanıyordunuz. Arthur kadar azimli olmayan turistlerin çoğu birkaç kare resim çekip hemen ardından münzevi keşişlerin önünde yiyebilecekleri bir sürü yapışkan ve tatlı çikolatalı pasta bulabilecekleri en yakındaki Bar&Barbekü'ye giderdi. Ama daha çok bu yüzden keşişlerin çoğu artık burayı terk etmişti. Hatta çoğu Galaksinin Güney Batı kanadındaki parası daha çok olan dünyalarda kârlı terapi merkezleri açmışlardı. Buralarda yaşam onyedi milyon kez daha kolaydı ve çikolatalar tek kelimeyle muhteşemdi. Yapılan bir araştırma çoğu münzevinin münzevi olmadan önce çikolatayı tanımadığını ortaya çıkarmıştı. Terapi merkezlerine gelen müşterilerin çoğuysa onu fazlasıyla iyi tanıyorlardı.

Üçüncü direğin tepesinde Arthur biraz nefeslenmek için mola verdi. Her direğin on-beş yirmi metre yüksekliğinde olduğu düşünülürse epeyi terlemiş ve soluksuz kalmıştı. Dünyanın etrafında bir anafor gibi dönmesi onu pek endişelendirmiyordu. Biliyordu ki, mantıken Stavromula Beta'ya gitmeden[40] ölemezdi. Bu yüzden çok büyük kişisel tehlikelere karşı bile tasasız bir yaklaşım tarzı geliştirmeyi başarmıştı. Havada onbeş metre yükseklikte bir direğin tepesine tünediği için biraz başı dönüyordu, ama bu sorununu da bir sandviç yiyerek halletti. Tam kâhin kadının hayat hikâyesinin yazılı olduğu fotokopiyi okumaya başlıyordu ki arkasından gelen hafif bir öksürük sesiyle irkildi.

Öylesine ani döndü ki elindeki sandviçini düşürdü. Sandviç havada aşağı doğru çevrildi, yere ulaştığındaysa artık epeyi küçük görünüyordu.

Arthur'un dokuz on metre kadar arkasında başka bir daha direk vardı ve üç düzine kadar direğin oluşturduğu seyrek ormanın içinde tepesi dolu olan tek direkti. Bu direk, kafası kaşlarını çatmasına neden olan derin düşüncelerle meşgul gibi görünen yaşlı bir adam tarafından işgal edilmişti.

"Affedersiniz," dedi Arthur. Adam onu görmezlikten geldi. Belki de onu işitemiyordu. Esinti hafiften yön değiştirmişti. Arthur'un hafif öksürüğü işitebilmesi tamamen şans eseriydi.

"Heey?" diye seslendi Arthur, "Heey!"

Adam sonunda bakışlarını onun tarafına çevirdi. Arthur'u görmekten şaşırmış gibiydi. Arthur ise onun kendisini görmekten şaşkın ve mutlu mu yoksa yalnızca şaşkın mı olduğunu bilemiyordu.

"Açık mısınız?" diye seslendi Arthur.

Adam anlamayarak kaşlarını çattı. Arthur onun anlayamadığını mı yoksa işitemediğini kestirememişti.

"Size bir uğrayacağım," diye seslendi Arthur. "Bir yere gitmeyin."

Küçük platformdan aşağı sarktı, çıkıntılara basarak direkten indi, yere ulaştığında başı fena halde dönüyordu. Yaşlı adamın oturduğu direğe doğru yönelmek üzereyken, birden aşağı inerken yönünü tamamen kaybettiğini ve yaşlı adamın hangi direkte oturduğunu kestiremediğini fark etti.

Bir nirengi bulabilmek için etrafına bakınıp doğru direğin hangisi olduğunu saptadı.

Ona tırmandı. Ama bu yanlış direkti.

"Kahretsin," diye söylendi. "Affedersin!" diye seslendi yaşlı adama. Şimdi tam önünde ve oniki metre kadar ötesindeydi. "Kayboldum. Hemen geliyorum." Tekrar aşağı indi. Ter içinde ve endişeliydi.

Terleyerek ve nefes nefese bu kez kesinlikle doğru direk olduğuna emin olduğu direğin tepesine ulaştığında Arthur adamın kendisiyle bir şekilde dalga geçmekte olduğunu fark etti.

"Ne istiyorsun?" diye ters bir şekilde bağırdı yaşlı adam Arthur'a. Şimdi de Arthur'un sandviçini yerken oturduğu direğin tepesindeydi.

“Oraya nasıl geçtin?” diye şaşkınlık içinde seslendi Arthur.

“Kırk baharımı, yazımı ve sonbaharımı bir direğin tepesinde geçirerek bulduğum şeyi sana öylece söyleyivereceğimi mi sanıyorsun yani?”

“Kışlardan ne haber?”

“Ne olmuş kışlara?”

“Kışın direğin tepesinde oturmuyor musun?”

“Hayatımın çoğunu bir direğin tepesinde geçiriyor olmam salağın biri olduğum anlamına gelmez. Kışın güneye giderim. Orada sahilde evim var. Onun bacasında otururum.”

“Bir yolcuya verecek tavsiyeleriniz var mı?”

“Evet. Sahilde bir ev al.”

“Anlıyorum.”

Adam sıcak, kuru, bodur bitkilerle kaplı araziye çevirdi gözlerini. Arthur buradan yaşlı kadını uzakta sinekleri vurabilmek için aşağı yukarı sıçrayarak dans eden küçük bir benek olarak görüyordu.

“Onu görüyor musun?” diye seslendi yaşlı adam, aniden.

“Evet,” dedi Arthur. “Aslında biraz önce kendisine danıştım.”

“Hiçbir şey bilmez o. Ben sahildeki evi o geri çevirdiği için aldım. Sana ne tavsiyede bulundu.”

“O ne yaptıysa tam tersini yapmamı söyledi.”

“Bir başka deyişle, sahilde bir ev almanı söyledi.”

“Sanırım,” dedi Arthur. “Eh, belki bir tane alırım.”

“Hımm.”

Ufuk kötü kokulu bir sıcaklık dalgası içinde yüzmekteydi.

“Başka bir tavsiyeniz var mı?” diye sordu Arthur. “Emlak alımı dışında.”

“Bir yazlık ev almak yalnızca bir emlak işi değildir. O bir ruh halidir,” dedi yaşlı adam.

Dönüp Arthur’a baktı. Garipti, ama adamın yüzü şimdi yalnızca bir iki metre uzaklıktaydı. Bir yandan tamamen normal bir biçimi varmış gibi görünüyor, ama öte yandan bağdaş kurmuş bedeni oniki metre ötedeki bir direğin üzerinde otururken, yüzü Arthur’unkinden yalnızca bir metre ötede duruyordu. Kafasını hareket ettirmeden ve garip herhangi bir şey yapıyor görünmeden ayağa kalktı ve bir başka direğin tepesine adımını attı. Arthur bu ya sıcaktan olmalı, diye düşündü ya da boşluk yaşlı adam için farklı bir biçim taşıyor.

“Bir yazlık evin,” dedi yaşlı adam, “sahilde olması bile gerekmez. Ama en iyileri öyledir. Hepimiz, sınırlarda,” diye devam etti, “toplanmaktan hoşlanırız.”

“Gerçekten mi?”

“Karın suyla buluştuğu sınırda. Toprağın havayla buluştuğu çizgide. Vücudun beyinle buluştuğu noktada. Uzayın zamanla karşılaştığı yerde. Bir tarafta olup diğer tarafa bakmayı severiz.”

Arthur müthiş heyecanlanmıştı. Bunlar tam da broşürde vaat edilen türden şeylerdi. İşte bir tür Escher’vari uzamda hareket ediyor gibi görünen ve her şeyle ilgili olarak derin sözler söyleyen bir adam bulmuştu.

Bununla birlikte sinir bozucu bir şeydi bu. Adam şimdi direğin tepesinden yere, yerden direğin tepesine adım atıyor, direkten direğe, direkten ufka gidip geri dönüyordu. Arthur’un uzay boşluğunun canına okuyordu. “Lütfen durun artık!” dedi Arthur ansızın.

“Dayanamıyorsun, ha?” dedi yaşlı adam. En küçük bir hareket yapmadan geri dönmüş, Arthur’un önündeki onbeş metrelik direğin tepesinde bağdaş kurmuş oturuyordu. “Tavsiye için bana geliyorsun, ama tanımlayamadığın şeylerle baş edemiyorsun. Hımm. O halde sana yalnızca, aslında zaten bildiğin

şeyleri söylemeliyiz, ama bunlara yeni bir haber süsü vermeliyiz, ha? Eh, hep aynı şey." İçini çekti ve gözlerini kısarak kederli bir ifadeyle uzaklara baktı.

"Nerelisin evlat?" diye sordu sonra.

Arthur akıllı olmaya karar vermişti. Karşılaştığı herkesin ona sersemin biri muamelesi yapmasından bıkmıştı. "Sana bir şey söyleyeyim mi," dedi. "Geleceği bilen sensin. Neden sen söylemiyorsun bunu?"

Yaşlı adam yeniden içini çekti. "Ben yalnızca," dedi, eliyle kafasının arkasını sıvazlayarak, "sohbet etmeye çalışıyordum."

Elini tekrar öne getirdiğinde yukarı kalkmış işaret parmağının ucunda Yerküre'nin küçük bir modeli dönüyordu. Yanılmış olmaya imkân yoktu. Adam küreyi ortadan kaldırdı. Arthur şaşkına dönmüştü.

"Sen nasıl-"

"Sana söyleyemem."

"Niçin? Bütün bu yolu bunun için geldim."

"Sen benim gördüğümü göremezsin, çünkü kendi gördüğünü görüyorsun. Benim bildiğimi bilemezsin, çünkü kendi bildiklerini biliyorsun. Benim gördüklerim ve bildiklerim senin gördüklerin ve bildiklerine eklenemez, çünkü aynı cinsten şeyler değiller. Ne de senin gördüklerin ve bildiklerinle değiştirilebilir, çünkü bu senin kendini değiştirmen anlamına gelecektir."

"Bekle bir dakika, bunu not edebilir miyim?" dedi Arthur heyecanlı bir şekilde cebinde kalem bulmaya çalışarak.

"Uzaylimanında bir kopyasını bulabilirsin," dedi yaşlı adam. "Raflar dolusu var bu laflardan."

"Ya," dedi Arthur, hayal kırıklığına uğramış şekilde. "Peki, birazcık bana özel bir şeyiniz yok mu?"

"Herhangi bir şekilde gördüğün, yaşadığın veya duyduğun bir şey sana özeldir. Kendi algılayış şeklinle kendine bir evren yaratırsın. Bu nedenle Evrende algıladığın her şey sana özeldir."

Arthur ona şüpheyle baktı. "Bunu da uzaylimanında bulabilir miyim?" diye sordu.

"Git ve bak," dedi yaşlı adam.

"Broşürde diyor ki," dedi Arthur, cebinden çıkarıp tekrar ona bakarken, "özel bir duam olabilirmiş özellikle bana ve ihtiyaçlarıma göre biçimlendirilmiş bir duam."

"Ha, pekâlâ," dedi yaşlı adam. "İşte sana bir dua. Kalemin var mı?"

"Evet," dedi Arthur.

"Şöyle başlıyor. Bir bakalım: 'Tanrım beni bilmem gerekmeyen şeyleri öğrenmekten koru. Hatta beni bilmediğim şeyler olduğunu öğrenmekten de koru. Öğrenmemeye karar verdiğim şeyler olduğunu öğrenmemeye karar verdiğimi bilmekten koru. Amin' İşte bu kadar. Aslında zaten içinden sessizce böyle dua ettiğine göre bunu dışından da söylemenin hiç zararı yok."

"Hımm," dedi Arthur. "Pekâlâ, teşekkür ederim- "

"Bununla birlikte yapılması gereken bir başka dua var, çok önemli," diye devam etti yaşlı adam, "bunu da yazsan iyi olur."

"Tamam."

"Şöyle, 'Tanrım, tanrım, tanrım ...' Ne olur ne olmaz diye bu kısmı da eklemelisin. Hiçbir zaman çok emin olamazsın. 'Tanrım, tanrım, tanrım. Beni yukarıdaki duanın sonuçlarından koru. Amin.' İşte bu kadar. Yaşamda insanların başına sardığı belaların çoğu bu son kısmı kaçırmış olmalarından kaynaklanır."

“Stavromula Beta diye bir yerden bahsedildiğini duydunuz mu?” diye sordu Arthur.
"Hayır.”
"Pekâlâ, yardımlarınıza çok teşekkür ederim,” dedi Arthur.
“Bir şey değil,” dedi direğin tepesindeki adam ve kayboldu.

Ford genel yayın yönetmeninin odasının kapısına bütün gücüyle yüklendi. Çerçeve parçalanıp kendisine bir kez daha yol verince, kolunu bacağını sımsıkı birbirine kenetleyerek bir top şeklini aldı ve döşemeyi bir baştan bir başa yuvarlanarak geçti. Buruşuk gri deriden şık kanepenin olduğu yerde durdu ve stratejik operasyon üssünü kanepenin arkasına kurdu.

Ya da en azından planı böyle yapmaktı.

Ne yazık ki gri buruşuk deriden yapılma şık kanepe orada değildi.

Neden, diye düşündü Ford, havada kendi etrafında döndü, yalpaladı, ileri doğru dalarak Harl'ın yazı masasının arkasına sığınırken, insanlar kafayı neden beş dakikada bir ofislerinin dekorasyonunu değiştirmeye takmış.

Örneğin, pekâlâ da işe yarar durumdaki buruşuk gri deriden yapılmış şık bir kanepeyi kaldırıp yerine küçük bir tanka benzeyen şu nesneyi neden koyarlardı.

Peki, ama omuzunda mobil roket atar bulunan şu iri yarı adam da kimdi? Merkez ofisten biri mi? Olamazdı. Çünkü merkez ofis burasıydı. En azından *Rehber*'in merkez ofisi burasıydı. Bu SonsuzBoyut Girişimcileri Zarquon bilir nereden gelmişlerdi. Derilerinin sümüklüböceğinkini andıran rengine ve dokusuna bakılırsa pek de güneşli bir yerden gelmiyor olmalıydılar. Bunların hepsi çok yanlış, diye düşündü Ford. *Rehber*'le ilişkisi olan herkes güneşli yerlerden gelmeliydi.

Odada bu adamlardan birkaç tane daha vardı, üstelik hepsi de günümüzün çetin ve karmaşık iş hayatında bile şirket yöneticilerinde görmeyi bekleyeceğinizden daha ağır bir şekilde silahlanmış ve korunmuşlardı.

Elbette ki Ford bu konuda bir sürü tahmin yürütmekteydi. Bu iri yarı, küt boyunlu, sümüklüböceğe benzer adamların SonsuzBoyut Girişimcileriyle bir ilişkisi olduğunu tahmin ediyordu ve bu mantıklı tahmini dolayısıyla kendisini mutlu hissediyordu, çünkü adamların taşıdıkları kalkanların üzerinde "SonsuzBoyut Girişimcileri" yazan logolar bulunuyordu. Yine de bunun bir iş toplantısı olmayabileceği şeklinde rahatsız edici bir şüpheye kapılmıştı. Bu sümüklüböceğe benzeyen yaratıkların bir şekilde tanıdık oldukları gibi rahatsız edici başka bir his daha vardı içinde. Tanıdıktılar, ama tanıdık olmayan bir kılıktaydılar.

Neredeyse iki buçuk saniyedir odadaydı ve Ford artık yapıcı bir şeyler yapmaya başlamanın zamanı geldiğini düşündü. Örneğin bir rehine alabilirdi. Bu iyi olurdu.

Vann Harl döner koltuğunda oturmaktaydı. Paniklemiş bir görüntüsü vardı, sarsılmış ve sararmıştı. Başının arkasına isabet eden o kötü darbenin dışında, büyük olasılıkla birtakım başka kötü haberler de almışa benziyordu. Ford ayağa fırladı ve koşarak adamı yakaladı.

Ona sağlam bir kafakol çekme görüntüsünün altında, Kolaykimliği çaktırmadan Harl'ın iç cebine kaydırmayı başardı.

Bingo!

Yapmaya geldiği işi yapmıştı. Şimdi yalnızca bir punduna getirip buradan çıkması gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Ben ..." Durakladı.

Roket atarlı iri yarı adam Ford Prefect'e doğru dönmüştü ve silahını üzerine çeviriyordu, ki Ford

bunun son derece sorumsuzca bir davranış olduğunu düşünmeden edemedi.

"Ben ..." diye yeniden söze başladı, ama sonra ani bir içgüdüyle olduğu yerde hızla büzülmeye karar verdi.

Roket atarın arkasından alevler fışkırıp kulakları sağır eden bir gürültü duyulurken silahın önünden de bir roket firlayıverdi.

Roket Ford'u geçerek büyük cam pencereye isabet etti ve pencere patlamanın gücüyle, milyonlarca cam kırığından oluşan bir sağanak halinde dışarı püskürdü. Gürültü ve hava basıncının yol açtığı muazzam şok dalgaları odanın içinde dolaşmalarının yanı sıra birkaç sandalye, bir dosya dolabı ve güvenlik robotu Colin'i de önlerine katıp pencereden dışarıya firlatıp attılar.

Ah! Demek camlar gerçekten de roket geçirmez değilmiş, diye düşündü kendi kendine Ford Prefect. Birisinin bunun hakkında birileriyle konuşması gerekiyordu. Kendini Harl'dan kurtarıp ne yana doğru koşması gerektiğini hesaplamaya çalıştı.

Kuşatılmıştı.

Roket atarlı iri yarı adam ikinci bir atış için silahını ayarlıyordu.

Yapması gereken ikinci hareketin ne olduğu konusunda Ford'un hiçbir fikri yoktu.

"Bakın," dedi sert bir sesle. Ama sert bir sesle "bakın" demek gibi şeylere nereye kadar güvenebileceğine pek emin değildi, üstelik zaman onun lehine işlemiyordu. Lanet olsun, diye düşündü, insan yalnızca bir kez genç olur ve kendini pencereden dışarı firlattı. Hiç olmazsa bu şekilde sürpriz faktörü hâlâ ondan yana oluyordu.

onbir

Arthur Dent, yapması gereken ilk işin kendisine bir hayat kurmak olduğunu uysal bir şekilde kavramıştı. Bu, yaşayabileceği bir gezegen bulması gerektiği anlamına geliyordu. Üzerinde nefes alıp verebileceği, yerçekimine bağlı rahatsızlıklar duymaksızın oturup kalkabileceği bir gezegen olması gerekiyordu. Aynı zamanda asit seviyelerinin düşük olduğu ve bitkilerin size saldırmadığı bir yer olmalıydı.

"Konuya böyle insan merkezci yaklaşmaktan nefret ediyorum, ama" dedi, Pintleton Alfanın Yerleşim Danışma Merkezindeki masanın ardında oturan tuhaf şeye, "ama yine de hayatımı, orada yaşayanların birazcık olsun bana benzediği bir yerde sürdürmek istiyorum. Yani, anlarsınız azıcık insana benzeseler."

Masanın ardındaki tuhaf şey, işittiklerini onaylamamış görünerek, vücudunun daha da tuhaf birtakım parçalarını dalgalandırdı. Erimeye başladı ve oturduğu koltuktan aşağı aktı, döşemeyi bir baştan bir başa süpürerek yavaşça ilerledi, eski bir metal dosya dolabını midesine indirdi ve kocaman bir geğirtiyle birlikte aradığı çekmeceyi dışarı attı. Kulaklarından ıslak ıslak parlayan birkaç anten çıkardı, çekmeceyi yeniden yutarak dolabıyla birleştirdi ve yeniden kusarak dolabı yerine bıraktı. Tekrar döşemeyi süpürerek geri döndü, ince bir çamur gibi koltuğa sıvanarak yerine geçti ve dosyaları masaya çarptı.

"Beğendiğiniz bir şey var mı, şunlara bak bakalım?" diye sordu.

Arthur tedirgin bir halde, pis ve rutubetli birkaç sayfa çevirip inceledi. Burada, Evrenin ücra bir köşesinde olduğu kesindi, bildiği ve tanıdığı Evrenin uzağında bir yerdeydi. Kendi evinin bulunması gereken yerdeyse berbat ve kaba saba bir gezegen vardı şimdi. Yağmura boğulmuş, içinde eşkıyaların ve bataklık domuzlarının yaşadığı bir yer. *Otostopçunun Galaksi Rehberi* bile burada yalnızca zaman zaman çalışıyordu ve Arthur'un bu tür bilgileri artık böyle ofislerden araştırıyor olmasının sebebi de buydu. Bu ofislerde hakkında bilgi almaya çalıştığı gezegenlerden biri de Stavromula Beta idi, ama bu gezegenin adını bile duyan yoktu.

Uygun dünyalar oldukça kasvetli görünüyordu. Ona verebilecekleri çok az şeyleri vardı çünkü, Arthur'un da onlara verebilecek pek bir şeyi yoktu. Aslında içinde arabalar, bilgisayarlar, bale ve armagnac[41] bulunan bir dünyadan gelmesine rağmen, bunların herhangi birinin nasıl yapıldığını bilmediği, son derece utanç verici şekilde kavratılmıştı kendisine. Yapamıyordu. Kendi başına kalsa bir tost makinesi bile yapamazdı örneğin. Tek yapabildiği bir sandviçti o kadar. Hizmetlerine pek fazla talep de yoktu.

Arthur'un yüreği iyice daraldı. Bu kendisini şaşırttı, çünkü zaten en dibe kadar batmış olduğunu düşünüyordu. Bir an gözlerini kapattı. Evde olmayı öylesine çok istiyordu ki. Doğduğu büyüdüğü yuvasında olmayı, gerçek Yerküre'nin yıkılmamış olmasını öylesine çok istiyordu ki. Bütün bunların hiçbirinin olmamış olmasını öylesine çok istiyordu ki. Gözlerini yeniden açtığında kendisini İngiltere'de, West Country'deki küçük kulübesinin basamaklarında bulabilmeyi, güneşin yeşil tepeler üzerinde parıldıyor olmasını, posta arabasının yoldan yukarı ilerleyişini seyretmeyi, bahçesindeki leylakların açışını ve her zaman gittiği barın öğle yemeği için açılışını görebilmeyi öylesine çok

istiyordu ki. Gazetesini bara götürüp bir şişe birayla birlikte okumayı öylesine çok istiyordu ki. Gazetedeki bulmacayı çözmeyi öylesine çok istiyordu ki. Soldan sağa onyedinci soruda takılıp kalmayı öylesine çok istiyordu ki.

Gözlerini açtı.

Tuhaf yaratık kendisine sinirli sinirli bakarken bir yandan da nabız gibi atıyor ve uzantılarıyla masayı hafifçe tıklatıyordu.

Arthur hayır anlamında başını salladı ve bir sonraki sayfayı çevirdi.

Kasvetli, diye düşündü. Bir sonraki sayfa.

Çok kasvetli. Bir sonraki sayfa.

Ah ... İşte *bu* daha iyiydi.

Burası Bartledan adında bir dünyaydı. Oksijen vardı. Yeşil tepeler vardı. Hatta edebiyat kültürüyle ünlenmişti. Ama en çok ilgisini uyandıran şey Bartledanlı küçük bir grubun, bir köy meydanında durup sevimli bir şekilde kameraya gülümsediği resim oldu.

"Ah," dedi, resmi masanın arkasındaki tuhaf şeye göstererek.

Yaratığın gözleri gıcırdayarak bir sapın ucunda dışarı çıktı, resmin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi ve her tarafında ıslak ıslak parlayan incecik bir çamur izi bıraktı.

"Evet" dedi yaratık, gördüklerini hiç de beğenmemiş bir tavırla. "Kesinlikle size benziyorlar."

Arthur, Bartledan'a taşındı ve bir DNA bankasına ayak parmağından kestiği tırnak parçaları ve tükürük satarak kazandığı parayla kendisine resmini gördüğü köyde bir oda satın aldı. Burası hoş bir yerdi. Hava mis gibi kokuyordu. Yaşayanlar kendisine benziyor ve aralarında olmasına aldırış etmiyorlardı. Ona herhangi bir şeyle saldırmamışlardı. Bir parça giyecek ve onları koyacağı bir dolap satın aldı.

Kendisine bir hayat bulmuştu. Şimdi de bu hayat için bir amaç bulmalıydı.

İlk önce oturup okumayı denedi. Ama Bartledan edebiyatı, Galaksinin bu bölümünün her tarafında derinliği ve zarafetiyle meşhur olduğu halde, onun ilgisini uzun bir süre boyunca çekmeyi bir türlü başaramıyordu. Sorun yazılanların aslında insanlar hakkında yazılmamış olmasından kaynaklanıyordu. İnsanların istekleriyle ilgili değildi. Bartledan halkı ilk bakışta kayda değer bir şekilde insana benziyordu, ama biri "iyi akşamlar" dediğinde, hafif bir şaşkınlık ifadesiyle etrafına bakınıp havayı kokluyor ve Arthur konuyu açtığı için evet akşamın muhtemelen iyice bir akşam olması gerektiğini söylüyordu.

"Hayır, demek istediğim, size iyi bir akşam geçirmenizi dilemekti," diye açıklama getiriyordu Arthur ya da eskiden öyle yapıyordu. Kısa süre içinde bu konuşmalardan kaçınmayı öğrendi. Üstelik "yani umarım iyi bir akşam geçirirsiniz," diye de eklerdi eskiden.

Böyle yapınca da daha fazla şaşkınlığa sebep oluyordu.

"Ummak mı?" derdi Bartledanlı en sonunda, kibar bir şaşkınlıkla.

"Eee, evet," derdi Arthur ardından. "İfade etmeye çalıştığım şey, yalnızca umarım, yani ..."

"Umut?"

"Evet."

"Umut da nedir?"

İyi soru, diye düşünmüştü Arthur kendi kendine ve olaylar hakkında düşünmek üzere odasına

çekilmişti.

Bir taraftan, Bartledanlıların Evren görüşüne saygı duyması gerektiğini düşünüyordu; onlara göre, Evren neyse oydu, kabul eder ya da onu terk edip giderdiniz. Ama diğer taraftan, hiçbir şey istememek, dilememek ya da ummamanın doğal bir şey olmadığını düşünmeden de edemiyordu.

Doğal. Bu kritik bir sözcüktü.

Uzun zaman önce, doğal olarak düşündüğü pek çok şeyin, örneğin yılbaşında başkalarına hediyeler almak, kırmızı ışıkta durmak ya da her saniye, saniyede on metre hızla düşmek gibi şeylerin yalnızca kendi dünyasına özgü alışkanlıklar olduğunu ve başka bir yerde geçerli olmayabileceklerini fark etmişti; ama hiçbir şey ummamak - bu gerçekten doğal olamazdı, değil mi? Bu nefes almamak gibi bir şeydi.

Nefes almak Bartledanlıların yapmadığı başka bir şeydi. Atmosferde bulunan onca oksijene rağmen. Onların bütün yaptığı yalnızca öylece dikilmekti. Ara sıra ortalıkta koşuşur, voleybola benzeyen bir oyun falan oynarlardı (elbette ki hiçbir zaman kazanmayı dilemeden - onlar sadece oynarlardı ve kim kazanırsa kazanırdı) ama hiçbir zaman gerçekten nefes almazlardı. Her nedense bu onlar için gereksiz bir şeydi. Arthur çabucak onlarla voleybol oynamanın fena halde ürkütücü olduğunu öğrendi. Çünkü insana benzedikleri, insan gibi hareket ettikleri ve ses çıkardıkları halde nefes almıyor ve hiçbir şey dilemiyorlardı.

Oysa Arthur'un sanki bütün gün nefes almak ve bir şeyler dilemekten başka işi yoktu. Bazen bazı şeyleri öyle güçlü şekilde diliyordu ki nefes alışı hızlanıyor ve onu yoracak hale geliyordu, bu yüzden de zaman zaman gidip biraz uzanarak dinlenmesi gerekiyordu. Kendi kendine. Küçük odasında. Doğduğu dünyadan aklını durduracak kadar uzakta, ki bu uzaklığı anlatacak rakamı beynini incitmeden düşünmekten bile acizdi.

Bu konuda düşünmemeyi seçiyordu. Oturup okumayı tercih ediyordu - ya da okumaya değecek bir şey olsa öyle yapacaktı. Ama Bartledan öykülerinde kimse hiçbir zaman hiçbir şey istemezdi. Bir bardak su bile. Eğer susamışlarsa gidip alırlardı, ama eğer istedikleri şeyi bulamazlarsa bir daha onun hakkında düşünmezlerdi. Arthur, kahramanının bir hafta süresince bahçesinde çeşitli işlerle uğraştığı, bol bol voleybol oynadığı, karısından olma bir çocuğa babalık ettiği, yol tamirinde çalıştığı ve ardından da son bölümden hemen önce beklenmedik bir şekilde susuzluktan öldüğü bir kitabı henüz bitirmişti. Öfkeden kudurmuş bir hale gelen Arthur, okuduğu sayfaları yeniden taramış ve sonunda ikinci bölümün bir yerinde su tesisatıyla ilgili bir sorundan söz edilen bir satır bulabilmişti. Hepsi bu kadardı. Adam ölüyordu. Ne tesadüf.

Bu, kitabın en heyecanlı yeri bile değildi, çünkü böyle bir yeri yoktu kitabın. Kahraman sondan bir önceki bölümün üçtebirlik kısmında ölüyor ve kitabın kalan kısmı yalnızca yol tamirinden bahsediyordu. Kitap yüzbininci sözcükte birden sona eriyordu, çünkü Bartledan'da kitaplar bu uzunlukta oluyordu.

Arthur kitabı odanın öbür ucuna fırlatmış, odayı satmış ve oradan ayrılmıştı. Kendini yolculuk etmeye vurdu, biletlerini alabilmek için gittikçe daha çok tükürük, tırnak, kan, saç, kim ne isterse onu satmaya başladı. Spermleri karşılığında birinci sınıf yolculuk edebileceğini keşfetmişti. Hiçbir yere yerleşmiyor, yalnızca hiperuzaysal yıldız gemilerinin sımsıkı kapalı, alacakaranlık dünyalarında var oluyor, yiyor, içiyor, uyuyor, film seyrediyor, uzaylimanlarında yalnızca DNA bağışında bulunmak ve kendisini bir sonraki uzun yol gemisine atmak için duruyordu. Bir başka kazanın olması için bekliyor, bekliyor, bekliyordu.

Doğru kazanın oluşmasını sağlamanın zorluğu, bunun asla olmayacak olmasıdır. "Kaza"

sözcüğünün anlamı bu değildir çünkü. Bu yüzden sonunda meydana gelen kazanın da onun planladığıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. İçinde olduğu geminin sinyalleri hiperuzayda biplemiş, Galakside doksanyedi farklı nokta arasında aynı anda korkunç bir şekilde titreşmiş, bu noktalardan birinde bulunan ve haritada görünmeyen bir gezegenin beklenmedik çekim gücüne yakalanmış ve onun dış atmosferinde kapana kısılarak çığlık çığlığa gezegene doğru düşmeye başlamıştı.

Geminin sistemleri düşüş boyunca, her şeyin tamamen normal ve kontrol altında olduğunu söyleyerek duruma itiraz etmişler, ama gemi hızla ve son bir burguyla yaklaşık bir kilometre çapındaki ormanın içine çılgınca dalmasının ardından yakıcı bir ateş topu halinde patlayınca, durumun hiç de öyle olmadığı anlaşılmıştı.

Yangın ormanı sarmış, geceyi ısıtmış, sonra belli büyüklükteki planlanmamış yangınların yasal olarak yapması gerektiği gibi düzgün bir şekilde kendi kendini söndürmüştü. Kısa bir süre sonra sağda solda birtakım başka küçük yangınlar çıkmış ve çevreye dağılmış enkaz parçaları sıraları geldikçe sessiz sedasız patlamaya devam etmişlerdi. Derken onlar da sönüp gitmişti.

Arthur Dent, bitmez tükenmez yıldızlararası uçuşlarda duyduğu can sıkıntısı yüzünden, zorunlu iniş sırasında yerine getirilmesi gereken güvenlik işlemlerini incelemiş tek yolcuydu, bu yüzden de hayatta kalan tek kişi o oldu. Üzerinde üçbin farklı dilde "İyi Günler" yazan pembe tüylü plastik bir tür kozanın içine girmiş bir halde, sersemlemiş ve yara bere içinde öylece yatıyordu.

Parçalanmış zihninde mide bulandırıcı ve kükreyen kapkara sessizlikler yüzüyordu. Uysalca kabullenilmiş bir tür güvenle biliyordu ki yaşayacaktı, çünkü henüz Stavromula Betaya varmış değildi.

Acı ve karanlıkla geçen sonsuzluk kadar uzun bir sürenin ardından etrafında hareket etmekte olan sessiz karaltıları fark etti.

Ford, havada, kırık camlar ve sandalye parçalarından oluşan bir bulutun içinde tepetakla yuvarlanıyordu. Yine ne yapacağını düşünmeden, olayların gidişatına göre hareket ediyor ve zaman kazanıyordu. Böylesine önemli kriz anlarında, hayatını film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirmenin kendisine çok yardımcı olduğunu saptamıştı. Bu ona olaylar hakkında düşünme, olayları geniş bir açıdan görme fırsatı veriyor, bazen de ona bundan sonra ne yapacağıyla ilgili yaşamsal önemde ipuçları sağlıyordu.

Aşağısında, kendisini karşılamak üzere saniyede on metre hızla yukarı koşan zemin vardı, ama Ford bu sorunla sırası gelince ilgilenirim, diye düşünüyordu. Öncelikler korunmalıydı.

Ah, işte. Çocukluğu. Hep bildik şeyler, bunları daha önce defalarca gözden geçirmişti. Görüntüler hızla gelip geçiyordu. Betelgeuse Beş gezegenindeki sıkıcı günler. Zaphod Beeblebrox'un çocuk hali. Evet bunların hepsini biliyordu. Keşke beynimde bir ileri sarma mekanizması olsaydı diye düşündü. Kendisine ilk havlusunun verildiği yedinci yaş günü partisi. Geç buraları, geç.

Kıvrılıyor ve aşağı doğru dönüyordu, bu yükseklikteki hava ciğerleri için soğuk şok etkisi yapmaktaydı. Nefes alırken cam kırıklarını içine çekmemeye çalıştı.

Diğer gezegenlere yapılan ilk yolculuklar. Ah, Zark aşkına, bu esas filmden önce gösterilen bir tür lanet olası gezi belgeseline dönüşüyordu. *Rehber* için ilk çalışmaya başladığı zamanlar.

Ah!

Ne günlerdi onlar! Riktanarqallar ile Danquedlerin ele geçirmesinden önce Fanalla'daki Bwenelli Atolünde bulunan küçük bir kulübede işe başlamışlardı. Yarım düzine adam, birkaç havlu, bir avuç oldukça gelişmiş dijital cihaz ve en önemlisi de bir sürü hayalle. Hayır. En önemlisi bir sürü Fanalla romuydu. Yo, yo, işin aslını söylemek gerekirse, şu Janx içkisi denilen şey her şeyden daha önemliydi, Fanalla romu onun ardından gelirdi ve yerli kızların takıldığı bazı Atol kumsalları da çok önemliydi, ama hayallere de bir o kadar önem verilirdi. Ne olmuştu bütün bunlara?

Aslında o hayallerin nasıl şeyler olduğunu pek hatırlayamıyordu, ama o sırada gözlerine çok önemli görünüyorlardı. Şimdi bir yanından aşağı doğru yuvarlanmakta olduğu bu devasa gökdelen şeklindeki ofis binası, pek tabii ki bu hayallerin içinde değildi. Bütün bunlar, kurucu ekipten bazı tiplerin yerleşik hayata geçip açgözlüleşmeye başlamasının ardından olmuştu. Ford ve diğerleriyse saha araştırmalarına ve otostop çekmeye devam etmiş, anonim şirket kâbusuna dönüşen Rehber'den ve onun yerleştiği mimari çirkinlikten yavaş yavaş kopmuşlardı. Hayaller bunun neresindeydi? Binanın yarısını kaplayan bütün o şirket avukatlarını düşündü, alt katları işgal etmiş 'operatörleri,' bütün o yardımcı editörler ve sekreterlerini, sekreterlerin avukatlarını ve sekreterlerin avukatlarının sekreterlerini, hepsinin en kötüsü de bütün muhasebecileri ve pazarlama elemanlarını düşündü.

Bir tarafı düşmeye devam etme taraftarıydı. Binadakilerin topuna birden ani bir zafer işareti çekerek.

Şimdi pazarlama bölümünün bulunduğu onyedinci kattan geçmekteydi. *Rehber*'in ne renk olması gerektiğini tartışan ve olay bittikten sonra bilgiçlik taslamaktan ibaret olan hünerlerini bileyen çokbilmişler sürüsü. Eğer içlerinden biri, o sırada pencereden bakacak olsa, kendilerine zafer işareti

yaparak kesin ölümüne doğru ilerlemekte olan Ford Prefect'i görecek ve çok şaşıracaktı.

Onaltıncı kat. Editör yardımcıları. Piç kuruları. O kırptıkları makaleyi hatırlıyorlar mıydı acaba? Tek bir gezegen üzerindeki çalışmalarından oluşan onbeş yıllık araştırmasını sunmuş ve onlar da tüm araştırmayı iki sözcüğe indirmişlerdi. "Çoğunlukla zararsız." Onlara da bir zafer işareti.

Onbeşinci kat. Lojistik Yönetim. Bu ne anlama geliyorsa! Hepsinin büyük arabaları vardı. Geldiği anlam bu, diye düşündü.

Ondördüncü kat. Personel. Onbeş yıllık sürgününü tasarlayanlar arasında bu katta çalışanlar olduğuna dair çok kuvvetli şüpheleri vardı. Bu süre içinde *Rehber* tek parça taştan yapılmış bir anonim şirket anıtına dönüştürülmüştü (ya da daha doğrusu, iki taştan oluşan bir anıta - çünkü avukatları da unutmamak gerekirdi.)

Onüçüncü kat. Araştırma ve geliştirme.

Bir dakika.

Onüçüncü kat.

O anda çok hızlı düşünmesi gerekiyordu, çünkü olay bir parça acilleşmişti.

Ansızın asansördeki katları gösteren ışıklı paneli hatırladı. Bu panelde onüçüncü kat yoktu. Bu konunun üzerinde pek fazla durmamıştı, çünkü onüç rakamıyla ilgili batıl inançlara sahip ve biraz da geri kalmış Yerküre'de onbeş yıl geçirmiş biri olarak, katların bu rakam kullanılmadan numaralandırılmasına alışıktı. Ama burada böyle olması için hiçbir sebep yoktu.

Onüçüncü katın pencerelerinin karartılmış olduğunu geçerken fark etmeden edemedi.

Orada neler dönüyordu. Harl'ın söyledikleri aklına geldi. Sonsuz sayıdaki evrene yayılacak yeni ve çokboyutlu tek bir *Rehber*. Harl'ın ifade ediş tarzıyla bu, o sırada kulağına, muhasebecilerin verdiği destekle pazarlamacıların hayal ettiği çılgın bir anlamsızlık gibi gelmişti. Oysa bu olayda birazcık bile gerçek payı varsa, çok garip ve tehlikeli bir fikirdi bu. Gerçek olabilir miydi? Dış dünyaya kapalı onüçüncü katın karartılmış pencereleri ardında neler dönüyordu?

Ford içinde önce yükselen bir merak hissi duydu, sonra yükselen bir panik. Duyduğu bütün yükselen hisler bundan ibaretti. Bunun dışında her bakımdan hızlı bir düşüşteydi. Artık ciddi ciddi bu durumdan nasıl sağ kurtulacağını düşünmeye başlaması gerekiyordu.

Aşağısındaki zemine baktı. Otuz kırk metre aşağısında dolaşanlar vardı. Bir kısmı bir şeyler bekler gibi yukarı bakmaya başlamışlardı. Aralarında, düşebilmesi için yer açanlar da vardı. Hatta ara sıra muhteşem ve tam anlamıyla aptalca bir oyun olan Wocket Avına bir süre ara verenler bile oluyordu.

Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu, ama kendisinden elli altmış santim aşağıda, daha önceden fark etmediği Colin'i görmüştü. Anlaşılan Colin hayatından memnun bir şekilde olaya katılmış, Ford'un ne yapacağına karar vermesini bekliyordu.

"Colin!" diye haykırdı Ford.

Colin yanıt vermedi. Ford donup kaldı. Sonra birden Colin'e isminin Colin olduğunu söylemediğini hatırladı.

"Buraya yanıma gel" diye haykırdı bu kez.

Colin aşağı yukarı hafif hafif oynayarak yanına geldi. İnişin tadını çıkarmaktaydı ve Ford'un da öyle yapıyor olmasını umuyordu.

Colin'in dünyası, Ford'un havlusunun kendisini sarıvermesiyle beklenmedik bir anda kararıverdi. Ansızın kendisini çok çok daha ağır hissetti, ama Ford'un sunduğu bu yeni kendini kanıtlama fırsatı yüzünden çok heyecanlanmış ve keyiflenmişti. Yalnızca başarılı olup olamayacağına pek emin değildi o kadar.

Havlu Colin'in üzerinden sarkıyor ve Ford da onun kenar dikişlerine tutunmuş asılıyordu. Başka otostopçular kendi havlularında egzotik değişiklikler yaptırmışlar, kumaşları her türlü gizli alet, edevat hatta bilgisayar donanımlarıyla bile dokutmuşlardı. Ford ise sadelik taraftarıydı. O her şeyin basit kalmasını isterdi. Onun havlusu, ev için yumuşak dokumalar satan normal bir dükkândan alınma, normal bir havluydu. Hatta üzerinde Ford'un defalarca beyazlatma ve taşla yıkatma işlemleri yaptırmasına rağmen çıkartamadığı mavili pembeli bir çiçek deseni bile vardı. Dokumasının arasına yalnızca, birkaç parça elektrik kablosuyla esnek bir yazı çubuğu iliştirilmiş ve bir ucuna acil durumlarda emebileceği besleyiciler maddeler emdirmişti. Bunun dışında, yüzünüzü kurulayabileceğiniz türden basit bir havluydu işte.

Bir arkadaşı tarafından havlusu üzerinde yapmaya ikna edilebildiği tek değişiklik kenar dikişlerinin sağlamlaştırılması olmuştu.

Ford dikişlere manyak gibi asıldı.

Hâlâ inişteydiler, ama hız yavaşlamıştı.

"Colin, yukarı!" diye bağırdı. Hiçbir şey olmadı.

"Senin adın," diye bağırdı Ford, "Colin. Bu yüzden ben 'Colin yukarı!' diye bağırdığımda yukarı doğru yükselmeni istiyorum demektir, tamam mı? Yukarı, Colin!"

Yine bir şey olmadı. Daha doğrusu Colin'den yalnızca boğuk bir inleme sesi geldi. Ford çok endişeliydi. Artık çok yavaş iniyorlardı, ama Ford altında toplanmaya başlayan tipler konusunda çok endişeleniyordu. Yöre halkından dost canlısı ve Wocket Avı oynayan tipler dağılıyor, yerlerini yoktan var oluveren omuzları roket atarlı, kalın boyunlu, sümüklüböceğimsi iri yarı yaratıklar alıyordu. Bütün tecrübeli galaktik yolcuların bildiği gibi, bu yoktan var olma aslında her zaman çokboyutlu karmaşalıklarla dolu olurdu.

"Yukarı!" diye haykırdı Ford yeniden. "Yukarı" Colin, yukarı çık!"

Colin zorlanıyor ve inliyordu. Şimdi havada neredeyse hareketsiz duruyorlardı. Ford parmaklarının kırılacak gibi olduğunu hissediyordu.

"*Yukarı!*"

Oldukları yerde çakılmışlardı.

"*Yukarı, yukarı, yukarı!*"

Sümüklüböceklerden biri üzerine roket firlatmaya hazırlanmaktaydı. Ford olanlara inanamıyordu. Bir havlunun ucunda havada asılı kalmıştı ve sümüklüböceğin biri üzerine roket göndermeye hazırlanıyordu. Aklından geçirdiği yapabileceği şeyler listesinin sonuna gelmişti ve ciddi ciddi paniklemeye başlıyordu.

Böyle belalı durumlarda, her ne kadar dolambaçlı ve sinir bozucu olsalar da tavsiye almak için genellikle *Rehber*'e güvenirdi; ama şimdi cebine uzanmaya çalışmanın zamanı değildi. Üstelik *Rehber* artık hiç de bir dost ve müttefik değil, aksine tehlikenin kaynağıydı. Zark aşkına, *Rehber* ofislerinin bulunduğu binanın dışında asılıydı ve hayatının tehlikede olmasının sebebi de bu binanın yeni sahipleriydi. Şimdi belli belirsiz hatırlayabildiği Bwenelli Atolündeki hayallere ne olmuştu? O zaman her şeyi oluruna bırakmış olsalardı keşke. Keşke orada, Atolde kalmış olsalardı. Atolün kumsalında. Güzel kadınları sevselerdi. Balık yiyerek yaşasalardı. Atriyumdaki deniz canavarı havuzunun üzerine o kuyruklu piyanoları astıkları anda bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydı aslında. Kendisini iyice tükenmiş ve perişan hissetmeye başladı. Gerilmiş parmakları acıdan ateş gibi yanıyordu. Üstelik ayak bileği de hâlâ ağrıyordu.

Ah, teşekkürler bileğim, diye acı acı düşündü kendi kendisine. Tam da bu sırada kendi sorunlarını

düşündüğün için aferin. Herhalde, kendini daha iyi hissetmek için şu anda güzel ve ılık bir ayak banyosu yapmak isterdin, değil mi? Ya da en azından seni ...

Aklına bir fikir gelmişti.

Silahlı sümüklüböcek roket atarı omzuna iyice yerleştirmişti. Roket önünde hareket eden ne varsa onu vurmak üzere tasarlanmış bir alettir.

Ford terlememeye çalıştı, çünkü havluyu tutan ellerinin kaydığını hissedebiliyordu.

Sağlam ayağının burnuyla acıyan ayağındaki ayakkabıyı topuğundan itip gevşetti.

"*Yukarı çık,* lanet olası!" diye umutsuzca seslendi Colin'e. Colin neşe içinde çabalıyor, ama yükselmeyi başaramıyordu. Sonuçta ayakkabısının topuğuyla uğraşmaya devam etti.

Zamanlamayı kestirmeye çalışıyordu, ama bu anlamsızdı. En iyisi hemen yapmaktı. Yalnızca tek atışlık şansı vardı. Hepsi bu. Artık ayakkabısının arkası topuğundan iyice sıyrılmıştı ve incinmiş bileği kendisini biraz daha iyi hissediyordu.

Öbür ayağıyla serbest kalan ayakkabının topuğunu itti. Ayakkabı ayağından kaydı ve havada süzülerek düşmeye başladı. Yarım saniye sonra namlusunun ucundan yükselen bir roket yoluna çıkan ayakkabıyla karşılaştı, dosdoğru üzerine giderek ona vurdu, büyük bir tatmin ve başarı duygusuyla patladı.

Bu olay, ayakkabının yere çarpmasına dört beş metre kaldığında olmuştu.

Patlamanın esas gücü yere doğru yöneldi. Bir saniye önce, roket atarlı SonsuzBoyut Girişimcileri timinin durduğu ve Zentalquabula'daki kadim mermer ocaklarından kesilmiş lüks taşlarla döşeli zarif meydanın yerinde, artık içinde berbat parçacıklar bulunan koca bir çukur duruyordu.

Patlamanın tesiriyle büyük bir sıcak hava dalgası yerden yükselerek Ford ve Colin'i şiddetle gökyüzüne fırlattı. Ford hiçbir şey göremeden, umutsuzca tutunmaya çalıştı, ama başaramadı. Havada çaresizce yukarı doğru döndü, parabolün en üst noktasına ulaştı, kısa bir duraklamadan sonra yeniden düşmeye başladı. Düştü, düştü, düştü ve sonra ansızın hâlâ yükselmekte olan Colin'in tepesine sert bir şekilde indi.

Küre şeklindeki küçük robota bütün gücüyle yapıştı. Colin *Rehber* kulesinin tepesine doğru çılgınca bir hızla savrulurken neşeyle kendini kontrol edip hızını azaltmaya çalıştı.

Birbirleri etrafında kıvrılıp dönerlerken dünya da Ford'un çevresinde mide bulandırıcı bir şekilde dönüp duruyordu, derken ansızın ve aynı mide bulandırıcı hızla her şey duruverdi.

Ford kendini sersemlemiş bir vaziyette bir pencere eşiğine bırakılmış buldu.

Havlusu düşerek yanından geçerken uzandı ve onu yakaladı.

Colin, kendisinden bir iki metre ötede, havada bir aşağı bir yukarı yalpalamaktaydı.

Ford kendini yokladı, yara bere içinde ve soluk soluğaydı. Yerden onüç kat yüksekteki otuz santim genişliğinde bir eşiğe tehlikeli bir biçimde tünemiş duruyordu.

Onüç.

Onüçüncü katta olduğunu biliyordu, çünkü camlar koyu renkti. Acı bir öfke hissetti. Ayağındaki ayakkabıları New York'ta, Aşağı Doğu Yakası'nda saçma sapan bir fiyata satın almıştı. Bunun sonucunda da iyi ayakkabının verdiği mutluluklar üzerine koca bir makale yazmış ve bu makale de "çoğunlukla zararsız" fiyaskosu içinde yok edilmişti. Her şeye lanet olsun, diye düşündü.

Üstelik şimdi ayakkabının teki de elinden gitmişti. Başını geriye atarak gökyüzüne baktı.

Eğer söz konusu gezegen yıkılmış olmasaydı, bu şimdiki kadar trajik bir sorun yaratmazdı, çünkü gidip ikinci bir çift alması mümkün olurdu.

Evet, ihtimal hesaplamalarının yan uzantıları göz önüne alınacak olursa, neredeyse sonsuz sayıda

Yerküre gezegeni olduğu doğruydu elbette, ama işin aslına eğilince, iyi bir çift ayakkabı çokboyutlu bir uzay-zaman boşluğu içinde oradan oraya dolaşarak yerine konabilecek bir şey de değildi doğrusu.

İçini çekti.

Ah, neyse, işin iyi tarafını görmeliydi. En azından o ayakkabı hayatını kurtarmıştı. Şimdilik.

Onüçüncü katta, otuz santim genişliğinde bir pencere eşiğinde tünemiş vaziyette bulunuyordu ve bunun iyi bir ayakkabı kaybetmeye değdiği konusunda pek de emin sayılmazdı.

Karartılmış camlardan içeri sersem sersem bakmaya çalıştı.

İçerisi bir mezar kadar karanlık ve sessizdi.

Hayır. Bu benzetme yanlıştı. Mezarlıklarda yapılan pek çok güzel partiye katılmıştı.

Bir hareket mi görüyordu acaba? Emin değildi. Sanki bir tür kanat çırpmasına benzeyen tuhaf hareketler görür gibiydi. Belki de yalnızca gözkapaklarına damlayan kanlardı buna sebep olan. Gözlerini ovuşturup kanı sildi. Ah, keşke bir yerlerde bir çiftliğe sahip olup koyun besliyor olsaydı. Tekrar camdan içeri bakarak şeklin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama günümüzde evrende çok yaygın olduğu gibi, bir göz aldanmasına baktığını ya da gözlerinin ona oyun oynadığını hissetti.

İçeride bir tür kuş mu vardı acaba? Bu gizli katta, roket geçirmez ve karartılmış camların arkasında sakladıkları şey bir kuş muydu? Birinin kuşhanesi miydi burası? Orada kanat çırpan bir şey olduğu kesindi, ama bu kuşa değil de daha çok boşluğun ortasında duran kuş şeklinde bir deliğe benziyordu.

Bir süredir yapmak istediği şeyi yapıp gözlerini kapattı. Şimdi ne yapacaktı bakalım. Atlasa mıydı? Tırmansa mıydı? İçeri girmesinin bir yolu olduğunu sanmıyordu. Pekâlâ. Roket geçirmez camın, gerçek bir roketle karşılaştığında öyle olmadığı ortaya çıkmıştı. Ama aslında bu içeriden ve çok yakın mesafeden atılan bir roket olmuştu ve camı yapanlar muhtemelen böyle bir şeyi düşünmemişlerdi. Bu yüzden havlusunu eline sarıp camı yumruklaması onu kırabileceği anlamına gelmiyordu. Canı cehenneme diyerek bunu yine de denediğinde elini fena halde incitti. Neyse ki, oturduğu yerden istediği gibi yumruk savuramıyordu, yoksa daha da beter olabilirdi. Kurbağayıldızı Savaşçılarının saldırısından sonra bina baştan aşağı yenilenip sağlam bir şekilde güçlendirilmişti. Burası, büyük olasılıkla piyasadaki en güçlü savunmaya sahip yayıneviydi. Ama bir şirket kurulunun tasarladığı her sistemin mutlaka zayıf bir noktası olurdu. Bunlardan birini bulmuştu bile. Pencereleri tasarlayan mühendisler onların içeriden ve yakın mesafeden bir roket saldırısına uğrayacağını tahmin bile etmemişlerdi ve bu yüzden cam kırılmıştı.

O halde, mühendisler pencerenin dışındaki eşikte oturan birinin ne yapacağını da kestiremezlerdi.

Yanıtı bulmadan önce bir iki saniye kadar deli gibi düşündü.

Her şey bir yana eşikte birinin olacağını asla tahmin edemezlerdi. Ancak tam anlamıyla ahmağın biri kendisinin oturduğu yerde oturabilirdi, o halde avantaj şimdiden ondaydı. Tasarımcıların bir ahmağın bile yanlış kullanamayacağı bir şey tasarlamaya kalkıştıklarında yaptıkları en büyük yanlış, gerçek aptalların dehasını küçük görmeleridir.

Cebinden yeni kredi kartını çıkardı. Onu, camın çerçeveyle buluştuğu yerdeki bir çatlağa soktu ve bir roketin başaramayacağı şeyi başardı. Camı bir parça yerinden oynattı. Eliyle yoklayarak bir kol buldu. Pencereyi açtı ve az kalsın kahkahalarla gülmekten eşikten aşağı düşecekti. SrDt 3454'ün Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanmasına teşekkür etti.

SrDt 3454'ün Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanması bir parça sıcak havayla başlamıştı.

Sıcak hava, doğal olarak vantilatörlerin çözmesi beklenen bir sorundu ve biri çıkıp da klimayı keşfedene kadar vantilatörler bu işi gayet iyi idare etmişlerdi. Klima sistemiyse soruna çok daha heyecan verici çözümler sağlamıştı.

Sistemin gürültüsüne ve su damlatmasına dayanabildikleri sürece her şey iyi gitmişti. Ta ki bir başkası, klimadan da daha seksi ve şık olan, adına da bina içi iklim kontrolü denen bir çözüm bulana kadar.

Bu gerçekten de farklıydı.

Bu yeni sistemin alelade bir havalandırma sisteminden en önemli farkı, kullananı heyecanla titretecek kadar pahalı olmasıydı. Ayrıca bir yığın son derece karmaşık ölçümleriyle herkesin ne tür bir hava solumak istediğini sıradan kişilerden çok daha iyi bilen ve dakikası dakikasına saptayabilen ayar cihazlarına sahipti.

Üstelik, rastgele birinin, sistemin onların yararına yaptığı bu karmaşık hesaplamaları berbat etmesini önleyebilmek için binalardaki pencerelerin açılmayacak şekilde yapılması gerekiyordu. Bu tamamen doğrudur.

Sistemler kurulurken binalarda çalışanların bir kısmıyla Şıksoluk sistemini monte edenler arasında şöyle konuşmalar geçiyordu:

"Ama ya camları açmak istersek?"

"Şıksoluk sistemiyle camları açmak istemeyeceksiniz."

"Evet, ama diyelim ki bir parça açmak istedik?"

"Camları bir parçacık bile açmak istemeyeceksiniz. Yeni Şıksoluk sistemi bunu halledecek."

"Hımmm."

"Şıksoluk sisteminizi güle güle kullanın!"

"Pekâlâ. Ya Şıksoluk sistemi hata yapar, bozulursa filan, böyle bir şey olursa?"

"Ah! Şıksoluk sisteminin en şık özelliklerinden biri bozulmasının imkânsız oluşudur. Bu konuda hiç endişelenmeyin. Şimdi soluk almanın zevkini çıkarın. İyi günler."

SrDt 3454'un Büyük Havalandırma ve Telefon Ayaklanmasının bir sonucu olarak artık bütün mekanik, elektronik, hidrolik, kuantum mekaniğine sahip, hatta rüzgâr, buhar ya da pistonla çalışan cihazların bile bir tarafına standart bir yazı yazılması koşulu getirilmişti. Cihazın ne kadar küçük olduğunun önemi yoktu. Tasarımcıların bu yazıyı bir yerlere sıkıştırmaları gerekiyordu. Çünkü bu yazı kullanıcılardan çok, onların dikkatineydi.

Yazı şöyle bir şeydi:

"Bozulabilecek bir şeyle bozulması imkânsız olan bir şey arasındaki en önemli fark, bozulması imkânsız olan şey bozulduğu zaman ona ulaşmanın ya da onu tamir etmenin mümkün olmamasıdır."

Neredeyse sihirli denebilecek bir dakiklikle, sıcak hava dalgaları ve Şıksoluk sisteminin önemli arızaları çakışmaya başlamıştı. Başlangıçta bu yalnızca milletin öfkeden kudurmasına ve havasızlık yüzünden bir iki ölüme yol açtı.

Gerçek dehşet, üç olay aynı anda patlak verdiği gün yaşandı. İlk olay Şıksoluk Ltd.'in en iyi sonucu almak için sistemlerinin ılıman iklimlerde kullanılması gerektiğini ifade eden bir açıklama yapmasıydı.

İkinci olay bir Şıksoluk sisteminin özellikle sıcak ve nem oranı yüksek bir günde bozulması, bunun sonucu olarak binadaki yüzlerce kişinin, üçüncü olayla karşılaştıkları sokağa dökülmesiydi. Üçüncü olay, her gün ve her dakika eline bir telefon geçirip arayan her serseme "Şıksoluk Sistemlerini kullandığınız için teşekkürler" demekten gına getirmiş bir grup öfkeli şehirlerarası telefon

operatörünün ellerinde teneke çöp kutuları, megafonlar ve tüfeklerle yollara dökülmüş olmasıydı.

Ayaklanmanın devam eden günlerinde, roket geçirmez olsun olmasın şehirdeki bütün camlar kırılmıştı. Kırılan camların şangırtısına genellikle telefon operatörlerinin "hattan çekil, baş belası! Hangi numarayı istediğinden, hangi numaradan aradığından bana ne. Git kıçına kına yak! Yeeeah! Hoo Hoo Hoo! Miyaaav! Gaak!" çığlıkları ve işlerinin normal akışı sırasında deneme fırsatı bulamadıkları daha bir sürü farklı hayvan sesi eşlik etmişti.

Bütün bunların bir sonucu olarak, tüm telefon operatörlerine, telefonları yanıtlarken saatte en az bir kez "Şıksoluk kullan ve geber!" demek yasal bir hak olarak tanındı ve bütün ofis binalarındaki pencerelerin çok az da olsa açılabilir yapılması şart koşuldu.

Beklenmeyen bir başka sonuç ise intihar oranlarındaki çarpıcı düşüş oldu. Şıksoluk zulmünün karanlık günlerinde intihar edebilmek için trenlerin önüne atlamak ya da kendilerini bıçaklamak zorunda kalan stres içindeki her çeşit yükselen yönetici, artık kolayca penceresinin eşiğine tırmanabilme ve istediği zaman kendini oradan atabilme özgürlüğüne sahip olmuştu. Bununla birlikte, genellikle pencereye çıktıkları ve etraflarına bakınıp düşüncelerini topladıkları bir iki saniyenin içinde ansızın ihtiyaç duydukları tek şeyin rahat bir soluk almak, olayları farklı bir açıdan görmek ve belki de birkaç koyun yetiştirebilecekleri bir çiftlikte yaşamak olduğunu fark ediyorlardı.

Bir başka hiç akla gelmeyen sonuç ise, havlusu ve kredi kartından başka bir şeyi olmayan Ford Prefect'in, onüçüncü katında sıkışıp kaldığı ağır zırhlarla güçlendirilmiş bir binanın sözde roket geçirmez penceresinden içeri girebilmesiydi.

Colin'in de arkasından içeri girmesinden sonra pencereyi itinayla kapattı. Ardından şu kuşa benzer şeyi aramaya başladı.

Pencerelerle ilgili olarak dikkatini çeken şey şuydu: Açılmaz olarak tasarlandıktan *sonra* açılabilir hale getirilmemiş olsalar ve en baştan açılabilir olarak tasarlansalar çok daha güvenli olurlardı.

Hey be, hayat ne tuhaf, diye düşünüyordu kendi kendine. Sonra ansızın, girmek için onca zorluğa katlandığı odanın pek de ilginç olmadığını fark etti.

Şaşırarak durakladı.

Kanat çırpan o garip biçim neredeydi? Bütün bu palavraya -bu odayı çevreleyen olağanüstü gizlilik örtüsüyle onu oraya getirmek için tezgâhlanmış görünen eşit derecede olağanüstü olaylar dizisine- değecek ne vardı burada?

Oda, binadaki bütün diğer odalar gibi itici ve zevksiz bir griye boyanmıştı. Duvarda bir iki harita ve çizim asılıydı. Bunların çoğu Ford için anlamsızdı, ama sonra bir tür poster için yapılmışa benzeyen bir modele rastladı.

Üzerinde kuşa benzer bir logo vardı ve "*Otostopçunun Galaksi Rehberi* Mk II: Şimdiye dek karşılaştığınız en hayret verici şey. Yakında sizin boyutlarınızda" yazıyordu. Başka bir açıklama yoktu.

Ford yeniden etrafına bakındı. Sonra dikkati yavaş yavaş Colin'e yöneldi. Aptalca bir aşırı mutluluk içinde davranan güvenlik robotu odanın bir köşesine sinmişti, çok tuhaf bir şekilde ve korkuyla, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

Tuhaf, diye düşündü Ford. Etrafına bakınarak Colin'in neye tepki gösterdiğini anlamaya çalıştı. Sonra daha önce görmediği bir şey fark etti. Bir tezgâhın üzerinde sessizce yatıyordu.

Yuvarlak, siyah renkli ve neredeyse küçük bir servis tabağı büyüklüğünde bir nesneydi bu. Alt ve üst tarafı simetrik bir bombeye sahip olduğu için hafif bir diski andırıyordu.

Her iki yüzeyi de son derece pürüzsüz, yekpare ve özelliksizdi.

Hiçbir şey yapmıyordu.

Sonra Ford üzerinde bir şeyler yazılı olduğunu fark etti. Bir saniye önce üzerinde hiçbir şey yokken şimdi ansızın bir şeyler belirmiş ve iki durum arasında gözle görülebilir bir geçiş olmamıştı.

Küçük ve dikkat çekici harflerle tek bir sözcük yazıyordu:

PANİKLE

Bir saniye önce yüzeyde hiçbir iz, işaret, çatlak yokken şimdi vardı. Üstelik büyüyorlardı.

Panikle, diyordu *Rehber* Mk II ve Ford kendisine söyleneni yapmaya başladı. Sümüklüböceğe benzeyen yaratıkların neden tanıdık geldiğini hatırlamıştı. Genel renkleri şirket grisiydi, ama diğer bütün yönleriyle Vogonlara benziyorlardı.

Gemi, köyden yüz metre kadar öteye, ormanın içindeki geniş bir açıklığın kıyısına sessizce düştü.

Ansızın ve beklenmedik bir şekilde, ama en az telaş yaratacak şekilde yapmıştı bunu. Bir saniye önce, sonbahar başlarında yaşanan ve son derece sıradan bir akşam üzeriydi -yapraklar kızarıp sararmaya başlıyor, nehir kuzeydeki dağlardan gelen yağmurlarla kabarıyor, pikka kuşlarının tüyleri yaklaşan kış soğuklarına karşı bir önlem olarak kalınlaşıyordu, ki Bütünüyle Normal Hayvanların ovalar boyunca gürültülü göçlerine başlaması an meselesiydi artık ve Yaşlı Thrashbarg köy yolunda topallayarak, ağır aksak yürürken bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. Bu mırıltılar, onun, gecelerin uzayıp milletin ateşin etrafına çöküp onu dinlemekten başka seçeneğinin kalmayacağı günlerde, çevresine toplananlara anlatacağı ve dinleyenlerin de bu anlattıklarını başka türlü hatırladıklarını söyleyecekleri evvelsi yılın hikâyelerini süsleyip püsleyerek prova ettiği anlamına geliyordu- bir saniye sonraysa orada, ılık sonbahar güneşinin altında pırıldayan bir uzay gemisi duruyordu.

Gemi bir müddet uğuldadı ve ardından sustu.

Büyük bir uzaygemisi değildi. Eğer köylüler uzay gemileri hakkında uzman olsalardı, bunun oldukça hoş bir gemi olduğunu anlayabilirlerdi; broşüründe belirtilen ekstralardan Gelişmiş Vektörel Dengeleyici dışında -ki ona da sadece pezevenkler meraklıydı- hemen hepsine sahip küçük, şık ve dört kişilik bir Hrundi'ydi. Gelişmiş Vektörel Dengeleyiciyle üç yanlı zaman ekseni etrafında sıkı ve keskin bir dönüş yapamazdınız. Tamam belki bir parça daha güvenliydi, ama bakımı çok külfetli oluyordu.

Köylüler bütün bunları bilmiyorlardı tabii. Birçoğu burada, bu uzak Lamuella gezegeninde geçirdikleri hayatları boyunca hiç uzay gemisi görmemişti, en azından tek parça halinde ve gemi, akşam güneşinin altında öylece parlarken köylüler bunun Kirp'ün tuttuğu ve iki ucunda da birer kafası olan balıktan bu yana gördükleri en olağanüstü şey olduğunu düşünüyorlardı.

Ortalığa bir sessizlik çökmüştü.

Bir saniye önce iki üç düzine kişinin dolaştığı, çene çaldığı, odun kestiği, su taşıdığı, pikka kuşlarını kızdırdığı ya da yalnızca sevimli davranmak amacıyla Yaşlı Thrashbarg'in yolundan uzak durmaya çalıştığı bu yerde, ansızın bütün hareket kesilmiş ve herkes dönüp tuhaf nesneye şaşkınlık içinde bakmaya başlamıştı.

Pekâlâ, tam olarak herkes şaşkınlık içinde değildi. Pikka kuşları tamamen farklı şeylere şaşırmaya eğilimliydi. Örneğin bir taşın üzerinde yatan son derece sıradan bir yaprakla ansızın karşılaşmak bile onların kafalarını karıştırır ve bir şaşkınlık nöbeti içinde sekerek oradan uzaklaşmalarına sebep olurdu ya da güneşin doğuşu her sabah onları yeniden şaşırtabilir, ama başka dünyalardan gelen bir uzay aracı onların dikkatini hiç mi hiç çekmeyebilirdi. Pikka kuşları bir yandan topraktaki tohumları gagalamaya çalışır bir yandan da *kar, kir, huk* şeklinde söyleşirlerken, nehir de hiçbir şeyi umursamayan tavırla köpürmeye devam ediyordu.

Soldaki en sonuncu kulübeden yüksek sesle söylenen ruhsuz şarkı da hiç aksamamıştı.

Birden, önce bir klik sesi ve hafif bir mırıltı duyuldu, ardından bir kapı açıldı ve aşağı doğru bir

rampa uzandı. Sonra bir iki saniye için soldaki en sonuncu kulübede yüksek sesle söylenen şarkı dışında hiçbir şey olmuyormuş gibi göründü. Nesne orada öylece bekledi.

Köylülerin bir kısmı, özellikle de erkek çocuklar yakından görebilmek için bir adım yaklaştılar. Yaşlı Thrashbarg onları kışkışlamaya çalıştı. Böyle şeylerden hiç hoşlanmazdı. Üstelik böyle bir şeyin olacağına dair bir kehanette bulunmamıştı, bir nebze bile. Gerçi süregiden hikâyesinin içine bütün olup bitenleri katmayı becerebilirdi becermesine, ama yine de işler başa çıkamayacağı kadar karışıyor gibiydi.

Ayaklarını sürüyerek öne çıktı, çocukları geriye ittirdi, kollarını ve yamru yumru kadim asasını havaya kaldırdı. Akşam güneşinin uzun ve ılık ışınları yaşlı adamı hoş bir şekilde aydınlattı. Bu gelenler eğer tanrılarıysa, sanki gelmelerini hep bekliyormuş gibi onları selamlamaya hazırlandı.

Yine hiçbir şey olmadı.

Yavaş yavaş geminin içinde bir tür tartışmanın yapıldığı açıklık kazandı. Zaman geçiyor ve Yaşlı Thrashbarg'in kolları ağrımaya başlıyordu.

Birden rampa yeniden geri katlanarak içeri alındı.

Bu Thrashbarg'in işini kolaylaştırmıştı. Gelenler iblislerdi ve onları püskürtmüştü. Bu mevzu hakkında daha önce hiçbir kehanette bulunmamış olmasının sebebi basiret ve tevazu sahibi oluşunun böyle davranmasını engellemiş olmasıydı.

Ama neredeyse aynı anda, geminin Thrashbarg'in durduğu tarafın tam aksi yönünde başka bir rampa dışarı uzandı ve en sonunda üzerinde hâlâ birbirleriyle tartışmakta olan iki figür belirdi; kimseye, hatta durdukları yerden fark etmelerine imkân olmayan Thrashbarg'e bile aldırdıkları yoktu.

Yaşlı Thrashbarg öfkeyle sakalını çiğnedi.

Orada kolları yukarı kalkmış şekilde beklemeye devam mı etmeliydi? Yere diz çöküp başını öne eğmeli ve asasıyla onları mı işaret etmeliydi? Yoksa içinde korkunç bir savaş veriyormuş gibi sırt üstü yere mi yıkılmalıydı? Belki de ormana gidip orada bir ağacın içinde bir sene kimselerle konuşmadan yaşamalıydı?

Ellerini havalı bir şekilde indirip yapmak istediğini yapmış gibi görünmeyi seçti. Kolları gerçekten de çok ağrıyordu, dolayısıyla bu konuda fazla seçeneği olduğu söylenemezdi. Kapanmış olan rampaya doğru, oracıkta uydurduğu küçük ve gizli bir işaret yaptı. Sonra üç buçuk adım geri çekildi, en azından bu gelenlerin kim olduğunu görebilmek ve bir sonraki hareketine karar verebilmek için.

Daha uzun boylu olanı yumuşak ve buruşuk giysiler içinde çok güzel bir kadındı. Yaşlı Thrashbarg bunu bilmiyordu, ama giysiler yeni bir sentetik kumaş markası olan Rymplon™'dan yapılmışlardı ve uzay yolculukları için müthiş kullanışlıydılar, çünkü buruşup terle ıslandıkça güzelleşiyorlardı.

Daha kısa olanı bir kız çocuğuydu. Çekingen ve dağınık görünüşlüydü, üzerinde kırışıp terle ıslandığında kesinlikle berbatlaşan giysiler taşıyordu. Dahası küçük kız da bunun farkındaydı.

Pikka kuşları dışında bütün gözler onların üzerindeydi, çünkü pikka kuşlarının gözleyecek başka şeyleri vardı.

Kadın durdu ve etrafına bakındı. Kararlı bir havası vardı. İstediği belli bir şeyin olduğu açıkça anlaşılabiliyordu, ama onu tam olarak nerede bulabileceğine emin değildi. Bakışlarını, merakla çevresinde toplanmış, ama onun ne aradığı hakkında hiçbir fikirleri olmayan köylülerin arasında gezdirdi.

Thrashbarg bu oyunu nasıl oynayacağını bilemedi. Bu yüzden sonunda makamlı bir ilahi tutturmaya karar verdi. Başını geriye attı ve bir ağıt yakmaya başladı, ama Sandviç Ustasının kulübesinden, yani soldaki en sonuncu kulübeden gelen yeni bir şarkı patlamasıyla sesi kesildi. Kadın keskin bakışlarla

etrafına bakındı ve yavaş yavaş yüzünü bir gülümseme kapladı. Yaşlı Thrashbarg'e kafasını bile çevirip bakmadan kulübeye doğru yürüdü.

Sandviç yapmanın, çok az kimsenin vakit bulup derinlemesine araştırabildiği sanatsal bir yönü vardır. Bu basit bir iştir, ama yine de tatmin olma olanakları derin ve çoktur: Kullanılacak doğru ekmeği seçmek gibi örneğin. Sandviç Ustası, Fırıncı Grarp ile aylar süren günlük görüşmeler ve denemelerden sonra ikisi birlikte, ince ve düzgün kesilebilecek yoğunlukta, ama hafif, nemli, Bütünüyle Normal Hayvan etiyle en iyi uyumu sağlayan ve cevizle lezzetlendirilmiş o ekmeği yaratmışlardı.

Sandviç diliminin geometrisi üzerinde de titiz çalışmalar yapılmalıydı: Dilimin genişliği, yüksekliği ve kalınlığı arasındaki hassas ilişkiler, yapımı bitmiş sandviçe en uygun hacim ve ağırlık hissini verirdi; burada hafiflik yine önemli bir nitelikti, ama sıkılık da aynı derecede önemliydi. Malzemenin bolluğu, vaat edilen sululuk ve lezzet, işte bunlar yoğun bir sandviç deneyiminin ayar damgalarıydı.

Uygun araç gereçlerin kullanılması da son derece önemliydi elbette. Sandviç Ustası fırında Fırıncıyla geçirmediği günlerini Alet Yapımcısı Strinder ile geçirir, bıçaklarını ona getirip götürür, onları tarttırıp denge ayarlarını yaptırır, gerekirse yeniden dövdürürdü. Bıçağın yumuşaklığı yani kıvrılıp bükülebilir olması, gücü, keskinliği, uzunluğu ve dengesi hakkında heyecanla tartışılır, yeni teoriler öne sürülür, denenir ve geliştirilirdi. Batan güneşin ışıklarına karşı çalışan Sandviç Ustasıyla Alet Yapımcısının siluetleri pek çok akşam görülebilir ve Alet Yapımcısının çeliğe biçim vermesi, bıçakları ardı ardına denerken havada ağır ağır kavisler çizmesi, birinin ağırlığını diğerinin dengesiyle, üçüncüsünün yumuşaklığını dördüncüsünün sapının sıkılıyla karşılaştırması izlenebilirdi.

Toplam üç bıçak gerekliydi. Birincisi ekmek dilimlerinin kesilmesi içindi: Bu ekmek somunu üzerinde net ve kararlı bir tutum sergileyebilecek sağlam, otoriter bir bıçak olmalıydı. Sonra yağ süren bıçak gelirdi ki bu esnek ve küçük bir şeydi, ama bunun da sağlam bir sırtı olması gerekirdi. İlk modeller biraz fazla esnek yapılmıştı, ama şimdi temeldeki sağlamlık ve esneklik karışımı yağın maksimum düzgünlük ve zarafetle yayılmasını sağlayacak mükemmellikteydi.

Bıçaklar arasında en önemlisi muhakkak ki et bıçağıydı. Bu bıçak, ekmek bıçağı gibi yalnızca hareket edeceği ortamda kararlılığını göstermekle kalmayacak; etle birlikte çalışacak ve onun tarafından yönlendirilecek bir bıçak olmalıydı. Ancak bu şekilde etin gövdesinden incecik tabakalar halinde ayrılacak, eşit kalınlıkta ve şeffaflıkta dilimlere ulaşılabilirdi. Daha sonra Sandviç Ustası bileğini şık bir biçimde sallayarak, kesilen incecik dilimleri güzelce oranlanmış sandviçin alt diliminin üzerine yerleştirir, ardından dört becerikli hareketle ekmeği budar ve en sonunda köy çocuklarının toplanıp seyretmek için can attığı sihiri yapacaktı: Bıçağın dört hünerli hareketi daha ve budadığı kısımları mükemmel şekilde birbirine uyan bir yapbozun parçaları gibi bu ilk dilimin üzerinde toplayacaktı. Her sandviç için budanmış parçaların büyüklüğü ve şekli farklı olurdu, ama Sandviç Ustası her zaman kolayca ve hiç duraksamadan onları birbiriyle uyacak biçimde bir araya getirirdi. İkinci kat et ve ikinci bir kat budanmış parçalarla birlikte işin yaratıcı kısmı tamamlanmış olurdu.

Sandviç Ustası daha sonra eserini asistanına geçirir, asistan bir iki dilim yenihıyar ve uzay turbuyla birkaç damla sandviç böğürtleni sosu ekleyip son ekmek dilimini yerleştirir, dördüncü ve

diğerlerine göre çok daha basit bir bıçakla keserdi. Bunlar kendini işine adamış bir çırağın yapacağı alt düzey işler olsa da yine de beceri isteyen işlemlerdi. Çırak bir gün, yani Sandviç Ustası nihayet aletlerini bir yana koyup işi bıraktığında sanatı ondan devralacaktı. Onunki önemli bir pozisyondu ve Çırak Drimple arkadaşlarının gıpta ettiği biriydi. Köyde odun kesmekten ya da su taşımaktan mutlu olanlar da vardı, ama Sandviç Ustası olmak çok daha yüce bir mutluluktu.

İşte bu yüzden de Sandviç Ustası çalışırken şarkı söylerdi.

Yılın son tuzlanmış etini kullanmaktaydı. En iyi kullanma zamanını bir parça geçmiş durumdaydı, ama yine de Bütünüyle Normal Hayvan eti zengin lezzetiyle Sandviç Ustasının daha önceki deneyimleri arasında emsalsiz bir yere sahipti. Gelecek hafta Bütünüyle Normal Hayvanların normal göç zamanları dolayısıyla tekrar ortaya çıkmaları bekleniyordu ve bütün köy bir kez daha çılgın bir eylemin içine dalacaktı: Hayvan avlama, bir fırtına gibi geçip gidecek olan binlercesinden altı, belki yedi düzinesini öldüreceklerdi. Ardından hayvanların hemen kesilip temizlenmesi, etin büyük bir bölümünün -baharda göç mevsimi gelip yaratıkların tekrar geri dönecekleri ve stokların tazeleyebileceği zamana kadar kış ayları boyunca saklanabilmesi için- tuzlanması gerekecekti.

Güz Geçişi şenliklerinin önemli bir bölümü olan ziyafet için etin en iyi kısımları hemen kızartılırdı. Üç gün süren kutlamalar boyunca coşkuyla dans edilir, ava gitmeyen köylüler yaşlı adamın kulübesinde toplanıp Yaşlı Thrashbarg'in uydurduğu ilginç ve heyecanlı av hikâyelerini dinlerdi.

Sonra etin en iyi, ama en iyi kısımları ziyafetten saklanır ve soğutulmuş olarak Sandviç Ustasına ulaştırılırdı. Sandviç Ustası da tanrıların ona bir ihsanı olan ve köylülere sunmak için yanında getirdiği hünerlerini kullanarak en lezzetli Üçüncü Mevsim Sandviçlerini meydana getirir ve ertesi gün bu sandviçler yaklaşan kışın zorluklarına kendilerini hazırlamaları için tüm köylüler tarafından paylaşılırdı.

Sandviç Ustası bugün yalnızca sıradan sandviçler yapmakla meşguldü, tabii böylesine bir sevgi göstererek sanat eseri gibi hazırladığı bu lezzetli şeyler sıradan sayılabilirse. Bugün asistanı izinliydi, Sandviç Ustası da bu yüzden garnitürleri kendisi hazırlıyor ve bundan büyük bir mutluluk duyuyordu. Aslında etrafındaki her şeyden mutluluk duyuyordu.

Eti ve ekmekleri dilimlerken şarkı söylüyordu. Her et dilimini bir ekmek diliminin üzerine düzgünce atıyor, fazlalıkları buduyor ve budanan kısımları bir yapboz haline getiriyordu. Biraz salata, biraz sos bir dilim ekmek, işte bir sandviç daha ve "Yellow Submarine"den bir mısra.

"Selam Arthur."

Sandviç Ustası az kalsın başparmağını da dilimliyordu.

Köylüler kadının cesur adımlarla Sandviç Ustasının kulübesine yürümesini huşu içinde izlediler. Sandviç Ustası onlara Herşeye Kadir Bob tarafından ve ateşten bir araba içinde gönderilmişti. En azından Thrashbarg'in söylediği buydu ve bu tür şeyler konusunda Thrashbarg bir otoriteydi. Ya da en azından Thrashbarg kendisinin öyle olduğunu iddia ediyordu ve Thrashbarg bu konuda ... falan filan. Bu konuda tartışmaya hiç değmezdi.

Bazı köylüler Herşeye Kadir Bob'un biricik oğlu Sandviç Ustasını kendilerine gönderirken niçin alevler içindeki bir araba yerine, ormanın yarısını mahvedip hayaletlerle doldurmadan ve üstelik de Sandviç Ustasını berbat bir şekilde yaralamadan yavaşça yere inebilecek bir araç kullanmadığını

merak etmişlerdi. Yaşlı Thrashbarg bunun Bob'un la-yusaf iradesi olduğunu söylüyor ve köylüler 'la-yusaf'ın ne olduğunu sorduklarındaysa onlara sözlüğe bakmalarını salık veriyordu.

Oysa bu o kadar kolay değildi, çünkü köydeki tek sözlük Yaşlı Thrashbarg'deydi ve onu kimselere ödünç vermeye yanaşmıyordu. Niçin vermediğini sorduklarında onlara Herşeye Kadir Bob'un iradesini öğrenmenin onların işi olmadığını söylüyor, neden olmadığını sorarlarsa da çünkü kendisi öyle dediği için öyle olduğunu belirtiyordu. Neyse ki bir gün, birisi Yaşlı Thrashbarg yüzmeye gittiğinde evine girmiş ve "la-yusaf"ın "tarif olunamaz, bilinemez, tanımlanamaz, ağıza alınamaz, öğrenilmemesi ve hakkında konuşulmaması gereken" anlamına geldiğini öğrenmişti de mesele açıklığa kavuşmuştu.

En azından artık sandviçleri vardı.

Bir gün Yaşlı Thrashbarg Herşeye Kadir Bob'un sandviçlerden ilk lokmayı tadanın kendisi olması gerektiğini buyurduğunu söyledi. Köylüler ona bunun tam olarak ne zaman olduğunu sorduklarındaysa Thrashbarg dün diye yanıtladı, dün onlar bakmazken olmuştu. "Ya inanç sahibi olun," dedi Yaşlı Thrashbarg "ya da yanarsınız!"

Onun ilk lokmaları tatmasına izin verdiler. Yapılacak en kolay şey bu gibi görünüyordu.

Şimdi de durup dururken bu kadın ortaya çıkmış ve dosdoğru Sandviç Ustasının kulübesine yönelmişti. Anlaşılan Sandviç Ustasının ünü yayılmıştı, ama nereye kadar yayıldığını bilmek çok güçtü, çünkü Yaşlı Thrashbarg'e göre başka bir yer yoktu. Her neyse, kadının geldiği yer neresiyse - muhtemelen de la-yusaf bir yerden geliyor olmalıydı- şimdi burada ve üstelik de Sandviç Ustasının kulübesindeydi. O kimin nesiydi? Ya kulübenin dışında sıkıntılı sıkıntılı dolaşıp taşları tekmeleyen ve her haliyle orada olmayı istemediğini belli eden o tuhaf kız kimdi? Burada olmak istemese bile, birinin ta o la-yusaf yerden buraya, onlara Sandviç Ustasını getiren alevler içindeki arabanın oldukça gelişmiş bir modeliyle gelmesi çok tuhaftı.

Hepsi birden Thrashbarg'e baktı, ama o dizleri üzerine çökmüş bir şeyler mırıldanarak çok kararlı bir şekilde gökyüzüne bakıyor ve aklına bir şey gelene kadar kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ediyordu.

"Trillian!" dedi Sandviç Ustası, kanayan parmağını emerek. "Ne ...? Kim ...? Ne zaman ...? Nerede ...?"

"Bunlar tam da benim sana sormak üzere olduğum sorular," dedi Trillian, Arthur'un kulübesini inceleyerek. Her taraf düzgün bir şekilde dizilmiş mutfak aletleriyle doluydu. Oldukça basit bir iki dolap, raflar ve bir köşede de basit yatağı vardı. Odanın arkasındaki kapının açıldığı yeri Trillian göremiyordu, çünkü kapı kapalıydı. "Hoş," diye mırıldandı, ama sesinde sorgulayan bir ton vardı. Etraftaki düzenin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

"Çok hoş," dedi Arthur. "Muhteşem bir hoşluğa sahip. Daha önce bu kadar hoş bir yerde ne zaman bulundum bilemiyorum. Burada mutluyum. Beni seviyorlar, ben de onlar için sandviçler yapıyorum ve ... eee, yani bu kadar, gerçekten de. Onlar beni seviyorlar, ben de onlar için sandviçler yapıyorum."

“Kulağa, eee ...”

“Çok pastoral, ha?” dedi Arthur kararlı bir şekilde. “Ama öyle. Gerçekten de öyle. Senin çok hoşlanacağını sanmıyorum, ama benim için tamamdır, mükemmel. Baksana, otur, lütfen, rahatına bak. Sana bir şey ikram edebilir miyim, eee, bir sandviç?”

Trillian eline bir sandviç alıp baktı. Onu dikkatle kokladı.

“Dene,” dedi Arthur, “lezzetlidir.”

Trillian önce bir ucundan kemirdi, sonra bir ısırık aldı, sonra düşünceli bir ifadeyle tamamını mideye indirmeye başladı.

“Lezzetli,” dedi sandviçe bakarak.

“Hayatımın işi,” dedi Arthur, gururunu ifade edebilmeye çalışarak ve bunun kulağa sersemin biriymiş gibi gelmediğini umarak. Burada sayılıp hürmet görmeye alışmıştı ve şimdi duruma uyum sağlayabilmek için ani zihinsel vites değişiklikleri yapması gerekiyordu.

“İçindeki ne eti?” diye sordu Trillian.

“Ha, evet, o, hımm, Bütünüyle Normal Hayvan eti.”

“Ne?”

“Bütünüyle Normal Hayvan. Biraz ineğe benziyor, daha doğrusu öküze. Aslında bir tür buffalo. Büyük, saldırgan bir hayvan.”

“Öyleyse garip olan ne?”

“Hiçbir şey, o Bütünüyle Normal.”

“Anladım.”

“Yalnız geldiği yer biraz tuhaf.”

Trillian kaşlarını çattı ve çiğnemeyi bıraktı.

“Nereden geliyor?” diye sordu, dolu ağzıyla. Öğrenene kadar da yutmaya niyeti yoktu.

“Şey, yalnızca nereden geldiği değil, nereye gittiği de önemli. Ama hiçbir sorun yok, kesinlikle güvenli, rahatlıkla yutabilirsin. Ben tonlarcasını yedim. Müthiş bir et. Çok körpe ve sulu. Çok yumuşak. Sona doğru acılaşan hafif tatlımsı bir lezzeti var.”

Trillian ağzındaki lokmayı hâlâ yutmamıştı.

“Nereden,” dedi, “geliyor ve nereye gidiyorlar?”

“Hondo Dağlarının hafifçe doğusundaki bir noktadan geliyor. Burada arkamızda gördüğün büyük dağlar, gelirken görmüş olmalısın ve sonra binlercesi Anhondo Düzlüğünü aşarak buraya ulaşıyor ve eee, hepsi bu kadar, emin ol. Geldikleri yer orası. Gittikleri yer de orası.”

Trillian kaşlarını çattı. Bu işte tam olarak anlayamadığı bir şeyler vardı.

"Belki de ben tam olarak açıklayamadım,” dedi Arthur. “Hondo Dağlarının doğusundaki bir noktadan geldiklerini söylediğim zaman, orasının ansızın ortaya çıktıkları yer olduğunu anlatmak istiyordum. Sonra Anhondo Düzlüğünü aşarak geliyorlar ve aslına bakarsan yine aniden ortadan kayboluyorlar. Onlar ortadan kaybolmadan önce mümkün olduğu kadar çok sayıda yakalayabilmemiz için yaklaşık altı günlük zamanımız oluyor. Baharda aynı şeyi yeniden yapıyorlar, bu sefer ters yöne doğru, anlıyor musun?”

Trillian, gönülsüzce de olsa ağzındaki lokmayı yuttu. Ya da aslındaki tükürebilirdi, ama aslında etin tadı oldukça iyiydi.

“Anlıyorum,” dedi Trillian, yediklerinin hiçbir kötü etkisini görmediğine kendisini inandırdıktan sonra. “Peki, ama niçin Bütünüyle Normal Hayvanlar diye adlandırılıyorlar?”

“Şey, sanırım aksi halde insanlar bunun biraz tuhaf olduğunu düşünebilirlerdi. Sanırım onlara bu

ismi veren kişi Yaşlı Thrashbarg. Onların yalnızca geldikleri yerden gelip gittikleri yere gittiklerini, bütün bunların da Bob'ın iradesi olduğunu ve her şeyin bundan ibaret olduğunu söylüyor."

"Kim ...?"

"Sakın sorma."

"Pekâlâ, iyi görünüyorsun."

"Evet, kendimi iyi hissediyorum. Sen de iyi görünüyorsun."

"İyiyim. Çok iyiyim."

"Şey, bu çok iyi."

"Evet."

"Güzel."

"Güzel."

"Uğradığın için çok naziksin."

"Teşekkür ederim."

"Pekâlâ," dedi Arthur, etrafına bir göz atarak. Bunca zaman sonra karşılaşılan birine bir şeyler söylemek ne kadar da zordu böyle.

"Sanırım, seni nasıl bulduğumu merak ediyor olmalısın," dedi Trillian.

"Evet!" dedi Arthur. "Kesinlikle tam da bunu merak ediyordum. Beni nasıl buldun?"

"Eee, belki bilmiyorsundur, ama ben şimdi büyük Etha-altı yayın kuruluşlarından birinde çalışıyorum ve-"

"Bunu biliyorum," dedi Arthur, ansızın hatırlayarak. "Evet, işinde çok başarılısın. Müthiş. Çok heyecan verici. Çok iyi beceriyorsun. Çok eğlenceli olmalı."

"Yıpratıcı."

"Oradan oraya bütün o koşuşturma. Gerçekten de yıpratıcıdır sanırım."

"Aklına gelen her tür bilgiye ulaşmamız mümkün. Adına, yere çakılan yolcu gemisinin yolcu listesinde rastladım."

Arthur şaşırmıştı.

"Yani kazayı *bildiklerini* mi söylüyorsun?"

"Şey, elbette biliyorlardı. Koskocaman bir uzay aracı kaybolup da bunu birilerinin bilmemesine sence imkân var mı?"

"Ama yani kazanın nerede olduğunu bildiklerini mi söylüyorsun? Benim yaşadığımı da biliyorlar mıydı?"

"Evet."

"Ama bakmaya, aramaya ya da kurtarmaya gelen kimse olmadı. Kesinlikle hiçbir şey olmadı."

"Eee, olamazdı. Bu çok karmaşık bir sigorta konusu. Her şeyi örtbas etmeyi tercih ediyorlar. Hiç olmamış gibi davranmayı. Şimdi sigortacılık tam anlamıyla riskli bir iş. Sigorta şirketli yöneticileri için idam cezasını yeniden getirdiler biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" dedi Arthur. "Hayır bilmiyordum. Hangi suçtan ötürü?"

Trillian kaşlarını çattı.

"Ne demek, suç?"

"Anlıyorum."

Trillian, Arthur'a uzun bir bakış attı sonra yeni bir ses tonuyla "artık bir parça sorumluluk alma vaktin geldi Arthur," dedi.

Arthur bu cümleyi anlamaya çalıştı. Arthur, daha önce lafın tam olarak nereye getirildiğini

anlamasının genellikle bir iki saniye sürdüğünü saptamıştı. Bu yüzden bir iki saniyenin ağır ağır geçmesine izin verdi. Bugünlerde yaşam öylesine rahat ve hoştu ki sorunların gömülmesini beklemek için zamanı oluyordu. Sorunların gömülmesine izin verdi.

Bununla birlikte Trillian'ın ne demek istediğini yine de pek anlayamamıştı ve sonunda bunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Trillian onu imalı bir gülücükle yanıtladı ve kulübenin kapısına doğru yürüdü.

"Random?" diye seslendi. "İçeri gel. Gel ve babanla tanış."

Rehber kendi kendine katlanıp koyu renkli ve düzgün bir disk haline dönüşürken Ford ortada fazlasıyla heyecanlı bir şeylerin döndüğünü kavradı. Ya da en azından kavramaya çalıştı, ama her şey bir çırpıda anlayamayacağı kadar heyecan vericiydi. Başı zonkluyor, bileği acıyordu, bileğinin acısını çok büyütmek istemiyordu, ama çokboyutlu yoğun mantığı en iyi anlayabildiği yerin banyo olduğunu çok daha önceden fark etmişti. Bu konuda düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Zamana, bol içkiye ve şöyle sağlamından köpüklü bir banyoya.

Buradan çıkmak zorundaydı. *Rehber*'i buradan çıkarmak zorundaydı. Bu iki işi birlikte başarabileceğini sanmıyordu.

Odanın içinde çılgın gibi etrafına bakındı.

Düşün, düşün, düşün. Basit ve açık bir şey olmalıydı. Rahatsız edici, iğrenç Vogonların işin içinde olduğuna ilişkin şüphesinde haklıysa eğer, çözüm ne kadar basit ve açık olursa o kadar iyiydi.

Birden ihtiyacı olan şeyi anladı.

Sistemi alt etmeye çalışmayacak, sadece onu kullanacaktı. Vogonların ürkütücü yanı, yapmak istedikleri mantıksızca şey her ne olursa olsun, onu yapma konusunda kesinlikle mantıksız bir kararlılığa sahip olmalarıydı. Onların mantığına seslenmeye çalışmanın hiçbir yararı yoktu, çünkü mantıkları yoktu. Bununla birlikte sinirlerinize hakim olup onların dar görüşlü ve tehditkâr olma konusundaki dar görüşlü ve ısrarcı yaklaşımlarını kullanabilirdiniz. Onların sol elleri sağ ellerinin ne yaptığından genellikle haberdar değildir ve deyim yerindeyse de bizzat sağ elin kendisi bile çoğu kez ne yaptığını yalnızca hayal meyal bilirdi.

Bu şeyi kendi kendisine postalamaya cesaret edebilir miydi acaba?

Onu yalnızca posta sistemine soksa mıydı? Sonra da Vogonlar onu sakladığı yeri bulmak için binayı paramparça ederken bir yandan da onu kendisine ulaştırmanın bir yolunu bulmalarına izin verse miydi?

Evet.

Ateşli bir şekilde diski paketledi. Sardı. Etiketledi. Gerçekten de doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünmek için bir an durakladı, sonra paketi binanın dahili posta tüneline bıraktı.

"Colin," dedi havada kıpırdanarak yüzen küçük topa dönerek. "Seni kaderine terk ediyorum."

"Öyle mutluyum ki," dedi Colin.

"En iyi şekilde tadını çıkar bunun," dedi Ford. "Çünkü bu paket binadan çıkana kadar ona göz kulak olmanı istiyorum. Buldukları zaman muhtemelen seni yakıp kül edecekler ve ben sana yardım etmek için orada bulunamayacağım. Senin için kötü, çok çok kötü olacak ve bu da çok zor tabii. Anladın mı?"

"Keyif içinde gurulduyorum," dedi Colin.

"Git!" diye emretti Ford.

Colin itaatkâr bir şekilde yükünün ardından posta tüneline daldı. Artık Ford'un endişelenmesi gereken tek kişi kendisiydi, ama bu da hâlâ başlı başına çok önemli bir endişeydi. Tedbir olarak kilitlediği ve önüne büyük bir dosya dolabını çektiği kapının arkasından, koşan güçlü adımların

gürültüsü geliyordu.

Her şey bu kadar yolunda gittiği için endişeleniyordu. Her şey müthiş bir şekilde yerine oturuyordu. Gün boyunca korkusuz bir umursamazlık içinde dolanmış, yine de her şey tuhaf bir düzenlilik içinde gelişmişti. Ayakkabısı dışında. Ayakkabısına çok üzülüyordu. Bunun hesabını soracaktı.

Kulakları sağır eden bir gürültüyle kapı içeri doğru patladı. Duman ve toz fırtınası içinde sümüklüböceğe benzer iri yarı yaratıkların odaya doluştuklarını görebiliyordu.

Her şey yolunda gidiyordu öyle mi? Her şey sanki şans en olağanüstü şekilde ondan yanaymış gibi gelişiyordu, ha? Eh, bakalım bunu şimdi görecekti işte.

Bilimsel araştırma ruhu içinde kendisini yeniden pencereden dışarı attı.

İlk ay, birbirlerini tanımaları biraz güç oldu. İkinci ay birbirleri hakkında birinci ay içinde öğrendikleri konularda anlaşabilmeleri çok kolaylaşmıştı.

Kutunun kendilerine ulaştığı üçüncü ay ise aslında çok riskliydi.

Başlangıçta bir ayın ne olduğunu anlatmaya çalışmak bile bir sorundu. Ama burada, Lamuella'da bu olay Arthur için çok keyif verici ve kolaylıkla kavranılan bir mesele olmuştu. Günler burada yirmibeş saatten biraz uzundu, ki bu *her gün* yatakta bir saat fazla kalmak ve elbette düzenli olarak saatini yeniden kurmak anlamına geliyordu, ama bütün bunlar Arthur'un yapmaktan oldukça hoşlandığı şeylerdi.

Lamuella'daki güneşlerin ve ayların sayısı da -her birinden birer tane vardı- kendisini evinde hissetmesini sağlamıştı. Oysa zaman zaman uğradığı gezegenlerden bazılarında bu rakam saçma boyutlara ulaşabiliyordu.

Gezegen sahip olduğu tek güneşin yörüngesini üçyüz günde dolaşıyordu, ki bu da çok makul bir rakamdı, çünkü yıl pek fazla uzamadan geçip gidiveriyordu. Ay ise Lamuella'nın etrafında yılda dokuz defadan fazla dönüyor, böylece bir Lamuella ayı otuz günden biraz fazla çekiyordu ve bu da mükemmeldi, çünkü işlerinizi bitirmek için size biraz daha fazla zaman kalıyordu. Burası yalnızca güven verecek şekilde Yerküre'ye benzemekle kalmıyordu, oradan çok daha iyiydi.

Ama öte yandan Random, kendisini sürekli tekrarlayan bir kâbusun içinde kapana kısılmış hissediyordu. Ağlama krizlerine giriyor, ayın kendisini kaçırmak için geldiğini düşünüyordu. Ay her gece orada oluyor, sonra o gittiğindeyse yerini güneş alıyor ve yine kızı izliyordu. *Tekrar tekrar, hiç durmadan.*

Trillian, Random'ın şimdiye kadar alışık olduğundan daha düzenli bir yaşam tarzına uyum sağlamakta biraz güçlük çekebileceği konusunda Arthur'u uyarmıştı, ama aya karşı ulumalar konusunda Arthur hiç hazır değildi.

Aslında bunların hiçbirine hazır değildi.

Kendi kızı?

Kendi kızı? O ve Trillian hiç - yoksa olmuş muydu öyle bir şey? Olsaydı, böyle bir şeyi hatırlayacağına kesinlikle emindi. Babası Zaphod olmasındı?

"Onunla aynı türden değiliz, Arthur," diye yanıtlamıştı Trillian. "Bir çocuk istediğime karar verdiğimde bana bir sürü genetik test uyguladılar ve yalnızca tek bir eşleşen örnek bulabildiler. Ben gerçeği çok sonra anlayabildim. İki kere araştırdım ve haklı olduğumu anladım. Normal olarak söylemiyorlar, ama ben ısrar ettim."

"Yani bir DNA bankasına gittiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sormuştu Arthur, gözleri yuvalarından fırlamış bir halde.

"Evet. Ama kızımız isminin çağrıştırdığı kadar rastgele olmadı, çünkü *Homo sapiens* verici olarak bir tek sen vardın elbette. Görünüşe bakılırsa çok sık uçtuğunu söyleyebilirim."

Arthur, kapının eşiğinde durup kamburunu çıkarmış bir halde kendisini seyreden mutsuz görünüşlü kıza gözlerini şaşkınlık içinde kocaman açıp öylece bakakalmıştı.

“Ama ne zaman ... ne kadar zaman önce ...?”

“Kaç yaşında demek istiyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Yanlış yaşında.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir fikrim olmadığını söylemek istiyorum.”

“Ne?”

“Şey, onu doğurduğumdan beri benim zaman çizgimde sanırım on yıl geçti. Ama açıkça gördüğün gibi on yaşından epeyce büyük. Benim bütün hayatım zaman içinde ileri ve geri gitmekle geçiyor. İşimden dolayı yani. Eskiden, gittiğim yerlere götürebildiğim sürece onu da götürüyordum, ama bu her zaman mümkün olmuyordu. Sonra onu zaman dilimlerindeki kreşlerde bırakmaya başladım, ama ne yazık ki oralarda da güvenilir bir zaman takibi yapmıyorlar. Çocukları sabah bırakıyorsun, ama akşama kaç yaşında bulacağını bilemiyorsun, istersen yüzün morarıncaya kadar bundan şikâyetçi ol, ama yine de bir sonuç elde edemiyorsun. Bir keresinde onu böyle yerlerden birine birkaç saatliğine bıraktım, geri almaya geldiğimde buluğ çağını geçmişti. Ben yapabileceğim her şeyi yaptım Arthur, artık sorumluluğu sana devrediyorum, ilgilenmem gereken bir savaş var.”

Trillian ayrıldıktan sonra geçen ilk on saniye Arthur Dent’in yaşamındaki en uzun saniyelerdi. Zaman, bildiğimiz gibi, göreceli bir kavramdır. Yıldızlar arasında ışık yılları boyunca gidip gelebilir ve eğer bunu ışık hızıyla yaparsanız, döndüğünüzde siz yalnızca birkaç saniye yaşlanmışken ikiz kardeşiniz, ne kadar uzağa gittiğinize bağlı olarak yirmi, otuz, kırk veya daha fazla yıl yaşlanmış olacaktır.

Bu üzerinizde çok derin bir kişisel şok yaratacaktır, özellikle de bir ikiz kız ya da erkek kardeşiniz olduğunu bilmiyorsanız. Üstelik orada olmadığınız saniyeler sizi tuhaf bir şekilde genişlemiş yeni aile ilişkilerine alıştırabilmek için yeterli olmayacaktır.

Bu on saniyelik sessizlik Arthur’un kendine ve hayatına bakışını, bu sabah uyandığında varlığından haberi bile olmadığı yepyeni bir kız çocuğunu kapsayacak bir şekilde toparlaması için yeterli değildi. Onlardan ne kadar uzağa, ne kadar hızlı gitmiş olursanız olun, derin ve duygusal aile bağları yalnızca on saniye içinde kurulamazdı ve kapısının eşiğinde durmuş yere bakan kızını izlerken Arthur’un elinden kendisini çaresiz, şaşkın ve uyuşmuş hissetmekten başka bir şey gelmiyordu.

Umutsuz değilmiş gibi numara yapmasının bir anlamı yoktu herhalde. Kızına doğru yürüdü ve ona sarıldı.

“Seni sevmiyorum,” dedi. “Özür dilerim. Seni henüz tanımıyorum bile. Ama bana birkaç dakika izin ver lütfen.”

Garip günlerde yaşıyoruz!

Yaşadığımız yerler de öyle: Her birimiz kendimize ait bir evrenin içinde. Evrenlerimizi doldurduğumuz kişiler ise kendi evrenimizle kesişen diğer evrenlerin gölgeleri. Bu sonu gelmez tekrarların şaşkınlık verici karmaşıklığına bakıp da “Hey, selam Ed! Ne güzel yanmışsın. Carol

nasıl?" diye sorabilmek, tüm bilinçli varlıkların geliştirmek zorunda oldukları bir eleme yeteneği gerektirir. Bu, onları tıklım tıklım doldurdukları ve içinde yuvarlanıp gittikleri karmaşayı düşünmekten kurtaran bir yetenektir. Bu nedenle de bırakın çocuğunuz rahat bir nefes alsın, tamam mı?

Hafiften Çıldırmış Bir Evrende
Pratik Ebeveynlik'ten alıntı

"Nedir bu?"

Arthur neredeyse vazgeçmek üzereydi. Ama aslında vazgeçmeyecekti, kesinlikle vazgeçmeyecekti. Ne şimdi ne de sonra. Yine de eğer işin ucunu bırakabilecek tipte biri olsaydı, işin ucunu bırakacağı an muhtemelen bu an olurdu.

Random kötü huylu, asık suratlı ve paleozoik çağda oynamak isteyen biri olmakla yetinmiyor, üstüne üstlük yerçekiminin neden sürekli iş başında olduğunu anlayamıyor ve güneşe kendisini artık izlemekten vazgeçmesini haykırıyordu; üstelik Arthur'un değerli et bıçağını bakışlarını beğenmediği pikka kuşlarına attığı taşları yontmak için kullanmıştı.

Arthur, Lamuella'nın bir paleozoik çağı olup olmadığını bile bilmiyordu. Yaşlı Thrashbarg'e kalırsa gezegen, bir Vroongünü akşam üzeri saat dört otuzda, dev bir kulağakaçanın göbeğinde tam teşekküllü bir halde bulunmuştu. Deneyimli bir galaksi yolcusu olan Arthur'un fizik ve coğrafyada da bir sürü hatırı sayılır diplomaya sahip olmasına rağmen bu konuda şüpheleri vardı. Ama Yaşlı Thrashbarg ile tartışmaya çalışmak zaman kaybından başka bir şey değildi ve daha önce de tartışarak hiçbir yere varamamışlardı.

Eğrilip bükülmüş bıçağının bakımını yaparken içini çekti. Bu durum onu ya da kendisini, hatta her ikisini de öldürecek bile olsa Random'ı sevecekti. Baba olmak kolay bir şey değildi. *Kimsenin* bu işin kolay olduğunu söylemediğini biliyordu, ama asıl mesele bu değildi ki, çünkü her şeyden önce kendisi böyle bir şey olmayı istememişti.

Elinden geleni yapıyordu. Sandviç yapmaktan ayırabildiği her anını onunla geçiriyor, onunla konuşuyor, onunla yürüyor, birlikte bir tepede oturup güneşin köyün yuvalandığı vadinin üzerinde batışını izliyor, kızın daha önceki yaşamıyla ilgili şeyleri öğrenmeye ve kendi yaşamını da ona anlatmaya çalışıyordu. Bu zorlu bir işti. Neredeyse birbirinin eşi genlere sahip olmaları dışında aralarındaki ortak nokta ancak bir çakıl taşı büyüklüğündeydi. Daha doğrusu Trillian büyüklüğündeydi ve onunla ilgili ikisinin de farklı görüşleri vardı.

"Nedir bu?"

Birden Random'ın kendisiyle konuştuğunu ve kendisinin de bunu anlamadığını fark etti. Daha doğrusu kızın sesini tanıyamamıştı.

Her zaman onunla konuşurken kullandığı sert, acımasız ses tonu yerine çocuk, şimdi yalnızca basit bir soru soruyordu.

Arthur şaşkınlık içinde etrafına bakındı.

Kız kulübenin bir köşesindeki taburenin üzerinde, o kamburunu çıkarmış haliyle oturuyordu; dizlerini birleştirip ayaklarını açmıştı ve elleri arasında tuttuğu bir şeye bakarken siyah saçları yüzünün iki yanından aşağı doğru sarkmaktaydı.

Arthur, biraz tedirgin bir şekilde onun yanına doğru seğirtti.

Random'ın duygusal dalgalanmalarının cinsini kestirmek mümkün değildi, ama şimdiye kadar bu dalgalanmalar hep kötü uçlar arasında olmuştu. Acımasız suçlamalardan oluşan patlamalar, hiç uyarı vermeden değersiz kendine acımalara dönüşebiliyor, bunu cansız nesnelere karşı anlamsız şiddet hareketleriyle bölünen, asık suratlı ve uzun ümitsizlik dönemleri, ardından da ışıklı kulüplere gitme istekleri izliyordu.

Lamuella'da bırakın ışıklı kulüpleri, kulüp namına hiçbir şey olmadığı gibi aslında elektrik bile yoktu. Yalnızca bir demirci ocağı, bir fırın, Lamuella teknolojisinin en önemli göstergesi olan iki tekerlekli birkaç araba ve bir kuyu vardı, ki Random'ın bitmez tükenmez öfke krizlerinin çoğu da bu yerin anlaşılmaz geri kalmışlığına yönelik oluyordu zaten.

Küçük bir ameliyatla bileğine yerleştirilmiş olan bir Esnekpanel ekranından Etha-altı televizyon kanallarını alabiliyordu gerçi, ama bu onu hiç de neşelendirmiyordu, çünkü bütün kanallar Galaksinin burası dışında başka her yerinde yaşanan çılgınca heyecan verici olayların haberleriyle doluydu. Üstelik bu yolla, kendisini buraya atıp çıkmayan ya da en azından doğru düzgün bir istihbarat çalışması yapılmadığı için baştan sona yanlış gittiği anlaşılan bir savaşı izlemeye giden annesiyle ilgili haberleri de duyuyordu. Esnekpanel sayesinde fantastik pahalılıktaki uzay gemilerinin birbiriyle çarpışmalarını gösteren bir dizi muhteşem macera şovunu izleme olanağı da vardı.

Köylüler Random'ın bileğinden yayılan bu sihirli görüntülerle tam anlamıyla hipnotize oluyorlardı. O zamana kadar yalnızca bir kez, tek bir uzay gemisi kazası görmüşlerdi ve bu onlar için öyle ürkütücü, şiddet dolu ve şok edici olmuş, öyle korkunç yıkımlara, yangınlara ve ölümlere yol açmıştı ki bunun bir eğlence olabileceğini aptal gibi anlamamışlardı.

Yaşlı Thrashbarg buna öyle şaşırmıştı ki Random'ı hemen Bob'dan gelen bir elçi olarak ilan etmiş, kısa bir süre sonraysa onun aslında sabrını değilse, sadakatini denemek üzere gönderildiğine karar vermişti. Bu arada, köylülerin durmadan Random'ın bileğine koşmalarını önlemek ve ilgiyi üzerinde tutabilmek için, anlattığı kutsal hikâyelerine hatırı sayılır miktarda uzay gemisi çarpışması katması gerektiğini fark etmesi de yaşlı adamı telaşlandırıyordu.

Random o sırada bileğini seyretmiyordu. Bileği kapalıydı. Arthur neye baktığını görmek için yavaşça kızının yanına çömeldi.

Bu kendi saatiydi. Şelaleye yıkanmaya gittiğinde bileğinden çıkarmış, Random da onu bulmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Yalnızca bir saat," dedi Arthur. "Zamanı göstermek içindir."

"Onu biliyorum," dedi kız. "Ama durmadan onu ayarlamama rağmen hâlâ doğru zamanı göstermiyor. Ona yakın bir şey bile göstermiyor."

Bileğindeki ekranda otomatik olarak yerel zamanı gösteren düğmeyi açtı. Bilek ekranı Random oraya varır varmaz gezegendeki yerel yerçekimi gücünü ve yörüngesel devinimi sessizce hesaplamaya koyulmuş, güneşin nerede olduğunu saptayıp gökyüzündeki hareketlerini izlemeye başlamıştı ve üstelik bunların hepsi ilk bir iki dakika içinde olmuştu. Ondan sonra hemen çevresiyle ilgili ipuçlarını değerlendirerek alışılmış yerel birimleri incelemiş ve kendisini uygun bir şekilde yeniden ayarlamıştı. Bilek paneli bunu hep yapıyordu ve bu uzayda olduğu kadar zaman içinde de sık yolculuk yapan biri için gerçekten de faydalı bir özellikti.

Random bunların hiçbirini yapmayan babasının saatine kaşlarını çatarak bakmaktaydı.

Arthur ise saatini çok seviyordu. Kendi gücünün yetebileceğinden çok daha iyi bir saatti. Bu ona yirmiikinci yaş gününde o zamana kadarki tüm yaş günlerini ve ismini unutmuş olmanın suçluluk hissiyle dolu zengin bir büyükbaba tarafından verilmişti. Günü, tarihi ve ayın evrelerini gösteriyordu.

Yıpranmış ve çizilmiş arka yüzünde hâlâ okunabilen "Albert'a, yirmibirinci yaş günü için" cümlesi ve günün yanlış tarihi kazılıydı.

Saat son bir iki yılda hatırı sayılır badireler atlatmıştı, ki bunların çoğu garanti koşullarının tamamen dışında kalacak türde şeylerdi. Garanti belgesinde saatin doğru işlemesinin yalnızca Yerküre'ye özgü yerçekimi ve manyetik alanlar içinde, gün yirmidört saat olduğu sürece ve gezegenin havaya uçurulmamış olduğu koşullar altında mümkün olabileceğinin özellikle belirtilmesini beklemiyordu elbette. Bunlar öyle temel varsayımlardı ki avukatların bile gözünden kaçabilirdi.

Neyse ki onun saati kurmalılardan ya da en azından kendi kendini kuranlardandı. Çünkü aksi halde Galaksinin başka hiçbir yerinde, Yerküre'yle tamamen aynı standart boyutlara ve özelliklere sahip pilleri bulması mümkün değildi.

"Peki bütün bu rakamlar ne?" diye sordu Random.

Arthur saati ondan aldı.

"Çerçevenin etrafına sıralanmış olan bu rakamlar saatleri gösterir. Sağdaki küçük pencerede PERŞ yazıyor, ki bu Perşembe anlamına gelir ve şu 14 yazan rakam da günleri gösterir, yani MAYIS ayının 14'ü, ki hangi ayda olunduğu da şuradaki küçük pencereden okunabilir.

"Şu tepedeki hilal şeklindeki pencereyse ayın evrelerini gösterir. Bir başka deyişle, geceleri Güneş'in Ay'ın ne kadarını aydınlattığını anlatır, ki bu da Güneş, Ay ve eee ... Yerküre'nin birbirlerine göre hangi pozisyonda olduğuna bağlıdır."

"Yerküre," dedi Random.

"Evet."

"Senin geldiğin yer yani ve annemin."

"Evet."

Random saati ondan geri aldı ve yeniden dikkatle inceledi; kafasının bir şeylere takıldığı açıkça belliydi. Sonra onu kulağına yaklaştırdı ve şaşkınlık içinde dinledi.

"Bu gürültü ne?"

"Onun tik takları. Yani işlemesini sağlayan mekanizmanın sesi. Ona saatin çarkları deniyor. Dönen kolların, dakikaları, saatleri, günleri ve diğer şeyleri gösterebilmek için doğru hızla dönmesini sağlayan şey. Birbirinin içine kenetlenmiş bir sürü yay ve çarktan oluşur."

Random incelemeye devam ediyordu.

"Kafanı karıştıran bir şey var gibi," dedi Arthur. "Nedir?"

"Evet," dedi Random. "Niye bunların hepsi madeni bir şey içinde?"

Arthur bir yürüyüş yapmalarını önerdi. Konuşmaları gereken şeyler olduğunu seziyordu ve ilk kez Random tam bir uysallıkla başla ve hevesle değilse bile, hiç olmazsa homurdanmadan babasının teklifini kabul etti.

Yaşanan bütün bu olaylar Random açısından da çok çok tuhaftı. O aslında zorluk çıkarmak falan istemiyordu, ama başka nasıl davranacağını ve kim gibi olması gerektiğini de bilmiyordu.

Bu adam kimdi? Yaşaması gereken bu hayat neyin nesiydi? İçinde yaşaması gereken bu dünya neydi? Gözleri ve kulakları aracılığıyla durmaksızın üzerine gelen bu evren neydi? Evren neye yarıyordu? Ondan ne istiyordu?

O bir yerden başka bir yere giden bir uzay gemisinde doğmuştu ve gemi bu başka yere vardığı

zaman, söz konusu başka yer tekrar başka bir yere, varılması gereken başka bir yere dönüşüyor ve bu durum böylece sürüp gidiyordu.

Random doğal olarak başka bir yerde olmayı bekliyordu. Yanlış bir yerde olduğunu hissetmek onun için çok normaldi.

Sonrasında, sürekli zaman yolculukları yapmak bu sorunu iyice içinden çıkılmaz bir hale getirmişti ve Random artık yalnızca yanlış yerde bulunduğunu düşünmüyor, oraya neredeyse her zaman yanlış zamanda vardığı hissine de kapılıyordu.

Bütün bunları hissettiğinin farkında değildi aslında, çünkü bunlar onun oldum olası hissettiği şeylerdi ve başka türlüsünü bilmiyordu; nereye giderse gitsin yerçekimine karşı ağırlık takmak ya da özel giysiler giymek ve nefes almak için genellikle özel cihazlar kullanmak ona nasıl garip gelmiyorsa bu da gelmiyordu. Kendinizi tuhaf hissetmeyeceğiniz dünyalar, içinde yaşamak için kendinizin tasarladığı yerler, yani elektrik kulüplerindeki sanal gerçekliklerdi. Random gerçek Evrenin uyum sağlanabilecek bir yer olabileceğini hiçbir zaman düşünmemişti.

Buna, annesinin kendisini bıraktığı Lamuella denilen bu yer de dahildi. Bütün bunlara ayrıca, daha iyi bir yolcu koltuğu karşılığında kendisine böylesine değerli ve sihirli bir armağan olan hayatı sunmuş bu adam da dahildi. Arthur'un oldukça sevecen ve iyi niyetli biri olması iyi olmuştu, yoksa sorun çıkardı. Gerçekten de. Random cebinde epey sıkıntı yaratabilecek ucu sivriltilmiş bir taş taşıyordu.

Uygun eğitimi almaksızın olaylara başka birinin görüş açısından bakmak çok tehlikeli olabilirdi.

Vadiye bakan bir tepenin yamacında, Arthur'un özellikle sevdiği bir noktada oturdular. Güneş köyün üzerinde batmaktaydı.

Arthur'un tek hoşuna gitmeyen şey oturdukları yerden bitişik vadinin biraz içerisinde, ormanda, gemisinin çakıldığı yeri gösteren karanlık ve derin izlerin de görünmesiydi. Ama onu sürekli olarak bu noktaya getiren şey belki de bu izlerdi. Lamuella'nın engebeli ve yemyeşil topraklarını seyredebileceği başka yerler de vardı, ama görüş açısının hemen kenarına yuvalanmış o karanlık dehşet ve acı noktası sayesinde burası onu daima kendisine çekmişti.

Enkazdan kurtarıldığından bu yana oraya hiç gitmemişti.

Gidemezdi.

Buna dayanamazdı.

Aslında henüz kazanın şokuyla uyuşmuş ve sersem bir haldeyken oraya doğru biraz yaklaşmıştı. Kırık bir bacağı, birkaç kırık kaburgası, kötü yanıkları vardı ve sağlıklı düşünemiyordu, ama köylülere kendisini oraya götürmeleri için ısrar etmiş ve onlar da istediği bu şeyi tedirginleşseler de yapmışlardı. Buna rağmen zeminin fokurdayıp eridiği, esas noktaya kadar gitmeyi başaramamış ve sonunda topallaya topallaya bu dehşetten sonsuza kadar kaçmayı tercih etmişti.

Kısa bir süre sonra, bütün o bölgenin tekinsiz olduğu söylentisi yayılmış ve o zamandan beri de kimse oraya gitmeye cesaret edememişti. Her yer birbirinden güzel ve hoş, yemyeşil vadilerle doluydu - içine yoğun endişeler veren bir yere gitmek için ısrar etmenin hiçbir anlamı yoktu. Bırak geçmiş kendi kendine kalsın ve yaşadığın an geleceğe doğru ilerlesin diye düşünüyordu.

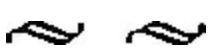

Random saati ellerinde özenle tutuyor, yavaş yavaş döndürerek akşam güneşinin uzun ışınlarının kalın camın çizikleri ve bereleri üzerinde ılık ılık parıldamasını seyrediyordu. Örümceğe benzeyen saniye kolunun tik tak sesiyle yolunu çizişini seyretmek onu büyülemişti. Bir tam daire çizdiği her sefer, iki büyük koldan daha uzun olanı küçük çemberi bölen altmış küçük çizgiden bir ikincisine geçiyordu. Uzun kol kendi döngüsünü tamamladığındaysa bu sefer kısa kol ana rakamlardan ikincisine geçiyordu.

"Bir saatten fazladır onu seyrediyorsun," dedi Arthur usulca.

"Biliyorum," dedi kız. "Bir saat büyük kolun yolu tamamlaması, değil mi?"

"Doğru."

"O halde ben bir saat onyedi... dakikadır bunu seyrediyordum."

Derin, gizemli bir mutlulukla gülümsedi ve yavaşça kıpırdayarak Arthur'un koluna hafifçe yaslandı. Arthur haftalardır göğsüne hapsettiği küçük bir iç çekiş yerinden kurtulduğunu hissetti. Kollarını kızının omzuna dolamak istedi, fakat bunun için henüz çok erken olduğunu ve onun yine utanarak uzaklaşacağını düşündü. Ama bir şeyler işliyordu. Çocuğun içinde bir şeyler yumuşuyordu. Saat ona yaşamı boyunca başka hiçbir şeyin yapmayı başaramadığı şekilde bir anlam ifade ediyordu. Arthur kendisinin bunun ne olduğunu anlayıp anlamadığına henüz emin değildi, ama bir şeylerin kızına ulaşabilmiş olmasından dolayı derin bir mutluluk ve rahatlama hissediyordu.

"Bana yine anlat," dedi Random.

"Aslında pek bir şey yok," dedi Arthur. "Saat mekanizması yüzlerce yıl önce gelişmiş..."

"Yüzlerce Yerküre yılı önce."

Evet. Gittikçe daha hassas ve karmaşık hale gelmiş. Beceri isteyen nazik bir iştir saat yapmak. Çok küçük olmaları ve ne kadar çok sallasan ya da yere düşürsen bile dakik olarak çalışmaya devam etmeleri gerekiyordu."

"Ama yalnızca bir gezegende öyle mi?"

"Şey, yapıldığı yer orasıydı, biliyorsun. Saatlerin başka bir yerlere gitmesi, farklı güneşler, aylar, manyetik alanlar ve benzeri şeylerle uğraşması beklenmiyordu o zamanlar. Yani saatim hâlâ düzgün işliyor, ama İsviçre'den bu kadar uzakta bu fazla bir şey ifade etmiyor."

"Nereden?"

"İsviçre. Bunların yapıldığı yer. Küçük dağlık bir ülke. Bıkkınlık verecek kadar düzenli bir yer. Saatleri yapan insanların başka dünyalar olduğundan haberleri bile yoktu."

"Epey büyük bir şeyi bilmiyorlarmış."

"Şey, evet."

"Peki *onlar* nereden gelmişlerdi?"

"Onlar ... yani biz ... biz orada yetiştik diyebiliriz. İnsanoğlu Yerküre'de evrime uğradı. Nasıl diyeyim, bir tür çamurdan bu halimize ulaştık."

"Bu saat gibi."

"Hımm. Saatin çamurdan geliştiğini hiç sanmıyorum."

"*Anlamıyorsun!*"

Random ansızın ayağa fırlamış, bağırıyordu.

"Anlamıyorsun! Beni anlamıyorsun, *hiçbir şeyi* anlamıyorsun! Bu kadar aptal olduğun için senden *nefret ediyorum*!"

Saati elinde sımsıkı tutarak ve Arthur'dan nefret ettiğini haykırarak tepeden aşağı koşmaya başladı.

Arthur şaşkın ve ne yapacağını bilmez bir halde ayağa fırladı. Öbek öbek otlar arasından koşarak onun peşine düştü. Bu koşu onun için eziyetli ve can yakıcı oluyordu. Kazada ayağı kırıldığı zaman oluşan kırık temiz bir kırık olmadığı gibi iyileşmesi de pek temiz olmamıştı. Koşarken tökezliyor ve acıdan yüzünü buruşturuyordu.

Kız ansızın durdu ve öfkeden kararmış yüzünü ona çevirdi.

Saati Arthur'a doğru salladı. "Bunun da ait olduğu bir yer olabileceğini anlamıyorsun, değil mi? İşe yaradığı bir yer olduğunu? *Uyduğu* bir yer olduğunu?"

Tekrar döndü ve koşmaya başladı. Formdaydı ve bir tazı gibi koşuyordu. Arthur ona yaklaşamıyordu bile.

Baba olmanın bu kadar zor olacağını beklememesi önemli değildi, önemli olan, baba olmayı, hele ansızın ve beklenmedik bir şekilde, üstelik yabancı bir gezegende baba olmayı hiç mi hiç beklememesiydi.

Random yeniden bağırmak için ona döndü. Nedendir bilinmez, ama çocuk ne zaman dursa Arthur da duruyordu.

"Benim kim olduğumu sanıyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Senin için daha iyi bir koltuk mu? Annem benim kim olduğumu sanıyor dersin? Daha önce sahip olamadığı yaşam için bir tür bilet mi?"

"Bununla ne demek istediğini pek anlayamadım," dedi Arthur nefes nefese ve canı yanarak.

"Sen zaten kimsenin ne demek istediğini anlamıyorsun!"

"Nasıl yani?"

"Kapa çeneni! Kapa çeneni! *Kapa çeneni'*."

"Anlat bana! Lütfen anlat bana! Annen sahip olamadığı hayat derken neyi kastetmiş?"

"Yerküre'de kalmış olmayı istiyor! Zaphod denen o sersem herifle gitmemiş olmayı istiyor! O zaman farklı bir hayatı olabilirdi diye düşünüyor!"

"Ama," dedi Arthur, "o zaman ölürdü! Yerküre yerle bir edildiğinde o da ölmüş olurdu!"

"İşte, öylesi de farklı bir yaşam olurdu, değil mi?"

"Öylesi..."

"O zaman beni doğurmak zorunda kalmazdı! Benden nefret ediyor!"

"Sen ne dediğini bilmiyorsun! Bir insan nasıl, eee, yani..."

"Beni doğurdu, çünkü onun için her şeyin yerli yerine oturmasını sağlayacaktım. Benim işim buydu. Ama ben ondan da uyumsuz çıktım! O yüzden beni buraya kapattı ve o aptal hayatını sürdürmeye gitti."

"Onun hayatının neresi aptal? Muazzam başarılı, öyle değil mi? Zaman ve uzayın her yerinde tanınıyor, bütün Etha-altı televizyon kanallarında ..."

"Aptalca! Aptalca! Aptalca! Aptalca!"

Random döndü ve yeniden koşmaya başladı. Arthur ona yetişemiyordu. Sonunda biraz oturup ayaklarındaki acıyı dindirmek zorunda kaldı. Kafasındaki karmaşayla ne yapacağınıysa bilmiyordu.

Bir saat sonra topallaya topallaya köye döndü. Hava kararmaktaydı. Yanından geçtiği köylüler ona selam veriyorlardı, ama havada bir huzursuzluk ve tam olarak neler döndüğünü ya da bu konuda ne yapılacağını bilmemenin getirdiği bir tedirginlik vardı. Yaşlı Thrashbarg sakalını çekiştirip aya bakarken görülmüştü, ki bu da iyi bir işaret sayılmazdı.

Arthur kulübesine girdi.

Random kamburunu çıkarmış bir şekilde masada sessizce oturmaktaydı.

“Çok özür dilerim,” dedi kız. “Çok çok özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedi Arthur, becerebildiği en nazik şekilde. “Bu iyi bir şey, yani arada böyle ufak bir sohbet yapabilmek. Birbirimiz hakkında öğrenmemiz, anlamamız gereken o kadar çok şey var ki. Hayat... hayat yalnızca çay ve sandviçlerden ibaret değil...”

“Çok çok özür dilerim,” dedi kız yeniden, hıçkırarak.

Arthur onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. Random direnip karşı koymadı. Sonra Arthur onun neden özür dilediğini gördü.

Lamuella yapımı bir fenerin ışığı altında Arthur’un saati yatmaktaydı. Random tereyağı bıçağının ucuyla saatin arkasını zorlamıştı ve şimdi kurcaladığı bütün o mini mini yaylar, zemberek ve vidalar çarpık çurpuk küçük bir yığın halinde yatıyordu.

“Yalnızca nasıl işlediğini görmek istemiştim,” dedi Random, “her şeyin birbirine nasıl uyduğunu görmek istiyordum. Çok çok özür dilerim! Şimdi tekrar bir araya getiremiyorum. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu tamir ettiririm! Gerçekten! Tamir ettiririm!”

Ertesi gün Thrashbarg uğradı ve o Bob meselesiyle ilgili bir yığın şey anlattı. Random üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmak amacıyla onu dev kulağakaçanın la-yusaf gizemi üzerinde kafa yormaya davet etti. Random dev kulağakaçan diye bir şey olmadığını söyledi ve buz kesip sessizleşen Yaşlı Thrashbarg, Random’ın dışarıdaki karanlığa sürgün edileceğini söyledi. Random iyi dedi, zaten orada doğmuştu ve ertesi gün paket geldi.

Olayların ardı arkası kesilmiyordu.

Hatta vızıldanarak gökyüzünden inen bir tür robot kurye tarafından getirildiğinde, paketle birlikte tüm köye yavaş yavaş bunun çok fazla olay olduğu hissi yayıldı.

Bu durum robot kuryenin hatası değildi. Robotun tek istediği Arthur Dent’in imzası ya da parmak izi ya da boynunun arkasından bir iki hücre kazıntısıydı. Ondan sonra yoluna devam edecekti. Ortalıktaki kızgınlık havasının nedenini anlayamadan etrafta takılarak bekliyordu. Bu arada Kirp her iki ucunda kafası olan bir balık daha tutmuş, ama daha yakından incelendiğinde bunun aslında kesilip beceriksizce birbirine dikilmiş iki yarım balık olduğu anlaşılmış ve böylece Kirp iki kafalı balıkla ilgili heyecanı tazeleyemediği gibi birincinin gerçekliği konusunda da ciddi bir şüphe uyandırmıştı. Yalnızca pikka kuşları için her şeyi son derece normaldi.

Robot kurye nihayet Arthur’un imzasını aldı ve oradan uzaklaştı. Arthur paketi kulübesine taşıdı ve oturup ona bakmaya başladı.

“Haydi açalım!” diye haykırdı Random, etrafindaki her şey tam anlamıyla tuhaflaştığı için bu sabah kendisini çok daha neşeli hissediyordu, ama Arthur olmaz dedi.

“Neden olmaz?”

“Çünkü benim adıma gönderilmemiş.”

“Hayır, gönderilmiş.”

“Evet, gönderilmemiş. Paket... eee, paket benim elimle Ford Prefect’e gönderilmiş.”

“Ford Prefect? Hani şu ...”

“Evet,” dedi Arthur ters ters.

“Ondan bahsedildiğini duymuştum.”

“Eminim duymuşsundur.”

“Yine de açalım. Başka ne yapacağız ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Arthur, gerçekten de ne yapması gerektiğine emin olamıyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte hasarlı bıçaklarını demirciye götürmüştü. Strinder onlara şöyle bir bakmış ve elinden geleni yapacağını söylemişti.

Denge ve esneklik noktalarını anlayabilmek için her zaman yaptıkları gibi bıçakları havada sallamayı denemiş, ama işin zevkine varamamışlardı ve Arthur sandviç yapımcılığı günlerinin sayılı olduğuna dair üzücü bir hisse kapılmıştı.

Suratını astı.

Bütünüyle Normal Hayvanların ortaya çıkma zamanı çok yakındı, ama Arthur av ve ziyafet şenliklerinin her zamankinden daha sessiz sedasız geçeceğini hissediyordu. Burada, Lamuella’da bir şeyler oluyordu ve Arthur bunun kendisi yüzünden olduğu gibi korkunç bir fikre kapılmıştı.

“Sence bu nedir?” diye üsteledi Random, paketi elinde evirip çevirirken.

“Bilmiyorum,” dedi Arthur. “Ama kötü ve endişe verici bir şey.”

“Bunu nasıl biliyorsun?” diye itiraz etti Random.

“Çünkü Ford Prefect ile ilgili her şey, onunla ilgili olmayan şeylerden daha kötü ve daha endişe vericidir,” dedi Arthur. “İnan bana.”

“Senin canını sıkan bir şeye var, değil mi?” dedi Random.

Arthur içini çekti.

“Yalnızca biraz tedirgin ve huzursuzum, sanırım,” dedi.

“Özür dilerim,” dedi Random ve paketi tekrar yerine koydu. Eğer onu açarsa Arthur’un gerçekten de üzüleceğini görebiliyordu. Bunu onun görmediği bir sırada yapmak zorundaydı.

onaltı

Arthur ilk önce hangisinin orada olmadığını fark ettiğine pek emin değildi. Birinin orada olmadığını fark ettiğinde aklına hemen diğeri gelmiş ve neredeyse aynı anda her ikisinin de ortada olmadığını, bunun sonucu olarak da insanı delirtecek kötülükte ve başa çıkması çok zor olacak bir şeylerin ortaya çıkacağını anında anlayıvermişti.

Random orada değildi. Paket de yoktu.

Paketi bütün gün göz önünde bir rafın üzerinde tutmuştu. Bu bir güven sınavıydı.

Biliyordu ki, bir ebeveyn olarak yapması gereken şeylerin ilki çocuğuna güven duyduğunu göstermek, aralarındaki ilişkinin temelini karşılıklı güven ve inanç üzerine kurmaktı. Böyle yapmasının aptallık olacağına dair kötü bir hisse kapılmıştı gerçi, ama yine de yapmıştı ve pek tabii ki aptallık ettiği ortaya çıkmıştı. Yaşadıkça öğrenir ve öyle ya da böyle yaşarsın.

Bir de paniğe kapılırsın.

Arthur koşarak kulübeden dışarı fırladı. Saat akşam sularıydı. Işık giderek soluklaşıyor ve fırtına yaklaşıyordu. Kızını hiçbir yerde göremedi, hatta izine bile rastlayamadı. Herkese sordu. Kimse onu görmemişti. Tekrar sordu. Onu hâlâ hiç kimse görmemişti. Akşam olmuştu ve herkes evine gidiyordu. Hafif bir rüzgâr köy sınırlarında dolanıyor, yerden kaldırdıklarını tehlikeli bir olağanlık içinde sağa sola fırlatıyordu.

Yaşlı Thrashbarg'i buldu ve sordu. Thrashbarg donuk bir ifadeyle ona baktı ve ardından Arthur'un duymaktan korktuğu, bu yüzden de ta en başından beri kızının gitmiş olduğunu bildiğini yönü gösterdi.

İşte şimdi en kötünün gerçekleştiğini biliyordu.

Random, Arthur'un kendisini izlemeyeceğini düşündüğü yere gitmişti.

Başını kaldırıp kapalı, kurşun gibi ağır gökyüzüne baktı ve onun Mahşerin Dört Atlısının içinden fırlarken kendilerini aptal gibi hissetmeyecekleri cinsten bir gökyüzü olduğunu düşündü.

İçinde korkunç bir şeyler olacağına dair kesin bir hisle birlikte bitişik vadideki ormana giden yolda yürümeye başladı. Kendini koşmaya zorlarken ilk büyük yağmur damlaları da toprağa düşüyordu.

Random tepenin doruğuna vardı ve aşağıya, bitişik vadiye bir göz attı. Beklediğinden daha uzun ve zorlu bir tırmanış olmuştu. Bu yolculuğu gece yapmanın o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı, ama babası ya kendini ya da onu paketi korumaya falan çalışmadığına inandırmaya çalışarak bütün gün kulübenin etrafında dolaşıp durmuştu. Sonunda demirci Strinder'la bıçakları hakkında konuşmaya gitmiş, Random da bunu fırsat bilerek paketle birlikte kaçmıştı.

Paketi orada, kulübenin, hatta köyün içinde açamayacağı kesindi. Babası her an geri dönebilirdi. Bunun anlamıysa izlenmeyeceği bir yere gitmek zorunda olduğuydu.

Şimdi bulunduğu yerde durabilirdi artık. Babasının kendisini izlemeyeceği, izlese bile tepenin ağaçlık kısmında çöken gece ve başlayan yağmur altında onu bulamayacağını umduğu bu yöne

sapmıştı.

Tırmanış boyunca paket koltuğunun altında kıpırdanıp durmuştu. Bu paketin insanın hoşuna giden bir ele gelirliği vardı: Yüksekliği yaklaşık bir karış olan ve otuz kırk santimetre uzunluğunda kare bir paketti. Kahverengi plastik kâğıtla sarılmış ve kendi kendine düğümlenen sicimlerin usta işi yepyeni bir çeşidiyle bağlanmıştı. Random paketi salladığında tıkırtı duyamıyordu, ama ağırlığın heyecan verici biçimde merkezde toplandığını hissedebiliyordu.

Ayrıca buraya kadar gelip de durmanın, aşağıya, neredeyse yasak ilan edilmiş o bölgeye - babasının gemisinin düştüğü yere doğru ilerlemekten de bir tür haz duyuyordu. "Tekinsiz" sözcüğünün ne anlama geldiğine tam olarak emin olmasa da bunu öğrenmenin eğlenceli olabileceğini düşünüyordu. Yürümeye devam edecek ve paketi oraya varıncaya kadar açmayacaktı.

Bununla birlikte karanlık gittikçe yoğunlaşıyordu. Uzaktan görünmek istemediği için henüz minik elektrik fenerini kullanmamıştı. Birazdan onu kullanması gerekebilirdi ve artık vadileri birbirinden ayıran tepenin öbür tarafına geçmiş olacağı için herhalde bunun ona pek bir zararı dokunmazdı.

Fenerini yaktı. Neredeyse aynı anda çatal biçiminde çakan bir şimşeğin ışığı yönelmiş olduğu vadiyi aydınlattı ve onu oldukça ürküttü. Etrafını çevreleyen karanlık sırtını ürpertir ve fırtınanın tokadı önündeki arazi boyunca yankılanırken, elinde tuttuğu fenerin dalgalanan zayıf ışığıyla kendisini birden ufacık ve kaybolmuş hissetti. Belki de artık durmalı ve paketi burada açmalıydı. Ya da belki geri dönüp buraya yarın gelmeliydi. Ama bu yalnızca anlık bir duraklamaydı. Bu gece geriye dönüş falan olmayacağını biliyor, hatta asla geriye dönüş olmayacağını seziyordu.

Yamaçtan aşağı yöneldi. Yağmur artık hızlanmaya başlamıştı. Bir iki dakika önceki tek tük iri damlalar şimdi sağanağa çevirmişti, ağaçların arasında ıslık çalıyor ve ayağının altındaki toprağı kayganlaştırıyordu.

Yani, en azından ağaçlar arasında ıslık çalan şeyin yağmur olduğunu sanıyordu. Elindeki fenerin ışığı ağaçlar arasında sağa sola oynadıkça gölgeler üzerine atlıyor ve ona pis pis bakıyorlardı. İleri ve aşağı doğru yürümeliydi.

On ya da onbeş dakika daha hızlı hızlı yürümeye devam etti, artık iliklerine kadar ıslanmıştı ve titriyordu; yavaş yavaş önünde bir yerlerde, başka bir ışık daha olduğunu fark etti. Bu çok soluk bir ışıktı ve Random bunun kendi hayal gücünün ürünü olmadığına emin değildi. Daha iyi görebilmek için fenerini kapattı. Gerçekten de ilerde bir yerlerde soluk bir ışık varmış gibi görünüyordu. Bunun ne olduğunu bilemiyordu. Fenerini tekrar yakarak tepeden aşağı, bu şey her neyse ona doğru yoluna devam etti.

Bununla birlikte ormanda da bir tuhaflık vardı.

Bunun ne olduğunu pek söyleyemiyordu, ama ağaçlar güzel bir ilkbaharı bekleyen canlı, neşeli ve sağlıklı ağaçlar gibi görünmüyorlardı. Bu ağaçlar hastalıklı açılarla birbirlerine yaslanmış, sanki solgun ve çürümüş gibi görünüyorlardı. Random, birkaç kez, yanlarından geçerken ona doğru uzanıyorlarmış gibi bir hisse kapıldı, ama bu aslında elindeki ışık yüzünden titreşip silkinen gölgelerin yol açtığı bir göz aldanmasıydı.

Tam da aynı anda ağaçlardan birinden önüne, otuz kırk santimetre uzağına bir şey düştü. Korkarak geriye sıçradı, bunu yaparken de elindeki feneri ve paketi yere düşürdü. Hemen çömeldi ve cebindeki ucu sivriltilmiş taşı dışarı çıkardı.

Ağaçtan düşen şey hareket ediyordu. Yerde duran fenerinin ışığı bu şeyi aydınlatıyor, kocaman biçimsiz bir gölge ışığın içinden sendeleyerek yavaşça ona doğru yaklaşıyor, yağmurun yeknesak ıslığını bastıran hışırtılar ve tıpırtılar duyabiliyordu. Toprağı parmaklarıyla araştırarak yerde yatan

fenerine doğru uzandı, buldu ve ışığı kendisine yaklaşmakta olan yaratığa tuttu.

Aynı anda birkaç metre ötesindeki ağaçtan bir tane daha düştü. Fenerin ışığını çılgınca birinden diğerine çevirdi. Sivri taşını atmaya hazır vaziyette havaya kaldırdı.

Aslında yaratıklar çok ufaktı. Onları olduğundan büyük gösteren şey ışığın açısıydı. Üstelik yalnızca küçük değil, aynı zamanda tüylü ve pek sevimliydiler. Bu arada ağaçtan bir tane daha düşmüştü. Bu seferki ışığın aydınlattığı küçük alanın içine düşmüştü ve kız onu rahatça görebiliyordu.

Diğer ikisi gibi bu da düzgün ve dikkatli bir şekilde atlamış, yavaşça dönerek ve kararlı bir şekilde üzerine doğru ilerlemeye başlamıştı.

Kız olduğu yerde kalakaldı. Elindeki taşı hâlâ atmaya hazır bir pozisyonda tutuyordu, ama onu fırlatacağı şeylerin birer sincaptan başka bir şey olmadığını her an biraz daha iyi anlıyordu. Ya da en azından sincap benzeri şeyler olduklarını. Yumuşak, sıcak ve sincap benzeri sevimli şeyler hiç de hoşlanmadığı bir şekilde ona doğru ilerliyorlardı.

Fenerinin ışığını doğrudan en öndekine doğru tuttu. Hayvan saldırgan, ısrarcı, kulak tırmalayıcı sesler çıkarıyor ve küçük pençelerinden birinde pembe renkli ıslak bir paçavra taşıyordu. Random taşını tehditkâr bir tavırla kaldırdı, ama bunun, ıslak paçavrayla yaklaşan hayvanın üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Geri çekildi. Bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Eğer yaklaşanlar parlak kesici dişlerini göstererek hırlayıp homurdanan kötülük dolu canavarlar olsaydı, onlara saldırmakta hiç tereddüt etmezdi, ama bunu yapanlar minik sincaplar olunca ne yapacağını kestiremiyordu.

Bir adım daha geriledi. İkinci sincap sağına doğru ilerleyerek bir çevirme harekatına girişmişti. O da küçük pençesinde bir şey taşıyordu. Bir fincan taşıyordu. Meşe palamutu takkesine benzer bir şey. Üçüncüsü onun hemen arkasındaydı ve o da ilerliyordu. Peki, o ne taşıyordu? Küçük ve ıslak bir kâğıt parçası, diye düşündü Random.

Bir adım daha geri gideyim derken bir ağaç köküne takılıp sırtüstü yere yuvarlandı.

İlk sincap hemen öne fırladı ve üzerine sıçrayıverdi. Gözlerinde buz gibi kararlı bir bakış ve pençesinde ıslak pembe bir paçavrayla karnından yukarı ilerledi.

Random ayağa fırlamaya çalıştı, ama yalnızca bir iki santimetre doğrulabildi. Karnının üstündeki sincabın irkilmesi onu da irkiltmişti. Sincap donup kaldı ve küçük pençeleriyle ıslak giysisinin üzerinden kızın derisine yapıştı. Sonra yavaşça, santim santim ilerleyerek üzerine tırmandı, durdu ve paçavrayı ona uzattı.

Random olayın garipliği ve sincabın pırıltılı minik gözlerinin etkisiyle neredeyse hipnotize olmuş gibiydi. Sincap paçavrayı bir kez daha ona uzattı. Bezi tekrar tekrar ona doğru uzatıyor ve ısrarla tiz sesler çıkarıyordu. Bu durum, Random en sonunda kararsız ve tedirgin bir halde paçavrayı ondan alana kadar devam etti. O zaman bile sincap dikkatle onu izlemeye devam etti, gözlerini hızlı hareketlerle kızın yüzünde gezdiriyordu. Yağmur ve çamur yüzünden aşağı boşanıyor ve üzerinde de sincabın biri oturuyordu. Elindeki bez parçasıyla gözlerine giren çamuru biraz temizledi.

Sincap bir zafer çığlığı attı, paçavrayı tekrar kaptı, üzerinden aşağı atladı, karanlık ve boğucu gecenin içine doğru koştu, bir ağaca tırmandı, gövdesindeki bir oyuğa daldı ve arkasına yaslanıp bir sigara yaktı.

Bu arada Random içi yağmur dolu meşe palamutu takkesinden yapılmış fincanı ve kâğıt parçasını taşıyan sincapları başından savmaya çalışıyordu. Bir yandan da poposu üzerinde sürünerek geriliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Gidin başımdan!"

Sincaplar korkuyla kaçıştılar, sonra aynı hızla ve hediyeleriyle birlikte tekrar ileri atıldılar. Random taşını onlara doğru salladı. "Gidin!" diye haykırdı.

Sincaplar korkuyla sağa sola kaçıştılar. Sonra birisi dosdoğru üstüne atlayıp meşe palamutu takkesini kucağına bıraktı ve geri dönüp karanlığa daldı. Diğeri bir süre titreyerek olduğu yerde kaldı, sonra elindeki kâğıt parçasını düzgün bir şekilde Random'ın önüne bırakıp kayboluverdi.

Bir kez daha tek başına kalmıştı, ama şaşkınlık içinde titriyordu. Dengesizce ayağa kalktı, taşını ve paketini yerden aldı, bir an tereddüt ettikten sonra kâğıt parçasını da aldı. Öyle ıslanmış ve kırışmıştı ki ne olduğunu anlamak çok zordu. Gemilere koydukları uçuş dergilerinden kopmuş bir parçaya benziyordu.

Tam Random bütün bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken bulunduğu açıklığa doğru yürüyen bir adam ortaya çıktı, silahını doğrultup kızı vurdu.

Arthur kızdan üç beş kilometre geride, tepenin yokuş kısmında ümitsizce fırtınayla boğuşmaktaydı.

Aramaya başladıktan birkaç dakika sonra geri dönmüş ve yanına bir fener almıştı. Pilli olmayan bir fener. Buradaki tek pilli fener Random'ın yanında getirdiğiydi. Arthur'unki zayıf ışıklı bir tür gemici feneriydi: Yanıcı balık yağının depolanabileceği bir haznesi, kuru otlardan yapılma bir fitili vardı, Bütünüyle Normal Hayvanın bağırsaklarından yapılma şeffaf bir tabakayla kaplanmış ve Strinder'in ocağından çıkma, delikli metal bir kutuydu.

İşte bu fener şimdi sönmüştü.

Arthur birkaç saniye hiçbir faydası olmayacağını bile bile onu kurcaladı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında bu şeyi tekrar alev almaya ikna etmesinin hiçbir yolu olmadığı açıktı, ama göstermelik de olsa denemek gerekiyordu. Sonra feneri gönülsüzce bir kenara fırlatıp attı.

Şimdi ne yapacaktı? Durum umutsuzdu. İliklerine kadar ıslanmış, giysileri yağmurdan ağırlaşıp şişmişti ve bütün bunlar yetmezmiş gibi üstüne bir de karanlıkta kaybolmuştu.

Bir an için kör edici ışığın içinde kaybolmuşken hemen ardından yine karanlığa gömüldü.

Ama çakan şimşek ona hiç olmazsa tepenin ucuna çok yaklaşmış olduğunu göstermişti. Bir kez yapacağı şeyi göğüsleyince ... aslında ne yapacağına o da pek emin değildi. Buna oraya gidince karar verecekti artık.

İleri doğru topallayarak tırmandı.

Birkaç dakika sonra nefes nefese bir şekilde tepede durduğunu biliyordu. Aşağıda bir yerlerde ışıltıya benzer soluk bir şey vardı. Bunun ne olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama bu konuda düşünmeyi de hiç istemiyordu zaten. Bununla birlikte gidebileceği tek yer, bu ışıltının olduğu yerdi, bu yüzden de kaybolmuşluk ve korku hisleri içinde tökezleyerek ona doğru ilerlemeye başladı.

Ölümcül ışının çakışı Random'ın içinden geçip gitmişti ve yaklaşık iki saniye sonra da ateş eden adam da aynı şekilde içinden geçip gitti. Adam ona bakmamıştı bile. Onun arkasında duran birini vurmuştu ve Random arkasına dönüp baktığında onu vurduğu adamın yanına çömelip ceplerini karıştırırken gördü.

Görüntü dondu ve ardından kayboldu. Bir saniye sonra yerini dev boyutlarda bir dizi diş almıştı ve

dişler mükemmel bir şekilde parlak kırmızıya boyanmış devasa bir çift dudakla çevriliydi. Yoktan var olu veren mavi renkli kocaman bir diş fırçası titreşen yağmur perdesinin ardında pırıldamaya devam eden dişleri köpükler içinde fırçalamaya başladı.

Random bunun ne olduğunu anlamak için gözlerini iki kez kırpıştırdı.

Bu bir reklam filmiydi. Ona ateş eden adam uçuş sırasında gösterilen holografik filmlerden bir parçaydı. Geminin düştüğü noktaya çok yakınlaşmış olmalıydı. Anlaşılan geminin sistemlerinden bir kısmı diğerlerinden daha zor yok oluyordu.

Yolculuğunun bundan sonraki yedi yüz metresi özellikle zordu. Soğuk, yağmur ve karanlıkla boğuştuğu yetmezmiş gibi bir de geminin eğlence sisteminin kalıntılarıyla uğraşması gerekiyordu. Etrafında durmaksızın patlayan uzay gemileri, jetmobiller ve helipodlar geceyi aydınlatıyor, garip şapkalı kötü adamlar bedeninden geçip uyuşturucu alış verişi yapıyor, sol tarafında kalan küçük bir açıklıkta Hallapolis Devlet Opera korosu ve orkestrası ortak olarak Rizgar'ın *Woont'lu Blamwellamum* operasının dördüncü perdesinden AnjaQuantin Yıldız Muhafızlarının kapanış marşını çalıyordu.

Derken son derece iğrenç görünüşlü bir kraterin fokurdayan ağzına ulaştı. Çukurun ortasında duran ve başka bir durumda muazzam büyüklükte bir karamelli sakızı andıracak olan, ama aslında büyük bir uzay gemisinin kalıntıları olan şey çevreye hâlâ hafif ve sıcak bir pırıltı yayıyordu.

Uzun bir süre kalıntıya bakarak dikildi ve en sonunda kraterin ağzı boyunca yürümeye başladı. Artık ne aradığına emin değildi, ama yine de dehşet verici çukuru solunda tutarak ilerlemeye devam ediyordu.

Yağmur biraz hız kaybetmeye başlamıştı, ama hâlâ epey şiddetliydi, Random kutunun içinde ne olduğunu bilmediği ve hassas ya da zarar görebilecek bir şey olup olmadığına emin olmadığı için onu açabileceği kuru bir yer bulması gerektiğini düşünüyor, bir yandan da düştüğünde zarar görmemiş olduğunu umuyordu.

Fenerini çevredeki ağaçların üzerinde gezdirdi, ağaçlar burada seyrekleşmişti, çoğu yanmış ve kırılmıştı. Yarı yolda bir yerde, sığınabileceği biçimsiz bir kaya çıkıntısı görüyordu sanki ve oraya doğru yürümeye başladı. Her yerde alev almadan önce gemiden fırlayan ıvır zıvırların oluşturduğu yığınlar vardı.

Kraterin ağzından iki ya da üç yüz metre ilerlediğinde yumuşak pembe kumaş parçalarına rastladı. Sırılsıklam ve çamurlu bir halde, kırılmış ağaçlardan aşağı sarkıyordu. Random bunun babasının hayatını kurtaran kaçış kozası olduğunu tahmin etti ve bu doğruydu. Yanına giderek onu daha yakından inceledi. Sonra yerde, yakınlarında duran ve yarı yarıya çamura gömülü bir şey dikkatini çekti.

Onu yerden aldı, üzerindeki çamuru temizledi. Küçük boyda bir kitap büyüklüğünde elektronik bir cihazdı bu. Dokunduğunda kapağı üzerinde kocaman dostane görünüşlü harfler hafif bir parıltıyla parlamaya başlamıştı. Harfler PANİĞE KAPILMA diye yazıyordu. Bu şeyin ne olduğunu anlamıştı. Babasına ait olan *Otostopçunun Galaksi Rehberi'ydi* bu.

Onu görür görmez kendisini birden güvende hissetti. Başını gökyüzüne çevirerek yağmurun yüzünü yıkayıp ağzına girmesine izin verdi.

Kafasını sallayıp kayalara doğru aceleyle ilerledi. Üzerlerine tırmanır tırmanmaz da mükemmel bir şey buldu. Bu bir mağara ağzıydı. Fenerin ışığını mağaranın içerilerine doğru çevirdi. Burası kuru ve güvenli bir yere benziyordu. Adımlarını dikkatle atarak içeri yürüdü. Genişti, ama fazla derin değildi. Yorgunluktan tükenmiş, ama rahatlamış bir halde düz bir kayanın üzerine oturdu, kutuyu önüne yerleştirdi ve hemen açmaya koyuldu.

onyedi

Uzun bir süre boyunca Evrenin "kayıp maddesi" denen şeyin nereye gittiği konusunda tahminler yürütülmüş, tartışmalar yapılmıştır. Galaksinin bir ucundan diğerine tüm önemli üniversitelerin bilim bölümleri onu önce uzak galaksilerin merkezlerinde, sonra tüm evrenin merkezinde ve sınırlarında araştırıp soruşturabilmek için gittikçe daha gelişmiş cihazlar kullanmaya başlamışlardı, ama en sonunda aranan şeyin izi bulunduğundaysa bu maddenin aslında bütün cihazların içine sarıldığı malzeme olduğu anlaşılmıştı.

O kutunun içinden de bol miktarda kayıp madde çıktı. Random gelecek nesil fizikçilerinin, şimdiki fizikçilerin ulaştığı bulgular kaybolup unutulduğunda bile iz sürebilmeleri ve onu baştan keşfedebilmeleri için bu beyaz renkli küçük ve yumuşak topları kutudan çıkarıp attı.

Kayıp madde topaklarının arasından sıradan görünümlü siyah bir disk çıkarıp yanındaki kayanın üzerine koydu. Kayıp maddeleri iyice karıştırıp başka bir şey, bir kullanma kılavuzu, fiş ya da benzer bir şeyler daha olup olmadığını anlamaya çalıştı, ama başka bir şey bulamadı. Yalnızca siyah bir disk vardı.

Fenerini onun üzerine tuttu.

Bunu yaptığındaysa görünüşte hiçbir belirgin özelliği olmayan diskin yüzeyinde çatlaklar belirmeye başladı. Random önce tedirgin olup geri çekildi, ama sonra bu nesne artık her neyse, onun yalnızca kendi kendine açılmakta olduğunu anladı.

Bu işlem hayran olunacak kadar güzeldi. Olağanüstü bir karmaşıklıktaydı, ama aynı zamanda bir o kadar da basit ve zarifti. Kendi kendine açılan bir origami parçasını ya da sadece birkaç saniye içinde goncadan güle dönüşen bir tomurcuğu andırıyordu.

Birkaç saniye önce pürüzsüz düzgünlükteki siyah diskin olduğu yerde şimdi bir kuş bulunuyordu. Kanatlarını çırparak havada asılı kalan bir kuş.

Random dikkatli ve temkinli bir şekilde gerilemeye devam etti.

Kuş hafiften pikka kuşuna benziyordu, ama ondan azıcık daha küçüktü. Yani aslında pikka kuşundan daha büyüktü veya daha kesin konuşmak gerekirse tamı tamına aynı boyutta ya da pikka kuşunun en azından iki katı kadardı. Üstelik pikka kuşlarından çok daha mavi ve çok daha pembe olmakla birlikte, aynı zamanda simsiyahtı.

Bu kuşta Random'ın adını hemen koyamayacağı çok daha tuhaf bir şey vardı.

Pikka kuşlarına kesinlikle benzeyen tarafı, her ikisinin de sizin göremediğiniz bir şeyi gözlüyormuş gibi bakan gözleriydi.

Ansızın ortadan kayboldu.

Derken aynı şekilde ansızın her şey kararıverdi. Random gergin bir şekilde olduğu yerde çömeldi ve cebindeki keskin uçlu taşı yeniden yokladı. Sonra karanlık çekildi, kendi üzerine kıvrılıp büzülerek bir top halini aldı, ardından bir kez daha kuş biçimine girdi. Random'ın önündeki boşlukta, kanatlarını yavaş yavaş çırparak ve gözlerini üstüne dikerek öylece asılı kaldı.

"Özür dilerim," dedi ansızın, "şimdi de kalibre ayarımı yapmam gerekiyor. Bunu söylediğim zaman beni duyabiliyor musun?"

“Ne zaman neyi söylerken?” diye sordu Random.

“Güzel,” dedi kuş. “Peki bunu söylediğim zaman duyabiliyor musun?” Bu kez daha yüksek bir tonda konuşmuştu.

“Evet, tabii ki duyabiliyorum!” dedi Random.

“Ya bunu duyabiliyor musun?” diye sordu kuş, bu kez mezardan gelir gibi derin bir sesle.

“Evet?”

Sonra bir sessizlik oldu.

“Hayır, anlaşılan duymuyorsun,” dedi kuş birkaç saniye sonra. “Güzel. Pekâlâ. 20 ila 16 Khz arasındaki sesleri işitebiliyorsun. Peki. Bu senin için yeterince rahat mı?” diye sordu hoş ve hafifçe bir tenor sesle. “Üst sınırlarda kulak tırmalayıcı ve rahatsız edici bir ahenksizlik yok değil mi? Anlaşılan hayır. Güzel. Bunları veri kanalları olarak kullanabilirim. Şimdi. Benden kaç tane görüyorsun?”

Hava ansızın iç içe geçmiş bir sürü kuşla doldu. Random sanal gerçeklikler arasında vakit geçirmeye alışkındı, ama bu şimdiye kadar karşılaştığı her şeyden daha garipti. Adeta uzamın tüm geometrisi kesintisiz kuş şekilleriyle baştan aşağı yeniden düzenlenmiş gibiydi.

Random soluğunu tutarak kollarını yüzüne kapattı. Bunu yaparken kolları kuş şekilli boşlukta hareket etmişti.

“Hımmm, anlaşılan gereğinden fazla oldu,” dedi kuş. “Şimdi nasıl?”

Şimdi bir tünel dolusu kuş oluşturmuştu, sanki paralel aynalar arasına sıkışmış bir kuşun sonsuzluğa yansıyan görüntüsüymüş gibi görünüyordu.

“Sen nesin?” diye haykırdı Random.

“Bu konuya birazdan geleceğiz,” dedi kuş. “Yalnızca kaç tane olduğumu söyle, lütfen.”

“Yani, sanki...” Random çaresizce uzakları işaret ediyordu.

“Anlıyorum. Boyut olarak hâlâ sonsuz sayıda, ama en azından doğru boyutsal matriste çalışıyoruz. Güzel. Hayır, yanıt bir *portakal* ve iki limon olacaktı.”

“*Limon mu?*”

“Eğer üç limonum ve üç portakalım olsaydı, sonra iki portakal ve bir limonu kaybetseydim elimde ne kalırdı?”

“Hı?”

“Pekâlâ. Yani zamanın *bu* yöne aktığını düşünüyorsun demek. İlginç. Ben hâlâ sonsuz mu görünüyorum?” diye sordu, boşlukta bir o yana bir bu yana doğru şişerek. “Şimdi sonsuz muyum? Ne kadar sarıyım?”

Kuş an be an akılları durduracak şekil ve sayı değişikliklerine uğruyordu.

“Yapamıyorum ... .” dedi Random, perişan bir şekilde.

“Yanıtlamak zorunda değilsin. Artık seni izleyerek yanıtları anlayabiliyorum. O halde annen miyim? Yoksa kaya mı? Kocaman, ezilebilir yumuşaklıkta ve bir yılan gibi kıvrım kıvrım mıyım? Hayır mı? Peki ya şimdi? Geriye doğru gidiyor muyum?”

Bir kez olsun kuş tamamen hareketsiz kaldı.

“Hayır,” dedi Random.

“Aslında gidiyordum. Zaman içinde geriye gidiyordum. Hımm. Pekâlâ, sanırım artık bütün bunları hallettik. Eğer merak ediyorsan şu kadarını söyleyebilirim ki, siz, sizin evreninizde, adına uzay dediğiniz her üç boyutta da özgür bir şekilde hareket edebiliyorsunuz. Zaman dediğiniz dördüncü bir boyuttaysa düz bir çizgi üzerindesiniz ve beşinci bir boyutta olduğunuz yere kök salıyorsunuz ki

ihtimal hesaplarının ilk temel şartı budur. Bundan sonra işler biraz karışıyor ve onüçüncü ile yirmiikinci boyutlar arasında öğrenmek bile istemeyeceğiniz şeyler oluyor. Aslında şu an için bütün bilmen gereken evrenin sizin düşünebileceğinizden çok daha karmaşık olduğu, hatta düşünme işine başlarken onun kahrolası karmaşıklıkta bir şey olduğunu düşünerek başlamış olsan bile. Eğer "kahrolası" gibi sözcükler sizi rahatsız ediyorsa bunları kullanmaktan kolaylıkla vazgeçebilirim."

"Hangi kahrolası sözcükleri kullanmak istiyorsan kullan."

"Öyle yapacağım."

"Sen nesin peki?"

"Ben *Rehber'*im. *Senin* evreninde *senin Rehberinim.* Hatta ben, teknik olarak Her Çeşit Genel Karman Çormanlık adıyla bilinen ve şey anlamına gelen ... dur, en iyisi sana göstereyim."

Havada döndü ve mağaranın dışına çıktı. Sonra tekrar şiddetlenmeye başlayan yağmurun altında bir çıkıntıya tünedi.

"Gel," dedi, "bunu seyret."

Bir kuşun kendisine patronluk taslaması Random'ın hoşuna gitmiyordu, ama yine de onu mağaranın ağzına kadar izledi. Bir eli hâlâ cebindeki taşı yokluyordu.

"Yağmur," dedi kuş. "Görüyorsun değil mi? Yalnızca yağmur."

"Yağmurun ne olduğunu biliyorum."

Damlalar gecenin içinden perde perde iniyor ve aralarından ay ışığı süzülüyordu.

"O halde anlat bakalım, nedir?"

"O halde anlat bakalım nedir de ne demek? Bana bak, sen kimin neyisin? O kutuda ne işin vardı? Ne yani, sonunda bana yağmurun ne olduğunu soran bir kuş bulmak için mi bütün geceyi ormanda koşmak ve çıldırmış sincapları kovalayarak geçirmek zorunda kaldım? Yağmur denen şey lanet olası gökyüzünden dökülen sudan başka bir şey değil, tamam mı? Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı, yoksa artık eve dönebilir miyiz?"

Kuş yanıtlamadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Eve mi gitmek istiyorsun?"

"Benim evim yok!" Random öyle yüksek sesle haykırmıştı ki neredeyse kendisi bile şok olmuştu.

"Yağmura iyi bak ..." dedi *Rehber* kuş.

"Zaten yağmura bakıyorum! Etrafta bakılacak başka ne var ki?"

"Ne görüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun, seni salak kuş? Yalnızca tonlarca yağmur görüyorum. Yalnızca dökülen sular."

"Suda ne tür şekiller görüyorsun?"

"Şekiller mi? Şekil falan yok. Yalnızca ..."

"Yalnızca bir karman çormanlık," dedi *Rehber* kuş.

"Evet."

"Peki şimdi ne görüyorsun?"

Kuşun gözlerinden, görülebilme sınırının tam eşiğinde incecik ve soluk bir ışık huzmesi yayıldı. Çıkıntının altındaki kuru havada görülebilecek hiçbir şey yoktu. Ama ışık huzmesinin yağmur damlalarıyla kesiştiği yerde düz bir ışık tabakası oluştu. Öylesine parlak ve canlıydı ki elle tutulabilecek kadar somut görünüyordu.

"Ah, harika. Bir lazer gösterisi," dedi Random huysuzlanarak. "Daha önce hiç *böyle* bir şey görmemiştim, yaklaşık beş milyon rock konserinde gördüklerimi saymazsak tabii."

"Bana *ne gördüğünü söyle*!"

“Yalnızca düz bir yüzey! Salak kuş.”

“Orada eskiden olana göre yeni bir şey yok. Ben yalnızca dikkatini belirli anlarda belirli damlalara çekmek için ışığı kullanıyorum, o kadar. Şimdi ne görüyorsun?”

Işık söndü.

“Hiçbir şey.”

“Şimdi de az önce yaptığım şeyin aynısını yapıyorum, ama kızılötesi ışınları kullandığım için göremiyorsun.”

“Peki göremediğim bir şeyi bana göstermenin anlamı ne?”

“Şunun için: Bir şeyi görmen onun orada olduğu anlamına gelmez. Aynı şekilde bir şeyi görememen de onun orada olmadığı anlamına gelmez. Her şey algılarının senin dikkatini nereye yönelttiğine bağlıdır.”

“Ben bunlardan sıkıldım,” dedi Random ve sonra birden nefesi kesildi.

Yağmurun altında bir şeylerden ürkmüş gibi görünen babasının devasa ve çok canlı üç boyutlu bir görüntüsü asılıydı.

Random’ın üç kilometre kadar gerisinde, ağaçlar arasında yürümeye çabalayan babası ansızın durdu. Bir şeylerden ürkmüş gibi görünen görüntüsünü yaklaşık üç kilometre ilerisinde, yağmurla dolu gökyüzünde görünce ürkmüştü. Yürüdüğü yönün sağında ve yaklaşık üç kilometre uzağında bir yerde.

Neredeyse tamamen kaybolmuş durumdaydı; soğuktan, ıslanmaktan ve yorgunluktan öleceğine inanmış, yalnızca ne olacaksa artık bir an önce olmasını dilemeye başlamıştı. Üstelik az önce bir sincap ona bütün sayfaları eksiksiz bir golf dergisi getirmişti ve artık beyni homurdanıp saçmalamaya başlamıştı.

Gökyüzünde kendisinin kocaman ve pırıl pırıl bir görüntüsünü görmesi, ona beyninin böyle homurdanıp saçmalamakta haklı olduğunu, ama yürümekte olduğu yön konusunda muhtemelen yanıldığını anlatmıştı aslında.

Derin bir nefes alarak döndü ve yönünü açıklanması güç ışık gösterisine doğru çevirdi.

“Pekâlâ, bunun neyi kanıtlaması gerekiyor?” diye ısrarla sordu Random. Onu şaşırtan şey, böyle bir görüntüyle karşılaşmaktan çok, bu görüntünün babasına ait olmasıydı. İlk hologramını iki aylıkken görmüş, hatta oynaması için bu hologramın içine bırakılmıştı. En son hologramınıysa yaklaşık yarım saat önce AnjaQuantin Yıldız Muhafizları Marşı çalınırken izlemişti.

“Yalnızca onun artık orada olmadığını ya da az önceki ışık tabakasından daha fazla orada olmadığını,” dedi kuş. “Bu, yalnızca bir yönde hareket eden gökyüzünden akan su ile duyu organlarının saptayabileceği frekanslarda başka bir yöne giden ışığın etkileşiminden ibaret. Görünüşe göre bu, zihninde somut bir görüntü yaratıyor, ama her şey Genel Karman Çormanlık içindeki görüntülerden ibaret. İşte sana bir tane daha.”

“Annem!” dedi Random.

“Hayır,” dedi kuş.

“Ben annemi görünce tanırım!”

Görüntü gri renkli hangar benzeri geniş bir binanın içinde duran uzaygemisinden çıkan bir kadının görüntüsüydü. Ona bir grup uzun, ince yapılı, morumsu yeşil renkli yaratık eşlik etmekteydi. O kesinlikle Random’ın annesiydi. Yani neredeyse kesinlikle. Aslında Trillian düşük yerçekimli bir yerde bu kadar güvensiz yürümezdi ya da eski ve sıkıcı bir yaşam-destek ortamında bulunduğunda yüzünde böylesine inanılmaz bir ifadeyle etrafına bakmaz veya böyle antika görünüşlü eski bir kamera taşımazdı.

“Kim öyleyse?” diye sordu Random.

“İhtimal ekseni üzerindeki annenin uzantısının bir parçası,” dedi *Rehber* kuş.

“Ne demek istediğini hiçbir şekilde anlamadım.”

“Uzay, zaman ve ihtimal, ki her birinin birer ekseni vardır ve bu eksenler boyunca hareket edersin.”

“Hâlâ anlamıyorum. Ama sanırım ... Hayır. Açıkla.”

“Ben eve gitmek istediğini sanıyordum.”

“Açıkla!”

“Evini görmek ister miydin?”

“*Görmek* mi? O yıkıldı!”

“İhtimal ekseni boyunca süreksizlik gösteriyor. Bak!”

Yağmurun altında şimdi çok garip ve harika bir şey belirmişti. Bu kocaman mavi yeşil bir küreydi. Sislerle, bulutlarla kaplıydı ve siyah, yıldızlı bir fonun önünde görkemli bir yavaşlıkla dönmekteydi.

“Şimdi orada,” dedi kuş. “Şimdi de yok.”

Üç kilometreden biraz daha az bir mesafede olan Arthur Dent öylece kalakalmıştı. Gördüğü şeye inanamıyordu; orada, önünde, yağmurla sarmalanmış bir şekilde, ama gecenin karanlığının ortasında parlak ve capcanlı asılı duruyordu - Yerküre. Görüntüyü görür görmez nefesi kesildi. Nefesinin kesildiği andaysa görüntü yok oluverdi. Derken yeniden ortaya çıktı. Sonra, Arthur’un pes edip saçını başını yolmasına sebep olan da bu bölümdü zaten, görüntü bir sosise dönüştü.

Başının üzerinde sallanan bu kocaman mavi yeşil renkli, ıslak ve sisler içindeki sosisin görüntüsü Random’ı da irkilmişti. Şimdi bu görüntü bir sosis dizisine, daha doğrusu içindeki sosislerin çoğunun eksilmiş olduğu bir sosis dizisine dönüşmüştü. Sosisleri birbirine bağlayan parlak ipin tamamı havada baş döndürücü bir dansla kıvrılıp bükülüyordu. Nihayet yavaşladı, belirsizleşti ve gecenin pırıltılı karanlığı içinde kayboldu.

"Bu da neydi?” diye sordu Random kısık bir sesle.

“Aralıklı olarak varlığını sürdüren bir nesneye kendi ihtimal ekseni boyunca atılan bir bakış.”

“Anlıyorum.”

“Nesnelerin çoğu kendi ihtimal eksenleri boyunca dönüşüme uğrar ve değişirler, ama senin kökenin olan gezegen biraz daha farklı bir şey yapıyor. İhtimal alanı üzerinde fay hattı diyebileceğimiz bir doğru boyunca uzanıyor. Bu da onun çok sayıda ihtimal koordinatında var olmadığı anlamına geliyor.

Yerkürenin doğuştan gelen bir dengesizliği var, ki bu daha çok Çoğul bölgeler olarak saptanan alanlarda yer alan nesnelere özgü bir özelliktir. Bunlar sana bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Gidip kendi gözünle görmek ister miydin?"

"Nereye ... Yerküre'ye mi?"

"Evet."

"Bu mümkün mü?"

Rehber kuş yanıtını hemen vermedi. Kanatlarını açtı ve çaba göstermeksizin sergilediği bir zarafet içinde havaya yükselerek dışarıya, şimdi yeniden biraz hafiflemeye başlamış olan yağmura doğru uçtu.

Karanlık gökyüzüne heyecan verici şekilde yükselirken etrafında ışıklar çakıyor ve boyutlar onu izlerken heyecanla titreşiyordu. Bir dalış yapıp döndü, ardından havada bir daire çizdi ve tekrar döndü, nihayet Random'ın yüzünün yarım metre ötesinde kanatlarını hafif hafif çırparak sessizce durdu.

Tekrar konuşmaya başladı.

"Evren senin için uçsuz bucaksız. Zamanda ve uzayda engin bir yer kaplıyor. Bunun nedeniyse onu algıladığınız filtreler. Oysa ben filtresiz olarak yaratıldım, bu da bütün olası evrenleri barındıran, ama aslında kendisi herhangi bir büyüklüğe sahip olmayan Genel Karman Çormanlığı bütünüyle görebildiğim anlamına geliyor. Benim için her şey mümkündür. Ben her şeyi bilirim, her şeyi yaparım ve korkunç bir şekilde kendimi beğenirim, dahası kendi kendimi taşırım ve beni çok kullanışlı bulmanız mümkündür. Bu söylediklerimin ne kadarının doğru olduğunuysa kendin bulacaksın artık."

Random'ın yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi.

"Seni lanet olası küçük şey. Beni dolduruşa getirmeye mi çalışıyorsun?"

"Söylediğim gibi her şey mümkün."

Random bir kahkaha attı. "Pekâlâ," dedi. "Haydi, Yerküre'ye gitmeye çalışalım. Yerküre'ye, eee, onun ... şeyinde bir noktaya ... eee."

"İhtimal ekseninde bir noktaya mı gidelim?"

"Evet, havaya uçurulmadığı bir noktaya. Pekâlâ. *Rehber* sensin. Oraya nasıl gideceğiz?"

"Ters mühendislikle."

"Ne?"

"Ters mühendislik. Zamanın akışı benim için önemsiz. Sen ne istediğine karar ver, ben de onun olmuş olduğuna emin olayım."

"Şaka yapıyorsun."

"Her şey mümkündür."

Random kaşlarını çattı. "Gerçekten *şaka* yapıyorsun, değil mi?"

"Şöyle ifade edeyim," dedi kuş. "Ters mühendislik bize, şu anda bulunduğumuz galaktik bölgeden ancak yılda bir geçen, o son derece az sayıdaki uzaygemilerinden birinin seni alıp almama konusunda karar vermesini bekleme işinden kurtulmanızı sağlayacak. Bir yere gitmek istersen, bir gemi gelir ve seni alır. Pilot durup seni almaya karar vermesinin milyonlarca nedenden biri olduğunu düşünebilir. Gerçek nedense, onun bunu yapmasına benim karar vermiş olmamdır."

"Bu senin kendini beğenmiş halin, öyle değil mi, küçük kuş?"

Kuş sessiz kaldı.

"Pekâlâ," dedi Random. "Beni Yerküre'ye götürecek bir gemi istiyorum."

"Bu olur mu?"

Gemi öylesine sessizdi ki neredeyse tepesine inene kadar Random onun alçalmakta olduğunu fark bile edememişti.

Arthur da onu görmüştü. Şimdi Random'ın bir buçuk kilometre uzağındaydı ve ona yaklaşıyordu. Tam ışıklı sosis gözden kaybolurken bulutların içinden aşağı süzülen hafif pırıltıları görmüş, bunun başka bir *ışık ve ses* oyunu olduğunu sanmıştı.

Gördüğü şeyin gerçek bir uzaygemisi olduğunu anlaması bir iki saniyesini aldı. Geminin, kızının olduğunu tahmin ettiği yere indiğini anlayana kadar bir iki saniye daha geçti. İşte o zaman yağmur yağsın ya da yağmasın, ayağı incinmiş olsun ya da olmasın, karanlık ya da aydınlık olsun hiç düşünmeksizin aniden ve gerçekten koşmaya başladı.

Neredeyse anında düştü ve dizini bir kayaya çarparak fena halde yaralandı. Hemen ayağa fırlayıp yeniden denedi. İçinde Random'ı tamamen kaybetmekte olduğuna dair dondurucu gibi bir his vardı. Topallayarak ve lanetler yağdırarak koştu. Kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordu, ama kutunun üzerindeki isim Ford Prefect idi ve koşarken lanetler yağdırdığı da işte bu isimdi.

Gemi Random'ın şimdiye kadar gördüğü en seksi ve en güzel gemilerden biriydi.

Hayranlık vericiydi. Gümüş renkli, ipek gibi parlak ve dile dökülemez bir şeydi.

Eğer dikkatli davranmasa bunun bir RW6 olduğunu düşünecekti. Sessizce yakınına indiğinde geminin gerçekten de bir RW6 olduğunu fark etti ve heyecandan neredeyse nefes alamaz hale geldi. RW6 yalnızca toplumsal huzursuzluğu kışkırtmak üzere tasarlanmış dergilerde görebileceğiniz türden bir şeydi.

Aynı zamanda çok da tedirgindi. Geminin geliş tarzı ve zamanlaması rahatsız ediciydi. Bu ya en acayibinden bir rastlantıydı ya da etrafında çok tuhaf ve endişe verici bir şeyler oluyordu. Biraz gergin bir halde geminin kapısının açılmasını bekledi. *Rehber*'i -Random artık onu kendisine aitmiş gibi düşünüyordu- sağ omuzunun üzerinde hafifçe yükselmişti ve kanatlarını neredeyse hiç çırpmadan bekliyordu.

Kapı açıldı. Soluk bir ışık göründü. Bir iki saniye geçti ve dışarı bir siluet çıktı. Gözlerinin karanlığa alışması için bir süre kıpırdamadan beklediği açıkça anlaşılabiliyordu. Sonra orada durmakta olan Random'ı görüp birazcık şaşırdı. Ona doğru yürümeye koyuldu. Sonra aniden şaşkınlık içinde bağırdı ve kızın üzerine koşmaya başladı.

Random karanlık bir gecenin ortasında ve kendisini biraz gergin hissederken, üzerine doğru koşulabilecek türde biri değildi. Geminin alçalmakta olduğunu fark ettiğinden bu yana cebindeki sivri taşı gayri ihtiyari yoklamaktaydı.

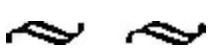

Hâlâ koşan, kayan, tökezleyen, ağaçlara çarpan Arthur sonunda çok geç kaldığını gördü. Gemi

yerde ancak üç dakika kadar kalmış ve şimdi zarif bir biçimde yeniden ağaçların üzerine yükselmişti. İnce bir yağmura çevirmiş fırtınada düzgün bir şekilde dönerek yükselmiş, yükselmiş, derken burnunu gökyüzüne doğru çevirip birden ve hiçbir çaba göstermeksizin bulutların arasına fırlayıvermişti.

Gitmişti. Random içindeydi. Arthur'un bunu bilmesi imkânsızdı, ama yine de ilerleyip her şeyi anlayacaktı. Kızı gitmişti. Babalık işinde şansını denemişti ve sonuçta bu kadar başarısız olmasına kendisi bile inanamıyordu. Koşmaya devam etmek istedi, ama ayakları yalnızca sürükleniyor, dizi çılgın gibi acıyor ve zaten artık çok geç olduğunu biliyordu.

Kendini şu an hissettiğinden daha sefil ve berbat hissedebileceğini sanmıyordu, ama yanılıyordu.

Topallayarak Random'ın sığındığı ve paketi açtığı mağaraya kadar gelebildi. Zeminde yalnızca dakikalar önce buraya inmiş olan geminin izleri vardı, ama Random'dan hiçbir iz yoktu. Teselli edilemez bir halde mağaranın içinde dolandı, boş kutuyu ve etrafa saçılmış kayıp madde toplarından oluşmuş yığınları buldu. Bu konuda biraz öfkelenir gibi oldu. Ona iş bittikten sonra etrafı temizleyip toparlamayı öğretmişti. Böylesi bir nedenden dolayı ona kızmak, gidişine daha az üzülmesini sağlıyordu, çünkü bir daha onu bulmasına imkân olmadığını biliyordu.

Ayağı bir şeye çarptı. Eğilip onu eline aldığında ve ne olduğunu gördüğünde son derece şaşırdı. Bu kendisine ait eski *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ydi. Bu mağaraya nasıl gelmişti? Geminin düştüğü yere dönüp de onu almaya asla niyetlenmemişti. Ne kaza yerini ziyaret etmeyi ne de *Rehber*'i almayı istemişti. Artık hep burada, Lamuella'da kalıp sonsuza kadar sandviç yapacağını düşünmüştü. Bu şey nasıl mağaraya gelmişti. Hâlâ çalışıyordu. Kapağının üzerindeki harfler ona PANİĞE KAPILMA diyerek yanıp sönüyordu.

Mağaradan ayrılarak soluk ve ıslak ay ışığına çıktı. Bir kayanın üstüne oturup Rehber'ine bakmak istedi. Sonra üstüne oturduğu şeyin kaya değil, bir insan olduğunu fark etti.

Arthur korkuyla ayağa fırladı. En çok hangisinden korktuğunu söylemek çok zordu: Kazara üstüne oturduğu kişiyi incitmekten mi, yoksa kazara üstüne oturduğu kişinin kendisini incitmeye kalkacağından mı korkuyordu acaba?

Aslında konuya biraz daha ayrıntılı bir bakış atıldığında, ikinci ihtimal konusunda şimdilik endişelenmesine gerek olmadığı görülebiliyordu. Üstüne oturduğu her kimse baygındı ve bu durum muhtemelen onun neden yerde öylece yattığını açıklıyordu. Bununla birlikte nefes alış verişi düzenliydi. Arthur nabzını yokladı. O da düzgündü.

Bir yanına dönmüş ve hafifçe kıvrılmış olarak yatıyordu. Arthur birine ilk yardım uygulamayalı öylesine uzun bir süre olmuş ve bunu yaptığı yer öylesine uzakta kalmıştı ki şimdi ne yapması gerektiğini gerçekten de hatırlamıyordu. Sonra yapılacak ilk şeyin üzerinde bir ilk yardım çantası bulundurmak olduğu aklına geldi. Kahretsin.

Adamı sırtüstü çevirmeli mi, yoksa çevirmemeli miydi? Ya kırık kemikleri varsa? Ya dilini yutmuşsa? Ya onu mahkemeye verirse? Her şeyden önce, bu adam kimdi?

Tam da o anda baygın adam inledi ve olduğu yerde döndü.

Arthur, acaba diyordu.

Adama baktı.

Bir daha baktı.

Bir daha baktı, yalnızca kesinlikle emin olmak için.

Az önce, kendisini daha kötü hissedemeyeceğini düşünmesine rağmen korkunç bir çöküntü daha yaşadı.

Yerdeki şekil yeniden inledi ve yavaşça gözlerini açtı. Gözlerini Arthur'un üstünde odaklayabilmesi için bir süre geçti, ardından gözlerini kırpıştırdı ve kaskatı kesildi.

"Sen!" dedi Ford Prefect.

"Sen!" dedi Arthur Dent.

Ford yeniden inledi.

"Bu sefer neyin açıklanmasını istiyorsun?" dedi ve bir tür umutsuzluk içinde gözlerini kapattı.

Beş dakika sonra oturmuş, başının kenarındaki koca şişliği ovuşturuyordu.

"O lanet olası kadın kimdi?" diye sordu. "Niye etrafımız sincaplarla sarılı ve bizden ne istiyorlar?"

"Gece boyunca sincaplar beni rahat bırakmadı," dedi Arthur. "Bana durmadan dergiler ve bir şeyler vermeye çalıştılar."

Ford kaşlarını çattı. "Sahi mi?" dedi.

"Ve paçavralar."

Ford düşündü.

“Ha,” dedi. “Burası senin geminin düştüğü yere yakın olmasın?”

"Evet,” dedi Arthur, biraz gergin bir sesle.

“Muhtemelen bu yüzdendir. Arada olur. Geminin kabin robotları yok oldu, ama onları kontrol eden siberbeyinler yaşıyor ve yerel yabani yaşama zarar vermeye başlamışlar. Bütün bir ekolojik sistemi, gelip geçene sıcak havlu ve içecek bir şeylerin sunulduğu, işe yaramaz bir hizmet endüstrisine dönüştürebilirler. Buna karşı bir kanun çıkarılmalı. Muhtemelen vardır zaten. Ama muhtemelen de böyle bir kanun olmasına karşı başka bir kanun daha vardır, ki herkes bundan faydalanıp iş yapsın. Hey be. Ne diyordun?”

“Dedim ki, o kadın benim kızım.”

Ford kafasını ovuşturmayı bıraktı.

“Şunu bir kere daha söyle bakayım.”

“Dedim ki,” dedi Arthur, hafiften diklenerek, “o kadın benim kızım.”

“Bir kızın olduğunu,” dedi Ford, “bilmiyordum.”

“Şey, benim hakkımda bilmediğin birçok şey var sanırım,” dedi Arthur. “Anlaşılan benim de kendim hakkında bilmediğim birçok şey olmalı.”

“Bak, bak, bak. Ne zaman oldu bu?”

“Pek emin değilim.”

“Bu kulağa daha aşina geliyor,” dedi Ford. “İşin içinde bir anne var mı?”

“Trillian.”

“*Trillian*? Hiç aklıma gelmezdi ...”

“Hayır. Bak, bu biraz utanç verici bir durum.”

“Bir keresinde bana bir çocuğu olduğundan bahsetmişti, ama yalnızca laf arasında. Onunla zaman zaman görüşüyorum. Çocukla birlikte hiç görmemiştim.”

Arthur hiçbir şey söylemedi.

Ford bir tür sersemlik içinde yeniden başının kenarını ovuşturmaya başladı.

“Onun *senin* kızın olduğuna *emin* misin?”

“Bana görüşmeyeli neler olduğunu anlat.”

“Uuuu. Uzun hikâye. Buraya senin elinle kendime gönderdiğim paketi almaya geliyordum ...”

“Peki, neyin nesi bu paket?”

“Hayal edilemeyecek kadar tehlikeli bir şey olabileceğini düşünüyorum.”

“Sen de onu *bana* gönderdin, öyle mi?”

“Düşünebileceğim en emin yere. Senin tam anlamıyla sıkıcı biri olarak onu açmaya bile kalkışmayacağına güvenebileceğimi düşündüm. Her neyse, gece geldiğim için köyün yerini bulamadım. Elimdeki basit bilgilerle seyrediyordum. Hiçbir sinyal falan da yoktu. Anlaşılan burada sinyal gibi şeyler kullanmıyorsunuz.”

“Burayı onun için seviyorum.”

“Sonra senin eski Rehber’inden zayıf bir sinyal saptadım ve ben de onu temel alarak iniş yaptım, böylece sana ulaşabileceğimi düşünmüştüm. Ormanlık bir yere indiğimi fark ettim. Ne olup bittiğini anlayamadım. Dışarı çıktığımda o kadını gördüm. Selamlaşmak için yanına gidiyordum ki birden o şeyin onda olduğunu gördüm!”

“Neyin?”

“Sana gönderdiğim şeyin! Yeni *Rehberi* Kuş! Onu güvenli bir şekilde saklaman gerekiyordu, salak herif. Ama o şey tam şurada, kadının omzunun üstünde duruyordu. Ona doğru koştuğumda bir taş

parçasıyla bana vurdu."

"Anlıyorum," dedi Arthur. "Sen ne yaptın?"

"Ne yapacaktım, düştüm tabii. Fena halde canım yanmıştı. Kız ve kuş gemime doğru ilerlediler. Dikkatini çekerim gemim derken bir RW6'dan bahsediyorum."

"Bir ne?"

"Bir RW6, Zark aşkına! Şu sıralar kredi kartımla *Rehber*'in ana bilgisayarı arasında çok iyi bir ilişki var. Arthur, bu gemiye inanamazsın, öyle ..."

"O halde senin şu RW6 dediğin şey bir uzaygemisi, öyle mi?"

"*Evetl* O bir - oh, boş ver. Bak, Arthur, lütfen bir şeylerle ilgilen artık, olur mu? Hiç olmazsa bir katalog falan al. Neyse, o noktada çok endişelenmiştim ve sanırım neredeyse kendimden geçmek üzereydim. Dizlerimin üzerine çökmüştüm ve oluk gibi kan kaybediyordum. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıp ona yalvardım. Dedim ki, lütfen, Zark aşkına, gemimi alma. Beni böyle ilkel, Zark'ın cezası bir ormanda beş parasız, doktorsuz ve kafamda bir yarayla bırakma. Başım ciddi bir belaya girebilirdi, onunki de."

"Peki o ne dedi?"

"Elindeki taşla başıma bir daha vurdu."

"Onun, benim kızım olduğuna kesinlikle eminim artık."

"Tatlı çocuk."

"Onu tanıman gerek," dedi Arthur.

"O zaman daha cana yakın oluyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Arthur, "ama insan başını ne zaman eğmesi gerektiği konusunda tecrübe sahibi oluyor."

Ford başını dik tutup çevresini net bir şekilde görmeye çalıştı.

Güneşin yükseldiği batı tarafında gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Arthur gün doğuşunu özellikle görmeye pek hevesli değildi. Hatta böyle cehennemi bir geceden sonra son isteyeceği şey lanet olası bir günün başlangıcını ve güneşin zorla içeri dalışını seyretmekti.

"Böyle bir yerde ne yapıyorsun sen, Arthur?" diye sorguladı.

"Eee," dedi Arthur, "genellikle sandviç yapıyorum."

"Ne?"

"Muhtemelen küçük bir kabilenin sandviç ustasıyım ya da ustasıydım. Biraz utanç verici aslında. Buraya ilk geldiğimde, yani beni gezegenlerine düşen o süper yüksek teknoloji ürünü uzaygemisinin enkazı arasından kurtardıklarında bana çok iyi davrandılar, bu yüzden ben de onlara biraz yardım etmem gerektiğini düşündüm. Biliyorsun ben teknoloji kültüründen gelen, eğitimli bir insanım. Onlara bir iki şey gösterebilirim, diye düşünmüştüm. Elbette ki bunu beceremedim. İş uygulamaya gelince herhangi bir şeyin nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikrimin olmadığını anladım. Video kayıt cihazlarını falan kastetmiyorum, onların nasıl çalıştığını kimse anlamaz zaten. Benim dediğim tükenmez kalem, artezyen kuyusu falan, öyle şeyler yani. En ufak bir fikrim bile yoktu. Onlara hiçbir şekilde yardımcı olamıyordum. Bir gün, üzgün ve sıkkınken kendime bir sandviç yaptım. Bu onları birdenbire müthiş heyecanlandırdı. Daha önce hiç sandviç görmemişlerdi. Hiçbir zaman akıllarına gelmemiş bir fikirdi ve rastlantıya bak ki ben de sandviç yapmaya bayılırım. Böylece işler gelişti."

"Sen de bundan *hoşlandın* öyle mi?"

"Eee, evet, sanırım aslında bayağı hoşlandım. İyi bir bıçak takımına sahip olmak filan, böyle şeyler işte."

“Bir an için bile, bunun beynini kırıştıracak, onu patlatacak, afallatacak ve zıvanadan çıkaracak kadar sıkıcı bir iş olduğunu düşünmedin mi?”

“Yani, eee, hayır. O kadar değil. Yani zıvanadan çıkaracak kadar değil.”

“Garip. Ben öyle düşünürdüm.”

“Şey, sanırım farklı bakış açılarımız var.”

“Evet.”

“Pikka kuşları gibi.”

Ford, Arthur’un neden söz ettiğini bilmiyordu ve sormak için de kendini sıkıntıya sokamazdı. Bunun yerine şöyle dedi. “Peki, o halde bu kahrolası yerden nasıl kurtulacağız şimdi?”

“Sanırım bunun en basit yolu vadiden aşağıya doğru gidip düzlüğe inmek, bu bir saat kadar alır herhalde, sonra oradan yürümeye devam etmek. Geldiğim yoldan geri dönebileceğimi sanmıyorum.”

“Oradan *nereye* yürümeye devam edeceğiz?”

“Tekrar köye herhalde.” Arthur oldukça mutsuz bir halde iç çekti.

“Hiçbir lanet olası köye gitmek istemiyorum!” diye terslendi Ford. “Buradan gitmek zorundayız!”

"Nereye? Nasıl?”

“Ben nereden bileyim. Sen söyle, burada yaşayan sensin! Bu Zark’ın belası gezegenden bir çıkış yolu olması gerekiyor.”

“Bilmiyorum. Her zaman nasıl yapıyorsun? Oturup bir geminin geçmesini bekliyorsun herhalde.”

“Ya, öyle mi? Peki Zark’ın bile unuttuğu bu küçük pire yatağına son zamanlarda kaç gemi uğradı acaba?”

“Eee, birkaç yıl önce yanlışlıkla buraya düşen benimki vardı. Sonra, eee, Trillian’ın ki, sonra paketi getiren, şimdi de seninki ve ...”

“Evet, anladım, ama bu bildiklerimiz *dışında*?”

“Yani, eee, sanırım pek olmuyor. Bildiğim kadarıyla yani. Buralar oldukça sakin.”

Sanki yanıldığını göstermek istercesine, uzaklardan boğuk bir gökgürültüsü duyuldu.

Ford korkuyla ayağa fırladı ve sanki birisi kocaman bir ciğer parçasını ufuk boyunca bir baştan öbür başa sürüklemişçesine gökyüzünü tuhaf bir renge boyamış, zayıf ve acı içindeki şafak ışığının altında volta atmaya başladı.

“Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun değil mi?” dedi.

“Neyi? Yani kızımın orada, Galakside tek başına olduğunu mu? Sen beni ne-”

“Galaksi için daha sonra üzülebilir miyiz mümkünse?” dedi Ford. “Bu gerçekten de çok, ama çok ciddi. *Rehber* işgal edilmiş. Satılmış.”

Arthur ayağa fırladı. “Ah, gerçekten de çok ciddiymiş,” diye haykırdı. “Lütfen bana şirketin en son yayım politikasını anlat! Son zamanlarda bunu nasıl merak ettiğimi anlatamam!”

“Anlamıyorsun! Yepyeni bir *Rehber* var şimdi!”

“Ah!” diye yeniden bağırdı Arthur. “Ah! Ah! Ah! Heyecandan dilim tutuldu! Adını bile duymadığım küresel bir kütlenin içinde beklerken sıkılacağım en heyecan verici uzaylimanlarının hangileri olduğunu öğrenmek için can atıyorum. Lütfen hemen şu anda *Rehber* satan bir dükkâna koşalım, n’olur?”

Ford gözlerini kıstı.

“Bu alaycı dediğiniz tarz olmalı, değil mi?”

“Biliyor musun, öyle olmalı,” diye kükredi Arthur. “Konuşma tarzımın kenarlarından taşan şey, adına alaycılık denen çılgın küçük şey olabilir gerçekten de! Ford, berbat ve *kahrolası* bir gece

geçirdim! Lütfen, bana, salyalarını akıtarak işkence edebilmek için asıl konuyla ilgisi olmayan başka hangi büyüleyici ayrıntıları anlatabileceğine karar vermeden önce bunu da dikkate alabilir misin acaba?"

"Dinlenmeye çalış," dedi Ford. "Benim düşünmem gerekiyor."

"Niye *düşünmen* gerekiyor ki? Yalnızca oturup dudaklarımızı kıpırdatsak olmuyor mu? Bir iki dakikalığına salyalarımızı akıtsak ve dilimizi sola doğru sarkıtsak olmaz mı? Buna dayanamıyorum, Ford! Bütün bu düşünmelere, işlere bir çözüm yolu bulmaya çalışmalara artık dayanamıyorum. Burada böylece durup bağırmaktan başka bir şey yapmadığımı düşünebilirsin, ama ..."

"Aslında hiç aklıma gelmemişti."

"... ama ben çok ciddiyim! Ne anlamı var? Bir şey yaptığımız her sefer bunun sonuçlarının ne olacağını ya da aşağı yukarı ne olmasını istediğimizi bildiğimizi sanıyoruz. Bu yalnızca her zaman doğru olmamakla kalmıyor. Bu çılgınca, delice, aptalca ve zırvalayan şaşı böcekler kadar yanlış!"

"Ben de aynen bunu demek istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Arthur, tekrar yerine otururken. "Ne?"

"Geçici ters mühendislik."

Arthur ellerinin arasına aldığı başını, yavaşça sağa sola salladı.

"Bana lanet olası geçici ters mühendislik midir nedir, her neyse onu anlatmanı önleyebilecek," diye inledi, "insanca bir yol var mı acaba?"

"Hayır," dedi Ford, "çünkü kızın şu anda onun tam ortasında ve bu ölümcül ciddiyette bir şey."

Sustukları sırada yeniden gök gürledi.

"Pekâlâ," dedi Arthur. "Anlat."

"Yüksek bir binada bulunan bir ofisin penceresinden atlamıştım."

Bu Arthur'u neşelendirmişti.

"Ya!" dedi. "Aynı şeyi neden bir kez daha yapmadın?"

"Yaptım."

"Hımmm," dedi Arthur, hayal kırıklığına uğramıştı. "Açıkça görülüyor ki hiçbir faydası olmamış."

"İlkinde, şaşırtıcı ve -bunu bütün alçakgönüllüğümle söylüyorum- muhteşem, hızlı ve parlak düşünme yeteneğim, zarif ayak hareketleri ve biraz da fedakârlık sayesinde kendimi kurtarmayı başardım."

"Fedakârlık neydi?"

"Son derece sevdiğim ve bir eşini daha bulamayacağımı düşündüğüm bir çift ayakkabının tekini atmak zorunda kaldım."

"Bu niye fedakârlık olsun?"

"Çünkü onlar benimdi!" dedi Ford kızarak.

"Bence farklı değer yargılarına sahibiz."

"Öyle de olsa, benimki daha iyi."

"Bu senin ... aman, boş ver. Yani kendini bir kez zekice kurtarmış olduğun için mantıklı bir şekilde gidip yeniden atladın demek. Lütfen bana nedenini anlatma. İlle de bir şey anlatacaksan ne olduğunu anlat bari."

"Dosdoğru oradan geçmekte olan bir jetmobilin kokpitine düştüm. Aracın pilotu kısa bir süre önce, müzik setindeki parçayı değiştirmek isterken, kazayla firlatma düğmesine basmıştı. Şimdi ben bile bunun özel olarak benim zekâmla ilgili olduğunu söyleyemem yani."

"Ya, bilmiyorum," dedi Arthur bıkkınlıkla, "herhalde bir gece önce adamın arabasına gizlice

girmiş ve pilotun en sevmediği parçayı ayarlamış ya da buna benzer bir şeyler yapmışsındır.”

“Hayır, böyle olmadı,” dedi Ford.

“Yalnızca şansımı deniyordum.”

“Çok tuhaf, ama bunu bir *başkası yapmış*. İşte işin özü bu. Önemli olayları ve tesadüfleri yaratan zinciri ve dalları geriye doğru izlemen mümkün. Sonunda bunu yapanın yeni *Rehber* olduğu ortaya çıktı. Şu kuş.”

“Hangi kuş?”

“Sen onu görmedin mi?”

“Hayır.”

“Ha. O küçük ve ölümcül bir şey. Güzel görünüşlü, büyük büyük laflar ediyor ve istediği zaman dalga boylarıyla istediği gibi oynayabiliyor.”

“Bu da ne demek?”

“Geçici ters mühendislik.”

“Ha,” dedi Arthur, “ha, evet.”

“Esas soru şu, *kuş bunu gerçekte kimin için yapıyor*?”

“Aslında cebimde bir sandviç var,” dedi Arthur, lafını keserek. “Bir parça ister miydin?”

“Evet. Olur.”

“Korkarım biraz ezilmiş ve ıslak ama.”

“Boş ver.”

Bir süre sessizce sandviçlerini çiğnediler.

“Aslında bayağı lezzetli,” dedi Ford. “İçindeki et ne?”

“Bütünüyle Normal Hayvan.”

“Daha önce hiç duymamıştım. Her neyse, esas soru," diye devam etti Ford, “kuş bu işi gerçekte kimin için yapıyor? Bu işte dönen gerçek dolap ne?”

“Mımmm,” dedi Arthur bir yandan yerken.

“Kuşu bulduğumda,” diye devam etti Ford, “ki bu kendi başına ilginç bir dizi rastlantı sonucu oldu, o vakte kadar gördüğüm en muhteşem çokboyutlu havai fişek gösterisini sergiledi benim için. Sonra hizmetlerini benim evrenimde de sunacağını bildirdi. Ben teşekkürler, ama istemem dedim. O istesem de istemesem de bunu yapacağını söyledi. Ben de dene bakalım dedim. O da deneyeceğini söyledi ve aslında bunu çoktan yapmıştı. Ben de görürüz bakalım dedim. O da göreceğiz dedi. İşte o zaman onu paketleyip oradan çıkarmam gerektiğine karar verdim. Sonuç olarak da güvenlik nedeniyle onu sana postaladım.”

“Ya, öyle mi? Kimin güvenliği?”

“Kafanı buna yorma. Sonra, öyle ya da böyle tekrar pencereden atlamamın daha uygun olacağına karar verdim, zaten başka seçeneğim de yoktu. Şansıma jetmobil oradaydı, yoksa yine hızlı ve parlak düşünme yeteneğime, çevikliğime ve belki de ayakkabımın diğer tekine güvenmek zorunda kalacak ya da bunların hiçbiri işe yaramazsa yere çakılma seçeneğimi kullanmak zorunda kalacaktım. Ama aracın orada hazır bulunması, ben istesem de istemesem de *Rehber*’in benim için çalışmakta olduğunu gösteriyordu ve bu son derece endişe vericiydi.”

“Niçin?”

“Çünkü eğer *Rehber* sendeyse, onun senin için çalıştığını düşünürsün. O andan sonra işler benim için tereyağından kıl çeker gibi tıkır tıkır gitti, ta ki o taşlı sarsağa rastlayana kadar, sonra bam, ben tarih oldum. Devreden çıktım.”

“Kızımdan mı bahsediyorsun?”

“Bahsedebileceğim en kibar şekilde. O şimdi kendisi için her şeyin fevkalade gittiğini düşünecek olan zincirdeki ikinci kişi. Elindeki taş parçasıyla kimin kafasına vurursa vursun, onun için işler hep yolunda gidecek, ta ki yapması gereken işi yapana kadar. Sonra onun için de her şey bitecek. İşte geçici ters mühendislik bu ve görünen o ki neyin ortalığa serbest bırakıldığını henüz hiç kimse anlayamadı.”

“Benim gibi yani.”

“Ne? Öf, uyan artık Arthur. Bak, yeniden anlatmaya çalışayım. Yeni *Rehber* araştırma laboratuvarlarından çıktı. Yapımında şu yeni teknoloji olan Süzülmemiş Algılama tekniğinden yararlanıldı. Peki, bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Bak, Bob aşkına, ben uzun süredir sandviçten başka bir şey yapmıyorum!”

“Bob da kim?”

“Boş ver. Sen yalnızca devam et.”

“Süzülmemiş Algılama, her şeyin algılanması demek. Bunu anlayabiliyor musun? *Ben* her şeyi algılayamam. Sen her şeyi algılayamazsın. Bizim süzgeçlerimiz vardır. Yeni Rehber’in duyu süzgeci yok. O her *şeyi* algılıyor. Bu karmaşık bir teknolojik kavram değildir. Yalnızca bir parçayı dışarıda bırakma meselesi. Anlayabiliyor musun?”

“Anladım dersem, bana aldırmadan devam etmen mümkün olur.”

“Tamam. Şimdi, kuş olası her Evreni algılayabildiği için olası her Evrende de mevcut demektir. Tamam mı?”

“E ... v ... e ... e ... t. Gibi.”

“Şimdi şöyle bir şey oluyor, pazarlama ve muhasebe bölümünde çalışan ensesi kalınlar, ah, kulağa hoş geliyor, bu bizim ondan bir tane yapıp sonra sayısız defa satabileceğimiz anlamına gelmez mi diyorlar. Bana öyle gözlerini kırpıştırarak bakma Arthur, muhasebeciler tıpkı böyle *düşünür*.”

“Epeyi akıllıca, öyle değil mi?”

“Hayır! Bu muhteşem bir şekilde *salakça*. Bak. Cihaz yalnızca küçük bir *Rehber*. Epeyi zekice tasarlanmış bir siberteknolojiye sahip, ama Süzülmemiş Algılama özelliği olduğu için yaptığı en küçük hareket bir virüsün gücüne sahip. Bütün uzaya, zamana ve milyonlarca başka boyuta yayılabiliyor. Herhangi bir şeye, senin ve benim içinde hareket ettiğimiz evrende herhangi bir yere odaklanabilir. Gücü çift yönlü. Bir bilgisayar programı düşün. Bir yerde anahtar bir emir var ve bunun dışında her şey kendi kendisini çağıran fonksiyonlardan ya da sonsuz bir adres alanı içinde sürekli ilerleyen köşeli parantezlerden ibaret. Parantezler çökünce ne olur? Bunun en son “sonu” nerededir? Bunlar senin için bir anlam ifade ediyor mu? Arthur?”

“Affedersin, bir an dalmışım. Evrenle ilgili bir şeyden bahsediyordun, değil mi?”

“Evet, evrenle ilgili bir şeydi,” dedi Ford, bıkkın bir sesle. Tekrar yere oturdu.

“Pekâlâ,” dedi. “Şöyle düşün. *Rehber*’in ofisinde kimi gördüm biliyor musun? Vogonları. Ah. Sonunda anlayabildiğin bir sözcük kullandığımı görüyorum.”

Arthur birden ayağa fırlamıştı.

“Bu gürültü,” dedi.

“Ne gürültüsü?”

“Gökgürültüsü.”

“Ne olmuş ona?”

“Bu gökgürültüsü değil. Bu Bütünüyle Normal Hayvanların bahar göçü. Başlamış.”

“Bahsedip durduğun bu hayvanlar da neyin nesi?”

“Ben onlardan bahsedip durmuyorum. Sadece onların parçalarını sandviçlerime koyuyorum.”

“Neden onlara Bütünüyle Normal Hayvanlar deniyor?”

Arthur ona nedenini anlattı.

Ford’un şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerini görme zevkini tatmak Arthur için pek sık rastlanan bir şey değildi.

Bu Arthur için hiçbir zaman tam olarak alışamadığı ya da bıkmadığı bir manzaraydı. Ford'la birlikte vadi yatağı boyunca akan küçük ırmağın kenarından hızlı adımlarla yürüdüler ve en sonunda düzlüğün sınırına eriştiklerinde Galaksinin sunduğu en ilginç ve güzel manzaralardan birini izlemek üzere büyük bir ağacın dalları arasına yerleştiler.

Binlerce ve binlerce Bütünüyle Normal Hayvandan oluşan sürü Anhondo Düzlüğünü gürültülü bir yürüyüşle geçmekteydi. Sabahın ilk soluk ışıkları altında kocaman gövdelerinden fışkıran terin incecik buharının ve toprağı döven toynaklarının kaldırdığı çamurlu sisin içinden geçmekte olan hayvanlar gerçekdışı bir görüntü oluşturmaktaydı, ama onlarla ilgili yürekleri durduran asıl gerçek, geldikleri ve gittikleri yerdi, yani en basit şekliyle hiçlik.

Kabaca yüz metre genişliğinde, beşyüz metre uzunluğunda ve birbirine iyice sokulmuş kocaman sağlam bir küme halindeydiler. Bu küme sanki hareket etmiyormuş gibi olsa da, düzenli olarak görüldükleri sekiz dokuz gün süresince yanlara ve arkaya doğru hafifçe ve ağır ağır kayıyordu. Bu kocaman kütlenin şekli neredeyse hiç değişmiyordu, ama onu oluşturan hayvanlar düzenli olarak saatte elli kilometrelik bir hızla ilerliyor, tıpkı düzlüğün bir ucunda ortaya çıkışları gibi öbür ucunda da aynı şekilde ansızın kayboluveriyorlardı.

Kimse nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini bilmiyordu. Lamuellalılar için öylesine önemliydiler ki sanki kimse bunu sormak istemiyordu. Yaşlı Thrashbarg bir seferinde bazen bir yanıta ulaşıldığında sorunun kaybedilebileceğini söylemişti. Bazı köylüler kendi aralarında bunun ömürleri boyunca Thrashbarg'den duydukları tek akıllıca laf olduğunu konuşmuşlar ve konuyu kısaca tartıştıktan sonra bunu şansa bağlamışlardı.

Yeri döven toynakların gürültüsü arasında bir şey işitmek neredeyse imkânsızdı.

"Ne dedin?" diye bağırdı Arthur.

"Dedim ki," diye bağırarak yanıtladı Ford, "bu boyutsal sürükleniş olayının bir tür ispatlanması gibi."

"O da ne demek?" diye bağırdı yeniden Arthur.

"Eee, bütün bu olup bitenlere bakarak pek çok kişi uzay-zaman dokusunda çatlaklar görüldüğü konusunda endişelenmeye başlıyor. Birçok dünyada yalnızca göç eden hayvanların açtığı dolambaçlı ve garip uzunluktaki yollar yüzünden çatlayıp hareket etmiş kara parçalarına rastlayabilirsin. Bu da onun gibi bir şey olabilir. Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz. Yine de doğru dürüst bir uzaylimanının yokluğunda ..."

Arthur adeta donmuş bir ifadeyle ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Ne demek, ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Ford. "Ne demek istediğimi bal gibi de biliyorsun. Buradan onlar sayesinde çıkacağız."

"Sen şimdi ciddi ciddi bir Bütünüyle Normal Hayvana binip gitmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Eveet. Bakalım nereye gidiyorlar."

"Ölürüz ama!" dedi Arthur. Sonra "Hayır! Ölmeyeceğiz. En azından ben ölmeyeceğim. Ford, hiç

Stavromula Beta adlı bir gezegenden bahsedildiğini duydun mu?" diye ekledi aniden.

Ford kaşlarını çattı. "Sanmıyorum," dedi. Kendisine ait eski püskü ve yıpranmış *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni çıkarıp soruyu girdi. "Herhangi farklı bir yazılışı var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Söylendiğini bir kez duydum sanırım. Söyleyen de ağzında bir sürü başka insanın da dişlerini taşıyormuş gibi konuşuyordu. Sana Agrajag'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Ford bir an düşündü. "Hani şu senin kendisini öldürüp durduğunu söyleyen herif mi?"

"Evet, onu öldürdüğümü iddia ettiği yerlerden biri de Stavromula Beta'ydı. Ama kimse böyle bir yer duymamış. Söylediğine göre orada birisi beni vurmaya kalkışacakmış. Ben vurulmamak için eğilince Agrajag ya da onun sayısız reenkarnasyonlarından biri vurulacakmış. Bunun zamanın bir noktasında gerçekleştiği kesin görünüyor. Buna göre ben en azından Stavromula Beta'da eğilmeden önce ölemem. Tek sorun böyle bir yeri kimsenin duymamış olmasında."

"Hımmm." Ford *Otostopçunun Rehberi*'nde bir iki araştırma daha yaptı, ama hiçbir şey bulamadı.

"Faydasız," dedi.

"Dur biraz ... ama hayır. Hiç duymadım," dedi en sonunda. Bununla birlikte bu ismin kafasında niçin çok çok uzaktan da olsa birkaç çan çaldırdığını merak ediyordu.

"Pekâlâ," dedi Arthur. "Ben Lamuellalı avcıların Bütünüyle Normal Hayvanları nasıl tuzağa düşürdüklerini gördüm. Eğer birini sürünün içindeyken mızraklayacak olurlarsa geri kalanlar onu ezip geçiyor. Bu yüzden onları öldürebilmek için teker teker dikkatlerini çekmek zorundalar. Matadorların parlak renkli bir pelerinle yaptığına benzer bir şey. Birini üzerine saldırtıyorsun, sonra kenara çekilip pelerini zarif bir şekilde sallıyorsun. Üzerinde parlak renkli pelerine benzer bir şey var mı?"

"Bu olur mu?" diye sorarak havlusunu uzattı Ford.

yirmi

Göç etmekte olan bir buçuk tonluk bir Bütünüyle Normal Hayvanın sırtına atlayıp saatte elli kilometre hızla gümbürdeyerek yol almak ilk bakışta göründüğü kadar kolay bir şey değildi. Hele Lamuellalı avcıları seyrederken göründüğü kadar kolay hiç değildi ve Arthur Dent zor kısmın bu olabileceğini keşfetmeye hazırlıklıydı.

Keşfetmeye hazır olmadığı şey ise bu zor kısma kadar *gelebilmesinin* bile ne kadar zor olduğuydu. Kolay olması gereken kısmın neredeyse imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı.

Tek bir hayvanın bile dikkatini çekmeyi başaramamışlardı. Bütünüyle Normal Hayvanlar, başları aşağıda, omuzları ileride, toprağı yulaf ezmesine döndürecek şekilde döven arka ayaklarıyla dehşet saçan bir gümbürtü koparmaya kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki, dikkatlerini çekebilmek için yalnızca şaşırtıcı değil, jeolojik bir şey de gerekliydi.

Sonunda sırf gümbürtü bile Arthur ile Ford'un başa çıkabileceğinden fazla hale geldi. Ellerinde çiçek desenli, orta boy bir banyo havlusuyla gittikçe artan dozda saçmalıklar yaparak neredeyse iki saate yakın bir süre hoplayıp sıçradıktan sonra yanlarından gümbürdeyerek geçen koca hayvanlardan birinin kendilerine hiç olmazsa şöyle bir göz atmasını bile sağlayamamışlardı.

Terli gövdelerin oluşturduğu yatay çığın bir metre kadar yakınındaydılar. Daha fazla yaklaşmak, hayatın kronolojik ya da kronolojik olmayan bir anında ölüm riskini göze almak demekti. Arthur, genç ve tecrübesiz Lamuella avcılarından birinin hayvanlar hâlâ sürüyle birlikte gümbürtüyle toprağı döverken, vaktinden önce ve beceriksizce mızrakladığı bir Bütünüyle Normal Hayvandan arta kalanları gözleriyle görmüştü.

Tek gereken bir tökezlenmeydi. Stavromula Beta'da, her ne cehennemin dibindeyse işte orada, ölümle önceden yapılmış hiçbir randevunun gücü insanı bu gümbürdeyen toynakların altında ezilmekten kurtaramazdı.

Sonunda Arthur ve Ford sendeleyerek geri çekildiler. Tükenmiş ve yenilmiş bir halde yere oturup birbirlerinin havlu tekniğini eleştirmeye başladılar.

"Daha fazla sallaman gerekiyordu," diye şikâyet etti Ford. "Eğer bu kahrolası yaratıklardan birinin herhangi bir şeyi fark etmesini istiyorsan dirseğinin hareketini tamamlamalısın."

"*Tamamlamak?*" diye itiraz ediyordu Arthur. "Asıl *senin* bileğinin daha esnek olması gerekiyor."

"Sallamayı daha uzun sürdürmen gerekirdi," diye karşı çıktı Ford.

"Daha büyük bir havlun olması gerekirdi."

"Yanınızda bir pikka kuşunun olması gerekirdi," dedi başka bir ses.

"Ne gerekirdi?"

Ses arkalarından gelmişti. Döndüler ve sabahın ilk ışıkları altında arkalarında duran Yaşlı Thrashbarg'i gördüler.

"Bütünüyle Normal Hayvanlardan birinin dikkatini çekebilmek için," dedi yaşlı adam, onlara doğru yürürken, "bir pikka kuşuna ihtiyacınız var. Bunun gibi."

Üzerindeki kalın kumaştan yapılmış ve papaz cübbesine benzeyen giysisinin altından küçük bir pikka kuşu çıkardı. Kuş Yaşlı Thrashbarg'in elinde huzursuzca oturuyor ve yaklaşık yüz altmışaltı

buçuk santimetre ötesindeki Bob bilir hangi ilginç şeye dikkatle bakıyordu.

Ford derhal, ne olup bittiğine ya da ne yapması gerektiğine tamamen emin olamadığı zamanlarda girdiği tetikte çömelme pozisyonuna geçti. Bir yandan da kollarını çok yavaş ve korkunç göründüğünü umduğu bir şekilde sallıyordu.

"Bu da kim?" diye tısladı.

"Yalnızca Yaşlı Thrashbarg," dedi Arthur yavaşça, "ve yerinde olsam o garip hareketlere zahmet etmezdim. O da en az senin kadar tecrübeli bir şaklaban. Aksi takdirde bütün bir günü birbirinize hava atarak geçirebilirsiniz."

"Kuş," diye fısıldadı Ford, dişlerinin arasından. "Kuş neyin nesi?"

"Yalnızca bir kuş işte!" dedi Arthur sabırsız bir şekilde. "Bütün diğer kuşlar gibi bir kuş. Yumurta yumurtlar, göremediğin şeylere *gaak* eder veya *aark* ya da *ciik* gibi sesler çıkarır."

"Yumurtladığını kendi gözlerinle *gördün* mü?"

"Tanrı aşkına, tabii ki gördüm," dedi Arthur. "Ve onlardan yüzlercesini yedim. Oldukça iyi omlet oluyor. İşin sırrı omleti yaparken küçük küpler halinde soğuk tereyağı parçaları kullanmak ve hafifçe çırpmak için bir-"

"Zark'ın belası bir omlet tarifi istediğim yok senden," dedi Ford. "Yalnızca çokboyutlu bir siberkâbus değil de gerçek bir kuş olduğuna emin olmak istiyorum."

Çömelme pozisyonundan doğruldu ve üstünü başını silkelemeye başladı. Bu arada hâlâ kuşu gözlemeye devam ediyordu.

"O halde," dedi Yaşlı Thrashbarg, Arthur'a "alın yazımız, Bob'un bir zamanlar bize bahşettiği Sandviç Ustasının kutsayışını bir kez daha geriye alması mı?"

Ford neredeyse yeniden çömelme pozisyonuna geçer gibi oldu.

"Telaşlanma," diye mırıldandı Arthur, "o her zaman böyle konuşur." Sonra yüksek sesle devam etti. "Ah, saygıdeğer Thrashbarg. Hımmm, evet. Korkarım artık buradan ayrılmak zorundayım. Ama genç Drimple, yani çırağım, iyi bir Sandviç Ustası olarak benim yerimi dolduracaktır. Yeteneğe ve derin bir sandviç sevgisine sahip, ayrıca şimdiye kadar edindiği beceriler, henüz tam anlamıyla gelişmediyse de zamanla olgunlaşacak ve eee, yani sonunda başaracağını söylemek istiyorum."

Yaşlı Thrashbarg onu ciddi ve üzgün gözlerle süzmekteydi. Yaşlı gri gözleri kederli bir havayla bakıyordu. Kollarını yukarı doğru kaldırdı, bir elinde kıpır kıpır pikka kuşunu, diğeriyse asasını tutuyordu.

"Ey, Bob'dan gelen Sandviç Ustası!" dedi yüksek sesle. Durakladı, alnını kırıştırdı ve dindar bir edayla gözlerini kapattı. "Sen olmadan," dedi "hayat çok daha az tuhaf olacak!"

Arthur şaşırmıştı.

"Biliyor musun," dedi sonra, "sanırım bu bana şimdiye kadar söylenen en hoş şey."

"İşimize bakabilir miyiz, lütfen?" dedi Ford.

Zaten bir şeyler olmaya başlamıştı bile. Yaşlı Thrashbarg'in elindeki pikka kuşunun varlığı gürültücü sürünün içinde şimdiden ilgi kıpırtıları yaratıyor ve ara sıra bir baş onlara doğru bir an çevriliveriyordu. Arthur da gördüğü Bütünüyle Normal Hayvan avlarını hatırlamaya başlamıştı. Pelerinlerini sallayan matador avcılar dışında bir de onların arkasında durup pikka kuşu tutanlar olduğunu anımsadı. Ama Arthur şimdiye kadar, onların da kendisi gibi yalnızca avı izlemeye geldiklerini düşünmüştü.

Yaşlı Thrashbarg öne, ilerleyen sürüye daha yakın bir yere doğru ilerledi. Şimdi sürüdeki hayvanların bazıları pikka kuşunun görüntüsü karşısında ilgiyle başlarını arkaya doğru atıyorlardı.

Yaşlı Thrashbarg'in ileri uzattığı kolları tir tir titriyordu.

Yalnızca pikka kuşu olanlara karşı ilgisiz görünüyordu. Onun bütün ilgisi sanki herhangi bir noktada bulunan birkaç isimsiz hava molekülüne yönelmiş gibiydi.

"Şimdi!" diye heyecanla haykırdı en sonunda Yaşlı Thrashbarg. "Şimdi havlunuzu kullanabilirsiniz!"

Arthur, Ford'un havlusunu matador avcıların yaptığı gibi sallayarak ve kendisine hiç de doğal gelmeyen zarif bir çalımla ilerlemeye başladı. Artık ne yapacağını ve yaptığının doğru olduğunu biliyordu. O ana hazır olmak için havluyu bir iki kez sallayıp dalgalandırdı, sonra izlemeye başladı.

Biraz ötede, sürü içinden istediği hayvanı saptadı. Saptadığı, yani sürünün en dışındaki hayvan dörtnala onlara doğru gelmekteydi. Yaşlı Thrashbarg elindeki kuşu seri hareketlerle oynattı. Hayvan yukarı doğru baktı, başını geriye attı ve sonra tam yeniden öne doğru eğeceği sırada Arthur havluyu hayvanın görüş alanı içinde dalgalandırdı. Hayvan şaşkınlık içinde kafasını yeniden geriye attı ve gözleri havlunun hareketlerini izlemeye başladı.

Hayvanın ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Bu andan sonra hayvanı kandırıp kendi üstüne çekmek en doğal şeymiş gibi geldi ona. Hayvanın kafası yukarıya kalkmış ve hafifçe yana doğru eğilmişti. Önce yavaşladı ve ardından tırısa geçti. Birkaç saniye sonra koca şey aralarında duruyor, homurdanıyor, toprağı eşeliyor, terliyor ve varlığını fark etmemiş görünen pikka kuşunu heyecanla kokluyordu. Yaşlı Thrashbarg kollarının tuhaf, geniş hareketleriyle pikka kuşunu hayvanın önünde, ama daima erişemeyeceği bir uzaklıkta ve aşağıda tutuyordu. Arthur da havluyla yaptığı tuhaf ve geniş hareketlerle hayvanın dikkatini önce sağa sonra sola, ama yine daima aşağıya doğru çekiyordu.

"Hayatımda bundan daha aptalca bir şey gördüğümü sanmıyorum," diye kendi kendine söylendi Ford.

Sonunda hayvan şaşkın, ama uyuşmuş bir halde dizlerinin üzerine çöktü.

"Haydi!" diye fısıldadı Yaşlı Thrashbarg aceleyle Ford'a "Haydi, hemen şimdi!"

Ford kocaman yaratığın sırtına atladı, düğüm düğüm postu arasında tutunacak bir yer aradı ve avuç dolusu kürkü iyice yakalayarak pozisyonunu sağlama aldı.

"Haydi Sandviç Ustası! Şimdi!" Thrashbarg karmaşık ve törensel bir şekilde Arthur'un elini sıktı. Arthur ise yaşlı adamın o anda uydurduğu hareketi tam anlayamadan öne doğru itildi. Derin bir nefes alarak Ford'un arkasına, hayvanın inip kalkan, kocaman, sıcak sağrısına tırmanıp sıkı sıkı tutundu. Altında deniz aslanları büyüklüğünde kocaman kasların dalgalanıp gerildiğini hissedebiliyordu.

Yaşlı Thrashbarg kuşu birden yukarı kaldırdı. Hayvanın kafası da onu izleyerek yukarı çevrildi. Thrashbarg kollarını ve kuşu yukarı doğru itiyor, itiyordu; derken Bütünüyle Normal Hayvan yavaş yavaş dizleri üzerinde doğruldu ve en sonunda hafifçe sallanarak ayağa kalktı. İki binicisi can havliyle ve tedirgin bir şekilde sıkı sıkı tutundular.

Arthur koşuşturan hayvan denizinin üzerinden bakarak nereye doğru gittiklerini anlamaya çalıştı, ama sıcak bir hava dalgasından başka görünen hiçbir şey yoktu.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Ford'a.

"Hayır." Ford geriye bakmak için oturduğu yerde dönerek nereden geldikleriyle ilgili bir ipucu görmeye çalıştı. Ama yine bir şey yoktu.

Arthur aşağıya Thrashbarg'e seslendi.

"Nereden geldiklerini biliyor musun?" diye haykırdı "Ya da nereye gittiklerini?"

"Kralın Topraklarına!" diye bağırdı Yaşlı Thrashbarg.

“Kral mı?” diye şaşırarak bağırdı Arthur. “Ne Kralı?” Bütünüyle Normal Hayvan, altında huzursuzca sarsılıp sallanıyordu.

“*Ne* Kralı da ne demek?” diye bağırdı Yaşlı Thrashbarg. “O Kral.”

“Bir Kraldan hiç bahsetmemiştin, ama” diye seslendi Arthur, birazcık dehşet ve şaşkınlık içinde.

“Ne?” diye bağırdı Yaşlı Thrashbarg. Binlerce çift toynağın gümbürtüsü arasından söylenenleri duymak çok zordu. Üstelik yaşlı adam bütün dikkatini yaptığı işe vermişti.

Kuşu yukarıda tutmaya devam ederek hayvanı yavaşça döndürdü ve onu bir kez daha büyük sürünün hareketine paralel bir konuma getirdi. Sonra öne doğru ilerledi. Hayvan da onu izledi. Yeniden ilerledi. Hayvan da onu yeniden izledi. Bütünüyle Normal Hayvan en sonunda hızını biraz arttırarak öne doğru hantal adımlarla ilerlemeye başladı.

“Bir Kraldan hiç bahsetmemiştin dedim!” diye yeniden bağırdı Arthur.

“Ben *bir* Kral demedim,” diye bağırdı Yaşlı Thrashbarg. “Ben o Kral dedim!”

Yaşlı adam kolunu geri çekti ve sonra bütün gücüyle öne doğru atıp pikka kuşunu sürünün üzerinden havaya fırlattı. Bu hareket olup bitenlere hiç dikkatini vermemiş olan pikka kuşunu gafil avlamışa benziyordu. Neler olduğunu anlaması bir iki saniyesini aldı ve ardından küçük kanatlarını açarak uçup gitti.

“Git!” diye bağırdı Thrashbarg. “Git ve kaderinle buluş Sandviç Ustası!”

Arthur kaderiyle bu şekilde buluşmayı istediğine o kadar da emin değildi. Onun tek istediği, gidecekleri yer her neresiyse oraya bir an önce varıp şu yaratığın sırtından inebilmekti. Bulunduğu yerde kendini hiç güvende hissetmiyordu. Bütünüyle Normal Hayvan pikka kuşunun izinde hızını arttırıyordu. Sonra koca hayvan, sürünün sınırlarına erişti, pikka kuşu unutuldu, bir iki saniye sonra sürüyle birlikte başını aşağıya indirmiş bir şekilde hayvanların ortadan kaybolacağı noktaya doğru hızla koşuyordu. Etrafları koşuşturan dağ gibi gövdelerle çevrilmiş olan Arthur ve Ford koca canavarın sırtına hayatları pahasına yapıştılar.

“Git! Sür Hayvanı!” diye bağırıyordu Thrashbarg. Uzaklardan gelen sesi kulaklarında belli belirsiz yankılanıyordu. “Sür şu Bütünüyle Normal Hayvanı! Sür! Sür!”

Arthur’un kulağına doğru bağırdı Ford. “Nereye gittiğimizi söyledi?”

“Bir Kral hakkında bir şeyler söyledi,” diye bağırdı Arthur, umutsuzca tutunmaya devam ederken.

"Ne Kralı?”

“Ben de bunu sordum. Yanıt olarak yalnızca o Kral dedi.”

“Ben o Kral diye birinin olduğunu bilmiyordum,” diye bağırdı Ford.

“Ben de öyle,” diye bağırarak yanıtladı Arthur.

“Tabii eğer o Kral’dan bahsetmiyorsa,” diye bağırdı Ford. “Herhalde onu kastetmiyordu.”

“Ne Kralı?” diye bağırdı Arthur.

Çıkış noktasına neredeyse varmışlardı. Önlerinde Bütünüyle Normal Hayvanlar dörtnala boşluğa doğru koşuyor ve kayboluyorlardı.

“Ne Kralı da ne demek?” diye bağırdı Ford. “Ben ne bileyim hangi Kral. Ben yalnızca o Kralı kastetmiş olamaz diyorum, yani ne demek istediğini ben de bilmiyorum.”

“Ford, neden bahsettiğini hiç anlamıyorum.”

“Eee, n’olmuş?” dedi Ford. O anda aniden başlarının çevresinde dönüp bükülen yıldızlar belirdi ve hemen ardından da aynı hızla yitiverdiler.

Uzakta puslu, gri binalar yükselip titreşiyor ve oldukça can sıkıcı bir şekilde bir aşağı bir yukarı inip çıkıyorlardı.

Bunlar nasıl binalardı?

Ne işe yarıyorlardı? Ona neyi hatırlatıyorlardı?

Kendinizi ansızın ve beklenmedik şekilde, değişik bir kültüre, hayatla ilgili değişik temel yaklaşımlara sahip, üstelik de mimarisi inanılmaz biçimde sıkıcı ve anlamsız olan bir dünyada bulduğunuzda neyin ne olduğunu anlamak çok zordu.

Binaların üzerindeki gökyüzünün karanlığı soğuk ve düşmancaydı. Güneşten bu kadar uzakta ve göz kamaştırıcı bir parlaklıkta olması gereken yıldızlar, koruyucu kubbenin kalınlığı yüzünden bulanık ve donuk görünüyorlardı. Kubbe pleksiglas benzeri bir şeyden yapılmıştı. Aman, her neyse sevimsiz ve ağır bir şeydi işte.

Tricia kaseti yeniden başa sardı.

Bu kasette tuhaf bir şeyler olduğunun farkındaydı.

Yani aslında kasetle ilgili milyonlarca tuhaf şey vardı, ama onu en çok rahatsız eden bir tanesi vardı ki bunun tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu.

Derin bir nefes alıp esnedi.

Kasetin geri sarmasını beklerken çalışma masasının üzerinde birikmiş, polistrenden yapılma kirli kahve bardaklarını topladı ve hepsini çöp sepetine attı.

Soho'da, bir video yapım şirketine ait küçük bir montaj odasındaydı. Kapının üzerine her yere "Rahatsız Etmeyiniz" işaretleri yapıştırmış ve santraldeki kızdan, gelen telefonların bağlanmamasını istemişti. Bunu ilk başta hayret verici atlatma haberini korumak amacıyla yapmıştı, ama şimdi kendisini utançtan kurtarmak içindi.

Kaseti baştan sona yeniden seyredecekti. Eğer buna dayanabilirse tabii. Bazı yerlerde ileri sarmayı deneyebilirdi.

Pazartesi öğleden sonra saat dört sularıydı ve Tricia kendini pek iyi hissetmiyordu. Bu hafif huzursuzluğun nedenini anlamaya çalışıyordu ve buna yol açabilecek nedenlerin sayısı hakkında herhangi bir sıkıntısı olduğu söylenemezdi.

Öncelikle, her şey New York'tan geldiği akşam uçağında başlamıştı. O göz kızartıcı, ucuz viski. Her zaman başa bela olmuştur.

Ardından da arka bahçesinde uzaydan gelen yaratıklarla karşılaşıp Rupert gezegenine uçması geliyordu. Bu tür bir şeyde, bunun her zaman bir baş belası olduğunu söyleyebilecek kadar deneyimli değildi, ama bu deneyimi yaşayanların bunu düzenli olarak lanetlediğine dair bahse girmeye hazırdı. Dergilerde her zaman stres çizelgeleri yayınlanırdı. İşinizi kaybetmek elli stres puanı. Boşanma ya da saç şeklinizi değiştirmek için yetmişbeş puan, vesaire vesaire. Bu dergilerin hiçbiri arka bahçenizde uzaydan gelen yaratıklarla karşılaşıp onlarla Rupert gezegenine gitmekten bahsetmiyordu, ama Tricia bunun da birkaç düzine puanı hak ettiğine emindi.

Yolculuğun kendisi özellikle stresli sayılmazdı. Hatta sıkıcı olduğu bile söylenebilirdi. Atlantik

üzerinde yaptığı şu son uçuştan daha stresli olmamıştı kesinlikle. Üstelik her iki yolculuk da aşağı yukarı yedi saat sürmüştü.

Yani bu hayli şaşırtıcıydı, öyle değil mi? Güneş sisteminin dış sınırlarına kadar uçmak New York'a gitmek kadar zaman alıyordu, ki bunun anlamı da gemide duyulmamış güçte müthiş bir itici sistem var demekti. Ev sahiplerini bu konuda sıkıştırdığında onlar da sistemlerinin oldukça iyi olduğunu kabul etmişlerdi.

"Ama bu sistem nasıl *çalışıyor*?" diye sormuştu heyecanlanarak. Yolculuğun başında hâlâ epey heyecanlı sayılırdı.

Kasetin o kısmını buldu ve yeniden oynattı. Grebulonlar -onlar kendilerini böyle adlandırıyorlardı- gemiyi götürmek için hangi düğmelere basması gerektiğini kibarca anlatıyorlardı.

Kameranın ardından "Evet, ama hangi *ilke temelinde* çalışıyor?" diye sorduğunu duyuyordu.

"Şey, yani bunun bükücü bir motorla mı, yoksa ona benzer bir şeyle mi çalıştığını öğrenmek istiyorsunuz, öyle mi?" dediler.

"Evet," diye ısrar etti Tricia. "Nedir?"

"Muhtemelen öyle bir şeydir," dediler.

"Yani *ne* gibi bir şey?"

"Bükücü motor, foton motoru, ona benzer bir şey. Bunu Uçuş Mühendisimize sormanız gerekecek."

"O kim?"

"Bilmiyoruz. Hepimiz aklımızı kaybettik, anlarsın ya?"

"Ha, evet," dedi Tricia, güçsüz bir sesle, "Öyle demiştiniz. Hımmm, pekâlâ, aklınızı tam olarak nasıl kaybettiniz acaba?"

"Bilmiyoruz," dedi Grebulonlar sabırlı bir şekilde.

"Çünkü aklınızı kaybettiniz öyle değil mi?" diye asık bir suratla devam etti Tricia.

"Televizyon izlemek ister misin? Bu uzun bir uçuş. Biz televizyon izliyoruz. Bundan hoşlanıyoruz."

Bütün bu ilginç şeyler kasette kayıtlıydı, ama izlemesi hoş olmuyordu. Bir kere görüntü son derece kötüydü. Tricia bunun sebebini tam olarak bilmiyordu. Anladığı kadarıyla Grebulonların algıladığı ışık frekanslarının menzili azıcık farklıydı ve ortalıkta kamerayı bozmaya yetecek kadar çok morötesi ışın vardı. Görüntü çok parazitli ve karlı çıkmıştı. Muhtemelen bunların hepsi, hiçbirinin hakkında hiçbir şey bilmediği şu bükücü motor yüzündendi.

Sonuçta kaydettiği şeyler, oturmuş televizyon seyreden birtakım oldukça zayıf ve rengi kaçmış tiplerdi. Tricia kamerasını oturduğu yerin yakınındaki küçücük gözetleme deliğinden dışarı doğrultarak hafif çizgili de olsa yıldızların görüntüsünü de kaydetmişti. Bunların gerçek olduğunu biliyordu, ama sahtesini yapmak yalnızca üç dört dakika sürerdi.

Sonunda değerli video kasetinin kalan kısmını Rupert için saklamaya karar vererek arkasına yaslanıp onlarla birlikte televizyon seyretmiş, hatta bir süre için kestirmişti bile.

Kendisini biraz hasta hissetmesinin bir nedeni de hayranlık uyandırıcı teknolojik tasarıma sahip bir uzaygemisinde bu kadar zaman harcayıp bu zamanın büyük bir kısmını uyuklayarak, M*A*S*H ya da *Cagney ve Lacey*'nin[42] tekrarlarını izleyerek geçirmiş olması yüzündendi. Ama yapacak başka ne vardı ki? Fotoğraflar da çekmişti elbette, ama basıldıklarında hepsinin puslu çıktığı anlaşılmıştı.

Kendini hasta hissetmesinin bir başka nedeni de herhalde Rupert'a inmesiyle ilgiliydi. Hiç olmazsa bu dramatik ve tüyleri diken diken eden bir olay olmuştu. Geminin üzerinden geçtiği bölge öyle karanlık ve kasvetli bir araziydi ki, ışık ve sıcaklık kaynağı olan güneşinden öylesine ümitsizce uzak kalmış bir toprak parçasıydı ki, adeta terk edilmiş bir çocuğun beynindeki psikolojik yaraların

haritasını andırıyordu.

Donmuş karanlığın içinden ışıklar parlamış ve küçük gemiyi, onu kabul etmek için eğilip kendi kendine açılan mağara benzeri bir şeyin ağzına yöneltmişti.

Ne yazık ki, yaklaşma açıları ve küçük görüntü deliğinin gemi duvarının çok derinine gömülü olması yüzünden kamerayı bunların hiçbirine doğrudan tutabilmek mümkün olmamıştı. Kasetin bu kısmını yeniden oynattı.

Kamera doğrudan güneşe çevriliydi.

Bu bir video kamerası için normalde çok kötü bir şeydi. Ama güneş bir milyar kilometrenin üçte biri kadar uzaklıkta olunca hiçbir zarar vermemişti. Hatta neredeyse hiçbir iz bırakmamıştı. Yalnızca görüntünün tam orta yerinde küçük bir nokta halinde bir ışık görünüyordu ki bu her şey olabilirdi. Binlercesi içinde tek bir yıldız.

Tricia kaseti ileri sardı.

Hah. Bundan sonraki kısım umut vericiydi. Gemiden çıktıklarında gri renkli hangar benzeri geniş bir yapıyla karşılaşmışlardı. Bu, uzaylı teknolojisinin kesinlikle etkileyici ölçüde bir örneğiydi. Pleksiglas bir kubbenin karanlık örtüsü altında kocaman gri binalar. Bunlar kaydın sonunda baktığı binalarla aynıydı. Birkaç saat sonra Rupert'tan ayrılıp eve doğru yola çıkmak için gemiye binerken bunlardan birkaçını daha çekmişti. Bunlar ona neyi hatırlatıyordu?

Başka her şeyden çok, son yirmi yılda çekilmiş düşük bütçeli herhangi bir bilimkurgu filminin setini hatırlatıyorlardı. Elbette, bir setten çok daha büyüktüler, ama video ekranında son derece ucuz ve inandırıcılıktan uzak görünüyorlardı. Görüntü kalitesinin kötülüğü bir yana bir de Yerküre'dekinden epeyi düşük yerçekiminin beklenmedik etkileriyle mücadele etmişti. Kameranın profesyonelliğe hiç de yakışmayacak şekilde hoplayıp zıplamasını engellemekte fazlasıyla zorlanmıştı. Bu yüzden ayrıntıları görmek pek mümkün olmuyordu.

Şimdi de Lider gülümseyerek öne çıkmış, onu selamlamak için elini uzatıyordu.

Onu yalnızca böyle çağırıyorlardı. Lider.

Grebulonların hiçbirinin adı yoktu, bunun en önemli nedeni akıllarına hiçbir isim gelmemesiydi. Bazıları izledikleri Yerküre dizilerindeki kahramanların adlarını kullanmayı düşünmüşlerdi. Ama birbirlerini Wayne, Bobby ve Chuck olarak çağırmaya çalışsalar bile evleri olan uzak yıldızlardan getirdikleri kültürel bilinçaltlarında yatan bir şey bunu yapmalarının aslında doğru olmadığını söylüyordu.

Lider de aşağı yukarı diğerlerine benziyordu. Belki biraz daha az zayıftı. Tricia'ya onun programlarını beğeniyle izlediğini ve en büyük hayranlarından biri olduğunu, gelip Rupert'ı ziyaret edebildiği için büyük mutluluk duyduğunu, herkesin onun gelişini dört gözle beklediğini, rahat bir yolculuk yapmış olmasını umduğunu söyledi. Tricia, onun yıldızlardan gelen bir tür elçi olduğuna dair hiçbir izlenime kapılmamıştı.

Hele şimdi kasetten seyrederken Lider bile dayansanız yıkılacak gibi görünen bir setin önünde dikilen kostümlü ve makyajlı sıradan bir adama benziyordu.

Tricia yüzü ellerinin arasında, ekrana bakarak otururken bir yandan da şaşkınlık içinde kafasını bir yandan öbür yana sallamaktaydı.

Bu *korkunç* bir şeydi.

Korkunç olan yalnızca bu bölüm değildi, Tricia bundan sonra gelecek bölümü de biliyordu. Bu, Lider'in kendisine uçuştan sonra karnının aç olup olmadığını, gelip bir şeyler yemek isteyip istemeyeceğini sorduğu kısımdı. Böylece yemek sırasında biraz konuşma fırsatları da olabilirdi.

Bu noktada ne düşündüğünü hatırlayabiliyordu.

Uzaylı yiyecekleri.

Onlardan hoşlanacak mıydı?

Gerçekten yemesi gerekecek miydi? Yiyemediklerini içine tükürebileceği bir kâğıt peçete bulabilecek miydi? Çeşit çeşit bağışıklık sorunları çıkmaz mıydı?

Sonunda yemeğin hamburger olduğu ortaya çıktı.

Hamburger olmakla kalmayıp üstüne üstlük mikrodalgada ısıtılmış McDonalds hamburgerleri olduğu da ortaya çıkmıştı. Buna sebep olan yalnızca görüntüleri değildi. Yalnızca kokuları da değildi. İçinde durdukları ve "McDonalds" yazılı deniz tarağı biçimindeki polistren paketler onları ele veriyordu.

"Yiyin! Afiyet olsun!" dedi Lider. "Bizi şereflendiren konuğumuz her şeyin en iyisine layıktır!"

Bunlar Lider'in özel dairesinde olmuştu. Tricia etrafına korku sınırında bir şaşkınlıkla bakınmış, ama yine de her şeyi kaydetmişti.

Dairede bir su yatağı bulunuyordu. Orta boy bir müzik seti ve masaların üstüne konan, içinde büyük sperm topakları kaynıyormuş görüntüsünü veren, ışıklı, cam şeylerden de vardı. Duvarlar kadife kaplıydı.

Lider kahverengi fitilli kadifeden şişirme bir koltuğa oturdu ve ağzına koku giderici mentollü sprey sıktı.

Tricia ansızın çok korkmuş hissetti kendini. Yerküre'den hiçbir insanoğlunun şimdiye dek bulunmadığı kadar uzak bir yerde, kahverengi fitilli kadifeden şişirme bir koltuğa yayılmış, ağzına mentollü sprey sıkan bir uzaylıyla baş başaydı.

Yanlış bir hareket yapmak istemiyordu. Onu panikletmek istemiyordu. Ama bilmesi gereken şeyler de vardı.

"Siz nasıl... nereden ... aldınız bunları?" diye sordu huzursuzca odayı işaret ederek.

"Dekoru mu?" diye sordu Lider. "Beğendiniz mi? Çok şık ve zevkli değil mi? Bizler öyleyizdir, biz Grebulonlar yani. Şık ve dayanıklı tüketim malları kullanırız... posta yoluyla ısmarlayarak."

Tricia bu noktada başını son derece yavaşça sallayarak söylenenleri onaylamıştı.

"Posta yoluyla ısmarlayarak ..." diye tekrarlamıştı duyduğu sözcükleri.

Lider kıkırdamıştı. Sütsüz çikolata kıvamında güven verici ipeksi gülüşlerden biriyle.

"Onları buraya gemilerle gönderdiklerini düşünüyorsunuz. Hayır! Ha! Ha! Biz New Hampshire'da özel bir posta kutusu numarası aldık. Düzenli olarak eşyaları almaya gidiyoruz. Ha ha!" Rahat bir tarzda şişirme koltuğuna yaslandı, ısıtılmış patates kızartmasına uzandı ve bir ucunu kemirmeye başladı. Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme dolaşmaktaydı.

Tricia beyninin çok tuhaf şekilde kaynamaya başladığını hissediyordu. Video kamerasını çalıştırmaya devam etti.

"Eee, bu güzel şeyler için ... şey, nasıl ödeme yapıyorsunuz?"

Lider yine kıkırdadı.

"Amerikan Express'le" dedi umursamaz bir omuz silkişle.

Tricia yine yavaşça başını sallayarak onayladı. Amerikan Express'in istisnasız herkese kart verdiğini biliyordu.

"Ya bunları?" dedi kendisine sunulan hamburgeri havaya kaldırarak.

"Çok basit," dedi Lider. "Sırada bekliyoruz."

Tricia tekrar, omurgası boyunca ürpertiler gönderen bir hisle bunun pek çok şeyi açıkladığını fark

etti.

Yeniden ileri sarma düğmesine bastı. Buralarda işe yarar bir şey yoktu. Hepsi kâbus benzeri çılgınlıklardı. İstese çok daha inandırıcı görünen sahte bir şeyler yapabilirdi.

Bu işe yaramaz, berbat kaydı seyrederken yavaş yavaş mide bulandırıcı yeni bir hisse kapıldı ve artan bir dehşetle yanıtın bu olması gerektiğini fark etti.

Oydu ...

Başını sağa sola salladı ve anlamaya çalıştı.

Doğuya doğru bir gece uçuşu ... Bu uçuşla baş edebilmek için aldığı uyku hapları. Hapları içmek için kullandığı votka.

Başka ne vardı? Şey. Bir kere, kafalarından birini kafesteki bir papağan kılığına sokmuş, muhteşem bir adamı onyedi yıl boyunca kafasına takmıştı. Adam onu tavlamak istemiş, ama sonra sabredemeyip uçan dairesine atladığı gibi başka bir gezegene uçmuştu. Ansızın bu fikrin binbir türlü rahatsız edici tarafını görmeye başlamıştı, ki bunlar şimdiye kadar hiç aklına gelmemişti. Hiç aklına gelmemişti. Onyedi yıl boyunca hiç.

Yumruğunu ağzına tıkadı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Sonra, Eric Bartlett arka bahçesine inen uzay aracı hakkında bir sürü patırtı koparmıştı. Ondan önce de ... eh, New York'ta da çok sıcak ve stres dolu günler geçirmişti. Umutlar ve acı düş kırıklığı. Astroloji mevzusu.

Bir sinir krizi geçiriyor olmalıydı.

Sebep buydu. Çok yorgundu, bir sinir krizi geçirmişti ve eve döndükten bir süre sonra hayaller görmeye başlamıştı. Bütün hikâyeyi hayal etmişti. Kendi hayatlarına ve tarihlerine sahip olmayan uzaylı bir ırk, güneş sisteminin uzak bir bölgesinde mahsur kalıyor ve kendi kültürel boşluklarını bizim kültürel çöplerimizle doldurmaya çalışıyor. Öff! Bu olay, bir an önce pahalı bir kliniğe yatması konusunda doğanın onu uyarma yolu olmalıydı.

Çok, çok hastaydı. Kocaman bardaklarla kaç tane kahve tükettiğine baktığında, ne kadar sık ve hızlı nefes almakta olduğunu da fark etti.

Herhangi bir sorunu çözmenin en önemli koşulu, dedi kendi kendisine, insanın bir soru olduğunu fark etmesidir. Nefesini kontrol altına almaya başlamıştı bile. Tam zamanında yakalamıştı kendisini. Nerede olduğunu görebilmişti. Her ne boktan psikolojik bir uçurumun sınırında duruyorsa oradan artık dönmüştü. Sakinleşmeye başlamıştı, sakinleş, sakinleş. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu.

Bir süre sonra, nefesi normale dönünce gözlerini yeniden açtı.

Eğer öyleyse bu kaseti nereden bulmuştu?

Kaset hâlâ oynuyordu.

Pekâlâ. Bu sahte bir kayıttı.

Bunu kendisi yapmıştı, evet öyleydi.

Bunu yapan kendisi olmalıydı, çünkü kasetin her yerinde sorular soran kendi sesini duyuyordu. Arada sırada kamera bir çekimin sonunda aşağı indiğinde kendi ayakkabıları içindeki kendi ayaklarını da görebiliyordu. Bu kaydı o düzenlemiş, sonra bunu ne zaman yaptığını ve niye yaptığını

unutmuştu.

Titreşip duran karlı ekranı seyrederken, nefesi yeniden sıklaşmaya başlamıştı.

Hâlâ hayal görüyor olmalıydı.

Başını sallayarak bunları kovmaya çalıştı. Sahte olduğu her halinden belli olan bu şeyleri hazırlayışı hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Diğer taraftan, bu sahte görüntülere *çok* benzeyen anıları da vardı. Şaşkın bir trans hali içinde kaydı izlemeye devam etti.

Lider olarak çağrıldığını hayal ettiği adam, ona astroloji konusunda sorular soruyordu. O da düzgün ve sakin yanıtlar veriyordu. Sesindeki artan paniği yalnızca kendisi fark edebilirdi.

Lider bir düğmeye bastığında mor renkli kadife duvar kenara kayarak bir sürü düz ekranlı televizyon monitörleri ortaya çıktı.

Her bir ekran, farklı görüntülerden oluşan bir kaleydoskop gibiydi: Bir yarışma programından bir iki saniye, polisler hakkındaki bir realite programından bir iki saniye, bir süpermarket deposunun güvenlik sisteminin çektiği görüntülerden bir iki saniye, birinin tatilde çektiği şeylerden bir iki saniye, bir iki saniye seks, bir iki saniye haber kuşağı, bir iki saniye komedi. Liderin bütün bunlarla çok gurur duyduğu belliydi. Bir yandan tamamıyla anlaşılmaz bir şeyler söylerken, diğer yandan da orkestra şefi gibi ellerini kollarını sallayıp duruyordu.

Elini bir kere daha salladı ve ekranlardaki farklı görüntülerin yerini dev bir bilgisayar ekranının görüntüsü aldı. Bilgisayar güneş sisteminin tüm gezegenlerini bir çizelge halinde gösteriyordu. Bu çizelge kendi takımyıldızları içinde yıldızların bulunduğu bir fona yerleştirilmişti. Görüntü tamamen hareketsizdi.

“Biz çok yetenekliyiz," diyordu Lider. “Aslında, bilgisayar, kozmolojik trigonometri ve üç boyutlu seyirsel hesaplamalar konusunda büyük yeteneklere sahiptik. Büyük yetenekler. Ama onları kaybettik. Bu çok kötü. Yeteneklerimize sahip çıkmak istiyoruz, ama onlar artık burada yok. Uzayda bir yerde yol alıyorlar. İsimlerimiz, evlerimizin ve sevdiklerimizin ayrıntılarıyla birlikte. Lütfen,” dedi, eliyle bilgisayar konsoluna geçmesini işaret ederek, “şimdi bizim için yeteneğinizi kullanın.”

Bundan sonrası şöyle gerçekleşmiş olmalıydı. Tricia tüm sahneyi almak için kamerasını hızla bir üçayak üzerine yerleştirmişti. Ardından kendisi de görüntünün içine girmiş, dev bilgisayar ekranının önüne oturmuş, bir iki saniye boyunca sisteme alıştıktan sonra hiç duraksamadan ve yaptığı hakkında sanki bir fikre sahipmişçesine yetkin bir edayla çalışmıştı.

Aslında bu o kadar da zor olmamıştı.

Ne de olsa matematik ve astrofizik eğitimi almış biriydi. Üstelik deneyimli bir televizyon sunucusuydu ve yıllar boyunca unuttuğu bir şeyi de blöf yaparak yutturabilirdi.

Çalıştığı bilgisayar Grebulonların şu anki durumlarından çok daha gelişmiş bir kültürden geldiklerini gösteriyordu ve onun yardımıyla Tricia yarım saat içinde güneş sisteminin kabaca bir modelini ortaya çıkarabilmişti.

Bu model hassas ölçümlere filan dayanmıyordu, ama iyi görünüyordu. Gezegenler aslına çok benzeyen yörüngelerinin çevresinde dolaşıyordu ve çok kaba da olsa sanal kozmolojik düzeneği sistemin her yanından görebiliyordunuz. Yerküre’den izleyebilirdiniz, Mars’tan izleyebilirdiniz, vs. vs. Rupert gezegeninin yüzeyinden de izleyebilirdiniz. Tricia kendi başarısından etkilendiği kadar üzerinde çalıştığı bilgisayar sisteminden de etkilenmişti. Yerküre’deki bir bilgisayarda çalışıyor olsa, aynı işin programlanması büyük olasılıkla bir yıl kadar sürebilirdi.

İşini bitirdiğinde, Lider arkasında belirmiş ve onu izlemeye başlamıştı. Tricia’nın işinden çok memnun ve hoşnut görünüyordu.

"Güzel," demişti "ve şimdi de lütfen, bu kitaptaki bilgileri çevirebilmek için kurduğun bu sistemi nasıl kullanacağımı bana gösterir misin."

Kitabı sessizce önüne bırakmıştı.

Bu Gail Andrews'un Siz *ve Gezegenleriniz* adlı kitabıydı.

Tricia kaseti yeniden durdurdu.

Kendi kesinlikle çok kötü hissediyordu. Hayal gördüğü hissi şimdi hafiflemişti, ama geride daha kolay anlaşılır ve net bir şey bırakmamıştı.

Koltuğunu geriye doğru iterek montaj masasından uzaklaştı ve ne yapması gerektiğini düşünmeye koyuldu. Astronomi araştırmaları alanından yıllar önce ayrılmıştı. Çünkü biliyordu ki, hatta hiç şüphesi yoktu ki başka bir gezegenden gelen bir varlıkla karşılaşmıştı. Bir partide. Eğer bunu birine söylerse alay konusu olacağından da hiç şüphesi yoktu. O halde, o konuda bildiği en önemli şeyi kimseye *söylemeden* nasıl kozmoloji eğitimi almaya devam edebilirdi ki? Yapabileceği tek şeyi yapmış ve ayrılmıştı.

Şimdi televizyonda çalışıyordu ve aynı şey yine başına gelmişti.

Elinde tarihteki en şaşırtıcı hikâyenin gerçek *video kaydı* vardı: Güneş sistemimizin en uzak köşelerinden birinde yalnızlığa terk edilmiş bir uzay medeniyetine ait unutulmuş bir sınır karakolunun hikâyesi.

Hikâye ondaydı.

Oraya *gitmişti*.

Onları *görmüştü.*

Tanrı aşkına, elinde *video kaydı* vardı.

Ve bu kayıtları herhangi birine gösterecek olursa alay konusu olurdu.

Bütün bunları nasıl kanıtlayabilirdi? Düşünmeye bile değmezdi. Hangi açıdan bakmaya zahmet ederse etsin bunların hepsi yalnızca bir kâbustu. Başı zonklamaya başlamıştı.

Çantasında bir aspirin olacaktı. Montaj odasından çıkıp koridorun sonundaki su otomatının yanına gitti. Aspirini aldı ve birkaç bardak su içti.

Ortalık oldukça sessizdi. Genellikle daha çok kişi, en azından bir iki kişi ortalıkta dolanırdı. Bitişiğindeki montaj odasının kapısından başını uzatıp içeri baktı, ama orada da kimse yoktu.

İnsanları bulunduğu odadan uzaklaştırma işinde biraz ileri gitmişti. Kapıda "RAHATSIZ ETMEYİNİZ" diye yazıyordu. "İÇERİ GİRMEYİ AKLINIZDAN BİLE GEÇİRMEYİN. NE OLDUĞU UMURUMDA DEĞİL, GİDİN. MEŞGULÜM!"

Yeniden içeri girdiğinde telefonunun üzerindeki mesaj ışığının yanıp söndüğünü fark etti ve bunun ne zamandır böyle olduğunu merak etti.

"Alo?" dedi santraldeki kıza.

"Oh, Bayan McMillan. Aradığınıza çok sevindim. Herkes size ulaşmaya çalışıyor. Televizyon şirketinizdekiler yani. Sizi bulmaya çalışıyorlardı. Onları arayabilir misiniz?"

"Niye bağlamadın onları?" diye sordu Tricia.

“Ne olursa olsun hiç kimseyi bağlamamamı istemiştiniz. Burada olduğunuzu bile kimseye söylemememi istemiştiniz. Ne yapacağımı bilemedim. Odanıza, size mesaj vermeye geldim, ama ...”

“Pekâlâ,” dedi Tricia, kendi kendini lanetleyerek. Ofisini arada.

“*Tricia!* Hangi basurlu *cehennemdesin* sen?”

“Montaj yapıyor-”

“Ama dediler ki-”

“Biliyorum. Ne oldu?"

“Ne mi oldu? Yalnızca lanet olası bir uzay aracı geldi!”

“Ne? *Nereye*?”

“Regent’s Park. Kocaman gümüş rengi bir şey. İçinde bir kız ve bir kuş var. Kız İngilizce konuşuyor, insanlara taş atıyor ve saatinin tamir edilmesini istiyor. Derhal oraya git.”

Tricia onu inceliyordu.

Bu bir Grebulon gemisi değildi. Ansızın yıldızlararası gemiler konusunda uzman kesildiği için değildi, ama bu gemi zarif ve güzel bir şeydi. Gümüş ve beyaz karışımı, geniş bir yat gibiydi, evet en çok benzediği şey buydu. Bu geminin yanında Grebulon gemisinin yarı parçalanmış koca gövdesi savaş gemilerindeki zırhlı atış kulelerine benzerdi ancak. Atış kuleleri. O boş, gri binaların benzediği şey de buydu işte. Üstelik o binalarla ilgili bir gariplik de küçük Grebulon gemisine yeniden binmek için dönerken onların hareket etmiş olmalarıydı. Bütün bunlar taksiden inip kamera ekibine doğru koşarken bir an için aklından geçen şeylerdi.

“Kız nerede?” diye bağırdı, helikopterlerin ve siren seslerinin gürültüsünü bastırarak.

“Orada!” diye seslendi yapımcı; ses teknisyeni Tricia’nın yakasına bir mikrofon iliştirmek için koştururken. “Kız annesiyle babasının, paralel bir boyutta buradan geldiğini mi ne şeyler söylüyor. Elinde babasının saati var ve ... bilmiyorum. Sana ne söylesem? Konuştur onu. Ona uzayın derinliklerinden gelmenin nasıl bir duygu olduğunu sor.”

“Çok teşekkürler, Ted,” diye mırıldandı Tricia, mikrofonun sağlam yerleştirilip yerleştirilmediğine baktı, teknisyene bir ses verdi, derin bir nefes aldı, saçlarını geriye atarak kendisi için çok tanıdık olan, şu her şeye hazır profesyonel haberci rolüne büründü.

En azından neredeyse her şeye hazır sayılırdı.

Kıza bakmak için döndü. Bu o olmalıydı, dağınık saçlı, vahşi gözlü bir şey. Kız da ona doğru döndü. Ve gözünü dikip baktı.

“Anne!” diye haykırdı ve Tricia’ya taş atmaya başladı.

Gün ışığı çevrelerinde patladı. Kızgın ve bunaltıcı bir güneşti. Sıcak dalgası altında bir çöl uzanıyordu önlerinde. Çölde gümbürtüyle ilerliyorlardı.

"Atla!" diye bağırdı Ford Prefect.

"Ne?" diye bağırdı Arthur Dent, yaşamı pahasına sıkı sıkı tutunduğu yerden.

Yanıt yoktu.

"Sen ne dedin?" diye bağırdı Arthur yeniden ve sonra Ford Prefect'in artık orada olmadığını fark etti. Panik içinde etrafına bakmaya ve kaymaya başladı. Daha fazla tutunamayacağını fark edince kendisini bütün gücüyle yana doğru itti ve toprağa çarparken bir top gibi kıvrılarak yeri döven toynaklardan uzağa, mümkün olduğunca uzağa yuvarlandı.

Ne gün ama, diye düşündü, ciğerlerine kaçan tozu temizlemek için şiddetle öksürdü. Yerküre yok edildiğinden beri böyle kötü bir gün daha yaşamamıştı. Dizleri üzerinde doğruldu, sonra ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Neden koştuğunu ya da nereye koştuğunu bilmiyordu, ama koşmak yapılabilecek en sağduyulu şeymiş gibi geliyordu ona.

Orada durmuş çevreyi inceleyen Ford Prefect'e koştu.

"Bak," dedi Ford. "Bu tam ihtiyacımız olan şey."

Arthur öksürerek ciğerlerinden biraz daha toz attı, bir kısmını da saçlarından ve gözlerinden temizledi. Nefes nefese döndü ve bakışlarını Ford'un bakmakta olduğu şeye çevirdi.

Burası pek de bir Kralın, o Kralın ya da herhangi bir tür Kralın topraklarına benzemiyordu, ama yine de oldukça davetkâr bir görüntüsü vardı.

Öncelikle burası bir çöl dünyasıydı. Tozlaşmış toprak zemini oldukça sertti ve Arthur'un bir gece önceki şenlikler sırasında berelenmeden kalan yerlerini de başarıyla çürütmüştü. Durdukları yerin biraz ilerisinde kumtaşına benzer büyük tepeler vardı. Rüzgârın ve buraya yağdığı kadarıyla yağmurun aşındırmasıyla vahşi güzellikte ilginç şekillere bürünmüşlerdi. Bu biçimleri, portakal renkli araziye dağılmış dev kaktüslerin tuhaf biçimleriyle de uyumluydu.

Bir an için Arthur beklenmedik bir şekilde Arizona, New Mexico veya Güney Dakota'ya gelmiş olabileceklerini ummaya cesaret eder gibi olduysa da durumun böyle olmadığını gösterecek bir sürü işaret vardı ortada.

Her şeyden önce Bütünüyle Normal Hayvanlar hâlâ tozu dumana katarak ortalığı inletiyorlardı. Onbinlercesi uzaktaki ufuk çizgisinden başlayarak yayılıyor, yaklaşık bir kilometre boyunca ortadan kayboluyor sonra karşı uçtaki ufuk çizgisine doğru yeri göğü birbirine katarak uzaklaşıyorlardı.

Sonra Bar&Barbekü'nün önünde park etmiş uzaygemileri vardı. Hah. İşte Kralın Toprakları Bar&Barbekü. Biraz hayal kırıklığı oldu doğrusu, diye düşündü Arthur.

Aslında uzaygemilerinden yalnızca biri Kralın Toprakları Bar&Barbekü'nün önünde park etmiş durumdaydı. Diğer üçü Bar&Barbekü'nün bitişiğindeki otoparktaydılar. Ama dikkat çekici olanı önde park etmiş olanıydı. Muhteşem görünüşlü bir şeydi bu. Her yeri kanatçıklarla kaplıydı. Bütün kanatçıkların üzeri de kromdu ve gövdenin büyük bölümü cayır cayır yanan bir pembeye boyanmıştı. Olduğu yerde duran kocaman bir böceğe benziyordu ve her an sanki bir kilometre ötedeki bir şeyin

üzerine atlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Kralın Toprakları Bar&Barbekü, eğer Bütünüyle Normal Hayvanlar boyutlar arası ufak bir sapma yapsa üzerine basıp geçecekleri kadar yol üstündeydi ve etrafında olanlardan hiç etkilenmeden öylece duruyordu. Kendi halinde bir yerdi. Kamyoncuların mola verdiği bir durak yeri. Bilinmeyen bir yerin ortasında. Sessiz sakin. Kralın Toprakları.

"Gidip şu gemiyi satın alacağım," dedi Ford sakin bir tavırla.

"Satın almak mı?" dedi Arthur. "Sen hiç böyle şeyler söylemezdin. Onları genellikle yürüttüğünü sanıyordum."

"Bazen biraz saygı göstermek gerekir," dedi Ford.

"Sanırım biraz para göstermek de gerekir," dedi Arthur. "Bu şey kaç paradır sence?"

Ford minik bir hareketle cebinden Ye-Sonra-Öde kartını çıkardı. Arthur, onun kartı tutan elinin hafifçe titrediğini fark etti.

"Beni restoran eleştirmeni yapmak nasıl olurmuş öğreteceğim onlara ..." dedi burnundan soluyarak Ford.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Arthur.

"Görürsün," diye yanıtladı Ford, gözünde tehlikeli bir pırıltıyla. "Haydi gidip biraz *masraf çıkaralım,* ha?"

"Birkaç bira," dedi Ford, "ve ne bileyim, birkaç domuz pirzolası, neyiniz varsa artık, ha bir de o dışarıdaki pembe şey."

Kartını tezgâhın üzerine bırakıp rahat bir tavırla etrafı seyretmeye başladı.

Sessizliğe benzer bir şey oldu.

Aslında başlangıçta da çok gürültü olduğu söylenemezdi, ama şimdi kesinlikle bir tür sessizlik olduğu kesindi. Hatta Kralın Toprakları'nı çiğnemekten dikkatle kaçınan Bütünüyle Normal Hayvanların uzaktan gelen gümbürtüsü bile ansızın biraz boğuklaşmış gibiydi.

"Kasabaya yeni *geldim,*" dedi Ford, sanki bu ya da diğer her şey normalmiş gibi. Abartılı bir şekilde rahat bir açıyla tezgâha dayanıyordu.

İçeride üç müşteri daha vardı. Masalara oturmuş biralarıyla ilgileniyorlardı. Üç tane kadar. Kimileri tam üç kişi olduğunu söyleyebilirdi, ama burası öyle bir yer, yani içeride o kadar kesin konuşabileceğiniz yerlerden değildi. Küçük sahnede bir şeyler kurmakla meşgul iri yarı bir adam da vardı. Eski bir davul seti. Birkaç gitar. Country ve western tarzı şeyler.

Barmen, Ford'un siparişlerini getirmekte pek de acele etmiyordu. Aslında yerinden bile kıpırdamamıştı.

Pembe şeyin satılık olduğuna pek emin değilim," dedi sonunda, tınısı uzun süren bir aksanla.

"Tabii ki satılık," dedi Ford. "Ne kadar istiyorsun?"

"Yani..."

"Bir rakam söyle ben iki katını vereyim."

"Benim değil ki satayım," dedi barmen.

"O halde, kimin?"

Barmen başıyla sahnede bir şeyler kurmakta olan iri yarı adamı işaret etti. Ağır hareketlerle çalışan, iri yarı, şişman ve saçları dökülmekte olan adamı.

Ford başını sallayarak anladığını belirtti. Sırıttı.

"Pekâlâ," dedi. "Biraları ve ızgaraları getir. Ama hesabı açık bırak."

Arthur barda oturup dinleniyordu. Olan biteni öğrenmemeye alışıktı. Böyle kendini daha rahat hissediyordu. Bira güzeldi ve biraz uykusunu getirmişti, ama buna pek aldırmadı. Domuz pirzolası dedikleri aslında domuz pirzolası değil, Bütünüyle Normal Hayvan pirzolasıydı. Barmenle ızgara konusunda bir iki profesyonel fikir alış verişinde bulundu ve Ford'u ne istiyorsa yapması için serbest bıraktı.

"Pekâlâ," dedi Ford, taburesine dönerken. "İşler yolunda. Pembe şeyi aldık."

Barmen çok şaşırmıştı. "Satıyor mu?"

"Bedava veriyor," dedi Ford, pirzolasından bir ısırık alırken. "Hey, hayır, hesabı açık tut yine de. Ekleyecek birkaç şeyimiz daha olacak. Güzel pirzolaymış."

Koca bir yudum bira çekti.

"Güzel bira," diye ekledi. "Gemi de güzel," dedi, pencereden görünen pembe renkli, büyük, krom böceği süzüyordu. "Her şey epey güzel. Biliyor musun," dedi düşünceli bir şekilde arkasına yaslanarak, "böylesi zamanlarda uzay-zaman dokusu veya çokboyutlu ihtimal matrisinin nedensel bütünlüğü veya Her Çeşit Genel Karman Çormanlık içindeki dalga formlarının potansiyel çöküşü ya da aklımı kurcalayan başka konularda endişelenmeye değer mi diye düşünüyorum. Belki de şu iri yarı arkadaşın söylediğinin doğru olduğunu hissediyorumdur. Takma kafana. Ne fark eder? Takma kafana."

"Hangi iri yarı arkadaş?" dedi Arthur.

Ford başıyla sahneye doğru işaret etti. İri yarı adam mikrofona "bir iki" demekle meşguldü. Şimdi sahnede birkaç kişi daha vardı. Davullar. Gitar.

Bir iki saniye sesini çıkarmadan bekleyen barmen yeniden sordu, "Senin gemisini almana izin veriyor, öyle mi?"

"Evet," dedi Ford. "Bütün söylediği bu. Takma kafana. Gemiyi al. Canı gönülden verdim sana. Ona iyi bak, dedi. Ben de iyi bakacağım."

Birasından bir yudum daha çekti.

"Dediğim gibi," diye devam etti. "Böyle zamanlarda her şey olacağına varsın diye düşünüyorsun hep. Ama sonra aklına SonsuzBoyut Girişimcileri gibi adamlar geliyor ve düşünüyorsun ki yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı. Onların ettiklerini bulmaları gerek. Bu adamların acı çekmesini sağlamak benim kutsal görevim. Baksana, hesabıma şarkıcı için bir şeyler eklemek istiyorum. Ondan özel bir istekte bulundum. Hesaba geçecek, tamam mı?"

"Tamam," dedi barmen, ihtiyatla. Sonra omuzlarını silkti. "Pekâlâ, nasıl istersen. Ne kadar yazayım?"

Ford bir rakam verdi. Barmen şişelerin ve bardakların arasına yığılıp kaldı. Ford hemen barın arkasına geçerek adamın bir şeyi olup olmadığına baktı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Barmen parmağını ve dirseğini biraz kesmiş ve hafifçe sersemlemişti, ama onun dışında bir şeyi yoktu. İri yarı adam şarkı söylemeye başladı. Barmen de Ford'un kartını onaylatmaya gitti.

"Burada benim bilmediğim şeyler mi dönüyor?" diye Ford'a sordu Arthur.

"Her zaman öyle olmuyor mu?" dedi Ford.

“Böyle konuşmana hiç gerek yok,” dedi Arthur. Uyanmaya başlamıştı. “Gitmemiz gerekmiyor mu?” dedi ansızın. “Bu gemi bizi Yerküre’ye götürecek mi?”

“Tabii götürecek,” dedi Ford.

“Random da oraya gidecek!” dedi Arthur sıçrayarak. “Onu izleyebiliriz! Ama ... eee...”

Ford, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*’ni çıkardı ve Arthur’u düşünmesine sürdürmesi için kendi haline bıraktı.

“Ama ihtimal ekseninin neresindeyiz?” diyordu Arthur. “Yerküre aynı yerde olacak mı, olmayacak mı? Onu o kadar uzun zaman aradım ki. Bütün bulabildiğim ona biraz benzeyen ya da hiç benzemeyen başka gezegenler oldu. Ama kıtalara bakılınca bulduklarım kesinlikle doğru yerlerdi. En kötü kopyası da sefil küçük hayvanlar tarafından ısırıldığım ve adı NebuŞimdi olan bir gezegendi. O hayvanlar birbirleriyle öyle anlaşıyorlarmış, biliyor musun, birbirlerini ısırarak. Lanet olası acı veren bir yol. Elbette çoğu zaman Yerküre ortada bile yoktu, çünkü Vogonlar tarafından havaya uçurulmuştu. Söylediklerim anlamlı sana geliyor mu?”

Ford yorum yapmadı. Bir şey dinliyordu. *Rehber*’i Arthur’a verdi ve ekranı işaret etti. Ekranda şöyle yazıyordu: “Yerküre. Çoğunlukla Zararsız.”

“Yani onun yerinde olduğunu mu söylüyorsun!” dedi Arthur heyecanla. “Yerküre yerinde mi? Random’ın gideceği yer orası! Yağmurun altındayken kuş ona Yerküre’yi gösteriyordu!”

Ford, biraz daha alçak sesle bağırmasını işaret etti. Bir şey dinliyordu.

Arthur sabırsızlanmaya başlamıştı. Daha önce de bar şarkıcılarının “Love Me Tender”! söylediğini duymuştu. Bunu burada, Yerküre olmadığı kesin olan bu yer her neresiyse onun tam ortasında duyduğu için biraz şaşırmıştı, ama son günlerde eskisi gibi herşeye şaşırmıyordu artık. Şarkıcı, bir bar şarkıcısı için oldukça iyiydi, özellikle de bu tür şarkılardan hoşlanıyorsanız; ama Arthur sabırsızlanıyordu.

Saatine baktı. Bu ona artık saatinin kendisinde olmadığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Saat Random’daydı, en azından saatinden arta kalanlar.

“Gitmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?” dedi ısrarlı bir sesle.

“Şışşt!” dedi Ford. “Bu şarkıyı dinleyebilmek için para ödedim. Sanki gözleri yaşarmış gibiydi ki Arthur bunu biraz rahatsız edici bulmuştu. Şimdiye kadar Ford’un çok çok sert içkiler dışında hiçbir şey yüzünden duygulandığına tanık olmamıştı. Muhtemelen gözüne toz kaçmıştı. Müziğe zerre kadar uyum sağlamadan parmaklarını masanın üzerinde huzursuzca tıkırdatarak bekledi.

Şarkı sona ermişti. Şarkıcı bu kez “Heartbreak Hotel”e geçti.

“Her neyse,” diye fısıldadı Ford, “restoran hakkında bir yazı yazmalıyım.”

“Ne?”

“Bir tanıtım yazmam gerekiyor.”

“*Tanıtım yazısı?* Burası hakkında mı?”

“Yaptığım masrafların geçerli olması yazıyı göndermiş olmama bağlı. Öyle ayarladım ki, bunu yapınca sistem geride hiç iz bırakmadan, otomatik işliyor. Bu faturanın geçerlik kazanması oldukça *önemli,*” diye yavaşça ekledi, pis pis sırıtarak birasının içine bakıyordu.

“Bir iki bira ve pirzola için mi?”

“Şarkıcı için bahşiş de var.”

“Niye, ne kadar bahşiş bıraktın?”

Ford yeniden bir rakam söyledi.

“Bunun ne kadar olduğunu bilmiyorum,” dedi Arthur. “Pound olarak değeri ne? Onunla ne

alınabilir?”

“Bununla aşağı yukarı, eee ... satın alabileceğin şeylerden biri ...” Ford gözlerini tavana kaldırıp kafasından birtakım hesaplamalar yaptı. “İsviçre olabilir örneğin!” dedi sonunda. *Otostopçunun Rehberi*’ni önüne çekip yazmaya başladı.

Arthur başını akıllı akıllı sallayarak anladığını belirtti. Bazen Ford’un neden bahsettiğini anlayabilmeyi istiyor ve bazen de şimdi olduğu gibi, anlamaya çalışmasa daha güvende olacağını düşünüyordu. Ford’un omzunun üzerinden baktı. “Bu uzun sürmeyecek değil mi?” dedi.

“Hayır,” dedi Ford. “Uyduruk bir şey. Yalnızca ızgaraların iyi olduğundan, biranın güzel ve soğuk olduğundan, yöredeki doğal hayatın oldukça ilginç olduğundan, bar şarkıcısının bilinen evren içindeki en iyisi olduğundan bahsedeceğim, hepsi bu. Fazlasına gerek yok. Yalnızca masrafların geçerli olması için.”

Ekranda GİRİŞ yazılı bir alana dokundu ve mesaj Etha-altı ağına karışıp gitti.

“Şarkıcıyı beğendin demek?”

“Evet,” dedi Ford. Barmen, elinde titreşir gibi gözüken bir kâğıt parçasıyla dönmüştü.

Yüzünde korku ve hayranlık taşıyan asabi bir tikle kâğıdı Ford’a doğru itti.

“Garip şey,” diyordu barmen. “Sistem başlangıçta bir iki kez ödemeyi reddetti. Aslında buna pek şaşırdığımı söyleyemeyeceğim.” Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. “Sonra birden şey, evet, tamam dedi ve sistem ... eee ... hesabı onayladı. Öylece. İmzalamak ... ister miydiniz?”

Ford forma çabucak bir göz attı. Dudaklarını emdi. “Bu SonsuzBoyutu çok incitecek,” dedi, yüzünde şeytani bir ifadeyle. “Aman, neyse,” diye ekledi, “canları cehenneme.” Şaşaalı bir imza attı ve kâğıdı barmene geri verdi.

“Albay’ın,”[43] dedi “onun için ayarladığı, o boktan filmler ve casino konserleriyle oluşturduğu bütün o kariyeri boyunca elde ettiğinden çok daha fazla para. Yalnızca yaptığı şeyin en iyisini yaptığı için. Bir barda ayağa kalkıp şarkı söylediği için. Pazarlığı kendisi yaptı. Bu sanırım onun için güzel bir an. Ona teşekkürlerimi ilet ve bir içki ısmarla.” Bara biraz bozuk para bıraktı. Barmen onları eliyle itti.

“Bunun gerektiğini sanmıyorum,” dedi adam, biraz hafif çatlak bir sesle.

“Benim için gerekli,” dedi Ford. “Pekâlâ, artık gidiyoruz.”

Dışarıda sıcak ve tozun altında durup pembe renkli koca krom şeye şaşkınlık ve hayranlık içinde baktılar. En azından Ford şaşkınlık ve hayranlıkla baktı.

Arthur yalnızca baktı. “Biraz abartılı değil mi, sence?”

İçine tırmandıklarında bu sözünü tekrarladı. Koltuklar ve kontrollerin çoğu incecik kürklü deri veya süetle kaplıydı. Ana kontrol paneli üzerinde altın harflerle kazınmış büyük bir monogram vardı: “EP”

“Biliyor musun,” dedi Ford, geminin motorlarını ateşlerken, ona uzaylılar tarafından kaçırıldığının doğru olup olmadığını sordum, o ne dedi biliyor musun?”

“Kim?” dedi Arthur.

“Kral.”

“Ne Kralı? Ahh, bu konuşmayı bir yerlerden hatırlıyorum?”

“Boş ver,” dedi Ford, “Ne kadar doğrudur bilmem, ama hayır dedi. Kendi isteğiyle gitmiş.”

“Hâlâ kimden bahsettiğini tam olarak anladığıma emin değilim,” dedi Arthur.

Ford başını salladı. “Baksana,” dedi, “solundaki bölmede kasetler var. Neden bir şey seçip çalmıyorsun?”

“Pekâlâ,” dedi Arthur ve kasetleri karıştırdı. “Elvis Presley sever misin?” diye sordu.

“Evet, aslında severim,” dedi Ford. “Umarım bu alet göründüğü kadar iyi sıçrıyordun” Ana motoru devreye soktu.

“Yeeehah!” diye haykırdı Ford, suratlarını yırtabilecek kadar yüksek bir hızla yukarı doğru fırlarlarken.

Gerçekten de göründüğü kadar iyi sıçrıyordu.

yirmiüç

Haber kanalları bu tür şeyleri sevmezlerdi. Böyle şeylere israf gözüyle bakarlardı. Gerçekliği tartışılmaz bir uzay aracı Londra'nın ortasında beliriverip en yüksek boyutta sansasyonel haberler yaratıyordu. Üç buçuk saat sonraysa tamamen farklı başka bir uzaygemisi daha ortaya çıkıyor ve bir şekilde aynı ilgiyi çekmiyordu.

"BİR UZAY ARACI DAHA!" diyordu başlıklar ve haberlerdeki altyazılar. "BU SEFERKİ PEMBE." Birkaç ay sonra gelmiş olsaydı, bundan çok daha iyi malzeme olabilirdi. Yarım saat sonra varan üçüncü uzay aracı olan, dört kişilik küçük ve hafif Hrundi ise ancak yerel haberlerde yer bulabilmişti.

Ford ve Arthur stratosferden çığlık çığlığa inmiş ve Portland Place'e düzgün bir şekilde park etmişlerdi. Saat akşam üzeri altı otuzdu ve boş park yeri bulabilmeleri mümkün olmuştu. Kısa bir süre sonra etraflarına toplanan meraklı kalabalığa karışmış ve ardından aralarında polis çağıracak biri yoksa bunu kendilerinin yapacağını bağırarak kaçmayı başarmışlardı.

"Evim ..." dedi Arthur, buğulu gözlerle çevresine bakarken. Sesi hafiften kısık çıkmıştı.

"Ah, sakın ağlama," diye terslendi Ford. "Kızını bulmamız gerekiyor ve şu kuşu."

"Nasıl bulacağız?" dedi Arthur. "Burada beş buçuk milyar insan yaşıyor ve ..."

"Evet," dedi Ford. "Ama yalnızca biri uzaydan, gümüş renkli kocaman bir uzay aracıyla ve mekanik bir kuşun refakatinde geldi. Yalnızca bir televizyon ve seyrederken içki içebileceğimiz bir yer bulmamızı öneriyorum. Ciddi bir oda servisine ihtiyacımız olacak."

Langham'daki iki yatak odalı bir süite yerleştiler. Anlaşılmaz bir şekilde, Ford'un beş-bin ışık yılı uzaklıkta bir gezegende basılmış Ye-Sonra-Öde kartı otelin bilgisayarında herhangi bir sorun çıkarmamıştı.

"Pekâlâ," dedi Ford. "Ben bir iki margarita istiyorum. Yani birkaç sürahi olsun. Birkaç salata. Bulabildiğiniz kadar kaz ciğeri. Bir de Londra Hayvanat Bahçesi."

"Haberlerde!" diye haykırdı Arthur bitişik odadan.

"Evet, öyle dedim," dedi Ford telefona. "Londra Hayvanat Bahçesi. Hesaba yazabilirsiniz."

"Kızım ... Ulu Tanrım!" diye haykırdı Arthur, "onunla kim görüşüyor biliyor musun?"

"İngilizceniz kıt mı acaba?" diye devam ediyordu Ford. "Hemen yolun üstündeki Hayvanat Bahçesi'nden bahsediyorum. Bu gece kapalı olması beni ilgilendirmez. Ben bilet almak istemiyorum, ben hayvanat bahçesini satın almak istiyorum. Meşgul olmanız da umrumda değil. Bu oda servisi değil mi? Ben de bir odadayım ve servis istiyorum. Bir parça kâğıdınız var mı? Pekâlâ. İşte yapmanızı istediğim şey. Güvenli bir şekilde doğal hayata dönebilecek tüm hayvanları serbest bırakın. Doğayla uyum sağlayabilmelerine yardımcı olacak iyi bir ekip kurun ve onların gelişimini izleyin. Tamam mı?"

"Bu *Trillian*?" diye haykırdı Arthur. "Yoksa bu ... eee ... Tanrım, şu paralel evren saçmalığına

dayanamıyorum. Öyle lanet olası karmaşık bir şey ki. Bu farklı bir Trillian'a benziyor. Bu Tricia McMillan, yani Trillian'ın daha önceki ... eee ... buraya gelip izle, belki bir şey anlarsın?"

"Bir dakika," diye bağırdı Ford ve yeniden oda servisiyle pazarlığına döndü. "Sonra doğaya geri dönemeyecek hayvanlar için doğal bölgelere ihtiyacımız olacak. Zaire gibi yerler ve birkaç ada işe yarayabilir. Madagaskar, Baffin, Sumatra. Bu tür yerler. Farklı özelliklerde doğal yaşam alanına ihtiyacımız var. Bakın, bunu niçin bir sorun olarak görüyorsunuz anlamıyorum. İş yaptırmayı öğrenin, kimi isterseniz onu işe alın, ama hemen işe koyulun. Kredilerinin yeterli olduğunu göreceksiniz. Ha, sahi salatanın üzerine biraz mavi peynir[44] koymayı unutmayın. Teşekkür ederim."

Telefonu yerine koydu ve yatağının kenarına oturmuş televizyonu izleyen Arthur'un yanına gitti.

"Biraz kaz ciğeri ısmarladım," dedi Ford.

"Ne?" diye sordu Arthur. Dikkatini tamamen televizyona odaklamıştı.

"Biraz kaz ciğeri ısmarladım dedim," dedi Ford.

"Ha," dedi Arthur, pek emin olmadan. "Hımmm, ben kaz ciğeri konusunda kendimi hep rahatsız hissetmişimdir. Kazlar açısından zalimce, öyle değil mi?"

"Canları cehenneme," dedi Ford yatağa uzanarak. "Her lanet olası şey için üzülemezsin."

"Bunu söylemek senin için kolay olabilir, ama ..."

"Yeter!" dedi Ford. "Sen sevmezsen ben seninkini de yerim. Neler oluyor?"

"Kaos!" dedi Arthur. "Tam bir kaos! Random, Trillian ya da Tricia, hangisiyse, ona kendisini terk ettiği için bağırıp çağırıyordu. Sonra bir gece kulübüne gitmek istedi. Tricia gözyaşlarına boğularak Random'ı doğurmak bir yana onu daha önce hiç görmediğini söyledi. Sonra birden Rupert adında birinden bahsetmeye başladı avaz avaz ve adamın aklını kaybettiğini söyledi galiba. Aslına bakarsan orayı kaçırdım. Sonra Random etrafa bir şeyler fırlatmaya başladı ve işleri yoluna koymak için bir reklam arası verdi. Hah! İşte yeniden stüdyoya döndüler. Kapa çeneni ve izle."

Ekranda sarsılmış görünen bir sunucu belirdi ve izleyicilerden bir önceki haberdeki karışıklık için özür diledi. Ellerinde henüz net bir bilgi olmadığını söyledi. Tek haber adının Random Devamlı Uçucu Dent olduğunu söyleyen esrarengiz kızın stüdyoyu, eee ... dinlenmek için terk etmesiydi. Tricia McMillan'ın yarın stüdyoda olacağını umuyorlardı. Bu arada, UFO faaliyetleriyle ilgili yeni haberler gelmeye devam ediyordu ...

Ford yataktan fırladı, en yakın telefonu kaptı ve bir numara tuşladı.

"Resepsiyon mu? Bu otelin sahibi olmak ister miydin? Bana beş dakika içinde Tricia McMillan'ın üye olduğu kulüplerin adlarını bulabilirsen senindir. Oteli hesaba eklemelerini söyle."

yirmidört

Uzayın mürekkep siyahı derinliklerinde görünmez hareketler meydana gelmekteydi.

Odağında Yerküre denen gezegenin sonsuz çeşitlilikteki ihtimallerinin yattığı tuhaf ve değişken Çoğul bölge sakinleri için bu hareketler görünmezdi belki ama asla önemsiz değillerdi.

Güneş sisteminin en ucunda, yeşil deri bir koltuk üzerinde, bir dizi televizyon ve bilgisayar ekranına korkuyla bakmakta olan çok endişeli bir Grebulon lideri oturmakta idi. Etraftaki şeylerle oyalanmaya çalışıyordu. Astroloji hakkındaki kitabını karıştırıyor, bilgisayarının konsoluyla oynuyor, hepsi de Yerküreye çevrili Grebulon gözlem cihazlarından kesintisiz olarak gönderilen görüntüleri kurcalıyordu.

Stres içindeydi. Onların görevi izlemekti. Ama gizlice izlemek. Aslında bu görevinden bir parça sıkılmıştı. Görevinin yıllarca oturup televizyon izlemekten daha fazla bir şeyler olması gerektiği konusunda kesinlikle emindi. Gerçekten de yanlarında daha başka bir sürü cihaz vardı ve mutlaka bunların her birinin bir amacı olmalıydı, ama ne işe yaradıklarını unutmuşlardı. Hayatında bir hedef olsun istiyordu. Bu yüzden astrolojiye sarılmıştı. Zihninin ve ruhunun ortasında korkunç boşluğu doldurmak için. Bu ona mutlaka bir şeyler anlatacaktı.

İşte bir şeyler anlatmaya başlamıştı bile.

Anlayabildiği kadarıyla, çok kötü bir ay geçireceğini, eğer kendini toparlayıp birtakım olumlu adımlar atmaz ve düşünmeye başlamazsa, işlerin kötüden daha da kötüye gideceğini haber veriyordu.

Doğruydu. Astroloji kitabını ve şu tatlı Tricia McMillan'ın gerekli astronomik verileri yeniden üçgenlere bölebilmesi için tasarladığı bilgisayar programını kullanarak bir yıldız haritası çıkarmıştı. Bu sonuçlar o haritadan da çok net olarak görülebiliyordu. Güneş sisteminin donmuş uçlarındaki onuncu gezegen üzerinde yaşayan Grebulonlar için Yerküre temelli astrolojinin bir anlam ifade edebilmesi ancak yeni baştan hesaplanmasıyla mümkündü.

Yeni hesaplamalar, bugünden başlayarak önümüzdeki ayın onun için gerçekten de kötü geçeceğini açık seçik göstermişti. Çünkü Yerküre bugün Oğlak burcunda yükselmeye başlıyordu ve klasik Boğa özellikleri taşıyan Grebulon Lideri için bu gerçekten de çok kötüydü.

Şimdi, diyordu yıldız falı, olumlu adımlar atmanın, zor kararlar vermenin ve yapılması gereken şey neyse onu yapmanın zamanıdır. Bütün bunlar onun için çok zor şeylerdi, ama biliyordu ki kimse zor şeyler yapmanın zor olmayacağını söylememişti ona. Bilgisayarlar Yerküre'nin pozisyonunu saniye saniye izliyorlardı. Büyük gri silah kulelerinin hedefe çevrilmesi emrini verdi.

Grebulon izleme cihazlarının tümü Yerküre'ye odaklanmış olduğu için, şimdi güneş sisteminde başka bir veri kaynağı daha olduğunu gözden kaçırmışlardı.

Bu ikinci veri kaynağını -yani kocaman sarı bir inşaat gemisini- kazara fark edebilme şansları bile neredeyse hiçti. Bu kaynak da güneşten en az Rupert kadar uzaktı, ama tamamen ters yönde ve neredeyse güneş tarafından gizlendiği bir pozisyondaydı.

Neredeyse.

Kocaman sarı inşaat gemisi kendisi fark edilmeden onuncu gezegendeki olayları izleyebilmek istemiş ve bunu başarmıştı.

Bu geminin Grebulonların tam tersi başka yönleri de vardı.

Geminin lideri ve kaptanınınsa, amacının ne olduğu konusunda çok net bir fikri vardı. Bu çok basit, net bir amaçtı ve kaptan oldukça uzun bir süreden beri bu amaca ulaşmak için kendi basit ve net yolunu izliyordu.

Amacını bilen herhangi birisi bunun anlamsız ve çirkin bir amaç olduğunu öne sürebilir, bunun yaşama güzellik katan, insanın daha canlı adım atmasını sağlayan, kuşların cıvıldamasına ve çiçeklerin açmasına yarayan bir amaç olmadığını söyleyebilirdi. Hatta bütün bunların tersiydi. Tam tersi.

Ama bu konuda endişelenmek onun işi değildi. Onun işi işini yapmaktı ve şu anda yaptığı da işini yapmaktı. Eğer bunu yapmak dar görüşlülüğe ve sabit fikirliliğe yol açıyorsa böyle şeyler için endişelenmek de onun işi değildi. Karşısına böyle bir şey çıktığında bunları başkalarına havale ederdi, ki bu başkaları da onları başka başkalarına havale ederlerdi.

Buradan, hatta her yerden çok çok ışık yılı uzakta, uzun süre önce terk edilmiş kasvetli Vogküre gezegeni bulunmaktaydı. Bu gezegende pis kokulu, sisler içinde ve çamurlu bir nehrin kıyısında mücevher kabuklu son birkaç seğirtken yengeçin kirli, kırık dökük ve boş kabuklarıyla *Vogon Vogonblurtus* türünün ilk buradan çıktığını gösteren küçük taş bir anıt vardı. Anıtın üzerine sislerin içini işaret eden bir ok kazınmıştı. Altında düz ve sade harflerle şunlar yazılıydı: "Sorumluluk orada sona eriyor."

Gözlere zarar sarı gemisinin derin bölmelerinden birinde Vogon kaptanı hafifçe solmuş ve köşeleri kıvrılmış bir kâğıdı önüne çekti. Bu bir yıkım emriydi.

Eğer Kaptanın işini yapmak olan işinin tam olarak nerede başladığını öğrenmek istiyorsanız, her şey bu kâğıt parçasıyla başlıyordu. Bu, kendisine bir üstü tarafından uzun bir süre önce verilmişti. Kağıt parçasının üzerinde bir talimat yazılıydı ve Kaptanın görevi bu talimatı yerine getirmek ve iş bittiği zaman da yandaki ufak karenin içine tamam işareti atmaktı.

Aynı talimatı daha önce bir kez daha yerine getirmiş, ama sorun yaratan birtakım koşullar onun küçük karenin içine tamam işareti koymasını engellemişti.

Sorun yaratan koşullardan biri de bu Galaktik bölgenin Çoğul doğasıydı. Burada olması mümkün olanla, olması muhtemel olan devamlı karışıyordu. Basit bir yıkım eylemi kötü yapıştırılmış bir duvar kâğıdının altındaki hava kabarcığını üstten bastırmaktan başka işe yaramıyordu. Yıktığınız her şey sürekli yeniden karşınıza çıkıveriyordu. Yakında bunun bir çaresini bulacaktı.

Bir diğeri de olmaları gerektiği zaman orada bir türlü olmayan küçük bir gruptu. Bu konuyu da yakında halledecekti.

Üçüncüsü sinir bozucu, anarşist, küçük bir cihaz olan *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ydi. Şimdi bunun tam ve kesin önlemi alınmış, hatta geçici ters mühendisliğin muhteşem gücü ile diğer her şeyin halledilebileceği bir aracıya dönüştürülmüştü. Kaptan sadece, bu dramın son sahnesini seyretmeye gelmişti. Kendisinin parmağını bile oynatmasına gerek yoktu.

"Haydi görelim bakalım," dedi.

Bir kuşun gölge halindeki silueti kanatlarını yavaşça açtı ve hemen yanından havaya yükseldi. Köprü üstü karanlığa gömüldü. Bir an için kuşun kara gözlerinde soluk ışıklar dans etti. Emirlerin geldiği boşluğun derinliklerinde köşeli parantezler birbiri ardına kapanıyor, eğer ile başlayan

cümlecikler sona eriyor, tekrar başa dön emirleri son buluyor, yineleyen işlevler son birkaç kez kendilerini çağırıyorlardı.

Karanlıkta parlak bir görüntü belirdi. Havada dalgalanan, bulanık, mavi-yeşil renkli dilimlenmiş bir dizi sosise benzer tüp biçiminde bir görüntü.

Gurultulu bir mutluluk gürültüsü çıkaran Vogon Kaptanı arkasına yaslandı ve seyretmeye koyuldu.

“İşte orada, kırkiki numara,” diye bağırdı taksi şoförüne Ford Prefect. “Hemen şurada!”

Taksi sarsılarak durduğunda Ford ve Arthur dışarı fırladılar. Yolda bir sürü otomatik para makinesi önünde durdukları için Ford inerken, pencereden şoförün eline avuç dolusu para sıkıştırdı.

Kulübün girişi karanlık, şık ve sert görünüşlüydü. Adını yalnızca olabilecek en küçüğünden bir levhanın üzerinde görebilmek mümkündü. Üyeleri kulübün nerede olduğunu biliyordu ve eğer üye değilseniz nerede olduğunu bilmenizin zaten bir yararı olmuyordu.

Ford Prefect, Stavro’nun Yerine üye değildi, ama bir kez New York’taki diğer Stavro kulübüne gitmişti. Üye olmadığı kuruluşlarla ilişki kurma konusunda son derece basit bir yöntemi vardı. Kapı açılır açılmaz içeri dalıyor ve arkasındaki Arthur’u işaret ederek “Tamam, bu bey benimle birlikte,” diyordu, o kadar.

Karanlık, cilalı merdivenlerden aşağı yöneldi, yeni ayakkabıları içinde kendini çok havalı hissediyordu. Bunlar mavi renkli süet ayakkabılardı ve olup biten her şeye rağmen onları hızla giden bir taksinin arka camından saptayabilecek kadar keskin gözlü olmaktan son derece mutluydu.

“Sana buraya gelmemeni söylediğimi sanıyordum.”

“Ne?” dedi Ford.

İnce, hastalıklı görünüşlü, İtalyan tipi giyinmiş bir adam yanlarından geçerek merdivenleri tırmandı, bir sigara yaktı ve aniden durdu.

“Sen değil,” dedi, “o.”

Dosdoğru Arthur’a bakıyordu. Sonra biraz kafası karışır gibi oldu.

“Affedersiniz,” dedi. “Sanırım sizi birine benzetmiş olmalıyım.” Yeniden merdivenleri tırmanmaya başladı, ama hemen geri döndü, bu kez daha da şaşırmış gibiydi. Arthur’a bakıyordu.

“Yine ne var?” dedi Ford.

“Ne dediniz?”

“Yine ne var, dedim?” diye tekrarladı Ford sinirli bir sesle.

“Evet, sanırım öyle,” dedi adam ve hafifçe sallanarak. Elinde tuttuğu kibrit kutusunu düşürdü. Ağzı zayıf hareketlerle oynadı. Sonra elini alnına koydu.

“Affedersiniz,” dedi, “az önce aldığım uyuşturucunun adını hatırlamaya çalışıyorum. Şu hatırlayamayacağınız anlamına gelen isimlerden biri olmalı herhalde.”

Kafasını salladı, yeniden arkasına döndü ve erkekler tuvaletine gitmek üzere yukarı çıktı.

“Haydi” dedi Ford. Merdivenleri aceleyle indi. Arthur huzursuzca onun peşinden gidiyordu. Karşılaşma onu fena halde sarsmıştı ve nedenini bilmiyordu.

Böyle yerleri sevmezdi. Yıllardır kurduğu Yerküre ve ev hayallerinin sonunda şimdi fena halde Lamuella’daki kulübesini, bıçaklarını ve sandviçlerini özlemişti. Hatta Yaşlı Thrashbarg’i bile.

“Arthur!”

Bu duyduğu en şaşırtıcı sesti. Birisi adını stereo olarak haykırıyordu.

Başını kaldırıp yukarı bakmak üzere döndü. Merdivenlerin üstünde Trillian’ın kendisine doğru aceleyle aşağı indiğini gördü. Üzerinde harika bir şekilde buruşmuş bir Rymplon™ giysisi vardı.

Birden dehşet içinde kalmış göründü.

Arthur başını çevirip diğer yana bakarak bunun nedenini anlamaya çalıştı.

Merdivenlerin en alt basamağında Trillian duruyordu, üzerinde ... Hayır - bu Tricia'ydı. Az önce televizyonda gördüğü, kafası karmakarışık ve histerik durumdaki Tricia. Onun arkasında da Random duruyordu ve her zamankinden daha vahşi bir görünüşü vardı. Onun arkasındaysa loş ışıklı şık kulübün derinliklerinde gecenin diğer müşterileri donmuş bir tablo halinde endişeyle yukarı bakıyor ve merdivenlerdeki bu yüzleşmeyi izliyorlardı.

Bir iki saniye için herkes hareketsiz kaldı. Yalnızca barın arkasındaki müzik durması gerektiğini bilmiyordu.

"Elindeki silah," dedi Ford yavaşça, başıyla Random'ı işaret ederek, "bir Wabanatta 3. Benden çaldığı gemide duruyordu. Aslında çok tehlikeli bir silah. Sakın bir an bile kıpırdama. Hepimiz biraz sakinleşelim ve onu kızdıran şeyin ne olduğunu anlayalım."

"Ben nereye *aitim*?" diye haykırdı Random aniden. Silahı tutan eli öfkeyle titriyordu. Diğer elini cebine soktu ve Arthur'un saatinin kalıntılarını çıkardı. Onlara doğru salladı.

"Ben buraya ait olduğumu sanıyordum," diye ağladı, "beni yaratmış olan dünyaya! Ama anlaşılan öz *annem* bile benim kim olduğumu bilmiyor!" Saati öfkeyle fırlattı. Saat barın arkasındaki bardaklara çarpıp içindekileri yere saçtı.

Herkes bir iki saniye son derece sessiz kaldı.

"Random," dedi merdivenin tepesindeki Trillian sakin bir sesle.

"*Kapa çeneni!*" diye haykırdı Random. "Sen beni terk ettin!"

"Random, beni dinlemen ve anlaman çok önemli," diye ısrar etti Trillian aynı sakin sesle. "Fazla zamanımız yok. Buradan gitmemiz gerekiyor. Hepimiz gitmeliyiz."

"Sen neden bahsediyorsun? Biz hiç durmasızın bir yerlerden gidiyoruz!" Şimdi iki eli de silahın üzerindeydi. Her ikisi de titriyordu. Silahı özellikle doğrulttuğu kimse yoktu. Onu genel olarak, bütün dünyaya doğrultmuştu.

"Dinle," dedi Trillian yeniden. "Seni bıraktım çünkü bir televizyon kanalı için bir savaşı izlemeye gitmiştim. Son derece tehlikeli bir görevdi. En azından ben öyle olacağını düşünmüştüm. Oraya vardığımda savaş olmadı. Bir zaman anomalisi vardı ve ... dinle! Lütfen dinle! Gelmesi beklenen bir keşif gemisi gelmemişti ve filonun gerisi son derece saçma sapan bir düzensizlik içinde dağılmıştı. Böyle şeyler şimdi hep oluyor."

"Umurumda değil! Senin lanet olası *işin* hakkında bir şey duymak istemiyorum," diye bağırdı Random. "Ben bir ev istiyorum! Bir yere ait olmak istiyorum."

"Burası senin evin değil," dedi Trillian, hâlâ sesini sakin tutmayı başararak. "Senin evin yok. Hiçbirimizin evi yok. Artık kimsenin evi kalmadı. Biraz önce bahsettiğim o kayıp gemi. O gemidekilerin hiçbirinin bir evi yok. Onlar nereden geldiklerini bile bilmiyorlar. Onların kim olduklarıyla veya neden yaşadıklarıyla ilgili tek bir anıları bile yok. Kaybolmuş bir haldeler, kafaları karışmış ve çok korkmuşlar. Bu güneş sistemindeler ve çok ... yanlış yönlendirilmiş ... bir şey yapmak üzereler. Burayı... hemen terk etmemiz gerekiyor ... şimdi. Nereye gidebileceğimizi söyleyemem sana. Belki gidilecek bir yer kalmamıştır. Ama burada olmamalıyız. Lütfen. Son bir kez daha. Gidebilir miyiz?"

Random'ın kafası karmakarışıktı. Panik içinde ve tereddütlüydü.

"Her şey yolunda," dedi Arthur yumuşak bir sesle. Kendisini çok sakin hissediyordu. "Ben burada olduğuma göre güvendeyiz demektir. Bunu açıklamamı istemeyin benden ama bana bir şey olmuyorsa

size de olmayacak demektir. Tamam mı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Trillian.

"Hepimiz gevşeyebiliriz," dedi Arthur. Kendisini çok sakin hissediyordu. Tılsımlı bir hayat sürüyor ve bunların hiçbiri gözüne gerçek gibi gelmiyordu.

Yavaş yavaş Random gevşemeye başlamış ve silahını indirmeye başlamıştı.

Sonra aynı anda iki şey oldu.

Merdivenlerin tepesindeki erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Arthur'u tanımış olan adam etrafı koklayarak dışarı çıktı.

Bu ani hareketle irkilen Random silahını yeniden doğrulturken, aynı anda arkasında duran bir adam silahı elinden almak için atıldı.

Arthur kendini öne doğru attı. Sağır edici bir patlama oldu. Trillian üzerine kapaklanırken Arthur dengesizce yere düştü. Ortalık sessizleşince başını kaldırdığında, merdivenlerin tepesindeki adamın tam anlamıyla afallamış bir halde kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Sen ..." dedi adam. Sonra yavaşça ve korkunç bir şekilde yere yığıldı.

Random silahı elinden attı ve hıçkırarak dizleri üzerine çöktü.

"Affedersiniz!" diyordu. "Affedersiniz! Öyle, öyle çok üzgünüm ki.."

Tricia ona doğru gitti. Trillian ona doğru gitti.

Arthur merdivenlerin üzerine oturup ellerini başının arasına almıştı. Ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ford da hemen altındaki basamakta oturmaktaydı. Yerden bir şey aldı, ilgiyle inceledi ve Arthur'a verdi.

"Bu sana için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

Arthur uzatılan şeyi aldı. Bu ölen adamın düşürdüğü kibrit kutusuydu. Üzerinde kulübün adı yazılıydı. Kulübün sahibinin adı da yazılıydı. Şöyle yazıyordu:

STAVRO MUELLER

BETA

Olaylar kafasında yavaş yavaş oturmaya başlarken o da bir süre için bu yazıya bakakaldı. Ne yapması gerektiğini düşündü, ama bunu öylesine tembel tembel yaptı. Etrafında insanlar sağa sola koşturmaya ve bağrışmaya başlamışlardı. Ama Arthur için her şey birden berraklaşmıştı. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu, ne şimdi ne de başka bir zaman. Gürültü ve ışığın yeni garipliği içinde yalnızca arkasına yaslanıp çılgınca gülen Ford Prefect'i görebiliyordu.

Son derece güçlü bir huzur hissi kapladı içini. İlk ve son kez olarak artık her şeyin nihayet sona erdiğini biliyordu.

Vogon gemisinin ortasındaki kaptan köprüsünün karanlığı içinde Prostetnik Vogon Jeltz tek başına oturmaktaydı. Bir duvara dizili dış görüntü ekranlarında üzerinde bir an için ışıklar patladı. Başının üzerindeki gökyüzünde ıslak mavi-yeşil sosis biçimindeki boşluklar çözüldü. Seçenekler çarpıştı, ihtimaller birbiri üstüne katlandı ve bütünün kendisi çözülerek ortadan kayboldu.

Ortalığa çok koyu bir karanlık çöktü. Vogon Kaptanı bu karanlığa gömülmüş olarak bir süre oturdu.

"Işık," dedi.

Hiçbir tepki gelmedi. Kuşun kendisi de bütün ihtimallerin dışına çıkarak kaybolup gitmişti.

Vogon ışık düğmesini kendisi çevirdi. Kâğıt parçasını yeniden eline alarak küçük karenin içine bir tamamdır işareti koydu.

Evet, görev tamamlanmıştı. Gemisi mürekkep karası boşluğun içine dalabilirdi...

Grebulon Lideri kendisine göre son derece olumlu adımlar atmış olmasına rağmen, yine de kötü bir ay geçiriyordu. Az çok bütün diğer aylar gibiydi aslında, yalnızca artık televizyonda seyredilebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Onun yerine teybe hafif müzik koydu.

Ve işte böylece
Otostopçunun Galaksi Rehberi
Evrenin Sonundaki Restoran
Hayat, Evren ve Her Şey
Elveda ve Bütün O Balıklar İçin Teşekkürler
Çoğunlukla Zararsız
adlı beş maceranın ardından tamamlandı dizimiz.

Otopstopçu dizisinden yeterli keyfi almış görünen,
ama hâlâ merak böceğinin pençesinde kavrulan okurlarımız için
Douglas Adams'ın yazdığı ve ölümünün ardından
toparlanan bir kitabı öneriyoruz:
Galakside Son Bir Kez Otostop Çekmek - Kuşkucu Somon

[←]

1.*Gösser*: Oldukça köklü bir Avusturya birası. Nette rastladığım sloganı: Gut... Besser ... Gösser. Ne yazık ki henüz içmedim. -ed.

[←]

2.Bu giriş yazısının çevirisi dönemsel başkanlığını genç, ama yetenekli Seçkin Erdi ve Ayşegül Özpınar'ın üstlendiği Kabalcı Çeviri Grubu tarafından yapılmış, yer yer serpiştirilen Farsça kökenli sözcüklerse Serap Tuğba Yurteser'in gözetiminde kullanılmıştır.

[←]

3.Ford'un Amerika dışında geliştirilen en modern ve en ileri modeli. 1938 yılında İngiltere'de seri üretimine başlanmış olup uzun yıllar geliştirilerek sürdürülmüştür -ed.

[←]

4.*Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat ve Godspell* adlı bu İncil kökenli müzikaller ve beyazperde uyarlamaları döneminin en ünlü eserleri arasındadır. -ed.

[←]

5.*Başkan:* Tam unvan Galaktik İmparatorluk Hükümeti Başkanı. İmparatorluk terimi artık yalnızca bir anakronizm olmasına rağmen hâlâ korunmaktaydı. Hükümdarlık soyundan gelen İmparator yakında ölecekti, uzun yüzyıllardır bu durumdaydı. Ölümcül komasının son anlarında, onu bu haliyle, hiçbir değişikliğe uğratmadan ebediyen saklayacak olan dural bir alana kilitlendi. Varislerinin hepsi uzun zaman önce ölmüştü, bu da ciddi bir politik karışıklık olmaksızın gücün basit ve etkili bir şekilde merdivenin bir iki basamak aşağısına indiği ve eskiden İmparator'a danışmanlık yapan bir kurula -başında bizzat o kurulun seçtiği bir Başkan olan, seçilmiş, idari bir meclise- verildiği anlamına geliyordu. Aslında güç böyle bir merciye de verilmiyordu. Özellikle Başkan'ın kendisi daha çok göstermelik bir yöneticiydi - elinde gerçek bir güç yoktu. Görünüşe göre hükümet tarafından seçiliyordu, ama sahip olması beklenen özellikler liderlikle değil, daha çok, iyi muhakeme edilmiş zorbalıkla ilintiliydi. Bu nedenle, Başkan seçimi her zaman tartışmalara yol açmıştı. Başkan hep sinir bozucu ama büyüleyici bir tip olmuştu. Görevi gücü kullanmak değil, dikkatleri ondan uzağa çekmekti. Bu ölçütler göz önüne alındığında, Zaphod Beeblebrox Galaksinin sahip olduğu en başarılı Başkanlardan biriydi - şimdiden on yıllık Başkanlık süresinin iki yılını sahtekârlıktan hapiste geçirmişti. Çok çok az insan, Başkan ve hükümetin neredeyse hiç güç sahibi olmadığının farkındaydı ve bu az sayıda insanın da yalnızca altısı nihai politik gücün nereden kullanıldığını biliyordu. Geri kalanların çoğu içten içe nihai karar verme sürecinin bir bilgisayar tarafından yürütüldüğüne inanıyor, ama bu konuda çok ama çok yanılıyorlardı.

[←]

6.Ford Prefect'in asıl adı sadece anlaşılması güç bir Betelgeuse lehçesinde telaffuz edilebilirdi. Bu lehçe Gal./Ydz./Yıl 03758'de Betelgeuse Yedi'deki bütün eski Praksibetel topluluklarını ortadan kaldıran Büyük Hrung Yıkımı Felaketi'nden sonra resmen yok olmuştur. Ford'un babası koskoca gezegende Büyük Hrung Yıkımı Felaketi'nden asla tatmin edici bir şekilde açıklayamadığı, olağanüstü bir tesadüf sonucu canlı çıkmayı başaran tek adamdı. Olayın tamamı kalın bir esrar perdesinin ardında kalmıştı: aslında Hrung'ın ne olduğunu ya da neden özellikle Betelgeuse Yedi'nin üzerine yıkılmayı seçtiğini hiç kimse hiçbir zaman öğrenemedi. Ford'un babası kaçınılmaz bir şekilde çektiği şüphe bulutlarını yüce gönüllülükle bir kenara iterek, yerleşmek üzere Betelgeuse Beş'e geldi. Burada Ford'un hem babası hem de amcası oldu; artık var olmayan ırkının anısına ona kadim Praksibetel dilinde bir ad koydu.
Ford hiçbir zaman asıl adını söylemeyi öğrenmedi, babası sonunda utanç yüzünden öldü ki bu, Galaksi'nin bazı kesimlerinde hâlâ ölümcül bir hastalıktır. Okuldaki çocuklar ona "Ix" adını taktılar. Betelgeuse Beş dilinde Ix "Hrung'ın ne olduğunu ya da neden özellikle Betelgeuse Yedi'nin üzerine yıkılmayı seçtiğini bilmeyen çocuk" anlamına gelir.

[←]

7.*Quad Erat Demonstradum*: İşte söylediklerimin kanıtı, -ç.n.

[←]

8.Bu güzel şarkıyı ya da bu bir anlamda kutsal sözleri, yani *asla yalnız yürümeyeceksin* cümlesini duyup da duygulanmayacak bir Galatasaray Spor Kulübü taraftarı var mıdır? Bu arada bir İngiliz futbol kulübü taraftarlarının da aynı cümleyle gönül bağı kurduğu gerçektir, ama konuyla pek yakın bir ilgisi olmadığı için o kulübün adının burada anılmasına gerek görülmemiştir. Siz yine de "Yürüyedurun" - ed.

[←]

9.Douglas Adams'ın bahsi geçen bilgisayarı İngilizce olarak "Milliard Gargantubrain" diye adlandırdığı bu noktaya gelindiğinde veya daha sonrasında konuyu unutmadan bırakabileceğiniz bir yerde okumaya ara verip Rabelais'in 1534 yılında kaleme aldığı *Gargantua* ya da tam adıyla *Büyük Gargantua'nın Akıl Ermez Hayatı*'nı yatağınızın hemen yanındaki -ve genellikle dikdörtgen biçimli olan- başucu masasının üzerine, zamanla okunacaklar bölümüne koyabilirsiniz; eğer yeni bir kitap okumaya vaktinizin olmadığını düşünüyorsanız, çeşitli ansiklopedilerdeki "Gargantua" maddesine göz atabilir veya yerel dvd/vcd satıcınıza uğrayıp filminin çıkıp çıkmadığını sorabilirsiniz. - ed.

[←]

10.*Stegosorus*: Jura devrinde ABD’nin batısında yaşamış, zırhı dikenli dev kertenkele, -ç.n.

[←]

11.*Astropikal*: Tropikal bölgelere yakın olmakla birlikte daha yüksek bir enlemde bulunan yer - ed.

[←]

12.*Peri Keki:* İngilizlerin “fairy cake” adını verdiği bir tür küçük pandispanya, genellikle üzerine krema sürülmüş ve süslenmiş olarak satılır - ed.

[←]

13.*Daidalos*: Eli her işe yatkın, çok yönlü Atinalı zanaatkar. Atina'daki işliğinde birlikte çalıştığı yeğeni Talos, günün birinde ölü bir yılanın dişlerinden esinlenerek testereyi icat ettiğinde bunu çok kıskanan Daidalos çırağını Akropol'den aşağı atarak öldürmüş, bu yüzden de Girit'e sürgüne gönderilmiştir. Orada Kral Minos'un emrine girmiş ve bir boğaya âşık olanların içine girebileceği tahtadan bir inek yapmak gibi türlü işler görmüş; labirentler inşa edip bir labirente girip çıkmak için ip yumağı kullanılması fikrini geliştirmiş, bu yüzden kapatıldığı labirentten çıkmak üzere oğluyla kendine bir çift kanat yaparak uçmuş ve güneşe fazla yaklaştığı için denize düşen oğlunun aksine Sicilya'ya ulaşmayı başarmıştır. Oradaki maceraları için bkz. Azra Erhat, *Mitoloji Sözlüğü,* -ed.

[←]

14.*Ark:* Sözlüklerde sözcük anlamı olarak “altı düz mavna, duba; sandık ya da kutu” diye belirtilen bu sözcük genellikle “Noah’s ark" biçimiyle Nuh’un gemisini tanımlamaktadır; ki burada ve sonrasında bahsedilen “Ark” sözcüğünü Nuh’un Gemisi şeklinde algılamanız maceranın ilerleyen bölümlerinden belki de daha farklı bir keyif almanıza yardım edecektir. - ed.

[←]

15. Ipso facto: Latince. Yalnızca bu nedenle, fiilen - ed.

[←]

16.*Ciğerlibalık:* Genellikle sığ sular veya bataklıklarda yaşayan ve ilkel yapıdaki ciğerlerini kullanarak hava soluyabilen balıklara halk arasında verilen genel isim -ed.

[←]

17.*Kreten:* Bedeni raşitizmalı, kısa boyunlu, büyük başlı ve ablak yüzlü hasta tipi. Zekânın ve duygulanma yetisinin hemen hiç bulunmaması (aşırı geri zekâlılık), beden gelişiminde özellikle cinsel organların gelişiminde duraklama (cücelik), kılsızlık (baş hariç), deride buruşukluk ve ihtiyarlık hali şeklinde belirtiler gösteren organizma durumunaysa kretenlik denir. Bütün kretenler guatrlıların soyundan gelir. Bununla birlikte özellikle İngilizce konuşan toplumların argosunda bu sözcük doğal olarak, aptalın teki, sersem herif, gerzek, alık, dangalak, gebeş, angut, keriz gibi anlamlarda kullanmaktadır - ed

[←]

18. Bilinçdışı: Freud'un ruhsal yapı modelindeki üç bölümden en derinde, normal bilinç süreçleriyle ulaşılması en zor olan kısmıdır. Bu kısım istenilmediği, kabullenilmediği, yasaklandığı için bastırılıp unutulan anıları, çatışmaları, itkileri, temel biyolojik içgüdüleri de barındırır. Bunlar hiçbir zaman bilince ulaşmasalar bile bilinçli düşünceler ve davranışlar üzerinde bir etkiye sahiptir.
Not: Halk arasında sık sık "bilinçaltı"yla karıştırılsa da aradaki farkı en rahat anlayabileceğini: nokta onun bilinçaltı gibi zırt pırt yüzeye çıkıp ortalığı karıştırmamasıdır - ed.

[←]

19. Ford’un burada söylediği ve “anaforlar” diye Türkçeye çevirmeyi seçtiğimiz, ki Türkçe’de "anafor” anlamına gelen sözcük “eddy”dir ve Arthur Dent bunu birinin ismi olarak algılamaktadır. DNA’nın yaptığı sözcük oyununu karşılayamadığımız için üzgünüz, ama hayat devam ediyor. - eddy.

[←]

20. Kanepenin sahibini şu an için anlayamadıysanız bakınız yan sayfadaki dipnot. - ed.

[←]

21.*Test Maçı*: Kriket oyununda, oyunculardan hangisinin daha iyi olduğunu anlamak için oynanan (örneğin İngiltere ye karşı Avustralya) bir dizi maçtan biri. Daha iyi anlamak istiyor ve bulabiliyorsanız kriket üzerine yazılmış kitaplar okuyabilir ya da mahallenizde kriket konusunda daha bilgili bir büyüğünüze başvurabilirsiniz - ed.

[←]

22.*Görüş-perdeleri:* Kriket oyununda oyun alanının dışına, top firlatıcının arka tarafına -görsel dalgınlığı önlemek ve vurucunun topu görmesine yardım etmek amacıyla- yerleştirilen, tekerlekli, geniş, beyaz ve genellikle ahşap perde. - ed.

[←]

23.*Bistro*: Aslında küçük ve sade bir bar, lokanta, taverna ya da gece kulübü işlevi gören, ama düzenli aralıklarla takılınırsa gerçekten çok hoş birtakım anıların oluşturulabileceği bir tür mekândır, -ed.

[←]

24.*Wikkit Kapısı:* Kriket oyununda kullanılan ve deri kaplı topun fırlatıldığı -toprağa dikilmiş- üç sopayla bunların üzerine konulan iki küçük ahşap çubuktan oluşan kaleye -ki anlaşıldığı kadarıyla kriket denilen bu oyunun amacı rakip kaleyi yıkmaktır- İngiliz dilinde *wicket* deniyor ve görünüşe göre burada DNA bir sözcük oyunu yapıyor. Bu arada İngiliz diline ait gelişmiş sözlüklerde "*wicket gate:* büyük bir kapının içindeki küçük bir kapı" şeklinde bir alt madde var, ama bunun DNA'nın oyunuyla bir ilgisi olduğunu şu an için pek sanmıyorum. - ed.

[←]

25.*Canelloni:* Haşlanmasının ardından içi et ya da peynir ve baharatlarla doldurulup rulo yapılan ve çoğunlukla bir sosla pişirilen kare biçimli makarnalara verilen İtalyanca genel isim. Daha fazla ayrıntı için bkz. Tolga Kunt, *Dünya Yiyecek, İçecek ve Mutfak Terimleri Sözlüğü,* 2004. - ed.

[←]

26.*Gargoyle:* Ülkemizde pek rastlanmasa da Avrupa mimarisinde bir dönem yaygın olarak kullanılan, çirkin bir insan yüzüne veya hayvan başına benzeyen oluk ağzı. Yayın yönetmenimizin isteğiyle bu İngilizce sözcük dilimize aynen aktarılarak "Türkçeymiş gibi" kullanılmıştır. - ed.

[←]

27. Gorgo *(Lir):* Mitolojide Phokys ile Keton'un kızları, ki bu üç kızın en ünlüsü Medusa'dır. Saçları yılanlarla örülü, alınlarından yaban domuzu dişleri fışkıran, tunç elleri ve uçmak için altın kanatları bulunan bu yaratıkların başlıca niteliği korku saçmaktır.

[←]

28. Ogre: Genellikle, insan yiyen, canavar benzeri ve çok çirkin devler olarak tanımlanan mitolojik yaratıklar. - ed.

[←]

29.*Reçine şarabı:* Yunan mutfağına ait yiyeceklerle birlikte ve çok soğuk olarak servis edilen; karakteristik terebentin tadını vermek için fermantasyon işleminin başında içine bir miktar çam reçinesi eklenen kırmızı ya da beyaz Yunan şarabı. - ed.

[←]

30.*Pelmanizm:* Temel olarak masanın üzerine ters çevrilmiş bir şekilde yerleştirilen kartların arasından seçilerek çiftlerin eşleştirilmesine dayalı bir kart oyunu olan ve Christopher Louis Pelman tarafından tasarlanan bir bellek eğitimi sistemi. - ed.

[←]

31.*İsviçre Peyniri Bitkisi:* Yılanyastığı (arum) ailesinden Monstera Deliciosa. Evlerde dekoratif amaçlı kullanılan oldukça geniş yapraklı, tropikal bir bitki; Surinam kökenli olan bu bitki evcil hayvanlar tarafından yenildiğinde zehirleyici bir etkiye sahiptir. - ed.

[←]

32.*Serpentine:* Kıvrımlar halinde uzanan bir yapıya sahip göl ya da kanal anlamına gelir; ki burada bahsedilen Serpentine, Londra'daki Hyde Park'ın içine 1730 yılında inşa edilmiştir. - ed.

[←]

33.*Dil, Doğruluk ve Mantık:* A. J. Ayer'in bu çağdaş "mantık" klasiği Vehbi Hacıkadiroğlu tarafından çevrilmiştir (Metis, 1984). Yakın arkadaşlarımdan biri 1980'lerin başında Ankara'da, zamanın genç entelektüellerinin buluşma noktalarından birisi olan Sakarya Çay Ocağında, elinde söz konusu kitabın ODTÜ kütüphanesinden alınmış İngilizce kopyasıyla hava atan bir felsefe öğrencisinden söz etti. Yani kitabı keşfetmekte genç Türk entelektüeli geri kalmamıştı, ama bugün dahi Türk rock yıldızı Teoman'ı *Şamdan* dergisi için elinde Tinin *Görüngübilimi*'yle Bodrum'da bir plajda güneşlenirken fotoğraflamak mümkün değildir, elbet bir gün bu da gerçekleşecek, işte o zaman muasır medeniyetler seviyesini yakalacağız. - ed.

[←]

34.*Nachos*: Üzerine erimiş peynir dökülen, yeşil biberle kaplı, doğranmış ya da dilimlenmiş tortilla cipsleri. Bu arada *tortilla* ise mayasız hamurdan yapılan, zeminine kuru mısır koyulup alçak kenarlı bir tavada pişirilen Meksika usulü ince bir gözlemedir. Tolga Kunt, *Dünya Yiyecek İçecek ve Mutfak Terimleri Sözlüğü*, 2004, - ed.

[←]

35.*Ülker:* Boğa takımyıldızı içindeki yıldız grubu. Pleiades ya da Süreyya adıyla da bilinir. Parlak yıldızlarından Anka ve Maia çıplak gözle bakıldığında çok iyi görülebilir. - ed.

[←]

36.*Zilyon:* Çok büyük bir sayı anlamında kullanılan bir sözcük. - ed.

[←]

37.*Göveri*: Yeşil soğan, tere, maydanoz gibi zerzevat.

[←]

38.*Gövel*: Yeşil başlı ördek.

[←]

39.*Gövem*: Sığırları rahatsız eden ve halk arasında devekaçıran da denilen zarkanatlı bir tür iri sinek.-ed.

[←]

40. Bakınız *Hayat, Evren* Ve *Her Şey,* Bölüm 18.

[←]

41.*Armagnac:* Güneybatı Fransa'da damıtılan sert brendi. - ed.

[←]

42. Bir zamanların Amerikan yapımı ünlü televizyon dizileri. Yayın yönetmenimize göre, cephede çalışan bir grup doktorun yaşadığı yarı komik olayları anlatan söz konusu ilk dizi ülkemizde “Cephede Eğlence” adıyla gösterilmiştir.
Cagney ve Lacey adlı biri sarışın diğeri esmer iki kadın polisin hayatını anlatan ikinci dizi de yayınevinde çalışan otuzbeş yaş üstü editörler tarafından kırık dökük hatırlanmış, ama ülkemiz televizyonlarında ne isimle gösterildiği konusunda herhangi bir fikir ileri sürülememiştir. - ed.

[←]

43.*Albay*: Uzun süre Elvis'in menejerliğini üstlenmiş olan Tom Parker'ın lakabı. Hakkında daha ayrıntılı bilgi almak için mahallenizdeki en yakın Elvis fan kulübüne gidebilir ya da internette küçük bir sörf yapabilirsiniz. - ed.

[←]

44.*Mavi Peynir,* İng. blue cheese: Kalıba enjekte edilmiş, peynire karakteristik tadını ve mavi-yeşil yapısını veren pénicillium roqueforti (bu türün en eski peyniri olan rokfor peynirinden gelir) cinsi peynir ve pek çok çeşidi vardır. Bkz. Tolga Kunt, *Dünya Yiyecek İçecek ve Mutfak Terimleri Sözlüğü.* - ed.